

'Herkes bilsin, bunlar benim evlatlarım'

Abdullah Aymaz 2007.04.30

Filipinler'de Zamboangan şehrinde vali olarak, Maria Clara Lobregat isimli yaşlı bir hanım vardı. Oradaki bazı radikal grupların hareket ve tavırlarından dolayı bütün Müslümanlara karşı peşin ve yanlış bir hükme sahipti.

Oraya okul açmak için gelen eğitim gönüllülerimiz, kolej için uygun hiçbir yer bulamadıkları için, seneler önce orada İslâm Bankası tarafından yaptırılmış ve işletilemeyen bir okul binasını kiralamak zorunda kalmışlardı... Açılan bu Türk kolejine, bir gün devlet istihbaratının en üst komutanı tarafından "Bu okulu, yarın sabah hemen kapatın." diye bir emir geldi. Kolej idarecileri bu kapatma emri karşısında, ne yapacaklarını şaşırıp kaldılar. Tevâfukan Mehmet Ali Bey de o gün orada bulunuyordu. Okul idarecilerine, hemen emri veren zat ile gidip görüşmelerini tavsiye etti. Gece vakti saat 24.00'te istihbarat başkanının evine gidip sabaha kadar verdikleri eğitimle neyi hedeflediklerini ve asıl gayelerini anlattılar. Bu temiz ve samimi insanları sabırla dinleyen bu zat, onların iyi niyetli ve faydalı insanlar oldukları kanaatine vardı. Sabah olunca da kapatma emrini geri aldı.

Bir müddet sonra Kayseri'den bir grup esnaf Filipinler'e gelmişler ve ziyaret için bu koleje uğramışlardı. Vali Maria Clara Lobregat Hanım'ın ziyaretine de gittiler. Türkiye'den getirdikleri hediyeleri takdim ettiler. İşlerinden birisi yanına yaklaşıp, "Bizde büyüklerin elleri öpülür. Şimdi seni bir vali olarak değil, bir büyük olarak görüyor ve eğer müsaade ederseniz Türkiye'den gelmiş evlatların olarak elinizi öpmek istiyoruz." dedi. Sonra hepsi de sıraya geçip elini öptüler. Onlara "Size çok teşekkür ederim. Maalesef terör olaylarından dolayı Müslümanlar hakkında çok yanlış kanaatlarım vardı. Siz bana, ölmeden önce gerçeği gösterip, yanlış olan kanaatımı değiştirdiniz." dedi.

Bir merasim sırasında resmî geçit anında Türk koleji öğrencileri geçerken onları durdurup, bütün halka karşı: "Bu öğrenciler, benim evlatlarım... Herkes bilsin!.." dedi. Tabî öğrencilerin büyük çoğunluğu Müslüman ailelerin evlatlarıydı.

Türk koleji öğrencilerinden Bandhar Sunga 4-12 Aralık 2004'te Hindistan'da düzenlenen Dünya Matematik Olimpiyatları'nda gümüş madalya almıştı. Bandhar Sunga bulunduğu şehir ve bölgede hatta ülke çapında da birçok altın madalya ve ödül almıştı. Bayan Vali Maria Clara'nın milletvekili olan oğlu Celso Lorenzo Lobregat'a ve öğrenci Bandhar'a başarılarından dolayı madalyaları verilecekti. Celso'ya madalyası verilirken boynuna asıldıktan sonra, o da Bandhar'ın ödülleri vermeye başladı. Dokuz madalyayı öğrencinin boynuna taktıktan sonra, kendi boynundakini de çıkarıp "Sen, buna da layıksın" diyerek onu da Bandhar'ın boynuna astı...

Vali annenin vefatından sonra yerine oğlu Celso Lorenzo Lobregat vali oldu. Aynen annesi gibi okula ve öğrencilere sahip çıktı... Zaten böyle olması, annenin bir vasiyeti idi...

Okulda verilen eğitim ve öğretilen insanî evrensel değerler, Zamboangan gibi kesin hatlarla Müslüman ve Hristiyan mahallelerine ayrılmış ve birbirine düşman cehennemnümün bir bölgede bu Türk okulu, öğrencileri ve velileri cennet-âsâ bir güzellik birlikteliği içinde huzur ve sükûn içinde kucaklıyordu. Müslüman ve Hristiyan veliler düşmanlığı bir tarafa bırakmış, sadece okul ve öğrencilerin faydasına neler yapacaklarını beraberce ve dostça düşünüp planlıyorlardı...

Hiç kimseden irtibatı kesmeyelim

Abdullah Aymaz 2007.05.20

İslâmiyet, Allah'tan ümit kesmeyi yasaklar. Kıyamet kopuncaya ve vefat edinceye kadar, herkesin günahlarından tövbe etme, küfürden, inkârdan imâna geçme imkânı vardır.

Efendimiz (sas) Ebu Cehil ve Ebu Lehep gibi insanların hidâyeti için kapıyı açık bırakmış, hatta çok defa ayaklarına kadar gitmiştir. Onun için hiç kimse defterden silinemez ve hiç kimsenin üzerine bir çarpı konulamaz... Biz, Cenab-ı Hak'tan hidayet niyazında bulunur, tanışıp görüşme, mesajımızı aktarmanın yollarını araştırır dururuz. Bize düşen budur.

Asr-ı Saadet'teki bilhassa Mekke dönemi müşriklerine bakacak olursak, sonradan işin, yani iman ve hidayetin farkına varıp gelenler, o güne kadar hep câhiliye körlüğü içinde kalıp, o kör noktadan kurtulamayan kimselerdi. Onların gönül ve gözlerine, bakış ve niyet farkı kalın bir perde olmuştur. Belki inat ve haset onları ciddi bir çekememezlik baskısı altında tutuyordu. Onun için Efendimiz'in (sas) ve sahabelerin o güzel işlerini ve gayretlerini yok etme, silip süpürme hırsıyla yanıp tutuşuyorlardı. Hatta az öncesine kadar düşmanlıkta yarıştıkları grup ve din mensupları ile bile İslâmiyet'i yok etmek üzere bir araya geliyor, birlikte hareket etmek için karşı bir duruş sergiliyorlardı. Ama Allah Resûlü (sas) bütün bu olumsuz durum ve şartlara karşı tavrını hiç değiştirmeden sabırla zafere yürüdü...

Düşmanlığa ve yok etmeye kilitlenmiş ve büyük bir güç birliğine ulaşmış olanlar, "Müslümanların hakkından şimdi gelmezsek, şu fırsatları iyi değerlendirip onları yok etmezsek, bir gün fırsat onların eline geçer ve bizim hakkımızdan gelirler." diye bir fobi ile tuzak üstüne tuzak kuruyor, plan üstüne plan yapıyorlardı. Hiçbir planları masumâne değildi. Çünkü elleri kanlı, gözleri kanlı ve düşünceleri kanlı idi... Efendimiz (sas) gerilimin son derece tırmandığı bir hengâmede, yani hiç kimseye doğru dürüst hiçbir şeyin anlatılamayacağı bir durumda Hudeybiye'de bir barış imkânı yakalamıştı. İlk bakışta ve bazı maddeleri itibarıyla Müslümanlar aleyhinde olan Hudeybiye Sulh Anlaşması'nı, Efendimiz (sas) bazı muhalefetlere rağmen kabul etmekten çekinmedi. Barış ile, gerilim düştü. Karşı taraf biraz olsun makul düşünmeye başladı ve Allah Resûlü'nü daha yakından tanıma fırsatları buldular. Bu aynı zamanda kendi öfke, kin ve intikam, sıkıntı ve problemlerinden de bir sıyrılma fırsatıydı... Bazı takıntılarının da bir soyunma imkânıydı... Biraz sâkin kafa ile bakınca, azıcık bile olsa tanışma ve yaklaşmanın lüzumunu anladılar... Zaten bu kadarlık bir şey onlar için yeterli oldu ve bütün olumsuzlukları bir kenara bırakarak tatlı su kaynağına koşarcasına Efendimiz'in (sas) sohbetindeki sıcaklığa doğru koşmaya başladılar...

Evet hiç kimseden irtibatı kesmemek lâzım... Buna, ökçeleri üzerinde dönüp gidenler dâhil... Şunu da unutmayalım: Herkesle tanışmakta ve görüşmekte acele etmek mecburiyetindeyiz. Onun için de kendi şahsî düşüncelerimizi, bazen yanlış düşündüğümüz izzet, onur ve gururumuzu ayaklar altına almamız gerekebilir. Ebu Cehil'in ayağına binlerce defa gitmekten çekinmeyen Yüce Rehberimiz (sas) gibi, kendimize rağmen Allah rızası için gidilecek yerlere gitmekten geri durmayalım ve tamir edilmesi gereken hususlar varsa bir an önce tamir edelim. Bazen mermeri, çağlayanlar değil de, devamlı ve ısrarlı su damlaları eritir.

Her şeye rağmen benliğimizi, enâniyetimizi bir tarafa silkip atabiliyor muyuz? İçimiz her şeye rağmen bütün insanlığa sevgiyle köpürüp duruyor mu? Bu hususta, iradeli, kararlı, mukavemetli ve güçlü müyüz? Muhabbet fedâiliği altı boş bir söz değildir. Bu husus, kendini kurtarma davası değil; kurtarıcı olma meselesidir.

Kendimizi bir hesaba çekelim: Biz kabuk insanı mıyız? Yoksa iç insanı mıyız? Gerçekten biz, adanmışlardan mıyız? Adanmışlığın hakkını yerine getiriyor muyuz? Yoksa kendimizi aldatmayalım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nelson Mandela'nın İslam'a sempatisi

Abdullah Aymaz 2008.01.13

Kurban Bayramı sonrası, okul temeli atmak için bir grup esnafımızla Güney Afrika'ya gittik. İlk durağımız Johannesburg oldu... Sanki Aydın civarı gibi... Rakım yüksek... Hava temiz... Meşhur Mandela'nın memleketi.

Onun Müslümanlarla arası çok iyi. Hatta ikinci hanımı ile evlenirken nikâhını, Cape Town'daki Cemiyet-i Ulema Reisi kıydığı için, onun Müslüman olduğunu söyleyen Müslümanlar da var. Ama Mahatma Gandhi gibi Nelson Mandela'nın da İslamiyet'e sempati duyduğu kesindi.

Bütün Afrika'da siyahlar Mandela'ya "Madiba" yani kabilenin en büyüğü mânasına bu ismi vermişler. Afrikalıların bu saygın lideri bütün insanların haklarına saygılı. Müslüman nüfus resmen % 2. Ama gerçekte % 5 bile olsa yine az. Buna rağmen Milli Eğitim bakanı dahil kabinede üç Müslüman bakan var.

Mandela bizzat bir bayram namazında Soweto Camii'ne gelip Müslümanların her türlü anayasal haklara sahip olduğunu medyaya ilan etmiş. Zaten Soweto, Mandela'nın ırkçı rejime karşı başkaldırdığı yerdir.

Johannesburg'da "Altın Kasabası"nı gezmeye gittik. 1882'de altın madeni burada bulunmuş. Ama resmen 1886 tarihi kabul ediliyor. Zaten Johannesburg'un şehir olarak kuruluşu da bu tarih kabul ediliyor. Yani altın madenlerinin bulunduğu bu kasabadan meşhur Johannesburg doğmuş... Maden yatakları kapatılmış; ama Japonlar gelip son teknolojiye göre altın damarları üzerinde çalışarak altın çıkarmaya çalışıyorlar. "Kanlı Elmas" filmi gibi altının kanla çıkarıldığını anlatan filmler de çevrilmiş. Biz iki bin metre derinliğin altına kadar inilen bu madenin üstten dörtte birlik bir derinliğine kadar asansörle indik. Daha önce Almanya'da kömür madenine inmiştim. Ama altın cevherini çıkarmak, kömür çıkarmaktan çok çok zor. Altın işçileri, zamanında sekiz saat çalışarak bir metre yer delebilmişler. Şimdi makinelerle bir metre birkaç dakikada delinebiliyor. Bunları bize fiilen gösterdiler. Çıkan altınlı taşların taşınması başka bir dert. Bir ara merkeplerle taşımak istemişler; fakat merkepler yeryüzüne çıkınca kör olmuşlar. İnsanlar kim bilir nelerini kaybetmişler...

Asansör arızalanınca yatay olarak çıkılacak tahtadan binlerce basamaklı merdivenler de var.

Şehrin büyüdüğü tarafa 100 dönüm arazi üzerine İstanbul'dan bir hayırseverimiz bir külliye yaptıracak inşallah. Arsayı gezdik. Çok güzel yerde. Üst tarafında iş merkezi var. Alt tarafında da evler bulunuyor. Cami maketi Mandela'ya takdim edilmiş; çok beğenmiş. İstanbul camileri gibi dört minareli. Üç bin kişi namaz kılacak büyüklükte. 475 öğrenci kapasiteli bir okul... 1100 kişilik bir aşevi. Klinik. Model bir Türk çarşısı inşâ edilecek. İleride İngilizce ve Arapça eğitim veren bir ilâhiyat fakültesi de düşünülüyor... Herkes heyecanlanmış... Cape Town'da, oranın Eyalet Başkanı İbrahim Resul Bey de aynı külliye'den kendi memleketine istiyor.

Mandela ve bu ülke birçok meselede dik durmuştur. Irak işgalini protesto etmiştir. Terörist diye istenilen bir dış doktoru için; "İspat edin... Eğer ispat ederseniz, yine de burada ülkemizde biz yargılarız, size teslim etmeyiz; vatandaşımızı niçin size verelim ki?" diyerek tavır takınmışlardır.

Türkiye'den gelen bazı mühim şahsiyetleri Mandela'ya götüren Max Sisulu'nun babası Walter Sisulu için, Mandela "Esas bizim ayaklanmamızın lideri Walter'dir." diyor. Max ise şu anda iktidarda olan % 70 oy alan

partide üst seviyede görevlerde... Güney Afrika'nın ileri gelenleri Türkleri, Türk okullarını seviyorlar ve ellerinden gelen desteği vermeye çalışıyorlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mehmet Remzi Efendi'nin huzurunda

Abdullah Aymaz 2008.01.21

1996 Aralık'ında Hindistan'a gittiğimizde büyük elçimizi ziyaret etmiştik. Sosyal demokrat bir görüşe sahip büyük elçimiz demişti ki: "Güney Afrika Cumhuriyeti'nde ilk büyükelçiliğimizi ben kurdum. Bir gün yanıma Zulu kabilesinden insanlar geldi.

Ellerinde Osmanlı fermanları vardı. "Biz size dostuz. Osmanlı bize bir görevli gönderdi. İngilizlerle mücadelemizde bize taktik veriyordu. İngilizler bunu fark ettiler ve öldürdüler."

Bu zatın Mehmet Remzi Efendi olduğunu öğrendim. Mezarına gittik. Burası umumî mezarlık. Hristiyanların, Çinlilerin, Yahudilerin bir kenarda da Müslümanların mezarlıkları var. Müslümanlardan meşhur ve zengin bir aile olan "Mia" ailesinin insanların mezarlarının yanında bulunuyor. Mehmet Remzi Efendi'nin mezar taşında 14-02-1916 tarihi yazılı. Hemen bitiştirdeki sağ taraftaki mezar taşında İsmail Mia 1942 yazılı. Sol bitiştirdeki mezar taşında Sâliha Habib Motan 1944 yazılı. Mehmet Remzi Efendi'nin 46 yaşında, İsmail Mia'nın 80 yaşında, eşi Sâliha'nın 66 yaşında öldüğü de belirtiliyor. Mehmet Remzi Efendi Johannesburg'a geldiğinde Mia ailesi sahip çıkmış. İngilizlere karşı Zuluları organize edip taktik veren Mehmet Remzi Efendi'nin faaliyetlerinin farkına varan İngilizler onu öldürmüşler... Fatiha ve İhlas'larımızı okuyup, oradan Durban'a gitmek üzere havaalanına hareket ettik.

Durban Havaalanı'na indik. Orada "Zulu Krallığı'na hoş geldiniz" yazıyor. Burası Natal Eyaleti içinde... Zuluların nüfusu kalabalık. Şu andaki iktidar partisinde ağırlıkları var... Bundan sonra da artacak. Mandela, Zulu kabilesinden değil. O Koza kabilesinden. Mandela'nın ANC (Afrika Milli Kongre Partisi) % 70 oy potansiyeli ile hâlâ en birinci parti.

Durban'da 27 sene papazlık yaptıktan sonra Müslüman olmuş İbrahim Bey'le tanıştık. "Sonsuz Nur" Zulu diline çevrilmiş. Ağabeyi de 38 yıllık papaz, Peygamber Efendimiz (sas) için "23 senede bu kadar büyük işlere mazhar olduğuna göre, Allah'ın Peygamberi'dir." diyor.

Eğitim gönüllülerimizin Durban'da yaptıkları işler bir destan, onu ayrı bir yazı konusu yapmak istiyorum. Durban'da milli eğitimin Türk Koleji'nde verilen eğitimden duyduğu memnuniyetinden dolayı verdiği arsa üzerine Danimarka'dan gelen bir heyetle temel attık. İnşallah Danimarka'daki işadamımız Abdullah Karacan buraya bir okul yapacak...

Güney Afrika'nın en güzel şehri Cape Town, dünyada da en güzel şehirlerden seçilmiş. Hint Okyanusu ile Atlas Okyanusu burada birleşiyor. Ümit Burnu burada... Biz, raylı sistemle Ümit Burnu'na çıktık. Bir noktadan sonra en tepedeki deniz fenerinin yanına kadar yürüyerek çıktık. Bir tarafta Atlas Okyanusu, bir tarafta Hint Okyanusu... Hint Okyanusu, Atlas Okyanusu'na göre daha sıcak. Atlas Okyanusu çok soğuk. Belki bu tezattan dolayı Cape Town'da havalar çok rüzgarlı... Fenerin olduğu yerde, bazı yerlerin o noktaya uzaklıkları yazılmış. Mesela; Berlin 9.575 km, New York 12.541 km. Kudüs 7.468 km... Fener yüksekliğinden bakıldığında, hafif duman gibi yalayıp geçen bulutlar, ikinci güneşi, dağlar, aşağıdan yukarıya doğru yürüyüp gelen turistler görülüyor.

Cape Town'da Penguen Sahili'ne de gittik. Hint Okyanusu sahili kayalıklarında bulunuyorlar ve insanlardan kaçmıyorlar. İçinizden elinizle tutmak ve okşamak geliyor; ama sakın öyle bir şeye kalkışmayın gagaları sert ve vuruşları da öyle... Bir arkadaşımız tesbihini uzatınca bir penguen paramparça etti. Uzatılan ayakkabılara vuruşları da çok sertti... Oradaki turist kafileleri içinde yaşlı iki hanımla bir arkadaşımız konuşuyordu. Yanlarına yaklaştık, görüntüleri ve başlarındaki şapkalarla tam birer Avrupalı görünümündeler. Birisinin ismi Hayrunnisa, birisinin de Selâme... "Biz Müslüman'ız... İstanbul'u çok seviyoruz. Buralıyız. Dedelerimiz çok önceleri Malezya'dan gelmiş... Evlerimize buyurun..." dediler. Bu sempati, Türkiyeli oluşumuzdan ileri geliyordu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dostluğun derin kökleri

Abdullah Aymaz 2008.03.03

Bir önceki yazımda Konya Semâzenbaşı Fahri Özçalık ve semazen Abdülkadir Dikici beylerin bana ulaştırdıkları belgelere dayanarak Macaristan'dan Konya'ya Konya dervişlerine selam ve hediye getiren Agostan Riesner ve eşinden bahsetmiştim. Bugün de onların yazdıkları mektuptan bazı ifadeleri aktarmak istiyorum... Diyorlar ki:

"Sayın önderlerimiz ve çok saygıdeğer beyefendiler (derviş ve semâzenler)!.. Gökyüzünün işaretiyle kutsanmış, her şeye gücü yeten Allah'ın kulları!.. Bizi atalarımızın konuşan torunları gibi kabul ettiğiniz için teşekkür ediyoruz!.. Biz, Macaristan'dan Türk soyundan, Hun-Türkleri soyundan geliyoruz. Arpad halkları arasından bize isim veren iki kök var: Hunlar ve Megyerler. Biz, Karpat havzasında yaşadık ve hayatımızı Osmanlı savunmasına ve dervişlerin insanî tutumuna borçluyuz. Haberciler olarak sizlere içten teşekkür ediyoruz ve Hun atalarımızın ülkesinden getirdiğimiz armağanı kabul etmenizi istiyorum. Tısa ırmağının suyu, eski Tısa kıyısı toprağı ve kıyıdağı söğütlerin sürgünlerini sevgiyle tanıdıklarımızın ve akrabalarımızın adına Szolnok'tan yaklaşık on kilometre uzaklıktaki Toszeg'den Konya'daki dervişlere hatıra ve hediye olarak getirdik..."

"Son olarak aile içi meselelerimizi görüşmek üzere 1947'de Szolnak şehrinde, aile üyeleri, tanıdıkları ve büyükler, büyük babamın bahçesinde bir araya geldiler. Büyük bayram oldu... Biz çocuklar uzun masada dans edip eğlendik. Büyükler Hun Kralı şerefine yediler-içtiler ve Büyük Hunluğu yaşattılar... İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra nasıl ilerleyeceğimizi konuşmamız gerekiyordu. Biz gençler, büyüklerden savunma, dostu-düşmanı tanıma konularında parolayı aldık. Atalarımızın seneler önce akrabaları ile buluşmaları 1547 yılında olmuş. (Yani 1947-1547= 400 sene önce!) Bunu bilen seksen veya yüz tane şahit var; diyorlar ki: 'Gizlenen atalarımız; Osmanlıların yaklaştığını duyuyorlar. Önce müzik sesleri işitiyorlar. Askerleri yürüyorlar. Onları kağı arabaları takip ediyor. Hepsinin önünde mehter takımı ile semâ yapan semâzen dervişleri vardı.' Atalarımıza göre barışla, müzikle gelenler, iyi niyetlidirler. Halbuki 1514 yılında gelen Avrupalılar yamyamlık yapmışlardı... Dervişlerin durumu ise onlara iyi niyet gösterisi olarak yansıdığı için atalarımız ölümü göze alarak ortaya çıktılar. O zaman dervişler atalarımızı yakından görünce hallerine bakıp ağlamaya başladılar ve 'İnsan mısınız? Yoksa vahşi misiniz?' diye sordular. Sonra da dervişler bizimkilerle askerler arasında semâ yapmaya başladılar. Maalesef rütbeleri bilmiyoruz ama Osmanlı komutanı askerî birliği, kağınları, atlıları ve semazen dervişleri idare ediyordu... Bulvarlar asker doluydu... Bizim perişan vaziyetteki atalarımızı dervişlere eğitmeleri için teslim etti. Vergiye bağlayıp, 'Serbestsiniz sizi dervişler eğitecek.' dedi. Büyüklerimizin bu anlattıklarından anladığıma göre, bizim atalarımızla o zaman konuşan Osmanlı komutanı tercümansız olarak bizimkilerle anlaşabilmiş. (Demek ki, dilimiz birmiş!) Büyüklerimizden Osmanlıların, diğer Avrupalılar gibi bize herhangi bir kötülük yaptıklarına dair hiçbir şey duymadım. Sadece itaat istemişler. Bizimkileri koruma ve himaye etme karşılığı olarak da sadece vergi ödememizi söylemişler. Atalarımızdan bazıları Tısa nehrinde gemicilik yaptılar ve yiğit Te'gla'ssy Lajos Hun milletvekillerinin adı bugün de mecliste vardır. Semâ yapan dervişler iyi iş yaptılar! Bizleri Romalı

yabancılardan ve destekçilerinden kurtardılar; bizleri incitmediler. Biz 1547'den 1687'ye kadar 140 yıl insanca, akraba tutumu içinde yaşadık. Bugün teşekkür ediyoruz. Ben size savaş günlüğünden İkinci Dünya'dan bir parça nakledeyim: 'Büyük yas vardı. Kundaktaki bebeği ile mülteciler ve yaşlılarla yollar doluydu! Herkes Güney'e Belgrad'a doğru gitmeye çalışıyordu. Kimseyi affetmiyorlardı... Herkesi vuruyorlardı. Nefret ve kinle hareket ediyorlardı. İkinci Dünya Savaşı'ndan benzeri şeylere çok kere şahit oldum. Neredeydi o 1547'deki semazen dervişler? Macar yurdunu himaye eden Osmanlılar neredeydi?"

Bütün bu duygular, yeni dostluklara inşaallah vesile olur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hacı Kemal Erimez

Abdullah Aymaz 2008.03.09

Tacikistan'da okumuş ve şu an öğretmenlik yapan Mustafa Altun Bey'in bir hatırası...

Hacı Yusuf Kemal Erimez, benim hayat boyu unutamayacağım bir şahsiyettir. Tacikistan'a ilk geldiğimde onunla tanışınca çok şaşırmış ve Hacı Abi'de görmüş olduğum müthiş performans için hayrete düşmüştüm ama ileriki günlerde Hacı Abinin Allah tarafından ona bahşedilen bir gücü olduğunu anladım.

Bir futbol maçında omuzum kırılmış ve hastanede ameliyat olmuşum; ancak o günlerde hastaneler yeterince iyi olmadığından acilen Türkiye'ye gitmem gerekti ve ben yolculuğumu Hacı Abi'yle beraber yapacaktım. Hacı Abi, Kulob Lisesi'ne gitmişti ve Kulob Lisesi de Duşanbe'ye üç saatlik bir yol demekti o üç saatlik yoldan gelmesini bekledik ve geldi. Şoför arabanın kontağını bile kapatmadan binip Tursunzade'ye gittik, yine Tursunzade şehri de Duşanbe'ye bir buçuk saatti. Tursunzade şehrine geldiğimizde birkaç eşya alıp tekrar arabaya bindik ve bu sefer Özbekistan'ın Sariasya şehrine gittik. Sariasya şehri de Tursunzade'ye iki buçuk üç saatti. Oraya ulaştığımızda uçak bileti için bir süre bekledik, biletimizi aldıktan sonra çok eski on bir kişilik bir Rus uçağıyla Taşkent'e ulaştığımızda Hacı Abi'nin bir gece dinlenme ihtiyacı duyacağından hiç şüphem yoktu. Ben uçağın en arkasında oturuyordum. Hacı Abi ise en önde oturuyordu, en az beş defa benim yanıma gelip "Nasılsın kolun çok acıyor mu? Az kaldı" gibi sözlerle beni teselli ediyordu. O daracık uçakta yerinden kalkıp benim yanıma gelmesi çok etkileyiciydi. Uçaktan indikten sonra bizi karşılamaya gelmesi gereken abi kimse, biraz geç kalmış ve ona "Hasta var söylemedim mi ben sana? Neredesin?" diye hayıflanmıştı. Oradan bir okula gittik. Ben bir yere yattım ve dinlenmeye başladım. Hacı Abi beni bırakır bırakmaz bilet almak için havaalanına gitti. Neyse ki gece 23.00 gibi, biletler bulunmuş ve bize bir saat daha dinlenme zamanı doğmuştu ama ben takip edemediğim kadarıyla Hacı Abi hiç dinlenmiyor, elinde bir telefon durmadan bir yerleri arıyordu. Ben yorgunluktan ölüyordum ama Hacı Abi'de inanın bir yorgunluk alameti bile yoktu, çok şaşıırıyordum. Uçağa bindiğimizde bizi tam dört saatlik bir yolculuk bekliyordu, bu yolculuğun da çok rahat geçtiği söylenemezdi. İstanbul'a ulaştığımızda ben bitmişim ama Hacı Abi hâlâ birilerine bir şeyler anlatıyor, telefon ediyor, etrafta bir sürü oturak olmasına rağmen inanın oturduğunu bile görmedim. Beni İzmir'e yolcu ettikten sonra da onun dinlendiğini sanmıyorum; biliyordum ki o sevdiği insanın yanına gidecek ve onun yanında miskin ve yorgun olarak gözükme istemeyecekti.

Evet ben omuzum kırılmış bir insan olarak bu kadar yolda yorulmuş rahatsız olmuş olabilirim; ama 1993 Haziran ayı ben Tacikistan'a yine bu yolla gitmişim ve ben hasta da değildim. Tursunzade şehrine ulaştığımda bir hafta hasta yattığımı hatırlıyorum. Hacı Abi'nin o yaşta ve Orta Asya'nın kavurucu temmuz ayında bu yolculuğu nasıl kaldırdığını hâlâ anlamış değilim. Ruhu şad olsun.

Hacı Kemal gibi on adamım olsaydı...

Abdullah Aymaz 2008.03.10

2006 yılında 4. Türkçe Olimpiyatlarında yarışmaya katılan öğrencilerin her birisine biner dolar veren hayırsever ağabeyimize Miraç Gecesi'nde, Londra'daki bir programda, bir öğrenci gelip "Sizi, olimpiyatlardan tanıyorum. Ben de katılan öğrencilerdenim.

Bana da bin dolar verdiniz. Ama benim ihtiyacım olmadığı için ben de onu sizin adınıza zekat olarak verdim." dedi.

Evet hayırdan hayır; güzellikten güzellik doğuyor ve yayılıyor...

Kur'an-ı Kerim melekler için "Gece gündüz usanmadan, ara vermeden tesbih ve ibadet ederler." (Enbiya Sûresi, 21/20)

"Melekler, gece gündüz Allah'ı tenzih, tesbih ederler ve asla usanmazlar." (Fussilet Sûresi, 41/38) buyuruyor.

Üstad, talebelerine "Yılmayınız, usanmayınız." diyor.

Yunus Emre, "Biz her gün yeniden doğarız / Bizden kim usanası" diyor.

Bir hoca arkadaşımıza "Her gün on saat kitap okuyorsunuz, usanmıyor musunuz?" diye soruluyor. O da "Usanmaz olur muyum? Ama ben hemen başka konudan bahseden bir kitaba geçiyorum." diye cevap veriyor.

Melekleşme yolunda, aslında meleklerde olduğu gibi yorulma, yılma, bıkma, usanma olmaz.

Bunun için de kendimizden, yani cismaniyetten, nefis ve enaniyetten sıyrılmamız için yapacağımız işler için önümüze ciddi hedefler koymamız ve onları tahakkuk ettirmek için aşk ve şevkle gayretler göstermemiz gerekiyor.

Zaten yüce bir hedefe yönelip kilitlenme niyeti çok mühim. Cenab-ı Hak bu güzel niyet için, yani bu ulvî hedefe ulaşma yolundaki niyetimize göre bizi misafiri kabul ediyor ve himayesine alıyor. Ama böyle bir hedef ve niyeti olmayanlar, dolap beygirleri gibi hep bir kuyu etrafında döner dururlar. Halbuki böyle cismaniyete bağlı dar beşeriyete mukabil, insan için çok güzel melekî enginlikler onu beklemektedir...

Bu işi tek başına yapamayacak olanların, o güzel yola girmiş olanlarla yol ve yörünge birliği yapıp kolektif şuardan istifade etmeleri gerekir.

Bilhassa belli yaştan sonra, Rabbanîlerden, iç derinliğe sahip olanlardan olmaya çalışmak gerekiyor. Yani insanın büyük cihada yani kendi nefsiyle uğraşıp ibadette derinleşmeye ihtiyacı var.

Arkadaşımız Bahattin Bey dedi ki: "Bir gün merhum Turgut Özal Hakkari'den Van'a gelmişti. Oradan Ankara'ya dönecekti. Van'da Serhat Koleji'ne uğradı. Askerî erkân da vardı. 'Bu okul çok mühim' diyerek, kolejimizin Güneydoğu'daki çok önemli misyonunu anlattı. 'Buradan dünyanın her tarafına yetişen öğrenciler gidecek.'

dedi. Sonra 'Bu okulun yapılmasında çok emeği geçen bir Hacı Kemal vardır. Eğer benim öyle on tane adamım olsa dünyayı parmağımda oynatırım.' dedikten sonra bana döndü, 'Hacı Kemal'e söyle. Bak işte burayı ziyaret ettim.' dedi."

Hayır hizmetlerine Avrupa'da ciddi şekilde sahip çıkıp koşturanlardan birisi, "Birkaç gün üst üste hizmet peşinde koşturmaktan evimle pek ilgilenemedim. Hanım dedi ki: 'Normalde sana çok kızmam lâzım; ama ben şimdi Hacı Ata kitabını okuyor, Hacı Kemal Erimez'in hayatını hayranlıkla takip ediyorum, onun için sana hiçbir şey söyleyemiyorum.' Hayatı bile, anlayacağınız, bizi fırçadan kurtarıyor!" diye lâtife yaptı...

Bazen böyle tek başına yazı konusu olmayacak parça parça notlarım oluyor. Hebâ olup gitmelerini istemediğim için zaman zaman sizlerin müsamahalarınıza sığınarak onları böyle bir araya getirip sizlere takdim etmek istiyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fındıklı ve 1683 tarihli bayrak

Abdullah Aymaz 2008.03.16

Avusturya'nın Birinci Dünya Savaşı öncesi nüfusu 50 milyon iken, savaş sonrası birçok ülkenin Avusturya'dan ayrılıp yeni birer devlet kurmalarıyla, bu nüfus 7 milyona düşmüş.

Şu anda ise 7 milyon 900 bin olmuş. Tabii bu ise çocuk doğumlarının artması için teşvik olarak, çocuk ve bakımı için para yardımını artırmış. Almanya'dan daha fazla doğumlara destek veriyorlar. Mesela Almanya'da doğumdan itibaren bazı eyaletlerde iki sene bakım yardımı yapılıyor ve her ay 300 Euro veriliyor. Avusturya'da bakım yardımı üç sene sürüyor ve her ay 600 Euro veriliyor. Ayrıca 18 sene de 200 Euro her ay devamlı çocuk parası veriliyor.

"Zaman Avusturya" % 70 Türkçe, % 30 Almanca olarak haftalık bir gazete olarak çıkıyor. Bu seneki abone kampanyası için arkadaşlarımızla beraber dolaştık... Avusturyalılardan da abone olanlar var. Ayrıca her hafta belediyelere ve hastanelere 400 tane gönderiliyor. Avusturya İçişleri Bakanı Günter Platte "Keşke Türkler hem Türkçe hem Almanca bir gazete çıkarsalar" deyince, arkadaşlarımız "Evet çıkıyor" demişler ve kendisine ulaştırmışlar... İrkçı partiden Dr. Susanne Winter'in, İslamiyet'e hakaretine karşı, gazetemiz Zaman, Avusturya cumhurbaşkanının, başbakanının, başbakan yardımcısının, Yeşiller Partisi'nin İslamiyet lehine olumlu tepkilerini manşet yaptı. Avusturya basını da olumlu ve büyük tepki gösterdiler. Halk da ırkçılara prim vermedi. Ayrıca İslamî kuruluşlar Dr. Susanne Winter hakkında şikâyetle bulunduğu için savcılık tahkikata başladı. Büyük tazminat cezası bekleniyor. Zaten İslamiyet 1910'dan itibaren Avusturya'da Hristiyanlık gibi resmen kabul edilmiştir. Müslüman din görevlileri resmen tanınmakta ve devletten gerekli desteği görmektedir.

Viyana, İstanbul gibi uzun yıllar imparatorluk merkezi olduğu için çeşitli ırkların da bulunduğu bir şehirdir. Şimdi bile Viyana Belediyesi'nin "Viyana'daki Göçmenler" isimli yayın organında yayımlanan bir raporda başşehir Viyana'da bulunanların % 25,8'inin diğer Avrupa Birliği ülkelerinin vatandaşı olduğu belirtiliyor. En büyük nüfusa sahip kitle Sırlar... Ardından sırayla, Türkler, Polonyalılar, Almanlar, Bosnalılar, Hırvatlar ve Makedonlar takip ediyor.

Yaklaşık iki milyon insanın yaşadığı Viyana'da 23 bölge ve semt var. Her semtin kendine has bayrağı bulunuyor. Viyana'da en son bağlanan 23. bölgenin bayrağında ise fındık ağacı resmi var. Bu fındık resminin altında da 1683 tarihi yazılı. Malum, bu tarih İkinci Viyana Kuşatması'nı hatırlatıyor. Peki, bu fındık neyin işareti denilecek olursa, kuşatma sırasında çok uzak coğrafyalardan gelen Osmanlı askerlerine çadırlarını işte bu 23. bölge

civarına kurmaları emredilmiş. Çünkü kendilerine yer ararken sonunda fındık ağaçlarıyla dolu olan burasını bulmuşlar.

Başşehir Viyana'nın 18. bölgesinde, 150 bin metrekare alana sahip Türkenschanzpark (Türk İstihkâm Parkı) var. İkinci Viyana Kuşatması'nda Merzifonlu Kara Mustafa Paşa otağını bu parkın bulunduğu alana kurmuştu. Çünkü Viyana'nın birinci bölgesi surlarla çevrili idi... 1683 kuşatmasında iki asırdan fazla bir zaman geçtikten sonra, Avusturyalılar Viyana etrafındaki surlar yıkıldıktan sonra şehrin dışına doğru evler yapmaya başlamışlar. 1890 senesinde Avusturya Kralı Franz Joseph, Osmanlı'nın istihkâm alanına bir tuğla bile konulmasına müsaade etmemiş. Onun yerine burasının park yapılmasını istemiş. İşte burası Türk İstihkâm Parkı ismiyle hâlâ devam etmektedir. Bu parkı ziyaret etmek isteyenler 41 tramvayı ile "Türkenschanzplatz" durağında inerek burayı görebilirler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avusturya'da Türk izleri

Abdullah Aymaz 2008.03.17

"Zaman Avusturya"da her sayısı için "Avusturya'da Bizim İzlerimiz" diye bir bölüm ayrılmış ve her hafta mutlaka bizimle ilgili tarihî bir iz ve hatıramızı neşrediyorlar...

İç çekişmeler yüzünden, ihanete uğrayan Osmanlı ordusunun komutanı Merzifonlu Kara Mustafa Paşa, 12 Eylül 1683 sabahında Kutsal İttifak ordusunun baskınına yakalanır. Fetih ruhunun ve Allah'ın rızasının yerini başka şeylerin alması kadere mağlubiyet fetvası verdirmişti... Şehit olmak için tek başına kılıcını çekip yürüyen Kara Mustafa Paşa'yı "Siz de şehit olursanız, ordu tamamen dağılır, bir daha toparlanamaz." diyerek engellerler. Bu baskından sadece Peygamber Efendimiz'in (sas) sancağını kurtarabilmiştir. Diğer mahrem gizli belgeler, haritalar ve planlar karşı tarafın eline geçmiştir.

Viyana'nın 3. bölgesindeki "Arsenal, Objekt-1" adresindeki Askerî Tarih Müzesi'nde, işte bu İkinci Viyana Kuşatması'ndan kalma kılıçlar, üzengiler, mataralar, oklar, yaylar ve benzeri orijinal eserler bulunmakta... Ayrıca 1664 yılında St. Gotthard şehrinde Osmanlı ile Avusturya arasındaki savaştan kalan köstekli bir saat bulunmaktadır. Üç asırdan eski olan köstekli saat günü ayı, yılı ve Ay'ın hareketlerini gösteriyor. Müzenin diğer bir bölümünde Birinci Dünya Savaşı'ndan kalma birçok askerî eser de bulunuyor. Bu savaşa sebep olarak bilinen Avusturya Veliahtı Ferdinand'ın bir Sırp tarafından öldürülmesini merak edenler için güzel bir bölüm hazırlanmış; burada, Ferdinand'ın bindiği araba ve vurulduğu kanlı elbiseler sergilenmiş. Bu müze her ayın ilk pazar günleri ücretsiz olarak ziyaret edilebiliyor. Normal günlerde on yaşından küçük çocuklar için de ücretsiz. Yetişkinler için 5,50 Euro olan giriş ücreti, öğrenci veya grup olarak gelenler için 3,30 Euro'ya indiriliyor.

Viyana yakınlarında bulunan ve Aşağı Avusturya eyaletinin küçük bir şehri olan Perchtoldsdorf'ta Osmanlı Müzesi isminde bir müze daha bulunuyor. 1980'li yıllarda şehrin eski belediye binasının içinde açılan müzede, 1529'da gerçekleşen Birinci Türk Kuşatması ile 1683 İkinci Kuşatma'dan kalma silahlar, Türk elçiler tarafından Avusturyalılara getirilen hediyeler, savaşlar ve savaşların mühim simalarını resmeden tablolar bulunuyor. Bu yönden bu müze sadece savaşlar değil, çetin geçtiği anlaşılan diplomatik görüşmeler hakkında da ipuçları veriyor.

Müzeyi gezdiren vazifeli (Bernhard Winkler); Avusturya-Türk tarihinin sadece savaşlardan ibaret olmadığını, bir zamanlar bütün Avrupa ülkelerinde olduğu gibi Avusturya'da da bir "Türk sevgisi" yaşandığını, Türk insanına duyulan bu sempati neticesinde birçok insanın Türkler gibi giyinip, Türkler gibi yiyip içtiğini, birçok bestecinin

de Türk müziğinin tesirinde kalarak beste yaptığını hatırlatıyor. Sanat tarihi okumuş olan Bernhard Winkler, bir başka örneği de askerî müzikten veriyor. Zira Avrupa askerî müziğinin temelleri Osmanlı mehter marşlarına dayanıyor.

Müzenin içerisinde Türk orduları ile Avusturya orduları arasında geçen savaşların resimlerinin yanı sıra krokileri de bulunuyor. Müze yetkilileri, resim ve krokilerin yanına Osmanlı ve Avusturyalı askerlerin günlüklerinden alıntılar da koymuşlar... Müzede ayrıca Osmanlı ordusunun kumandanı Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın padişaha gönderdiği mektubun kopyası var. Bazı resimler ise Osmanlı'da sosyal hayatı yansıtıyor. Türk temsilciler tarafından getirilen bu resimlerde, camiden dönen çocuklar, hacca giden yaşlılar, düğün alayı, sünnet edilen bir çocuğun gezdirilmesi gibi manzaraları görmek mümkün. Resimler arasında en çok dikkat çeken ise kafeste bulunan kuşları satın alarak azat eden Osmanlıları göstereni...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupa'nın Kudüs'ü: Bosna

Abdullah Aymaz 2008.04.06

1990'da Avustralya'ya gitmiştim. Melbourne'de "Türkiye'nin Sesi" gazetesini çıkaran Kıbrıs Türk'ü İbrahim Dellâl Bey'le tanıştım. Onun vasıtasıyla pek çok insanla tanışmak nasip oldu.

Bunların arasında bazı Hırvatlar da vardı. Hırvatlar bana aslında iki tane Tito olduğundan, birinci Tito'yu Rusların öldürüp, benzerini Tito diye gönderdiklerinden ve bu hususta bir kitap yazıldığından bahsetmişlerdi. Başşehir Canberra'da cuma namazında tanıştığım bir Boşnak'a bu hususu sordum. O, mânalı mânalı yüzüme bakıp, "Şu günlerde Osmanlı'nın yetimleri büyük dertlerle karşı karşıya... Sana ne Tito'dan?.. Dedeniz Sultan Murad gibi niye sahip çıkmıyorsunuz?" diyerek bana kııştı...

1992'de New York'ta görüştüğümüz Prof. Dr. Kemal Karpat, "Ne olacak bu Bosna ve Bosnalılar? Daha yeni Üsküp'ten geldim; aynen Bursa'mız gibi!.." diyerek ağlıyordu.

1995'te "Bosna'da Çocuklar Ölmesin" sloganı ile Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı tarafından dünyadaki meşhur futbolcuları davet ederek İstanbul'da maç organize edilmişti, ona katılmışım.

2007'de Amerika'da Boşnakların ileri gelenlerinden Aras Bey'le babasının cenazesinde tanışmıştık. Bu sene Bosna-Sarayova Havaalanı'nda karşılaştık. Ben yeni geliyordum. O ise dönüyordu... İşte ilk defa Bosna'ya geldim... Burası "Avrupa'nın Kudüs'ü" denilen Bosna-Hersek'te Müslüman, Ortodoks, Katolik ve Yahudî beraber yaşıyor. 4 milyon 300 bin nüfusunun % 45'i Müslüman, % 33'ü Ortodoks (Sırp), % 17'si Katolik (Hırvat)... Üç bin kadar da Musevî var. Bunlar İspanya'dan Osmanlı'ya sığınan Yahudilerden. O zaman bir kısmı İstanbul'a yerleştirilmiş, bir kısmı da Bosna'ya... Bu son Sırp katliamı sırasında çoğu İsrail'e gitmişler.

1878'de idaresi Avusturya-Macaristan Devleti'ne geçen Bosna'yı Osmanlı, mülkiyet olarak devretmiyor. Bosna'daki Müslüman dini lider yine Osmanlı halifesine bağlı kalıyor. Osmanlı Devleti zayıflayınca 1908'de Avusturya tek taraflı anlaşmayı bozarak Bosna'yı tamamen ilhak ediyor.

Sırp Ortodoks oldukları için Katolik Avusturya'yı istemiyorlar ve 1914'te Hünkâr Köprüsü (Latin Köprüsü) üzerinde Sırp Gavrilo, Avusturya Veliahtı Ferdinand'ı hâmile hanımıyla beraber öldürünce Birinci Dünya Savaşı patlıyor.

1920'de Sırp Krallığı kuruluyor.

Bütün bu merhalelerde Müslüman Boşnaklar zarar görüyorlar ve hep anaları-babaları bildikleri Osmanlı topraklarına göç ediyorlar. Bu göçler daha sonra 1936'da ve 1950'de de devam ediyor.

1945'te sosyalist zihniyete sahip olup karısı Sırp kendisi Hırvat olan Tito, Yugoslavya'yı kuruyor. Tito, Sosyalist olarak Ruslarla; Avrupalı olarak Avrupalılarla, Bosnalı Müslümanları ileri sürerek İslâm âlemiyle iyi münasebetler kuruyor. Altı cumhuriyetten meydana gelen Yugoslavya'da Boşnaklara 1950'de Bosna Cumhuriyeti statüsü tanınıyor. Halbuki Tito, "Mladi Müslümanî" isimli teşkilatın 20-25 yaş arasında bütün üyelerini 1945'te idam ettiriyor. O sırada hapishanede bulunan Aliya İzzetbegoviç, bu teşkilattan olmasına rağmen Cenab-ı Hakk'ın inayet ve himayesi ile idamdan kurtuluyor.

Tito, Boşnakları 1974'te bir etnik grup olarak resmen tanıyor.

1980'de Tito ölüyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsan avına çıkılan Trebeviç Tepesi

Abdullah Aymaz 2008.04.07

1991'de Aliya İzzetbegoviç, Bosna-Hersek cumhurbaşkanı seçiliyor. Fakat Sırp lar kabul etmiyorlar. Nisan 1992'de bir gece Saraybosna'yı her taraftan kuşatıyorlar.

Biz, Sırp ların daha sonra eski Sovyet cumhuriyetlerinden ve bazı Avrupa ülkelerinden gelmiş insan avcılarının mevzilenip caddeden gelip geçenleri avlamaya çalıştıkları, işte o kuşatmanın yapıldığı tepelerden, Trebeviç Tepesi'ndeyiz... Oradan rahatlıkla şehrin bu caddesinden geçenleri görüyoruz. Ama insan avcıları, dürbünlü tüfekte bakıp hangi düğmesinden vuracaklarına dair aralarında iddialı bahisler yaptıktan sonra ateş ediyorlar.

Aslında ilk gece işi bitirip zaferlerinin kutlamasını yapmayı planlamışlar. Ama sinsi planı sezen Bosnalı bir grup mücahit, 15 bin Sırp askerini ordugâhta basıp silahlarını alıyor ve kışlaya hâkim oluyorlar. Ele geçirdikleri cephanelikle silahlanıp 15 bin Sırp askerini rehin olarak elde tuttukları ve öldürmekle tehdit ettikleri için Sırp lar planlarını tahakkuk ettiremiyor; Saraybosna'yı teslim alamıyorlar.

Ama o sırada İzzetbegoviç, Bosna dışında... Duyunca hemen İtalya'dan geri geliyor. Ama havaalanını işgal eden Sırp lar, onu yakalayıp gözlerini bağlıyorlar. Yanında bulunan kızıyla beraber ikisini gizli bir yere kapatıyorlar. Yanında sadece bir telefon var. Bir Boşnak kadın yanlışlıkla bu telefonu arıyor. İzzetbegoviç, kadına, "Devlet televizyonunu ara... Orada Senat Hacı Feyzullahoviç var. Ona, Cumhurbaşkanı Aliya İzzetbegoviç'i Sırp ların kaçırıp bilinmedik bir yere hapsettiklerini söyle. Hemen canlı yayında bunu dünyaya duyursunlar." diyor. "Ben İzzetbegoviç'im" dese belki kadın inanmayacak, işte böylece televizyon haberdar oluyor. Oradan mücahitlere haber veriliyor ve dünyaya duyuruluyor. 15 dakika içinde meselenin canlı yayında öğrenilmesine Sırp lar bir türlü akıl erdiremiyor ve şaşırıp kalıyorlar. "Vatanseverler Cephesi" kurucularından ve Bosna-Hersek askerî polisin komutanı Kerim Luçareviç'in mücahit timi işgalci Sırp generali Kukanyaç'ı kaçırıyor ve A.İzzetbegoviç ile elde tutulan Sırp askerler ve generali takas ediyorlar.

1992 Nisan'ından 1995'in sonuna kadar süren bu savaşta 250 bin Boşnak şehit ediliyor.

Sırp lara başta eski Sovyetlerden bazıları ve maalesef Avrupa'nın pek çok devleti destek veriyor. Fransa Cumhurbaşkanı Mitterrand'ın o zamanki Meclis konuşmaları şimdi açıklandı, diyor ki: "Ben Avrupa içinde Müslüman bir devletin varlığını hazmedemem!.." Böyle düşünenler az değil. Onun için bu çağda Avrupa'nın

ortasında bir millet katliamla yok edilmek için gaddarca ve vahşiyane saldırıya uğruyor ve dünya vicdansızca seyrediyor.

En son silahlarla saldıranlara karşı aç susuz Boşnaklar su borularından yaptıkları bir-iki atımdan sonra şişen silahlarla karşı koymaya çalışıyorlar. Bir sene sonra düzenli ordu kurabiliyorlar. Tek geçiş noktası havaalanı. Birleşmiş Milletler kontrolündeki bu bölgeye gelebilmek için havaalanı yolunda 800 kişi şehit oluyor.

Nihayet şimdiki başbakan Necat Brankoviç'in projesiyle bin evin altından 800 metrelik bir tünel kazmaya başlıyorlar. Bir metre eninde, bir metre 60 santim boyunda olan bu tünel dört ayda bitiyor. Bütün irtibat, iki buçuk sene buradan sağlanıyor. Gaz ve elektrik bile...

İlk gelen eğitim gönüllülerimiz de Bosna'ya bu tünelden giriş yapıyorlar. Sırtlarında kitap ve diğer yüklerle üç gün aç kalıyor ve sonra baygınlık geçiriyorlar.

Bu çağda insan avının yapıldığı Trebeviç Tepesi'nden yavaş yavaş şehre doğru iniyoruz... Sokaklarda, yollarda duvarlarda hâlâ kurşun ve top mermisi izleri var. Bazı duvarlarda o mahalleden şehit olmuş insanların isimleri yazılmış... Her şey canlı tutuluyor. Adım başı şehitlik desem mübalağa etmiş olmam. Sadece cami avlularındaki mezarlıklarda değil; parklarda, mahalle aralarında yani şehrin boş olan her yerinde şehitlerin mezarları var ve hemen hepsinde de şehitlikle ilgili âyet mealleri var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başkan Clinton'ın ziyaret ettiği sanatkâr

Abdullah Aymaz 2008.04.13

Saraybosna'da Gazi Hüsrev Bey Külliyesi'ni ziyaret ediyoruz: Şadırvanın üzerinde sekiz ayrı hat ile "Her şeyi sudan yarattık" âyeti yazılmış. Her biri bir yazı hârikası...

Camide ikinci namazı kıldık. Türkiye'den ziyarete gelmiş pek çok insanla karşılaştık. Medresesi hâlâ hizmet veriyor... Hâfız ve hoca yetiştiriyor. Bu câmide Tito dönemi ve Sırp katliam saldırıları dahil câmi yapıldığı günden beri her öğlen vakti, bir hatim indirilir. İmamının hâfız olması şarttır. Bunlar vakıf senedinde yazılıdır. Câmiye girerken bir ilan sehpa'sı var. Her Ramazan ayında bu sehpa'ya fitre ve zekat verecekler için ilan asılıp hemen sağ tarafta bulunan binaya işaret edilir. İnsanlar gelip verirler. Son günler yetiştirmek için uzun uzun kuyruklar oluşur. Yani fitre ve zekat toplamak için insanların ayaklarına gidilmez. Oradan da fakir ve fukaraya dağıtılır.

Hâlen Bosna'nın dini otoritesi olan Reîsülulemâ (müftü) protokolde Cumhurbaşkanı'ndan geri olsa da konumu çok önemlidir. Herkesi görevinden alma yetkisine sahip imtiyazlı makam ve kişiler asla Reîsülulema'ya karşı böyle bir yetkiye sahip değillerdir. Bayramlarda Reisülulema, Cumhurbaşkanı bir tarafında Genelkurmay Başkanı da öbür tarafında olarak makamında oturur... Reîsülulema'ya bağlı olan Bosna Medresesi, Selefilik anlayışına karşıdır. Bu medreseden Aliya İzzetbegović gibi entelektüeller yetişmiştir.

Külliyeden çıkıp çarşı içine giriyoruz. Tam bir Osmanlı çarşısı. Sanki Bursa gibi bir Anadolu şehrinin çarşısında geziyoruz. Bakırcılar içindeyiz... Herkes çalışıyor. Güzel el sanatları üretiyorlar. Mirsad Brkaniç Bey'in dükkânına giriyoruz. İçeride hârika bakır işlemler var. Başkan Clinton, geldiğinde dükkânını ziyaret etmiş. Beraber çekilmiş fotoğrafları var. Türkiye'den gelen bir generalimizin de orada Mirsad Bey'le çekilmiş fotoğrafı var. Bakır işlemeciliği üzerine doktorası bulunan Mirsad Bey'in bir oğlu Sırp saldırılarında şehit olmuş. Mirsad Bey de gazi... Başındaki kurşun hâlâ duruyor, çıkarılmamış. Onu görünce İstiklâl Savaşı gazisi dedem Abdullah

Çavuş'u hatırladım. Onun da gerdanında küçük bir kurşun kalmıştı... Biz de küçükken onu tutar, amcaoğlum Osman'la oynardık... UNESCO'ya ait bir kitapta Mirsad Bey'den bahsediliyor. Fotoğrafı var. Haccını edâ etmiş. Mekke'de eğitim gönüllüleri ile karşılaşmış. "Öyle bir dua ediyorlardı ki, tüylerim diken diken oldu." diyor.

Oradan çıktık. Nehir kenarında Avusturyalıların yaptırdığı Parlamento binasına bakıyoruz. Halka sıcak gelmesi için, onlar binayı Endülüs mimari tipinde yaptırmışlar. Sonra kütüphane olmuş, ama Sırplar yangın bombaları atarak bütün kitapları yakmış ve mühim bir kültür-ilim-edebiyat mirasını yok etmişler. Bunların çoğu İslamî eserler. Vuruluş ve yanlış sahnelerini de videodan seyrettim.

Bu binanın karşısında yani nehrin öbür tarafında üzerinde INAT KUÇA (İnat Evi) diye yazılı bir bina gördüm. Meğer Avusturyalılar bu ev sahibinin rızası olmadan Parlamento binasını onun evi üzerine yapmışlar. O yerin sahibi Boşnak da kızıp yıkılan evinin benzerini tam karşısına dikip üzerine "İnat Evi" diye yazmış. Şehitliğe doğru gidiyoruz. Şehitliğin karşısındaki mahallede Bosna'ya ilk gelen eğitim gönüllülerimizin kaldığı ev var. On bir numaralı binada kalmışlar. Şehitliğin ortasında Aliya İzzetbegoviç'in mütevazı mezarı var. Ay şeklinde bir havuzun ortasında sekizgen yıldızın içinde bulunan mezarın taşında "Bilge Kral"ın vasiyeti üzerine "Cumhurbaşkanı" değil de "Abdullah" yani "Allah'ın kulu" yazılıp altına "Aliya İzzetbegoviç" ismi ilâve ediliyor.

Merhum Aliya, Enes Kariç'i gönderip "Bodrum katlarında eğitim yapılıyor, gelsinler okul açsınlar." diyor. Bu eğitime hep destek veriyor. Vefatından önce Başbakan Tayyip Erdoğan ile görüşüyor. "Ülkemi ne Araplara, ne de İranlılara emanet edebilirim. Sadece siz Türklere emanet ediyorum." diyor. "Bana türbe yapmayın, arkadaşlarımla yanında mütevazı bir yere gömün." diye vasiyet ediyor. Bosnalı askerlerin mezarını kürekle değil, elleriyle kazıyorlar. Yine vasiyeti üzerine Fatih Sultan Mehmet'in türbesinden bir avuç toprak getirip mezarına serpiyorlar. Bizimkiler de onun tabutunu omuzunda taşıyanlar arasında oluyorlar. Ölüm anından itibaren elif gibi ince ince ve damla damla yağmur yağıyor, âyet-i kerimenin de işaret ettiği gibi, yer-gök lisan-ı kâl ve lisan-ı hâlî ile ağlaşıyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzzetbegoviç için yazılan taziye

Abdullah Aymaz 2008.04.14

Aliya İzzetbegoviç, 19 Ekim 2003'te vefat edince Fethullah Gülen Hocaefendi bir taziye yazıyor. Bosna'da Boşnakça olarak gazetelerde yayınlanan bu taziyenin Türkçesinde şöyle denilmektedir:

"Bütün hayatı ülkesi ve milleti, ayrıca inanç, düşünce ve ifade hürriyeti başta olmak üzere temel insan hak ve hürriyetleri uğrunda mücadelelerle ve zaman zaman hapishanelerde geçmiş; bağımsızlığı daha yeni kazanmış iken, Avrupa'nın göbeğinde en amansız saldırılarla boğulmaya ve tarihten silinmeye çalışılan ülkesini, ordusunun ve milletinin başında dâsitanî bir şekilde savunmuş ve zamanı gelince de herhangi bir beklentiye girmeden köşesine çekilmeyi bilmiş olan; yirminci asrın en büyük devlet adamlarından, ayrıca seçkin bir münevver, insanlar arasında da mütevazı ve insanlardan bir insan olan, kardeş Bosna-Hersek Cumhuriyeti'nin ilk ve gerçek manâda bilge cumhurbaşkanı, muhterem ALIYA İZZETBEGOVİÇ Beyefendi'nin Sonsuzluk Yurdu'na intikalini büyük bir teessürle öğrenmiş bulunuyorum. Dünyada hiçbir zaman ebediyet tevehhümü içine girmeyip, 'yeterince uzun bir hayat yaşadığı' düşüncesi taşıyan ve gerçek hayat, gerçek uğrunda değerlendirilmiş bir hayat olduğundan, hakikaten 'uzun' bir hayat yaşamış bulunan bilge Cumhurbaşkanı'na Allah'tan rahmet dilerken, başta Bosna-Hersek Cumhurbaşkanı Sayın Süleyman Tihiç olmak üzere, yakınlarına, bütün kardeş Bosna-Hersek halkına, sevenlerine ve İslâm dünyasıyla birlikte bütün insanlığa taziyetlerimi arz ederim."

"Büyük Allah'ıma yemin ederim ki, biz hiçbir zaman köle olmayacağız." diyen Bilge Kral Aliya İzzetbegoviç'in mezarından Fatihalar okuyup ayrılıyorlar... Şehitliğin karşı tarafında da Osmanlı'nın meçhul askerlerinin şehitliği var. Karşı karşıya, hayır omuz omuza aynı mahalli paylaşıyorlar.

Şehitliğin içinde iki ağaç var. Bosnalılar tam şehitlerini defnederken burada Sırpalar tepeden bomba atıyor ve onları da şehit ediyorlar. Bunun üzerine bir grup insan daha onların yanına koşuyor, Sırp bombaları o ağaçların dibinde bu üçüncü grubu da şehit ediyor. İşte bu yerler öyle bir çaresizliğe şahit olmuşlar...

Bomba atılan meşhur pazaryerinden geçiyoruz... Burada bir anda 67 kişi şehit düşmüş, yüzlercesi de yaralanmıştı... Aslında o gün bizim eğitim gönüllülerimiz de o saatlerde pazaryerinde olacaktı ama Allah'ın hikmet ve inayeti bir gün önce bir gazete bürosunda karşılaşp eve getirdikleri yeni Müslüman olmuş Amerikalı gencin hayat hikâyesini dinlemek gecenin geç saatlerine kadar sürmüş, geç yatınca geç kalkmış ve misafire kahvaltı yaptırılın derken geç kalmış ve pazaryerine gitmekten vazgeçmişlerdi.

Biz, Mostar'a doğru yola çıktık. Mostar Köprüsü'nü, Hırvatlar bombalayp yıktılar. Sırpalar, Boşnakları iyice hırpalayıp bitirme yoluna girince, kalles bir düşünce ne koparabilirsek zihniyetine kapılıp, ihtiyar-bebek çoluk-çocuk 132 Boşnak'ı camiye kapatıp imam efendiye de duvara çivileyip yaktı... Sırp keserek, bu zihniyet yakarak yok etmeyi düşünüyordu. Yol boyunca Osmanlı'nın döşettiği ve atlarla çekilen ilk tramvay yolunu seyredip gidiyoruz.

Türk-Bosna Koleji'ne de uğruyoruz. Kolejin yedi bölümlük inşaat planı yapıldıktan sonra o mahalleden yaşlı bir komşu kadın, "Evladım biliyor musunuz, kolej yapacağınız bu arazi üzerinde tam yedi kişi şehit düştü." diyor. Bizimkiler bu yediler tevafuku karşısında şaşırp kalıyorlar.

Boşnak toplumunda İslamiyet'in temizliğe titizlik anlayışı fevkalade güzel yerleşmiş. Evleri temiz, camileri temiz ve nezih... O yokluk ve kıtlığın kol gezdiği Sırp katliamı sırasında Avrupa ve Amerika'dan gelen gözlemcilerin en çok dikkatlerini çeken husus, okullardaki bütün çocukların yakalarının tertemiz oluşudur. Şaşıyorlar "Olamaz!" diyorlar. Unuttukları bir husus var: Bunların anneleri Müslüman Boşnaklar... İslâm milletinin yüz akları... En ağır şartlarda onlar izzetlerini, onurlarını ve namuslarını aklıktan ölme pahasına korudular. Dünyanın pek çok yerinde kadınların düştükleri durumlara asla düşmediler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deli Yürek Çedomir

Abdullah Aymaz 2008.04.20

İgman dağlarına doğru gidiyoruz. Bosna'da her taşın arkasında bir destan yatıyor. Arkadaşlarımız 'Teğmen Teo'yu da alıp babasını ziyaret edelim. diyorlar.

Bir Ortodoks olan Çedomir, bir polis şefi... Ağır bir hastalığa yakalanıyor. İlan ile kan isteniliyor. Kendisi en yakın Sırp arkadaşlarını telefonla arayp haber veriyor. Sonra kan verenler listesine bir bakıyor hepsi de Boşnak Müslümanlar, şaşırp kalıyor. Sırpalar dünyanın gözü önünde her taraftan kuşatıp Boşnakların katliamına başlayınca "Böyle bir şey olamaz!.." deyip etrafına topladığı insanlarla İgman'ın bir tepesini Sırpalardan alıyor. Ele geçirdiği bu tepeden Boşnakların dünya ile irtibatını sağlıyor. Çünkü girişin sağlandığı bir başka yer yok... "Ölünce beni bu dağın üzerine gömün" diye vasiyet ediyor. Üç çocuğu, bir hanımı var. Dokuz yaşındaki oğlu Teo'yu da yanına alıyor. Teo, daha sonra İzmir Maltepe Askerî Lisesi'nde okuyor. Sonra da Harbiye'mizi bitirip geliyor. Şimdi Bosna ordusunda teğmen... Annesi ve kardeşleri Müslüman olmuş... Annesi babası Çedomir'i rüyasında görüyor; bir şey söyleyecek ama söyleyemiyor. Kadıncağız kocasının mezarı başına gidiyor. "Acaba

Müslüman olmuş muydu, Fatıha okuyabilir miyim?" diyerek tereddüt geçiriyor. Hidayetine vesile olan mürşidi; "Okuyabilirsin... O Müslümanlığı kabul etti. Fakat söyleme ikrarı bulamadı!" diyor.

Yeni evli olan Teo'yu evinden alıp, Sırpların mevzilendikleri yerleri birer birer geçerek babasının mezarının başına geliyoruz. Orada hemen Çedomir'in yanında Adnan'ın mezarı var. Teo, "Bunlar babamla anlaşımlar. Mezarlarımız yan yana olacak, demişler. Babamdan dört ay sonra Adnan şehit olunca Hacı köyüne gömeceklermiş ama, onun, bacağını kaybetmiş gazi arkadaşı not defterini alıyor. Çünkü elbisesi ile gömülecek, her şehit gibi... Bakıyor notların arasında Adnan 'Ben ölünce komutanım Çedomir'in yanına gömün' diye yazıp vasiyet etmiş. Hemen buraya babamın yanına getiriyorlar." diyor.

Sağ tarafta bir mezar daha var. Sırplarla mücadelede öldürülmüş Ortodoks bir kız. Markoviç Milica (1973-1992)... 19 yaşında Bosna'nın bütünlüğü için burada Sırlara karşı savaşıırken ölmüş. Teo, "Ben onu tanıdım. Sancak'tan gelmişti. Askerdi. Kimsesini bilen çıkmadı." diyor.

Çedomir'in mezar taşında (1960-1992) ve resmin üstünde Zvanı Bato (Deli Yürek) yazılı... Adnan'ın soyadı Došliç. 1968'de doğmuş 1992'de şehit olmuş. Mezar taşında, altın zambak sembolü ve şehitlikle ilgili âyet-i kerime var. Bu mezarların yakınında 1954'te ölen 98 tane Partizan Partisi mensubunun adına dikilmiş orak-çekiçli bir anıt var... Teo'yu tekrar evine bırakıp Mostar'a doğru yolumuza devam ediyoruz.

Bir arkadaşımız, "Mostar'da birisiyle tanıştık. Dedesi çok eski Osmanlı kadılarından imiş. Dededen kalma evin duvarlarına dedesinin bazı mahkeme kararlarını asmış... Davanın birisi, yapılmakta olan bir ev için komşusunun 'Benim evimin güneş görmesini engelliyor' diye şikâyeti üzerine açılmış. Kadı da 'Güneş görme, insanların özel hakkıdır. Engellenemez.' diye karar veriyor. Böylece Osmanlı mahkemelerinin tâ o zamanlarda şehircilik ve insan hakları mevzuundaki hassasiyetlerine ışık tutuyor." diyor...

Bu evin ismi: "Müslim, Begoviça Kuça". Yani Müslim Begoviç'in Evi... Begoviç, "bey oğlu", demek. Bu şehirden 77 tane Osmanlı veziri çıkmış... Bilindiği gibi devşirmeler hep gayrimüslimlerden. Tek istisnası Müslüman Boşnaklardır. Onların devşirme olmak için aşırı istekleri kabul edilmiş ve onların da çocukları devşirme kapsamına alınmıştır. Meşhur Sokollu Mehmet Paşa da Bosna Sırplarından devşirilmiştir. Bir kardeşi paşa, bir kardeşi de papazdır. Annesi Ortodoks'tur. Anne hakkı çok mühim olduğu için annesinin yanına gidip helâllik dileyen Sokollu'ya annesi "Bir şartla hakkımı helâl ederim. Benim için bir tane kilise yaptırıcaksın!" der. O da annesinin bulunduğu Vişegrad şehrinde Drina nehrinin karşısına sadece annesinin ibadet edeceği büyüklükte bir kilise bina ettirir. Sonra oraya gidebilmesi için o büyük nehrin üzerine on üç kemerli meşhur Drina Köprüsü'nü yaptırır. Ağaçları özeldir... Burada su ile temas edince betonlaşmış gibi sağlam bir yapı kazanan bir ağacın tomruğu kullanılmıştır. Hava ile temas edince de çürür... Nitekim, seneler sonra çürümelerin sebebi ise, suların çekilip hava ile temas etmesidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

600 sene sonra: Moj ümmete

Abdullah Aymaz 2008.04.21

Mostar yolculuğumuzda görüyoruz ki yol boyu cami avluları, park yerleri ufak-tefek boşluklar bile şehitlik olmuş. Dile kolay, 250 bin şehit demek neredeyse ortalama her evden bir kişi şehit düşmüş demektir.

Pazariç'ten geçiyoruz. Buradan dağ üzerinden o günlerde Saraybosna'ya geçmeye çalışıyorlardı... Branida'da yol üstünde tek başına bir minare görüyoruz. Cami yapıldıktan sonra yerin sahibi olan Sırp'ı diğer Sırplar ölümle tehdit edince Boşnaklar camiyi parça parça başka yere taşıyıp bekletiyorlar. Dere boyu akan çayın suyu

ile elektrik de üretiliyor. Yamaçlarında aynen Karadeniz bölgemizdeki köy evleri gibi ama daha sık evler, camiler var... Yol kenarında bu köylerden insanlar bal sirke satıyorlar. Niçin bu ikisini beraber sattıklarını sorunca da; "Sırplarla uğraşa uğraşa bal ve sirkeyi beraber tadıp yaşıyoruz da ondan." diye cevap veriyorlar. Püren dağlarının dibinden yolumuza devam ediyoruz. Yol boyunca "Moj Ümmete" Yani "Benim Ümmetimin" yazılı duvar reklamları görüyoruz. Bunlar 28 Temmuz 2007'de İslâmiyet'in buralara gelişinin 600. yılı kutlamaları ile ilgili. Bu kutlama için mehter takımımız, Sami Yusuf, Mustafa Demirci vb. meşhurlar gelmiş. Atlılar yürümüş... Saraybosna Stadyumu'nda üç buçuk saat süren programda halk ayağa kalkmış. Havai fişek gösterisi yapılmış. Fatih Sultan Mehmet İlâhi Grubu da katılmış. Türkiye, üst seviyeden katılımıla programa damgasını vurmuş...

Sağ tarafımızda artık Neredva Nehri akıyor. Savaş sırasında bu nehirde hiç görülmedik şekilde balık bereketine şahit olunmuş. İnsanlar elleriyle balık tutabiliyorlarmış. O açlık ve kıtlık zamanında Cenab-ı Hakk'ın büyük bir lütuf ve inayeti olmuş... Su çok temiz... Kaynak suyu olduğu için çok güzel alabalık yetişiyor. Neredva'nın suyu içiliyor ve üzerinde hafif rafting yapılıyor. Bazı köylerin silüetleri nehrin suyuna aksedip çok hoş bir manzara oluşturuyor. Evleri zaten çok şirin görünümlü. Neredva karşısında bir kahve içmek için bir yerde durduk. Kahve fincanları kulpsuz olarak geldi. Bunun bir kültür olduğunu söylediler. Kulpsuz fincanı tutunca eliniz hilâl, fincan da yıldız gibi oluyor. Siz kahve içerken böylece hep ayyıldızı öpüp duruyorsunuz!.. Bir arkadaşımız; Japonların yaptığı bir fincandan bahsetti. Bir insanımız bu orijinal fincanın içine Ka'be-i Muazzama'nın manzarasını işletmiş. "İçine su koyunca, müthiş bir görüntü oluşuyor. Suyu içerken gözlerim doldu!.. Patentini aldım..." diyor.

Jablanica şehrinden geçiyoruz... Burasını Tito, Almanlardan kurtardığı için mareşal olmuştur. Bu Müslüman şehrinden geçerken yol üzerinde Türk askerlerinin yaptığı, korunak bir yapının altından geçtik.

Mostar şehrinin bir tarafında Boşnaklar, öbür tarafında Hırvatlar yaşıyor. Sırp saldırılarına ve katliamlarına karşı mücadele ederken burada da Boşnaklara Hırvatlar saldırıya geçmiş. Destekçileri belli. İspanya'dan apartman büyüklüğünde bir haçı getirip dağın başına dikmişler, akşamları da ışıklandırıyorlar. Minareleri yıkmışlar. Savaş sonrası çok büyük bir kilise ve yüksek bir kule yapmışlar. Nüfusunun çoğu Müslüman olan Mostar'ı bir Hırvat şehri göstermek hevesindeler. Müslümanlar da yıkılan bütün cami ve minareleri en güzel şekilde tamir edip verilmek istenen imajın aksini ispata çalışmışlar.

"Lipa (İhlamur) Câmii"nde öğle namazını kılıyoruz. Buraya "Nasuh Ağa Câmii" de diyorlar. Câmi çevresi şehitlik. Ama dikkatimi, Hırvat ve Sırp isimli şehitler çekiyor... Voloder Edin, Lepara Alen, Stoşic-Goran-Stoşa... Bunlar savaş öncesi evliliklerden olan gençler. Savaş başlayınca onların Müslümanlık damarı uyanıp Müslüman saflarda yer alarak özlere dönmüşler. Artık şimdi doğan bebeklere hep Müslüman ismi, bilhassa sahabe isimleri koyuyorlar. Savaş öncesi camiler boşken şimdi beş vakit dolu dolu... Savaşta sonra 1.250 câmi yapılmış.

Şehitliğin bir köşesinde 1945'te Tito'nun idam ettirdiği "Mlâdi Müslâmanî" teşkilatında gençlerin mezarları var. Aliya İzzetbegoviç de bunlardan; ama o zaman onu Cenab-ı Hak hapishanede saklayıp kurtarmış. Bunlar da diğer yeni şehitler gibi hep 20-23 yaşlarında fidan gibi Müslüman gençler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avrupalı Talibanların yıktığı Mostar

Abdullah Aymaz 2008.04.27

Mostar şehrinde ilk ziyaret edeceğimiz yer, elbette Kanunî Sultan Süleyman'ın bir gün baş mimarı Sinan'ı çağırıp "Ey koca mimar! Batı'da gittiğimiz uç ilimiz Mostar'da öyle bir köprü yaptırasın ki, bugüne kadar, eşi benzeri görülmeye; bakan gözü ve gönlü fethede; Türk'ün adını hatırlata ve yaşata!" dediği ve bu söz üzerine Mimar Sinan'ın kalfası Mimar Hayreddin tarafından yaptırılmış olan Mostar Köprüsü'ydü...

Kiremit yerine kaynak taşları ile örtülmüş binalar arasından Pijaca (piyasa) yani pazaryerine iniyoruz. Oradan nehre ve ileride duran Mostar Köprüsü'ne bakıyoruz. Oradan çarşı içinden köprüye doğru gidiyoruz. Köprüye geçmeden şirin bir görüntüye sahip Yavuz Sultan Selim Mescidi'ne giriyoruz. Müze olan binanın içinde savaş ve yıkım fotoğrafları var. 1993'te Hırvatlar tankı dayayıp canlı yayınla Mostar Köprüsü'nü, yani Osmanlı hatırası olan tarihî insanlık kültür mirasını top atışları ile yıkmışlar. Taliban'ın Afganistan'daki tahribatına karşı çıkıldığı gibi burada bu Avrupalı Talibanların da tahribatına karşı maalesef sert bir tepki verilememiş. Göstere göstere yıkarlarken dünya sadece seyretmiş... Yıkılan köprü yerine Hollandalılar ve Macarlar asma bir köprü yapmışlar ancak üç ay dayanmış. Halbuki Mostar 1556-1566 tarihlerinde yapıldıktan sonra Hırvat Talibanlar top atışıyla yıkıncaya kadar ayakta kalmış... Mostar Köprüsü 456 tane kesme taşından yapılmıştır. Tekrar 2000 yılında tamir edildi. Hicri yıl hesabıyla tam 456 yıl sonra yani 456 rakamının tevafuku ile yeniden yapılmıştır. Hırvatlar yıkınca bunlardan sağlam olanlar tekrar ikinci yapımda kullanılmış, kullanılmayan taşları ise köprü'nün altında sergilemişler. Ülkemizden taş ustası Burhan Bey, köprü Hırvatlar tarafından topa tutulup yıkılırken televizyondan seyrediyor ve "Yâ Rabbi, bunun tekrar yapımını bana nasip et!" diye dua ediyor. Erbu firması sahibi Metin Bey ihaleyi alınca Burhan Bey köprü ustası olarak geliyor. Duası kabul oluyor. Mostar Köprüsü aslında 99 basamaklıydı. Ama 1993'te yıkılınca ikinci defa yapılırken 93 basamaklı yapmışlardır. Köprü'nün büyük büyük taşlarını delip içine erimiş kurşun döktükten sonra demirle birbirlerine bağlamışlar. Bu demirlere "zıvana" deniliyor. Türkçedeki "zıvanadan çıkma" tabiri buradan geliyor. Köprü'nün öbür tarafına "Don't Forget 93" yazılı. Yani "93'ü Asla Unutma!" Onun için öğrenciler okullardan getirip gösteriliyor... İkinci yapılda Mostar'ın taşları, orijinal olarak ilk taş ocağından getirilmiştir. Zıvanaları da harcı da orijinal.

Savaş öncesi Boşnaklar nüfusun % 60'ını oluşturuyorlardı. Şimdi ise tam tersine dönmüş ve Hırvatlar nüfusun % 60'ını meydana getiriyorlar ve belediye başkanlığı onların elinde... Bütün bunlar nasıl oluyor diye düşünüyoruz; ama arkalarında bazı Avrupalılar var. Eski Fransız Cumhurbaşkanı Mitterrand'ın o zaman meclisinde yaptığı gizli konuşma şimdi alenî hale geldi... Diyor ki: "Avrupa'da kurulacak bir Müslüman devletin varlığını hazmedemem." Miloşević, Fransa Cumhurbaşkanı Mitterrand'dan destek ve onay aldıktan sonra katliama girişmiştir.

Mostar'dan Blagay'a doğru ilerliyoruz... Lavanta bahçelerinden geçiyoruz. Üzüm bağları, seralar ve çiçek bahçeleri sıra sıra... Akdeniz iklimi gibi yumuşak ve sıcak bir hava var... Blagay'da Muhasebe Tekkesi var. 1483'ten önce inşâ edilmiş.... Saru Saltuk'un bir türbesi de burada. Herhalde makamıdır. Tekke şu anda aktif; zikir yapılıyor. 11 Mayıs'ta Kutlu Doğum için 50 bin insan burada toplanmış. Mevlitler okunmuş... Dualar edilmiş... Tekke, Blagay nehrinin kaynağının dibine bina edilmiş. Blagay kaynağından saniyede 43 ton su akıyor. İleride Neretva nehrine kavuşan Blagay'ın hemen dibine kurulan tekke büyük hizmetler görmüş. Dervişler fetihten yani 1683'ten çok önce oralara gelmiş ve İslamiyet'i yaşayarak anlatmışlar. Van Kalesi gibi birkaç minare yüksekliğinde yekpâre bir kayanın oyuğunun tam altında bulunan tekkeye yukarıdan taş bile düşse üzerine isabet etmez. Dibinden cennet köşklerinin altından pınar kaynar gibi sular fışkırıp akıyor. Oyuğun altlarında güvercinler uçuşuyor. Tekkenin içinde, Türk taburu tarafından hediye edilmiş olan "Fatih'in Fermanı" yani gayrimüslimlere verdiği Ahidnâme bulunuyor. Neretva nehrindeki balık bereketinin temeli, Blagay kaynağının başında Allah Allah zikriyle coşan tekke ehlinin cûş-u hurûşları olsa gerek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fatih Sultan Mehmed Korosu

Abdullah Aymaz 2008.04.28

Mostar'dan dönüp Saraybosna'daki müzik okulunun Fatih Sultan Mehmed Korosu'nun programına katıldık. Daha önce Türkiye'ye gelmişlerdi. Avrupa'da da programları olmuştu.

El ele tutuşmuş, Boşnak, Hırvat ve Sırp çocukları ve gençleri hep bir ağızdan marşlar, ilâhîler okuyorlar, şahadet getirip tevhid çekiyorlar. Koronun şefi Mehmet Bayraktarî Bey, büyük bir şevk ve heyecanla koroyu yönetiyor. ABD'de sekiz tane konser vermiş olan "Hz. Hamza Grubu" gençlerin giysileri üzerinde hilal şekli içinde "Hamza" yazılı... Bosna şehitleri için yazılan ağıtı okuyan Bünyamin'i Türkiye'de dinleyen insanlarımız hiç Boşnakça bilmedikleri halde ağlamışlar. Onun için Mustafa Demirci Bey, bu ağıtın Türkçeleştirilmesini istemiş. Saraybosna'da ise Bünyamin bu sefer ağıtı Türkçe olarak okudu. Halbuki Türkçe üç-beş kelimedenden fazla bilmiyor. Telaffuzu güzeldi. Yine ağlattı... Esmâ, Türkçe ilahî okuyor. Mersiya, ney çalıyor. Şeyla, Onela, Emine ilahiler okuyorlar. Devletin bu müzik okulunda her türlü müzik eğitimi veriliyor. Mehmed Bayraktarî zaman zaman elinde defle dolaşıyor. Türk ve Türkiye sevgisiyle dolu "Türkiye annemiz!.." diyen bu insanları hayranlıkla seyrediyoruz.

Bayraktarî'nin hanımı Sırp... Türkiye gezisinde Eyüp Sultan ziyaretinde Müslüman olmuş. Tasavvuf terbiyesi almış bir beyefendi olan Mehmet Bayraktarî, derviş gönüllü, samimi bir insan... Konuşmalarında ismen de uzaklara selam gönderen bu güzel insanın sözleri hep mesaj doluydu. Bosnalı rehberinden aldığı tavsiye ile eğitim gönüllülerimize büyük bir sevgi ve saygı duyduğu her hal ve tavrından belli oluyordu. Belli ki, çok temiz ve bereketli bir irfan kaynağından yudum yudum feyiz almış. Programdan sonra Bayraktarî Beyefendi ile selamlaşıp kucaklaşıyoruz.

Bosna nehrinin çıktığı, yer, Saraybosna'da... İnsanlar hemen şehir kenarındaki "Bosna'nın Gözü" denilen yere piknik yapmak için gidiyorlar. Nehir, 99 tane gözden fışkırıyor... Gerçekten çok güzel bir mesire yeri. Savaş sırasında burası Sırp'ların elindeymiş. Sırp'ların döşediği beş milyon mayından burası da bol bol nasibini almış. Pikniğe gelip dağa, tepeye doğru gezmeye kalkışan bazıları mayınlara basıp ölmüşler. İnsan başına birden fazla mayın düşüyor. 20-30 senede ancak, yaşanabilir alanlar mayından temizlenebilir. Şehrin içinde bile var. Çünkü daha yeni basıp ölenler var. Şimdi Bosna-Hersek ordusu küçültüldüğü için emekli askerler temizleme işinde çalışıyorlar. İşin zor tarafı elde bir mayın haritasının bulunmaması...

Dağın dibinde ağaçlı bir yol var... İsmi Aleya... Yamaçlarda kardelenler var... Bir arkadaşımız onlara bakıp, "Allah'ın hikmetine bakınız; hiçbir şeyi gizli bırakmıyor. Toplu mezarların üzerinde bir tür çiçek bitiyor. O çiçeklere konan kelebekler, çiçeği kokup ölüyorlar. Onun için bu çiçeklere ölüm çiçekleri diyorlar. Bu çiçekler vesilesiyle pek çok toplu mezar bulundu." diyor. Aleya yolunun kenarları hem sağdan hem soldan ikişer sıra yani dörder sıra ağaçlarla sıralanmış. Bu dosdoğru yolda pek çok insan sabah yürüyüşü yapıyor. Hafta sonları için de süslü faytonlar bekliyor...

Bosna'nın Gözünden Ulica Tüneli'ne gittik. Saraybosna'yı her taraftan çevirip kafeste kuş haline getirince Bayro (Bayram) Kolar'ın evinin bodrumundan dört ay dört gün çalışıp havaalanının altından bir tünel kazmışlar. Bayro'nun annesi Şide Nine ile görüştük... Bina top mermileri ile dövülürken torunu ile evin arkasında bir köşesinde günlerce kalmış... Meşhur Bosna böreği yapıyormuş, biraz bekledik... Bizlere dua etti... Bayro, oğlu Edin'in de Aslan Güner Paşa ile görüştüğünü ve gidip Türkiye'de askerî okulda okuyarak teğmen olduğunu söyledi. Öbür oğlu Edis, tünel içindeki raylardan Aliya İzzetbegoviç'i tekerlekli sandalye ile tünelden götürüp getirmiş. Bu sandalye evin bir köşesinde müzede. Bayro'nun babası da tünel kazmada yardımcı olmuş... Bütün

Müslümanların "Hendek savaşı"ndaki hendeklere bir bakıma benzeyen bu tüneli görmesi, ibret ve ders alması gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Merhum Salih Konjhodzic

Abdullah Aymaz 2008.05.04

Amerika'da Muhterem Aras Konjhodzic beyin babası merhum Salih Bey'in cenazesine katılmak nasip oldu.

Konjhodzic (Konya-Hoca-Oğlu) ailesi, aslen Konyalı olup 15. yüzyılda Hırvatistan'a gelmiştir. Rahmetli Salih Bey'in babası Mustafa Bey, eski Bosna Devlet Başkanı Aliya İzzetbegović'in de içinde bulunduğu "Genç Müslüman" teşkilatına bağlı idi. 1940'lı yıllardan Aliya İzzetbegović ile beraber hapiste yatmıştı. Babasının bu durumundan dolayı merhum Salih Bey, çok dikkatli yaşamak zorunda kalmıştı. Namazlarını bile kılamadığı için oğlu Aras'ı İslâmî konularda yetişmesi için teyzesi Halime Hanım'a teslim etmişti. Okullarda Marksizm öğretildiğinden dolayı da oğlu Aras'a Hegel'den bahsetmiş ve Cenab-ı Hakk'ın sonsuz kudretinin olduğunu ve "Kün fe yekün" hakikatını yani "ol" demekle Allah'ın anında her şeyi yaratmaya kadir olduğunu anlatmıştır.

28 Ocak 1993'te Sırp gizli servisi tarafından oğlu Aras ile beraber hapse atılıp işkenceye tabi tutulmuştur. Meşhur bir gazeteci olduğu için uluslararası basın kuruluşlarının baskısı ile Sırp'lar onları serbest bırakmışlardır. Ondan sonra Ankara'ya gelmişlerdir. Oğlu Aras Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde tahsiline başlarken Salih Bey de mesleği olan gazeteciliğe devam etmiştir.

Gazeteci Jurica Körbler, merhumun vefatından sonra "Güvenilir Bir Gazetecinin Kaybı" başlıklı yazısında onun için şunları yazmıştır:

Uzun yıllardan beri "Vjesnik" gazetesinin Türkiye muhabiri olan Salih Konjhodzic, ABD'de Temple University hastanesinde ağır bir hastalıktan dolayı kısa sürede aramızdan ayrıldı. Aslında Amerika'ya gidişi oğlu Aras'ın doktora savunmasına katılma arzusuydu.

Altmış beş yaşındaki Salih Konjhodzic hayatının kalan kısmında, Ortadoğu'da yaşanmış ve yaşanmakta olan gelişmelerle ilgili kendi fikirlerini ve analizlerini bir kitap haline getirmek istiyordu. Fakat hastalık buna müsaade etmedi. Bu büyük ve saygılı gazeteci, parlak adam, müthiş, profesyonel, sevgi dolu ve iyi kişiden Hırvatistan gazeteciliği mahrum kaldı.

Dünyanın en karmaşık bölgesi olan Ortadoğu'dan haberleri aktarırken bile analizi ve yorumu büyük bir ustalıkla birleştirmeyi bilen bir gazeteciydi. Editörlüğümüzde sayın Salih'i bazen 'test ederdik', onun raporlarını diğer haber ajanslarından gelen raporlarla karşılaştırdık ve Salih'te her zaman en doğru haberi bulurduk. Fazlasını bile!

Ortadoğu meselesinde hiçbir zaman taraf tutmayan parlak bir entelektüeldi. Onun objektif analizlerinden birçok diplomat ve siyaset adamı da yararlanırdı. O güvenilir bir gazeteci idi! Her şeyden önce okurlar ona güven duyuyorlardı. Bundan daha büyük bir şey olur mu?

Gazetecilik kariyerine Banya Luka ve Saraybosna'da başladı. Siyasal bilimler fakültesini bitirdikten sonra 60'lı yılların sonunda Banya Luka Radyosu'nun yayın yönetim başkanlığını yaptı. Ayrıca drama ve çocuk hikâyeleri de yazdı. 70'li yılların sonunda 'Tanyug Haber Ajansı'nın Ankara-Bağdat muhabiri olarak çalıştı. Bir dönem, birinci Körfez Savaşı'nın başlamasından sonra Bağdat'ta kalan tek yabancı gazeteciydi. 1994 yılında "Vjesnik"

gazetesinin daimi muhabiri olan Salih Konjhodzic, 11 Eylül olaylarıyla ilgili Amerika Birleşik Devletleri'nde özel muhabir olarak görevlendirilmişti. Aktif gazetecilik mesleğini geçen sene bırakmıştı. Güncelliği ve objektifliği birleştirmeyi bilen, parlak üslup ve güvenilir haberi veren Salih Konjhodzic, ender ve örnek gazetecilerden biriydi. Onun vefatı ailesinin yanı sıra okurları, onu seven ve sayan meslektaşları için büyük bir kayıptı. Bu meseleyi hatırlayıp yazmam, Bosna hatıralarına bir ek olması içindi.

Cenab-ı Hak merhuma rahmet eylesin ve ebedi saadete mazhar buyursun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu dil ki...

Abdullah Aymaz 2008.05.05

Türkçe Dil Olimpiyatı'nın Almanya'daki final yarışmasında gençlerin Türkçe telaffuzlarını dinlerken aklıma gelenleri sizlere aktarmaya çalışayım.

Bozkır rüzgârları gibi ana kökleri sert, haşın olan kelimelerimiz Farsçadan musikî, Arapçadan İslamî derinlik ve kudsiyet almış ve bir olgunlaşma dönemine girmiş... Fetih ve itilâ yıllarımızda ulaştığı ülkelerden çok güzel kelimeler de fethetmiş... Merhum Elmalılı Hamdi Efendi'nin, tefsirin başında; "İran'dan çıkan yünden, Avrupa'da bükülen ipten, Türk tezgâhında dokunan halıyı Türk malı tanıdım. Bir binanın mimarisinin Türk olması için bütün kerestesinin yerli olması lâzım değildir diye işittim. Afrika madenlerinden çıkmış bir altının üzerinde bir Türk sikkesi gördüğüm zaman ona Afrika'nın değil, bizim altınımız, dedim." dediği gibi ben de meseleye böyle bakıyorum.

Evet, fethedilen kelimeleri kendi öz kelimelerimiz gibi zaman içinde işleye işleye, rendeleye rendeleye, yepyeni mecaz ve kinaye mânalar da yükleyerek bir güzelleştirme ameliyesine tâbi tutmuşuz. Bunlar, köylerde, şehirlerde, kırsalalarda, saraylarda, medreselerde, tekkelerde, vakanüvistlerin yazılarında, devletimizin arşivlerinde, Yunus'larımızın dillerinde ayrı ayrı mâna inceliklerini ve edebî güzellikleri yüklenip gelmişler. Her asırdan, her bölgeden, her söyleyişten renk renk elbiseler giymişler. Cepkenden, samur kürkten, taçtan kavuktan, kaftandan harmandalına enva-i çeşit hulle-i fâhireleri giyinip bezenerek bir cennet hurisi gibi karşımıza çıkmışlar. Bu şeffaf, fakat giyinip kazandıkları yepyeni ve çeşit çeşit mânaları da aksettiren bu olgun ve dolgun kelimelerimizde, hurilerin sanki giydikleri yetmiş çeşit elbisenin birbirini örtmeyip kemiklerindeki iliklerinin bile bütün güzelliğiyle görüldüğü gibi böyle harika bir durum zengince tezahür etmiş...

Beş altı sene önce İsviçre'de bir iftara davetliydim. Orucun hikmetleri üzerine bir konuşma yapmam istenmişti. Dinleyenlerin çoğu İsviçreliydi. Türkçe konuşuyordum, arkadaşlar da tercüme ediyorlardı. Konuşma bittikten sonra bazı yaşlı ve ciddî kişiler yanıma gelip, "Türkçenin bu kadar güzel bir müzikalitesi olduğunu bilmiyorduk!" dediler.

Her dilden kelime alırken, güzel bir mozaiğin parçaları gibi her dilden motifler almışız. Bir müzik parçası gibi her dilden nağmeler derlemişiz... Bu da bize diğer dilleri telaffuzda kolaylık sağlamış. Mesela "p" ve "ç" harfi olmayan Arapça gibi diller olduğu gibi harfleri hep burundan söylenen Çince gibi de diller vardır. Osmanlıcada sağır kef denilen ğunne biçiminde söylenen kelimeler olduğu için bu vesileyle Çinceyi de iyi kullanabiliriz.

Ama, Geoffrey Lewis'in "Trajik Başarı, Türk Dil Devrimi" isimli kitabında anlattığı gibi bu muhteşem Türkçe, öztürkçeleştirme adı altında da çok büyük bir darbe yedi... Bu, uydurmacadan başka bir şey değildi. Kelime katliamına başlamışlardı. Yerlerine yeni uydurulan, nesepsiz çirkin, bet, nobran ve uyduruk şeyler konuluyordu. Dil hudutlarımızı, kahraman bir nöbetçi gibi bekleyen asîl, güzel kelimelerimiz teker teker katlediliyor yani şehit

ediliyordu. Ama biz inanıyoruz ki, şehitler ölmez, onlar hâlâ canlıdır. İşte onları yeniden kullanarak, hayata geçirerek ihyâ olduklarını da göstermeye çalışmamız gerekir. 26 medeniyetin gelip geçtiği Anadolu'muzda çeşitli diller cümbüşü atmosferinde gelişmiş bu güzel Türkçeyi dünya çapında tanıtmak ve insanların kullanmasını sağlamak da bir vazifemizdir. Bu hususta senelerdir emek veren eğitime adanmış gönüllü elçilerimiz ve yüz akımız öğretmenlerimizi de unutmamak gerekir... Onlara şükranlarımızı ve tebriklerimizi sunarız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barnaba İncili

Abdullah Aymaz 2008.05.11

Aydoğan Vatandaş "Kayıp Kitap Barnabas'ın Sırrı" isimli bir gerilim ve macera kitabı yazdı... 1980'lerin sonunda Barnaba İncili ile ilgili bazı bilgilere sahip olduk ama geniş ve gerçek malumata ulaşamadık. Vatandaş'ın bu kitabında, Barnaba İncili dışında daha başka konular hakkında bilgiler de ediniyoruz:

"Hakkari'nin Kelo Memo Dağı'nın yakınındaki Uludere Mağarası'nda köylüler, avlanmak için yazın yaylaya çıktıkları bir vakit, zeminden epey aşağıda, geniş bir oda büyüklüğündeki loş mağarada bir taş lahit buldular. Lahdin kapağını açtıklarında mumyalanmış bir ceset gördüler ve bir tomar papirüs tabakası ve bazı eşyalar... Mumyayla birlikte, çok iyi korunmuş vaziyette duran papirüslerin üzerinde gayet iyi bir şekilde yazılmış Aramice yazılar vardı. Köylüler buldukları İncil papirüslerinin ne olduğunu anlamamış elbette. Sobada bir şeyler bulmanın sevinciyle yaşlı papaz Marcellius ile karşılaşmışlar. Köylüler papaza buldukları papirüsleri göstermiş. Papaz tomarlara bakar bakmaz yere düşüp bayılmış. Papazı güçlüğüle kendine getirmişler. Sonra da hep birlikte kiliseye doğru gitmişler. Marcellius, elleri titreyerek ve büyük bir heyecanla kitabın sayfalarına göz gezdirmiş ve kendinden geçerek şu sözleri söylemiştir: 'Bu çok eski Aramice yazılmış... Yüce Tanrım... Bu İsa'nın diliyle yazılmış!...' Kitabın kapağını çevirince Marcellius 'Ben Kıbrıslı Barnabas' ifadesini görmüştü. (Şu ibareler de vardı) 'Tesbihe lâyk âlemlerin Rabbinden bütün olarak, Ruhül Kudüs ile Mesih'e vahyolunan İsa'dan duyduğum... Sadakatle 48 yıl sonunda.... Dördüncü nüsha olarak..."

"Lahidde bulunan ceset büyük ihtimalle Matta'ya ait idi. Barnaba'nın cesedi İmparator Zene zamanında Kıbrıslı keşiş Anthemios'un gördüğü bir rüya sonucu bulunmuştu. Bir mağarada, göğsünün üzerinde, ellerinin arasında Matta İncili'ni tutarak..."

"Bunlardan yıllarca önce Baron Rudolf Von Sebbottendorf, Hitler'i iktidara taşıyan Thule örgütünü kurmuştu. (...) Baron, Hitler'den kaçtıktan sonra Türkiye'ye geldi. Son nefesini verdiği ana kadar Türkiye'de yaşadı. Baron Hitler'den mi kaçtı, yoksa Türkiye'ye benzeri bir örgüt kurmak için mi geldi, bunu tam olarak bilmiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey varsa, o da bu örgütü kuran kişinin o olduğudur. Bugün de Ergenekon'un başında baron lakabını kullanan bir kişi var. Yani Hitler'i iktidara taşıyan Baron Rudolf Von Sebbottendorff ile Ergenekon örgütünü kuran aynı kişidir. (...) Bu Baron... Berlin'de çekilmiş fotoğrafı... Ünlü Reichtag Yangını'ndan hemen önce. Tarih 1933 Berlin... Bu da aynı baron: İstanbul 1944, Beyoğlu Çiçek Pasajı."

Bunun dışında kitapta Cabiriler, yılan ve Azâzil'e (şeytana) tapanların günümüzdeki temsilcilerine ait bilgi ve ipuçları da veriliyor... Ayrıca istihbarat örgütlerinin soluk soluğa kovalamacaları hususunda düşündürücü bilgiler de var...

Ama kitabın anlatmak istediği esas mesele şu:

"Savaş Aslan: 'Son zamanlarda Gnostik İncil'lerle ilgili hikâyeler çok yaygınlaştı. Ama ben daha çok İsa'nın çarmıha gerilip gerilmediği hikâyesiyle ilgilenmek istiyorum.' dedi. Profesör çantasından bir kitap çıkardı. 'El Kayravanî, MESİH GERÇEKTEN ÇARMIHA GERİLDİ Mİ? adlı kitabında bu konuda şöyle yazar: "Hristiyanlığı kabul etmiş olan THEBES rahiplerinin soyundan olan bir mezhep 185 yılında Mesih İsa'nın çarmıha gerilmesini reddederek O, rahatça göklere yükseltilmiştir, diye iddia etmişlerdir. 370 yılında da bir Gnostik mezhep Mesih'in çarmıha gerilmediğini, ancak O'nu çarmıha germek isteyenlere ve seyircilere böyle göründüğünü düşünerek çarmıha gerilmeyi reddetmişlerdir. Yeniden 520 yılında, Suriye Piskoposu Severus, kaçtığı İskenderiye'de, İsa Mesih'in çarmıha gerilmediğini; ancak onu çarmıha germeye çalışan insanlara böyle göründüğünü öğreten bir filozof grubuna rastlamıştır. Yaklaşık 610 yıllarında Kıbrıs valisinin oğlu Psikopos John, Mesih'in çarmıha gerilmediğini fakat yalnızca onu çarmıha germeye çalışanlara öyle göründüğünü ilan etmeye başlamıştır."

Artık gerisini kitaptan takiple enteresan iddialara ulaşabilirsiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir de bu taraftan bakalım

Abdullah Aymaz 2008.05.12

Gece bir grup arkadaşı ile namazdan gelmişti. Baktı baskın var. Ağabeyi Numan sarhoştı, bir kenara kıvrılmıştı. Gelenler siyasi polisler değildi. Onun için Risale-i Nurları bilmedikleri için sadece Sızıntı dergilerini aldılar.

Numan'ı ayıltamadıkları için zorla polis arabasına bindirebildiler. Diline geleni sansürsüzce söyleye söyleye gidiyordu. Karakola geldiler. Karakoldaki komiser onları tanıyordu. Hemen salacaktı, bu işte bir yanlışlık vardı. Ama siyasî polisler gelip baskı yapmaya başladılar. Komiser "Ben bunları tanıyorum. Bunlar tövbekâr olduktan sonra çok iyi gençler oldular. Bırakalım gitsinler" diyor. Onlar da "Bak bu Münir'ler öyle ama şu Ahmet'ler, Mehmet'ler, Recep'ler İlahiyat öğrencileri... Esas bunlar beyin yıkıyorlar!" diyorlardı. Aslında yanlış bir ihbarın baskınıydı bu. Komiser Münir'in ifadesini alırken... "Tamam namazını kılıyorsun. Seni kurtarmak için 'Ara-sıra içki içerim' diye yazayım." dedi. Münir "Hayır ben artık tövbe ettim içmiyorum, ama sen kanaatini nasıl istersen yaz!" dedi. Sabah oldu. Yerlere bir şeyler serip namaza durduk. Mehmet imam oldu. Bütün polisler bakıyor... Numan da ayılmış, arkada ayak ayak üzerine atmış sigara içiyor. Komiser Numan'a yaklaştı. "Bak Numan, kardeşin ve arkadaşları tövbe edip iyi insanlar oldular. Gel sen de onlara katıl." dedi. Numan "İyi de komiser bey, kötüyüz diye bizi buraya getiriyorsunuz. İyi olan, namaz kılan, kitap okuyanları da buraya getiriyorsunuz. Yok mu bunun bir ortası?" diye sordu. Komiser de "Ben de bu işi bir türlü anlayamadım!.." deyip gitti.

Sonra bunları serbest bıraktılar. Münir kendi kahvesinde Sermet'le beraber Hocaefendi'nin vaaz bantlarını dinliyorlardı. Baktı ağabeyi geliyor. Hemen teybi kapattı. "Şimdi bir cıngar çıkmasın" dedi. Ama Numan "Niye kapattınız?" dedi. "Biz kahveyi zaten kapatacaktık. Gidiyoruz" dediler. Numan "Yarın beni cumaya götürün!" dedi. Sonra kardeşi Münir'e "Sen değil; Arap götürsün." dedi. Münir önce bir irkildi. Sonra bir müddet önce Sermet'in "Ya Münir acayip bir rüya gördüm. Bakıyorum yerde bir insan parmağı var tutup çıkarıyorum; ağabeyin Numan oluyor!.. Bir mânâ veremedim." dediğini hatırladı ve içine ağabeyi ile ilgili bir ümit doğdu. "Tamam, seni Sermet götürür" dedi...

Bir baktılar o kabadayı Numan gusül abdesti alıp tertemiz olmuş, başına bir takke takmış cumaya hazır hale gelmiş. Böylece namaza başlamış oldu. Bunun üzerine Münir kahveyi ağabeyine bırakarak işletmesini ona havale etmiş. Artık teybin başında vaazları dinliyor, her gün bir şeyler öğreniyor. Ama alışkanlık olduğu için polis kahveyi ikide bir basıyor. Bir gün yine baskın düzenlenmiş. Numan'ın üzerini arıyorlar. Cebinden namaz

takkesi çıkınca "Sende bu ne arıyor?" diye takılıyor, ağır laf da atıyorlar. O da "Artık namaza başladım." diyor. "Hadi canım sen de... Yani sen namaz kılıyorsun ha? Öyleyse söyle bakalım sabah namazı kaç rekat?" diye soruyorlar. O da "Ben daha yeni başladım. Bizim biradere uyuyorum. O kaç rekat kılsa şimdilik ben de onunla, ona bakarak kılıyorum." diyor... Bırakıp gidiyorlar.

Yine bir gün baskın yapıyorlar... Münir de orada... Münir komisere gidip "Komiser Bey, bizim hepimiz bu yanlış yollardan geldik. Yavaş yavaş kendimizi düzeltmeye çalışıyoruz. Ağabeyim de öyle... Mahalle polis karakolundan tahkik edebilirsiniz. Hiçbir vukuatım artık yok. Hep daha iyiye gidiyor. Ama siz böyle olur olmaz, eski alışkanlıkla ikide bir rahatsız eder durursanız çok ters şeyler yaptırmaya zorlamış olursunuz. Daha dikkatli olsanız, hepimiz için hayırlı olur. Göreceksiniz çok daha güzel şeyler olacak" meâlinde sözler söylüyor. Gerçekten bir daha rahatsız etmiyorlar. Numan Bey de vaazları dinleye dinleye çok güzel bir insan, iyi bir vatandaş oluyor.

Meselenin bir de böyle bakılması, topluma sağladığı hayır ve güzellikler yönünden değerlendirilmesi lazım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gelişen Romanya

Abdullah Aymaz 2008.05.18

Romanya'ya gazetemizin Bükreş temsilciliğini ve Lumina Eğitim Kurumları'nı ziyarette gittim... Onların o ülkede mutenâ bir yerlerinin olduğunu gördüm. İlk defa Köstence bölgesinde eğitim hizmetlerine başlanılmış... Sonra Bükreş'e gelinmiş...

Romen halkı Hristiyanlığa bağlı... Yortu ve paskalyalarda gece 11-12'lerde kilisede ayine katıldıktan sonra herkes kendi mumunu papazın mumundan yakarak evlerine taşıyor. Gece geç vakitlerde insanların ellerinde yakılmış mumlarla evlerine gidişlerine şahit oluyorsunuz. Çavuşesku'dan sonra kilise yapımları da çok hızlanmış. Zaten Avrupa Birliği'ne girmekle gelen yardımlar yol ve bina inşaatlarını müthiş şekilde artırmış. Ülke, inşaat yerine dönmüş. Dobruca bölgesinde üç üs kurmuş olan Amerikalıların da yardımları söz konusu...

Evlilik müessesesindeki zayıflıktan dolayı çocuk azlığına çare için devlet çocuk başına 200 Euro yardım yapıyor. Bu teşvik, tesirini göstermiş. Şimdi kreşlere ve anaokullarına büyük ihtiyaç duyuluyor. Bu boşluğun doldurulması için büyük gayret gerekiyor.

Çavuşesku devrildikten sonra vize mecburiyeti olmadığı için Türkiye'den gidenlere çok olmuş; ama Avrupa Birliği'ne girişten sonra vize mecburiyet getirilmiş, pek çok kişi de geri gönderilmiş.

Bir diktatör olan Çavuşesku'nun milliyetçi olduğunu ve hiç borç bırakmadığını söyleyenler var. Ama ülke toprakları çok bereketli... Birkaç defa ürün alınabiliyor. Bir zamanlar Osmanlı'nın tahıl ambarı imiş. Keresteleri meşhur. Petrolü, doğalgazı ve madenleri var...

Cumhurbaşkanı Basesku aslen Peçeneklerden... Türklere müsâmahakâr...

Zaten umumiyetle ülkemize ve insanlarımıza karşı iyi duygular var. Bir eğitim gönüllümüz dedi ki: "Türkiye'yi ve halkımızı tanıtma maksadıyla her yıl yapılan gezilerden birisi ve en önemlisi olan parlamenterlerle ve senatörlerle yapacağımız gezi için parlamento binasının önüne gelmiştik. Hazırlıkları tamamladık. Geziye katılacaklardan arkaya kalanları bekliyorduk. Baktık karşıdan sıcak, samimi ve sevecen duygularla Eğitim Komisyonu Başkanı Çismaru (Çizmecî) geliyor. Yaklaşınca koşarak bizlere sarıldı ve yüksek sesle 'Allâhü Ekber!

Allâhü Ekber!' dedi. Sonra 'Ben sizleri çok seviyorum. Ben de damarlarımda Türk kanı taşıyorum. Benim iki kuşak önceki ninem Türk'müş! İstanbul'dan Tuna Nehri üzerinden Romanya'ya gelmiş.' dedi. İstanbul'da ise okullarımızın sponsorlarına çok güzel bir konuşma yaptı."

Romanya, Balkanların nüfus olarak en kalabalık ülkesi. Bir merkez. Çalışmak için 900 bin Moldovalı gelmek ve Romen vatandaşı olmak için müracaat etmiş.

Bir düğün meselesi konuşuluyordu, dikkatimi çekti. Meseleyi sorunca arkadaşlar şunu söylediler:

Üniversitede tarih bölümünde okuyan bir Romen genç, yurttan kız-erkek beraber kalmasından ve aşırı serbestlikten rahatsız olmuş. Tanıştığı bir Tatar arkadaşına "Sizlerle kalmak istiyorum." diyerek Türk öğrencilerin kaldığı yurda gelmiş. Bir müddet sonra onların yaşayışı ve ibadetlerindeki ciddiyetleri çok hoşuna gitmiş. Merakla Kur'an'ı incelemiş, sonra da "Ben zaten hiç domuz eti yemedim. Gayri meşru hiçbir durumum olmadı. Sizleri çok takdir ettim. Kur'an bir hârika!" diyerek Kur'an öğrenmiş, hatta pek çok uzun sûreyi bile ezberlemiş. Doktorasını bitirmiş, bir hekim Romen ile evlenecekmiş. Dönürcülüğünü bizimkiler yapmış. Balayını Türkiye'de yapacaklarmış. Kızın anne-babasını da ülkemize davet etmişler. Onlar da "Bu yaştan sonra biz de balayımızı Türkiye'de yapalım!" demişler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saray yaptırdı, içinde kalamadı

Abdullah Aymaz 2008.05.19

Çavuşesku kendisi için ayrı, eşi Elena için ayrı saraylar yaptırmış. Politbüro üyelerine caddeler boyu sanat estetiğine sahip çok güzel evler yaptırmış... Onun sarayı için Amerika'daki Pentagon binasından sonra dünyanın en büyük sarayı diyorlar...

Şimdi parlamento binası olarak kullanılıyor. Kendisi bu sarayda bir gün bile kalamamış!.. Bu binada sekiz bin mimar çalışmış. 200 bin metrekare kapalı alanı ve 25 bin odası var. 1,9 milyon metreküp mermer, 900 bin metreküp ahşap kullanılmış... Üç vardiya olmak üzere 20 bin asker işçi olarak çalışmış. 1.200 metrekare olan en büyük salonu iki bin kişi alıyor. Bin tane toplantı ve oturma salonu var... Bu sarayın en üstü, SEÇİ (Uluslararası Sınırışı Suçlarla Mücadele Kurumu)... Bu sarayın dört tarafı da aynı. Yani hepsi, her taraf aynen birbirine benziyor. Çavuşesku, bir Fransız hayranı olduğu için Bükreş'i küçük Paris yapmak istemiş. Bağımsızlık Caddesi'ni Paris'in Şanzelize Caddesi gibi yaptırmış... Sovyet Sosyalist cumhuriyetlerine bağlı olmakla beraber, daha serbest hareket etmiş. Eskiler Fransızca biliyor. Fransızca konuşan ülkeler ile alaka devam ediyor. Hatta geçen sene Bükreş'te bu ülkelerin üyelerinin bir toplantısı olmuş.

Çavuşesku'nun İslam ülkeleri ile de münasebetleri iyiymiş. Arap ülkelerinden ve Filistin'den okumak için pek çok insan gelmiş. Romanya'da evlenip kalmışlar. Camileri var. Hatta kebabçıların çoğu onlardan.

Çavuşesku'nun oğlu hapisten çıktıktan sonra, "Babamdan başka hiçbir şey değişmemiş. Her şey, herkes yerinde duruyor. Babamın yaptırdıklarını tamir bile ettiremiyorlar." demiş. Gerçi ilk dönem öyle olmuş ama şimdi büyük bir gelişme var. Zaten zenginliğe, yerüstü ve yeraltı kaynakları ile aday bir ülke... Termik santralleri, demir-çelik işletmeleri o zamandan... Birçok kanal açılmış. Ama diktatörlüğün yapısı icabı, her şey tek kişinin tasarrufunda... Halk fakir kalmış, ezilmiş. Hürriyetler yok edilmiş...

Romen öğrenciler çok zeki... Matematikte çok ileriler. Hatta Türk kolejlerinden mezun olanlar, dış ülkelerin üniversitelerindeki bilhassa matematik derslerini beğenmiyorlar. "Biz bunları lisede okuduk" diyorlar.

Gerçekten Romanya'nın bütün okullarında seviye yüksek. Üniversitede okutulan dersler veriliyor. Kolejlerimizden mezun öğrencileri, Avrupa'nın ve Amerika'nın meşhur üniversiteleri burslu öğrenci statüsünde hemen kabul ediyorlar. Veliler çok memnun... Osmanlı'dan kalma "şuuraltı müktesebatı" burada da var.

Öğretmenlerimiz anlatıyor: İki sene önce İrina'nın evine veli ziyaretine gitmiştik. Babası dedi ki: "Büyük dedemiz Ştefan Çel Mare, ölmeden önce oğluna yazdığı nasihat ve tavsiye dolu mektubunda: 'Osmanlı'dan başkasına güvenmeyin. Hain ve kalles çıkarlar. Ben Türklerle hayatım boyunca savaştım ama hiçbir zaman sözlerinden döndüklerini görmedim. Anlaşmalara hep sâdik kaldılar, ihanet etmediler.' diyor. Ştefan, Fatih Sultan Mehmet döneminde yaşamış bir devlet adamımızdır. Onun için Büyük Ştefan'ın tavsiyesine uyarak hiç düşünmeden kızımı okulunuza getirdim. Hiç de pişman olmadım. Gördüm ki sizler atamız Ştefan'ın dediğinden daha dürüst ve sıcak insanlarsınız. Sizlerden çok memnunuz.' Bir başka velimiz de yine bir ziyaretimiz sırasında 'Sizler benim kızımın sigortasıdır. Ben gönül rahatlığı ile kızımı sizlere emanet ediyorum.' dedi.

Yüz akımız eğitimcilerimiz sağ olsunlar, var olsunlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gidip de dönmeyenler

Abdullah Aymaz 2008.05.25

1992'de Romanya'ya ilk gelenlerden Ali Aytekin, Köstence bölgesinde soydaş derneklerle görüşüp, çocuklara Türkçe dersleri vermiştir.

Bir gün Tuna Nehri kenarında piknik yaparken, bir Romen çocuğunun suya girip boğulmak üzere olduğunu fark edince hemen suya atlamış, çocuğu kurtarmış fakat kendisi vefat etmiştir. (1993) 'Bu Tuna Boyu Şehidi'mizin o günkü öğrencilerinden Tatar asıllı Şenol Abdi, bugün Köstence'deki bilgisayar lisesinde bilgisayar öğretmenliği yapmaktadır.

1998 yılında Romanya'ya gelip tarih bölümünü bitiren Mustafa Doğan, Tuna Vakfı bünyesinde çok büyük hizmetler yapmıştır. Ramazan Çadırı etkinliklerinde, Kurban bayramlarında fakirlere et dağıtımında, aşure dağıtımlarında büyük gayretler göstermiştir. Bu gayretleri medyada yoğun ilgi görmüş, ana haber bültenlerinde "Müslümanların Kurban Bayramı", "Bir Peygamberin geleneği... Hazreti Nuh'un tatlısı (aşure)..." gibi haberler sunuldu. Romen dilinde seyrek de olsa kullanılan "Kurban Bayramı" tabiri bu sayede canlılık kazandı. Mustafa Bey, otuz yaşında 2 Haziran 2007 tarihinde kronik böbrek yetmezliğinden vefat etti...

1995'te Romanya'ya gelen Bilal Kaya, Tuna Vakfı bünyesinde güzel hizmetler ifâ etmiştir. Birçok insanın, "Biz ibadeti ondan öğrendik" dedikleri bu zâhit ruh, genç yaşta kansere yakalanınca Hz. Eyyûb Aleyhisselam gibi vücudunda yaralar çıkmış fakat o sabretmiştir. Çok zayıf düşüp evine inipçıkamadığı dönemlerde bile sohbetleri terk etmek istememiş, onun için esnafların kucağında sohbet-i cânânlara devam etmiştir.

1995 yılında Köstence'deki okula öğretmen olarak gelen Ramazan Güner, yedi sene eğitime hizmet verdikten sonra Afrika'ya gitmiştir. Üç sene sonra tekrar Bükreş'e gelmiştir. Burada mide kanseri teşhisi ile tedavi için Türkiye'ye gönderilmiştir. Ne gariptir ki, 2005 yılının bir Haziran gününde işyerindeki Romen çalışanlar onu bahçede görmüşler ve haber vermek için yukarıya çıkınca onun vefat haberini öğrenmişlerdir. Cenab-ı Hak, Ramazan'ın şahsında şehitlerin ölmeyeceğini Romen işçilere bile göstermiştir.

Ayrıca İngilizce öğretmeni Bülent Bey'in eşi de 2003 yılında beyin kanamasından vefat etmiştir.

Cenab-ı Hak, bizleri bütün bu eğitime adanmış fedâkar ruhlu şehitlerimizin şefaatlerine nâil eylesin...

1998 yılında yapılacak Okullararası Matematik Yarışması için Bükreş İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne giden eğitim gönüllümüze, müdür yardımcısı, "Siz Türkler buraya eğitim vermeye mi geldiniz? Sizlerin gidip fırın ve kasap dükkanı açmanız daha uygun olur." der. Ama bir müddet sonra eğitim faaliyetlerinin başarılarını görünce gelip yanıldığını itiraf etmiştir.

Bir mezuniyet töreninde bir veli şunları söylemiştir: "Bu öğretmenler, bizim çocuklarımızı öyle sevdiler ki, benim çocuğum altı ay önce, okulda ders esnasında, küçüklükten beri var olan bir hastalığı sebebiyle baygınlık geçirdi. Öğretmenleri olayın küçüklük ve büyüklüğüne bakmadan hemen hastaneye yetiştirip yoğun bakıma aldırışlar. Böylece hayatı kurtulmuş. Çünkü çocuğumun doktoru, 'Eğer hemen yetiştirilmeseydi, ölürdü!' dedi. Evde olsaydı biz her zamanki gibi bir-iki ilaçla geçiştirmeye çalışırdık. Bu öğretmenlere, çocuğumun hayatını borçluyum. Osmanlı bizim dedelerimizi alıp İstanbul'da yetiştirmişti. Bunlar ise Osmanlı torunları olarak buralara kadar gelip çocuklarımızı olimpiyatçı ve bilim adamı olarak yetiştiriyorlar!.. Ben onlara müteşekkirim!." Bunları söylerken gözyaşlarını tutamıyormuş...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzüncüye özel ödül

Abdullah Aymaz 2008.05.26

Bilhassa Bükreş'te Osmanlı'dan kalma pek fazla eser yok. Rusya ile Yaş Anlaşması'nın yapıldığı Manuk Han ve bazı camiler var. Herhalde Romenlerle bir zaman yapılan anlaşmada, "Tamam size tâbiyiz, vergimizi de veririz ama ülkemizde, cami ve medrese yapmayacaksınız" şeklindeki bir isteklerine Osmanlı olur vermiş ve sözünde durmuş olmalı...

Çavuşesku her semtte yürüyüş için büyük parklar yaptırmış. Ayrıca müzeler ve eğitim ve okuma yerleri ve kültür merkezleri inşâ ettirmiş... Fakat aile birlikteliğini azaltmak için toplu halde yemek yenilen yerler de yaptırmış.

Eğitime çok önem verilen Romanya'da öğrenciler olimpiyatlarda çok başarılı. Altın madalyaların çoğunu da Türk Koleji'nin öğrencileri alıyor. Onun için milli eğitim bakanları öğretmenlerimize teşekkür ediyor. Lumina Eğitim Kurumları'mız şimdiye kadar 99 ödül almış. 100. ödülü alacak öğrenci için özel bir ödül düşünüyorlar.

Bu başarılar elbette kolay olmuyordu...

Türk Koleji'nin müdürü diyor ki: "2001 Nisan'ında kısa dönem askerlik için Türkiye'ye gitmiştim. Daha Burdur'dan dönmeden ortaokullar arası yaklaşık 2.500 öğrencinin katıldığı matematik yarışması organizemizin büyük bir başarı ile bittiğini e-maillerden öğrenmiştim. Dönüşte yerli ve yabancı bütün öğretmen arkadaşlardan benim olmadığım dönemdeki izlenimlerini alma imkânım olmuştu. Romen müdür yardımcım, gözyaşları ile şunları anlattı: "Ben yıllarca devlet okullarında değişik faaliyet ve aktivitelerde bulundum. Fakat matematik yarışması süresince, ben sizin arkadaşlarınızdan, fedakârlığın ne demek olduğunu öğrendim. Arkadaşlarınız mesai kavramı olmadan dört gün boyunca öyle koşturdular ki, ben gecenin saat birinde, kendi konumuna yani müdür yardımcısı olduğuna aldırmadan tren garına gidip şehir dışından imtihana gelen üç-dört çocuk için saatlerce bekleyenleri gördüm. Bu fedakârlığın alınan maaşla veya makamla falan hiçbir alâkasının olmayacağını anladım ve sizlere olan sevgim ve bağlılığım bir kat daha arttı."

"Sanırım 1999 yılı okulların açılma dönemi idi. Maddi sıkıntılardan dolayı Türkiye'den alınması ve getirilmesi gecikmiş okul ders araç-gereçleri okulun açılacağı pazartesi'den önceki cumartesi gün gelebilmişti. Bizler, kurum başkanımız, genel müdürümüzle hep beraber Türkiye'den gelen TIR'dan indirilen eşyaları okulun spor salonuna indiriyoruz, sıraları ve yazı tahtalarını sınıflara yerleştirmeye çalışıyoruz. Akşam saat sekiz sıralarıydı. Aynı bahçeyi paylaştığımız devlet okuluna teftişe gelen dönemin Milli Eğitim Bakan Yardımcısı Florea Comsea Hanımefendi, bizdeki hareketlenmeyi uzaktan görünce yanımıza geldi. Neler yaptığımıza, okulların açılmasına hazır olup olmadığımıza dair sorular sordu. Beş on dakikalık sohbetten sonra bize dedi ki: 'Ben, okullar açılacak, devlet okulları açılışa hazır mı, diyerek okulları ziyaret ederken, devlet okullarında kapıyı açacak bir bekçi bile bulamazken, sizler burada bütün öğretmenleriniz, müdürlerinizle bizzat sıra taşıyor, tahta çakıyorsunuz, gerçekten sizleri gönülden tebrik ederim. Bu fedâkârlıkla sizlerin başarılı olmamanız mümkün değil. Okullar açıldıktan birkaç gün sonra devlet okullarının müdürlerinden birisi bana 'Ne yaptınız da Bakan Yardımcısı Florea Hanım'ı kendinizden övgüyle toplantımızda bahsettirdiniz? dedi..."

Evet bu güzellikler, büyük gayret ve fedakârlıklarla yürüyordu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu işi sahipsiz mi sanıyorsunuz!

Abdullah Aymaz 2008.06.01

Çavuşesku Sarayı'ndan Bulvardul Unirii (Bağımsızlık Bulvarı) devam ederken ortada havuzlar yapılmış. Bükreş'te liman yapılması için Çavuşesku çok uğraşmış. Hatta Karadeniz'e ulaşmaya 40 km kalmış. Bükreş içinde büyük kanallar yaptırmış.

Romanya Sovyetler'e bağlı olmasına rağmen, Çavuşesku, Orta Asya'da olduğu gibi dil ve alfabe konusunda Rusça ve Kiril alfabesinden uzak tutmuş. Yani dışta Rusya'ya bağlı içte serbest bir yol tutmuş. Tek tük Rus okulları açılmış ama, Rusça hâkim olmamış...

Dobruca bölgesine doğru yol alırken yemyeşil bereketli topraklardan geçiyoruz. Abdülhamid'in Hicaz Demiryolları'nı yaptırıp Anadolu'dan buğday getirinceye kadar bu bölge Osmanlı'nın tahıl ambarı olmuş. Buraların Konya ovasından, dört beş kat daha verimli olduğu söylenmektedir.

Çavuşesku zamanında tamamlanan Çernovada Nükleer Santrali'nin yanından geçiyoruz. Tuna Nehri üzerinde özel kanallar yapılmış ve 100 km yol kısaltılarak Köstence Liman'ına ulaşılmış. Buradan da Karadeniz'e açılma imkânı bulunuyor.

Sultan Mecid'in kurdurduğu Mecidiye'den geçiyoruz. Zamanında Mecidiye Dobruca bölgesinin merkezi imiş. Ama zamanla bilhassa 93 Harbi'nden sonra nüfus azalmış ve Mecidiye, Köstence'ye bağlanmıştır. Çevresinde Müslüman köyler var. Bizim eğitim gönüllülerimiz ilk defa Tatarların çok olduğu bu bölgeye gelmişler. Onlara sahip çıkan da Saber (Sabriye) Hala olmuştur. Onu ziyaret ettik. Bize Tatar yemekleri hazırlamış. Daha önceki dönemde kocası Nermin amca Komünist Partisi'nden olduğu için arkadaşları ile eve gelip içki içerlermiş. Saber Hala hep dua eder ve "Ya Rabbi, ben evimize iyi insanların gelmesini ve onlara hizmet etmeyi istiyorum." dermiş. Çavuşesku sonrası Türkiye'den eğitimciler gelmeye başlayınca "Dualarım kabul oldu" diyerek onları evinde misafir ederek, yedirip içirmiş. Nermin amca da büyük destek vermiş.

Rukiye teyzeme çok benzeyen Saber Hala'nın evinden ayrılıp Nermin amcanın mezarına gidip, Fâtîha ve İhlâs'lar okuduk...

Saber Hala, Ramazan'da Çavuşesku Sarayı'nın önündeki geniş alanda kurulan iftar çadırında Tatar börekleri ve köfteleri yapıp iftar için gelenlere ikram etmiş. Hatta altı-yedi televizyon kanalı kendisiyle röportaj yapmış.

Mecidiye'den Köstence'ye gidiyoruz. Avrupa'nın Hollanda Limanı'ndan sonra ikinci büyük limanı Köstence'de... Kral Câmii isimli Romen Kralı Carol'un yaptırdığı tarihi câmiye gittik. Fakat sadece cuma namazlarında açıldığı için kapalı idi. Oradan beş vakit namaz kılınan tarihî Hünkâr Câmii'ne gidip ikindi namazımızı kıldık. Abdest yerleri temizdi... Köstence'nin en büyük katedraline (Aziz Petre ve Pavel Ortodox Katedraline) de uğradık. Girişte duvarda büyük bir cehennem tasviri vardı. Alışverişte hile yapanlar, zina edenler, gıybet edenlerin cehenneme atıldığını gösteriyordu.

Köstence'ye ilk gelenlerden bir eğitim gönüllüsü "Geldiğimizde yardımcı olacak kimseler yoktu. Okul için düşünülen bina için yapılan girişimler neticesiz kalmıştı. Müdürümüz bu binaya çoluk çocuğu ile beraber geceleri gelip etrafında tavaf eder gibi dolaşp dualar etmiş. Rüyasında 'Bu işi, sahipsiz sanmayın, inşaallah hallolacak!' diye müjde verilmiş. Gerçekten de burası bir müddet sonra verilmişti." diyerek bu çileli fakat bereketli eğitim hizmetinin başlangıcını anlattı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bükreş Türk şehitliği

Abdullah Aymaz 2008.06.02

Galiçya cephesinde yatan 935 şehidimizin bulunduğu şehitliği ziyaret ettik. Şehitlerimizin mezar taşlarında ay-yıldızımız var. Dört tane mezar taşında da haç ve gayrimüslim isimleri var: Stefan Oğlu Yani, Apostol Oğlu Nicola, Dimitri Oğlu Vasila ve Anastasi Oğlu Kostî...

Hepsi de 1333 yani 1917'de şehit olmuş.

Şehitliğin içinde üç beyaz mermer sütun var. Bunlar üç kıtada şehitliğimizin bulunduğu işaret etmektedir.

Türk şehitliğinin karşısındaki mezarlıkta Çavuşesku ve eşi Elena'nın garip sahipsiz mezarları var... Tam bir ibret vesikası...

Elena için yapılan saraya da uğruyoruz. Artık şimdi Romanya Bilimler Akademisi olmuş.

Çavuşesku Sarayı'nın en üst tarafı SECI'ya (Sınırışı Suçlarla Mücadele Kurumu'na) ait. Bu hususla ilgili öğrendiğim bazı şeyleri aktarmak istiyorum.

Bir mafyanın adamları Türkiye'deki bazı turistik lüks otelleri birkaç aylığına toptan kapatma câzip teklifi ile sahiplerini görüşmek üzere Romanya'ya davet ediyorlar. Havaalanından alıp Köstence'deki lüks otellere götürüyorlar. Oradan da daha iyi rahat edersiniz diye lüks villalara davet ediyorlar. Yanlarına da genç kızları getiriyorlar. Tam bu sırada mafyanın resmi giyimli polisleri şikâyet var deyip villayı basıyorlar ve "Nasıl olur, 18 yaşından küçük kızları alıkoyarsınız" diyerek dayaktan geçiriyorlar. Bir müddet sonra polis kılıklılarından birisi, "Bu gidişle siz hapislerde çürürsünüz. Burada bunun cezası çok ağırdır. Ben sizi bu işten kurtarabilirim." diyerek külli miktarda para kopardıktan sonra perişan şekilde bunları salıveriyorlar.

Bir seferinde tuzağa düşürmek için birisini getirip havaalanından alıyorlar. O, "Benim burada Türk kolejlerinden tanıdıklarım var." diyerek bir okul müdürüne telefon ediyor. Müdür, "Nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor. O da öbürlerine soruyor. "Köstence'ye" deyince "Hocam Köstence'ye gidiyormuşuz. Sizi arayıp sonra ziyaretinize

geleceğim inşaallah." diyor. Mafyanın adamları bunun üzerine telaşa düşüyorlar ve onu Köstence'de otelde bırakıp kayboluyorlar. Adam, Türk kolejlerinin adından bahsetmekle mafyanın şerrinden kurtulmuş oluyor.

Amerikalıların Bükreş'te bir tane uluslararası okulları var. 600 öğrencileri var. Ama Türklerin uluslararası okulları yeni binasına taşınınca 800 öğrenci bekleniyor. Zaten şu anda 41 ülkenin öğrencisi eski binada derslere devam etmektedir.

Yeni binanın yerini Medine'de gördüğü bir rüya üzerine satın alan kişi, yarısını okul olması için hesaplı bir fiyattan vermiş. Gerçekten göl manzaralı bu eğitim müessesesi çok güzel bir yerde bulunuyor. Âsûde bir havası var. Yeni ağaçları dikilmiş olan bahçesine bir elma fidanı dikmek bize de nasip oldu.

Ama hayat cevheri nesilleri, saf güzellik temsilcisi temiz fitratları birer fidan diker gibi yetiştiren adanmış ruh öğretmenlerin ellerinde şekillenenlerin meyvelerini inşaallah ileride göreceğiz. Zaten bazılarını da şimdiden görmeye başladık...

2004 Haziran ayında Amerika'da NASA AMES araştırma merkezinin organize etmiş olduğu 'Uzayda Yerleşim Yarışması'na katılan Köstence Türk Lisesi öğrencilerinden Costea Dan Andrei'nin (fizik öğretmeni Bararu Loi ile) hazırladığı LEDA (Uzayda Suni Yerleşim Merkezi Dizaynı) projesi, 300 farklı ülkenin katıldığı yarışmada, son sekiz yılda Avrupa'dan seçilen ilk proje unvanına lâyık görüldü. Projenin konusu Ay ile Dünya arasında insanların en uygun şartlarda yaşayabileceği bir uzay şehri oluşturmaktı. Bununla alâkalı bir yerleşim yerinde olması gereken her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş, gıdaların temininden atılacakların atılmasına kadar her şey planlanmıştı. C.D. Andrei, bir de okul kompleksi düşünmüş, bunun da Türk Koleji örneğinde olması gerektiğini ilâve etmişti...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkçe hasreti

Abdullah Aymaz 2008.06.08

Romen dilinde iki binin üzerinde Türkçe kelime var. Mesela, Çavuşesku, çavuşun oğlu demek. Misafir, düşman, emanet, bahşiş, tavan, çavuş, müfreze gibi askerî terimler; tarif, caba, gavur (yabancı mânâsına) vs. kelimeler bunlardan bazıları.

Bilhassa Dobruca bölgesinde Boğazköy, Başpınar, Bayram Dede, Osmanca, Tekirgöl, Babadağ, Maçın, Aşağı Bülbül, Yukarı Bülbül, Mecidiye gibi Türkçe köy ve kasaba isimleri var.

Romenlerin dili Latin kökenli. İtalyancaya benziyor. Eski nesil Fransızca biliyor. Çavuşesku'dan sonra İngilizceye yöneliyorlar. Alman azınlık da var. Onun için İngilizceden sonra revaçta Almanca var.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül gelince Türk toplumunun ileri gelenleri ile görüşürken "Asimile olmamak için dilimizi ve dinimizi unutmayalım." deyince dindar bir hanımefendi olan ve Müslüman Kadınlar Birliği Derneği'nde çalışan İlmiye Cemaî, kalkıp Cumhurbaşkanımız Abdullah Gül'e, "Bizim dilimizi ve dinî değerlerimizi korumada en büyük hizmeti Zaman Gazetesi ve Samanyolu Televizyonu görüyor." diyor. Türk kolejlerinde okuyup beden eğitimi öğretmeni olan Tatar asıllı Turan Bey de, "Bu hususta Türk okullarının verdikleri üstün eğitimden dolayı sizlere teşekkür ederim." diyor.

Aslında Romenler Türk insanına sıcak bakıyorlar; ama BRT (Banka Romanya Türkiye)'nin çok yanlış tutumu, bu sevgi ve sıcaklığa ağır darbe vurmuş ve sarsmış...

Türk kolejlerinden mezun bir kız, doktora yapmak için Norveç'e gidiyor. Uçaktan inip bir taksiye biniyor. Şoförle bir türlü anlaşamıyor, derdini anlatamıyor ve nereye gideceğini söyleyemiyor. Bir ara şoföre bir telefon geliyor. Şoför Türkçe konuşunca kız, "Ben Türkçe biliyorum. Romanya'daki Türk kolejinden mezunum deyip meramını anlatıyor. Şoför çok memnun oluyor. Bunu kalacağı yere götürüyor ve ücret de almıyor. Sonra gelip Bükreş'te kolej öğretmenlerine anlatıyor.

Benzer bir olay da İngiltere'de bir Türk lokantasında cereyan ediyor.

Amerika'daki bir Türk derneğine giden Romen öğrenci, onların kendisiyle İngilizce konuşmasından rahatsız olup, "Ben buraya Türkçe özlemimi gidermek, Türkçe konuşmak için geldim. Siz de kalkmış benimle İngilizce konuşuyorsunuz." diye tepki gösteriyor.

Ama bu öğrenciler kolay kolay bu hâle gelmiyor. Bir eğitim gönüllüsü, hatıralarını anlatırken diyor ki:

"Geçen sene ilkokul beşinci sınıfa giden Mihailo isminde bir Sırp öğrencim vardı. Babası da Romanya'da kumar oynatan bir işletmeler zincirinin idarecisiydi. Bir gün Mihailo hastalandı ve bir müddet okula gelemedi. Ben de derslerden geri kalmasın diye ailesini arayıp yardımcı olabileceğimi söyledim. Ailesi biraz tedirgin olsa da hayır diyemedi. Hastalığı boyunca evlerine dört- beş kere gidip matematik dersi anlattım. Dersten sonra Mihailo'nun anne-babası ile kısa süreli sohbetlerimiz oldu. Neticede öğrencinin ailesi ile diyalog gelişti. Aradan bir yıl geçtikten sonra öğrencim ilkokulu bitirip orta kısmına geçti. Geçen Ramazan Bayramı'nda sürpriz bir şekilde arayıp bayramımı tebrik eden belki de ilk kişi Mihailo oldu..."

Altıncı Uluslararası Türkçe Olimpiyatları'na 110 ülkeden gelen 550 öğrencinin hepsinde de zannediyorum benzer bir hasretin olduğunu ve olacağını bundan sonra da inşallah çok çok işiteceğiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Granitten bir bahçede gül yetiştirmek

Abdullah Aymaz 2008.06.09

Romanya'daki eğitim gönüllüleri ilk yıllarını anlatırken, çekilen sıkıntı ve çileleri, "Granitten bir bahçede gül yetiştirmek gibi bir şey yapıyoruz gibi geliyordu bize" diye özetliyorlar. Elbette "Bağban, bir gül hatırı için bin hâre (dikene) hizmetkâr olur.", "Zâyi olmaz gül temannâsıyla vermek hâre su."

Bir eğitim gönüllümüz anlatıyor:

"Mircea, mezun bir öğrencimizdi, hem de okulumuzun ilk öğrencilerinden birisiydi. Bizi çok seven ve Türkçeyi de çok güzel konuşan bu öğrencimizle diyalogumuz devam ediyordu ama son zamanlarda bir derdi olduğunu fark ettim. Kendisine bu hususu sorunca, babasının ciddi bir beyin ameliyatı geçireceğini ve kan ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de 'Arkadaşlara sorayım aynı kan grubu olanlardan ayarlayalım.' dedim. Sevincini saklayamadı. Ertesi gün beş altı öğretmen arkadaş Mircea ile buluşup devlet hastanesine gittik. Orada isim ve kimliklerimizi söyleyince, hastane idaresi, biz yabancı olduğumuz için, bizden kan alamayacaklarını, yabancından kan almanın sağlık kurallarına uygun olmadığını ifade ettiler. Kendisi çok aktif ve açık bir fıtratta olan Mircea hemen hem de en yüksek sesle, hastane koridorlarını inletircesine bağırmaya başladı. Şöyle diyordu: 'Sizler bu insanları, bilmiyorsunuz, tanıyorsunuz!.. Bunlar benim öğretmenlerim. Bunlar alkol almazlar, sigara içmezler. Bunlar gayri meşru yaşamazlar. Bunların kanından daha temiz dünyada bir kan bulamazsınız. Bunlardan kan almayacaksınız da, kimden alacaksınız?... Heyecandan bütün hastaneyi ayağa kaldırdı... Hemen Mircea'yı

sakinleştirmek için 'Sizi Başhekimle görüştürelim.' diyerek yukarıya çıkardılar. Mesele böylece hallolup kan bağışı yapıldı ve Mirçea'nın babası tekrar sağığına kavuştu."

Bir eğıitim gönüllümüz diyor ki:

"Mezun öğrencilerimizden birisinin ziyaretine gitmiştik. Öğrencimizin velisiyle görüştükten sonra, o bize 'Sizin, öğrencilerinizle okul bittikten sonra da ilgilenmeniz çok güzel! Ben kendi oğluma kaç defa 'Eğer bir defa daha liseye gitme imkânım olsa, hangi okula gidersin?' diye sormuşsam, her defasında cevabı; 'Bin kere de sorsan, bin kere de imkânım olsa yine bu okula giderdim' şeklinde olmuştur.' dedi."

Evet granitlerin bile üzerine öyle güzellikler nakşediyordu ki, artık bir daha silinmiyordu...

Bu samimi irtibat, sadece öğrencilerle ilgili değıldir. Halkla, velilerle ilgilenmeleri de çok güzel. İleri gelen pek çok insanı davet edip Türkiye'ye geziye getiriyorlar. Ziyaretçilerden birisinin sözlerine kulak verecek olursak, bu gezilerin ne kadar önemli olduğunu görürüz: "Bu mükemmel İstanbul gezisi kalbimde çok izler bıraktı. Öncelikle hayatımın en heyecanlı anlarını orada yaşadım. İstanbul çok gizemli geldi bana. Bu şehrin her bir yerinin ayrı bir yönü var. İnsanlar çok nazikti ve her şeye gücü yeten Allah'a çok yakın olduğunuzu hissediyordunuz. Bu duygu dolu gezi bu huzur şehrine varışımızın ilk gecesi başladı. İlk gözüme çarpan şey o zamana kadar görme şansına sahip olamadığım devâsâ bir yapıydı; bir câmi... Hissediyordum ki, bu gezi benim için yepyeni başlangıç olacaktı. Câmiin ışıklandırılış şekli, dikkatimi ilk çekenlerden. Onun için yapacağım öncelikli iş büyük mekânlardan birine girmek olacak... Namaza çağrıyı (ezanı) ilk duyduğum an beni yeni hislere ulaştırdı. Ezan, çok garip geldi bana. O ana kadar Kur'an'dan hiçbir şey işitmemiştim. En olağanüstü tarafı ise, ezan başladığında, o dev şehrin kaotik havasına artık bir huzur iklimi hâkim olmuştu. Artık sokaklarda bağıırma çağırma kalmamıştı. O anda diledim ki zaman dursun ve bu mukaddes çağrı hiç bitmesin. O inanılmaz sedâ bana tarif edemeyeceğim duyguları tattırdı. Hâlâ zihnimde yankılanıyor."

Türkiye'yi ziyaret edenlerin çoğunda benzeri duyguları bulmak mümkün...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akrepler fizik biliyor mu?

Abdullah Aymaz 2008.06.15

Türk Koleji'nin fizik öğretmenleri Bükreş Teknik Üniversitesi'nin davetlisi olarak Bükreş'te organize edilen Uluslararası Eğıitim ve Bilimsel Araştırma seminerine davet edilmişlerdi.

Gün boyu yurtiçi ve yurtdışından bütün konuşmacılar 'bilgisayar destekli eğıitim, fizik nasıl öğretilir, severek fiziğı nasıl öğretiriz' ve benzer konularda seminerler verdiler. Lise öğretmenleri olan hocalarımız farklı ülkelerden farklı kariyerlerdeki öğretim görevlileri ve profesörlerin arasında ancak günün sonlarına doğru katılımcılara sunumlarını yapmak durumunda kaldılar.

Öğretmenlerimizin genç olmaları, uluslararası fazla bir tecrübeye sahip olmamaları ve üniversite camiasından gelmemeleri gibi sebeplerden dolayı izleyiciler tarafından gerekli ilgi gösterilmeyeceğı bekleniyordu. Fizik öğretmeni Sinan bey, hazırladığı "Dalgalar ve titreşimler dersini nasıl anlatabiliriz?" sunumuna başlarken ilginç bir başlangıçla "Akreple fizik biliyor mu?" diye izleyicilere soru sordu. Tahtanın bir tarafına bir akrep resmi ve diğer tarafına dalgalar ve titreşimler konusu ile ilgili çizimler koymuştu. Enine ve boyuna dalgaları anlatmadan önce bu dalgaları kullanmak suretiyle avının yerini tespit edip yakalayan bir akrebin bu işi nasıl yaptığı ile alakalı bir soruyla, "Çölde yaşayan bir akrep türü karanlıkta ses ve ışık kullanmadan nasıl oluyor da avının yerini

çok hassas bir şekilde tespit edip yakalayabiliyor?" diyerek konuya girdi. Bu soruyla dikkatleri öğrenecekleri konuya çevrilen öğrencilerin sorunun cevabını dersin sonunda (teoriyi öğrendikten sonra) öğreneceklerini söyledi. Daha sonra dersin konusunu anlatmaya başladı "Dalga nedir? Dalga çeşitleri nelerdir?" dedikten sonra izahlarda bulundu. Enine ve boyuna dalgaları animasyonlarla görselleştirilmiş bir şekilde anlattı. Daha sonra dalgaların parametrelerini açıkladı. Dalgaboyu, genlik, dalga hızı ve dalga denklemini verdi. Dalga denkleminin uygulamaları olarak 4-5 adet soruyu çözdü. Bu ana kadar öğrencilerin tamamına yakını akrebin sırrını merak edeceklerini bildirdi. Bu noktada derste öğretilen teori kullanılmak suretiyle akrebin avını nasıl yakaladığını izah etti:

Sekiz adet ayağa sahip olan akrebin her bir ayağında enine ve boyuna dalgaları algılayabilen çok hassas alıcılar bulunmaktadır. Akrebin ayakları tam bir daire üzerine denk gelmektedir. Akrebin yakınlarında bulunan bir avının küçük bir kıpırdanmanın neticesinde kum üzerinde ilerleyebilen enine ve boyuna iki dalga meydana gelmektedir. Boyuna dalganın hızı enine dalganın hızından üç katı kadar daha fazladır. Dolayısıyla akrebe önce boyuna dalga ulaşır. Boyuna dalga akrebin hangi ayağına önce ulaşırsa akrep bu dalga vesilesiyle avının hangi tarafta olduğunu anlar. Boyuna dalgadan sonra enine dalga akrebin ayağına varır. Bu iki dalganın akrebin aynı ayağına varışlarının arasındaki zaman farkını akrep hesap eder. Enine ve boyuna dalgalar için dalga denklemini uygular. Bu denklemleri zaman farkının ifadesi olarak tek bir denkleme indirger. Daha sonra zaman farkını bu denkleme uygulamak suretiyle av ile kendisi arasındaki mesafeyi hesaplar ve atlamak suretiyle avını yakalar." Bunları anlattıktan sonra mânâlı bir şekilde: "Akrep fizik biliyor mu?" sorusuyla dersi sona erdirdi. Görüldüğü gibi dersin girişini, gelişmesini ve neticesini bir senaryo şeklinde takdim etti. Bu metotla anlatılmış bu ders Romanya ulusal ve uluslararası fizik öğretmenleri için düzenlenen bu metodik çalışma seminerinde büyük ilgi gördü. Öğretmenimizin sunumu salonda büyük alkışlarla takdir edilirken, sunumun hemen bitiminde bütün katılımcılar arkadaşlarımızın etrafına gelip bu ve benzeri sunumlarının olup olmadığını, kendilerinden istifade etmek istediklerini belirttiler. Seminer başkanı aynı zamanda Teknik Üniversite Fizik Bölüm Başkanı Prof. Dr. Dan Lordache, "Bizim gün boyu anlattıklarımızın hepsi bunun yanında bomboş kaldı. Keşke seminerin başından itibaren sizi dinleseydik; böyle bir konu ancak bu kadar güzel anlatılabilir." diyerek üstün takdirlerini belirtti ve daha sonrasında öğretmenlerimizi her türlü organize ettikleri seminerlerin en önemli davetlileri olarak kabul ettiklerini söyledi.

Aslında yıllarca Sızıntı dergisinde yazılıp çizilenler bu anlatım şekline pek çok malzemeyi verecek kadar büyük bir birikim ve hazineye sahiptir.

Eğitim seviyesi oldukça iyi olan Romanya'da yüz akımız eğitim gönüllülerimizin bu başarıları dikkatleri üzerlerine çekiyor, takdire vesile oluyor. Aslında bu gayretlerin yaygınlaştırılması ve yeni metotlardan herkesin istifadesinin sağlanması gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir de kalbinin sesini dinle

Abdullah Aymaz 2008.06.16

Güney Afrikalı bir siyahî olan Selim (Müslüman olmadan önceki ismi mahfuz), daha dokuz yaşlarında iken kendi dininden soğur ve onu sorgulamaya başlar.

Büyüdükten sonra çalışır ve bilgisayar programcısı olur. Evler, arabalar alır; çok zengin olur. Zenginliği, araba koleksiyonu yapmaya kadar varır. Fakat sonra işleri bozulmaya başlar; borç altına girer ve bütün arabaları elinden alınır. Bu durumda "Ben niçin bu hâle düştüm?" diye düşünürken, Johannesburg'da liseden bir

arkadaşı ile karşılaşır. Konuşma sırasında, düştüğü iflas ve borçlarından söz edince arkadaşı ona kendi durumunun çok iyi olduğunu söyleyip, "Sana güzel bir teklifim var. Bak bu kapının önündeki son model araba benim. Ben çok zengin oldum. Sen de kafanı çalıştır, teklifimi kabul et. Ben Mozambik'e 'özel' bir ticaret yapıyorum. Kuryelerim var. Bu kuryelerin kontrolü bazen kolay olmuyor. Ben seni tanıyorum; bu işi rahat yaparsın. Sana ortaklık teklif ediyorum. Kabul edersen, faizleriyle beraber borçlarını da üzerime alıyorum." der. O da kabul eder. Bir müddet sonra işleri düzelir, yine evleri ve arabaları olur. Yıllarca bu durum devam eder. Bu arada evlenir... Fakat bir gün arkadaşı kendisini kenara çeker ve der ki: "Bu kötü yola seni ben soktum. Ama ben bugün yarın öldürülebilirim. Sana tavsiyem, hemen geri dön... Bak benim şu anda ne kendimin ne de ailemin güvencesi yok. Tehditler alıyorum. Öyle hissediyorum ki, beni yakında öldürecekler. Sen ne yaparsan yap, hemen bu işten elini çekip kurtulmaya bak!"

Selim, "Acaba ben bu işten nasıl sıyrılabilirim?" diye düşünürken arkadaşı cep telefonundan arayarak "Yetiş!.." diyerek, telefonunu kapatır. Selim, arkadaşının evinin olduğu yere varınca bir de bakar ki, her taraf polis kordonu ile çevrilmiş... Arkadaşı, eşi, üç yaşındaki çocuğu, evdeki kedisi dahil her canlı öldürülmüş... Durumu anlayınca hemen geri döner ve cep telefonlarını kapatıp acilen yurtdışına çıkar. Elindeki paralarla işler yapmaya çalışır ama birkaç yıl içinde iflas eder.

Bu hâlde iken, Durban'da şehir merkezinde Muhammed Ezherî ile tanışırlar. Selim, hayatının çok sıkıntılı olduğunu söyler. Ezherî, "Hayat sıkıntılarla olgunlaşır, sâfileşir, güzelleşir." der. Bunun üzerine Selim, "Neden ben iki defa zengin olduğum hâlde sonra tekrar yerin dibine batıp fakirleştim?" diye sorar. Ezherî cevaben, "Kalbini dinle... Yaradan'ın belki sana anlatmak istediği şeyler vardır. Belki bu sıkıntılar seni bir şeylere hazırlamak içindir." der. Selim, "Peki bunlar nedir?" diye sorar. Ezherî, "Bunları geniş zamanda, sohbet şeklinde görüşebiliriz. Bir program yapalım." deyince, o da kabul eder. Sonra belirlenen vakitlerde söz verdiği üzere Selim gelip gitmeye başlar. Sohbetlerde genellikle "Biz kimiz? Nereden geldik? Nereye gidiyoruz? Bu dünyadaki varlık gayemiz nedir? Hayatın mânası ve vazifelerimiz nelerdir?" gibi sorulara cevap teşkil edecek meselelere temas ederler... Selim, sohbetler dışında "Living in the Shade of Islam" adlı Dr. İsmail Büyükçebe hocamızın eserini alır ve ilmihal mevzularını öğrenmeye başlar. Sonra Müslümanlarla tanışıp kaynaşan Selim, mütevazı bir merasimle şehadet kelimesini söyler.

Sonunda Selim, "Şu anda ben anlıyorum ki, bu sıkıntılarla Rabb'im beni Kendisi'ne yaklaştırmış da ben hiç farkında olmamışım!" der.

İslâmiyet'teki bu çözümler ve olaylar arkasındaki gerçekleri fitrî şekildeki izahlar, insan ruhunu aydınlatıyor, insan gönlüne ve vicdanına çok hoş geliyor. Meyvesini de veriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mehmet Özyurt

Abdullah Aymaz 2008.06.22

Arkadaşımız Ahmet Özer Bey, Mehmet Özyurt merhumun örnek ve ibretlik hatıralarını derleyip istifademize "Meçhul Bir Kahraman / Mehmet Özyurt" isimli kitabı ile sunmuş. Hayatını, kader örgülerini, fedakârlıklarını, cefakârlıklarını bu eserde görebiliriz.

11 Şubat 1983 Cuma akşamı Ahmet Akdoğan'ın evinde Mehmet Özyurt ve arkadaşları sohbet için toplanmışlardı. "Tac" isimli hadis kitabından bir parça okuyordu. Birden çekilmiş silahlar ve kaldırılmış tetiklerle polisler tarafından baskın yapıldı ve "Kıpırdamayın! Kıpırdayan beyninden kurşunu yer!" naraları atıldı. Sonra

hiçbir tepki göstermeyen bu topluluk emniyete götürölüp hücrelere atıldı. Birkaç gün sonra daha başkaları da evlerinden alınıp getirildi. 19 günlük hücre hayatında işkence uygulandı. Bilhassa Mehmet Özyurt ile M. Ali Şengöl'e.

Serbest bırakılıp evine geldikten sonra bilhassa Mehmet Özyurt Hoca'nın sırtının derileri parça parça döküldü... Ayaklarının altındaki derileri perişan olmuştu, bu vefatına kadar devam etti. Hapisten çıktıktan sonra yaklaşık iki ay kadar namazlarda rûkuâ ve secdeye giderken çok zorlandı. Eskiden secdeden elleri dizlerinin üstünde kalkan Mehmet Hoca, içeriden çıktıktan sonra uzun süre secdeden kalktığında oturuyor, kıyama bir yerlerden destek alarak kalkabiliyordu.

Mahkeme, tutuklama kararı vermediği halde 1402 sayılı yasaya dayanarak Mehmet Özyurt Hoca'nın görevine son verildi. 12 Eylül 1980 darbesinin tesiri devam ediyordu.

Bunun üzerine Mehmet Özyurt Hoca, Diyarbakır'a gidip bir kitabevi açtı. 17 Temmuz 1986'da Hürriyet "Kara Tehlike-İrtica... Şeriatçı hoca öğrencilere kanca attı" diye manşet attı. Hürriyet gazetesinin bu haberi üzerine Mehmet Özyurt Hoca'yı Diyarbakır Cezaevi'ne kapattılar.

DGM Savcısı, davacı ve iftiracı M. Yavuz'a "Bunlar ne yapıyorlardı?" diye sordu. "Efendim evde sarık ve takke ile namaz kılıyorlar, şalvar giyorlar." dedi. Savcı "Sen bunların İslam Cumhuriyeti Devleti kuracaklarını iddia ediyorsun, namaz kılmanın devlet kurmakla ne ilgisi olabilir?" diye sordu. Onun çok tutarsız sözlerinden dolayı, Mehmet Hocaların saliverilmelerini o öğrenci M. Yavuz'un tutuklanmasını istedi. Tutuklanınca Mehmet Hocalar M. Yavuz'a "Bizden ne kötülük gördün de bizi şikâyet ettin?" dediler. O da "Ben sizden hep iyilik, yardım gördüm. Ama sıkıntıda kalmıştım. Hürriyet'in muhabiri bolca para vererek aceleyle bana bir kağıt imzâlattı. Ben böyle bir şey olacağını kestirememiştim." dedi.

Sonunda Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi beraat kararı verdi. Fakat düzmece balonlarla zavallı, suçsuz insanları süründürüp cezaevinde aylarca ızdırap çektirip mağduriyete sebep olan gazete bu beraat kararının haberini vermedi.

Diyarbakır'dan Gaziantep'e gidiyorlardı. Üç arabalık konvoydan Mehmet Özyurt Hoca, Sakıp Ayhan, Sıddık Berk, M. Aslan birinci arabada idi. İkinci arabada A. Nakipoğlu, İbrahim Çelik, Hasbi Hoca, Bayram Acar ve M. Fırat vardı. Bir ara önde giden arabayı M. Özyurt Hoca durdurup arkadaki arabaya geçti. M. Fırat da öne geçti. Beş dakika sonra karşıdan süratle gelen bir tanker birinci arabayı kıl payı değmeden geçip arkadaki arabaya vurdu. Pestile döndürmüştü. Yardıma gelen birinci arabadakilere polisler "Araba infilak edecek, sakın yaklaşmayın!" diye ikaz ettiler... Gerçekten yangın çıktı. Rahmetli Mehmet Özyurt'un sağ kolu duruyordu ve şahadet parmağını kaldırmıştı!.. Hepsini de vefat etmişlerdi... Allah rahmet eylesin...

Merhumu vefatından sonra rüyada görenler, hatta uyanıkken âşikâre görenler mevcut...

M. Ali Şengöl Hoca diyor ki: "Bir konferans için Avustralya'da bulunuyordum, bir gece rüyamda Mehmet Özyurt Hoca'mı gördüm. Bana 'Seni almaya geldim.' dedi. 'Hocam biliyorsun Avustralya'dayım. İzinsiz, istişaresiz cennete bile olsa girmeyiz.' dedim. 'Doğru söylüyorsun, özür dilerim.' deyip döndü. Ertesi gün süratle giderken tünelin içinde arabamız doksan derecelik bir dönüş yapmaya kalktı ve tünelin duvarına asılı kaldı, devrilseydik bir TIR'ın altında ezilecektik."

Daha pek çok hatıra için sizleri kitapla baş başa bırakmak istiyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Soyadı niye Türk?

"Avusturya Zaman"ın % 70'i Türkçe ve % 30'u Almanca olarak çıkıyor. Gazetemizin Almanca bölümünü redakte eden Aynur Kırıcı, bir öğrencisinden bahsederken dedi ki: "Kurs öğrencilerinden bir Avusturyalı öğrencinin boynunda bize ait yazı ve şekiller bulunan bir kolye vardı.

Soyadı da Türk... Asıllarının Türk olup olmadığını sordum. O, 'Bu meselede ailemiz ikiye ayrıldı. Bir kısmı, bizim aslımız Türk, biz Türk'üz, diyorlar. Bir kısmı da, hayır biz Avusturyalıyız. Dedelerimiz çok Türk öldürdüğü için bize bu isim verilmiştir, diyorlar.' dedi."

Halbuki "Türk Viyana" isimli kitabın yazarı Rubina Möhring Herold, İkinci Viyana kuşatması hezimetinden sonra büyük baskılar altında kalan esirlerimizin din değiştirip Hristiyan olmak zorunda kaldıklarını anlatırken diyor ki: "Yalnızca Viyana'da 1683 senesinden 1699 senesine kadar aşağı yukarı 650 kişi dinini ve ismini değiştirmek zorunda kaldı. Bütün Ofnerliler, Weissenburgerliler, Leopoldstadlılar, Neuchrist veya Bessermanlılar, Keruztberger, Herzelbergerliler, Mohreenbergerler ve Weixelbergerlilerin birçoğu Türk soyundan gelmektedirler. Viyanalı Patenler de kısmen o zaman esir edilen Türklerin devamıdır. Çoğu sanatkâr, esnaf veya tüccar olmuştur. Daha sonraları burjuva sınıfına dahil olanlar olmuştur. Mesela Fatıma Karıman, Saxonya Polonya kralı ile evlenmeye mecbur olmuştur. Oğullarına Kont Rutowski adı verilmiş, kızları ise Kont Bilinski ile evlendirilmiştir."

"Birinci Dünya Savaşı'nın sonuna kadar Czungerberg'in 8 numaralı baronunun atlı süvarileri ve Alias Conkabey, kraliyet adına savaştı. 1686 yıllarında Alias, Ofen şehrinin son müdafaacısı ve ikinci paşası olmuştur. Lakabı Gümüş El olan Conkabey, karısı Fatma ve küçük çocukları ile Avusturya'ya esir düşmüşlerdi. 10 yıl boyunca Viyana'nın Neustadt Belediyesi'nde gözaltına alınmışlardır. 1699 yılında tam 10 yıl sonra Hristiyan dinini kabul etmek zorunda kaldılar. Kral Leopold'ün kendisi, Kraliçe Elenore ve çocukları Josef ile Elizabeth, bu ailenin vaftizliğini şahsen yaptılar. Conkabey'e vaftiz hediyesi olarak, altın bir nişan, 1.000 Avusturya Taleri ve biraz toprak verilmişti. Adı Baron Leopold oldu ve Czungenberg'in komutanlığını ele almıştır. 1704 yılında atlı süvarilerin komutanı olarak da ölmüştür. Oğlu Franz Leopold ise İspanya Veraset savaşlarında gösterdiği başarıdan dolayı mareşalliğe terfi etmiştir. Artık Conkabey ailesi imparatorun sadık hizmetçileri olmuştu. Kalacakları yer olmayınca Neustadt'ı seçtiler, ayrıca Leopold Kilisesi'nin büyük kapısının üstünde, Czungenberg ailesinin arması asılıydı. Üstünde okunaklı bir şekilde 'Halat koptu ve biz kurtulduk.' yazısı asılmıştı. Türkleri vaftiz etmek Hristiyan dininin İslam dini üzerindeki baskısını çok güzel ifade ediyor."

Ama bugün bu ülkede İslâmiyet resmen ikinci din... Devlet, Müslüman din görevlilerinin maaşını veriyor. İnsanların İslâmiyet'e karşı alâkaları var. Din kültürü dersi veren Hristiyan öğretmenler altı ayda bir defa toplandıkları bir toplantıya "Zaman Avusturya"dan da bir arkadaşımızı davet etmişler. Eşleriyle toplantıya katılan Avusturyalı öğretmenlerden birisi "Nedense, başörtüsünü görünce, kırmızıyı gören boğaya dönüyorum!.." deyince kendisine Hz. Meryem'in de başörtülü olduğundan bahsedilerek mesele izah edildikten, "Aslında başörtüsü ve cihad gibi konular yerine temel iman esaslarına gelsek, birbirimizin inançlarını bu hususlarda daha iyi tanısak" denildikten sonra, İslâm tevhidi ve diğer altı iman esası üzerine güzel bir konuşma yapılmış... Hepsi de aslında bu tip bilgilere ihtiyaçları olduğunu ifade etmişler.

Ayrıca Avusturyalı bazı arayış içindeki gençler, mahalli gazetelere küçük ilanlar vererek kahvehane ve benzeri yerlerde toplanıp din ve inanç konuları üzerinde konuşmalar yapıyorlar. Aralarında Sih ve diğer dinlerden gençlerin de bulunduğu bu toplantılara katılan bazı Türk gençlerinin konuşmaları ile Müslüman olmuş iki delikanlıyla karşılaştım. Vejetaryen oldukları için zaten önceden de hiç domuz eti yememiş olan bu gençlerin fitratlarının İslamiyet'e yatkın oluşu dikkatimi çekti.

Hiz. Yunus Aleyhisselam'ın niyazı gibi

Abdullah Aymaz 2008.06.29

Bediüzzaman Hazretleri, "Lem'alar" kitabının Birinci Lem'a'sına başlamadan önce bir giriş mâhiyetinde şöyle diyor: "Her zaman, bilhassa akşam ve yatsı ortasında otuz üçer defa okunması çok faziletli bulunan mezkûr mübarek kelimelerin herbirinin çok nurlarından bir nurunu gösterecek altı Lem'adır."

Zâten kendisi bu mübarek kelimeleri, akşam-yatsı arasında odasına çekilip hiç kimseyle görüşmeyerek okuyormuş. Sıkıntıların ve rahatsızlıkların arttığı zamanlarda toplu halde okumalar daha faydalıdır. Çünkü dua, külliyyet kazanınca kabule karîn olur. Toplu dualar da külliyyet kazanmaya en büyük vesilelerdir.

Bu mübarek kelimelerden birincisi, "Birinci Lem'a"da anlatılan "Lâ ilâhe illâ Ente Sübhaneke innî küntü mine'z-zâlimîn" (Enbiya Sûresi, 21/87) âyetidir. Hiz. Yunus Aleyhisselam'ın duasıdır.

Onun meşhur kıssasının hülâsası.

Ninova'ya peygamber olarak gönderilen Hiz. Yunus Aleyhisselam, vazife yerinden ayrılınca, İlâhî vahyi beklemediği için kaderin takdiri ile denize atılmış. Onu bir balık yutmuş. Zaten deniz fırtınalı ve gece karanlık imiş... Her taraftan ümit kesik olduğu halde Yunus Aleyhisselam, Cenab-ı Hakk'a "Lâ ilahe illa Ente. Sübhâneke. Innî küntü mine'z-zâlimin" yani "Senden başka ilah yoktur. Sen sübhansın, bütün noksanlardan ve kusurlardan münezzehsin. Muhakkak ki ben zâlimlerden oldum, kendime yazık ettim." (Enbiyâ Sûresi, 21/87) diye niyaz etmiş. Cenab-ı Hak da onun duasını kurtuluşuna vesile kılmış.

Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: "Hiz. Yunus Aleyhisselam'ın münâcâtının sırr-ı azîmi şudur ki: O vaziyette sebepler bütünüyle düştü. Çünkü, o halde ona kurtuluşu sağlayacak öyle bir Zât lâzım ki, hükmü hem balığa, hem denize, hem geceye, hem havaya geçebilsin. Çünkü, onun aleyhinde "gece, deniz ve balık" ittifak etmişler. Bu üçünü birden emrine âmâde kılan bir Zât onu selâmet sâlihine çıkarabilir. Eğer bütün halk onun hizmetkârı ve yardımcısı olsa idiler, yine beş para faydaları olmazdı. Demek sebeplerin tesiri yok. Sebepleri de Yaratın Allah'tan başka bir sığınak olamadığını gözle görür derecede gördüğünden, Ehadiyet (Cenab-ı Hakk'ın birliğinin, isimlerinin her varlıkta özel şekilde tecelli etmesi) sırrı, tevhid nuru içinde inkişaf ettiği için şu münâcât birden bire geceyi, denizi ve balığı emrine âmâde kılmıştır. O tevhid nuru ile balığın karnını denizaltı gemisi hükmüne getirip, zelzeleli dağ gibi dalgalar dehşeti içinde; o denizi o tevhid nuru ile emniyetli bir sahra, bir tenezzüh yeri, bir gezinme meydanı olarak o nur ile gökyüzünü bulutlardan süpürüp, Ay'ı bir lâmba gibi başı üstünde bulundurdu. Her taraftan onu tehdit ve tazyik eden o mahlûkat, her cihetle ona dostluk yüzünü gösterdiler. Tâ selâmet sahiline çıktı yaktîn (asma kabak) ağacı altında o İlâhî lütfu müşâhede etti."

Bu kudsi, bu mübarek, bu mucize ifadeler, her zaman için bizlere İlâhî yardımların gelip imdadımıza yetişmesine vesile olabilirler. Bizler de Cenab-ı Hakk'a münacât ve niyazlarımızda Kur'an'da geçen bu peygamber dualarından istifade etmeyi bilmeliyiz...

1972 yılında Suudî Arabistan'ın olumsuz bulduğu hava şartları sebebiyle, hacca gidecekler için sınır kapıları kapanır. En son katile gidemez. Havaalanında üzüntü ve sıkıntı ile hacı adayları kızıp söylenmeye başlarlar. O sırada o katile içinde bulunan Üstad Bediüzzaman Hazretleri'nin talebelerinden olan emekli Albay Hulusî Ağabey, ortada kalmış ve gelişigüzel konuşup kızgınlıklarını gidermeye çalışan bu topluluğa bir konuşma yapar. Hiz. Yunus Aleyhisselam'ın bu kıssasını anlatır. "Biz de onun gibi aynı duayı okuyup, yolları açması için Allah'a yalvaralım." der. Toplanıp hep birden "Lâ ilâhe illâ Ente. Sübhâneke. Innî küntü mine'z-zâlimin" diyerek

okumaya başlarlar. Belli müddet sonra, Allah'ın izniyle şartlar, olumsuzluklar düzelir ve Suudluların gönderdiği bir Alman uçağı ile kalan son kafilenin bütün yolcuları hacca giderler...

Şu sıkıntılı günlerde de bu niyazı elden bırakmamaya çalışalım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hız. Eyyûb Aleyhisselam'ın niyazı

Abdullah Aymaz 2008.06.30

Üstad Bediüzzaman Hazretleri'nin Lem'alar Risalesi'nin başında "Her zaman, bilhassa akşam ve yatsı ortasında otuz üçer defa okunmasının çok faziletli bulunduğunu" söylediğı ve kendisinin mutad olarak okuduğı münacatlardan birisi de Hız. Eyyûb Aleyhisselam'ın duasıdır.

Kur'an-ı Kerim'de "Eyyûbu da an. Hani o: 'Ya Rabbi, bu zarar (dert) bana iyice dokundu. Sen merhametlilerin en merhametli olanısın' diye niyaz etmişti, Biz de onun duasını kabul buyurup katımızdan bir lütuf ve ibadet edenlere bir ders olmak üzere, hastalığını iyileştirmiş, kendisine aile ve dsotlarını misliyle beraber vermiştik." (Enbiya Sûresi, 21/ 83-84) buyuruluyor. Bu âyetin izahında Prof. Dr. Suat Yıldırım Hocamız "Müfessirler derler ki: Hız. Eyyub (a.s.), Rum diyarında Peygamber idi. Allah onun mallarını giderdi, sabretti. Çoluk çocuğunu aldı, sabretti. Sonra bedenine hastalıklar ârız oldu, sabretti. Fakat halk, 'Onun başına bunca derdin gelmesi boşuna değil, büyük günahı olmalı!..' deyince, şifa niyazında bulundu. Allah da şifâ lütfetti." diyor.

Bediüzzaman Hazretleri, İkinci Lem'a'da "Sabır kahramanı Hız. Eyyûb Aleyhisselam'ın şu münâcâtı, hem tecrübe edilmiştir hem tesirlidir. Fakat âyetten iktibas sûretinde bizler münâcâtımızda 'Rabbi innî messeniye'd-durru ve Ente erhamürrâhimin' demeliyiz." diyor.

Mektubat Risalesi'ndeki soruları sorarak bizlere bir ilim hazinesi bırakılmasına vesile olan Hulusî Yahyagil Ağabeyimiz, hatıralarını anlatırken diyor ki: "Barla'lı Muhacir Hâfız Ahmed'in erkek misafirleri için küçük bir odası vardı. Üstad, Barla'ya karadan değil, göl tarikiyle, motorla geliyor, sâhile çıkıp doğru Muhacir Hâfız Ahmed'in o odasına gidiyor. Kendisini kimse tanımıyor. Neyse misafirdir. Zaten Hafız Ahmed de misafirperver bir zât idi. İftar zamanı yakın... Peynir zeytin gibi üç-dört parça iftariyelik getirilmiş. Üstad birini alıyor, diğerlerini götür, diyor. Yatsıdan sonra Üstad o odada yalnız kalıyor. Hafız Ahmed, 'Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, bir de baktım, ailem beni dürtüyor! Baktım ki, ev sallanıyor. - Rabbi innî messeyiyed durru ve Ente erhamürrâhimin, diyor. Çok gür olarak söylüyor. Evet, ev sallanıyor... Hanımına dedim ki, 'Yatağımızı ayıralım, Allah bizim başımıza bir devlet kuşu kondurdu!' Üstad beş senelik kirasını peşin vermek suretiyle orada kaldı. Kendisiyle biz de orada görüştük."

Çağa uygun bir eğitim projesiyle İstanbul'a gelen, gerekli ilgiyi bulamayan, 31 Mart felâketini önlemeye çalıştığı halde sanki suçluymuş gibi idamla yargılanan, önceden verilmiş idam kararını Hurşit Paşa'nın yırtmasını sağlayacak bir müdafaa yapan, verilen beraat kararına teşekkür etmeyip bilakis: "Zâlimler için yaşasın cehennem!" diyerek mahkemeyi terk eden, Birinci Dünya Harbi'nde Ruslarla savaşırken yaralanıp esir düşen, Çar'ın dayısı General Nikola Nikolaviç'e ayağa kalkmayan, idam hükmüne de beş para kıymet vermeyen, esaretten firar edip İstanbul'a gelen, gelince zamanın Genelkurmay Başkanı Enver Paşa tarafından karşılanan ve paşalara "İşte Ruslarla çarpışan kahraman hocamız!" diye takdim edilen, yine Genelkurmay'ın tensibi ile Şeyhülislamlığa bağlı Darül-Hikmeti'l-İslamiye'ye kaymakamlık payesi ile Şeyhülislam ve Padişah'ın imzası ile aza olarak tayin edilen, İstanbul'un işgali altında işgalcilere karşı Hutuvat-ı Sitte isimli eser yazıp dağıtan ve bu hizmetleri için Ankara'ya davet edilen ve Büyük Millet Meclisi'nde törenle karşılanan... Bediüzzaman, sanki

zararlı bir insan gibi Van'dan sürgün edilip âdeta kuş uçmaz kervan geçmez bir köyde göz hapsine alınıyor. İşte o iç yanıklığı ile öyle bir niyazda bulunuyor ki, ev sallanıyor. Yepyeni bir dünyanın hazineleri de Barla'da Kur'an'dan açılmaya başlıyor.

Hz. Yunus ve Hz. Eyyûb ve diğer peygamberlerden (Aleyhimüsselam) bahseden Enbiya Sûresi'nin 81-94 âyetlerini bir arkadaşımız beş altı sene önce rüyasında görmüş ve bunların (33x5=165) defa okunmasının belâların define ve hayır kapılarının açılmasına vesile olacağını işaretini almıştı. İnşaallah bu günlerde de okuruz. Çünkü çok ihtiyacımız var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hademe misiniz?

Abdullah Aymaz 2008.07.06

Arkadaşımız Muhammet Mertek Bey'in gazetemizin Avrupa baskılarında haftada bir çıkan yazıları Kaynak Yayınları tarafından "Avrupa'daki Anadolu. Toplum, Eğitim, Dil" ismiyle kitaplaştırıldı.

Kitaba bir "Önsöz" yazan Avrupa Parlamentosu Milletvekili Cem Özdemir "Kitabın içeriğinde beni en çok etkileyen bölümlerden biri, eğitimci-yazar Muhammet Bey'in entegrasyonun neden tam anlamıyla gerçekleşemediğini, göçmen toplumun geneline yayılamadığını ve İngiltere, Hollanda, Almanya ve Fransa'da entegrasyon politikalarının neden çöktüğünü işlediği bölüm oldu. Bu 'Neden?' sorusunun sorulması ve cevabın kapsamlıca aranması ileride aynı hataların tekrarlanmaması, çocuklarımızın barış içerisinde yaşayacağı ortak bir Alman-Türk toplumunun var olması ve meseleye empati kurarak yaklaşabilmemiz açısından çok önemlidir. Bunun yanında yazar, bir kısım medyanın entegrasyon üzerindeki çoğunlukla olumsuz olan etkisini örnekler vererek vurgulamış. Bunun da irdelenmesinde büyük fayda gördüğümü söylemeden geçemeyeceğim." diyor.

Bazı bölümleri aktararak, bu değerli yazıları sizlere tanıtmaya çalışacağım:

"Alman toplumu gittikçe yaşılanıyor. Öyle ki, önümüzdeki on yıl içinde 59 yaşından büyük olanların oranı; 20 yaşından küçük olanların oranından daha yüksek olacak. Dünyada ilk defa görülecek bu sosyal süreçte, torun sahibi insanların sayısı önemli sayıda azalacak. Uzmanlar böyle bir gelişmenin iş dünyasında bazı değişmelere yol açacağını belirtiyorlar. Nüfusun yaşlanmasıyla birlikte, milyonlarca insan bakıma muhtaç hâle geldiğinde ve hastalandığında, ihtiyaçlarının aile dışından karşılanması gerekecek. Yakın gelecekte beşte biri yaşlılardan oluşacak. Alman toplumunda, her beş iş yerinden biri de sağlık ve bakım sektöründe olacak. Dolayısıyla Türklerin bu alanlarda da işletmeciliğe yönelmeleri gerektiği gibi, birçok Türk genci de sağlık alanında meslekî eğitim yapabilir."

"Bir Alman öğretmen arkadaşla okulun koridorunda ayaküstü sohbet ediyoruz. Arkadaşın elinde bir portakal, ovalayıp duruyor. Başka bir Alman arkadaş da katıldı aramıza. (...) Alman arkadaş çakısını çıkarıp, portakalını soymaya başladı. Yakın mesafede olduğu için portakaldan su sıçırıyordu elimize, yüzümüze. (...) Enfes kokulu portakalı soydu, özene bezene gözümüzün önünde ipliklerini, beyaz bölümlerini temizledi. Portakalı tam ortasından ikiye böldü, sonra birer birer attı ağzına. Bir baktım ben ve diğer arkadaşım yutkunuyoruz ama arkadaşım onun portakal yiyişini, ağzına atışını, elinde tutuşunu benden daha dikkatli izliyordu. (...) Öyle rahattı ki ben olayı 'ben-merkezci dünya görüşü'ne bağladım. Başkalarının durumundan, yutkunmasından 'göz hakkı'ndan ona ne!"

"Öğretmenliğe başladığımın ilk yılı. Bir yaz günü öğrencilerle geziye çıkmıştım. Onlara 'kale kapmaca' oyununu öğretmeye çalışıyordum. Ne olduğunu anlayamadan ayağım kaydı. Kırılmıştı. Hastanede bir hafta yatmıştım.

Tekrar muayeneye gitim. Müracaattaki görevli Alman bayan, nerede çalıştığımı sordu. Ben 'Bir okulda çalışıyorum.' dedim. Bunun üzerine 'Okulda hademe misiniz?' dedi. Tabii şaşırıp 'Biz öğretmen olamaz mıyız yani?' diye cevap verdim. Aradan yıllar geçti. Bir gün Protestan kilisesine ait çok yönlü bir kültür binasında konferans vermek üzere bulunuyordum. Biraz erken geldiğim için görevli papaz binayı gezdiriyordu. Büyükçe salonu gezdirirken bir grubun başındaki zatla beni tanıştırdı. O zat bana 'Buranın müstakbel hademesi misiniz?' deyiverdi. Seneler öncesini hatırlayıp gülmeye başladım. Olayın vahametini anlayan papaz hemen araya girdi: 'Hayır, hayır, bu akşam konferans verecek bize' dedi."

Kitap, Toplum, Eğitim, Dil olmak üzere üç çeşit yazılardan oluşuyor. Pek çok önemli ve değerli bilgileri ihtiva ediyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eyalet valisi, çocuğuna nasıl bir yer arıyordu?

Abdullah Aymaz 2008.07.07

Bir öğretmenimiz, Nepal'e okul açmaya gidiyor... Ama kimseyi tanımıyor. Nepal'de çok az bir Müslüman nüfus var. Tevafuk olarak o Müslümanlarla karşılaşılıyor. Eğitimci olduğunu, eğitim müesseseleri açmak istediğini anlatıyor. Onlar da hemen sahip çıkıyorlar.

Orada Filipinler'e gitmiş Filipinli bir eğitimci ile karşılaşılıyor. O hayretle; "Bu nasıl iş? Ben hiç durmadan yedi senedir bir okul açmak için uğraşıyorum henüz hiçbir şeye muvaffak olamadım. Ama siz hemen gelir gelmez okul açma imkânı buluyorsunuz. İnanıyorum ki, sizin Tanrınız (Allah'ınız) sizi çok seviyor!." diyor.

Afrika'da eğitim gönüllüleri ilk gidişte nasıl bir imkân buldularsa orada hemen bir ocak tütürme gayretine girmişler. Tabii temelde okul için yapılmamış binaları tadilatla eğitime elverişli hale getirmeye çalışmışlar. Ama zamanla talep çoğalmış, sınıflar lebâleb dolmuş. Ne sınıflarda ne yatakhanelerde yer kalmamış. Yeni yerlere ihtiyaç olmuş... Arsa aramaya, büyük inşaatlar yapmaya karar vermişler. Ama hemen yer bulmak, pürüzleri gidermek inşaatı tamamlamak mümkün olmadığı için eski yerlerde bir müddet daha eğitime devam etmek mecburiyetinde kalmış.

Bir kolejde seçme imtihanı yapılırken bazı veliler müdürü, 'aşağıda eyalet vâlisi bekliyor' diye ikaz etmişler. Okul müdürü onu hemen odasına davet etmiş. Sebeb-i ziyaretlerini sorunca, yer olmadığı için yedekte kalan oğlunun okula kaydı için geldiğini söylemiş. Müdür "Gelin beraber gezelim" diyerek sınıfları ve yurdu oda oda gezdirip göstermiş. Eyalet vâlisi, "Çok haklısınız ama bu sınıfta en arka tarafta ayakta duracak kadar direğin arkasında bir yer gördüm. Oğlumu oraya koyarsınız. Ara sıra direğin arkasından bakar. Yurt meselesine gelince, burası sıcak bir ülke... Balkon kısmında bir kişi kalabilecek bir yer gördüm... Orada rahatlıkla kalabilir." demiş...

Yurtdışına gidecek eğitime adanmış öğretmenler için kur'a çekiliyor. Birisi daha yer ismi söylenmeden "Azerbaycan mı?" diye soruyor. "Evet. Ama nereden bildin?" diyorlar. "Rüyamda gördüm." diyor. Bir başkasının tayini "Özbekistan'a" çıkıyor. "Anneme nasıl söyleyeyim?" diye düşünürken, annesi kendisini telefonla arayıp "Evladım sen Özbekistan'a gidiyormuşsun öyle mi?" diye soruyor. Şaşırان öğretmen "Anne doğru ben Özbekistan'a gidiyorum ama sen bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor. "Oğlum, bana rüyada söylediler. Hem artık oğlunun burnu bile kanamayacak dediler!.." diyor. Gerçekten sık sık burun kanaması geçiren bu bahtiyar öğretmenin burun kanamaları da Özbekistan'da tamamen bitip kesiliyor...

Bunun gibi pek çok standanda, Cenab-ı Hakk'ın bu fedakâr ve cefâkârların problemlerini hiç umulmadık şekilde çözdüğünü ve işlerini kolaylaştırdığını görüyoruz...

Unutmayalım Bediüzzaman Hazretleri, ihlâs ve sadakatle yapılan bir hizmetin üç çeşit kerameti olduğunu Onuncu Lem'a'da beyan ediyor... Bu kerâmetlerden en birincisi de: "O hizmeti hazırlamak ve hizmet edecekleri sevk etmek cihetidir." Bunun için bütün engeller dümdüz hâle getirilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Unuttuğumuz değerleri hatırlayacaklar

Abdullah Aymaz 2008.07.13

Tokushoku Üniversitesi uluslararası ilişkiler Bölümü Ortadoğu uzmanı emekli Profesör YOSHIAKI SASAKI Bey'in konuşmasını sizlere aktarmak istiyorum.

Japonya'da doktora ve master yapan Türk öğrencilerden ve yüz akımız öğretmenlerden bahsederken heyecanlanan ve zaman zaman gözleri yaşaran bu zatın tesbitlerini çok önemli buluyorum. Diyor ki:

Türkiye'ye ilgim, bir dost tavsiyesi ile 15-16 yıl kadar önce başladı. Eğitimci bazı arkadaşlarla görüştüğümde İzmir'e uğramak da nasip oldu. Fethullah Gülen Hocaefendi ile ilk tanışmamız da burada oldu... Bu insanlarla tanıştığımda "Yalan söylemiyorlar hatta birisi ne derse diğerleri de aynı şeyi net şekilde söylüyorlar. Düşüncelerinde de netlik var." diye düşündüm. Her şey doğaldı. Bu beni çok etkilemişti. İlerleyen zamanlarda ise yine bir tanıdığım vasıtasıyla Hocaefendi'yi Amerika'da ziyaret etme şansım oldu. Heyecan vericiydi. Bana belki de hak etmediğim kadar değer verilmişti. Böyle düşündüm. Hayatım boyunca hiç bu kadar mahcup olduğumu hatırlamıyorum.

Bu insanların Türk cumhuriyetlerine açılma fikri de heyecan verici ve ilginçti. Oraları da gezdim.. Okulları gördüm. Öğretmenleri ile sohbet etme imkanı buldum. Aylık maaşı ortalama 100 dolar olan bir dünyaydı orası ve çalışan insanlar bu maaştan hiç şikayetçi olmadan çalışıyorlardı. Yüzlerinde gülümseme vardı. Belki de başka yerde yüksek maaşla çalışabileceklerken eğitim adına o ülkelerde görev yapıyorlardı. Her okulun kütüphanesi, laboratuvarı, çalışma odaları vardı. İslam adına, Ortadoğu İslam ülkelerinden farklı şeyler yapıyorlardı...

İlk defa Japonya'da da okul açma fikri bana sorulduğunda ise biraz garipsedim. Çünkü Japonya okur-yazar oranı ve eğitim kalitesi yüksek bir ülkeydi. Bu sebeple işin olasılığı çok aklıma yatmadı. 'Japonya gibi bir ülkede okul açmanın nasıl bir katkısı olabilirdi ki bu ülkeye? Nasıl bir fark yapabilirlerdi?' diye aklımda soru işaretleri vardı.

Söylenen gerçekleşti. Yokohama'da okul açıldı. Daha sonra ise Shibuya'da okul açma düşüncesi oluştu. Japonya'da bir ilk olarak bir Japon okulunun binasının yarı kısmı bağışlandı. Açılış yapıldı... Unutamadığım anlardan bir tanesi de açılış idi... Açılışta Türk ve Japon marşları okundu. Türkler milli marşlarını hep bir ağızdan gür sesle okudu... Japon marşı okurken ise çoğu ezbere bilmezken bilenler de cılız, sönük bir sesle okudu marşımızı... Ben Japon milliyetçisiyim. Bu manzara beni olumsuz etkiledi. İşte bu durum bende ciddi mânada "Bu okullar ve de bu insanların bize unuttuğumuz değerleri geri getirebilecek, gençlerimize manevi değer katabilecek güçlü manevi tarafları var" diye düşünmemi sağladı.

Global dünyada dünyayı kontrol etmek isteyenler vardır. Ama ne yazık ki bunu başaramamaktadırlar. Osmanlı ise 600 yıl boyunca Ortadoğu ve Avrupa başka olmak üzere geniş bir coğrafyada barış ve huzur ortamı sağladı. Dünya sahnesinde Romalılardan da uzun kaldı. Roma, halktan zorla yüksek vergiler alarak hakimiyetini sürdürmeye çalışmıştır. Buna mukabil Osmanlı'da o ülke halkından ağır vergiler alınmamıştır. Alınan vergiler ise yine o ülke halkı için kullanılmıştır. Son dönemlerdeki İngiliz hakimiyeti bile 200 yılı geçmedi. Ve Amerika'nın devri 100 yılını bile tamamlamadan çöküntüye girmiştir. Osmanlı'da ise her şeyin temelinde barış ve baskıcı

olmayan bir durum vardı. Ama ne yazık ki günümüz Türkiye'si Osmanlı'yı tam olarak tanımıyor, bilmiyor. Ondan faydalanamıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fincancı katırlarını ürkütmek

Abdullah Aymaz 2008.07.14

Liverpoolu meşhur avukat ve hatip William H. Quilliam, 1887 yılında Fas'a gitmiş ve orada İslamiyet'le tanışmıştı. İslâmiyet'i iyice araştırdıktan sonra İngiltere'ye döndü ve ilk İslâmî kuruluş olan, içerisinde bir cami ve küçük çaplı bir enstitü barındıran Liverpool Cemiyeti'ni kurdu.

Hizmete çevresinden başladı. Önce eşi, annesi ve üç oğlu Müslüman oldu. Sonra birkaç ilim adamı ve öğretmen Müslüman oldu. Bunlardan bazıları Prof. Haşim Wilde, J.M. Mc Govern ve Ömer Byrne'dir. 1896'da Müslüman olanların sayısı 21 kişiydi. "Medine House" adında bir yetim evi kurdu ve burada yirmi-otuz çocuğu Müslüman olarak büyüttü. İngiltere'yi dolaşarak İslâmiyet hakkında konuşmalar yaptı ve bu faaliyetleri neticesinde Cenab-ı Hak 150 kadar insana İslamiyet nasip etti. Şöhreti her yerden duyulunca İran şahı onu Liverpool konsolosu tayin etti. 1890'da Abdülhamid tarafından İstanbul'a davet edildi ve kendisine onur madalyaları verildi. Daha sonra Abdülmecid'e müşavir oldu ve İngiliz Adaları Şeyhülislamı unvanını aldı. 1891'de Afganistan emiri mali yardımda bulundu. O da bununla Liverpool'da cami açtı. Bu caminin müezzinliğini oğulları Bilal ve Ahmed yapıyorlardı. Buraya "Liverpool Mosque and Muslim Institute" ismi verildi. Enstitüde eğitim faaliyetleri yaparak hem Müslüman hem de gayrimüslimlere yönelik kurslar açtı. Haftalık münazara programları düzenledi. Metot olarak İngiliz halkının geçmişlerini göz önünde bulundurup ona göre bir strateji takip ediyordu. Mesela İngilizler pazar günleri kiliseye gitmeye alıştıkları için, pazarları toplantı yapıyor, onlarla cami yerinde konferans salonunda buluşuyordu. Kendisi bazı Hristiyan ilâhilerinin İslamiyet'e aykırı bölümlerini çıkararak İslam'a adapte edip bir "İlâhiler" kitapçığı hazırlamıştı. Camide bulunan orgla bunlar çalınıp icra ediliyordu. Bu hususta şöyle diyordu: "Bu insanların asılları Hristiyan olduğu için, kilisedeki ibadet şekillerine alışmışlar. Bu da ilahî söylemeyi, İncil'den pasajlar okumayı ve papazdan vaaz dinlemeyi ihtiva etmektedir. Bunları İslamiyet'e yavaş yavaş ısındırmalıyız. Bu çeşit toplantılarda biz bunların yabancılık çekmemelerini sağlıyoruz. Toplantılarımızı onların alışık olduğu şekilde düzenliyoruz."

1893-1908 arasında The Faith of Islam (İslam Dini) gibi birkaç kitap ve "The Cressent" adıyla haftalık bir dergi yayımladı. "The Faith of Islam" isimli kitabı 13 dile tercüme edildi. Osmanlıca tercümesi tarafımdan Latin harflerine aktarıldı. Fakat basılmadı.

1900'ün ilk yıllarında Quilliam'ın bu faaliyetlerine Liverpool halkı, yerli basın ve kilise tepki göstermeye başladı. Bunun asıl sebebi Müslüman olanların sayısının gittikçe artmasıydı...

Fakat burada dikkat edilecek bir husus var; o da biraz fincancı katırlarını ürkütmekle ilgili:

Quilliam, Müslüman ülkelerde yaptıkları misyoner faaliyetleri kınayan mektuplar gönderiyordu. Ayrıca 1896'da bir bildiri yayımlayarak İngiltere'nin Sudan politikasını tenkit etmiş, İngiliz ordusunda bulunan Müslüman askerlere seslenerek Sudan'a karşı silahlarını bırakmalarını istemişti. Bütün bunların ardından 1908'de İngiltere'yi terk etmek zorunda kaldı. Onun ayrılmasından sonra Liverpool Cemiyeti zamanla tesirini kaybetti ve kapandı. Oğlu Bilal, babasının üzerinde kayıtlı olan cemiyetin bina ve arsasını sattı. Quilliam'a ne olduğu, nereye gittiği hâlâ bilinmemektedir. Ancak birkaç İngiliz Müslüman ile birlikte Türkiye'ye gittiği, hatta oğullarından birisinin Osmanlı ordusuna katıldığı söylentileri mevcuttur. Bir diğer söylenti de Quilliam'ın başka

bir isimle 1920'lerde İngiltere'ye geri döndüğü şeklindedir. Bunu da "Neden İslam'ı Seçiyorlar" kitabının yazarı Dr. Ali Köse Bey, eserinin 25. sayfasındaki dipnotunda şöyle ifade ediyor: "Böyle bir söylentinin var olduğu, Şubat 1991'de The Association for British Muslims (İngiliz Müslümanlar Derneği) Başkanı Daoud Rosser-Owen ile yaptığımız mülakat esnasında başkan tarafından ifade edilmiştir."

Daha önceki İngiltere ziyaretlerim sırasında uğramış olduğum Türk Şehitliği'nin de bulunduğu büyük mezarlığın bir köşesinde Abdullah William Quilliam'ın da kabrinin bulunduğunu duymuştum. Fakat daha çok İngiliz denizcilerin bulunduğu o koskocaman alanda yerinin, nerede olduğunu öğrenememiştim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Afrikalı gelin

Abdullah Aymaz 2008.07.20

Güzel Sanatlar Fakültesi Tekstil Bölümü'nden mezun Halit Özüdoğru, İsviçre'deki işçi eniştesinin-ablasının yanına gidiyor. Orada Almanca öğreniyor.

Dönüp askere gidiyor. Askerden sonra İstanbul'da bir pansiyon ve halı dükkanı açıyor. Gelen turistlerle ilgileniyor. Dil bildiği için 'yabancılar bölümü'ne bakan polisler tercümanlık için hep onu çağırıyorlar. Hep problem çözücü oluyor. Bazılarının problemi çözülünceye kadar pansiyonda bakıyor. Sonradan ayrılıp giden ve ülkelerinden borçlarını gönderen oluyor veya olmuyor. O buna hiç önem vermiyor. Güney Afrika'dan bir grup geliyor. Kızlardan birisinin sorularına cevap verirken, beyaz ırktan olan bu kıza "Siz niçin orada siyahlara ırk ayrımcılığı yapıyor, zulmediyorsunuz?" diye sorular soruyor. Bu dostluk ilerliyor. Grup gidiyor fakat bu kız kalıyor. Yüksek hemşirelik fakültesinden mezun olan bu kız sekiz ay Türkiye'den ayrılamıyor. Halit Beyin annesi ve ablası "Oğlum bu kızla evlen... Bak seni bırakıp gitmedi... Biz şahidiz her gün ağlıyor." diyorlar. O da "Ben hiç evlenmeyi düşünmüyorum" diyor.

Halbuki anneannesi sağ iken Halit Bey hep onunla şakalaşır, "Ben sana Afrika'dan gelin getireceğim!" dermiş. O da "Evladım öyle söyleme. Bunun şakası olmaz. Bak öyle oluverir." diye ikaz edermiş. Vefatından sonra da rüyasında "Afrika'dan hayat arkadaşın geliyor!" demiş. Aynı rüyada hiç tanımadığı şu andaki eşinin anneannesini görmüş, o da "Benim torunum geliyor, senin hayat arkadaşın olacak!" demiş.

Halit Bey bir gün bir arkadaşının nikahına giderken annesi, ablası ve bu kızı da alıp götürmüştü. Yine yolda annesi "Bak arkadaşların evleniyor. Sen de bununla evlen." demiş. Bu da nikah merasimi sırasında nasıl olduğunu fark etmeden kıza evlilik teklif etmiş. O da sevincinden ağlamaya başlamış. Halit Bey "Ama şartlarım var. Bak benim annem-babam hacı... Senin Müslüman olmanı ve çocuklarımızı da Müslüman olarak yetiştirmeni isterim." demiş. O da kabul etmiş. Hemen nikahlarını kıymışlar.

Halbuki yengemiz Cape Town'dan arkadaşları ile ilk defa yola çıkarken eniştesi "Türkiye ile ilgili çok kötü haberler duyuyoruz. Sakın Türkiye'ye gitme ve hiçbir zaman Türk erkeklerine yaklaşıma!" diye sıkı sıkı tembih etmiş. Ama onlar grup hâlinde Marmaris'e adım atınca içinde bir sıcaklık hissetmiş. Köylerde dolaşırken insanlarımız çorbalarını onlarla paylaşmış, Anadolu misafirperverliğini göstermişler. Hele İstanbul'a gelince kendi memleketine gelmiş gibi bir rahatlık hissetmiş. Pansiyonda Halit Bey'le karşılaşınca da güzel duygular hissetmiş. Bir ara şansımı deneyeceğim diye düşünüp bekar olup olmadığını sormuş. Evli olmadığını öğrenince, içinden Halit ile evlenmeye karar vermiş.

Bunlar dini nikahtan sonra Cape Town'a gelmişler. Kayınpeder, topaç gibi hoş bir delikanlı diye onu sevmiş; "Evlenmek zorunda değilsin." demiş. Enişte şaşırılmış. Kayınvalidenin annesini aynen rüyada gördüğü gibi

koltuğu ile bulmuş. Bu yaşlı anneannenin odasında balık şekli üzerinde âyet yazılı bir levha varmış. Bunun hikayesini şöyle anlatmış: "Ben gençliğimde İstanbul'a gitmiştim. Bekir isimli bir Türk genciyle gönül ilişkim oldu; ama aramızda hiçbir şey geçmedi. Bu levhayı bana o hediye etmişti! Bunu bir hatıra olarak hep sakladım."

Halit Bey, Güney Afrikalılara Türkiye'de çok yardımcı olmuş. Onlar da kendisini Güney Afrika fahri konsolosu yapmışlar. Sonra Cape Town'a gelip yerleşmiş. 23 senedir orada. İşleri iyi gidip zengin olmuş. Özel uçakla Türkiye'ye gitmeyi düşünürken çok tehlikeli bir hastalığa yakalanmış; her an ölümle burun buruna gelmiş. İşini kaybetmiş, iflas etmiş. Ama eşi, tam bir fedakar Anadolu hanımı gibi, üç oğlan evladının da yükünü üzerine alarak, bütün işlerle uğraşmış. Halit Bey'e en güzel sadakati göstermiş. Şimdi Allah, Halit Bey'e şifa ihsan etmiş, yavaş yavaş işleri de yoluna girmiş... Cape Town'daki eğitim gönüllüleri ile beraber neler yapabiliriz diye çırpınıp duruyor. Bu rahatsızlıktan dolayı da "Hayatın gerçek gayesini öğrenmeme vesile oldu." diye Allah'a şükrediyor...

Hani diyoruz ya "Nasipse gelirmiş Çin'den, Yemen'den" Hem daha nerelerden.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cesur yürek Hesna Şener

Abdullah Aymaz 2008.07.27

1943'te başlayan Bediüzzaman ve talebelerinin Denizli Mahkemesi'nin Ağır Ceza Reisi, Ali Rıza Efendi, Hukuk Fakültesi'nde öğrencilik yıllarında İstanbul'da Fatih'te Şekerci Han'da görüşmüş.

Dava dosyalarında suç teşkil edecek bir şey olmayınca, beraat verip bu masum, bu dinlerini öğrenip öğretmekten başka bir niyet ve fiilleri olmayan insanları salıvermek istiyormuş; fakat mahkemeye tayin edilen iki hakim de mutlaka ceza vermek istiyorlarmış. Dokuz ay olmuş, bir karara varamamışlar. Üstad Hazretleri de artık sıkılmış. Bir sürü işinden gücünden edilmiş insan hapiste tutuluyormuş...

O sırada hâkimlerden birisi hastalandığı için rapor alıp ayrılmış. Hesnâ Şener Hanım da Denizli Mahkemesi'nde hâkim imiş. Ali Rıza Efendi, Hesnâ Hanım'a "Aslında bu davada hiçbir suç unsuru yok. Bu insanlar masum. Beraat kararına imza atar mısınız?" demiş. Hesna Hanım da hiç beklemeden "Atarım!" deyince Ali Rıza Bey onu mahkeme âzâlığına namzet göstermiş.

Bunun üzerine birinci celsede değil de, ikinci celsede, Eskişehir Mahkemesi'nde altı ay ceza verilen Tesettür Risalesi dâhil, bütün Nur Risaleleri için beraat kararı vermişler.

Beraat kararından bir müddet geçtikten sonra bir gün Üstad Bediüzzaman Hazretleri talebelerinden Ali İhsan Tola Ağabey'e "Ali İhsan, Hesnâ kızıma selam söyle, ben onu mânevî evlatlığıma kabul ettim!" demiş...

Meselenin devamını Ali İhsan Tola Ağabey'den dinleyelim. "Üstad bunu bana söyledi ama, o zamanlar biz açık saçık kadınların yanlarından geçmezdik. Onun için gitmedim! İkinci sefer Üstadın yanına vardığımda yine 'Mânevî evladım Hesnâ'ya selam söyle!' dedi. Yine gitmedim. Üçüncüde "Sen hâlâ gitmedin mi?" deyince artık gitmek bana farz oldu diyerek gittim. Denizli sıcaktı. Vardım odasına girdim, selam verdim. Kısa kollu giymiş, etekler dizinde... Şöyle kapıya yakın bir yere durdum. Bana "Gel bakalım koca Nurcu!" dedi. Hemşehrilik de var, Isparta Senirkentliyiz... Akkrabalık da var. Beni tanıyor. Ben de, "Sen de Nurcusun!" dedim. Böyle deyince orada bulunan bir görevliye; "Sen kapıyı kapat ve bize de iki çay söyle!" dedi. Bunun üzerine "Üstad'dan size selam getirdim. Mânevî evlâdım Hesnâ'ya selam söyle, dedi." deyince Hesnâ Hanım başladı ağlamaya! "Ali İhsan! Ne dünyaya yaradık, ne âhirete... Babama kızıyorum... Beni okutacağına, köyümüzün çobanı sümüklü Hasan'a

verseydi... Dinimi, Müslümanlığımı yaşar, çoluk çocuk sahibi olurum. Enâniyetten, evlenmedim bile!.." dedi. Dedim ki "Hesna Hanım! Ona mânevî evlat olmak, o kadar basit bir şey mi? Bu sana yeter!" "Acaba ona lâıyk olabildik mi ki?" dedi.

Üstadın huzuruna vardığımda, durumu arz ettim. Üstad "Ali İhsan, ben onun ismini gavsların, kutupların yanına yazdım, ona ben onlarla beraber dua ediyorum. Erkekler korktu ama o kendisini ortaya koyarak Kur'an davasına taraftar çıktı. Yarın mahşerde Kur'an ona şefaathçi olacak!" dedi. Bana da "Ne o, Hesnâ tesettürsüz diye darılıyor muydun? İşte tesettüre riayet etmiyor dediğin Hesnâ, Tesettür Risalesi'ni de beraat ettirdi. Essebebü ke'l-fâil (sebeup olan yapan gibidir) sırrınca, bütün sizin kazandığınız haseneler, sevaplar tamamen ona da yazılıyor. İşte bütün hasene, o beğenmediğiniz Hesnâ'nın şecaat ve cesaretiyle oldu!.." dedi.

Bazen bir söz, bir tavır, bir fiil insanı en yüksek seviye ve konuma ulaştırabilir...

Otuz üç sene sonra 27 Temmuz 1975'te vefat eden cesur yürek Hesnâ Şener'i hatırlamak için bazı bilgiler tekrar da olsa, bu yazıyı yazmak mecburiyeti hissettim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eğitime Adanmış Bir Ömür

Abdullah Aymaz 2008.07.28

1937 yılının 14 Eylül günü, Kütahya ili, Uşak ilçesi, Ulubey bucağında doğan Aysal Aytaç Bey, her yönden, bilhassa eğitim yönünden zor ve meşakkatli bir dönemi ve bu dönemde yaşadıklarını, birer ibret ve ders vesilesi olacak şekilde, bilhassa kendisi gibi hayatını eğitime adayacaklara anlatmış.

Bütün engel ve bariyerleri aşarak tahsil yapabilmek çok zor bir dönemde büyük bir başarı sağladıktan sonra gittiği Hakkari Lisesi'nde Aysal Aytaç Bey'i bekleyenlere bir bakalım: "Okulun kapısı açıldı. Sol tarafta ilk odanın kapısında 'Müdür', 'Müdür Yardımcısı' ve 'Memur' levhaları vardı. Müdürle, odadan içeri girdik. İçeride üç masa vardı. Masanın üzerindeki eşyaları dağınık gördüm. Elimle düzeltirken, müdür elini cebine attı. Çıkardığı anahtarı bana uzattı. 'Yaz aylarında anahtarı verecek kimse bulamadığım için yıllık izne çıkamadım. Şimdi sen geldin, ben 15 gün izne gidiyorum.' dedi. Okul müdürüne 'Müdür bey ben hiçbir şey bilmem. Şimdi ben ne oldum?' diye sordum. 'Lise müdürü vekili oldun' dedi ve çıkıp gitti. Öğleden sonra, eli evrak dolu bir kişi yanıma geldi. Milli Eğitim Müdürlüğü'nde Başkatip Şefik Keskin'miş. 'Bu evraklar nedir?' diye sordum. Başkatip 'Yönetmelik gereği Milli Eğitim müdür yardımcısı kadrosu olmayan illerde, ilin merkezindeki lise müdürlerinin en kıdemlisi Miili Eğitim müdürlüğüne vekâlet eder. Siz tek lisenin müdür vekili olduğunuzdan, Milli Eğitim Müdürlüğü'ne de vekalet ediyorsunuz' dedi. Hakkari Lisesi stajyer öğretmeni olarak geldim ve aynı zamanda, aynı gün lise müdür vekili ve Milli Eğitim müdür vekili görevlerine getirilmiş oldum. İçimden 'Haydi hayırlısı' dedim."

23 sene sonra Hakkari'ye dönen Aysal Aytaç Bey'i öyle karşılarlar ki, müthiş bir hareketlilik baş gösterir: "Sokağa bu kalabalıkla çıktık. Öğrencilerimin işyerlerini, makamlarını ziyaret ettik. Hakkari'de iki gece kaldık. Bu hareketlilik MİT'in gözünden kaçmamış. MİT bölge sorumlusu geldi, bana 'Hocam sen in misin, cin misin?' dedi. 'Hakkari'de hayatı durdurdun.'"

1980 12 Eylül darbesinde İzmir Milli Eğitim müdürü olan Aysal Aytaç Bey'in üzerine, darbenin Milli Eğitim Bakanı emekli Orgeneral Hasan Sağlam, Seferihisar'dan sıhrî akrabası emekli Paşa, İsmail Bakış'ı M.E. müdürü olarak tayin etmiş. Devir tesliminde: "Yardımcılarım çıkınca İsmail Paşa 'Kışlada ne kadar erat var?' dedi. 'Kışlanın daire olduğunu biliyorum, erat ile neyi kasdettiğinizi bilemiyorum.' diyerek personel sayısını söyledim.

'Kışlayı beraber gezsek, koğuşları görsek' dedi. 'Kışlayı ve koğuşları siz kendiniz gezersiniz' dedim. Kendisine veda ettim."

Ekim 1995'te Milli Eğitim bakanı olan Turan Tayan ile Aysal Aytaç Bey, Kazakistan'da Türk kolejlerini ziyaret ederler: "Kız lisesinin bahçesinde Türkiye'den gelmiş bu kadar kalabalık bir öğretmen grubu ile karşılaşınca Bakan (T. Tayan) Bey şaşırıldı. Kazakistan'daki özel okulların Genel Müdürü Dr. Ali Bayram Bey, bu öğretmenlerin Kazakistan'daki 29 özel okulda görev yapan, Türkiye'den gelen 310 öğretmen olduğunu söyledi. Bakan Bey güzel bir konuşma yaptı. O günlerde bir partinin genel kurul toplantısında Türk bayrağı aşağılanmıştı. Bunu ifade ederek, 'Yiğitlik, Türkiye'de Türk bayrağını aşağı indirmek değil, burada yükseltmektir.' dedi."

1964-1965 öğretim yılı sonu Ankara'ya ortaokul müdürleri seminerine giden Aysal Aytaç Bey, Kızılay'da dört yolda bir taraftan karşı tarafa geçecektir:

"Bidonun içindeki polis memuru düdük çaldı. Dört taraftan gelen arabaları durdurdu. Herkes bakıyor, ben de bakıyorum. Bir ses 'Hocam geç' dedi. Böyle deyince bu davetin bana olduğunu düşünemedim. 'Aysal Hocam geç' deyince davetin bana olduğunu anladım. Doğru trafik polisinin yanına gittim. 'Hocam, ben Mehmet Burgu' dedi. Mehmet Burgu, Hakkari Lisesi'nden öğrencimdi. Hakkari Lisesi'nden sonra Polis Akademisi'ne gitmiş. Stajını tamamlamış. 'Yarın Anadolu'ya gidiyoruz.' dedi. Gözlerim doldu... Benden üç yaş büyüktü. (Lise yeni açıldığında bakanlık emri ile yaş kaydına bakılmaksızın bütün öğrenciler okula alınmış.)

Aysal Aytaç Bey'in "Eğitime Adanmış Bir Ömür" isimli bu kitabında Fethullah Gülen Hocaefendi ile tanışmasından künefe davetine, gözüaltına alınışına, Yurtdışı Eğitim Öğretim genel müdürlüğüne, Türk okullarına, milletvekili adaylığına kadar pek çok olay ve hatırayı görmekteyiz.

Bilhassa "Eğitime Adanmış 43 Yıl" başlıklı bölümde öğretmen ve idareciler için uzun bir hayat tecrübesinden süzölmüş çok güzel tavsiyeler var. Bunlardan hepimiz her zaman için istifade edebiliriz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Odunların eğrisi bile

Abdullah Aymaz 2008.08.03

"Ufuk Çizgisi" yayınları, "Eğitim Şehitleri" serisinden Adem N. Çağıl'ın kaleminden "Sonsuza Açılan Yol / ADEM TATLI" isimli kitabı neşretti.

Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Hicret Diyarında Ölmek" başlıklı yazısı da bir takdim olarak başına konulan kitaba Prof. Dr. Naci Bostancı Bey de "Adem'in Hikayesi" diye bir giriş yazmış...

Fethullah Gülen Hocaefendi diyor ki: "Mekke döneminde; Efendimiz'e (sas) İslâm'ın nefesiyle dirilmek için gelenlerin biatlerini kabul ederken onlardan 'Hicret' etmelerini de istiyordu. Bundan dolayı o dönemde hicret - imanın şartı olmasa bile- İslam esaslarına denk bir farz gibi değerlendiriliyor ve hatta hicret etmeyene münafık nazarıyla bakılıyordu. (...) Buhârî ve Müslim gibi güvenilir kaynaklarda geçen bir hadis-i şerifte anlatıldığına göre, Sa'd İbni Ebi Vakkas (ra) Veda senesinde Mekke'de şiddetli bir hastalığa yakalanmıştı. Orada vefat etmekten çok korkmuş ve kendisini ziyarete gelen Peygamber Efendimiz'e (sas); 'Yâ Rasûlallah! Arkadaşlarım gidecek de ben kalacak mıyım; yoksa ben burada mı öleceğim?' demişti."

Kahramanmaraş'ın Afşin kazasında 1967'de doğan Adem Tatlı, 1993'te Moğolistan'a öğretmen olarak gitmişti. 2006 senesinde geçirdiği bir trafik kazasında vefat etti ve kendi vasiyeti üzerine bir Moğolistan bozkırına

gömüldü... Allah rahmet etsin.

Köşemin imkânı nispetinde kitaptan bazı bölümleri aktarmak istiyorum:

Türkiye'ye geldiği bir gün çocuğunun hastalanması üzerine eniştesi "Torunların karnesine yazdıralım, ilaçları oradan alalım." teklifinde bulundu. Adem Bey, "O ilaçların bize faydası olmaz." diyerek bu teklifi kabul etmedi...

(Tıpkı, Yunus'umuzun dergaha eğri odun bile getirmediği gibi. Tıpkı Eskişehir Mahkemesi öncesi Isparta'da sorgulamada, Binbaşı Asım Bey'in, "Doğru söylersem Üstadıma zararı olur; yanlış söylemek de bana yakışmaz. Ya Rabbî canımı al." diyerek hemen oracıkta ruhunu teslim edip 'İstikamet Şehidi' ismini alması gibi...)

Eşi Aysel Hanım'la ilk defa Moğolistan'ın Darhan şehrine yaklaşırken iki otomobil ve on kişilik bir grup onların yolunu kesmişti. Gayet ciddi bir tavırla Adem Bey, "Bunlar eşkiya, yolu kesmişler ama sen merak etme ben şimdi hallederim." diyerek, Aysel Hanım'ın şaşkın ve endişeli bakışları arasında otomobilinden indi... (Adem Bey, eşine espri yapıyordu. Çünkü bu gelenler eşkiya değil, onları karşılamaya gelen öğretmenler, belletmenler ve bazı öğrencilerdi.)

Kültürlerin farklılığı bazen küçük, hoş anekdotlara sebep oluyordu. Bunlardan birisi Moğolistan'da çayın tuz katılarak içilmesi idi. Yurt müdürü Mehmet Bey çaya şeker atılmasını istediğinde bütün öğrenciler buna itiraz etmişler, neticede okul kantininde tuzlu çaya devam edilmişti. Türkiye'ye gelip burada denizi ilk defa gören ve suyunun tuzlu olduğunu öğrenen bir Moğol öğrenci "Bu denize çay koysak ne büyük bir çay kazanına dönüşür." diye espri yapmıştı.

Aysel Hanım, telefonla Adem Bey'in gömüleceği yer konusunda Büyüğümüze:

"Hocam! Adem, beni Türkiye'ye götürürsen hakkımı helâl etmem demişti. Ne tavsiye edersiniz?" diye sordu. O da "Adem Bey bizim bayrağımızdır. Orada kalacak, bizim ve gelecek nesillerin iftihar kaynağı olacak. Orada kabriyle hizmete devam edecek. İstanbul'da Eyüp Sultan ne ise Moğolistan'da Adem Bey odur." diye cevap verdi...

İşte size kitaptan bazı parçalar... Bilirsiniz parça bütünden haber verir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hızîriyet temsilcisi doktorlarımız

Abdullah Aymaz 2008.08.04

Dr. Fahrettin Er, bir grup doktor arkadaşı ile ilk defa Nijer'e gitmiş oradaki çaresizliği ve sağlık taramaları, ameliyat ve tedavilerle yapılan hizmetlerle alınan iyi neticeleri, oradaki Türk okullarının önemini yakından görmüş.

Hatta 1850'li yıllarda Nijer kabileleri arasındaki anlaşmazlığı halletmek için Sultan Abdülaziz'in gönderdiği genç memurun başarılarından dolayı çocuklarına hâlâ Abdülaziz ismi vermelerine şahit olmuş... Fahrettin Bey, bu geziden çıkardığı neticeleri tecrübeleri bir doktor olarak kaleme alıp bana göndermiş. Ben de bu tespitleri değerlendirmeniz için sizlere bilhassa doktorlara ve ehl-i hamiyet, ehl-i himmet ve ehl-i gayret herkese arz ediyorum. Diyor ki:

"Yurtdışındaki eğitime adanmış gönüllülerin yıllar önce başlattığı hizmetlerin meyveleri ortadadır. Bir hekim olarak yurtdışına, doktorlarımızın giderek nasıl hizmet edebilecekleri konusunda görüşlerini izah etmek

istiyorum. Sağlık hizmeti, bilhassa Afrika kıtası, Hint yarımadası ve çevresi için ihtiyaç duyulan, buralarda çok işe yarayacak bir hizmettir. Afrika gibi ülkelerde eğitim çok önemlidir, ancak netice almak ise zaman isteyen bir konudur. Sağlık hizmetlerine gelince, insanları doğrudan ilgilendirdiği için, çok kısa vâdeli güzel neticeler elde edilir. Eğer eğitim hizmetleriyle beraber sağlık faaliyetleri bir arada giderse, tesirlerinin de son derece artacağı âşikârdır.

"Peki doktorlarımızı yurtdışında muhtaç yerlere nasıl çıkarabiliriz? Gönül ister ki, hekim arkadaşlarımız, fedâkâr öğretmenlerimiz gibi rahatlıkla her yere gitsinler. Ama bu hemen kolay olmuyor. Bunun için şöyle, Afrika'ya Büyük Sahra çölüne (Nijer'e) ameliyat yapmak için gitmiş bir hekim olarak, tecrübelerim ışığı altında, oralara sağlık hizmeti için gidecek olanlara basit, pratik, ucuz ve sürdürülebilir bir usul şöyle olabilir diyorum: Öncelikle Afrika olmak üzere ve daha sonra ihtiyaç duyulan ve uygulamasında kanunî engel olmayan ülkeler için, eğer oralarda açılmış Türk okulları varsa -ki, hemen hemen hepsinde var- onların idarecileriyle anlaşarak o okulların bünyelerinde iki-üç odayı revir veya küçük bir poliklinik olarak düzenlemek uygun olur. İlk etapta bu imkân, sağlık hizmetlerinde büyük kolaylık sağlar. Okul içinde açılacak revir ve benzeri bölümler hem güvenlik açısından, hem ulaşım ve tanınma açısından hem de başlangıçta hiçbir yatırım masrafı çıkarmaması yönünden çok önemlidir. Kullanılacak üç odalı bir revirin bir odası, küçük müdahaleler (sünnet, fıtık, yumuşak doku kitleleri, diş çekimleri, katarakt ve benzerleri) için uygun olacaktır. Revirin ikinci odası ise hekimin oturacağı ve hasta muayene edeceği ve bir köşesinde ilaç dolabının bulunacağı bir yer olarak düzenlenmelidir. Üçüncü odası ise müdahale ve küçük ameliyatlardan sonra hastaların belli bir süre yatabilecekleri yerler şeklinde düzenlenebilir. Gerekirse bu odaların sayıları artırılabilir.

"Biz 14 kişilik ekibimizle gittiğimizde planımız üzerine 160 fıtık hastası için gerekli bütün ilaçları, ameliyat malzemelerini, serumları, anestezi malzemeleri yaklaşık 30 büyük koli olarak Türkiye'den götürmüştük. Hastalara anesteziyi, belden spinal anestezi ile yaptık. Elimizdeki imkânları en iyi şekilde kullanmaya çalıştık. Hatta hastaları ameliyattan sonra imkânsızlık yüzünden ağaçların altına, çöle, kumlara yatırıyor, serumları ağaçlara asıyorduk. Tansiyonları düşen hastalarımızın başlarını kaldırmak için kafalarının altında hiçbir şey bulamadığımız için taş koyup yükseltmek zorunda kalıyorduk... Ama bize orada yardımcı olarak hem de çoğunun adı Abdülaziz olan cefâkâr ve fedâkâr, o kadar da kadirşinas insanlar vardı..."

Bir sonraki yazımızda da bu konuya devam edeceğiz inşallah...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ebu Bekir Efendi, Cape Town'da

Abdullah Aymaz 2008.08.11

Güney Afrika Müslümanları, bilhassa Hollandalıların baskı döneminde, kitabî bilgilerden uzak, sözlü ve fiilî tatbikatlarla İslâmiyet'i yaşamaya çalışmışlar, bu sebeple de aralarında farklı anlayış ve gruplaşmalar ortaya çıkmıştır.

Bilhassa hac ibadeti için Hicaz'a gidenlerin, kendi yaşadıkları İslâmiyet'in "ehl-i sünnet" inancına uygun olmadığını görerek, hac dönüşü gördükleri ve öğrendikleri yeni anlayışa uygun bir şekilde ibadet etmeleri ve davranmaları; bidatler içinde kendini kaybetmiş, birçok hurafeyi İslâmiyet'e sokarak dînî kâideler hâline getirmiş sözde âlimleri rahatsız etmiştir. Buna câmi imamlığı ve cemaat liderliğini kaybetme riski gibi şahsî menfaatler de eklenince, Güney Afrika Müslümanları arasında sert tartışmalar, gruplaşmalar ve yer yer çatışmalar görülmeye başlandı.

Nisan 1862'de Ümitburnu Müslümanları, Cape Town'daki İngiliz sömürge valisine, dînî kitaplarının Cava diliyle yazılı olduğunu, fakat kendilerinin bu lisanı unuttukları için bu kitapları okuyamadıklarını, bu sebeple kendilerine İslâmiyet'i öğretmek ve anlatmak üzere İslâm dünyasından, bilhassa da hilafet merkezi olan İstanbul'dan bir muallim hoca getirilmesini talep etmişlerdi. Bu istek İngiliz Kraliçesi Viktorya vasıtasıyla Sultan Abdülaziz'e ulaştırılmıştı. O da Müslümanların halifesi olarak gereğini yapmak için bu talebi icraya koymuştu. Böylece Dışişleri Bakanı Ali Paşa'nın isteği üzere Ahmet Cevdet Paşa'nın tensibiyle bu işe en uygun âlim olarak Şehrizor ulemasından Ebu Bekir Efendi (1822-1880) uygun bulunmuştu. 1 Ekim 1862'de İstanbul'dan ayrılan Ebu Bekir Efendi, 13 Ocak 1863'te Ümitburnu'na ulaşmıştır. 1823 doğumlu Ebu Bekir Efendi, 40 yaşında Cape Town'a gelmiştir. Ebu Bekir Efendi, ihtilafları bir tarafa bırakarak gelişinin daha ilk günlerinde (15 gün içinde) Cape Town'ın Bree ve Wale caddelerinin kesiştiği köşede kendisine tahsis edilen bir evde ilk erkek mektebini açtı. İhtilafların üzerine gitmekte acele etmeyen Ebu Bekir Efendi, eğitim mevzuunda acele etmekle oldukça ileri görüşlü ve kapasiteli olduğunu göstermiş oldu. Mektepte önce Kur'an-ı Kerim'i okuma ve yazmayı öğretiyor, sonra akaid ilminden Fıkıh-ı Ekber ve fıkihtan da Mülteka kitabını okutuyordu. İki sene içinde hâfızlık yapan öğrenciler de oldu. Kısa zamanda üç yüzden fazla öğrenci gelmeye başladı. Pazar günleri de Rûhu'l-Beyan tefsirinden halka vaazlar verdi. Halk, nasihatlerini dinler ve ağlardı. İhtilafın bir tarafı olmamak için hiçbir grubun yanına gitmedi. Cape Town'da Long ve Dorp caddelerinin kesiştiği köşede yaptırdığı câmide bütün grupları davet ederek, gruplar üstü olduğunu gösterdi ve Osmanlı sultanı (Halife) adına hutbelerini okudu.

Ebu Bekir Efendi, 1877'de Osmanlı Maârif Bakanlığı'nca Afrikanca olarak bastırılan Beyânü'd-Din adlı kitabının Türkçe mukaddemesinde, diyor ki: "Ümitburnu (Cape Town) şehri ve civarında bulunan şehir, kasaba ve köylerde yaşayan Müslümanlardan çok azı Arap soyundan ve Arapça biliyordu. Kendimi anlatabilmek için çoğunluk tarafından konuşulan dili bilmem ve ona hâkim olmam gerektiğini anladım. Onlara Kur'an-ı Kerim ve dinin temel kâidelerini ifâ etmede zarurî bulunan Arapça tabirleri izah edebilmek ve metinleri tercüme edip bu millete gerçek İslâmiyet'i kendi dillerinde öğretmek için bu dili öğrenmeyi vazife edindim. Bu dili öğrenmek için yedi ay ciddi şekilde çalıştım. Bu dille yazdığım kitap ve notlarla İslâmiyet'i bütün Müslümanlara daha kolay öğretme ve anlatma imkânı elde ettim." Ebu Bekir Efendi, Cape Town'da önce Rukiye Waker ile evlendi. Bu hanımdan iki çocuğu oldu. Onun vefatından sonra meşhur Kaptan Cook'un yeğeninin kızı Tahora Saban Cook ile evlendi. Bu ikinci evlilikten dört erkek ve bir kız çocuğu olmuştur. Tahora Hanım, 1880'de kendisi gibi ihtida eden kız kardeşi Sâniye Saban ile birlikte Cape Town'da ilk Müslüman kız mektebini açtı. Bu mektep de Osmanlı Maarif Bakanlığı'nın yardım ve destekleri ile kurulmuş ve faaliyetlerini sürdürmüştü. Ahmet Uçar Bey'in "140 Yıllık Miras, Güney Afrika'da Osmanlılar" isimli eserden bazı tasarruflarla naklettiğim bu malumattan sonra şunları ifade edeyim ki, hayatını merak ettiğim bu zatın Cape Town'da kabrini, evini ve "Hamîdî Nur Mescidi"ni ziyaret etmek; hem de kız torununun kızı İnci Hanım'ın eşi Levent Şenol Beyefendi ile beraber namaz kılmakla kendimi bahtiyar hissediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kardinal Napier: Değişiyoruz!..

Abdullah Aymaz 2008.08.17

Mehmet Zeki Bey, Güney Afrika'da diyalog organizeleriyle uğraşiyor. Onunla Durban'da görüştük... Diyalogla ilgili birçok faaliyetlerinden bahsetti. Kardinal Winfred Napier'den de söz etti. Ben onun ağzından bazı faaliyetlerini özetlemeye çalışayım:

"1941 doğumlu, Durban arşidükü (Archbishop) ve Kardinali olan Winfred Napier dünya genelinde papayı seçme yetkisi olan 120 kardinalden birisi... Hem de uluslararası bir şahsiyete sahip... Uzun gayretler sonunda

2007 yılında 'International Convention Center'da verdiğimiz diyalog iftarına katıldı. Programda güzel bir konuşma yaptı. Konuşmasında diyalogun önemine, birlikte yaşamanın gerekliliğine vurgu yaptı. Program bitip davetliler salonu terk etmeye başladıktan sonra bir saate yakın bizimle kalıp dinler arası diyalog mevzuu üzerine fikir alışverişinde bulundu. Ayrılırken çok memnun kaldığını, yardımcısı olan Bishop Barry Wood tarafından bizim faaliyetlerimiz hakkında bilgilendirildiğini ifade edip bizlere en güzel duygularla veda etti. Takriben üç hafta sonra Kuwa Zulu Natal Üniversitesi'nde, Durban'ın buranın eyalet başbakanının tavsiyesi doğrultusunda Interreligious of Kuwa Zulu Natal'ın resmi açılış davetine biz de katıldık. Bu yeni oluşumun genel sekreteri olan Kardinal Winfred Napier davetlilerin önünde: "Arkadaşlar hiç kimse ben değişmeyeceğim diye ısrar etmesin. Hepimiz değişiyoruz. Mesela dedi, ben Kardinal Napier, eğer üç hafta öncesine kadar birisi bana gelip 'Kardinal ben sizi Müslümanlarla birlikte iftar yaparken gördüm.' deseydi, benim o zamanki cevabım 'Sen rüya görmüşsün.' şeklinde olurdu. Ama ben size söylüyorum, ben Müslüman Türklerle iftar programına katıldım ve çok etkilendim, hoşuma gitti. Kendilerini tanıma imkanım oldu. Bilmediğim bazı mevzulardan haberdar oldum. Hepimiz değişiyoruz." Sonra da oradakilere bizi gösterdi."

"Father Michaleson uzun, beyaz, sakallı Katolik bir papaz. İlk defa 2005'teki Kutlu Doğum programımıza katıldı. Programdan memnun kaldı. Bundan sonra sürekli bir şekilde ziyaretlerimiz, görüşmelerimiz devam etti. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin eserlerini alıp okudu. Kendisine ayrı bir sevgi beslediğini defalarca ifade etti. Bu seneki iftar programında "Ben Allah'ın birliğine inanıyorum. Ayrıca Hz. Muhammed'in (sas) peygamberliğine de artık inanıyorum. Evet, ben Müslüman'ım, ama aynı zamanda bir Hristiyan'ım." dedi. Sonra Ali Ünal Bey'in İngilizce Kur'an mealini Türkiye'den getirttik, hediye ettik, Kur'an-ı Kerim'i eline alırken çok duygulandı. Hemen açtığı bir yerden okudu ve bazı açıklamalar getirdi. Çok memnun kaldığını ifade etti. Geçenlerde ziyaretimize geldiğinde Kur'an'ı okuduğunu ifade etti. Ayrıca kendisi bir Cevşen hayranı. Ben kendisine 'biz Cevşen'i genelde seher vaktinde okuruz' demiştim. En son ziyaretinde sabahları Cevşen'i sürekli okuduğunu ve oradaki beyanın kendisini çok etkilediğini söyledi.

Durban'ın tanınmış şahsiyetlerinden Bishop Barry Wood ve Rev. B. K. Dlodla, dinî iki lider, onları bizim tertip ettiğimiz bir programa davet ettik. Bu iki dost son on yıldır ilk defa birbirleriyle bizim programda görüşüyorlarmış. Birbirleriyle hasret giderdikten sonra; "Gördün mü İslam bizi buluşturdu?" dediler. Türkiye gezisinden sonra kendisine teşekkür ziyaretine gittiğimiz Rev B. K. Dlodla bizi ofisinde görünce, "Siz nasıl bir milletsiniz? Ben kaç gündür sözlüklere bakıyorum sizin misafirperverliğinizi, hoşgörünüzü ifade edecek bir kelime bulamadım. Allah şahidim bugüne kadar ailem dahil ziyaretlerde bulunuyorum ama ömrümden ilk defa (72 yaşında) bu kadar samimi bir şekilde bir yerde ağırlandım. Şahitsiniz bütün Türk milletine teşekkür ederim." dedi. Mahatma Gandi'nin torunu Ela Gandi, sürekli bir şekilde bizim programlarımıza katılıyor. Hediye ettiğimiz kitapları okumaya başladı. Bazı programlarımıza konuşma hazırlayıp sunum yaptı. Faaliyetlerimizi beğeniyor ve yakından takip ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gökteki yıldızlar gibi olacaksınız

Abdullah Aymaz 2008.08.18

Aziz Eroğlu Bey gönderdiği mektubunda diyor ki:

"Diyalogun Meyvesi" programında gerçekten birçok meyvelerini gözyaşları ile seyrettik. Birkaç aydır aralıklarla İzmir'e gelen Amerikalı gruplarla (üniversite öğretim üyeleri, işadamları, papazlar, din adamları, doktorlar...) çok verimli ve güzel diyaloglarımız oldu. Arkadaşlar Türkiye'nin turizm bölgelerini gezdirdikten sonra, final programları kolejde ve hastanede yapıldı.

Ailece sohbetler, sufi müzik ziyafetleri (bu konuda kolej öğrencilerine ne kadar dua etsek azdır), sinevizyon, hediyeleşmeler, duyguları gözyaşları ile dile getirmeler. Gelecek için güzellikler, güzellikler. Ne diyeyim vesile olanlardan, özellikle de Büyüğümüz'den Allah razı olsun.

Bu arkadaşlardan bazıları ile yazışmalarımız devam ediyor. Bunlardan bazılarını sizinle paylaşmak istiyorum:

Dünya dinleri profesörü bir ziyaretçi şöyle demişti: "Siz dünya barışı adına bu yaptıklarınızla gelecekte gökteki şu yıldızlar gibi olacaksınız."

İşadamı Gunther Bauback ise, "Otuz yıl önce geldiğimde gördüğüm Türkiye ile bugünkünün arasında müthiş bir fark var. Biz yerimizde sayıyoruz, yakında bizi geçeceksiniz." diye güzel günlerimize işaret etmişti.

İşadamı Michael Marcinelli gayet samimi bir şekilde, "Ben ryadayım. Öyle güzel şeyler yaşıyorum ki, bu tablo buradaki 25 kişi ile sınırlı kalmayacak. Evime dönünce herkese burada yaşadığım güzellikleri ve sizi anlatacağım, hatta ömrümün sonuna kadar anlatacağım." diyor ve memnuniyetini ifade ediyordu.

Emekli bir rektör profesör itiraf edercesine şunları söylüyordu: "ABD'nin güneyinde yaşayan bizler misafirperverliğimizle nlyzdr, bunu her zeminde söyleriz. Fakat şimdi her şey değışti. Burada beş gün geçirdim. Ülkeme dönünce Gneylilere diyeceğim ki, bizim misafirperverlikle hiç ilgimiz yokmuş, Türkiye'ye gidin görün, nasıl olduğunu."

Rahibe Prof. Gail Lope, "Keşke Hz. İbrahim ve eşi de aramızda olsaydı, bu güzellikleri onlar da görseydi." diyerek ziyarette şahit olduğ uhrevi güzelliklere işaret ediyordu.

Keşiş Robert Lentz, "Fethullah Gülen Allah'a yakın bir insan, onun yanında bulunmak bile benim için büyük bir lütuf olur. Onun elini saygıyla öperim, edebimle yanında otururum ve diyeceğim tek söz olabilir, yaptıklarına teşekkür etmek." diyerek, bir incelik göstermişti.

Felsefe profesörü bir ziyaretçi de, "Ben 25-30 yıllık iyi bir eğitimciyim. Fakat siz bize bir haftalık zaman diliminde insanlık dersi verdiniz." demişti.

İşadamı Andrew B. Alden, "Sizi bize öyle tanıttılar ki, burada bize anlatılandan çok farklı bir Türkiye ve çok candan insanlar ve dostlar buldum. İki ayrı dinden de olsa kardeş olabileceğimizi öğrettiniz." demişti.

Moritanyalı bir işadamı, "Ve mimmâ razaknâhm yunfikun; yani 'Onlar Allah'ın verdiklerinden infak ederler' ayetinin burada gerçekleştiğini gördük, bu başka hiçbir yerde yok." demişti.

Müslüman olan Joseph (Yusuf) Chojnacki, "Ben geçtiğimiz Ramazan ayında kelime-i şehadet getirerek Müslüman oldum. Bir haftadır gerçek Müslümanlık nasılmış onu öğrendim, bugünden itibaren gerçek bir Müslüman gibi yaşamak için çaba göstereceğim." diye insanlarımızın samimiyetini ifade etmişti.

Bir rahip ise, "Bizde bir deyim vardır. Kilisenin çevresinde bir nehir var, bazı insanlar o nehre dizlerine kadar girerler, onlar ancak dizine kadar dindar deriz, bazıları beline kadar girer, onlara da beline kadar dindar deriz. Buradaki insanlar o suya öyle girmişler ki, suda kaybolmuşlar orada Allah'ı bulmuşlar." diyerek samimi dindarlarımızın fitri ve ihlaslı yaşayışlarına hayranlığını bu sözleriyle ifade etmişti.

Haham (Stephen S. Pearce), "Son olaylardan dolayı korkarak geldiğim ve her yerde horlanacağımı ve eleştirileceğimi sandığım ülkenizde öyle candan ve samimi bir hava ile karşılaştım ki, ne diyeceğimi bilemiyorum. Burada yaşadıklarımı, ülkeme gidince sinagogda tüm cemaata anlatacağım. şuna inanıyorum, bayrağınızın üzerinde ay ve yıldızınız var, siz gelecekte dünyanın, o bayrağınızda taşıdığınız yıldız gibi yıldız olacaksınız. Allah hepimizi korusun." diyerek ülkemizdeki samimiyet ve güveni dile getirmişti.

Evet yaşanan ve söylenenlerden bir demet güzellik sunan arkadaşımızdan ve bunlara vesile olanlardan Cenab-ı Hak râzı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizin mükafatınızı ancak Allah verebilir

Abdullah Aymaz 2008.08.24

Çeçenistan'da görev yapmış öğretmenlerden Ahmet Bey, bize yazdığı hatıralarında o tehlikeli günlerinden bazı kesitleri şöyle anlatıyor:

"Recep, okulumuzun ikinci yılında gelmişti. Zeki ve akıllı bir öğrenci idi. Babası savaşta şehit olmuştu. Annesi Grozni'de zor şartlarda yaşamaktaydı. Öğretmen arkadaşlar veli ziyareti yapmışlar, çok duygulanmışlardı. Çok zor şartlar altında geçimlerini sürdürüyorlardı. Dedesi bir gün okula geldi. 75'lik ihtiyar amca her şeyiyle farklı bir insandı. Acılar ve sıkıntılar, imanından hiçbir şey kaybettirmemişti. Okulu gezdi. Sonra müdür odasına geçti. Müdür bey, 'Okulumuzu nasıl buldunuz?' diye sordu. Yaşlı adam önce duygulandı. Teşekkür etti. Sonra tarihe not düşülecek şu cümleler dudaklarından döküldü: "Sizler öyle bir hizmetle meşgul oluyorsunuz ki bu hizmetlerin karşılığını, mükafatını ancak Allah verebilir. Bunun dışında biçilen kıymet ve değer bu hizmetlerin karşılığı olamaz."

Okullar tatile girmişti. Okulda sadece Müdür Yardımcısı Mustafa Bey, öğretmenlerimiz Rüstem ve Ramazan beyler kalmıştı. Öbür gün Türkiye'ye yolculuk vardı. Giderken milli eğitim bakanı ve devlet üniversitesi rektörünü Türkiye'ye götürecektim. Türkiye'deki okullarımızı gezdirecektik...

Pazartesi sabahı erkenden okulumuzun inşaat ve korumasından sorumlu Ruslan Bey eve geldi. Bakan beyden randevu almıştık, görüşmemiz gerekiyordu. Ruslan Bey, "Sakin bir yere ayrılma. Çarşıdan okulun inşaatı ile ilgili malzeme alınması gerekiyor. Ben onları alıp geleceğim." dedi. O çarşıya gittikten sonra okula geçmek için hazırlandım. Evden çıkarken aynı zamanda komşumuz olan okulumuzun hemşiresi Tamara Hanım bekliyordu. Biraz endişeliydi. "Hayırlısı ile yarın sizi bir göndersek." diyordu. "Korkma bir şey olmaz inşallah." dedim. Okul bahçesine yaklaşırken içinde silahlı adamlar olan Nissan marka araba hızlı bir şekilde geçti. Tamara Hanım daha çok endişelendi. Okul güvenlik görevlisi Ramazan Bey beni bekliyordu. Milli eğitim bakanı ile görüşeceğimizi söyleyince, "Yalnız olmaz, Ruslan Bey de gelsin beraber gideriz." dedi. "Bu kadar endişelenmeyin, bir şey olmaz." dedim. Aslında endişelenmekte haklıydılar. Çeçenistan'da ortalık karışık. Herkesin ya elinde ya da belinde silah vardı. Can güvenliği ve mal güvenliği yoktu. Her gün bir yerlerde bombalar patlıyordu. Fakat Allah'tan öğretmen arkadaşlarımızın üzerine bir sekine inmişti. Sanki Türkiye'de yaşıyormuşuz gibi rahattık. Bizim bu rahatlığımızdan dolayı etrafımızdaki insanlar, "Aman dikkat, siz buraları bilmiyorsunuz" diyorlardı.

Okulumuza bitişik pansiyona gittim. Arkadaşlarım Ramazan, Rüstem ve Mustafa uyuyorlardı. Uyandırmadım. Saat 09.00 civarındaydı. Tekrar okul binasına geçtim. İkinci kata çıktım. İçimde az da olsa bir endişe vardı. Kendi odama geçmedim. Öğretmenler odasına girdim. Hemen bir plan yaptım. Türkiye'ye bugün gidecektim. Bakan ve rektör beyi İstanbul'da karşılarım diye düşündüm. Cep telefonumdan Mohaçkala'daki arkadaşım Adem Bey'i aradım. "Ben de sizinle geliyorum, uçak biletimi aliver." dedim. Telefonu kapatır kapatmaz elinde tabanca 20 yaşlarında bir genç içeri girerek Rusça "yürü" dedi. Kaçırılacağımı anlamıştım. Ben de, "Hiçbir yere gitmiyorum." dedim. Elinden silahı almaya çalıştım. Sonra Kalaşnikof'lu iki kişi daha geldi. Zorla götürmeye çalışıyorlardı. Gelenlerden biri dipçikle omzuma çok sert bir darbe indirdi ve yere düştüm. Masanın ayaklarına sıkı sıkıya tutunmuştum. Kollarıma ve ellerime aldığım darbelerin etkisiyle sürükleyerek beni götürüyorlardı. Merdiven

demirlerine tutunmaya çalıştım, boğuşuyorduk, bina dışına çıkardılar. Bahçeye fidan dikmiştik. En son işte o ağaç fidanlarına tutundum..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Size sahip çıkamadık; bunlar sizi bilmiyorlar...

Abdullah Aymaz 2008.08.25

Bir önceki yazımda, Çeçenistan'da fedakârca hizmet eden bir eğitim gönüllüsünün başına gelenlerin bir bölümünü aktarmıştım. Gerisini Ahmet Bey'in kendisinden dinleyelim:

"Beni sürükleye sürükleye götürüyorlardı. Bahçeye çıkardılar. Mart ayında diktiğimiz ağaçlar vardı, onlara tutundum. Beni götürüyorlardı. Kimisi bileklerime basıyordu ama ağaçlar âdeta beni bırakmıyordu. Tam bu sırada fedakâr ve kahraman dostum Ruslan Bey, "Hey siz kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" diyerek geldi. Ruslan Bey, korumalardan sorumlu yardımcımdı ve okulun bütün işlerini beraber takip ediyorduk. Beni yerde görünce bir aslan gibi atladı, azgınlardan birini yatırdı. Elinden Kalaşnikof'u aldı. "Bırakın, hepinizi vururum" diye bağıırıyordu. Tam bu sırada birisi arkadan Ruslan Bey'in ensesine vurdu ve Ruslan Bey oracıkta bayıldı. Ruslan Bey'in oğlu ve Türkçe öğretmenimiz Ramazan üzerlerine atıldı. Onu da oracıkta etkisiz hale getirdiler. Bu sırada okulumuzun çevresindeki duyarlı insanlar gelmişler. "Neden götürüyorsunuz? Siz kimsiniz?" diyorlar, engel olmaya çalışıyorlardı. Daha sonra o gün orada tanıdığım Said Emin ve arkadaşları silahlarını alıp inmişler ve, "Burası bizim mahallemiz! Bu okul, bu müdür, bu öğretmenler bizim namusumuz, bırakmazsanız vururuz!" diye bağıırıyor ve yemin ediyorlardı...

Beni arabanın kapısına kadar sürükleyerek götürdüler. Artık direnecek dermanım kalmamıştı. Fakat açık olan arabanın arka kapısını elimin tersiyle itip kapatmıştım. Tam bu sırada beni bıraktılar. Baktım karşımda Said Emin ve adamları, silahlarını doğrultmuşlar, saldırganlara; "Hemen buradan gitmezseniz vururuz!", bana da "Okula gir!" diyorlardı. Okula girdim ve doğruca öğretmenler odasına gittim. Vücudum ezilmiş, pantolonum ve gömleğim yırtılmıştı. Aynaya doğru yöneldim. Boynum yaralanmış, vücudum değişik yerlerinden yara almıştı. Ön dişimin birisinin kırıldığını gördüm. "Efendimiz'in (sas) dişlerinin Uhud'da kırıldığı yerde senin dişlerinin ne ehemmiyeti var!" diye düşündüm ve ağladım.

Bu ara öğretmenler odası dolmuştu. Said Emin ve arkadaşları, Ruslan Bey, öğretmen arkadaşlar gelmişlerdi. Öğrendim ki güvenlik görevlimiz Ramazan'ın kolu kırılmış, Tamara Hanım'ın ellerini bağlayarak sınıflardan birine kapatmışlar. Ruslan Bey, yüzüme baktı. "Biraz görüşebilir miyiz?" dedi. "Olur" dedim. Bizim odaya geçtik. Ruslan Bey, hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Sahip çıkamadık size, bize darılma. Bunlar sizi bilmiyorlar." dedi. Okul koruması Ramazan geldi. O da ağlıyor ve, "Koruyamadık sizi!" diyordu. Hadise milli eğitim bakanlığına bildirilmiş. Bakan bey hemen geldi. Beni bakanlığa götürdüler. Orada beni nasıl koruyacaklarının planını yaptılar. Öbür gün beraber Türkiye'ye gidecektik. Said Emin, "Bizim evde kalsın, biz koruruz." dedi.

Bakan beyin Said Emin'e güveni tamdı. Zaten o ve adamları yardım etmeseydi beni çoktan götürmüş olacaktı. Said Emin'in evine gittik. Çeçenistan şartlarında evi çok güzeldi. Adamlarına, evin çevresinden ayrılmamaları için talimat verdi. Beni eşiyle tanıştırdı. "Bu kolejimizin müdürü Ahmet." dedi. "Biz de çocuğumuzu seneye sizde okutmayı düşünüyorduk." dedi evin hanımı. "Çocuklarınızın her sabah söylediği Çeçen Marşı ile Türk Milli Marşı'nı zevkle dinliyorum." dedi. Gerçekten biz her sabah her iki ülkenin milli marşını okutuyorduk çocuklara. Said Emin ve eşi namazlarını kılıyorlardı.

Evin hanımı bize Çeçen milli yemeği "cicikgalnış yemeği" hazırladı. Yemekler yenildi, çaylar içildi. Hemen yattık. Sabah namazında da yola çıkıp Nazırhan'a, oradan Nalçık şehrine gidip uçakla Türkiye'ye gidecektik. Ama uyuyamamıştım. Vücudumun ezikliği, ağrısı uyumama engel olmuştu. Şükür diyordum Rabb'ime. Bana bu insanların eliyle izzetü ikramda bulunmuş ve beni korumuştur.

Milli eğitim bakanı iki araba korumayla gelmiş. Said Emin de adamlarını aldı, üç araba yola çıktık. Çeçen-İngusatiye sınırına geldik. Orada bizi başka bir arabaya bindirip Nalçık'e götürdüler. Rektör Raykom Bey, bizi Nalçık'te bekliyordu. Bakan, Hoj Ahmet Yerihanov ve Rektör Roykom ve ben Türkiye'ye geldik. İstanbul'a, oradan uçakla Antalya'ya, oradan da Alanya'ya geldik. Antalyalı ve Alanyalı ağabeylerimizin misafirperverliği, yakın ilgisi misafirlerimizi çok etkilemişti..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir rüya vardır ki, görülmüştür

Abdullah Aymaz 2008.08.31

Said Özdemir Ağabey, Menderes'in Üstad'ı bir türlü anlayamayışının hikayesini, Necmeddin Şahiner'e anlatmıştı.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri, Konya'ya hem uzun yıllardır görmediği kardeşi Abdülmecid Nursî'yi görmek hem de Mevlânâ Hazretleri'ni ziyaret etmek için gidiyor. Fakat, muhalefet lideri İsmet Paşa'nın, baskıları ve haksız tepkileri yüzünden bir türlü muktedir olamayan o zamanki iktidar hükümetinin telaşı ve yersiz tedbirleri yüzünden geri çevriliyor. Üçüncü defa Ankara'ya gitmek istiyor ama İnönü'nün "Menderes, Said Nursi'yi seçim propagandası olarak Ankara'ya getiriyor." şeklindeki yanlış ve haksız değerlendirmesi yüzünden İçişleri Bakanı'nın emriyle Gölbaşı'ndan geri döndürülüyor. Ankara'da bulunan talebesi Said Özdemir de önceden tedbir olarak evinden alınıp nezarete atılıyor... Olayın devamını Said Özdemir Ağabey'den dinleyelim:

"Daha sonra nezaretten çıkardılar. Tabii biz ne olduğunu anlayamamıştık. O gece hâdiseyi öğrenince, otobüse atlayıp Üstad'ın yanına gittim. Beni görünce, 'Menderes bizi anlamadı. Ben yakında gideceğim. Onlar -ellerini ters çevirerek- tepetaklak olacaklar' dedi. Ben Üstadın Menderes'e dua ettiğini biliyordum. Isparta'da bir sabah ders yaparken, 'Kardeşim, ben bu gece Menderes'e dua ettim.' dedi. Daha sonra öğrendik ki, Menderes o gece İngiltere'de uçak kazası geçirmiş, fakat kurtulmuştu."

Eğer Emirdağ Lâhikası'nın son kısmındaki mektupları okunursa bunların çoğunun tamamen Menderes'i muarızlarına karşı birer ikaz mâhiyetindedir ve neler yapması lâzım geldiğini de anlatmaktadır. Memurlara bir rüşvet olarak hâkimiyet zevkini ve devlet imkanlarını sunup onları kendilerine çekenlerle, ırkçılığın meşum zevkini sunanlara karşı, Kur'an'ın mânevî gücüne dayanmayı, iman ve Kur'an hizmetlerine sahip çıkıp iyilerin yollarını açmalarını devamlı tavsiye eden Bediüzzaman Hazretleri nihayet "Cenab-ı Hak sizleri İslâmiyet lehindeki hizmetlerinizde muvaffak kılsın ve mezkûr tehlikelerden muhafaza eylesin diye ben ve Nur Talebeleri kardeşlerimiz, yapacağınız hizmete ve mezkûr hakikatı kabul etmenize mukabil, (biz de) dua etmeye karar vereceğiz." diyerek meseleyi onların idrâklerine havale ediyor...

Evet bir rüya vardır ki, gerçekten görülmüştür:

Bakıyor, bir kartal onu öldürmek için harekete geçiyor. Hemen gidip, ona zarar vermesin diye kartalı boğazından yakalıyor. Fakat pençeleri çok dehşetli olan kartalın ayaklarını da zar zor kontrol altına alıyor. Elinde kartal onu aramaya başlıyor. Saatlerce zar zor taşıdığı kartalla dolaşıp nihayet onun bulunduğu yere geliyor. Fakat onun istirahat etmekte olduğunu söylüyorlar. Ama o bulunduğu odaya giriyor. Bakıyor, upuzun

serilmiş yatıyor. Yorganı kaldırıp elindeki kartalı gösteriyor ve tehlikenin önemini anlatmaya çalışıyor. Fakat o, hiçbir şey anlamamış bir halde 'Bu da nesi?' diye mânasız mânasız bakıp sonra başını çeviriyor. Çok üzülen ve kırılan bu zat da orayı terk edip gidiyor...

Cenab-ı Erhamürrahimin bütün bu olanlardan idrak etmek ve ibret almak lütfu ile bizleri lütuflandırsın, vatanımızı, milletimizi ve devletimizi muhafaza buyursun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hacı Bektaş'ın Fatiha tefsiri

Abdullah Aymaz 2008.09.07

Köylere, kasabalara dağılan büyük bir kaynak suyunun esas çıkış noktası çok önemlidir. Çünkü kanallara ve kanaletlere ayrılan kollarının teferruatı içine hariçten bazı şeyler karışabilir ama ana kaynağa ulaşan asıl âb-ı hayatla buluşmuş olur.

Maalesef yazılı olmayan sözlü aktarmalarla asıl meselenin içine zamanla değişik yorumlar karışabiliyor ve aslın hakikati başka renklere girebiliyor. Onun için yanılmama adına her zaman ana kaynaklara dönmek gerekir...

Yard. Doç Dr. Hüseyin Özcan Bey "Alevî /Bektâşî Kültürüne Bakışlar" (2003), "Alevî / Bektâşî İnancına Bakışlar" (2007) ve "Hâver-nâme" (2008) isimli basılmış eserlerine, bir yenisi olarak "FATİHA TEFSİRİ, Hacı Bektaş Veli" isimli araştırma eserini ilave etti. Bu güzel çalışma inşaallah hayırlı gelişmelere vesile olacaktır.

Birbirlerini tam olarak tanımayan Alevî ve Sünnî toplumlar, bu çeşit kaynak eserler vasıtasıyla birbirlerinin inanç ve anlayış temellerini öğrendikçe aralarında hiçbir uçurumun olmadığını, hepsinin de aynı kaynaklardan beslendiklerini görerek mânasız ayrılık ve gayrılık anlayışlarından sıyrılmaya çalışacaklardır.

Hüseyin Özcan Bey, Hacı Bektaş-ı Veli'nin "Fatiha Tefsiri"ni, hocası Abdurrahman Güzel'in tavsiyesiyle 1989'da Tire'deki yazma eserler ile ilgili kütüphaneden bulmak ve üzerinde çalışma yapmak istemiş, maalesef bulamamış, ancak 19 sene sonra 2007 yılında Londra'da British Museum Library'de bulmuş ve daha sonra İstanbul'da Süleymaniye Kütüphanesi'nde aynı eserin başka nüshasını bulup karşılaştırmış ve bazı kelimeler dışında iki eserin hemen hemen aynı olduğunu tesbit etmiştir. Hacı Bektaş'ın Fatiha Tefsiri'nden bir fikir vermek için bazı bölümleri aktarmak istiyorum. (Sadeleştirilmiş şekliyle):

"Ayrıca şöyle bil ki, her kim namazı kılmasa dini yoktur. Kendisine tesbih edilen Yüce Allah, Musa Peygambere (a.s.) münâcâtı Tur dağında verdi. İbrahim Peygambere (a.s.) mescitler ve ateş içinde verdi. Yunus Peygambere (as) münâcâtı balık karnında verdi. Yusuf Peygamber'e (a.s.) münâcâtı kuyu içinde verdi. Ve iki cihanın övüncü Muhammed Mustafa'ya (sas) münâcâtı namaz, mescitler içinde verdi. Her kim namaz kılsa, Yüce Allah ile konuşmuş gibidir, kendisinden Tanrı'ya övgüler sunar." (...)

"Hak Taâlâ altı nesneyi dost tuttu. Önce, el yıkamayı (abdest almayı), (kim) böyle yaparsa, elini neye sürse, bereketlenir. İkinci, sabır kılmayı dost tuttu (...) Üçüncüsü, sünnet ve farzı işlemeyi dost edindi. Cenneti onlara bağışladı, onları cennete atıverdi. Dördüncü, tevekkül etmeyi dost edindi. Cümle işi bitirmek için, bu, yol oldu. (...) Beşinci, şükür kılanı dost edindi. Nimet artığını ona verdi." (...)

"Bütün kitapların esası Kur'an'dır Kur'an'ın esası Fâtihâ'dır. Hz. Resulullah (sas) buyurdu: 'Hak Taâlâ Tevrat, İncil ve Zebur'da her ne anlattıysa tamamı Kur'an'dadır. Kim Fâtihâ'yı doğru samimiyetle okursa İncil'i, Zebur'u, Tevrat'ı ve Kur'an'ı okumuş gibi sevap bulur."

Hacı Bektaş ile ilgili sözleri yine Hüseyin Özcan Bey'in değerlendirmeleriyle bitirelim:

"Gözden kaçırılmaması gereken en önemli temel unsur Hacı Bektaş-ı Veli'nin Müslüman kimliğidir. Her mutasavvıf gibi onun da asıl referans kaynakları Kur'an-ı Kerim ve hadis-i şeriflerdir. Bu durumu Makâlât ve benzeri eserlerinde açıkça görmekteyiz. Hacı Bektaş-ı Veli eserlerinde konuları işlerken ilgili âyet ve hadislere sıkça yer vermiş, bu temel kaynakları kullanmıştır. Hakkında yazılan velâyetnameler incelendiğinde de onun aşk ve cezbe sahibi bir şahsiyet olduğu, Kur'an ve sünnet'e uygun bir hayat yaşadığı, bu kaynaklardaki hükümler ışığında tebliğ ve irşâd faaliyetlerinde bulunduğu açıkça görülür."

Bu mübeccel çalışmalarından dolayı Hüseyin Bey'i takdir ve tebrik ediyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yiğit evlatlarımızdan hatıralar

Abdullah Aymaz 2008.09.08

Cenab-ı Hak hayırlı ömürlerle muammer eylesin, Ömür Bey, Aydın'ın bir ilçesinden İzmir'e iktisat tahsili için gelir. 68'li yıllar olduğu için fakültede materyalist olmuş öğrencilerin şüpheli sorularından bunalıp müftüye gider, o da onu Kestanepazarı'nda vâiz olan Fethullah Gülen Hocaefendi'ye havale eder. Ömür Bey, imanını zedeleyici, vesvese verici soruların Hocaefendi'de cevabını bulunca, ondan ayrılmaz olur.

Yazın tenezzühe çıkılacaktır.. Hocaefendi düşüncelidir. Orta halli iki esnaf, sebebini sorarlar. O da "Bu kadar insan. Bunlar ne yer ne içer?" der. Onlar "Birilerinin desteği olursa, ne âlâ, olmazsa biz ne güne duruyoruz?... Ne kadar bir masraf olur?" derler. "50 bin civarında olur." deyince, "Tamam o yükü biz üzerimize alıyoruz." derler. Bunları dinleyen Ömür Bey hayret eder. Çünkü birkaç ay önce Kemeraltı Camii'nde bir cuma günü vaaz eden ve Kur'an kursları için yardım talep eden meşhur Harun Tüylü hocanın güzel konuşmasından sonra cami avlusuna serilen sergiye atılan paralara dikkat eden Ömür Bey hep elli kuruş, bir lira atıldığını görür. En çok veren iki buçuk lira vermiştir. Kendisi çıkarıp yirmi beş lira atmıştır. Sonuna kadar da bekleyip "O kadar veren olursa artırayım, herkesten çok ben vermiş olayım." diyerek serginin kenarında durmuştur. Ama onu geçen olmamıştır. O zaman çok bir şey verdim, düşüncesine karşılık, şimdi ise elli bin lirayı üzerlerine alan bu fedâkâr insanların tavırları kendisine çok tesir etmiştir.

Öğrenciliğimiz sırasında Ömür Bey'le İkiçeşmelik civarında bir müddet aynı evde kaldık. Fakat mahallenin çocukları hemen kapımızın önünde top oynuyor, çok gürültü yapıyorlardı. Çok rahatsız oluyorduk. Bir haftalık İzmir dışına çıkmıştım. Evimize geldim, bu sefer dışarıdan aynı yaramazlardan "Ya cemîlü yâ Allâh..." diye tesbihat sesleri duymaya başladım. Sokağa çıkınca "Selamün aleyküm ağabey!..." sözlerini işittim. "Allah, Allah bunlara ne oldu böyle?" dedim. Sonra öğrendim ki bizim Ömür arkadaşımız bunları eve davet etmiş, onlara yemekler yapmış, çaylar içirmiş, sohbetler etmiş, gönüllerini kazanmış, biraz âdâb ve terbiye öğretmiş...

Birisinden bahsederken bir seferinde gözyaşlarına hâkim olamadı. "Fakir bir aile çocuğu idi. Yaz tatillerinde ormanda tomruk ve sâir işlerde çalışıp harçlık biriktirirdi. Arkadaşları ile kaldığı evde kahvaltı yaparken bir gün zeytinleri yarım yarım yediğini, diğer yiyeceklerden de çok az aldığını fark ettim. Sebebini araştırınca, eve tam katkıda bulunamadığı için 'Yarım katkı yapıyorum, herkes gibi yiyip içmem.' diye öyle yapıyormuş!" dedi. Bu örnek, bu ihlâslı fakir genç okulu bitirince bir arkadaşı için, hâli ve vakti yerinde bir esnafın kızını istemeye gider. Kızın babası "Hayır olmaz; çünkü kızımı ben sana vermek istiyorum." der. Çünkü senelerdir onun samimiyetini ve fedakârlıklarını görmekte ve takdir etmektedir. Sonunda kayınpederin dediği olur.

İşte böyle yiğitlerimizin gizli kalmış bazı hatıralarını unutulmaması için zaman zaman yazma ihtiyacını hissediyorum..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İhsan Kâsım Sâlihî

Abdullah Aymaz 2008.09.14

Kerküklü İhsan Kâsım Sâlihî, Bağdat'taki eğitim fakültesinde biyoloji tahsili yaparken, dinî bilgileriyle, fakültede aldığı evrim teorisi ile ilgili aldığı bilgiler çatışyordu.

Fakat Darwin'in ortaya attığı teori, sanki çürütülmez bir ilmî gerçekmiş gibi takdim edildiğinden onun zihninde soru ve tereddütler uyandırıyor... O sıralarda Bağdat'ta Mercan Câmii'nde ikamet eden Üstad Bediüzzaman Hazretleri'nin talebelerinden Malatyalı Ahmet Ramazan Ağabey'le tanıştı. O, kendisine Risale-i Nur'dan "Lem'alar" kitabını hediye etti. Fakat Lem'alar'da açıkca Darwin ve evrim teorsinden bahseden bir ifade göremediği için, onunla pek ilgilenmedi. Halbuki Tabiat Risalesi olan 23. Lem'a'ya dikkat edip satır satır üzerinde düşünseydi, evrim ve benzeri inkârcı görüşlerin hepsinin tek tek çürütüldüğüne şahit olacaktı. Evet, teemmül ile ve derince bir bakışla Tabiat Risalesi okunduğunda bu gerçek âşikâr görünecektir.

Kerkük'te biyoloji öğretmeni iken 1976'da Diyarbakır'a gelen İhsan Kâsım, orada Nur Talebeleriyle tanışır... Tekrar 1978 senesinde Türkiye'ye gelir. Bursa ve İstanbul'da kalır. Risale-i Nurlar mevzuunda derin bir şuur ve kanaat sahibi olarak onları okumaya başlar. Sonra Kerkük'te dersler ve toplantılar vasıtasıyla Risaleleri çevresine tanıtmaya gayret eder. Bunların Arapça tercüme edilmesinin önemine kesin olarak inanır ama kim yapacaktır? İster istemez imkân nispetinde Arapça tercümeyle başlar. Bunda çevresinin büyük teşviki olmuştur. Edebî çevrelerden de yardım ve destek gelmiştir. İlk defa "Haşir Risalesi"ni bastırırlar. İşin garibi Risale-i Nurlardan Türkiye'de de ilk basılan "Birinci Söz" değil "Onuncu Söz" olan Haşir Risalesi'dir. Demek ki, Kerkük'te de âhîret inancının aklî isbatına büyük ihtiyaç duyulmuştur.

Sonra diğer risalelerin tercümesine ve basılmasına sıra gelmiştir. Irak'taki ağır baskı ve hiç geçit vermeyen sansüre rağmen İlahî bir inayetle bu güzel hizmetler devam etmiştir.

Kerkük'ten de bütün İslâm dünyasına bilhassa Arap âlemine, Risale-i Nurlar, aslına yakın güzellikte tercümeleriyle neşredilmiştir.

Irak-İran Savaşı sırasında herkes gibi İhsan Kâsım Ağabeyimiz de milis olarak cepheye sürülmesine ve fiilen dokuz ay askerlik yaptırılmasına rağmen Risale-i Nurlarla ilgisini hiç kesmemiştir.

Fakat bir ara savaşın verdiği merak ve sürekli cephedeki yakınlarla ciddi meşguliyet Risaleleri tercüme faaliyetini ara verdirmiştir. Tam o hengâmda rüyasında Hz. Ali (ra) ile Abdülkadir Geylanî Hazretleri'ni görür. Onu mahkemeye çekip bir tokat cezası takdir ederler. Tam cezayı infaz edecekleri sırada rüyasından uyanan İhsan Kâsım Bey bu sâdık rüyanın ciddi ikazından dersini alıp bir şefkat tokadı yememek için Meyve Risalesi'nin Dördüncü Meselesi'ni mütâlâya başlar; radyo ve televizyona kulaklarını ve gözlerini kapatır ve hayatının gayesi olan iman ve Kur'an hizmetine tekrar aşk ve şevk ile sarılır...

Bu güzel gayretler meyvelerini bol bol vermiştir. İhsan Kâsım Ağabey, Tarihçe-i Hayat'ın bir nevi Arapçasını da orijinal bir sistemde yazarak İslâm âleminin faydasına sunmuştur. Türkçeye de tercümesi yapılan bu güzel eseri de bir sonraki yazımda anlatmak istiyorum.

Kendi dilinden bir hayat

Abdullah Aymaz 2008.09.15

Bir önceki yazımda kendisinden bahsettiğim Kerküklü İhsan Kâsım Sâlihî'nin Arapça olarak yazdığı Bediüzzaman Hazretleri'nin Tarihçe-i Hayat'ı, Ayşe Nurlan Karan tarafından Türkçeye tercüme edildi.

İhsan Kâsım Ağabey'in yazdığı bu tarihçe genellikle Risale-i Nurlardan derlenmiştir. Önsözünde: "Risale-i Nur Külliyyatı'nı tercümelerime devam ettiğim bir sırada, elle tutulur bir şekilde fark ettim ki, Üstad Bediüzzaman Said Nursî başından geçen her hadiseyi tescil etmiştir. Bununla kalmayıp kişisel, ruhî ızdıraplarını ve olaylara karşı görüş ve yorumlarını da eserlerinde dile getirmiştir. Bunları, Risale-i Nur'un çeşitli yerlerinde konu ve cümlelerin aralarına serpiştirerek kaleme almış ve iman hizmetine sunmuştur. Kalb ve akıllarda silinmeyecek tarzda yerleştirmiştir. Onun için bu hatıralar, geçici tarihî birer hikâye olmaktan ziyade, hayat ve iman ile bütünleşerek imanî meselelerin birer delili ve işareti olarak eserlerinde yer almıştır. Bu noktadan hareketle, bu biyografinin yazımında farklı bir metot takip etmek istedim. Risale-i Nur Külliyyatı'nın satırları arasına serpiştirilmiş vaziyette bulunan, hatıra ve tarihî hadiseleri sırasına göre tertip ve tanzim ettim." demektedir.

Kitabın başındaki "Takdim" yazısında Üstad Hazretleri'nin talebelerinden Mustafa Sungur Ağabey diyor ki: "Üstad'ımız yukarıda arz ettiğimiz gibi ders esnasında bize bazı hatıralar naklederdi. Yine bir münasebetle bir gün, İslâm'da 'muhakkik ve müdakkik' hususlarında şe meâlde bir izahta bulundular: 'Muhakkik odur ki, mesela, bir hakikate yapışır, seksen sene terakkî eder. O hakikatin müntehâsına ulaşır. En nihayet, Kur'an'da bir âyet ona işaret ettiğini görür ve Muhammed-i Arabî Aleyhisselam'ı Üstad-ı Mutlak bulur. Müdakkik de odur ki, Kur'an'a yapışarak, bütün o muhakkiklerin yollarını, mesleklerini tedkik eder... Ben, müdakkikim. (...) Müdakkik ise Kur'an'ı elde ederek Kur'an'da işaret edilen muhakkiklerin yollarını görür, anlar. Böylece umumuna vâris olur, elde eder.' demişti. (...) Bir gün bir münasebetle kendisine daha önce verilen kerametvârî bazı harika ikramları, harika halleri kastederek: 'Onlar şimdi benden alındı. Ancak hizmet-i imâniye ve Kur'aniye'ye ait hususlar bırakıldı. Meselâ Ankara'dan beni takip için bir adam veya polis gönderseler bana bildiriliyor.' tarzında bir ifadesi olmuştu."

Mustafa Sungur Ağabey, 1960 senesine yaklaşırken Üstad Hazretleri'nin gelen ziyaretçilere ve kırlardaki seyahatlerinde kendi yakın talebelerine anlattığı bir hatırasını naklederken diyor ki: "İşte bu hatıralardan birisi: (Üstad'ımız dedi ki:) 'Ben, Van'da iken gençliğimde Van Valisi Tahir Paşa, konağının üst kısmında bana bir oda ayırmıştı. Ben geceleri orada kalıyordum. O zaman hakâikten (hakikatlerden) doksan kitap ezberimdeydi. Her gece üç saat okuyarak üç ayda o doksan kitabı devrediyordum. Cenab-ı Hakk'a şükür, kardeşlerim, benim o tekrarlarım o mahfuzatım Kur'an'ın hakaikine çıkmaya bana basamak oldular. Sonra ben Kur'an'a çıktım. Baktım, her bir Kur'an âyeti; kâinatı ihata ediyor gördüm. Artık Kur'an bana kâfi geldi, başka şeye ihtiyaç kalmadı."

Şahdamar Yayınları'nda neşredilen, İhsan Kâsım Sâlihî'nin "Kendi Dilinden Bediüzzaman Said Nursî" isimli eserinden işte bazı reşhalar...

Avustralya'daki gayretlilerimiz

Abdullah Aymaz 2008.09.21

Avustralya'nın yerlileri olan Aborijinler, Afganlıları çok severler. Avustralya'daki çölleri develeriyle ilk defa bir baştan bir başa aşanlar, Afgan deve sürücüleridir. Bir nevî Avustralya kâşifleridir.

Zamanla ticaretle zengin olan bu Afganlılar, zekat ve sadakaları ile Aborijinleri hep görüp gözetmişlerdir. Onun için Aborijinler Afganlıları severler. Hatta ilk zamanlar İngilizler onları şehirlere sokmayınca onlar da Aborijinlerle evlilikler yapmışlardır. Bilhassa Adelaide civarında dedeleri Afgan olan Aborijinler var. Adelaide'deki tarihi câmî de onlar zamanından kalmadır.

1990 senesinde Avustralya'ya gittiğimde helâl kesimden sorumlu bir imam, bana şunları anlatmıştı: "Adelaide taraflarında görevim icabı dolaşırken bir yerde üzerlerinde Arapça yazılı mezar taşları gördüm. Orada rastladığım yaşlı bir Çinliye bunların kimlere ait olduğunu sorum. O bana, bunların Müslüman Afgan deve sürücülerine ait olduğunu, her sene bir ay burada toplanıp ibadet ettiklerini, vefat edenleri de buraya defnettiklerini söyledi. Daha sonra yaptığım araştırmalarda, onların her Ramazan ayında orada toplandıklarını oruçlarını ve namazlarını eda ettiklerini öğrendim."

Birinci Dünya Savaşı patlayınca Osmanlıların İngilizlere karşı savaştığını, Hilafet Merkezi'nden gelen cihat fetvasından öğrenen Afgan deve sürücülerini, ellerine geçirdikleri basit silahlarla hemen İngiliz idaresine karşı cihada girişirler. Ama güçlü ve gelişmiş silahlarla donatılmış askerî güce karşı dayanamadılar ve çoğu şehit oldu...

Yaşlı bir Avustralyalı, bizim eğitime adanmış temsilcilerimizi görünce "Dedemizden bize sadece "Lâ ilâhe illallah!" kaldı" deyip boyunlarına sarılmış... Meğer dedesi Afgan deve sürücülerindenmiş...

Avustralya'da artık Aborijin denilen yerlilere önem veriliyor. İlk defa pasaport verilen bir Aborijin kabile başkanı, ilk defa yurtdışına çıkıyor ve gideceği ülke Türkiye... Adalet bakanı gezi başlarken havaalanına uğurlama merasimine katılıyor. Emniyet Genel Müdürlüğü'nden de Aborijinler konusunda bizim eğitim gönüllülerimize "Bunlara siz faydalı olabilirsiniz." deniliyor... Belki de kabile liderleri veya liderlik özelliği bulunanların bu gezilerle Türkiye'ye gelmeleri, eğitim hizmetlerinden istifade etmeleri çok faydalı olacak.

Zaten birkaç senedir, diyaloglar adına Ramazanlarda verilen iftar davetiyeleri vesilesiyle en üst seviyeden Avustralyalılardan, insanlarımızı ve ülkemizi tanıyan ve takdir eden pek çok mühim şahsiyet var. Bunların çoğu birer vesile ile memleketimize geldiler, gezdiler; eğitim hizmetlerini, insanlarımızın civanmertliklerini gördüler ve pek çok insanî güzelliğe sâhit olup hayranlıklarını ifade ettiler.

Avustralya'da, bilhassa bazı üniversitelerin bünyesinde açılan İslamî bölümlere ilginin büyük olduğu görülüyor. Türkiye'den giden ve İslâmiyet'i olanca güzelliğiyle yansıtmaya çalışan akademik kariyerini yapmış hocalarımızın bunda rollerinin büyük olduğu da bir gerçek...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yanlış imajı silme vazifemiz

Abdullah Aymaz 2008.09.22

Avustralya'ya giden eğitim gönüllümüz Nazım Bey, kirası uygun bir ev bulmak için çok uğraşıyor. Nihayet eşinin beğendiği ve kiralaması için ısrar ettiği bir evi tutuyorlar. İtalyan komşular, bilhassa ilk günler çok çekingen hatta şüpheli bakışlarla kendilerini süzüyorlar.

Medyanın Müslümanlar için oluşturduğu kötü imajın tesiriyle korku ve nefret maalesef bütün Batı ülkelerinde olduğu gibi burada da kendisini gösteriyor. Ama bizimkiler her fırsatta selam vermeye çalışıyorlar. Türk komşuluk anlayışı ile de bir sepet içindeki yiyecekleri kapılarının önlerine bırakıyorlar. Bakıyorlar, öbür gün sepet çikolatalarla doldurularak kendi kapılarının önüne konulmuş... Bu yumuşamadan sonra uzak komşularıyla da irtibata geçiyorlar.

Bir gün evde bir ârıza çıkıyor, tamir için evi kiraladıkları şirketi arıyorlar. Ev sahibinin isim ve telefonunu istiyorlar. Ama onlara vermek istemiyor. Israr edince veriyorlar. Telefonda Avustralyalı ev sahiplerine durumu izah ediyorlar. Bir gün sonra kapılarının zili çalınıyor. Bir de bakıyorlar, tam tesettürlü bir hanımefendi ile sakallı bir beyefendi karşılarında. Tabii oldukça şaşırıyorlar. İçeriye buyur ediyorlar. Onlar, "Biz Batı Trakyalı Türklerdeniz... Bu ev bizim damadımızın... Bize, sizden bahsetti, onun için geldik. Biz de 'Bu evi inşaallah, iyi insanlar tutar; eve köpek getirmezler diye dua ediyorduk. Sizlerin olmanıza çok sevindik. Fakat bizim bir derdimiz var. Kızımız damada âşık olup bizi dinlemeden evlendi ama hâlâ damat Müslüman değil... Bu mesuliyetin altında eziliyoruz ama elimizden bir şey gelmiyor. Öğrendik ki, siz Türk okulunda öğretmenmişsiniz... Belki sizler damada bir şeyler anlatabilirsiniz. Ne olur bize yardımcı olun." diyorlar. Sonra da damatlarıyla tanıştıyorlar. Meğer aynı apartmanın bir arka dairesinde kalıyormuş, hatta bunlar bir ara onların da kapısına bıraktıkları Türk yemeklerine karşılık o da sepete bir şeyler bırakarak karşılık vermiş. Çok güzel sohbet havaları oluşuyor. Hem kimyacı hem ilahiyat mezunu olan Nazım Bey, onun sorularına olumlu ve muknî cevaplar verince, İslamiyet ve Türkler konusunda bilhassa Osmanlılarla ilgili pek çok kitap okuyup araştırma yapan damat sonunda gelip, "Benim ne yapmam ve ne söylemem gerekir?" diye soruyor. Onlar da gerekeni anlatıyorlar. Batı Trakyalı insanlarımızın da yüzleri gülüyor. O mahalleden ayrılıp giderken onlar, komşular, bilhassa kendisini hanımı terk ettiği için tek başına kalan kalp hastası komşuları çok üzülüyor, "Sizler bazen göz hakkı deyip, bazen kokusu burnuna gitmiştir deyip mutfağınızda pişirdiklerinizden bana getiriyordunuz, ben şimdi yapayalnız kalacağım!" diyor.

Biz bu hatıralarla "İslamiyet, yemek yedirmektir." mealindeki hadis-i şerifin hikmetini daha iyi anlamış oluyoruz.

Bu hatıralar anlatılırken bir başka eğitim gönüllüsü dedi ki: "Yeni gelmiştik... Evimize yerleştikten sonra kapı komşularımızla tanışıyorduk. Güzel güzel konuşurken bir ara 'Biz Müslüman'ız.' dedim. Bir anda bizimle konuşan hanım, civcivlerini kanatlarıyla canavardan koruyan tavuk gibi çocuklarını kavradığı gibi arkasına aldı. Şaşırdık kaldık. Medyanın menfi propagandasının böyle bir tesiri vardı... Aylarca bu kötü anlayışı temizlemek için uğraştık. Sonunda gerçeği kabul ettiler ama bu kara lekeyi silmek hiç de kolay olmadı. Müslümanlara çok büyük işler ve gayretler düşüyor. İslam'ın parlak alnına bu kara yağırın çalınmasına sebep olan bir avuç teröristin ne maksatla olursa olsun alet oldukları bu kötülük yüzünden bütün Müslümanlara da zulmettikleri, yarın mahşerde Allah huzurunda bunun hesabını asla veremeyeceklerini de bilmeleri lâzımdır."

Keşke dünyadaki bütün İslam âlimleri ve kanaat önderleri de Fethullah Gülen Hocaefendi gibi hep bir ağızdan terörü açıkça lânetleyebilselerdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tasmania'dan haberler

Abdullah Aymaz 2008.09.28

Tasmania, bir milyona yakın nüfusa sahip Güney Kutbu'na yakın bir yer. Başşehri Hobart... Büyük şehirlerinden birisi Launceston...

Eğitim gönüllülerinden birkaç öğretmen Melbourne üzerinden Tasmanya'ya gidiyorlar. Havaalanına indiklerinde Aydın-Antalya havası letâfetinde güzel bir iklimle karşılaşıyorlar. Bir otele yerleştikten sonra, bir taksi kiralayıp bir cami bulmak için yola koyuluyorlar. Tarifler onları şehrin en yüksek mevkiinde bulunan bir mabede götürüyor. Çoğu Hintli Müslümanlardan oluşan bir cemaatle namaz kılıyorlar. Hiç kimseyi tanımadıkları için içlerine bir gariplik çöküyor. Biraz sonra Talha Bey'in omuzuna bir el dokunuyor ve ona elin sahibi, "Siz Türk müsünüz?" diyor. Gözleri parlayan Talha Bey, "Evet... Peki siz kimsiniz?" diyor. O da "Ben Kerkük Türk'üyüm." diyerek hemen onları evlerine davet ediyor. Eczacı olan Kerküklü Talat Bey, yirmi civarındaki Kerküklü aileye davet ederek Avustralya'dan Tasmanya'ya gelen Türk konuklarını tanıtıyor, sonra da "Allah'ın işine bakın bir-iki gün önce çok şiddetli bir rüzgâr hemen evimin yanındaki kocaman ağacı üzerimize yıktı, bakın evimizin bir tarafını çökertti. Ama biz şu kenarda namazda olduğumuz için elhamdülillah can kaybımız olmadı. Demek ki sizler gelecekmışsınız, sizlerle görüşecektikmişiz!." diyor.

Öğretmenlerimize yemek ve çay ikram ediyorlar. Bizimkiler bir ara bir sıkıntıyı fark edip "Bir şey mi var?" diye soruyorlar. Ev sahibi diyor ki "Bizde konuk varken bir yere gidilmez ama, camide haftada bir cuma namazı kılınıyordu. Biz Bengladeşli âmâ bir hocayı her akşam evinden alıp camiye getiriyor ve yatsıyı cemaatle kılıyoruz. Acaba siz konuklarımıza karşı ayıp olur mu yine öyle yapsak?" diyor. Onlar da "Ne demek, hep beraber gidelim." diyorlar. Talat Bey'in oğlu tıp fakültesinde okuyan Ömer'le beraber câmiye gidiyorlar. Yatsı namazından sonra âdetleri üzere Dr. Ömer bir hadis-i şerif okuyor. Bizim Talha Bey de "Tûba lil gurebâ!." hadisini okuyarak "Allah rızası için ta buralara Güney Kutbu'nun içinde insan yaşayan en son büyük kara parçası Tasmanya'ya gelmiş, İslamiyet'i yaşayan gurbetlerde Müslüman garipler olarak buralarda bulunuyorsunuz. Sizlere müjdeler olsun!." meâlinde yorumlar yapıyor. Hepsi de gözyaşları içinde dikkatle kendisini dinliyorlar.

Zaman Gazetesi'nin Avustralya baskısının Tasmanya'da tek bir Türk abonesi varmış. Telefonla onu arıyorlar. Hisli bir konuşmadan sonra yanlarına gelen Manavgatlı Hasan Güzel Bey, öğretmenlerimize sahip çıkıyor. Onları alıp çoğu dönercilik yapan iş sahibi yüz elli civarındaki Türk ile tanıştıyor. Sohbet sırasında çocukların ve gençlerin durumu ele alınıyor. "İtalyanlar, Yunanlılar kendi çocukları için kurslar, kültür merkezleri kurmuşlar. Biz niçin aynı şekilde gayret göstermeyelim?.." deniliyor. Hatta onların kursları ve merkezleri geziliyor. Milli ve manevî değerlerimizin öğretilmesi ve öz cevherlerimiz evlatlarımıza sahip çıkılması için kararlar alınıyor. Sonra Sidney'deki Türk okullarına davet ediliyor. Bir müddet sonra onlar da Tasmanya'dan Avustralya'ya geziye geliyorlar... 16 tane olan Türk kolejlerinden bazılarını ziyaret edebilen ziyaretçiler, eğitime hayran kalıyor. Tasmanya'da da çocuklarına sahip çıkmak için kollarını sıvıyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüzyılın deneyinin düşündürdükleri

Abdullah Aymaz 2008.09.29

CERN (European Center for Nuclear Research-Avrupa Parçacık Fiziği Araştırma Merkezi)'de görevli bulunan bilim adamlarımızdan Sedat Altınpınar ile sohbetimizden bazı bölümleri aktarmak istiyorum:

Bugünlerde birçok gazete ve televizyonda CERN'de yapılan büyük deneyin yankıları devam ediyor. Bir yandan orada oluşan karadelikler dünyayı yutacak mı diye tartışılıp sansasyonel habercilik yapılırken bir yandan da muhabirlerin fizikçilere "Bu deneyin sonucu ne olacak?" gibi, deneyi bir çerçeveye oturtmaya çalışan sorularına şahit oluyoruz. Soru belki de somut bir teknolojik icat veya yenilik beklentisiyle soruluyor. Bu yönüyle aslında haksız da sayılmazlar. Mesela hayatımızın neredeyse vazgeçilmezi hale gelen internet CERN'de doğdu. Bugün

internette kullanılan bilgi transfer protokolü zamanında CERN'de çalışan bir fizikçi olan Tim Berners-Lee tarafından icat edildi. Başka örnekler de verilebilir ama ben deneyin başka mühim bir yönü üzerinde durmak istiyorum. Fizik bilimi esasen maddeyi ve tabiatı anlayabilmek için icra edilir fakat fiziğin felsefe üzerinde de büyük tesiri olmuştur. Burada bir parantez açıp, eskiden fizikle felsefenin zaten aynı bilimsel disiplin olduğunu, bu bilimlerin ayrışmasının sonradan gerçekleştiğini ifade etmekte fayda var. Bugün bu yüzden hâlâ birçok ülkede fizikte doktora yapanlara felsefe doktorası unvanı verilir, deyip parantezi kapatalım. Mesela kuantum mekaniği aynı anda birden fazla gerçekliğin mümkün olduğunu göstererek, mutlak bir kozaliteyi öngören determinizme ciddi bir darbe vurdu. Kesintisiz ve belirli bir sebep-sonuç ilişkisi özelliği olan determinizmin önünde ikinci engel olarak Poincare'in kaos prensibini de gösterebiliriz. Bu kendi başına bir konu olduğu için fazla teferruatlandırmadan fiziğin felsefeye önemli ikinci bir tesirinden söz edelim.

CERN'deki teknoloji harikası yeni hızlandırıcıda (Large Hadron Collider veya Büyük Hadron Çarpıştırıcısı) dört farklı büyük deney yürütülüyor. Bunların dördü de doğrudan veya dolaylı olarak Big Bang olayıyla ilgili. Büyük Patlama anlamına gelen Big Bang teorisi basitçe ve özetle bize şunları söylüyor: Evren bir nokta idi ve bilemediğimiz sebeplerden dolayı ansızın genişlemeye başladı ve bu olay yaklaşık 14 milyar sene evvel gerçekleşti. Buna göre evrenin bir başlangıç noktası var ve bu noktadan önce madde olmadığı gibi zaman bile yoktu. Yani yine kısaca söylemek gerekirse madde ezeli değildir. Kısaca söylenebilmesi sizi aldatmasın, bu ifadeyle felsefenin belki de en temel sorusu olan maddenin ezeli olup olmadığına bir cevap vermiş oluyoruz. Yunan felsefesinin önemli siması Demokrit, maddenin atomlardan oluştuğunu, bunların da ezeli olduğunu öne sürmüştü. Kaderin cilvesine bakın ki, bugün bunun doğru olmadığını söyleyen, atom ve atomdan daha küçük parçacıkları inceleyen CERN bilim adamlarıdır. Kaderin diğer bir cilvesi de Marks ve Engels'le ilgili. Onlar da maddenin ezeli olduğunu hararetle savunuyor ve bilimi de kutsuyorlardı. Bugün onların kutsal saydıkları bilim, maddenin ezeli olmadığını söylüyor. Bakalım daha neler öğreneceğiz.

Kâinatın yoktan var oluşunun başlangıç noktası derken, bilelim ki, noktanın boyutu yoktur. Yani yoklukta varlık cilvesi gösteren İlâhî Kudret, sadece bir kelâm olan "Kün" emriyle yaratılışı başlatmış, sonra da bir "mekân tomurcuğu" gibi âlemleri aç aça var etmiştir:

"Semâyı Biz çok sağlam bir şekilde bina ettik, onu genişleten de Biziz." (Zâriyat Sûresi, 47) Burada isim cümlesiyle "Genişleten Biziz" ifadesi subût ve devam delâlet ettiği için genişletmenin de hâlâ devam etmekte olduğunu da anlıyoruz. Ama ilk yaratılış nasıl olmuştur, onu tam olarak bilemeyiz: "Ben onları göklerin ve yerin yaratılışına şahit tutmadım." (Kehf Sûresi, 51) buyurulduğuna göre izahlar Kur'an'ın ifadelerine ne kadar yakın ise doğruya da o kadar yakındır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Huzur ve güven adacıkları okullar

Abdullah Aymaz 2008.10.05

Dünya üzerindeki fitne ve fesadın, kin ve ateşin önlenemez boyutlara doğru ilerlediği günümüzde insanlık, bir durum muhakemesi yapmak, "Yolumuz, hâlimiz, çâremiz" diyerek, bu girdaptan kurtaracak yeni bir sese kulak vermek zorundadır...

Çıkardan, hasetten, hırstan uzak bir gönül çağrısına yönelmek yepyeni bir ümit ışığı olabilir... Sanki dünya bu arayışa girişmiş gibi... Bu hususta "Küresel Barışa Katkılarıyla GÜLEN HAREKETİ" isimli kitabın bu gözle tekrar okunmasını teklif ediyorum. Bu sese kulak vererek ülkemizi görmeye gelen sazi-sözü dinlenir üst seviyeden

binlerce insanın kanaatlerindeki güzel değişikliğin kameralar önünde ifade edilmesi elbette boşuna değil... Zaten "Diyaloğın Meyveleri" isimli programları ile Samanyolu TV, pek çok gerçeği gözler önüne serdi...

Robert A. Hunt ve Yüksel A. Aslandoğan'ın editörü oldukları "Küresel Barışa Katkılarıyla GÜLEN HAREKETİ" isimli kitapta anlatılanlardan bazı bölümleri aktarmak istiyorum.

Sosyolog Nevval Sevindi'nin tesbitiyle... "Okul genel müdürü, Kürtçe konuşan iki yeni öğrenci ile yakın bir ilişki kurdu ve onların problemlerini dinledi. Onları yedirdi, içirdi ve yatacak yer sağladı. Ancak 15 gün sonra bu çocuklar kontrol edilemez hâle geldi. Camları kırıp, mobilyaları tahrip ettiler. Daha sonra maksatlarının müdürü kızdırıp dövülmelerini veya okuldan atılmalarını sağlamak olduğu anlaşıldı. Böylelikle 'Türkler bize böyle davranıyor' diyebilmek istiyorlardı. Ancak öylesine sevgiyle muamele edildiler ki; sonunda şunu itiraf ettiler: 'Bize o kadar olumsuz şeyler söylendi ki, sizden nefret ettik. Okulu yakmaya gelmiştik, ama yapamadık.' (...) Cizre'den bir öğrenci, mektubunda şunları yazıyordu: "Üniversiteye hazırlık dershanesi açılana kadar ben Türkleri daima düşmanımız olarak görüyordum. Hepinizi çok sevdim. Eğer buraya daha önce gelmiş olsaydınız, belki de hiç terör olmayacaktı. Amcam dağlara çıktı; belki de çıkmayacaktı."

Roma'daki, Dinlerarası Diyalog Cemiyeti'nin Sekreteri Thomas Michel'in tesbitiyle:

"Benim bu okullardan birisiyle ilk karşılaşmam 1995 yılında Güney Filipinler'in Mindanao adasında bulunan Zamboanga'da, kentin birkaç kilometre dışında bir 'Türk okulu' olduğunu öğrenmem üzerine oldu. Okula yaklaştığımda, ilk dikkatimi çeken bahçe girişindeki büyük levha oldu: 'Filipinler-Türk Hoşgörü Okulu.' Hemen hemen % 50'si Hristiyan ve % 50'si Müslüman olan ve 20 yılı aşkın süredir çeşitli Moro ayrılıkçı hareketlerinin, Filipinler hükümetinin silahlı güçlerine karşı silahlı mücadele verdiği bir bölgede yer alan Zamboanga'da bu şaşırtıcı bir isimdi. Türk müdür ve okul personeli tarafından gayet iyi karşılandım. Okulda binden fazla öğrenci eğitim görüyor ve yurtlarda kalıyordu. Okulun bir kısmı Müslüman, bir kısmı da Hristiyan olan, Türk personel ve onların Filipinli meslektaşlarından aldığım, okullarının hoşgörünün oluşturulmasına adanmış bir kurum olduğu iddiasının boş bir övünme olmadığını öğrendim. İnsan kaçırmanın, gerilla savaşının, kısa isyanlar, tutuklamalar, kaybolmalar ve ordu ve milis güçleri tarafından adam öldürmelerin sık sık yaşandığı bir bölgede, bu okul Müslüman ve Hristiyan çocuklarına yüksek kaliteli eğitimle birlikte daha olumlu bir hayat tarzı ve birbiriyle ilişki sunuyordu."

Bu kitapta bilhassa bir doktora tezinin bir nevi hülasası olan Muhammed Çetin'in 'Düşünce ve Pratikte Gülen'in Felsefesi' başlıklı yazısı pek çok gerçeği gözler önüne seriyor, pek çok soruya ikna edici cevaplar veriyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dresden'de Tatar Mustafa Paşa'nın kabri

Abdullah Aymaz 2008.10.06

Saksonya krallarının ikametgâhı olan Dresden yüz yıllar içinde oluşan kültürel ve sanat ihtişamı ile uzun geçmişle Almanya'nın birleşmesinden sonra doğu bölgesinin kültürel, politik ve ekonomik merkezi haline gelen bir şehirdir...

Dresden'in 20 km güneybatısında yer alan tarihî kasabalarından biri de Dippoldiswalde şehridir. Bu coğrafyada 1756-1763 yılları arasında Yedi Yıl Savaşları adıyla isimlendirilen savaşlar olmuştur. Bu savaşlarda üst düzey Tatar komutanı Mustafa Sulkowic paşa da yer almıştır ve kabri Dippoldiswalde'dedir.

Mahalli gazeteci Thomas Günther, "Bu kabir Müslüman bir üst düzey Tatar komutanının Saksonya Krallığı'na olan hizmetinin ve geçmişteki kültür buluşmasının bir delilidir." demektedir.

Kabir şehrin tarihî ve kültürel anıtı olarak korunmaktadır, kabrin mezar taşında Türkçe tercümesiyle şöyle yazmaktadır: "Mustafa Sulkowic, Polanya ve Saksonya Krallığı'nın komutası altındaki orduda bir üst düzey komutan olarak 1.7.1762'de Reichstädt saldırısında vefat ederek şehit olmuş ve buraya defnedilmiştir."

Mustafa Sulkowic'in şehit düşmesi, 1756-1763 arasında yapılan Yedi Yıl Savaşları'nda 1 Temmuz 1762 tarihinde gerçekleşmiştir. O gün Saksonya-Avusturya ordusu ile Prusya ordusu arasındaki savaşta Dippoldiswalde yakınlarında Saksonya-Avusturya ordusu safında şehit düşmüştür ve naaşı Müslüman olmasından dolayı Hristiyan askerlerle aynı mezarlığa defnedilmeyip, Saksonya ordusundaki yüksek rütbesi ve hizmetinden dolayı ona yüksek bir tepede ayrı ve özel kabir yaptırılmıştır. Bu kabir şehrin tarihî eserlerindendir.

Mustafa komutanın kabri şehir yöneticileri ve halkı tarafından farklı kültür ve dinî kökten gelen insanların geçmişten günümüze kadar birlikte yaşamış ve yaşıyor olmasının bir sembolü olarak kabul edilir.

Tatar tipli Kadir Cüngür Bey de burada restoran işletmektedir. Kendisi Denizli şehrinden olup Muğla Anadolu Turizm ve Otelcilik Lisesi mezuniyetinden sonra çalıştığı turizm tesisine geziye gelen bir Alman hanımefendiyle evlenmiş, evlendikten sonra Dresden'e gelmiş, sonrasında Dippoldiswalde'ye yerleşmiştir.

Ailecek iyi diyaloglar kuran Kadir Cüngür Bey çevresindeki insanlarla iyi münasebetleri neticesinde halkın güvenini kazanmış. Bu güven öyle bir tesir oluşturmuş ki başından geçen bir olayda çevresindeki Alman komşusu, Kadir Bey'in güvenilirliğini ifade etme adına "Elimi ateşe tutarım" diyerek Kadir Bey'in doğruluğunu savunmuştur.

Kadir Cüngür Bey, Kadir Gecesi'nde doğmuş birisidir. Anadolu'ya geziye gelen bir Alman ailenin kızı kendisine talip olmuş, evlilik teklif etmiş, evlenip Dresden'e gelmiştir. Dresden'de yerleştiği Dippoldiswalde şehrinde Almanların gönlüne girerek güven atmosferi oluşturmuştur. Sonra da Tatar Mustafa Paşa'nın kabrine komşu olmuştur.

Kadir Bey'in sûreti Tatarlara çok benzemektedir. Bu hususu kendisi de araştırmak istemektedir. Zaten bu meseleyi bilen ve onu gören herkes, Kadir Bey Tatar Mustafa Paşa'nın rûhâniyetini kendi yanına çekti diye bir değerlendirmede bulunmaktadır. Belki de büyük dedesidir. Kaderin nice böyle enteresan cilveleri vardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Günde yirmi beş ezan

Abdullah Aymaz 2008.10.12

Uganda'ya Ramazan'da ziyarete giden okuyucumuz Mehmet Bey, bayramda ziyaretimize gelerek bizlere şunları aktardı: "Ziyaretine gittiğimiz bir köy camisinin elektrik ve hoparlör sistemini, oraya Türkiye'den giden yardım kurumları yerleştirip döşemişler.

Hoparlörden ilk zamanlar yirmi beş defa ezan okumuşlar. Şimdi biraz sayı azalmış. Hatta, biz az daha iftarlarımızı zamansız açacakken ikaz edildik: 'İftarı ancak üçüncü ezandan sonra açınız!' Bunun sebebini de, 'Bu ülkenin zamanında % 70'i Müslüman'dı ama sömürgeciler geldi, modern bina ve imkânlarla propaganda yaparak % 35'lere düşürdüler. Hatta resmî kayıtlarda Müslüman nüfusunu daha az göstermek için % 10 civarında olduğunu söylüyorlar. Onların mabedlerindeki hoparlörlerden devamlı kendi inançlarının reklamı

yapılıyor. Sırf onların bu tutumlarına karşı bilhassa ilk günler bizimkiler de günde yirmi beş defa ezan okuyup durdular...' diyerek izah ettiler.

Bu psikolojik durumun bir benzerini on sene önce Almanya'da bir dostumuz şöyle anlatmıştı: "12 Eylül'den sonra ülkeme gidememiştim. Çocuklarım, Türkiye'yi görmeden büyümek zorunda kaldılar. Bir grup öğrenci Türkiye'ye gezmeye gidiyordu. Kızımı da onlarla gönderdim. İstanbul ve Bursa'yı gezmişler. Bana hep, 'Baba Türkiye'de câmilerimiz bir büyük, bir büyük!.. Bir görsen... Buradaki kiliseler onların yanında hiç kalır!..' deyip durdu. Çünkü çocuk, burada hep kiralık küçük mescitlerimizi görüyordu. Elbette kiliseler onlardan büyüktü. Demek ki, bu durum hep içinde kalmış. İstanbul ve Bursa'daki selâtin câmilerini görünce rahatlamış. Onun için sevincini sık sık benimle paylaşmak ihtiyacını hissediyordu."

Mehmet Bey yine Uganda'da üniversite okuyan bir öğrencimizden naklen dedi ki: "Üniversitede boynunda haç bulunan Muhammed isminde birisiyle tanıştım. Annesi babası Müslüman olan bu kişiye, nasıl Hristiyan olduğunu sordum. 'Misyonerler köyümüze geliyorlar ve Hristiyan olanlara ve olmak isteyenlere çikolata veriyorlardı. Bir müddet direndim. Sonra çocukluk ya, dayanamadım. Sonra da onlar beni alıp okuttular. Onların bursuyla bu seviyeye geldim.' Ona hâlâ niçin isminin Muhammed olduğunu ve niye değiştirmedini sordum. 'Bunun siz Müslümanlara ders ve ibret olması için... Bir çikolataya Müslüman çocukları dinlerini değiştirirken hâlâ siz nerelersiniz!.. Bunun muhasebesini yapmanız için!..' dedi."

Ben birkaç sene önce bu meseleyi duymuştum; ama hangi Afrika ülkesinde olduğunu bilmiyordum. Şimdi öğreniyorum ki, Uganda'da olmuş...

Mehmet Bey, yine orada bir köyde, dışarıdan gelen ve câmiyi baştan aşağı elden geçirip pırıl pırıl tertemiz hale getiren insanların, hemen akabinde köyde pek çok kişinin bu güzellik karşısında Müslüman olduklarını da anlattı...

Demek temizlik, nezâhet, insanların ellerinden tutmak... Bazı problemlerini çözüp insanca yaşamalarını temin etmek çok büyük önem arz ediyor. Zaten bu işler sırf onlar Müslüman olsun diye yapılmaz. Onlar da insan oldukları ve insanca yaşamaya -hangi dinden ve ırktan olurlarsa olsunlar- hakları olduğu ve haklarının tahakkuku için elimizden geleni yapmanın da boynumuzun borcu olduğu içindir.

Burada bir örnek olarak, kendi dininden ve ırkından olmayan mağdur ve mazlumlara yardımcı olan Zülkarneyn Aleyhisselam'ı hatırlayalım: "(Zülkarneyn) nihayet iki dağ arasına ulaştığında, onların önünde, hemen hemen hiç söz anlamayan bir millet buldu. 'Ey Zülkarneyn!' dediler, Ye'cûc ve Me'cûc bu ülkede bozgunculuk yapıyorlar. Bizimle onlar arasında bir set yapman için sana bir vergi vermeyi teklif ediyoruz, ne dersin?' O da şöyle cevap verdi: 'Rabb'imın bana verdiği imkânlar, sizin bana vereceğinizden daha hayırlıdır. Siz bana beden gücüyle yardımcı olun da sizinle onlar arasında sağlam bir set yapayım. Demir kütleler getirin bana!' Zülkarneyn, demir kütleleri ile iki dağın arasını doldurtup dağlarla aynı seviyeye getirince 'Körükleyin!' dedi. Tam onu bir ateş haline getirince, 'Bana erimiş bakır getirin de üzerine dökeyim.' dedi. Artık Ye'cûc ve Me'cûc'ün, ne seti aşmaya ne de onda delik açmaya güçleri yetmedi." (Kehf Sûresi, 93-97)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaderin garip cilveleri

Abdullah Aymaz 2008.10.19

Eğitim gönüllüsü Müdür Hüseyin Bey diyor ki:"Arabamla Çimkent'ten yola çıktım. Almatı'ya gidiyorum. 700 km'lik bir yol... Dr. Galım (Âlim)'ın yerinde mola vermeyi düşünüyorum.

Hem nezih bir yer hem de namaz kılmak için mescidi var. 180 km sonra Cambul'a geldim. Kazak-Türk Kız Lisesi'ni ziyaret ettim. Dr. Galım orada... Kendisini çok dertli gördüm. 'Gençlerimiz içkiye alışıyor, esrara alışıyor, namazsız, oruçsuz oluyorlar. Bunların yarın ailesine, milletine, memleketine ne faydası olacak? Bu gençliğe sahip çıkmak, din, diyânet öğretmek lazım. Kısaca bizim, câmiler yapıp gençlerimize sâhip çıkmamız lâzım.' dedi. Çok samimi konuşuyordu. Neredeyse ağlayacaktı. Sözlerinin tesirinde kaldım. Cebimden 100 dolarımı çıkardım. 'Siz, insanlar gelsin, câmi yapsın diye beklemeyin. Sen al bunu Bismillah de kazmayı vur, göreceksin Allah kapıları açacak... İşe başlamak, bitirmenin yarısı... Tıkandığın zaman haberimiz olsun. Allah kerim... Sen başla, Allah'ın izniyle tamamlanacak. Diğer köyler ve yerler de senden görerek câmilerini yapacaklar. Sen de sebep olduğun için onların sevaplarından hissedar olacaksın!' diyerek onu teşvik ettim. Beni hayretle dinledikten sonra 'Tamam, öyle yapacağım.' dedi. Aradan bir yıl geçmişti ki, bir vesile ile caminin fotoğrafı önüme geldi, baktım kabası bitmiş. Hatta içinde 60 öğrenci Kur'an öğreniyormuş. İki sene sonra ziyaretine giden bir öğretmen arkadaşına Dr. Galım, bir defter göstermiş; içinde, kim ne miktar yardım etmişse hepsini tek tek yazmış. İlk başa da benim ismimi yazmış..."

"Ben üniversitede öğrenci iken bir cuma günü bir vaaz dinlemiştim... Hep gençler vardı. İlk defa böyle bir genç cemaat görüyordum. Vâiz, sahabe efendilerimizi anlatıyor, herkes ağlıyordu. Benim ortaokulda kolum iki yerinden kırılmıştı da, bağlanırken ağlamamıştım. Ama şimdi ben de ağlıyordum! Vâiz, sahabenin hicretinden bahsettikten sonra da, 'Sizler de hicret edeceksiniz, etmelisiniz.' diye tavsiye ediyordu. Daha o zaman yurtdışında okullar yoktu. Ben bunun manasını anlamamıştım. Mezun olduktan sonra yurtdışına gidenleri duyunca ben de büyük bir arzu duydum. Neresi olursa olsun gitmek istiyordum. Bilhassa Kazakistan'da top oynarken Ural Nehri'ne topu kaçan Kazak öğrenciyi kurtarmak için suya atlayıp öğrenciyi kurtaran fakat kendisi boğulan Yâsin'in durumu bana çok tesir etmişti. Ondan olsa gerek Cenab-ı Hak bana işte bu Yâsin Çalkım'ın okulunda da üç yıl müdür olarak çalışmayı nasip etti."

"Kendim pek gidemiyordum ama öğrencilerimi Yâsin'in ziyaretine gönderiyordum. Onlardan birisi de Abdullah idi. Bütün öğrencilerimi evladım gibi, kardeşim gibi seviyordum ama Abdullah çok farklıydı. Bir yıl, Uşak'ta aynı evde kalmıştık. Üniversiteyi kazanamamasına çok üzülmüştüm ama 'Üzülme kardeşim, bunda da bir hayır vardır. Seni Kazakistan'a gönderelim. Orada, İngilizce, Rusça da öğrenirsin, hem üniversiteyi bitirir hem de belletmenlik yaparsın. Hicret sevabı alırsın. Âhiretin de güzel olur.' demiştim. Bu, bir teselli konuşması idi ama, onu gönderdikten iki sene sonra Kazakistan'da havaalanında beni karşılayan o olmuştu. Almatı'ya her gelişimde de ona uğrar, evinde kalırdım, hatıraları yâd ederdik. Bu gelişimde de genel müdürlükten bir şey almak için çıktığımda Abdullah ile koridorda karşılaştık. Dört-beş aydır görüşmemiştik. 'Bu gece bizde kalmanızı çok istiyorum, size anlatmak istediğim çok şeyler var.' dedi. 'Benim hiç vaktim yok, yola devam etmek zorundayım. Şimdi anlat.' dedim. Gözleri nemlendi."

Hüseyin hocamızın sözlerini burada kesmek zorundayız... İnşallah bir sonraki yazımızda devam ederiz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Japon dekanı meraklandıran kelimeler

Abdullah Aymaz 2008.10.26

Erzurumlu Hasan Erdem, bir eğitim gönüllüsü olarak memleketinden çok uzaklarda olan Moğolistan'ın Darhan şehrine gitmişti. İlk günlerde çok heyecanlıydı.

Hatta endişeliydi. Dilini bilmediği ve kültürünü tanımadığı bu gurbet diyarında ne yapacaktı? Hem burası Erzurum'dan daha soğuktu. Çok kısa zamanda bu endişeleri hemen siliniverdi. Çünkü 300 kişilik yurdun

öğrencileri bu şaşkın ve ürkek bakışlı gencin etrafını hemen sarıvermiş ve Türkçe olarak "Merhaba âbi... Ne zaman geldiniz? Burada hangi üniversitede okuyacaksınız?" diye sorular sormaya başlamışlardı. Hasan, öğrencilerin bu çok güzel Türkçe ifadeleri karşısında derin bir oh çekmiş ve rahatlamıştı. Kendisi de kısa zamanda Moğolca'yı çok iyi öğrenmiş ve bir belletmen olarak öğrenci velileriyle aracısız konuşmaya, onların dertlerini ve isteklerini dinlemeye başlamıştı. Rehberliğini yaptığı sınıfın öğrenci ve velileriyle o kadar kaynaşmış ki, hastalandığında onu yalnız bırakmamışlar, Erzurum'daki annesini ve babasını aratmamışlar, sonbahar ve kışın çoğunluğunun eksi yirmilerde geçtiği bu ülkede Hasan'a adeta Anadolu sıcaklığını yaşatmışlardı.

Dört yıl sonra Hasan, Moğolistan'da yapılan imtihanları başarıyla kazanarak Japon hükümetinin bursları ile lisans yapmaya hak kazanan 50'ye yakın öğrencisini ziyaret etmek için Tokyo'ya gelmişti. Uçaktan inip pasaport kontrolünden geçtikten sonra daha dışarıya adımını atarken "Hasan âbim" diyerek çok sevdiği öğrencisi Amraa boynuna sarılmıştı. İki öğrencisi de onu otele götürmek için tuttukları taksinin başında bekliyorlardı.

Darhan'dan anneleri babaları ve kardeşleri gelmiş gibi sevinen bu Moğol öğrenciler durmadan Hasan'a memleket haberleri soruyorlardı. Tokyo'da eğitim görenlerin hepsi de toplanıp hatıralarını beraberce yâd ettiler. Bir Tokyo gezisinden sonra Hasan ağabeylerini, Osaka'daki arkadaşlarını da ziyaret etmesi için yolcu ettiler.

İki gün de Osaka'da kaldıktan sonra Hasan, yirmiye yakın öğrencisinin bulunduğu Beppu şehrine geçti. Buradaki fakültenin dekanı, Moğol öğrencilerin bir misafirlerinin geleceğini öğrenmiş ve onunla görüşmek istemişti. Bunu öğrenen Moğol öğrenciler, hiç bekletmeden hemen ağabeylerini üniversiteye dekan hanımın odasına götürdüler.

Dekan Nakamura, Hasan'ı samimi ve sıcak bir şekilde içeri buyur etti. Dekan hanım, üniversitelerinde öğrenim gören öğrencilerin içinde Moğol öğrencilerden Türk okulundan mezun olanların çok başarılı, disiplinli, tertipli ve düzenli olduklarını söyleyip, "Hasan Bey! Hazır siz buraya gelmişken bizim çoktandır merak ettiğimiz bir şeyi sormak istiyorum: Sizin okullarınızdan gelen öğrenciler, ilk günden itibaren dikkatimizi çekiyor. Japonca hazırlık sınıfında öğrencilerimizin dili daha iyi öğrenebilmeleri için birçok kompozisyon yazma ödevi veriyoruz. Ödevleri kontrol ederken bu öğrencilerin yazdıklarında dikkatimizi çeken bir şey var. Hepsi de hemen hemen bütün kompozisyonlarında anne, baba ve aile temalarının yanı sıra 'âbi, abla ve yurt' kavramlarını o kadar sık kullanıyor ve onlarla ilgili o kadar çok hatıralarını anlatıyorlar ki, 28 yıldır, eğitim sektöründe çalışıyorum, şimdiye kadar hiçbir öğrencide böyle bir bağlılık görmedim. Hasan Bey nedir bu âbi, abla ve yurt, bize anlatır mısın?" dedi.

Hasan Bey, okullarını ve öğrenci ve velileriyle olan münâsebetlerini anlatınca Bayan Nakamura, Hasan Bey'den bir an önce bu okulları yakından tanıtması ve gezdirmesi için ısrarla ricada bulundu. Üç ay sonra Hasan Bey de Dekan Nakamura'yı Ulan Bator ve Darhan'daki okul ve yurtları gezdirmek için Moğolistan'a getirdi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Geç de olsa 64 yaşında tanıdım

Abdullah Aymaz 2008.10.27

Güney Afrika'da, Johannesburg'da bir mabedde "İhtiyarlar Heyeti Başkanlığı" yapmakta olan Sibusiso Mzolo, Afrika'dan bize ulaşan mektubunda düşüncelerini şöyle ifade ediyor:

"Ben altmış dört yaşındayım, fakat cehaletin kölesi durumunda kalmışım bunca yıl. Bunun sebebi: Ben bu altmış dört yaşına kadar İslam dinini sadece Hintlilere ait ve İlâhî olmayan beşeri bir din olarak biliyordum. Bana kendi dinim, ruhu ebediyete ulaştıracak tek din olarak öğretilmişti. İhtiyar olmama rağmen tekrar öğrenmeye başladım, ve halen öğrenmekteyim. İşin üzücü tarafı çok uzun zaman önce öğrenmem gerekenleri şimdi öğreniyorum. İslam Merkezi'nden edindiğim eserleri okuyup kendi mutluluğumu yakalamaya çalışıyorum... Oradaki vazifeli gençleri, yaşımın ileri olmasına rağmen oturup dinliyorum. Zira sadece bir Allah'a inanıp O'nun emirlerini hayatıma tatbik etmekle kendi mutluluğumu elde edebileceğim kanaatini taşıyorum. Johannesburg Sandton'da tertip edilen 'Hz. Muhammed'i (sas) Anma' adlı konferansa İslam Merkezi'nin müdürü tarafından davet edildim. Yolculuk boyunca bu insanları daha yakından inceleme fırsatı buldum, evet bu arkadaşlarda tevazu, iyi karakter gördüm. Konferansta benim Güney Afrika'da, bugüne kadar bildiğim İslam'dan daha güzel ve açıklayıcı bilgiler edindim. Zira bugüne kadar itiraf etmem gerekirse ben Müslümanları, içlerine girilmesi zor ve İslam'ı da sadece kendilerine ait bir din ve diğer kendi dinlerine mensup olmayanlara karşı da tahammülsüz olarak biliyordum. Artık İslam'ı daha iyi biliyorum ve kendi dinimle karşılaştırabiliyordum. Bu arkadaşlarla ve İslam Merkezi'yle tanıştıktan sonra şunu çok iyi anladım ki; dünyanın, hususiyile Afrika kıtasının İslam dinini gerçek olarak anlayabilmesi için yapılması gereken daha çok şey var. Bu yapılırken dikkat edilmesi gereken noktalar var, insanları kaçırmamak, düzgün bir ifade tarzı, yumuşaklık gibi. Bu konferansta öğrendiğim ve beni derinden etkileyen birkaç şeyi sizlerle paylaşmak istiyorum:

'Cennet nefsin hoşuna gitmeyen, cehennem ise nefsin hoşuna giden şeylerle çevrilmiştir.' Hz. Muhammed'e ait bu söz gerçekten çok düşündürücüdür. Bu tür konferanslara üst kademedeki bulunan diğer dinlere mensup din adamları da davet edilmeli. Böylece verilmek istenen mesaj çok daha rahat bir şekilde istenilen yerlere ulaştırılabilir. Bilhassa kölelik sisteminden ve ırkçılık baskılarından yeni çıkmış siyahlar arasında. Zira biz siyahlar arasında öyle yanlışlıklar var ki. Mesela kâhinlerden medet dileme, sihir, büyü, Allah'a şirk koşmak gibi. Bir de bizim toplumumuzda boşanmalar korkunç boyutta... Bunlar da bizim insanlarımıza ancak güzel örnek olmakla verilebilir. Bence bizim bu şekilde irtibata geçmemiz evvela Allah'ın rahmetini celbedecek, ikincisi de azabından kurtaracaktır. Bence İslamiyet dünyaya ne kadar hızlı yayılırsa, dünya, o derece içerisinde güzel ve rahat bir şekilde yaşanabilecek bir mekân halini alır."

Sibusiso Mzolo'nun mektubundaki bu ifadeler aslında, nûrânî aydınlıklar arayan hatta onları sabırsızlıkla bekleyen bahtı kara bir kıtanın imdat çılgınlığıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Temelleri öyle sağlamdı...

Abdullah Aymaz 2008.11.02

Yurtdışında eğitim hizmetleri veren adanmış ruhlu öğretmenlerin bilhassa Orta Asya'ya gittikleri ilk günlerini, çektikleri sıkıntılarını, hatıralarından takip ederek bu eğitim faaliyetlerinin ne kadar ihlaslı ve sağlam bir zemine temellerinin atıldığını görmeye çalışalım.

Muzdarip ve Yüce Nebî'nin (sas) çilekeş, mağdur torunlarının isimlerini taşıyan Hasan Hüseyin Bey'in hatıra defterinden bazı bölümleri aktarmak istiyorum:

"1995'te Atıray'a geldik. Uçaktan inerken havaalanının yakınında koşan develer gördüm. Oranın çöl olduğunu anladım. Çok bozuk yollardan bir eve geldik. Genelde yollar topraktı. Evin girişinde kanalizasyonlar evin altında birikmiş, bodruma inen merdivenlerin bazı basamakları pislik içinde kalmış. Ağır bir koku da ortalığı sarmış. Bu koku evimizin içinde de hissediliyor. Evde eşya olarak iki kişilik Rus çekyatı ve bunların üzerinde de çok ince iki

yatak var. Onları üst üste koyunca ikimiz sığmıyoruz. Yan yana koyunca da sabah her yerim ağrı içinde kalkıyorum. İlk iki haftada koku ve suya alıştık. Artık ne evin altındaki kanalizasyon ne de suyun kokusu bizi rahatsız ediyordu. İki ay sonra, havalar soğudu. Bodrum katı buz tuttu. (Eklemem gerekir ki, bağımsızlıktan dört-beş yıl gibi kısa zamanda elektrik, su ve kanalizasyon problemleri çözüldü. Şu anda Kazakistan'da böyle bir problem yok.) Ekonomik sıkıntılar o kadar fazlaydı ki, iki yıl, eksi kırk derece soğuklarda bile bir yatak alamamıştık. Türkiye'den tek esnaf Hüseyin Bey fabrika kurmak için malzeme getirdi. Onlarla beraber benim bir kısım eşyalarım ve yatağım da gelmişti. Eşyaların içinde nar, elma, portakal gibi meyveler de vardı. Eksi 40 derecelik soğuk sebebiyle hiç bozulmamışlardı. Bunları gönderen kayınvâlideme özel dua etmiştim. Çünkü iki yıl meyve yiyememiştik. Bahar mevsiminde karlar eriyince Atırov'da çok ciddi çamur olduğundan herkes işyerine giderken özel uzun çizmeler giymek zorundaydı. Çünkü bazı yerlerde çamurlar yarım metreyi geçiyordu. Her işyerinin önünde çizmeleri temizlemek için yapılmış su kovaları ve bez parçaları vardı. Herkes çizmelerini temizleyerek poşete koyar ve poşetteki yedek ayakkabıyı giyerek içeri girerdi. Valilik dahil o zaman herkes böyle yapmak zorundaydı."

"Benim botlarımın altı yırtılmıştı. Çizme alacak param yoktu. Okula gelinceye kadar botlarımın içine çamur doluyordu. Ayakkabımı değiştirirken çoraplarımı da değiştirmek zorundaydım. Halimi kimse görmesin diye müdür olarak geç gelenleri kontrol ediyor gibi beklerdim ve herkes girince kimse görmeden ayakkabı ve çorabımı değiştirirdim. Ayaklarım ıslak olduğu için çok üşüyordum. Bazen yardımcım gelir 'Üşüdünüz, hasta olacaksınız, beklemeyin.' derdi. Eve gittiğim zaman da hanıma göstermemek için uğraşırdım. Çoğu defa çoraplarımı gizliden yıkardım. İkinci binadaki Ali Rıza Bey'in derse gelmediğini öğrenince, araştırdım. Hastaymış. Sonra öğrendim ki, 10 tengesi (bir dolar) olmadığı için otobüse binememiş ve eksi 30 derecede evine 8 km yol yürüyerek gelmiş. Ama, dizlerine kadar donmuş. Arkadaşlar ayaklarını karla ovmuşlar. Ben üzülmeiyim, diye bana söylememişler. O soğuklarda herkes kafasına börük (kalpak) dedikleri şapka giyerdi. Biz alamamıştık..."

İşte temeller bu fedâkarlıklar üzerine atılıyordu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Son röportaj

Abdullah Aymaz 2008.11.03

Faruk Mercan Bey'in yazdığı "Fethullah Gülen" isimli kitap, roman tadında, akıcı ve sürükleyici bir üslûpla kaleme alınan, pek çok mühim soruya, iknâ ve tatmin edici cevaplar veren iyi bir araştırma mahsûlü... Cidden güzel olan bu eserde taramalar iyi yapılmış, olayların şahitlerinin ifadeleri iyi değerlendirilmiş.

Kitaptan bazı aktarmalar yaparak bir nebze bilgi vermek istiyorum:

"Babası (Râmiz Gülen), Gülen'i doğduğu yıl (1938), nüfusa kaydettirmek üzere Hasankale'ye gitmişti. Ancak tek parti iktidarının hüküm sürdüğü o yıllardaki nüfus memuru, 'Ben bu ismi (Muhammed Fethullah) kaydetmem!' deyince babası kızarak nüfus kaydını yapmadan köye geri geldi. Bir süre sonra Râmiz Gülen, köyde ihtiyar heyetine seçildi. Râmiz Bey, köy karakolunun başçavuşuyla birlikte 1942'de yeniden Hasankale'ye, nüfus idaresine gitti. Bu sefer iki oğlunu da kaydedecekti. Sıbğatullah, ağabeyi M.Fethullah Gülen'den 2,5 yıl sonra dünyaya gelmişti. Başçavuş, 'Bu isimleri bu şekilde kaydedeceksin.' diye sert çıkıp oradan ayrıldı. Ancak her iki kayıta da yanlışlıklar yaptı. Râmiz Gülen'in 'Muhammed Fethullah' olarak koyduğu isim 'Muhammed' olmadan, doğum tarihini de 1938 yerine 1942 olarak; kardeşi Sıbğatullah'ı ise 1942 doğumlu ve "Seyfullah" ismiyle kaydetti. Böylece Muhammed Fethullah Gülen, 1938 doğumlu olmasına rağmen nüfus kaydında 1942

olarak yer aldı. (...) Gülen, 450-500 lira olan aylığının bir kısmını ihtiyacı olan öğrencilere dağıtmak üzere, öğrenci başkanlığı yapan Mehmet Binici isimli öğrenciye veriyordu. (...) Onu (Hocaefendi'yi) gece yarısı yurdun tuvaletlerini temizlerken, günün bir saatinde yurdun önünü yıkarken, Kurban bayramlarında, herkesin uyuduğu saatlerde kalkıp onlarca kurbanın kesildiği yurdun bahçesini temizlerken görmek mümkündü. (...) Gülen, yurdun yemeğini yemediği (yediğinde ücret ödediği) gibi, kullandığı abdest ve banyo suyunun bile parasını hesaplayıp ödüyordu. (...) (Bu eğitim hareketine herkes sahip çıkıyordu.) Bir yurdun inşaatına gelen bir esnaf (Nevşehir'de merhum Mehmet Batmaz), 'Burada çalışan işçiler ne kadar kaliteli!.. Biri Doktor Fuat, biri teknik lisenin öğretmeni Mustafa, biri ilâhiyatçı Ünal!..' diyordu. Gülen bir gün, Mustafa ve Bahri Asutay isimli iki doktor kardeşin, paçalarını sıvayarak öğrenciler için kurbanları kestiklerini, pisliklerin içerisinde bağırsakları düğümlediklerini gördü ve o manzarayı gözyaşları içinde izledi. (...) Önce Türkiye sathına, ardından dünyaya yayılan okul faaliyetlerinin ilk çekirdeği olan Akyazılı Vakfı'nın ilk müdürü bir emekli subaydı. Albay Cemalettin Gürlek, 1973 yılı aralık ayında hacca giderken Ankara'da Esenboğa Havalimanı'ndaki mescitte Gülen'le tanışmıştı. Hem kendisi hem de eşi Fatma Gürlek dindar insanlardı. İtalyanca bilen Fatma Gürlek, yaşlılık günlerinde, 'Biz gidelim Dârülaceze'de kalalım. Kaldığımız bu evi de (verdiğimiz diğer evlerimiz gibi) öğrencilere verelim.' diyecek kadar, öğrencilere imkânlar sağlamanın önemini anlamıştı. (...) Dünya halter şampiyonu Naim Süleymanoğlu, 27 Nisan 1988 günü İngiltere'nin Galler bölgesindeki Cardiff şehrinde yapılan Avrupa Halter Şampiyonası'nda üç altın madalya kazanmış ve bir dünya rekoru kırmıştı. Gülen, o gün İzmir'de ikamet ettiği Bozyaka'da televizyonun karşısındaydı. Naim Süleymanoğlu, kürsüye çıkmıştı ve Türk bayrağı en üstteydi. O gün bazı öğrencileri de Gülen'in yanına gelmişlerdi. Onları bulunduğu salona çağırdı. Öğrenciler salona girdiklerinde Gülen'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. (...) Gülen'e göre bu manzara, Osmanlı döneminde III. Selim'den itibaren başlayan, Tanzimat'la birlikte daha da yoğunlaşarak süren Türk insanının Batı karşısındaki ezilmişliğinin ve aşağılık kompleksinin sonunu getirecek işaretlerden biriydi."

Faruk Mercan Bey, titiz bir çalışma sonucu hazırladığı bu eseriyle, pek çoklarının merak ettiği itirazlara ve önemli sorulara da doyurucu cevaplar vermiş oldu. Hem de çoğunun sorusu hiç sorulmadan...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hasan Feyzi Yüreğil

Abdullah Aymaz 2008.11.09

1895/1896'da Denizli'de doğan Hasan Feyzi Efendi'nin babası, Yüreğilli Bahçıvan Ömer Efendi, annesi de Ayşe Hanım'dır. Okul ve medrese yıllarından sonra muallim olarak vazife yapmış, bu arada tasavvufla ilgilenmiştir.

Atalar Mahallesi'ndeki medresede Arapça dersleri vermiştir. Tasavvuftan feyiz almıştır; fakat şeyhlik yapmamıştır.

Hasan Feyzi Efendi, Bediüzzaman Hazretleri'yle görüşmeden on sene önce Risale-i Nur'larla buluşmuş, onları okuyup anlamış ve çevresinde de okutmaya ve öğretmeye başlamıştı.

Üstad Hazretleri 1943 yılında 126 talebesiyle Denizli Hapishanesi'ne getirilince kendisiyle buluşmuştu. O, beraat edip hapisten çıkınca beraberce Hasan Feyzi'yle beraber Denizli'nin tarihî İlbadı Kabristanı'na gitmişler ve şehit Hafız Ali'nin kabrini ziyaret etmişlerdi.

Honaz, Şamlı, Gözler ve Göveçlik'te öğretmenlik ve başöğretmenlik yapan Muallim Hasan Feyzi Efendi'ye Bediüzzaman Hazretleri "Nurlardan feyzaldık, adın Hasan Feyzi olsun" demesiyle ondan sonra ismine bir "Feyzi" eklenmiştir. O da Ahmet ve Mehmet Feyzî efendiler gibi, Feyzîler kafilesine katılmıştır.

Bilhassa 1944 yılı yaz ayında Hasan Feyzi Efendi, Üstad Hazretleri'yle sık sık buluşuyor, deryalar gibi coşuyordu. Onun için Üstad'ın mecburî ikamet olarak Emirdağ'a gönderilmesi kendisini son derece üzmüştü. Onun için Üstad, Denizli'den ayrılırken yazıp otobüste kucağına attığı "Hicran" şiirinde şöyle diyordu:

Çekilip nûr-u hidayet yine zindan olacak

Yine firkat, yine hasret, yine hicran olacak

Yine sen, yaş yerine kan akıtıp ağla gözüm

Çünkü hicran dolu kalbim yine hicran olacak

Yine göç var diye Mecnun'a haber verme sakın

Yine matem, yine zârî, yine efgân olacak.

Açılan ol gül-ü tevhid sararıp solsa gerek,

Kapanıp Ka'be-i irfan, yine vîran olacak.

Haber aldım ki, yarın yâd olacakmış bize yâr

Ne büyük yâre ki, kimler buna dermân olacak?

Bu büyük derd-i elemden kime şekvâ edeyim?

İşiten nâlemi, hep ben gibi nâlân olacak.

Bâb-ı feyzinden ırak olmayı asla çekemem

Dahi nezrim bu ki, canım sana kurbân olacak.

Bu lirik şiirden, bilhassa "Dahi nezrim (adağım) bu ki, canım sana kurban olacak" mısraından anlıyoruz ki, şehid Hâfız Ali gibi Hasan Feyzi Efendi de Üstad Hazretleri için ömrünü bağışlamış...

Üstad'ın Emirdağ'da zehirlenmesi haberi kendisine ulaşınca Hasan Feyzi Efendi, Emirdağ ile ilgili şöyle diyor:

"Ah, o Emirdağ! Biz onun nasıl bir dağ olduğunu hâlâ anlayamadık. Ondaki esrarı hâlâ çözemedik. O dağ hakikaten Emir Dağı mı? Yoksa Esir Dağı mı? O da bize bir dağ (dağlanmış yerdeki yanık yarası) oldu. O dağın vurduğu dağ yine bizi dağladı. Onun dağı bizi yaktı kavurdu. O dağ bizim dağımız üzerine binlerle dağ olup hepimizi dağladı, hüznün ve elem verdi. Ah, o dağ yüz binlerle kardeşin yetim kalmasını kasedetti. Hepimizi diri diri ateşlere yaktı. Hâsılı, o dağ seni harap, bizi kebab etti, Üstadım. Ona Emir Dağı değil, emerr (en acı) dağı ve ecel dağı demeli. Seni aramızdan alıp kendine ve içine çeken o dağa Emir Dağı değil, emen dağı demeli."

Gerçekten Hasan Feyzi Efendi bu acılara dayanamamış, nezrine uygun olarak hemen vefat etmiştir. (13 Kasım 1946)

Not: Bu makalede verilen bilgiler, Necmeddin Şahiner'in Son Şahitler-2 kitabı ile Nurettin Aksakal'ın "Muallim Şair HASAN FEYZİ, Hayatı ve Şiirleri" kitabından iktibas edilmiştir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yetmeyeni Allah yetirir

Hüseyin Demirtaş, Kazakistan'da bir eğitim gönüllüsü. Ama gönül koymayan, ne söylersen tebessüm eden bir öğretmen... Elektronik mühendisi aslında... Bilgisayar ve İngilizce biliyor.

300 dolar maaş alıyordu. Babası vefat etmişti. Annesi ona kendi memleketinde aylık 2.500 dolarlık iş bulmuş. Ama o eğitim hizmeti demiş, yurtdışına gitmişti. İlk zamanlar büyük sıkıntılar olduğu için söz verdiği halde annesine bir türlü 300 dolar gönderilememiş. Bir gün okul müdürünün odasına morali çok bozuk bir şekilde girmiş. Annesinin kendisini telefonla arayıp, küçük kardeşinin komada olduğunu, çünkü Bitlis'te askerlik yaparken teröristlerle girdiği çatışmada yaralanmış, vücudunun değişik yerlerine beş kurşun isabet etmiş, dalağı parçalanmış olduğunu söylemiş, âcil para istemiş, ihtiyaç olduğunu ifade etmiş. Müdür bey hemen gerekli yerlerle görüşmüş. Ama aradan yirmi gün geçtikten sonra bile bu istek yerine getirilememiş...

Gerçeğin gerisini müdür beyden dinleyelim:

"Hüseyin Bey odama geldi, yüzünün rengi çok değişmiş bir şekilde sessizce oturdu. Ben galiba kardeşi vefat etmiş diye düşündüm. 'Az önce annem aradı, hâlâ para gönderilmemiş. Annem beni burada 3.000 dolar maaşla çalışıyor zannediyor. Param var da göndermiyorum sanıyor. Onun için 'Sen ailemizin en zor gününde bize sahip çıkmadın. Kardeşine ilaç parası bile göndermedin. En zor günümüzde yüzüstü bıraktın. Benim artık Hüseyin diye bir oğlum yok. Bizi bir daha arama' diyerek beni evlatlıktan reddetti.' dedi. Gayri ihtiyari, içimden gelen bir hisle 'Hüseyin hocam şimdi sen git bavulunu hazırla, seni yarın gönderelim. Annen haklı... Sinirlenip öyle söylemiştir. Sen varıp boynuna sarılınca bunları unuttur, hakkını helâl eder.' dedim. Ayağa kalkıp 'Gerçekten mi?' dedi. 'Böyle ciddi ortamda şaka olmaz ki!' dedim. 'Parayı nereden bulacaksınız?' dedi. 'Sen ne yapacaksın, koskoca müdüre güvenmiyor musun?' dedim. Tebessüm etti, sevinçle ayrılıp gitti. O gidince telefona sarılıp gerekli yerleri aradım ama beni şoke eden cevapla karşılaştım. Çok üzüldüm. Yarın Hüseyin'e ne diyecektim? Oturup uzun uzun ağladım. Borç alacak kimseler yoktu. Türkiye'den hemen temin etmem mümkün değildi. Satışa çıkarabileceğimiz bir şey yoktu. Evime on dakikada varıyordum, ama o akşam bir saatte zor varabilmişim. Yarın nasıl olacaktı? Üzüntü ile kapımın zilini çaldım. Hanım kapıyı açtı ve mutfağa koştu. Bir buçuk yaşındaki oğlum Enes her zamanki gibi koşarak bana sarılmaya geliyordu. Yaklaşınca elinde bir deste doları bana uzattı... Hanıma sordum, ama onun hiçbir şeyden haberi yoktu... Bu, resmen Allah'ın bize gönderdiği bir ikramdı! Bu Hüseyin Bey'in bir kerâmetiydi. Bir anda bu bir rüya mı diye düşündüm... Öbür gün 2.000 dolarını Hüseyin Bey'e verdim. Çoktandır paralarını veremediğim arkadaşları da çağırdım. Ama iki gün hiç kimse gelmedi. 'Niye gelmiyorsunuz?' diye sorunca 'Bizi para almamaya alıştırdınız!' dediler. Çünkü paranın gelmediğini biliyorlardı. Ben hiçbir izahatta bulunmadan, maaşlarını verdim... Bereketi kaçmasın diye de o parayı hiç saymadım. Epey zaman onunla idare ettik."

Cenab-ı Hakk'ın ihlasla hizmet edenlere her zaman buna benzer ikrâmları olduğuna gerçekten inanıyorum. Buna mümâsil kerametvârî olaylar, cefâkâr muhlislerin başından çok geçmiştir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anadolu güllerinden bir tebessüm

Bir önceki yazımda Hüseyin Demirtaş Bey'in fedâkarlığından bahsetmiştim. Ama vefat eden şehitler kervanına katıldığı için biraz daha malûmat verebilmek düşüncesiyle yakın arkadaşlarına ulaşmaya çalıştım...

Hanımı şu anda üç çocuğu ile beraber memleketleri olan Balıkesir Burhaniye'de bulunuyor... Kendisiyle telefonla irtibat kurabildim...

Mevlit Özkişi, Hüseyin Bey için, "O anıldığında aklıma 'Önden giden atlılar, çok yollar geçtiler ama hiç çiçek ezmediler.' mısraı gelir. Yiğitçe Hakk'a avdet eden gönlü huzurlu, gülümser yüzlü, kırmayan ve kırılmayan fitratlı, sabırlı ve mütehammil ruh, her zaman güller ekti, güller biçti, güller içinde gül kokarak ömrünü tamamladı." diyor.

Hasan Hüseyin Aygün, onun için, "13 senelik beraberliğimizde, o mütebessim, o güven veren, o nezaketli ve dürüst çehre hiç değişmedi. Kazakistan-Atrav'da bir firmada ricalar üzerine yazın çalışmıştı, kazancının hepsini okulumuzun inşaatına verdi. Bir firma, okulumuzun verdiği maaşın kat kat fazlasını kendilerinde çalışması için teklif etmişti, o sadece bir tebessümle karşılık vermişti. Zaten Türkiye'de annesinin bulunduğu aylık 2500 dolarlık işi bırakıp 300 dolarlık öğretmenliği tercih etmişti. Vefatından bir gün önce Türkiye'ye gitmiştim. Telefonda sesini iyi bulmuştum. Bir gün sonra vefat haberini alınca kalbime bir ateş düştü. Eşine ve çocuklarına bu acı haberi nasıl verecektik? Şeker hastasıydı, vefatı da yüksek şekere bağlı kalp krizinden olmuştu. Eşine ilk haberi veren okul müdürü Alaaddin Bey olmuştu. Muhtereme zevcesi, hâdiseyi büyük bir metânetle karşılamış, evlatlarına acısını fark ettirmemişti. Kendisine eşi Hüseyin Bey'in okuldan alacakları verilmek istendiğinde, 'Buradaki arkadaşlar sıkıntı içinde... Onlar, zor durumda kalsınlar.' diyecek kadar hasbî ruh olgunluğu sergilemişti. Cenazesinin Türkiye'ye gönderilmesinde okulun velileri canla başla seferber oldular. Çok kolayca sabah saat dokuzda uçakla İstanbul'a aynı gün öğleden sonra da Balıkesir Burhaniye'ye ulaştı. Yüzlerce insan cenaze namazına iştirak etti. Tam toprağa verilirken, her müminin vefatından gök ehlinin ağladığının bir işareti olarak ılık bir rüzgâr eşliğinde yağmur çiselemeye başladı. Son defa eşi ve ailesi yüzünü görmek istediklerinde de, yüzündeki tebessüme, kollarındaki iğne yerlerinden hâlâ akmakta olan taze kana şahit olmuşlardı. Aslen Çanakkaleli olan Hüseyin'imiz, inşallah Çanakkale şehitleriyle beraber, Bedir şehitleriyle beraber haşrolur." diyor.

Yakın dostu Ergün Bey diyor ki: "2003'te Almatı'da Aksay lisesindeydi. Atravlı öğrenciler olimpiyat kampına gelmişlerdi. Buradan Özkemen şehrindeki ülke olimpiyatlarına katılacaklardı. Atravlı öğrenciler arasında kabakulak hastalığı çıktı. Büyük riskti. Bu salgından dolayı okulu bile kapatabilirlerdi. Hemen bu öğrencileri evine aldı, iyileşinceye kadar evinde misafir edip baktı. Bütün bunların şâhidi Güliya Apay, hayret ve hayranlıkla "Kazak-Türk liselerinin farklı olduğunu ilk defa tam olarak anlıyorum!" demişti. Hüseyin Bey, mühendislik mezunu olmasına rağmen İngilizce öğretmeni olarak çalıştı. Fakat bilgisayar alanında çok iyi idi. Bilgisayar öğretmeni olunca, kısa zamanda bilgisayarda olimpiyatlardaki başarıımız artmıştı. Bilgisayarla ilgili dünyadaki gelişmeleri takip ederdi, uygulardı. Firmalardan yüksek ücretle yapılan çalışma tekliflerini kabul etmedi... Son görüşmemiz tenesirde oldu; gördüğü güzel bir rüya sebebiyle gülümsüyor gibiydi. Sanki hemen kalkacak, 'Allah affetsin, çok uyuduk galiba!.' diyecek gibi bir hali vardı. Allah rahmet eylesin..."

Evet güller gibi gülümseyen adanmışlık ruhuna sahip bir yiğidimizden hatıralarımıza emanet edilenler bunlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Edirne müdâfii Şükrü Paşa'mız

Abdullah Aymaz 2008.11.17

Zaman Kitap, M.Sabri Koz'un hazırladığı "Edirne Müdâfii Mehmed Şükrü Paşa" isimli eseri neşretti. Şükrü Paşa'nın oğlu Osman Edirne'nin kızı Sevgi Edirne Kutlukan'ın teşekkür ve takdim yazısıyla sunulan kitapta yakın tarihimize ışık tutacak çok güzel mevzular var.

Vatanın gerçek evlatlarından birisi olan Şükrü Paşa, bazılarının günümüzde de rastladığımız cinsten provokatörlüklerden bir benzerini, tarihçi İsmail Hâmi Danişmend'e şöyle dikte ettiriyor:

"Harbin başlangıcında hükümet benden Edirne'nin bir ay müdafaasını istedi. Elimde bu noktaya ait bir vesika da var. Ben her türlü mahrumiyete rağmen taahhüdümün beş misli dayanarak 155 gün mukavemet ettim. İşte buna rağmen esaretten döndüğümde İttihat ve Terakki hükümeti beni emekliye sevk edip menkup (rütbeleri alınmış vaziyette) yaşattı! Bu menkubiyetinin çok acı bir sebebi var: Harbin başında (İttihat ve Terakki'ye) muhalif kabine zamanında henüz muhasara başlamadan evvel İttihatçıların eski Dâhiliye Nâzırı Talat Bey, gönüllü nefer yazılıp Edirne'ye gelmişti. Maksudı askerlik etmek değil, askeri ifsad etmektir. İkinci derecedeki paşaların oturduğu binaya yerleşmiş ve tıpkı o paşalar gibi, o nefer beye de emirberler tahsis edilmişti. Nefer bey, kumandan paşaların sofrasına oturuyor ve âdetâ bir 'Nefer Paşa' muamelesi görüyordu. Talat Bey'in her günkü faaliyeti hakkında raporlar alıyordum. Askeri, harp etmemeye teşvik ediyor ve bilhassa Anadolu efrâdının Rumeli'nin kendi vatanları olmadığından bahsediyordu! O sırada düşman ordusu ilerlemekte ve Edirne muhasaraya düşmek üzereydi. Tabii böyle bir fesada daha fazla tahammül edemezdik. Talat Bey'i çağırttım. Karşımda askeri vaziyet alan nefer elbiseli müfside 'Bey oğlum!' diye hitap ederek Edirne'deki gayr-i tabii vaziyetini, bu vaziyetten istifade ederek yaptığı menfi propagandayı anlattım, bu hale bir dakika bile daha tahammül edemeyeceğimi, Edirne'de kaldığı takdirde kendisini maazallah idam ettirmek mecburiyetinde kalacağımı ve öyle bir mecburiyette kalmak istemediğim için o günkü trenle derhal İstanbul'a hareket etmesini emrettim, tabii çekildi gitti." Evet, bunun sebebi hazır hükümeti başarısız gösterip kendi ittihatçı hükümetlerini kurmaktır. Bunu başarinca, düşmanın dahi takdir ettiği bir kahramanın rütbelerini alıp emekliliğe sevk ettiler. O günlerden bu günlere sanki hiçbir şey değişmedi!.. Şükrü Paşa ve aynı soy ağacından olan Müşir Kurt İsmail Hakkı Paşa gibi gerçek vatanseverlerin tanınması ve yaptıkları fedakâr ve cefakâr hizmetlerin gençlerimize öğretilmesi gerekir. Torunu Sevgi Edirne Kutlukan Hanımefendi diyor ki: "Yine sevgili babaannem anlatmıştı: Şükrü Paşa'nın üzerine titrediği çok zengin kütüphanesi ve kendi yazdığı matematik ve cebir kitapları (bilindiği gibi Şükrü Paşa'nın matematik ve cebir hocalığı da vardı) Fatih'teki evlerinde meşhur Fatih yangınında maalesef kül olmuş. Şükrü Paşa, emeklilik günlerindeki meşgaleleri arasında balistik çalışmalarını da hobi olarak sürdürmüş. Yine talihin güzel bir cilvesi diyeceğim. Kendi el yazısıyla müsvedde olarak kaleme aldığı balistik çalışması vefat eden küçük halam Makbule Hanım'dan bana intikal eden bir büfenin kilitli kalmış çekmecesinden çıkmıştı. Eski Türkçeyi bilmediğimden kitabı "çok muhterem bir büyüğümüze" göstermiş ve kıymetli alâkası sonucu tamir edilemeyecek durumda olan orijinal cildi saklanarak yeni, çok zarif bir cilt içinde şimdi vitrinimde muhafaza edilmektedir." Burada bahsedilen zat, muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'dir. Çünkü o da Kurt İsmail Hakkı Paşa ve Şükrü Paşa'nın soy ağacındandır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

24 Kasım Öğretmenler Günü

Abdullah Aymaz 2008.11.23

Öğretmenler Günü'nde elbette bütün öğretmenleri, öğretmenlerimizi, Anadolu'nun gülen yüzünü dünyaya tanıtan, yüz akımız, eğitime adanmış, fedakâr, cefakâr eğitim gönüllülerini hatırlamamız gerekir.

Onlar hayat cevherlerimizin ve saf güzelliğin temsilcisi masum evlatlarımızın ruh mimarları olan hârîka sanatkârlardır. Onlar mermere sûret vermeye çalışan heykeltıraş veya altına, elmasa şekil vermeye gayret eden sanatkârlardan çok daha mühim ustalarımızdır.

Prof. Dr. Hayrettin Karaman Hoca'mızın, Avustralya'da bulunduğu zaman orada karşılaştığı Türk okullarının öğretmenlerinin şahsında gurbetteki bütün öğretmenlerimiz için yazdığı şiiri, Öğretmenler Günü münasebetiyle takdim ediyorum.

Gurbetteki Öğretmenler

Öğretmen dervişler çağdaş dervişler

Kılıçsız cihaddır yaptığı işler

Melekler tebrike koşup gelmişler

Allah yolu deyip koşan dervişler

Allah'ın nurunu taşımak için

Birer ampul gibi ışımak için

Muhtacın başını kaşımak için

Dumanlı dağları aşan dervişler

Allah rızasını önceye alan

Karaya, denize, havaya dalan

Her gittiği yerde bir rehber olan

Bir hizmet aşkıyla coşan dervişler

Şehiddir ölenler, gazi yaşayan

Yapıp ettikleri övgüye şayan

Küçükleri seven büyüğü sayan

Hak ediyor şeref ve şan dervişler

Ne vatan hasreti ne evlat ne eş

Bütün insanları bilmişler kardeş

Aydınlık kaynağı bir cömert güneş

İbadette daim, her an dervişler

Allah'ın nurunu söner mi sandın

Mümini yolundan döner mi sandın

Bâtıl gelip hakkı yener mi sandın

Allah'ın nuruyla bakan dervişler

Avustralya, 24 Nisan 2002

Sadece Romanya'ya gidip de dönmeyen eğitim gönüllülerimizden pek çok ismi bir yazımızda saymıştık. Yine de biz hemen aklımıza gelen Yâsin Çalkım, Abdullah Güven (ki daha önceki bir yazımızda belirttiğimiz gibi bu Abdullah Yâsin'in kabrine gitmiş ve şehitlik mesajını almıştı. Onun için Yâsin'in mezarının yanına gömüldü), Adem Tatlı, Erkan Çağıl, Ali Aytekin, Mustafa Doğan, Bilal Kaya, Ramazan Güner, Hüseyin Demirtaş, Cengiz Taştan, Erdal Kirman, Ubeyde Türkyılmaz ve hatırlayamadığımız merhumlara, şehitlere Cenab-ı Erhamürrâhimin'den rahmetler diliyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayâ kahramanı yiğitler

Abdullah Aymaz 2008.11.24

Türkiye'de mâlî kriz yılları, her yerde maddî sıkıntı büyük, onun için Orta Asya'daki öğretmenlerin bursları ancak birkaç ay sonra gönderilebiliyordu.

Kazakistan'a giden eğitim sevdalılarından Nedim Bey, İngilizceyi, Almancayı ve bilgisayarı çok iyi bilen; matematik, fizik, kimya derslerinden hangisine ihtiyaç olsa o derse girebilen çok kabiliyetli, çok mütevazı, sevilen ve sayılan bir öğretmendi. Ayrıca okulun yurt müdürü idi... Babası Almanya'dan emekli olmuş, Ankara'da iki eczanesi olan zengin bir işadamı idi. Okul müdürü odasındaydı. Telefon çaldı. Nedim Bey'in babası aradı, oğluyla görüşmek istediğini söyledi. "Nedim Bey, şimdi yurttta, kendisini çağırayım. Siz mümkünse beş dakika sonra arayınız." dedi. Nedim Bey'i arayıp durumu bildirdi. O ise, "Yok müdür bey, yanlış anlamışsınızdır, arayan ağabeyimdir; babam beni aramaz." dedi. Biraz sonra telefon tekrar çaldı. Nedim Bey telefonu kaldırdı; "Babacığım!" der demez, babası çok ciddi şekilde bağırmaya başladı. Sesini müdür bey de duyuyordu. Hakaretleri belli bir süre dinleyen Nedim öğretmen, gayet sâkin bir üslûpla "Babacığım ne olur ısrar etme, gelemem!" dedi:

İşte bu kahraman öğretmen, babası kendisini geri göndermez korkusu ile yazın tatile gitmiyordu.

Nedim Bey'in 300 dolar olan maaşı aylardır verilememişti... Onun için bir gün, iki büküm mahcup bir edâ içinde sanki suçluymuş gibi bir halde müdürün odasına girdi: "Hocam hiç param yok, eğer varsa, biraz para alabilir miyim?" dedi. Müdürde ise toplam 100 tenge (dört ekmek alacak kadar) bir para vardı. Nedim Bey'e en fazla bir ekmek parası verebilirdi. Ama ona bir ekmeklik 25 tenge verse, ayıp olur. Onun psikolojisini bozmamak için müdür, "Bak otur şuraya hele... Fedakâr Anadolu insanı, okulu açtı... Masa, sıra ve tahta ayarladı... Sana yol parası verdi ve bizleri buralara gönderdi. İşte Nedim Bey, bize hizmet imkânı... Bizim bütün bunların karşısında ayrıca bir ücret beklemeye hakkımız var mı?" dedi. Nedim öğretmen ayağa kalktı ve sanki bir suç işlemiş gibi; "Müdür bey, bu söylediklerinizin hepsi doğru. Çok özür dilerim. Ben düşünemedim. Bir daha istemem, kusura bakmayın." dedi. O kadar mahcup olmuştu ki, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Müdür bey doğrusu bu şekilde olacağını tahmin edememişti. Aslında müdür beyin söylediği sözlerden maksadı sadece

havayı yumuşatmaktı. Sonra kalkıp Nedim Bey'in boynuna sarıldı: "Nedim hocam, hakkını helâl et. Durumumuz bu... Sana 25 tenge vereyim." dedi. Nedim Bey ise "Ben almayayım da daha çok ihtiyacı olan birisine verirsiniz, ben idare ederim!" dedi...

Ara tatilde müdür bey, belletmenlerin gelişim programlarına ve kahvaltıya katılmak için gitmişti. Belletmenler salona bir buçuk metre genişliğinde altı metre uzunluğundaki muşamba olarak açtılar. Ekmekleri kesip üst üste dizdiler. Bardakları sürahîleri getirdiler. Bardaklara su doldurdular. "Buyurun!.." dediler. Sofrada sadece su ve tuzla ekmek vardı. Yirmi kadar insan, soğuk suyla ekmek yeyip kalktık. Meğer iki aydır durum böyle imiş. Müdür beyi üzmemek için durumlarından haberdar etmemişler. Zaten müdür beyin evinde de farklı bir durum yoktu.

İzmir Ödemiş'ten gelen esnaflara, okulu gezdiriyorlardı. Yurdu da gezdirmek için, müdür beyle yurda uğradılar. Belletmenler yemek yiyorlardı. Yemekte sadece makarna vardı. Onu da Kazakistan Atıvra'dan balık alan Ispartalı bir esnaf, kamyon gelirken bir tona yakın makarna doldurup getirmişti. Epeyce zaman böyleydi... Bu manzarayı görünce Ödemişli Mehmet Bey ağlamaya başladı. Her şeyi normal gördükleri için oradakiler bunun sebebini anlayamadılar. Ama daha sonra cebinden iâşeleri için yüz dolar çıkarıp koyunca anladılar...

Evet bunlar Anadolu'nun çok sıkıntılı olduğu bir dönemde yaşandı. Şimdi böyle bursların geç gelmesi artık söz konusu değil. Ama, devlet imkânları ile muntazam hem de 300 doların kat katı maaşları gelirken, dayanamayarak dönüp gelenlere göre, bu fedâkar ve cefâkâr hem de fedâkarlıklarını hiç görüp haya duyan yâğınların unutulmamaları gerekir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk okuluna dua edeceğim

Abdullah Aymaz 2008.11.30

Temmuz ayının başında "Geri Dönmek İçin Gelmedik Madagaskar'a" ve "Kilometrelerce Uzaktan Madagaskar'a Gelmişsiniz..." başlıklı yazılarım üzerine oradaki "College La Lumiere International" yani "Işık Koleji"nden Türkçe öğretmeni Kasım Aksoy bazı hatıralarını yazıp göndermiş.

Halkının çoğunluğu Hristiyan olan, gözleri fener gibi parlayan lemur isimli bir hayvanın ve vanilyanın memleketi Madagaskar'dan gelen mektubu size aktarmaya çalışayım. Öğretmenimiz diyor ki:

Madagaskar'da her yıl insanımızın sponsorluğunda kurbanlar kesiyoruz. Madagaskar'a geldiğim yılın ilk Kurban Bayramı'nda kurbanlarımızı kestik. Tabii daha önce Malgas halkına haber verdik. "Yarın kurbanları kesiyoruz, herkese et vereceğiz." diye. Ertesi sabah haberimizi alan bütün Malgaslar okulun önünde birikmeye başladı. Kimisi yaşlı kimisi çocuklu müthiş bir kalabalık okulun kapısı önünde birikmeye başladı. Biz kurbanları kestik birer birer, ikişer ikişer kiloluk halinde poşetlere koyduk ve dağıtmaya başladık. Dağıtmaya başladık ama herkes bir kilo et alabilmek için birbirini eziyor. Ne yapıyorsak bir türlü insanları hizaya koyamıyoruz. Kimisi et alıyor bir daha geliyor. "Bak sen etini aldın başkası da var burada o da alsın." diyoruz. Kadın bıçakla parmağını kesiyor. Tabii biz şaşırıyoruz. "Ya niye böyle yapıyorsun?" "Elimi kesmesem bana acıyıp et vermezsiniz." diyor. Bir başkası kucağındaki çocuğu yere atıyor çocuk yerlerde feryatlar içinde. "Sen annesin çocuğunu niye yere atıyorsun? Olur mu böyle şey?" diyoruz. "Böyle yapmazsam bana et vermezsiniz." diyor. Bir taraftan et dağıtıyoruz bir taraftan da böyle manzara karşısında içimiz burkuluyor, eziliyor, "Allahım ne yapsak ki?" bu insanları böyle memnun etsek. Velhasılı o gün okulun kapısı izdihamdan dolayı yıkıldı, zar zor o gün bütün etleri dağıttık.

Ertesi sabah okulda bir köşeye birkaç poşet bırakmıştık. Onları da daha önce tesbit ettiğimiz insanlara verecektik. Ben okula geldim okulun üst katında bir ara birbiriyle kavga eden iki insan sesi duydum. Pencereden baktım iki tane bayan bizim okulun bekçisiyle kavga ediyor. Okulun bekçisine diyorlar ki: "Bizi içeri al." Bekçi de, "Ben sizi içeri alamam, bana kızarlar." diyor; fakat kadınlar çok kararlı, bir ara yerden bir taş aldı, "Ya beni içeri alırsın veya bunu kafana indiririm." diyor bekçiye. Ben hemen aşağı koştum "Ne oldu?" dedim. Bekçi, "Mösyö bunlar et için gelmişler ben yok, diyorum inanmıyorlar." Ben yanlarına gittim "Ne oldu, ne istiyorsunuz?" dedim. İki kadın üstleri başları perişan, ayaklarında ayakkabı yok, üstlerinde elbise, birisinin kucağında küçük bir çocuk "Mösyö duyduk ki bu okul herkese et dağıtıyormuş. Bizim evimiz çok uzak, kilometrelerce yürüdük geldik ama şimdi et yok diyorsunuz." dedi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Tamam, dedim üzülmeyin. Ben size et vereceğim, sakın olun." dedim. Kadın o kadar sevindi ki, çığlık attı. Ben hemen okuldan iki kilo birisine iki kilo da birisine poşetlerde etleri verdim. "Buyurun bunu afiyetle yiyin." dedim. Kadın o kadar sevindi ki elimden tutarak "Bak mösyö şimdi ne istersen yaparım." dedi. "Yok." dedim. "Gidin bunu afiyetle yiyin. Başka bir şey istemiyorum." dedim. Kadın defalarca teşekkür etti ve okuldan sevinerek ayrıldı.

Ertesi sabah bizim belletmen arkadaşların kaldığı bir ev vardı kilisenin hemen karşısında. Belletmen arkadaşlardan birisi dışarıdan sesler duyuyor ve balkona çıkıyor. Bakıyor ki, bir kadın kilisenin önünde rahibeye kavga ediyor. Rahibeye diyor ki: "Beni hemen içeri al, dua edeceğim." Rahibe de diyor ki: "Üstün başın çok kötü, seni içeri alamam." Kadın ısrarla "Beni içeri alacaksın." diyor. Rahibe çaresiz "Peki gel." diyor. "Bu duadaki ısrarın ne böyle?" diyor. Kadın diyor ki: "Sen ne diyorsun, biz çok açtık dün, bak buradaki Türk okulunu görüyor musun, bizden para almadan et verdiler. Ben şimdi bu Türk okuluna dua edeceğim ve sen bana engel olma yeter."

İşte gerçekler!.. Bir insan olarak hepimizi çok büyük işler bekliyor. Pek büyük mesuliyetlerimiz var. Bunlara bîgâne kalmamız söz konusu olamaz. Ancak kanımız donmuş ve insanlığımızı da unutmuş olmamız lâzım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Semâdan koç iner gibi

Abdullah Aymaz 2008.12.01

Maalesef 2005 Mart ayında Romanya'daki derin bir menfaat şebekesi, bir çıkar çetesi, birtakım işlerini örtbas ettirebilmek, borçlarını kapattırmak, durumlarını düzeltmek için Irak'taki bazı gruplarla anlaşarak o sırada Irak'ta bulunan Marie-Janne Ion, Sorin Dumitru Miscoci ve Eduard Ovidi Ohanesian isimli Romen gazetecileri kaçırtıp rehin aldırıştı.

Irak'taki bu gazetecilerin televizyon kanallarında görüntüleri ikide bir trajik biçimde gösteriliyor, "İdamlarına şu kadar zaman kaldı!" gibi anonslarla müthiş bir gerginlik veriliyordu. Gazetecilerin acınacak, perişan hallerinin ve Müslüman görünüşlü, ürkütücü eli silahlı tiplerin görüntülerinin insanlarda bıraktıkları imaj çok kötüydü. Bu durum bütün dünyada bilhassa Romanya'da İslâmiyet'in parlak imajına simsiyah bir leke sürüyordu. Bilhassa başı örtülü Müslüman hanımlar sokaklara çıkamaz olmuşlardı... Aslında bu teröristler, bir avuç bile olsalar dünyadaki bir buçuk milyar Müslüman'a dünyanın en büyük kötülüğünü yapıyorlar. Bundan her Müslüman bir şekilde payını alıyor. Bilhassa uçak yolculuklarında... Birkaç sene önce Frankfurt'tan Milano'ya gidiyorduk. Uçak Milano'ya inince "Müslümanlar bir kenara ayrılınsınlar!" diye bir anons yapıldı. Hepimizin pasaportları alındı. Bizi

ayrı bir yere götürüp teker teker inceledikten, gerekli yerlere sorduktan sonra bıraktılar. Meğer o gün bir terör uyarısı almışlar. Bitmedi. O gün cuma idi. Küçük bir Türk mescidine gittik. Tam cuma namazına duracakken İtalyan polisi mescidi bastı ve teker teker pasaportlarımızı kontrol etti. Niçin? Terör uyarısından dolayı... Peki, cuma günü mescidde terörün ne işi var? Böylece rencide edilen her Müslüman'ın hakkı bütün bu teröristlerin boynuna geçiyor. Bir buçuk milyarın hakkını yarın mahşerde nasıl öderler bilemem...

O günlerde Romanya'da böyle bir gerginlik yaşarken belediye başkanına gidiliyor ve "Kurban Bayramımız yaklaştı... Kurban kesip etlerini, kavurmalarını dağıtmak istiyoruz." deniliyor. Belediye başkanına da bir koç hediye etmek istiyorlar. Bu güzel teklif karşısında başkan "Bunu, bir kurban şenliğine çevirelim." diyor. Bunun üzerine, Hz. İbrahim aleyhisselamın oğlunu Allah için kurban etme teslimiyetine karşılık Cenab-ı Hakk'ın gökten koç göndermesini temsilen, bunu büyük bir meydanlıkta helikopterle koç indirme şeklinde yapmayı kararlaştırıyorlar.

Kurban Bayramı günü Bükreş'in en büyük meydanlarından birinde kalabalık bir halk kitlesi önünde koç helikopterle havadan indirilip başkana hediye ediliyor. Bunu, bütün Romen medyası "Müslümanların Kurban Bayramı şenliklerle kutlandı. Bütün Romenlere kavurma dağıtıldı!.. Fakir ailelere et dağıtıldı." ifadeleriyle tekrar tekrar görüntülerle veriyor. Tam bu sıkıntılı dönemde Müslümanlar için bu etkinlik çok güzel bir imaj oluşturuyor. Bilhassa tesettürlü hanımlar rahat bir nefes alıyorlar.

Bundan yaklaşık iki ay sonra da rehin alınan Romen gazeteciler Romanya'ya dönüyorlar. Sonradan bu meselenin Müslümanlarla bir alâkasının olmadığı, hatta terörle ilgisinin bulunmadığı da anlaşılıyor: Çünkü bunun bir çıkar tezgâhı olduğu ve bazılarının sırf pis menfaatleri uğruna böyle bir yola başvurdıkları anlaşılıyor ve hepsi de tespit edilip hapse atılıyor. Ama hâlâ zihinlerde, İslâmiyet'in parlak çehresine sürülen ve izi silinmeyen leke kalıyor...

Romanya'da 2005 yılındaki sel sırasında onlarca Romen ölüyor, binlerce insan evsiz kalıyor. Türk kolejlerinin sponsorları aralarında yardım toplayıp yaklaşık üç TIR ve on yedi taksi ve kamyonetten meydana gelen bir konvoy ile Focsan şehrine gidiyor. Belediye başkanı ve jandarmanın katılması ile yardımları dağıtıyorlar. Fabrika sahipleri, öğretmenler kollarını sıvayıp o ağustos sıcağında yardım dağıtıyorlar...

Ramazan iftarları, Muharrem aşûreleri, kurban etleri ve bu tip yardımlar ülkemiz ve Müslüman imajının güzelleşmesine, Anadolu'nun gülümseyen gülen yüzünün tanınmasına vesile oluyorlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bize Türk bayrağı lâzım

Abdullah Aymaz 2008.12.07

Eğitim hizmetleri için giden adanmış ruhlar gittikleri ülkelerin problemlerini de, kendi iç dünyalarına mal etmiş ve gerekene uygun davranmışlardır.

Ali Akkız Bey bu hususta; "Rusya'da bir ara devalüasyon olmuş, insanların ellerindeki paranın kıymeti dörtten bire düşmüş, para olarak doları olanlar kazanmış, rublesi olanlar da yanmıştı. İnsanlar böyle bir durumla ilk defa karşılaştıkları için ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Dışarıdan ithal gelen mallar epeyce bir süre çok düşük bir fiyatta kalmıştı. O sıralar bizim burslar, dolar cinsinden olduğu için, bizim için bayram olabilirdi. Genel müdürlükte Mehmet Yaşa Bey vardı. O âcil bir duyuru yaparak, fırsatçılık yapmamamızı tembih etti. Biz de halk ne çekiyorsa, biz de aynısını çekmeliydik, bu durumu lehimize değerlendirme yönüne gitmemeliydik. Herkes buna uydu. Kimse fırsatçılık yapmadı. Sergilenen bu civanmertlik bu insanların dikkatinden kaçmadı." diyor.

Öğrenciler ve halkla bütünleşme meyvesini hemen veriyordu. Fatih Muştu Bey hatıralarını anlatırken diyor ki: "2002 yılında Dünya Kupası futbol maçlarını hepimiz büyük bir merak ve sevinçle takip ediyorduk. Maçlar devam ederken, bir talebemin babası beni aradı ve benden, bir Türk bayrağı temin etmemi ricâ etti. Ben de kendisinden bunun sebebini sordum. Dedi ki: 'Benim çalıştığım yerde biz her gün çalışanlarla birlikte büyük bir merak ve heyecanla Dünya Kupası maçlarını izliyoruz. Benim oğlum da Türk Lisesi'nde okuduğu için ben Türkiye'yi tutuyorum. Benim çalışma arkadaşlarım da aynı sebeple Türkiye'yi tutuyorlar. Türkiye de çok iyi oynuyor. Gerçek bir Türkiye taraftarı olmamız için bize bir de bayrak lâzım.' Çok şaşırmış, bir o kadar da duygulanmışım. Asıl beni şaşırtan da, bu yıl Avrupa kupalarında aldığımız galibiyetlerin birisinden sonra, benim Türkiye'deki köy telefonumu bulup arkadaşları ile birlikte beni tebrik etmeleri olmuştu."

Kurban Bayramı ile ilgili hatırasını anlatırken Yusuf Can Bektaş Bey diyor ki: "Kurban Bayramı'nda, hem paylaşmanın güzelliği hem de oralarda unutilan kurban kesme ve etini dağıtma âdetini hatırlatıp yeniden canlandırma için, talebelerimizin ailelerine kestiğimiz kurbanların etlerinden dağıtırdık. Fıtraten çok temiz bir öğrencimizin evini de ziyaret etmiştik. Ailesi çok sevinmişti. Babası ölmüş olduğundan, annesi oğlunun bizim öğretmenler ve belletmenleri örnek alarak yetişmesini istiyordu. Kurban Bayramı geçtikten birkaç hafta sonra, bu sefer biz ailecek ziyarete gitmiştik. Bu aile bize, bizim Kurban'da dağıttığımız etten yedirdi. Meğer Kurban Bayramı'nda ailenin diğer fertlerine, akrabalara haber vermişler ve gelenlere sanki, şeker ve lokum tutar gibi kurban eti takdim etmişlerdi. Sebebini sorduğumuzda ise 'Bu kutsal bir et, kurban eti... Yenilirken de saygılı olmak gerekir.' demişlerdi. Kendileri kesemedikleri halde, nasip olduğundan dolayı çok mutlu olmuşlardı."

Bunlar kaynaşma vesileleriydi. Böylece fedâkâr öğretmenlerimiz, dünyanın her tarafına dağılan yüz akı parçalarımız, bize ait güzellikleri gittikleri yerlere taşıyor, gönüllerde birer güzellik bırakıyorlardı. Bu cefâkârların en ufak hatıralarının bile unutulup gitmesini istemiyoruz ve elimizden geldiği kadar ulaşabildiklerimizi de sizlere takdim etmeye çalışıyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O ruh benimle dosttur

Abdullah Aymaz 2008.12.08

Kur'an hakikatlarını mütalaa ve müzakere ede ede tenevvür ve tefeyyüz deryasına dalmışlardan olan Mustafa Sungur Ağabey'in hatıralarını derleyen İhsan Atasoy Bey "Üstad'ın Manevî Evladı, fena fin-nur: Mustafa Sungur" isimli kitabı ile ufuk açacak, ibret ve ders olacak pek çok şeyi de bir araya getirmiş...

Bazı bölümlerini Mustafa Sungur Ağabey'in dilinden aktarmak istiyorum:

"Bir gün Eskişehir'de, Yıldız Oteli'nin üst katında Hz. Üstad'ın odasında hizmetindeydik. Bir kuşluk vakti idi. Beş adet jet uçağı otelin üstünden şiddetli ses çıkararak geçtiler. Pencereler de açık idi. Hz. Üstad gülümseyerek, 'İnşallah bunlar bir zaman İslamiyet'e büyük hizmet edecekler' dedi. İlâve olarak da 'Sungur, askeriyede bir ruh var. O ruh, benimle dosttur. Bilmiyorum, ya o bir kişidir veya cemaattir; ya sağdır veya ölüdür; ya velidir veya kutuptur. Bilmiyorum, fakat bir ruh var ki, o ruh benimle dosttur.' diye beyanda bulundu. (...) Üstad Hazretleri, iman nuru ile baktığı için Anadolu'yu çok severdi. Türkiye'ye İslam'ın ileri karakolu olarak bakardı. Burada meskûn ahaliye kalbinin tâ derinliğinden şefkat gösterirdi. Türk milletini çok severdi. 'Ben dikkat ediyordum, kim bana zulmediyor, onlar katiyen Türk değillerdi. Çünkü hakiki Türklerde zulmetmek damarı

yoktur. Bana zulmedenler Türklük perdesi altına girmiş başka milletindir ve her millettten ziyade yüksek bir haslet, bir manevî kahramanlık Türklerde görüyorum.' derdi. (...) Üstad bir gün demişti ki: 'Muhyiddin-i Arabî benden çok bahsetmiş. Ama mesleğini biraz tashih ettiğim için gizli bahsetmiş.' (...) 1954 yılıydı. Bir gün Isparta'da gezerken, Üstad: 'Bu zamanda namaz kılmayanlardan, veliler gibi İslam'a hizmet edenler var!' Eşref Edip'ler, Necip Fazıl'lar, Osman Yüksel Serdengeçti'ler, Menderes'ler gibi.' demişti. (...) Üstadımız Barla'da iken Eşref Edip'in yazdığı İslamiyet ve Kur'an hakkında takdir ile kanaat izhar eden Prens Bismark ve Carlyle gibi kırk küsur ecnebi feylesof için, 'İsimlerini yazın, ben bunlara dua edeceğim.' demişti. Biz de bir kağıda isimlerini yazdık, yanında muhafaza ediyordu. Bir-iki ay sonra ziyaretine gelen bazı zevâta bu feylesoflara dua ettiğini, bir asır önce yaptıkları bu müsbet beyanatları ile İslam'ın inkişafına ve bazılarının İslam'a girmelerine vesile oldukları için kabirlerinde istifade edeceklerini beyan buyurmuştur. Bu hadiseyi Manisa ulemasından muhterem İsmail Hakkı Efendi'ye arz ettiğimde çok hayret etmiş, Üstadımızın bu gibi hallerini onun fevkalâde mânevî tasarrufuna ve mazhariyetine hamletmişti. (...) (Üstadımız Barla'daki evine seneler sonra tekrar gelip girince) Biraz sonra (Risale-i Nur'un ilk katiplerinden) Şamlı Hafız Tevfik geldi. Üstadımız onunla sohbet etti. Şöyle dediğini duydum: 'Kardeşim sana müjde veriyorum. Senin o zaman Risale-i Nur'un telifindeki yazı ile hizmetin ne kadar ehemmiyetli ise, bu zamanda talebelere Kur'an dersi vermen de aynı kıymettedir.' Ben hayret ettim. Bunu te'yiden başka bir hatıra da şöyle: Van'da Molla Hamid'e ve bir talebeye Üstad Elifbâ'dan başlatıp Kur'an öğretmiş. Bir talebesinin, 'Seyda bırak bunları!' dediğinde cevaben, 'Yook Molla Resul! Şimdi bu zamanda Kur'an öğretmek, eski zamanda on iki ilmi öğretmekten indallah (Allah katında) daha makbuldür. Çünkü şimdi dinin hayatı bunlardır.' dedi."

İşte sizlere bu kitabı tanıtmak için birkaç misal...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mânalı tevafuklar

Abdullah Aymaz 2008.12.14

Eğitim gönüllüsü Hasan Bey, Orta Asya'dan Afrika'ya uzanan hatıralarını anlatırken zaman zaman İlâhî inayetin işaretlerine de yer veriyor. Ben burada öğrenciliğine ait bir hatırasını kendi ağzından aktarmaya çalışacağım:

"Konya'ya ilk defa 1987 yılında üniversiteyi okumak için gittim. Hiçbir tarafını tanımıyorum. Gece, aileme telefon açmak üzere merkez postaneye vardım. Görüşmeden sonra Alâaddin Tepesi'nin kenarından yürümeye başladım. Farkında olmadan tam 360 derece etrafında gezip geri dönmüşüm. Yanlış yola doğru yürümeye başladığımı anladım ama irademin dışında biraz daha yürüdüm bir de baktım yolum Hz. Mevlânâ'nın türbesinin olduğu yere çıktı. Burasını fotoğraflardan tanıyordum. Demek Mevlânâ Hazretleri ziyaret etmemi istiyor diye düşünüp orada dua ettim. Çok farklı bir atmosfere girmiştim. Burnuma gelen hoş koku daha önce hiç hissetmediğim bir râyiha olduğunu fark ettiriyordu. Vaktim oldukça orayı sürekli ziyaret ettim. Kalbî hayatımın düzgün olduğu dönemlerde aynı kokuyu hissederdim. Bir defasında Mevlânâ Hazretleri'nin Türbesinin yanından geçen yolun kaldırımının ortasında tek başına bir mezarlık gördüm. Çok dikkatimi çekti. Sorduğumda bana "Aslında karşımızdaki mezarlık buraya bitişikmiş, sonradan mezarlığı bozup yol yapmışlar. Bu mezarı dozer bozamamış. Kaldırımın ortasına denk getirip bırakmışlar." dediler. Hâdisе bana tesir etmişti. "Kim bilir karşı tarafta ne veliler vardır?" diye düşündüm. Bu duygu ile karşımdaki Üçler Mezarlığı'na girdim. Kabir taşlarını okumak unutkanlığa sebebiyet verir diye hiçbirisinin yazısını okumadan bir miktar yürüdüm. Bir mezarın başında durup dua ettim. Başından ayrılmadan önce, bu kadar mezar içinde niye burada dua ettim diye merakla mezar taşına baktım. Bediüzzaman Hazretleri'nin bir sözü yazılı idi. Meğer kardeşi Abdülmecid

Nursî'nin kabri imiş. Çok hayret ettim. Yüzlerce mezardan gelip tam onun önünde dua etmem elbette tesadüf değildi."

"Karaman'da bir câmide ikindi namazı kılmıştım. Dua ederken birden Mevlânâ Hazretleri'ni ziyaretimde hissettiğim hâli hissettim. O hoş kokulu atmosfer beni sarmıştı. Namazdan Aziz Bey'e, durumu arz ettim. O da "Gerçekten buranın neresi olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu. "Bilmiyorum." deyince, elimden tutup beni biraz ileriye götürdü. Baktım câminin içinde bir kabir var. Meğer Hz. Mevlânâ'nın annesinin kabri imiş."

"Yine o yıllarda arkadaşlarla beraber Beyşehir'in bir köyüne düğüne gitmiştik. Namaz kılmak için köyün câmiine gittik. Orada da beni yine o hoş râyihali atmosfer sardı. Bir türlü oradan ayrılmak ve o atmosferden çıkmak istemiyordum. Camiden herkes çıktı ama hâlâ ben oradaydım. Câminin imamı yanıma gelip, artık camiye kapatacağını söyledi. Ona "Ben burada, Hz. Mevlânâ'yı ziyaretimde hissettiğim hoş atmosferi hissediyorum!" dedim. İmam beni alıp câminin arkasına götürdü. Önümüzdeki mezarlığı göstererek "Bu zât, Kıbrıs savaşı sırasında benden önceki imamın rüyasına girip, 'Yarın düşmanın mevzilerini yarıp onları bozguna uğratacağız!' demiş." dedi. "Muhtemelen Mevlânâ Hazretleri'nin mensuplarındandı." dedi.

Konya'da bulunduğum dönem, bir gün İstanbul'dan gelen Saadettin, Ahmet, Mustafa beylerle beraber Karaman'a gitmiştik. Gece Konya'ya dönerken sıcak bir sohbet havası içerisinde birden hepimiz de çok hoş bir koku hissettik... Mânevî ve feyizli bir atmosfer oluşmuştu, Hasan Bey'in hatıraları münasebetiyle o güzel olayı da hatırlamış oldum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Namaz armağanı

Abdullah Aymaz 2008.12.15

Allah'a çağırma, Allah'ı sevdirmeye öyle mübeccel bir hizmet ki, âyet ve hadisler bu çeşit gayretleri takdir ediyor. Cenab-ı Hakk'ın nebi ve velilerine yaptırdığı bu güzel hizmeti kendilerine iş edinen bahtiyarlar var.

Buna kilitlenen bir ağabeyimiz "Eğer câmiye giden bizler, beş vakitte ezanlar okunurken mabede doğru yürüdüğümüzde, sağımızda solumuzda duran insanlarımıza tatlı dille ve güzel bir üslupla 'Haydi kardeşim, câmiye beraber gidelim... Cenab-ı Hak bizi huzuruna davet ediyor!..' desek, bütün insanlarımız Allah'ın divanına koşarlardı... Biz vazifemizi yapmıyoruz. Ben bugüne kadar tek bir insandan 'sana ne be!.' sözünü duymadım. Çoğu hemen davete icabet etti... Çok azı, mazeret beyan edip efendice kendi yoluna devam etti. En ufak bir kabalık yapana şahit olmadım. Bence en büyük kabahat bizde..." dediğinde bu tespiti çok önemli bulmuştum.

Bu hususta Cemil Tokpınar Bey'in gayretleri de dikkat çekici... "Sabah Namazına Nasıl Kalkılır?" isimli kitabı büyük gayretlerle milyonu aşkın insanın eline geçmiş. Şimdi de on milyonluk bir hedef belirlemişler...

Cemil Bey diyor ki: "Babam, Emirdağ'daki dayısına misafir oluyor. Geceyi dayısıgilde geçiren babam, sabahleyin bir ağlama sesiyle uyanıyor. Dayısının oğlu Ceylan (Çalışkan) hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktadır!. Koca delikanlı, çocuk gibi gözyaşı dökmektedir. Kötü bir olay olduğunu zannederek, 'Hayrola Ceylan, neyin var, niçin ağlıyorsun?' diyor. Ceylan ilginç bir cevap veriyor, 'Sabah namazına kalkamadık. Baksana, güneş doğmuş. Onun için ağlıyorum' diyor. (...) Büyük velilerden Bâyezid-i Bestâmî Hazretleri bir gün sabah namazına uyanamaz. Sabah olduğunda o kadar üzülür, o kadar ağlar, nefisini suçlayıp yüreği yanarak öylesine bir istiğfar eder ki, kendisine

Cenab-ı Hakk'ın affettiği ve sabah namazının sevabından daha fazla ecir verdiği müjdelendir. Bunu fark eden şeytan ertesi gün o zâtı erkenden sabah namazına uyandırır. (...) Namaz için nasıl bir durumda olursak olalım, ister onu haftada bir, ister yılda bir, hatta birkaç yılda bir kaçırıyor olalım; yeni bir ubudiyet şuuru ile donanmak, yeni bir tebliğ ve ikaz harekâtı başlatmak durumundayız. Muhterem M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin 'Gelin işe namazdan başlayalım' şeklindeki tavsiyesini bütün faaliyetlerimizin odağına koymalıyız."

Cemil Bey, "Namaz Kahramanları" isimli kitabında diyor ki: "2004'ün yazında bir seminer sonrasında kitaplarımı imzalıyordum. Küçük bir çocuk masama yaklaştı. 'Ne güzel kitaplar. Sizin (Sabah Namazına Nasıl Kalkılır?) isimli kitabınızdan biraz okudum, namaza karşı isteğim arttı.' dedi. Şaşırdım. Büyük adam gibi konuşan bu küçük çocukla sohbeteye başladım. 'İsmi ne senin, kaç yaşındasın?' dedim. 'İsmim Furkan, yedi yaşındayım. İkinci sınıfa geçtim' dedi. 'Peki bu kitaptan ne kadar okudun?' dedim. 'Bu giriş kısmını bitirdim.' dedi. 'Peki, namaz kılıyor musun, Furkan?' dedim. 'Kılıyorum da... Sabah namazına kalkılmayınca ağlanacağını bilmiyordum.' dedi. Aman Allah'ım, ne tatlı, ne alımlı, ne ibretli bir cümleydi bu!.."

Peygamber Efendimiz'e (sas): "Allah'ın en çok sevdiği amel hangisidir?" diye sorulunca "Vakti gelince kılınan namazdır." buyurdu. (Buharî, Namaz Vakitleri: 6)

Zaten beş vakit namaz, Efendimiz'in (sas) bizlere miraç armağanıdır. Bu değerli armağanın kıymetini hem kendimiz bilelim, hem de bilmeyenlere anlatmaya gayret edelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Moritanya gibi bir ülke sanmışlar

Abdullah Aymaz 2008.12.21

Madagaskar'a gidip Türk koleji açan eğitim gönüllülerimiz, mevcut okul binasının daha sonraki seneler için gelecek öğrencilere yetmeyeceğini anlayınca, yeni okul binası aramaya başladılar. Ama imkânları çok kısıtlıdır.

Ziyaretine gittikleri Pakistanlı işadamı Abdurresûl Yaver, hoş beşten sonra "Benim size çok yakın bir arsam var, aynı zamanda uzun yıllar kullanılmayan binası da mevcut, arzu ederseniz size onu hibe edebilirim." dedi. Okula döndüklerinde öğretmenlerden birisinin işadamı arkadaşı ile karşılaştılar. Kendisi, iç mîmarî ve dizayn üzerine çalışıyordu. Yaver'in binasından bahsedince şaşırdı. Bu kadar hızlı bir şey beklemiyordu. İnceleme ve fiyat tespiti için binaya gidildi. Almanya'dan sponsorları da gelmişti. Beraber onlar da geldiler. Tadilat fiyatı fazla çıktı. O para ile bir arsa alınıp bina yapmak daha uygundu. Velilerden bir müteahhit vardı. "Ben size arsa bulurum." dedi. Arsa bulmak zordu. Fakat hemen bir arsa buldu. Uygun da görüldü. O arada TUSKON programı vesilesiyle müteahhidi Türkiye'ye götürdüler. Eşini ve milletvekili hem de cumhurbaşkanı proje danışmanı olan kayınbiraderini de ülkemizde misafir ettiler. Türkiye'de gördükleri sıcak alâka ve ülkemizin modern ve gelişmiş hâli onlara çok tesir etti. Milletvekili Dr. Luva, "İmkânım olsa Türkiye'nin Madagaskar büyükelçisi olmak isterim!" dedi. Kendisi de "Türkiye'yi Moritanya gibi bir ülke sanıyorduk, meğer yanlışmışız!" dedi. Ayrıca camilerimizin atmosferi onlara çok tesir etti. Döndükten sonra Mr. Ratsera, "Benim dedelerim de Müslüman'dı. Hatta bizim alfabemiz Arapça idi. Ama şimdi şu halimize bakın; ne olduğumuz belli değil." diye dert yandı. Gezip gördükleri özel okulları çok beğendi ve dönünce "Madagaskar'a onlar gibi bir okul yapalım." dedi.

Dönüşte, buldukları arsanın satıldığını öğrenince bizimkiler çok üzüldüler. Ratsera "Hiç üzölmeyin, daha iyisini buluruz." dedi. Gerçekten de Allah'ın inâyeti ile çok geçmeden, havaalanına beş dakika mesafede,

cumhurbaşkanının oteline çok yakın bir yerde, ormanlık bir arazinin içinde bir okul yapacak büyüklükte bir arsa bulundu. Görenler inanmadı, "Burasını satmıyorlardı, hele beyazlara hiç vermiyorlardı. Siz beyazsınız, nasıl oldu da alabildiniz?" diyerek hayranlıklarını ifade ettiler. Mr. Ratsera "Bu okulu bizim çocuklarımız için yapıyorsunuz, arsanın yarısının ücretini ben karşılayacağım. Türkiye'deki insanlar okulları böyle yapıyorlar." dedi ve ücretin yarısını kendisi verdi.

Afrika şartlarına göre çok uzun sürecek işlemler süratle bitirildi ve inşaata başlanılarak 12 Haziran 2008'de kesilen kurbanlarla temel atıldı. İnşaat süresince fedakâr öğretmenler burslarını harçlık usûlü idare ederek, fedakârlıklarını katladılar. Ödemeleri müteahhite zamanında yapabilmek için büyük gayretler gösterilip sıkıntılar ve zor günler sabırla aşıldı. Bugün itibarıyla pansiyon katı 14 sınıflık kat, konferans salonu, laboratuvarları, idari katı ve yemekhanesiyle kaba inşaatı bitirilmek üzere... İnşaallah imkânların elverdiği ölçüde okul en güzel şekilde yeni öğretim yılına yetişecek... Madagaskar'ın en kaliteli okullarından birisi olarak eğitim hayatına devam edecek. Ayrıca kiralık olarak kullanılan ilk göz ağrısı bina da anaokulu, ilköğretim ve kız öğrenciler için eğitim hizmeti vermeye devam edecek.

Şu andaki haliyle bile "La Lumiere International" Koleji, Ramazan ve Kurbanlarda, gerek valilik ve gerekse bakanlıklarla yaptığı hayır organizeleri ile sıkça kendisinden bahsettiriyor. Ayrıca her yıl düzenlediği bilim fuarları, olimpiyat ve İngilizce Drama Festivali ile başarılı adımlar atmaya devam ediyor.

Düzeltilme:

Geçen haftaki "Namaz armağanı" başlıklı yazımızda ismi geçen Ceylan Bey'in soyadı Çalışkan değil Ata olacaktır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düğünde takılanları, hatta evini bile himmet etmek

Abdullah Aymaz 2008.12.22

Münih Zaman Temsilcimiz Mehmet Kurt Bey'in eşi Esmâ Kudret Hanımefendi kanser hastalığından vefat etti. Yedi çocuk annesi merhûmenin vefatından sonra bazı meziyetlerinden haberdar olduk.

Bizlere de ders ve ibret olması dileğiyle öğrendiklerimizi yine yirmi senelik eşi Mehmet Kurt arkadaşımızın dilinden sizlere aktarmaya gayret edeceğim: "Evliliğimiz sırasında gelinliğin fiyatını öğrenince, çok fazla buldu ve bunu israf olarak gördü. 'Bu parayı ihtiyaç sahibi birisine verelim.' dedi. Ben de, gelinlik almaktan vazgeçip iki sene önce evlenmiş olan bacımın gelinliğini ödünç aldım. Düğünümüzde azımsanmayacak kadar çok altın takılmıştı. Takılan bu altınların hepsini de öğrencilere burs olarak verdi. Kendi adına İstanbul'da bir daire satın alma imkânına sahip oldu. Cenab-ı Hakk'ın nasip ettiği bu imkânı seneler önce gazetemizin Avrupa'daki ilk matbaası alınırken oraya verilmesi için himmet etti. Halbuki hastalığının son ayında yer değiştirme durumu hâsıl olmuştu. Evimizden çıktık. Kendisine ait bir evi yoktu. Vefat ettiğinde ise, dünyalık olarak hiçbir şeyi kalmamıştı. Anladık ki, son bir yılda âhiretine hazırlık yapmış. Şunları da ilave etmem gerekiyor: Eşim her sene izin dönemi geldiğinde o senenin (Türkiye veya başka bir yerde geçirebileceğimiz) izin masraflarını hesaplamamı ister ve bana, 'İstersen bu paraları himmet edelim.' diye teklif ederdi. Ben de her defasında teklif ondan geldiği için mahcup olur ve kabul ederdim. Böylelikle 19 sene Türkiye'ye izine gidemedik. En son, geçen

sene gitmiş olduk. Biz onunla evlendikten sonra, böyle ikinci ve sonuncu izin olmuş oldu. Sılâ-i rahîm noktasında ise, hem benim hem de kendisinin anne-babalarımız Almanya'da olduğu için içimiz rahattı."

"Yedi çocuğumuz var. Zeynep (19), Hamide (18), Nesibe (16), Ahmed (14), Mus'ab (12), Halid (10), Meryem (4) yaşında. Almanya'da Cumhurbaşkanlığı makamı, Alman vatandaşı olan ailelerin 7. çocuğuna mânevî evlatlık hakkı veriyor. Bizim Meryem de bu vesile ile şu andaki Cumhurbaşkanı Horst Köhler'in mânevî evladı durumunda. Kendilerinden imzalı, hediye ilâveli bir de belge verildi. Cumhurbaşkanı, Berlin'de her yıl mânevî evlat edinmiş olduğu ailelerle bir araya gelip görüşüyor. Münih Belediye Başkanı ve aynı zamanda Almanya Belediye Başkanlar Birliği Başkanı Christian Ude'den de ayrı hediyeli belge aldık. Ude de her yıl bu çeşit ailelerle Büyükşehir Belediye binasında bir araya gelerek görüşüyor."

"Çevremden eş ve dostlarıma ziyarete gidip geldiğimizde, konuşmalar dönüp dolaşıp ev alma konusuna geliyordu. Bana 'Sen de ev al. Çocukların çok. Hem de devletten çok destek alırsın.' diyorlardı. Ben de hanımla istişare ediyordum. Merhume eşim ise, benim de fikrim olan, hep şu sözleri söylüyordu ve her zaman beni mahcup ediyordu: 'Hasbelkader bu işin herhangi bir yerinde de olsak da, önünde görünüyoruz. Büyüğümüzden öğrendiğimize göre, bizim hiçbir şeyimiz olmamalı değil mi? Geçinecek kadar zaten Allah'a şükür gelirimiz oluyor. Biraz kalanından verebiliyoruz da... Neden bir yükün altına girerek, verme imkânlarımızı ortadan kaldıralım ki?!."

Cenab-ı Hak, Esmâ Kudret Hanımefendi'ye rahmet eylesin, başta Mehmet Bey'e ve çocuklarına sabr-ı cemiller ihсан edip, kolaylıklar ve bereketli ömürler versin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

20 yıla bedel 2 yıl

Abdullah Aymaz 2008.12.28

Moldova'da iki sene adanmışlık ruhu ile hizmet veren eğitim gönüllüsü öğretmen Barış Bey diyor ki:

"Çalıştığım okul Gagavuzya özerk bölgesindeki Çadır Lunga şehrinde bulunmaktadır. Gagavuzlar bütün gelenek ve görenekleri ile Anadolu Türklerine çok benzemektedir. Birkaç misal verecek olursam: Misafiri kapıda karşılarlar, kapıya kadar uğurlarlar. Sezonuna göre mutlaka yiyecek veya içecek cinsinden elinize bir şey tutuştururlar. İlkbaharda meyvelerden, yazın sebzelerden, sonbaharda ise birkaç şişe yeni marul içkisi mutlaka size yolluk olarak verirler. Gagavuzların Anadolu Türk'ü olduğunun en büyük göstergesi olarak, soyadları verilebilir. Mesela adı Alexandır, soyadı Paşalı, adı İvan, soyadı Çoban vs. bunun gibi yüzlerce misal verilebilir. Gagavuzlar sima olarak bize çok benzerler. Öyle Gagavuzlar var ki sanki onları görünce, Türkiye'de bir ikizi varmış gibi hissedersiniz."

"Komşumuz Rus teyze Türkler kiracı geldi diye duyunca hemen onun ve bizim kiraladığımız evin arasındaki kilimi ve oradaki diğer eşyalarını topladı. Ben bu olaya çok üzüldüm. İki ay sonra ailemi getirdim. Eşime dedim ki, 'Hanım bu komşumuz Rus teyze bizlere böyle şeyler yaptı. Sen evde pasta, börek, çörek ne yaparsan mutlaka teyzemize ikram et. Ona tam bir evladı gibi davran.' Hanım saygısını ve sevgisini göstermeye başladı. Rus teyze, hanımın bu tavrı karşısında önce eskimiş kilimi, derken diğer eşyalarını eski yerlerine koymaya başladı. Rus teyze artık bizim bebek ağladığı zaman hemen kapıya geliyor (kendisi emekli bir hemşire olduğu

için) 'Çocuğa ne oldu? Hasta falan mı?' diyerek bizimle ilgileniyordu. Bizim hanım Rusça bilmiyordu kadın da Türkçe bilmiyordu ama anne-kız gibi çok güzel anlaşıyorlardı."

"Yine 2006 yılında Moldova'da çok serin ve soğuk bir kış olmuştı. Evde derece eksi otuzu göstermişti. Sitemizde sular üç hafta dondu. Evimizde iki çocuk olunca, bulaşık, temizlik, su ihtiyacı had safhada idi. Eve üç hafta su taşıdım ama bana bu üç hafta, Allah şahit üç gün gibi geldi. Moldova'dan önce Konya'da çalışıyordum. Evin karşısındaki tatlı su çeşmesinden su getirmeye eriniyordum. O üç haftada hiç usanmadım, erinmedim."

"Moldova'da mutfakta kullandığımız bazı malzemeleri Türkiye'den getirmemiz gerekiyordu. Biz izinden dönerken bir çantayı gıda çantası yapıyorduk. Götürdüğümüz gıda bize iki-üç ay yetiyordu. O kadar da misafirimiz geliyordu. Türkiye'ye gelince, Allah'ın Moldova'da bizlere ayrı bir bereket verdiğini hanımla birlikte anladık."

"25 Mayıs 2006 tarihinde okulumuzun mezuniyet törenine Türkiye'den bir grup sponsor işadamımız gelmişti. Dört ağabeyi yanıma alarak şehir turuna çıktık. Gezdikten sonra onlara ikram için bir kafeteryaya oturduk, garsona çayları sipariş ettik. Getirirken garson çayları yanlılıkla çay tabağına döktü, bizimkiler garsonun bu davranışına tebessüm ederek 'Olur böyle şeyler' dediler. Biz çayları içtik, ben parayı ödemeye gittim. Garson 'Parayı almayacağım, benim ikramım olsun.' dedi. Ben şaşırdım çünkü Moldova fakir bir ülke olduğundan 50 kuruş için 20 YTL'yi bozdururlar. Ben çok ısrar ettikten sonra sordum 'Niçin parayı almıyorsunuz?' dedim. Garson dedi ki 'Benim hata yapmam karşısında hiç böyle tebessüm eden insanlar görmedim ömrümde.' Ben zorlayarak yarı parasını ancak kabul ettirdim."

Yaşanan güzellikler, insan ruhuna işte böyle tesir eder. Barış Bey "Moldova'da iki sene kaldım ama yirmi yıla bedel." diyor. Gerçekten mühim olan, yaşanan zamanın dolu dolu olmasıdır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Her şeyin çaresi; sabır ve dua

Abdullah Aymaz 2008.12.29

Moldova'da öğretmenlik yapan Barış Bey, hatıralarında sabır ve duanın önemini şöyle anlatıyor: "Yazın bir grup öğrenciyle Türkiye'ye geziye geldik. Dokuz tane 10. sınıf öğrencisi var, başlarında da tek başına ben vardım. Çocuklarla geziyoruz.

Haliyle çocuklar yaramazlık yapıyorlar. Dua ediyorum 'Allah'ım bu çocuklar burada bizim misafirlerimiz, bana sabır ver' diye. Sonunda çok sevdiğim bir öğrenciye çok fena kızdım ve konuştum. Sonra da çok üzüldüm. Sultanahmet Camii'ni çocuklara gezdirirken bir kenara çekildim. İki rekat namaz kıldım, tövbe ettim ve: 'Allah'ım ne olur bir fırsat ver de şu çocuğun gönlünü alayım.' diye dua ettim. Sultan Ahmet'ten çıkıp, Gedikpaşa'dan Beyazıt'a gidiyorduk, kızdığım öğrenci benden spor ayakkabısı istiyordu. 'Gel dedim, ayakkabını alalım.' Bir ayakkabıcıya girdik. Satıcı bizim öğrencinin yabancı olduğunu anlayınca bana, nereden geldiğimizi sordu. Ben de Moldova'daki Türk lisesinden geldiğimizi söyledim. Kendisi bizim sponsorlarımızdanmış. Dükkânda birisi daha varmış, o da bizimle konuştu. Biz para vermeye gittik. Ayakkabıcı, 'Ben parayı almam, bu

benim delikanlıya hediye olsun.' dedi. Diğer kimse, 'Ben vereyim parasını.' dedi. Satıcı ikimizden de parayı almadı. Çocuk bu manzara karşısında çok sevindi. Ben de Rabb'ime duamı kabul ettiği için şükrettim."

"26 Mayıs 2007'de yine bir grup öğrenci ile Türkiye gezisine geldik. Farklılık olsun diye öğrencileri Sakarya Kuzuluk İhlas Termal Tesisleri'ne götürdüm. Öğrencilere bir daire kiraladık, markete gittik, akşam yemeği için alışveriş yaptık. Yemeği bir öğrenci ile ben hazırladım. Menemen yapmıştık. İki öğrenci de yemeği balkona, masaya taşıdılar. Yemekten sonra öğrencilerimle masayı topladık. 'Haydi sizi dondurma yemeye götüreyim' diyerek onları dışarı çıkardım. Dondurmayı aldık bir yere oturduk. Yerken iki tane kadın geldi bana 'Siz kardeş misiniz?' dedi. Ben de 'Hayır ben öğretmenim, bunlar da Moldova'da Türk okulunda okuyan öğrencilerimiz' dedim. Kadınlar çok şaşırdılar. 'Neden şaşırdınız?' diye sordum. Onlar da 'Siz yemek hazırlarken, yerken ve masayı da toplarken, şu çocuklar ne kadar düzenli, terbiyeli... Herhalde bunlar dört kardeş, dedik.' diye konuştular..."

"Moldova'daki insanlar için en önemli şey doğum günlerinin kutlanması... Daha da önemlisi yaş pasta (tort) kesmektir. Okulumuzdaki öğrenciler genelde yurttan yatılı kaldıkları için, arkadaşlar onların doğum günlerinde mahlube geleneği başlattılar. Bizim öğrenciler arasında doğum gününde mahlube (yemeği) çevirmek gelenek olmuştu. Biz de öğrencilerimizin doğum gününde etler bizden, diğer malzemeler doğum günü kutlanacak öğrenciden olmak üzere mahlube yapıyorduk. Bunu duyan velilerimiz 'Biz de mahlube isteriz' dediler. Biz de bir öğrencimizin evinde onların mutfağında ve velilerimize mahlube yaptık. Hem de mahlube yemeğini bizzat velilerimizin çocuğu yaptı."

"Öğrenci toplamak için çevre illeri ziyaretlere gidiyorduk. Çimışli diye bir şehre gitmiştik. Oradaki bir okulda sınıfları geziyorduk. Bir sınıftan çıktık. Koridor gayet hoştu. Sınıf gezilerine bir tane belletmen arkadaşım ile gelmişim. İsmi Ali Karataş'tı. Koridorun o hoş ışığında bir tane çocuk 'Ali abi!..' diye bağırırdı. Koridor 'Ali abi' sesi ile yankılanıyordu. 'Ali ne oluyor?' dedim. 'Abi o çocuğu okuldan göndermek zorunda kalmıştık. Ama buna rağmen baksana çocuğun sevgisi hâlâ devam ediyor.' dedi."

"Yine öğrencileri okulumuza davet etmek için devlet okullarında geziyorduk. Bir sınıfta öğrencinin birisi bize 'Hoş geldiniz, nasılsınız?' diyerek bizimle Türkçe konuşuyordu. Biz 'Sen nereden Türkçeyi öğrendin?' diye sorduk. Meğer çocuğun büyük kardeşi bizim okulda okuyormuş. Çocuk bizim dikkatimizi çekebilmek için bir hafta ağabeyinden Türkçe dersi almış."

Evet, yaşanan bu güzellikler inşaallah bir gün yediverenler gibi dünyanın her tarafında meyve verecekler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul 1453 Panoramik Müzesi

Abdullah Aymaz 2009.01.04

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Kültür AŞ Genel Müdürü Nevzat Bayhan Bey'in ziyaretine gitmişim. Beraberce Panorama Müzesi'ni gezdik. Gerçekten çok muhteşem bir eserle karşılaştım. İstanbul için böyle bir şahesere ihtiyaç vardı.

Belçika'da Waterloo Savaş sahnesini ihtiva eden müzeyi gördüğüm zaman kendimi bir meydan savaşının içinde bulmuş ve hayret etmişim. İstanbul'umuzdaki Panoramik Müze ondan kat kat üstün.

Müze için hazırlanan tanıtım broşürünün yazı başlığı "İstanbul'un Fethi'ne Davetlisiniz!" altında şunlar yazılı:

"Fetihten tam 555 yıl sonra, ister Sultan II. Mehmed'in ordusunda bir asker, ister bağımsız bir gözlemci veya yabancı bir gezgin olarak İstanbul'un fethine yeniden tanık olacak ve şehre giriliş anını neredeyse aynen yaşayacaksınız. Macar topçu ustası Urban'ın döktüğü toplara dokunup Kostantinopolis'in surlarına doğru onların patlamalarına şahit olacaksınız. Sultan II. Mehmed'in binlerce askerinin tekbir seslerini ve mehter marşını duyup belki de eşlik edeceksiniz. Dört nala kalkmış atların nal seslerini, savaşan askerlerin kılıçlarından kan şakırtıları işitecek, atılan okların kulağınızın dibinden geçtiğini hissedeceksiniz..."

Gerçekten öyle bir hava var!.. Zannederim bunlara şahit olan hiçbir insanımız gözyaşlarını zaptedemeyecektir. Bu heyecanı mutlaka yaşamak gerekiyor...

Müzenin olduğu yer, önceleri Topkapı'daki Trakya Otogarı'nın olduğu, bugün ise "Topkapı Şehir Parkı"nın bulunduğu alan. Sol tarafınıza bakınca Edirnekapi'daki surları, karşınıza bakınca, Topkapı surlarını yani Kostantinopolis'e ilk Türk askerinin girdiği kapıyı ve sağ tarafınıza dönünce de Silivrikapi'daki surları görürsünüz. İşte Sultan II. Mehmed'in "Fatih" unvanını alışına şahit olunan yer burasıdır.

3.000 m²'lik bir alan içerisinde, çerçevesi yani sınırları olmayan 360 derecelik bir resim düşünün. Resmin en temel özelliği, ona bakıldığında üç boyut tesiri uyandırması. Üç boyut tesirinin sağlanması için izleyici resme ancak 14 metre uzaklıktaki bir platformdan bakacak. Resmin 650 m²'lik alanı gerçekten üç boyutlu ve alanda kuşatmada kullanılan topların, top arabalarının, barut fişlerinin imitasyonları var. 2350 m²'lik iki boyutlu resim alanı ise üç boyutlu gölgenin hemen arkasından başlıyor. Çalışma öylesine detaylı ki, birebir insan büyüklüğünden başlayıp bütün detaylarıyla ince ince işlenerek ufka doğru küçülüyor. Eserdeki figürlerin sayısı on bin civarında.

Dünyada şu anda yaklaşık 30 kadar panoramik müze bulunmakta. Panoramik müzeler genellikle tarihteki önemli olayları tablolaştırmak için yapılmışlardır. En önemlileri, Waterloo Savaşı Panoraması, Osmanlı-Rus Savaşı'nı anlatan Kırım Savaşı Panoraması, Plevne Müdafaası Panoraması ve Mesdağ Panoraması'dır. Bu panoramaların çoğu, 1800'lü yıllarda yağlıboya tekniği ile ve olayın geçtiği yerde yapılmıştır. Müzelerin bazıları yatay olarak, bazıları da dikey olarak yarım panoramik özelliktedir.

"İstanbul 1453 Panoramik Müzesi"ndeki resmin dünyada mevcut 30 kadar panoramik müzeden ayrılan tarafı, hem yatay hem dikey olarak tam panorama olmasıdır. İzleyiciler, platforma çıktığı anda kısa süreliğine de olsa bir şok yaşamaktadır. Bu eserde başta Haşim Vatandaş olarak, Ramazan Erku, Yaşar Zeynelov, Oksana Legka, Ahmet Kaya, Hasan H. Dinçer, Atilla Tunca ve Murat Efe'nin emekleri var. Sekiz sanatçımızın görev aldığı bu müze insanımızın, imkân verildiğinde neler başarabileceğinin de çok açık bir delilidir.

Bu güzel eserin meydana gelmesinde emekleri geçen herkese, başta İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş ve Kültür AŞ Genel Müdürü Nevzat Bayhan'a tebrik ve teşekkürlerimi takdim ediyorum. İnşallah bundan sonra da bu gibi hayırlı ve kalıcı hizmetlere imza atmaya devam ederler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mozambik'ten mesaj var

Abdullah Aymaz 2009.01.05

Bir eğitim gönüllüsü olan Asım Akın Işık Bey, Mozambik'ten gönderdiği mektubunda diyor ki:

Ramazan-ı Şerif'in hemen bitiminde "İnşaallah, Cenab-ı Hak bu sene Mozambik'te 5 bin adet kurban kesmeyi nasip eder" diye temenni ve niyazımız olmuştu. Kudreti sonsuz olan Rabb'imiz, duamızı kabul buyurdu ki, ülkemizden, Almanya'dan hatta Kazakistan gibi yerlerden adeta kurbanlar aktı. Bu güzel organizasyonda Kimse Yok mu gönüllülerinden 14, buradaki Söğüt Koleji öğrencilerinden 15, Türk esnafından 7, Türk hanımlardan 13, okul personelimizden 15, Türk öğretmenlerimizden 8, Mozambikli öğretmenlerimizden 6, hizmetlilerimizden 5, esnaflarımızın işçilerinden 15 olmak üzere 98 kişilik bir ekip vazife aldı. Bunun dışında kesimhanelerde, taşımalarda ve dağıtımlarda yüz civarında insan yardımcı oldu. 50 ton kurban eti, bu ülkenin 10 eyaletinin altısında 15 bin aileye dağıtıldı.

Bu güzel olayda yerlilerden Müslüman, Hristiyan ve Hindu birçok fedakâr insan canla başla çalıştı.

Kurbanlıkların satın alımında ve farklı eyaletlerdeki organizasyonlarımız için "Maputo" merkezli faaliyet gösteren "Comunidade Müçülmana" derneğinin başkan ve sekreterleri Yusuf Ravat ve Hasan beylerin çok yardımları oldu. Masrafları için bir şeyler ödemek isteyişimize karşı, canı sıkılıp kızgın bir ifade ile, "Biz bu işi Allah için yapıyoruz kardeşim!" dedi ve sustu.

Kendisinden 200 tosun aldığımız Margarida Hanım bir Hristiyan idi. Nakliye dâhil anlaşıştık. Başta biraz tereddütlü idi ama meseleyi anlayınca kurbanlıkların zamanında yetişmesi için canla başla çalıştı. Bizimle birlikte mezbahalarda üç gün bekledi. Çevresindekilere, "Bunlar çok farklı. Hiç ayırım yapmadan bütün Mozambik halkına veriyorlar." diyor ve iki çocuğu olduğunu, onların ikisini de Türk okulu olan Söğüt Koleji'ne vereceğini söylüyordu.

Lise binamızın bulunduğu Matola semtinin Belediye Başkanı Maria Isabel Hanım da bütün programlarımıza iştirak etti. Kimse Yok mu gönüllüleriyle yaptığımız ziyaret sırasında, "Siz çok farklısınız. Sizin simalarınız içinizin temizliğini yansıtıyor. Maalesef benim lügatimde sizin fedâkârlıklarınızı anlatacak kelimeler yok." dedi.

Matola Kaymakamı Joaguim Manuel Bey de üç senedir yardım organizasyonlarımızın hep yanında oldu. Ârızasız dağıtım yapabilmemiz için bütün muhtarları yardımımıza gönderdi. 13 mahalle muhtarını toplayıp, "Okulumuzu ve yaptığımız hizmetleri bunlara anlatın." dedi. Kendisini bu kurban vesilesiyle ziyarete gittiğimizde, "Şimdiye kadar bizlere Türk kardeşlerimizin yaptığı iyiliği kimse yapmadı. Kolejleri bizim için sadece bir okul değil... Mozambik'te bu okul sayesinde fakirlik gerileyecek. Türkiye'yi bu okulla tanıdık. Merak ediyoruz, gidip görmek arzu ediyoruz. Bu okullar her yerde açılmalı. Biz kurban nedir bilmezdik. Sizin sayenizde kurbanın çok önemli olduğunu öğrendik. Kurban sadece Müslümanlar için değil, diğer dinlerin mensupları için de bir mânâ ifade ediyormuş." dedi.

Bu ziyaretten ayrılırken Joaguim Manuel Bey'in yardımcısı gözleri dolu dolu şunları söyledi: "Sizler tıpkı Allah'ın gönderdiği elçiler gibisiniz. Ben sizi normal insanlar gibi görmüyorum. Çünkü siz normal işler yapmıyorsunuz. Size nasıl teşekkür edilir bilemiyorum."

Hamza Camii ve medresesinin imam ve müderrisi ve Hamza Kolejleri Başkanı Şeyh Emuniddin Hocaefendi, "Biz Osmalı'yı çok iyi biliyoruz. O varken, Müslümanların hâmîsi isi. O gidince İslâm âleminde ciddî boşluklar oldu ve Müslümanlar başsız kaldılar. (...) Siz çok yönlü insanlarsınız. Sizde amel, pratik ve icraat var. Türk okulu Mozambik'te büyük yankı uyandırdı. Artık tanımayan yok. Kolejiniz sadece eğitimde değil, bilimde, sosyal alanda, fakirliğin yok edilmesinde ve ülkemizin kalkınmasında çok önemli vazifeler yerine getiriyor. Kimse Yok mu Derneği'ni bilmiyordum. Kendilerini çok tebrik ediyorum. Allah yardımcınız olsun." dedi...

Mozambik (Musa b. Beg)'ten haberler sadece bu kadar değil...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kurban etleri fakirler için değil mi?

Abdullah Aymaz 2009.01.11

Bir önceki yazımda eğitim gönüllüsü Asım Akın Işık Bey'in Mozambik (Musa b. Beg)'ten Kurban Bayramı münasebetiyle verdiği bilgileri aktarmaya çalışmıştım. Şimdi de yine onun dilinden devam etmek istiyorum:

Erzincan ve Almanya'dan gelen kurbanların tamamını Mozambik'in en uzak eyaletlerinden birisi olan Tete'de kesmek nasip oldu. Eyaletin Belediye Başkanı Cesar De Carvalho Bey, bizlerden habersizdi. Okulumuzdan bahsettikten sonra kurban eti dağıtmak istediğimi söyleyince hemen yardımcısı Isabel Hanım'ı bize yardımcı verdi. 200 bin civarında nüfusu olan bu eyalette kurban eti girmeyen mahalle ve köy kalmadı. Ömürlerinde ilk defa kurban eti gören insanların heyecanını görmek gerekti!.. "Et geldi!" diye sevinen çocuklar, bastonlarına dayanmış yaşlılar, teyzeler, iki-üç aylık bebeklerini kucaklarına almış anneler, hemen hepsi Kimse Yok mu Derneği'nin konvoylarının çevresine toplanmışlardı.

Tete eyaletinde bize en çok yardım edenlerden birisi de 50 senedir Mozambik'te yaşayan Pakistan asıllı Abdülmecid Bey idi. Devlet hastanesinde idareci olan bu zat, ailesiyle beraber gecesini gündüzüne kattı.

Kesimin yapıldığı Dra. Laura Bravo Hanım da kesimin aksamaması ve etlerin zamanında parçalanıp hazırlanması için hiç odasına girmeksizin kan ter içinde çalışıp durdu. Bize, "Değil mi ki siz, bu kadar hayvanı fakir halk için kesip dağıtacaksınız, o zaman iş değişir. Benim de sizinle çalışmam gerekir. Benden ne isterseniz yerine getirmek mecburiyetindeyim. Sizi tebrik ediyorum, çok büyük iş yapıyorsunuz!.." dedi. Bütün işçileri de Kimse Yok mu Derneği'nin tişört ve önlüklerini giyerek büyük bir heyecanla gönüllüler kervanına katıldılar.

Inhambane eyaletinde de kurbanlar kesildi. Ama burada enteresan bir karşılaşma oldu!.. Otel Inhambane'ye bir ay önce Türkiye'den bir müdür gelmiş! Annesi Mardinli, babası Filistinli, hanımı İskoçyalı olan bu müdür, 1989 yılında İzmir-Yamanlar Koleji'nin ilk mezunlarından Nida Melhem Bey... Bu şehirdeki kesim ve dağıtım işlerini organize etti. Yanında da Türkiye'den gelmiş yine Yamanlar mezunlarından Abdullah Sait Erdoğan ve Abdurrahman Hilmi Erdoğan kardeşler vardı!.. Bu iki fedâkâr kardeşin organizasyon sonunda merkeze (Maputo'ya) döndüklerinde Inhambane'de hiç kurban eti yemediklerini öğrendik. Sebebini sorunca "Bize ikram edildi ama, biz yemedik. Çünkü bunlar Türkiye'den Mozambik'e fakirler için gönderildi." dediler. Sonra öğrendik ki, bu tavır, oradaki insanlara derinden tesir etmiş. Nur Muhammed Camii'nin imamı İsa Hoca, bizim fedâkârlarımıza şunları söyledi: "Ben sizleri sahabe efendilerimiz gibi görüyorum. Peygamberimiz (sas) zamanındakiler gibi davranıyorsunuz. Kurban Bayramı'nı unutmuş olan buradaki Müslümanlara gelip yeniden bayramlarını hatırlattınız. Senede bir defa et yiyemeyen fakirlere kurban eti ikrâm ettiniz. Allah sizlerden râzı olsun."

Chimoio şehrinde kesilen kurbanlar dağıtılmak üzere parçalanırken etrafa saçılan kemiklerin üzerindeki etleri, çocuklar kapışıp dişleriyle sıyırmaya çalışıyor, hatta kemikleri ağızlarında çiğneyip et kokusu almak için uğraşıyorlardı. Pişmemiş ete bile hasret bu yavruların evlerine giren etlerin yemekleri kim bilir nasıl bir bayram havası getirdi!

Birinci günün akşamı Sebilillah Camii'ne gitmiştik. Akşam namazından sonra etleri dağıtacaklık. Burası Patris Lumumba Mahallesi için çoğunluk Müslüman'dı. Fakat namazdan sonra baktık ki, Müslümanlar, Hristiyan komşularını da çağırmışlar. Gelemeyenler için bile kurban eti istediler, biz de verdik. Ayrılırken Dernek Başkanı Hüseyin Bey, "Biz Türkleri yeni tanıdık!. Bizim gerçek kardeşlerimizin sizler olduğunuzu anladık." dedi.

Oradan ayrıldıktan sonra, yolumuz üzerindeki bataklık kenarında kurulu, kamış evlerden meydana gelmiş, elektriksiz ve susuz bir mahalleye de uğradık. Karanlıkta el yordamıyla etleri dağıtmaya başladık. Mahallenin ileri gelenlerinden İsmail Migue Bey, hepsini sıra yapıp kalabalığı nizama soktu. Çocuklar sevinç çığlıkları atıyorlardı... Gönül huzuruyla ayrıldık...

Hepinizden Allah razı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hız. Ali'nin yüz sözü

Abdullah Aymaz 2009.01.12

Çağının büyük âlimlerinden Câhız (Ö. 869), "ilim şehrinin kapısı" Hız. Ali'nin hikmetli sözleri arasında "her biri bin kelimeye denk" yüz sözü derlemiştir.

Bu özlü cümleleri, Harizmşahlar devletinin meşhur şair ve yazarlarından Reşîdüddîn Vatvat (Ö. 1182), "Matlûbü Külli Tâlib, min kelâmi Emîr'il-Mü'minin Ali bin Ebî Tâlib" adıyla Farsça olarak tercüme edip izah etmiş. Sonra da bu eseri önce Harizmşah Atsız'a, daha sonra da bazı ilâvelerle Sultanşah Ebü'l-Kâsım Mahmud bin İl Arslan'a ithaf etmişti. Tanınmış Osmanlı tarihçisi ve Şeyhüislamı Hoca Sâdeddîn Efendi'nin oğlu Abdülaziz Efendi, bu eseri, Sultan I. Ahmed'in isteği üzerine Türkçeye çevirdi ve ona "Gül-i Sad-berg" adını verdi. Bir fazilet rehberi, adâb-ı muâşeret kılavuzu ve siyasetnâme sayılabilecek kitapta, çeşitli konulara dair hikmetli düşünce, tecrübe ve tavsiyeler yer almakta: insanlar, kötülüklerden sakındırılarak iyiliklere özendirilmektedir. İşte bu güzel eseri, Prof. Dr. Âdem Ceyhan da lâtin harfleriyle günümüz Türkçesine çevirerek istifademize hazır hâle getirmiştir.

Bu sözlerden bazıları:

Kişî dilinin altında gizlidir. (Konuşsa hemen belli olur: Eğer sözü akla uygunsa akıllı deriz; uygun değilse bilgisiz...)

Dili tatlı olanın, dostu çok olur. (İnsanın dili tatlı olursa, halk içinde dostları çoğalır... Ama dili sert ve kırıncı olsa, köleleri, hizmetçileri bile sevmez onu.)

İyilikle hürler, kul köle edilir. (Eğer huzurunda dünya reislerinin baş eğmesini istersen, gücün yettiği kadar insanlık et. Hür, insanlıkla bende olur, bağlanır sana.)

Cimrinin malını, felâket veya vârislere müjdele!.. (Mal toplayan cimri, ondan faydalanmaya muktedir olamaz. Ya hayatında elinden aldırır veya ölür, malı mülkü sonunda mirasçılara kalır.)

Bela sırasında sabırsızlıkla sızlanmak, musibeti artırır. (Musibet günlerinde sabır ve tahammül, Allah'ın büyük mükafatını gerektirir. Belâlar, musibetler sırasında bağırıp çağırma ise, acı veren bir cezayı kendine çeker.)

İntikamla efendilik olmaz. (İntikam sıfatı, insandan büyüklük devletini, nimetini ve itibarını boşa çıkarır. Öç almayı ve kini bırakan, böylece, derece yüksekliğini ve ululuğunu elde eder...)

Danışmayı terk etmekle doğru bulunmaz. (Danışma doğru yolun kılavuzudur. Danışma, bütün işlerde gereklidir. Danışmayan hata eder.)

Dilini neye alıştıırırsan, seni ona zorlar. (Yani dilini mutlaka kötölükten men edip iyi şeylere alıştıırman gerekir. Çünkü çok nazik bir yerde, alışkanlığına binâen dilden uygun olmayan bir lâf çıkmakla sahibi ondan zarar görebilir ve söz söyleyenin gönöl pınarı, dertlerin çıkması tasasıyla bulunabilir.)

Kalabalık arasında öğüt vermek, azarlamak ve rezil etmek demektir. (Eğer bir kimseye nasihat etmek istersen, gizli et. Gizli öğüt, nasihatlerin en güzelidir.)

Akıl tamam olduğunda, söz azalır. (Akıl ve anlayışı az olan kişinin âdeti, gayet çok konuşmaktır. Eğer insanın akli ve anlayışı fazla olursa, sözleri azalır.)

Rahatlık, beklentisizlikle elde edilir. (Kalbini ümit ipine bağlasan, hatırın daima kederli, tasalı olur. İnsanlardan beklentini kestiğinde, bütün rahat sana müyesser olur.)

Prof. Dr. Adem Ceyhan'ın "Türk Edebiyatında Hz. Ali Vecizeleri" isimli hacimli bir kitabı daha var. İnsanlarımız böyle değerli araştırmalar ışığında, farklı anlayışlarda da olsa birbirlerine daha hoşgörölü ve anlayışlı bir gözle bakacaklardır. Çünkü kitabı bilgiler hepimizi kök birliğine götürecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Manduhai

Abdullah Aymaz 2009.01.18

Meltem Çalıkoğlu, Moğolistan'a giden eğitim gönüllülerinin bir kısım hatıralarını bir araya getirecek roman sürükleyiciliğinde ibret ve bilgi verici bir eser yazdı.

"Manduhai," Türk Koleji'ni birincilikle kazanan bir kız... Ama kendisini köyden gelmiş arkadaşlarından farklı gören, kendileriyle ilgilenen belletmen güleç yüzlü ablaları için bile bunlarda nereden çıktı, der gibi tavır takınan birisi.

Manduhai, ilk zamanlarda bir gün yurttta uyuyup kalmıştı, Gül isimli belletmen "Manduhai, iyi misin canım? Arkadaşların etütte... Seni göremeyince merak ettim." dedi. O ise "İyiyim, bir şeyim yok." diyerek kalktı ve "Neden merak ettiniz. Benim annem değilsiniz siz, az sonra inirim ben etüde." diye cevap verdi. Gül gidince de "Bekle belki gelirim." diyerek CD çalarını aldı, kulağına taktı ve yatağına uzandı.

Bir akşam Manduhai hastalanmış ve ateşler içindeydi. Bunu fark eden Gül, sabaha kadar ilaçlar vererek ve ılık suda ıslattığı küçük havluyu alnına koyarak, başında bekledi. Ara sıra sayıklayan Manduhai'nin yanına gelen arkadaşı Battuya "Görüyorum ki, daha iyisin Gül abla bütün gece yanındaydı. Ne kadar şanslıyız değil mi? Annemiz yanımızda değil ama bir melek bizimle..." dedi. Manduhai çok şaşmış ve duygulanmıştı.

Manduhai'nin annesi Tsesge Hanım olanları öğrenince ertesi günün akşamı, pahalı bir kaşmir battaniye ile Gül'ün ziyaretine geldi. Gülün odasının soğuk olduğunu ve onun gayet ince bir battaniye ile ısınmaya çalıştığını önceden fark etmişti. Gül'e "Sen hastalanırsan kızım bu gurbette sana kim bakacak? Annen sayılıırım bunu kabul et!" diyerek takdim etti.

Manduhai bir ara bir hayal kırıklığına uğramış ve kısa süreli bir bunalım geçirmiş hatta odasını kilitleyip kimseyi içeri almamıştı. O zaman Gül ablası ona teselli edici en güzel sözleri söyledi ve sonra da "Hem sen, kimin ismini taşıyorsun hiç düşündün mü? Manduhai... Kimdir Manduhai? Kraliçe Manduhai, eşi Manduul Han ölünce, ağlayıp sızlanarak bir köşeye çekilmemiş, aksine ülke idaresini ele almış. Moğol tarihinin ilk ve tek kraliçesi olmuş. Hatta ikiz çocuklarına hâmileliği sırasında, patlak vermiş bir savaşa bizzat katılarak kazanmasını bilmiş.

Şimdi en zor anlarda bile yılmadan olayların üzerine gitme cesaretini gösteren böyle bir kraliçenin adını taşıırken sen nasıl olur bu kadar kolay yılgınlık gösterirsin?" dedi.

Türkiye gezisi söz konusu olunca bir öğrenci "Merak edilecek neyi varmış Türkiye'nin? Hem bunlar neden bizim ülkemizdeler? Kesin başka bir planları olmalı" diye bir söz atınca birden Manduhai, "Ne gibi planları olabilir ki? Öğretmenlerimizin evlerini gördük; sadelikten başka neleri var? Sevdikleri ülkelerine, anne-babalarının yanına iki-üç senede bir gidebiliyorlar... Bildikleri her şeyi bize öğretmek için gayret ediyorlar. Şu belletmen Gül ablamızın bizi sevmekten, bize anne şefkati göstermekten başka ne kusuru var? Bir insan yıllarca rol yapabilir mi?" diyerek çıkıştı.

Manduhai okulu bitirince, Bulgaristan'daki Amerikan Üniversitesi'nde burslu okuma imtihanını kazandı. 18 ay sonra Gül ablasına bir mektup yazdı:

"Canım ablacığım, seni ne çok özledim bilemezsin. (...) Oda arkadaşım Julia çok iyi bir kız. Ona sizlerden o kadar çok bahsediyorum ki, görmediği halde sizleri çok iyi tanır hale geldi. (...) İlk ders günümdü, kendi halinde sohbet eden ayrı ayrı ülkelerden öğrenciler gördüm. Farkında olmadan Türkçe 'Merhaba' dedim. Onlar da gülerek bana 'Merhaba' dediler. Meğer kendi ülkelerindeki Türk kolejlerinden mezun olmuşlar. (...) Ders hocam Profesör Andrea Türkiye'ye gittik. Hayallerim gerçek oldu. İstanbul'da farklı bir sesle irkildim. Hem yükseklerden, hem de hücrelerimden geliyor gibiydi bu ses. Çevremden bunun ezan sesi olduğunu öğrendim. Ben hayatımda bu kadar tesirli bir nağmeyi ilk defa duyuyordum. İstanbul'a geleli yarım gün olmuştu ama beni büyülemeye yetmişti!.." diyordu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meclis başkanının üç oğlu

Abdullah Aymaz 2009.01.19

Hasan Ay Bey, bir eğitim gönüllüsü olarak Afrika'ya gider. Müdür olarak vazifeye başladığı ilk gün, bakar ki, bir bayan elindeki bir kağıtla odasına girer. Kağıdı masasına bırakıp yüz üstü secde eder gibi yere kapanır.

Böyle bir şey bizim inançlarımıza ters olduğu için hemen "Lütfen kalkın, oturun, ne istiyorsanız anlatın, konuşalım." der. Kadıncağız kalkmaz, hep bir şeyler söyler. Müdür bey, anlaşılamayacağını anlayınca finans müdürü Ferhat Bey'i çağırır. O der ki: "Hocam bu hanımın üç çocuğu okulumuzun imtihanına girmiş, ikisi kazanmış ama lise ikide olanı kazanamamış. İdarecilerimizle görüşmüş, onlar kabul etmeyince size gelmiş. Eğer çocuğu kabul edilmezse akşama kadar buradan kalkmayacağını söylüyor." "Peki öyleyse kalksın konuşalım." der. Ferhat Bey, "Alacağınıza dair söz vermeseniz kalkmayacakmış." diye karşılık verir. Bunun üzerine Hasan Bey, masasının üzerine kadının koyduğu zarfı açar bakar ki, antetli kağıda, meclis başkanı, "Bu bayanın çocuğunu okulunuza kabul edin." diye yazı yazmış ve kırmızı kalemle imza atmış. "Tamam alacağız, kalkıp otursun." der. Kendisine, bu mektubu nasıl yazdırdığını sorar. O da, "Benim eşim, meclis başkanı idi, iki ay önce vefat etti. Yerine gelen meclis başkanı da eşimin yakın arkadaşı olduğu için bizim problemlerimizle ilgileniyor." der. Hasan Bey, idarecilere "Bu çocuğu niçin almadınız?" diye sorar. "Çocuk gelecek sene mezun olacak, eğer imtihanları kazanamazsa okulun başarısı düşecek, bu yüzden almadık." derler. Bunun üzerine "Meclis başkanının ricasından sonra almamak ayıp olur. Ben gönderiyorum, kaydını yapın." der. Hanımefendi, büyük bir memnuniyetle ayrılır.

İki yıla yakın bir zaman geçtikten sonra, okullar tatile gireli bir ay olmuştur. Müdür beyin odasına eğitimden sorumlu müdür yardımcısı Ali Bey gelir, beraber çay içerlerken, o gün mezun olan öğrencilerden birisi gelir ve Hasan Bey'e, "Hocam, bugün sizi ziyarete gelmedim." der. "Peki niçin geldin?" deyince "Müslüman olduğumu bildirmeye geldim." der. "Müslüman olmaya neden karar verdin? Çok iyi düşündün mü?" diye sorunca "Ben yıllardır rüyamda Müslüman olduğumu görüyorum. Dün yine rüyamda bir câmiye girdim. Câmi çok kalabalıktı. Baktım annem Müslüman hanımlar gibi kapanmış, beraber diz çöküp dua ediyoruz. Annem bana diyor ki, 'Oğlum sen niye Müslüman olmuyorsun? Bak ben Müslüman oldum. Hocam ben biliyorum ki, annem Müslüman değil. Ama ben tâ küçük yaştan beri hep buna benzer rüyalar görüyorum. İki yıldır bu okulda sizleri de yakından tanıyınca, çok düşündüm, kesin kararımı verdim." der.

İşte bu delikanlı, vefat etmiş olan meclis başkanının oğludur. Müdür beyin gözlerinin önüne, secdeye kapanan hanımın hayali gelir. Bir sene sonra bir Kadir Gecesi, bir tebrik mesajı alır. İsmi hatırlayamaz. Arayınca o öğrenci olduğunu, İngiltere'de bir üniversitede tahsiline devam ettiğini öğrenir...

Aslında bu Türk Koleji paralıdır. Gerçi, Batılıların kolejleri 17 bin dolar alırken bu okulda üç bin dolar alınmaktadır... Ama ülkenin en başarılı okuludur. Eğitim başarılarının ötesinde, sigara, alkol, uyuşturucu gibi kötü alışkanlıkların olmadığı, insanlığa yakışır edep, terbiye ve ahlâkî güzelliklerin verildiği nâdide bir eğitim yuvasıdır... Anne, üç çocuğunu rahatlıkla öbür okullarda da okutabilirdi, ama işte bu sebeplerden, o ictimâî durumuna rağmen, yerlere kapanıp yalvarmak pahasına yavrusunun bu irfan yuvasında yetişmesini istemektedir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gerçek, samimi Müslümanlık

Abdullah Aymaz 2009.01.25

Aslında gerçek, samimi Müslümanlığın biz, Yunus'umuzun diliyle "kıldan ince ve kılıçtan keskince" bir yolda yürümek gibi hassasiyet isteyen bir iş olduğunu biliriz. Ama acaba bu duyarlılıkta, bu ciddiyette kaçımız İslamiyet'i yaşayarak temsil edebiliyoruz? Bir Fransız mühtedinin Bediüzzaman Hazretleri hakkındaki "İslamiyet'i ciddiye alan tek adam." ifadesini duyduğumda bu söz üzerinde çok düşünmüştüm.

Öğrencilik yıllarımızda dinî bir okulda okumanın yanında kaldığımız yurttaki İslâmiyet ile ilgili ayrıca iyi bir eğitim de alıyorduk. Ama onlar birer güzel bilgi idi... Ne zaman ki o güzellikleri azîmet ölçüsünde, kılı kırk yararcasına yaşayan bir rehberi gördük, o zaman gözlerimiz fal taşı gibi açıldı. Öğrendiklerimizle uyguladıklarımız arasında ne kadar büyük farklılıklar vardı!.. Onları yaşayıp temsil eden bir kişi bile olsa, bizi az-çok kendimize getirmeye yetti...

Bu hususu biraz açmak için Sadettin Başer Bey'in hatıralarından bir misal sunmak istiyorum:

"Bir gün, Başkurdistan Müftüsü Talgat Taceddin Bey'le İzmir'e ziyarete gitmiştik. Ziyaret sırasında Müftü Efendi, rahatsızlığından dolayı sekiz aydır uyku uyuyamadığı için sinirleri çok gergindi. Hocaefendi konuşurken de ikide bir sözünü kesiyor ve sorduğu sorularla da âdeta yine kendisi cevap vermek ister gibi bir tavır alıyordu. 'Bu tutumu rahatsızlık doğurabilir' endişesiyle Müftü Efendi'ye, 'Hocam kalksak iyi olur. Fazla meşgul etmeyelim. Yapacak başka işleri vardır.' diyerek, ikna etmeye çalışıyordum. Bu durumu fark eden Hocaefendi, bir ara kalktı ve beni çağırdı. Yanına vardığımda, 'Sadettin Bey, hakikaten yapılacak çok işim var, kırmadan kaldırsanız iyi olur. Bazı kimseler kendilerini dinlettirmekten zevk alırlar.' dedi. Bir müddet sonra biz kalktık ve İstanbul'a geldik... Hocaefendi de telefonla beni arayarak İzmir'e gelmemi istedi. Gittim. Elime bir zarf verdi.

Sonra da, "Ben zımnî de olsa Talat Taceddin Bey'i gıybet etmiş oldum. Siz ayrıldıktan sonra çok rahatsız oldum ve uyuyamadım. Bu zarfı Müftü Efendi'ye verin." dedi. İstanbul'a döndüm. Yanıma Salih Bey'i de alarak Müftü Bey'in kaldığı otele gittim. Zarfı uzattım. Açtı; içinde değerli bir hediye vardı. Mektubu okumaya başladı. Ama okurken ağlıyordu. Biz de meraklanmıştık. Bize, 'Siz bu mektupta ne yazıldığını biliyor musunuz?' diye sordu. Bilmediğimizi söyledik. 'Hocaefendi, beni gıybet ettiğinden hem de hangi sözlerle gıybet ettiğinden bahsederek benden hakkımı helâl etmemi istiyor. Bunu her insan yapamaz. İşte gerçek, samimî Müslümanlık budur.' dedi."

Şimdi bakınız, "Sizden biriniz, ölmüş kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı?" (Hucurât Sûresi, 12) âyeti gıybetin nasıl çirkin bir şey olduğunu açıkça ifade ediyor. Hadislerde gıybet edenlerin "Allah'ım! Bizi ve gıybetini ettiğimiz şahsı mağfiret buyur." diye dua etmemizi ve gıybeti yapılan kimseyle karşılaşınca da, "Ben şöyle şöyle senin gıybetini yaptım. Bana hakkını helal et!" dememizi emreden ifadeler var. Kaçımız, bu emri yerine getirecek bir yüreklilik gösterebiliyoruz? Zaten böyle davransak bir daha kimsenin gıybetini yapabilir miyiz?

Bazıları, "Canım ben yalan mı konuştum? Ben onun yaptıklarını söylüyorum." diye nefis müdafaasına bile kalkışabiliyor. Zaten gıybet, o kimse yokken onun yaptığı hoş olmayan şeyleri söylemektir. Yani yaptığı konuşma gıybettir. Eğer yapmadığını söylüyorsanız o, gıybetin üstüne bir de iftiradır; daha büyük bir günahdır.

Eğer bu güzel İslâmiyet'in, güzel prensiplerini açık bir yüreklilikle yaşasak, yani İslâmiyet'i böylece hayatımızda ciddi bir yere oturtsak, hem kendimizi hem de insanlığı düştüğü bu girdaptan Allah'ın izniyle kurtarabiliriz. Çünkü insanlığın içinde vicdan gibi, hassas teraziler ve güzel hasletler mündemiç... Üzerleri çeşitli şeylerle örtülse de böyle güzel örneklerle birden uyanıp cezbolmaları da söz konusudur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük zelzelede yardım toplamıştı

Abdullah Aymaz 2009.01.26

Moğolistan'daki Türk kolejinde çocuğu okuyan bir anne (Tsogtsaikhan Hanım) şu ibretli olayı Türk koleji öğretmenlerinin de içinde bulunduğu bir Moğol topluluğuna anlattı:

Ben matematik öğretmeniyim. Bu zamana kadar mesleğimi çok severek yaptım. Oğlumun da öğretmenleri gibi bir öğretmen olmasını istiyorum. O da bunu çok istiyor. Ben Darhan'da hem mesleğimi yaptım hem de rehberlik konusunda öğrencilerimize yardımcı olmaya çalıştım. 1999 yılında dersine girdiğim bir öğrencim benden bir konuda yardım almak isteğini söyledi. Bu öğrencimin ağabeyi Türkiye'de okuyormuş. O sıralar büyük bir deprem olmuştu Türkiye'de. Bana anlatılanlar durumun ne kadar acı olduğunu ve felaketin ne denli büyük olduğunu ortaya koyuyordu. Bu sadece öğrencimin bana anlatabildikleriydi. Oysa ben belki de annelik sezisiyle olacak bunu içimde daha çok hissetmiştim. O güne kadar ben bir Türk'le bile karşılaşmamıştım. Ancak neticede dünyanın neresinde olursa olsun bu acıyı aynı şekilde yaşar ve "Ben olsam ne yapardım veya ne yapabilirim?" diye kendimi sorgulardım. Sonra öğrencim; "Öğretmenim, ağabeyim benden okul olarak bir bağış kampanyası düzenleyip, miktarı ne olursa olsun toplanan yardımı depremzedelere ulaştırmamı istedi. Tabii bunu ancak sizin yardımınızla yapabilirim. Ne dersiniz?" dedi.

Ben hiç düşünmeden "Haydi çalışmalara başlayalım." dedim. Bunun üzerine okul öğrencilerimiz ve çevremdeki sanat camiasından tanıdığım arkadaşlarla bir program hazırladık. Programın daha çok yankı getirmesi ve toplanan bağış miktarının daha çok olması için, bunu başkent Ulan Bator'da yapmaya karar verdik. Sizlerin desteğinizle programı sahnelemeyi başardık. Program sonrası epeyce bir bağış toplandı ve bunu Moğolistan'ın Türkiye büyükelçisine teslim ettik. Biz ailecek o yıl başkente taşındık. 1999-2000 eğitim öğretim yılının sonlarına doğru ulusal matematik olimpiyatı oldu, oğlum dereceye girmişti.

Ardından çok geçmeden siz geldiniz ve oğlumu Ulan Bator Moğol-Türk Fen Lisesi'ne kaydettirmemizi istediniz. Okuldaki tahsili süresince burslu okuyacaktı. Buna ne kadar sevindiğimi size tarif edemem. Ben bunun kesinlikle o bağış programı sonrası Yaratıcı'nın bize bir lütfu olarak gördüm. Ama bu küçük yardım gayretimin cevabı bununla da kalmadı.

Siz şimdi oğlumu Türkiye'de eğitim alması için göndereceksiniz. Oğlum matematik öğretmeni olacak ve yine sizin desteğiniz hep onun yanında olacak. Bu beni gerçekten çok duygulandırdı. Hem size hem de Yaradan'a minnettarım." Türk kolejinden Selin Hanım ise, içinden "evet velimizin söylediği gibi, Allah çok büyük... Küçük bir iyiliğe verilen lütufsa kat kat büyük. O'nun hikmetinden sual olunmaz." diye düşündü.

(Meltem Çalıkoğlu'nun hatıra notlarından)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O yiğitler Hırvat değil Boşnak

Abdullah Aymaz 2009.02.01

Daha önceleri birkaç yazımda kendisinden bahsettiğim Aras Konyhodzic Bey'le tekrar görüşmek nasip oldu. Merhum babası gazeteci olan Aras Bey, Amerika'da ikamet ediyor. Balkan Derneği Başkanı olan Aras Bey, Bosnalı. Asılları Konya'dan gitmiş.

Zaten soyadı, "Konyalı hoca oğlu" mânasına geliyor. Sırp katliamı sırasında Türkiye'ye gelmiş, sonra Avustralya'ya gitmiş. Oradan da Amerika'ya gelip doktorasını yapmış. Annesi hâlen Avustralya'da bulunuyor. Hacdan yeni dönmüş. Annesiyle hacda hem de aynı otelde buluşmuşlar.

Sohbetimiz sırasında anlattığı bazı hatıralar dikkatimi çekti: 1943'te Bosna'ya giren Hitlerin askerleri bir grup Boşnak gencini kampa alıp eğitmişler. Sonra da Fransa'nın bir kasabasına götürmüşler ve "Çoluk-çocuk bunların hepsini öldürün!.." diye emir vermişler. Meğer Fransızların "DİRENÇ HAREKETİ" isimli teşkilatı Alman askerlerini öldürmüştü. Bunun intikamı olarak bir Fransız şehri olan Villefranche-de- Rouergue'yü yok ettirmek istemişler. Fakat Boşnak gençler "Biz Müslüman'ız ve böyle bir şey yapamayız. Masum halkı öldüremeyiz!" demişler. Hitlerin askerleri de "Öyleyse biz sizi öldürürüz!" diye tehdit etmişler. Boşnaklar "Ne olursa olsun, biz böyle bir vahşeti irtikap edemeyiz" deyince, gerçekten bunları öldürmeye başlamışlar. Boşnaklardan sadece üç kişi kaçıp kurtulabilmiş... İşte bunlardan birisi de şu anda Amerika'da bulunan ve 90 yaşın üzerinde olan Ali Bey... Bir Alman'la evlenip ABD'ye gelmiş. Aras Bey bu zatla hâlâ görüşüyor...

Fransızlar bu olayı biliyor, hatta her sene bunun kutlamasını yapıyorlar. Fakat bu yiğitlerin Hırvat olduklarını sanıyorlar. Sebebi ise, Hırvatların, Boşnakların Hırvat asıllı Müslüman olduklarını iddia etmeleri... Zaten Sırplar da Boşnakları "Sizin aslınız Sırp; niye Müslüman yani Türk oldunuz?" diyerek devamlı katliam yapıyorlar. Bütün

takdir ve teşekkürlerini, bu sebeple Fransızlar, Hırvatlara takdim ediyorlar... Olay hiç de öyle değil. Bilakis Hitlerin askerleri 1941'de Sırlardan, Yahudilerden ve Çingenelerden (Sırların iddiasına göre seksen bin kişiyi, Hırvatların iddiasına göre otuz bin insanı) Hırvatlara öldürttüler. O zaman Hitler'e karşı, "Bunlar (Yahudi, Sırp ve Çingeneler) öldürülmesin." diye 63 tane Boşnak karşı çıkmış. Karşı çıkanlardan birisi de Bedreddin Guşiç... Bedreddin Bey, Aras Bey'in annesinin dayısı...

80 bin ile 30 bin arasında katledilen bu insanların kaldığı yerin ismi JASENOVAC KAMPI... Aras Bey bu kampı görmüş. Hatta Hırvatların öldürdükleri bu insanların cesetlerini Ahmet Ağa isminde bir Boşnak'a taşıtmışlar. O "Cesetleri arabama aldıktan sonra uygun bir yere gelince hemen kontrol ediyordum, eğer henüz ölmemiş yaralılar varsa onları uygun yerlere bırakıp kurtarmaya çalışıyordum, böyle 40 civarında insan kurtardım. Çoğu çocuktu." demiş.

Durum böyle olduğu halde zâlim ile mazlumu birbirine karıştırıyorlar. Maalesef Sırların son katliamında, onlara destek verenlerden birisi de Fransa'nın Başkanı Mitterand idi. Sonradan açılan meclis konuşmalarında bunun delilleri var.

Aynı şekilde Sırlar Boşnakları keserken Mostar'da televizyonların canlı yayınında tarihî Mostar Köprüsü'nü topa tutup yıkanlar ve Mostar'da camide namaz kılan masum ve mazlum Boşnakları yakanlar da Hırvatlardır hem de caminin imamını duvarda ellerinden ayaklarından çivileyerek...

Aras Bey, "Fransızları, kendilerinin öldürülmesi pahasına öldürtmekten çekinen Boşnakların tümenlerinin adı 'Hançer Tümen' Hançer, Boşnakların kullandığı, Türkçeden geçmiş bir kelime... Nasıl bu tümen Hırvat olabilir? Hırvatlar hiç tümenlerine 'Hançer' ismi verirler mi? Gerçek böyle iken, bu şehrin ana caddesine 'Avenue de Croates' yani 'Hırvatların Caddesi' ismi verildi. Bu tarihî yanlış, düzeltilmelidir." diyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kismet

Abdullah Aymaz 2009.02.02

Houston'a gitmek için uçağa bindik. Ben 7 numarada D koltuğunda koridor tarafındayım. C'de yaşlı bir Amerikalı hanım oturuyor. B'de ise bir Türk... Bizimkiyle sohbetে başladılar. "Türkiye... İstanbul..." derken bizimki ona Amerikalı bir profesörün Türkiye'yi överek yazdığı tanıtıcı bir kitabını verdi...

Sohbetleri daha da koyulaştı. Uçağımız da üç buçuk saat rötâr yaptı. Yukarıdan gelen gürültüden uçağın kar ve buza karşı alkolle yıkandığını anladık. Bir tarih öğretmeni olan hanım kitabı okumaya başladı. Sonra eşine telefon etti...

Bizimki bana dedi ki: "Bir şirket sahibi olan eşiyile bir de iş bağladık. Kitabı çok beğendi. Sonra da bana 'Kismet' dedi. Meğer bunlar da bizim kullandığımız gibi kader-kismet manasına aynen kismet kelimesini kullanıyorlarmış. Aslında daha erken gidecekmiş, fakat New York'ta avukat olan kızı ile daha fazla görüşebilmek için bileti tehir ettirip bu uçağa binmiş. Bu kadar da uçağın içinde beklemesine rağmen halinden hiç şikâyetçi değil hatta çok memnun."

19 Ocak Pazartesi, Martin Luther King Günü... Okullar tatil... Gezdiğimiz okullarda onunla ilgili resim ve yazıları duvarlarda yazılmış olarak görüyoruz. Martin Luther King, 15 Ocak 1929'da doğduğu için ocak ayının üçüncü pazartesini, Martin Luther King Günü yapmışlar. 4 Nisan 1968'de öldürülen bu siyahî önderin "Bir hayalim vardı" diye başlayan sözleri her yeri süslüyor. O hep Georgia'nın kırmızı tepelerinde eski bir kölenin çocukları

ile o kölenin efendisinin çocuklarının bir masanın etrafında kardeşçe oturacakları günleri... İrkçılığın yaşandığı Mississippi gibi bir bölgede bile özgürlüğün yaşanacağı günleri... Sert, ırkçı aşağılanmaların olduğu Alabama'da bile, küçük bir siyahî çocuğun bir beyaz çocukla, kız ve erkek kardeşler gibi el ele yürüyebilecekleri günleri hayal ediyormuş!. İnsanlık adına ne güzel hayaller değil mi?

Bir gün sonra yani 20 Ocak Salı günü de Hüseyin Barack Obama, başkanlık yeminini yapıp Amerikan başkanı oldu. Martin Luther King, bunu da hayal ediyor muydu bilmem... Ama babası itibarıyla kökü Afrika'ya dayanan Hüseyin Barack Obama seçim sırasında sık sık Martin Luther King'in hayallerine ve sözlerine atıflarda bulunmuştu. Gerçekten yemin töreninde yaptığı konuşma da güzeldi. Amerika'daki farklı dinlere mensup toplumları sayarken Müslümanları ikinci sıraya koydu ve İslam dünyasına da seslenerek, yumruklarını açıp dostça tokalaşmaya hazır olmalarını istedi. İnşallah bu güzel sözlerinin bilhassa güvenlik mülahazası ile insan özgürlüklerine zarar vermeme ve insan haklarını ön plana alma sözlerinin ciddi olarak arkasında durur ve İslam dünyasına karşı gerçekten dostluk elini uzatır.

Amerikalı tarih öğretmeni hanımefendinin dediği gibi ben de böyle bir kismet tevafuku ile 2009'da bunlara şahit oldum. 1999'da aynen bu bölgeye geldiğimde başka bir olaydan daha doğrusu bir dönüm noktasından yine burada haberdar olmuşum. Cenab-ı Hak o korkunç kampanyayı daha sonra hayra çevirmişti. Hüseyin Barack Obama'nın bu güzel temennileri de yine inşallah daha güzel günlere başlangıç olur...

Houston'daki Türklerin tesis ettiği Kültür Merkezi gerçekten görülmeye değer. Anadolu'muzun gülün yüzünü temsil eden bu müesseseyi, Houston'a giden insanlarımızın mutlaka ziyaret etmelerini tavsiye ederim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendi güzel renginizle

Abdullah Aymaz 2009.02.08

Houston'da eğitim gönüllülerinin ve Türk müteşebbislerinin açtıkları bazı müesseseleri görmek imkânım oldu. Ülkemizi tanıtıcı ve Türkiye imajının itibarını artırıcı gayretleri müşahade ettim. Bilhassa "Harmony" Okullar zinciri Teksas eyaletinde kaliteli eğitimiyle birlikte dilimize ve kültürümüze yaptığı hizmetlerle gerçekten takdire şâyan...

Aldıkları takdir belgeleri ve % 90 başarıyla "Exeplary School" sınıfında olmaları ayrı bir başarıları...

Bir okulu gezerken Türkçe olimpiyatlarına hazırlandıklarını gördük. Okul idarecileri ve öğretmenler çalışma planlarını yapıyor, öğrenciler de biz orada iken "Fethiye-Kerimoğlu" üzerine folklor çalışmaları yapıyorlardı.

Philip isimli bir öğrenci "Anne" şiirini âhenkli vurgularla ve düzgün bir Türkçe ile okuyordu.

"Beyaz Melek" filmi için Houston'a gelen Mahsun Kırmızıgül, okulları da ziyaret etmiş. Sürpriz şekilde kendisi, şarkısını söyleyerek karşılayan Amerikalı öğrenciler karşısında duygulanıp onları kucaklamış ve gözleri yaşarmış.

Türkiye'yi tanıtıcı festivaller ile de farklı güzellikler sergilemiş. Turizm adına üst seviyeden pek çok insan ülkemize getirilmiş. 26 medeniyetin gelip geçtiği ülkemizin bir açık hava müzesi olduğunu görenler ve

insanlarımızın sıcak ilgisine ve samimiyetine yakından şahit olanlar, döndükten sonra pek çok Amerikalının memleketimizi gezip görmesi için referans oluyorlar.

San Antonio'da da eğitim yuvaları var. Bilhassa kendi insanlarımızın inşa ettikleri bir okulun binasının giriş kısmı ve park yerindeki Osmanlı saati, pek çok medeniyetin âhenkli bir 'harmoni'si gibiydi. Öğrencilerin durumu ise ayrı bir galeri. Neredeyse her renkten çocuk var. Ama gökkuşağı gibi bir kaynaşma içindeler. Öğretmenler de öyle... Eğer Martin Luther King'in gözleri onları görseydi "Hayatım boyunca hayalini kurduğum güzellikler bu okullarda sergileniyor. İşte her renkten çocuk ele ele... Ayrı milletlerden öğretmenler ve veliler el ele vermiş insan kardeşliğinin gerektirdiği güzellikleri paylaşıyor ve iyilikler üretmek için hep birlikte gayret ediyorlar. Bunlar benim hayallerimin de ötesindeki güzellikleri tahakkuk ettirmişler!.." diyecekti.

Teksas bölgesini gezerken çiftliklerin yanından geçiyorduk. Zannediyorum, bilhassa bu ekonomik krizden sonra çok hesaplı şekilde bu çiftlikler satın alınabilir. Buralarda çalışmak üzere pek çok insanımız buralara getirilebilir. Sadece çiftlikler mi? Pek çok şey...

Bir milletler mozaïği olan Amerika'da pek çok ülke insanının kültür merkezlerini, işyerlerini görüyoruz. 300 milyonluk nüfusla bu büyük ülke büyük bir pazar olduğu gibi, iş bilenler için de kocaman fırsatların bulunduğu bir yer. Herkes kendi rengi ile bu mozaikte büyük bir alanda görünmek istiyor. Çinliler, Hintliler, Japonlar, Koreliler.. ağırlıklı şekilde yerlerini almışlar. Ticarete, siyasette söz sahibi olmuşlar.

Şerden bile hayırlar çıkaran Cenab-ı Hakk'ın hikmetine dayanarak şu anda dünyayı sarsan bu büyük krizden de çok büyük hayırlar çıkabilir. Mühim olan, fırsatları çok iyi değerlendirebilmektir. Bunun için beyin fırtınalarına ihtiyaç vardır. Bazılarına göre zaten "Amerika bir fikirdir". Boşlukları görüp o "fikir"le güzelce doldurma şansını yakalarsanız, emellerinize ulaşır ve lâyük olduğunuz yeri alırsınız.

Çeşitli ülkelerden işçi olarak, hatta kaçak olarak gelen bazı insanlar zamanla çalışıp gayret göstererek legal hâle gelmiş, bu arada çocukları yetişip tahsillerini tamamlayarak en üst makamlara ulaşmış veya ticari ve siyasî hayatta önemli şahsiyetler olmuşlar.

Bizim insanlarımız ise şahsî itibarları ve kendi imkânları ile yasal yollardan daha büyük işler yapmaya namzettirler. Bunun için teşvik etmeye ve cesaretlendirmeye ihtiyaçları olduğunu zannediyorum.

Bunları, Teksas gezisi sırasında duyup gördüklerimin hatırlatması ile yazmayı düşündüm. Belki bazılarını bu hususta gayrete getirebilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Madam Dickson

Abdullah Aymaz 2009.02.09

Yolumuz Dallas'a uğradı. Eğitim yuvalarının yanı sıra şehri de gezip görmek imkânımız oldu. Bilhassa J.F. Kennedy'nin vurulduğu caddede de dolaştık. Ateş eden katilin silah doğrulttuğu binayı ve depoyu da gösterdiler.

Kehanetleriyle meşhur Madam Dickson, Başkan Kennedy'yi Dallas'a gitmemesi için uyarmış "Gitmesin, öldürecekler!" demişti. Ama o, bu ikaza kulak asmamıştı. Başkan açık arabanın üzerinden halkı selamlarken katil Oswald da silahını ateşlemişti. Birincide ıskalamıştı. Çünkü silahta hafif eğrilik vardı. İkincide isabet ettirmişti. Çünkü yol da hafif eğrilmişti. İşte bu kaderdenk noktasıdır.

Zaten Kennedy'den yüz sene önce de Lincoln de bir suikast neticesi öldürülmüştü ve aralarında büyük tevafuklar bulunmaktadır. Seneler önce bu meseleyi Sızıntı dergisinde ve kadere dair yazdığım bir kitapçıkta şöyle ifade etmiştim:

Abraham Lincoln ile Kennedy'nin kader örgülerindeki benzerlikler:

Lincoln, Kongre'ye 1847'de, Kennedy yüz sene sonra 1947'de seçildiği gibi, Amerikan başkanlığına Lincoln, 1860'ta Kennedy ise tam yüz sene sonra 1960'ta seçildi.

İkisinin eşleri de suikasttan önce Beyaz Saray'da birer çocuk kaybetti.

Lincoln'ün sekreteri, kendisine tiyatroya gitmemesini söylemişti. Kennedy'nin ise soyadı Lincoln olan sekreteri de kendisine Dallas'a gitmemesini söyledi.

İkisi de eşlerinin yanındayken cuma günü, kafalarının arkalarından kurşunlandılar.

İki başkanın yardımcılarının soyadları Johnson'du.

Yardımcılardan Andrew Johnson 1808'de Lyndon Johnson ise 1908'de doğmuşlardı.

Katillerden Broth 1839'da, Oswald ise 1939'da doğmuştu.

Katillerin ikisi de yakalandıktan sonra mahkeme önüne çıkmadan vurularak öldürülmüşlerdi.

J. W. Broth, Lincoln'ü bir tiyatrodan vurmuş ve bir depoya kaçmıştı. L.H. Oswald ise Kennedy'ye bir depodan ateş etmiş ve bir tiyatroya kaçmıştı.

Lincoln ve Kennedy 7'şer harfli olduğu gibi, katillerin isimlerinin harf sayısı 15'er idi. (John Wilkey Broth ve Lee Harvey Oswald)

Bu münasebetle Madam Dickson ile ilgili olarak bir hatıramı da anlatmak istiyorum:

Yetmişli yıllarda ruh ve kader konusunu araştırırken Bedri Ruhselman'ın bir kitabında onun hakkında şu mealde bir yazı okumuştum:

Madam Dickson, Başkan Kennedy'yi uyardığı gibi bir gün bizim büyükelçiyi de uyararak; "Pek yakında Ankara'da büyük bir zelzele olacak. Yakınlarına haber gönder, şehri terk etsinler!" der fakat büyükelçimiz bu sözlere kulak asmaz. Ankara'da da dediği gibi bir şey olmaz. Ama Alaska'daki Ankorey isimli bir yerleşim bölgesi yerle bir olur. Yine o kitapta Madam Dickson'ın "1980'de Anadolu'da meşhur olacak birisi, daha sonra dünyada da meşhur olup insanları birleştirecek!" mealinde sözlerini de okumuştum. 1990'lı yılların başında kendisiyle görüşmek istedim fakat ulaşamadım. 2000'li yıllarda bir arkadaşım onun devamlı yanına geldiği Türk kuaför ile tanışmış. Fakat artık o tarihte Madam Dickson vefat etmişti. Böylece kendisine sormak istediğim soruları soramamış oldum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahalardaki asil ve ulvî ruhlar

Himmet ve gayretleri yüksek olan yürekler tek başlarına bir millet olurlar, hatta niyet ve gayelerinin yüceliğine göre bütün insanlığı temsil edebilirler. Vehbî olsun, kesbî olsun sahip oldukları maddî-manevî bütün imkân ve itibarlarını, umum insanlık için seferber edebilirler.

Bu ulvî ruhların çoğunluğundan meydana gelmiş ve bütün üniteleri de ufuklu ve derinlikli fertlerden oluşmuş devletler de bir nevî Zülkarneynliği temsilen, din, dil, ırk ve renk ayırt etmeden yeryüzündeki mağdur ve mazlum milletlerin imdadına koşarak İlâhî hilafetin gölgesi olmayı başarmışlardır. O güzel vasıfları üzerlerinde taşıdıkları müddetçe de bu âlî hizmetlerini sürdürmüşlerdir. İşte Osmanlı Devleti Âliyesi, bu misyonunu, son dönemlerine kadar, dünya dengelerini sağlayarak devam ettirmiştir. Maalesef devlet çapında gücüyle ve adâletiyle şu anda dünya yüzünde böyle âdil bir güç olmasa da, fert çapında çeşitli sahalarda böyle asil ruhlar ve âlî gönüller göze çarpmaktadır. Buna misal olarak İspanya'nın Sevilla takımında oynayan dünyaca meşhur futbolcu Frederic Oumar Kanoute'yi gösterebiliriz. O, mağduriyet ve mazlumiyetlerine inandığı Gazzeliler için binlerce kişinin önünde İsrail'in yaptıklarını protesto etti. Malili golcü, 8 Ocak'ta oynanan İspanya Kral Kupası mücadelesinde Deportivo de La Coruna'ya gol attıktan sonra formasının altında "Filistin" yazısı bulunan siyah tişörtünü seyircilere gösterdi. Oumar Kanoute'nin bu protestosu, Brezilyalı ve Katolik olan takım arkadaşı Luis Fabion tarafından da destek gördü. Frederic Oumar Kanoute, Fransız bir anne ve Malili bir babanın çocuğu olarak 1977'de Fransa'nın Lyon şehrinde doğdu. Bir Fransız olarak yetişti. Futbolda bir yıldız oldu. Yirmi yaşında kendi isteğiyle İslamiyet'i seçti. Mütevazı ve yardımsever şahsiyeti ile bilinen Kanoute, İslâmî şahsiyetini kimseye çiğnetmedi. İslamiyet'e ters bulduğundan daha önce takımının formasında bahis sitesinin reklamı olduğu için sahaya çıkmak istemedi ve birkaç maçta reklamın üzerinde bantla mücadele etti.

Oumar Kanoute, Sevilla'da, kontratı bittiği için satışa çıkarılan camiye 510 bin Euro'ya satın aldı. Hem yıkılmaktan da kurtardı. Dünyanın üçüncü fakir ülkesi olan babasının memleketi Mali'de bir 'çocuk köyü' kurdu. Ayrıca dünyada okumaktan mahrum bulunan 130 milyon çocuğun durumunu utanılacak bir mesele olarak görerek, herkesi bu mevzuda hassas olmaya davet etti.

Sırpların Bosna katliamı devam ederken Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı olarak 1995'te "Bosna'da Çocuklar Ölmesin" diye katliamı durdurucu bir çare düşünüldü. İhsan Kalkavan Bey'in teklifi ile İspanya'da bulunan menajer Bayram Tutumlu Bey'le görüşüldü. O da dünya çapında meşhur futbolcuları Türkiye'ye davet ederek bir maç gerçekleştirdi. O zaman başbakan olan Tansu Çiller'in, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin ve bazı meşhurların iştiraki ile dünyaya bir mesaj verildi.

Şimdi Frederic Oumar Kanoute'nin hatırlatmasıyla yine "Bundan sonra artık çocuklar hiç öldürülmesin!" sloganı ile böyle bir şey yapılabilir. 1995'teki mezkûr maça Maradona da gelmişti... Aynı Maradona, ABD'nin Irak'a karşı gerçekleştirdiği operasyona karşı da ilgi çekici mesajlar vermişti. Brezilya'nın Botofago takımı da o dönemde bütün maçlarına, önlerinde Portekizce "Savaşa hayır" yazan formasıyla çıkmıştı. İtalya'da da Serie A takımlarından İnter'in maçlarını seyredenler kale arkası tribünlerdeki "Savaşa hayır" pankartlarını görmektedirler...

İşte bütün bunların ve daha başkalarının iştirakiyle büyük bir maç organize edilerek hayırlara, savaşların önlenmesine ve bilhassa çocukların öldürülmemesine vesile olunabilir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ateş topundan çıkan pilot

Pakistanlı (Lahor) emekli pilot Albay Zafer Bey, karşılaştığı Türk dostlarına hep şu hatırasını anlatıyor:

Yüzbaşı iken kullanmakta olduğum uçak bir anda irtifa kaybetmeye başladı. Baktım her şey yerli yerinde, her şey çalışıyor ama bir türlü düşüşü durduramıyorum. Döğmeye bastım, hiç olmazsa kendimi dışarıya atayım dedim, ama o da olmadı. Dışarıya çıkarsam ve paraşütüm açılırsa kurtulabilirim diye düşünmüştüm. Dua etmeye başladım. "Allah'ım her şey senin elinde... Yaşamam hayırlıysa kurtar beni!" dememle birlikte yere çakıldık; bir anda kendimi ateş topu içinde buldum. Hz. İbrahim aleyhisselamı hatırlayıp "Yâ nâru küñî berden ve selâmen alâ İbrahim!" Yani "Ey ateş İbrahim soğuk ve selametli ol!" âyetini okumaya başladım. Baktım azalarım sağlam, kırık-çıkık yok... Üzerimde de ateşe dayanıklı elbise var, bu âyeti okuya okuya hemen ateşin dışına çıktım... İleriden uçağın yanışını seyrettim. Bir yandan da "Ya Rabb'im, beni böyle hârika şekilde kurtardın... Acaba benim hangi amelim için bunu yaptın? Acaba daha yaptıracağın iyi işler mi var? Onlar için mi beni kurtardın ya Rabbi!" dedim. Hayatım boyunca da İlâhî hikmetin bu sırrını çözmek için beynimi zorladım durdum....

Belli bir yaşa gelince gençlerimizi düşündüm... İslâmî yönden ülkemizdeki medreselerin yetersizliği karşısında gençliğimizin durumunun zor olacağını çaresizlik içinde mütalaa edip durdum. Evrensel gerçeklere sahip olan İslâmiyet'in sahipleri, bilhassa temsilcileri, o güzellikleri bütün dünyaya açacak donanımına sahip olmalıydılar...

Bir gün arkadaşlarım, burada Türklerin okul açtıklarını söylediler. Türkleri çok severim... Hemen yanlarına gittim. Okul Müdürü Turgut Bey'e ne yapmak istediklerini sordum. O da bana eğitim hizmetlerini uzun uzun güzelce anlattı. Aklıma iyice yattı. "Bana ne düşüyorsa söyle yapayım. Ben aradığımı buldum." dedim. Şimdi bana ne hizmet verilerse, onu yapmaya gayret ediyorum. Artık o kafamdaki çözemediğim takıntı da halloldu. "Demek ki, diyorum Cenab-ı Hak bana, bu güzel hizmetlere koşturmam için bu hayata hârika şekilde bağışlamış!.."

On günde bir hatim indiren ve her gece saat üçte teheccüde kalkıp Turgut Bey'i de teheccüde kalkması için uyaran bu güzel insan için, eğitim gönüllümüz Turgut Bey diyor ki: "Zafer Bey gelip bize soruyor: 'Ne lâzım?' Biz de eline bir ihtiyaç listesi tutuşturuyoruz. Bu da inşaat ile ilgili olduğu için oldukça yüklü oluyor. Bu kabarık listeyi temin edebilmek için elinden gelen gayreti hiç itiraz etmeden ve yüksünmeden, Allah razı olsun, gösteriyor."

"Acaba bu zorlu şartların üstesinden neslimiz nasıl gelir? Bu girdaptan nasıl çıkabiliriz?" diye düşünen Zafer Bey gibi bütün insanların, adanmış ruhlu eğitim gönüllülerimizi görüp tanıdıktan sonra vardıkları kanaat hep şöyle: "İşte modern açılım!"

Dünyanın pek çok yerinde farklı ırklardan hatta farklı inanışlardan pek çok insan, işte bu kanaatle yüz akımız eğitim gönüllülerimize destek veriyor ve kol kanat geriyorlar.

Cenab-ı Hak da işte görüldüğü gibi bu güzellikler içinde insanlığa hizmet götüren ihlaslılar için, imkânları önceden hazırlıyor, zemini hizmet etmeye uygun hâle getiriyor.

Ne mutlu böyle bir gayret içinde olup ömrünü bu güzellikler uğruna harcıyanlara!..

Pusan'da şehitlerimizin yoldaşı

Abdullah Aymaz 2009.02.22

İki eğitim gönüllümüz Güney Kore'ye gidiyorlar. Bir de Pusan'daki Türk şehitliğimizi gezelim, diye ellerindeki kıt imkânlarla zar-zor buldukları gidiş-dönüş biletleriyle şehitlerimizin mezarlarına varıyorlar...

Vakit dar olduğu için hemen Yâsin Sûresi'ni okumaya başlıyorlar... Biraz sonra uzaktan şehitliğe doğru gelmekte olan boylu poslu bir Koreliyi fark ediyorlar. Gelişinden kendileriyle ilgileneceğini anlıyorlar. Bir an önce "Yâsin"leri, "Fatıha"ları bitirip ayrılmak telaşında oldukları için gelen kimseyle görüşmek istemiyorlar. İngilizce, Türkçe bir şeyler söylersek iş sohbete biner diye sadece bir selâm verelim, bizi Araplardan zanneder diye düşünüyorlar. Ama "Ve aleyküm selâm!" deyip bunları kucaklıyor ve "Hemen evim şurada, ne olur, misafirim olun... Adım Muhammed... Ben yapayalnız bir Müslüman'ım... Askerleriniz geldi... Büyük fedâkârlıklar yaptılar. Kendilerine verilen maaşlarını, harçlık bile yapmadan, Kore tarihinde ilk defa 'yetimhane' kurup oraya bağışladılar. Anasız babasız çocuklarımız için her türlü fedâkarlığı yaptılar. Ama şimdi dünyada bütün medya Müslümanları terörist ilan ettiği için, eşim 'Bu dini nereden buldun? Bir an önce değiştir!' diye baskı yapıyor. Çocuklarım da anneleri sebebiyle bana aynı muameleyi yapıyorlar. Evimde Müslümanlığım sebebiyle ezik yaşıyorum. İyice bunaldığım, daraldığım zamanlar şehitliğe koşup geliyorum. Onlarla 'Ahmet, Mehmet!' diye seslenerek konuşup, dertleşiyorum ve biraz ferahlayıp gidiyorum. Beni bu şehirde tutan sadece bunlar... Ben eşime ve çocuklarıma sizleri gösterip 'İşte Müslümanlar bunlar!. Hiç bunlardan zarar gelir mi?' diye göstermek istiyorum!" diye yalvarıyor. Onların da ikinci bileti alacak imkânları yok ve zaman çok dar. Ayrıca paraları olsa bile bilet bulmanın çok zor olduğu bir dönem... Onun için onlar da "Şimdi hiç vaktimiz yok. Ama söz, mutlaka geleceğiz!" diyorlar.

Çok kısa bir zaman sonra Kayseri'den bir esnaf grubu geliyor. Birçok yer dolaştırdıktan sonra bu iki eğitimcimiz onları alıp Pusan'a getiriyor ve Muhammed Bey'in durumunu anlatıyorlar. Tabii Kayseri esnafı, Akif ve Adnan Ulubaş'lar, Şaban Bey ve kardeşi gibi itibarlı kimseler... Giyimleri kuşamları ile ticarî konumları ile göz dolduran bu insanlarımızı görünce Muhammed Bey "Kızım evde olamayacak, sizi göremeyecek. Marka mallar satan çok kaliteli bir mağazada üst seviye yönetici... Ne olur onu bir ziyaret edelim. Sizleri bir görsün." diyor. Gidiyorlar... Kendilerini, işlerini tanıtıyor ve "Bizler sırf babanız Muhammed ağabeyimizi ziyaret için geldik!.." diyorlar. Buna çok sevinen kız, kendi patronlarına da haber verip hakkı olan en üst indirimden faydalanabileceklerini söylüyor. Onlar da hem kendilerine, hem Muhammed Bey'in eşine ve çocuklarına o kaliteli marka mallardan bol miktarda hediyeler alıyorlar. Oradan Muhammed Bey'in eşine gidiyorlar. Fakat ileride ellerini beline atmış hoşnut olmadığı her halinden belli bir hanım görüyorlar. Durumun farkında oldukları için evin içine girdikten sonra hanımefendiye kendilerini, işlerini, şirket ve firmalarını tanıttıktan sonra "Bizler buraya sadece ve sadece Muhammed ağabeyimizi görmek ve sizleri ziyaret etmek için geldik." deyip sonra da "Eğer kabul buyurursanız, bu naçiz hediyelerimizi de sizlere getirdik, takdim etmek istiyoruz." diyorlar. Teker teker o kıymetli hediyeleri takdime başlıyorlar. Artık hanımefendinin boyunu aşacak şekilde güzel ambalajlı paketler yığılıyor. Hanımefendi az önceki tavrından büyük hicap duyup iki büküm oluyor. Bir kenarda, ellerini birbirine kavuşturup birbirine çarparak ve sevinç ve takdirlerini izhar eden Muhammed Bey, olanları sevinçle seyrediyor.

Kadıncağız da hemen koşup, evde ne varsa hazırlıyor ve önlerine koyuyor.

Akif ve Şaban beyler aileyi Türkiye'ye davet ediyorlar.

Ayrılırken, Muhammed Bey ağlıyor; "Bu gördüklerim bir rüya mıydı? Sahi gerçekten şimdi siz benim evime geldiniz mi? Ben ilk defa kendi evimde kendimi çok iyi bir konumda hissediyorum. Ezilmediğim gibi üst bir seviyedeyim!. Bir daha ne zaman geleceksiniz?" diyor.

Sonradan söz verdikleri gibi Kayserili bu esnaflarımız uçak bileti gönderip aileyi Kayseri'ye getiriyor, çok güzel misafir edip ağırlıyorlar ve işyerlerini gezdiriyorlar.

Pusan'da da eğitim yuvaları ve kültür merkezi açılıyor. Dünya Kupası'nda da Türkiye yazılı 400 tişörtle ve "Türkiye! Türkiye!" diye bağırarak onlar takımımızı destekliyorlar.

Muhammed Bey bütün bunlara şahit olduktan sonra 2008'de huzur içinde vefat ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Fethan karîbâ

Abdullah Aymaz 2009.02.23

Japonya'ya ilk giden eğitim gönüllülerimiz bir okul açabilmek için durmadan çırpınıyor, üst seviye insanlarla tanışıp görüşebilmek için de gayret gösteriyorlar... Onları uzaktan seyreden, ülkenin köklü ve asil ailelerinin bir mensubu da onlarla tanışmak istiyor.

"Fiziğini kontrol edemeyen ruhunu kontrol edemez" felsefesine bağlı olarak da dövüş sanatını iyi bilen, hızlı araba kullanma meraklısı Kariba isimli bu delikanlı, gelip kendisini tanıtıyor ve bizimkilere ülkesinde neler yapmak istediklerini soruyor. Aldığı cevaplar hoşuna gidiyor.

Eğitimcilerimiz okul için bir yer buluyor, pazarlık yapıyor ve Türkiye'ye gidiyorlar. Fakat döndüklerinde o yerin, biraz daha fazlasına bir başkasına satıldığını öğreniyorlar. Tabii çok üzülüyorlar. Ellerindeki küçük, küçük, "Türkçe" ve "Türk kültürünü" öğretme kurslarıyla yetinmek zorunda kalıyorlar. Ama "Dar Mekânlı Sıkışık Kıpırdanışlar" başlıklı yazı kendilerini teselli ediyor.

Bunların üzüldüğünü gören Mehmet Bey, "Zaten orası bizim okulumuz değildi. Ben rüyamda iki katlı, beyaz bir bina gördüm. Dışı kaplamalıydı!" diyor. İsviçre'de yetişmiş ve Japon firmalarında üst seviye görev yapan bu temiz fitratlı Anadolu çocuğunun rüyasına önem verip öyle bir yer aramaya başlıyorlar. Birisi "Güzel, şahane bir bina buldum!" diye müjde veriyor. Bakıyorlar, dizayn süper ve Mehmet Bey'in anlattığı bina!.. Bir araştırıyorlar. 2,5 milyon isteniyor. Hem de ipotekli... Emlâkçılık yapan Kariba'ya gelip durumu anlatıyorlar. O da ilgili bankayla görüşüyor. İşin 1,4 milyona çözüleceğini öğreniyor...

Eğitimcilerimiz çok büyük bir firmanın milyon dolarlarını yöneten bir Japon Müslüman'a gidip yardımcı olmasını söylüyorlar. O da kendisinin yapabileceği yardımı söyledikten sonra bir Türk firmasından bu okul için büyük bir destek istiyor ve parayı buluyor. Görüşmelerde binanın durumu, yerin uzaklığı yakınlığı konuşulurken, eğitimcilerimizin gayretlerini ve İlâhî inayetleri dillendiren başka bir Japon Müslüman da, "Bu vefakâr ve cefakâr eğitim gönüllüleri, ben inanıyorum ki, eğer Fuji Dağı'nın yanına bir okul yapsalar, talebeyi yine bulurlar. Çünkü Allah gönderir!.. Hiç şüphenez olmasın... Ben onları hep öyle tanıdım." diyor.

Kariba'yı Türkiye'ye davet ediyorlar. Olimpiyatlardan tanıdığı futbolcularımızla İstanbul'da görüştürüyorlar. Bir Ferrari otomobile bindiriyorlar. Bizimkinin aşırı hızı karşısında Kariba hayret ediyor. Biraz da kendisi kullanıyor. Bu arada teypten bir Kur'an sesi geliyor. Güzel sesli hafız Fetih Süresi'nin son âyetlerini okuyor. "Fethan karîbâ..." deyince "Kur'an benden mi bahsediyor?" diye heyecanlanıyor. "Elbette..." diye lâtife yapıyorlar. Dostluklar ilerlerken Ferrari sahibi "Bak Kariba, seni çok sevdik... Seninle olan dostluğumuzun öbür âlemde de

devam etmesini şahsen ben çok istiyorum." diyor. O da "Elbette ben de!" deyince "Öyleyse benimle beraber kelime kelime şunları tekrarlamamı istirham ediyorum." diye şehadet kelimesini söylemeye başlıyor... Çok güzel şekilde noktalanan bu ziyaretten sonra ülkesine dönen Kariba, ara sıra telefon açıp o güzel nağmeyi de sesine katarak, "...Fethan karîbâ..." diye sesleniyor... Sonra da "Biz ömrümüz boyunca, zengin oyunları ve oyuncakları arabalarla, her yeni çıkan meşhur markaları koleksiyon yaparak kendimizi avutup durduk. Ama anlıyorum ki, bütün bunlar sonu olmayan bomboş şeyler. Gerçek olan ise sizlerin söyledikleriniz ve fedâkârca yaptıklarınız. Beni bahtiyar ettiniz." diyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaşgarlı Mahmud

Abdullah Aymaz 2009.03.01

"Akademik Araştırmalar Dergisi", 39. sayısını, "Özel Sayı" olarak Kaşgarlı Mahmud'a tahsis etti. Üç ayda bir neşredilen bu dergi, sosyal bilimler sahasında yayın yapmaktadır. Hakemli bir dergi olan Akademik Araştırmalar Dergisi'nin sadece bu sayıya mahsus on bir tane hakemi bulunmaktadır.

Editörleri ise Prof. Dr. Mustafa Özkan, Prof. Dr. Musa Duman ve Dr. Ali Bayram'dır. Takdim yazısında "Yaklaşık bin yıl önce kendi dilinin kıymetini kavramış bir aydın Kaşgarlı Mahmud, devrinin bilim âlemine kendi dilini öğretmek maksadıyla işe koyulmuştur. XI. yüzyılda Türk illerini oba oba dolaşarak modern çağlarda bile yapılamayacak işleri tek başına yaptı. Onların sözlerine, konuşmalarına, deyimlerine, atasözlerine, destanlarına kulak verdi; yaşayışlarını gözlemledi, topladığı malzemeleri tasnif ederek dilbilgisi kitabı formatında kayda geçti. (...) Bilindiği gibi UNESCO, saygıyla ve minnetle andığımız Kaşgarlı Mahmud'un doğumunun 1000. yılında 2008'i 'Kaşgarlı Mahmud Yılı' ilan etti. (...) Elinizdeki sayıda Kaşgarlı Mahmud, eseri ve dönemiyle ilgili 26 yazı yer almaktadır." denilmektedir.

Prof. Dr. Muhammed Yelten "Kaşgarlı Mahmud ve Dîvânü Lügâtî't-Türk" başlıklı yazısında, "Et tırnaktan ayrılmaz", "Evdeki buzağı öküz olmaz", "Gözden ırak olsa, gönülden ırak olur" "Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşur" ve benzeri atasözlerimizi aktarmış. O günkü kelimelerle bugünküler arasında pek fazla bir fark görünmüyor.

Doç. Dr. Süer Eker, "Türk-İran Dil İlişkilerinde Dîvânü Lügâtî't-Türk'ün Tanıklığı" başlıklı yazısında şöyle demektedir: "Kaşgarlı, Türkistan coğrafyasındaki önemli yerleşim merkezlerinin birçoğunun Türk hükümdarlar tarafından kurulduğu inancındadır. Bu amaçla, yer adlarının asıllarının Türkçe olduğunu, bu adların daha sonra İranlılar tarafından değiştirildiğini ispatlamaya çalışır: 'Oğuzlarla, Oğuzlara uyanlara göre (köy), Türklerin büyük bir kısmına göre (şehir) demektir. Bundan alınarak Fergana kasabasına Özkend adı verilmiş. 'Kendimizin şehri' demektir. Yine böylece Semerkand'a Semizkend denir. Büyük olduğundan "semiz" denilmiştir. (...) Aslında bu çift isimli, yani Farab ve Türklerin kullandığı aynı şehrin farklı adları Farab / Karacuk, Fergana / Özkend, Hotan / Odun, Semerkand / Semizkend, Suçe / Yarkend, Kuça / Küsen vd. bir bakıma Türk-İran kültürel ortak yaşayışının toponomik kanıtlarıdır."

Akattürk Karahan "Kaşgarlı'nın Gözlemlerinde XI. Yüzyıl Türk Ülkeleri" başlıklı yazısında şu değerlendirmeyi yapmaktadır: "Kaşgarlı, Divan'da Türkçenin ve Türk lehçelerinin karşılaştırmalı gramerini, karşılaştırmalı söz varlığını, etimolojileriyle birlikte etraflıca değerlendirmiştir. Türk lehçelerini ve konuşurlarını dil özellikleri yanında sosyalingüistik durumlarına göre sınıflandırmıştır. Kaşgarlı'nın kayıtları ve değerlendirmeleri, XI. yüzyıl Türk dünyasının ayrıntılı bir panoramasıdır, denilebilir. Divan'da Türk boylarının yalnızca etnik yapıları, dilleri veya genel hatlarla ülkeleri verilmemiş; şehirlerine, dağlarına, göllerine ve akarsularına, köylerine, geçitlerine

varıncaya kadar önemli olanları bir seyyah titizliğiyle kaydedilmiştir. Ancak Kaşgarlı gezip dolaştığı yerleri aktarmada her zaman tarafsız bir gözlemci olmamış; gezdiği Türk yurtlarından halkı Müslüman olanları etraflıca ele almıştır. Müellif bunu kasıtlı ve planlı bir biçimde yapmış ve eserinin başında da bu amacını şu sözlerle ifade etmiştir: "Yazdığım dağlar, çöller, dereler, sular, göller İslâm Türklerinin ellerinde olanlardır. Çünkü dillerde dolaşan bunlardır. Bunları, tanınmış oldukları için yazdım; tanınmamış olanların birçoklarını bıraktım. Müslüman olmayan Türk illerinden birtakımını dahi yazdım; gerisini yazmadım; çünkü onları yazmakta bir fayda yoktu. Türk diline sonradan girmiş olan kelimeleri yazmadım."

Akademik Araştırmalar Dergisi'nin Kaşgarlı Mahmud ile ilgili özel sayısından bu kadarlık bir aktarma ile benim bu değerli dergiyi ve Kaşgarlı Mahmud gibi dünya çapında bir değerimizi tanıtmam ve anlatmam elbette mümkün değil...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk kolejleri

Abdullah Aymaz 2009.03.15

1992'de Özel Yamanlar Koleji'nde yapılan Liselerarası Dünya Güreş Turnuvası'nda Arnavutluk takımı heyeti, Yamanlar Koleji'ne hayran kalmış ve okul idaresini Arnavutluk'a davet ederek, benzer bir kolejin Tiran'da açılmasını teklif etmişti.

Yapılan görüşmeler ve anlaşmalar neticesi, çalışmalar başlamış, tahsis edilen bina eğitime hazır hâle getirilerek 15 Şubat 1993 Pazartesi günü eğitime başlanılmıştı. Tiran merkezinde açılan ilk kolejın ismi Mehmet Akif Koleji idi.

Resmî açılış için, 19 Şubat günü dost ve kardeş Arnavutluk'u dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ziyareti beklenildi.

Önce kolej öğrencileri "Sayın Cumhurbaşkanımız Arnavutluk'a hoş geldiniz" pankartı ile kendisini havaalanında karşıladılar. Uçağın kapısından çıkınca merhum Özal, önce öğrencileri el sallayarak selamladı. Sonra kendisini karşılayan Arnavutluk Cumhurbaşkanı Sali Berişa ile selamlaştı. Sonra, yüz metre ileride bekleyen öğrencilerle tek tek tokalaştı. Hemen geri dönüp uçağın yanında bekleyen protokolün yanına giderek kaldığı yerden devam etti. Yanındaki heyetle birlikte cuma namazını tarihî Ethem Bey Camii'nde kıldıktan sonra okula geldi. Kesilen kurbandan sonra, öğrenciler her iki ülkenin Milli marşlarını okudular. Merhum Özal'ın çok duygulandığı fark edildi. Ardından şu konuşmayı yaparak kurdeleyi kesip açılışı yaptı:

"Hem Mehmet Akif ismini taşıyan, hem de Arnavutluk ile Türkiye arasındaki ilişkilere hatıra olan bu okulu açmaktan büyük memnuniyet duydum... Şuna inanınız ki, eğitim en önemli yatırımdır. Çok büyük kaynaklar, şu, bu, bunlar uzun ve önemli olabilir. Ama en önemlisi insandır, iyi insan kaliteli insandır. Burada yetişecek insanlar, inşaallah kızlar, erkekler çok daha güzel bir Arnavutluk'un yetişmesinde büyük rol oynasınlar... Allah'tan duamız budur. Hem de iki millet arasında bir köprü olsun. Çok teşekkür ederim."

Rahmetli Turgut Özal'ın açtığı bu okulu ziyaret edip Türkçe Olimpiyatları'na çalışan öğrenciler ile tanışarak, şiirlerini, şarkılarını ve sunumlarını dinledik. Çok güzel hazırlık yapıyorlar.

Daha sonra açılan, anaokulu, ilkokul, ortaokul ve lise bölümleri bulunan modern yapıya sahip Turgut Özal Koleji'ni de ziyaret ettik. Orada da Türkçe Olimpiyatları için öğrencilerin ciddî gayretlerine şahit olduk.

Tiran'daki bazı yerleri de ziyaret ettik. Tarihî Ethem Camii, Osmanlı Saat Kulesi, bunlar arasında... Enver Hoca, aksiyon olarak ciro denilen yürüyüşlerin yapılması için her şehirde uzun uzun caddeler yaptırmış. Eğlence vesaireye o zaman vakit ayrılmadığı için insanlar hep birlikte bu uzun yürüyüşlere katılmışlar. Şimdi de bu âdet bir alışkanlık olarak devam ediyor.

Tiran'ın meydanında Enver Hoca'nın büyük bir heykeli varmış, gençler bu heykeli bağımsızlık başında devirip o geniş meydanın çevresinde bir müddet sürükledikten sonra uzaklara atmışlar. Piramit isimli anıt mezarından da ölüsü çıkarılıp, normal halk mezarlığına gömülmüş. Saddam ve diğer diktatörlerde olduğu gibi, halk Arnavut diktatörüne de benzer şeyleri yapmış. Oğullarının DEKA isimli firmaları var. Olim yağ fabrikaları bulunuyor. Halk arasında DEKA için "Enver Hoca'nın çocukları, vatanın gururları" diye bir mânâyı taşıdığı iddiası da var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir fincan kahvenin fiyatı

Abdullah Aymaz 2009.03.16

Tiran'da Mehmet Akif Koleji'nde sınıfları dolaşırken Nebi İlker öğretmenin fizik dersine katıldık. Akıllı tahta denilen ve tamamen bir bilgisayar gibi çalışan tahtanın başında ders veriyordu. Bu dersi dinledikten sonra su israf etmeye hiç hakkımızın olmadığını çok iyi anladım. Özetle İlker Bey şöyle diyordu:

"Hayat için en temel unsurlardan birisi olan su, dünya yüzeyinin % 71'ini kaplıyor ama bu miktarın sadece %3'ü içilebilir. Bu miktarın üçte ikisi de kutuplarda buz halinde bulunuyor. Su, bu kadar kıymetli iken, tükettiğimiz ürünlerin her birisinin üretiminde geçen bütün merhalelerde su hiç vazgeçilmez bir ana unsurdur. Bu anlayışla yola çıkan Londra King's College profesörlerinden John Anthony Allan bir çalışma ile Virtual Water (Sanal Su) kavramını oluşturmuş, gıda ve diğer ürünlerin üretilmesi sırasında gerekli olan toplam kullanılabilir su miktarı olarak tarif etmiştir. Aynı zamanda her bir ürünün su cinsinden değerini de hesaplamıştır. Bu çalışmalarından dolayı da 150 bin dolar teşvik ile prestijli bir ödül olan '2008 Stockholm Su Ödülü'ne lâyık görülmüştür. Prof. Dr. Allan'a göre su fakiri ülkeler, çok fazla 'sanal su' üretimi sırasında su kullanılan gıda ve tekstil ürünlerini kendileri üretmek yerine bu ürünleri su zengini ülkelerden alarak su tasarrufu sağlamış olacaklar. Böylece dünyadaki su kaynakları da daha düzenli idare edilmiş olacaktır. Zira esas mesele dünyadaki kullanılabilir olan suyun az olması değil; su kaynaklarının doğru yönetilememesidir. Ayrıca 'Sanal Su' tarifinden yola çıkarak Prof. Arjen Y. Hoekstra da 'Water footprint' (Su Ayak İzi) kavramını geliştirmiştir. Bir kişinin 'Su Ayak İzi'; onun tarafından tüketilen hizmet, mal ve ürünlerin üretimi için kullanılan toplam temiz su kaynağı miktarıdır. Bu miktar Türkiye'de yılda kişi başına 1615 m (küp) (1615 ton)dur. Ekonomiye bakan yönü bir tarafa 'Sanal Su' kavramı bize bahsedilen nimetlerin ne kadar kıymetli olduğunu anlamamıza güzel bir bakış açısı sağlamaktadır. Mesela, bir kilo sığır eti 16 bin litre sanal su ihtiva etmektedir. Yani bir kilo sığır etinin üretimi için 16 bin litre su gereklidir. Bir fincan kahvenin üretilmesi için 140 litre suya ihtiyacımız vardır. Eğer bu bir fincan kahve dökülüp israf edilirse, sadece bir fincan kahve değil, 140 litre kullanılabilir su israf edilmiş olacaktır. Bir tek elmanın su cinsinden değeri 70 litre kullanılabilir sudur ki, bu da yaklaşık bir insan ağırlığındaki suya tekabül eder. Bir kilo peynir 5.000 litre su; bir tane yumurta, 200 litre su; bir litre süt 1.000 litre su; bir dilim ekmek, 40 litre su; bir kilo pirinç, 3.400 litre su ile üretilmektedir... Esasen bu bakış açısı ile bir elma, kâinat kıymetindedir. Zira bir elmanın yetişebilmesi için kainatın (bilhassa güneş sisteminin) şu anda içinde bulunduğu şartların hepsinin de sağlanması gerekir. Mesela sadece dünyanın ekseninin yeterli eğriliği olmasa, mevsimler meydana gelemeyeceğinden bir elmanın yetişmesi mümkün olmayacaktır. Evet her nimet çok değerlidir."

Nebi İlker Bey'in teferruatı ile anlattığı bu ders, aslında insanda, Allah'a karşı müthiş bir şükretme duygusunu da açılıyor...

Cenab-ı Hak, Kur'an-ı Kerim'de "Yiyiniz, içiniz, fakat israf etmeyiniz" (A'raf Sûresi, 7/31) ve "Sakin, saçıp savurarak israf etme. Çünkü savurgan israfçılar, şeytanın kardeşleri olmuşlardır." (İsrâ Sûresi, 17/27-28) buyuruyor. İsrâf etmek, şükretmeye zıttır. Hem Allah'ın nimetlerini bir nevi hafife alıp, değersiz görerek hakaret etmek mânâsını taşır. Onun için Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'de: "Rabb'inizin nimetlerinden hangi birini inkâr edersiniz?" (Rahman Sûresi'nde 31 defa) tekrar tekrar buyurduğu gibi, diğer sûrelerde de "Hâlâ şükretmeyecekler mi?" (Yâsin Sûresi, 35-73), "Şükredenleri de elbette mükâfatlandıracağız." (Âl-i İmrân Sûresi, 145), "Şükrederseniz, elbette daha çok veririm." (İbrahim Sûresi, 7), "Yalnız Allah'a kulluk et ve şükredenlerden ol." (Zümer Sûresi, 66) buyurmaktadır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gidip dönmeyenler

Abdullah Aymaz 2009.03.22

Önden giden cefâkar atlılardan bazıları bir daha geri dönemediler. Arnavutluk'a giden eğitim gönüllüsü adanmış ruhlardan Celal, Kadri ve Murat Beyler de bunlardan...

1966 doğumlu Celâl Ergüder Bey Hataylı. Çok samimi, alçak gönüllü ve cana yakın bir öğretmen olarak herkesle iyi geçinir, herkes tarafından sevilirdi. İngilizcesi çok iyi idi. Arnavutluk'a ilk gelenlendendi. 8 Ağustos 1992'de gelmiş ve Arnavutluk'a ilk gelen heyete tercümanlık yapmıştı...

1994-1995 eğitim yılının sonunda da memleketi olan İskenderun'a giderken arkadaşları ile Polatlı girişinde elim bir kaza geçirerek vefat etmişti.

Arnavutluk'a gelirken, yanında sadece bir çanta eşyası vardı. Dönüş sırasında da yanında yine aynı çanta vardı... Zaten Arnavutluk'tan ayrılırken, vefatını hissetmiş gibi neyi varsa hepsini arkadaşlarına ve müesseseye bırakmıştı.

Bu cömert ve alçak gönüllü öğretmenimizin vefatından sonra iki tane fakir öğrencinin her türlü giderlerini tam olarak karşıladığı, fark edildi. Çünkü öğrenciler, artık maddi sıkıntıdan dolayı koleje devam edemeyeceklerini bildirmişlerdi.

Ayrıca lise ve üniversitede okurken bir öğrencinin de elinden tutmuştu. Onun babası İstanbullu bir Türk'tü. Fakat seneler önce Arnavutluk'a gelmiş, bir daha dönememişti. Diktatörlük idaresi çıkış izni vermiyordu. Burada evlenmiş, çocuk sahibi olmuş, 1991 ayaklanmasında rejim yıkılınca Türkiye'ye dönmüş fakat akrabaları tarafından kabul edilmeyince tekrar Arnavutluk'a gelmişti. Durumu hiç iyi değildi. Onun için onun oğlunun masraflarını Celal Hoca üzerine almıştı.

Dünya malına önem vermezdi. Bir iş için para toplanınca o, elinde ne varsa tereddütsüz verirdi. Zaten en son elinde kalan teybini, öğrenci ziyaretlerinde ve yurt hizmetlerinde kullandığı eski model golf arabasını da Türkiye'ye dönerken hediye edip gitmişti. Onun hazırladığı dokümanlar şu anda dünyanın dört bir yanında okutulan "Adım Adım Türkçe" kitabına kaynak olmuştu.

Ailesinin ısrarına rağmen evlenmemiş, "Vazifemiz büyük, sorumluluğumuz çok ağır. Ben kendi sorumluluğumu ancak taşıyorum, bir başkasının sorumluluğunu kaldıramam." demişti...

Kadri Fidanoğlu ise; Diyarbakırlı idi ve bir evin bir oğluydu. Babası vefat etmişti. Evlerinin sorumluluğu onun üzerindeydi. Buna rağmen "İş başa düştü!" deyip hicret etmişti. Civanmert, hasbî, cefâkar bir öğretmendi. Celâl Ergüder ile beraber o da o kazada vefat etmişti... Geceleri ihyâyı ihmal etmeyen bu ihlaslı adanmış ruh, öğrencilere bir yılda Türkçeyi en iyi şekilde öğretir, onlara örnek olurdu. Saygı duyduklarının teşviki ile Arnavutluk'tan evlenmeyi düşünmüş ve nişanlanmıştı. Yazın yapacağı düğün için Türkiye'ye giderken trafik kazası olmuştu. İstanbul'dan kendilerine kimya öğretmenlerinden Osman Kadayıfçı Bey de katılmıştı. O Kilisli idi ve Kilis'e gidecekti. Bu kazada sadece Osman Bey yara bile almadan kurtulmuştu.

Murat Alkan da geri dönmeyenlerden... Arnavutluk'a üçüncü yıl belletmen olarak gelmişti. O da evin tek oğlu idi. Türkiye'ye dönüş yolculuğu sırasında Yunanistan'da Kavala'da serinlemek için denize girmişti. Boğulmuştu... Her yönden şehitti... Geride çok iyi yetiştirdiği, öğrencilerini bıraktı. Vefat haberini aldığı zaman babası büyük bir sabır, irade ve samimiyet örneği göstermiş: "Oğlumu vermiştim, kızım da fedâ olsun!" diyerek geride kalan kızını da belletmen olarak Arnavutluk'a göndermişti...

Arnavutluk'taki Mehmet Akif Koleji öğretmenlerinden Sadullah Suat Yılmaz Bey'in notlarından bu eğitim şehitlerimizin bilgilerini nakletmeye çalıştım. Cenab-ı Hak, onlardan, arkadaşlarından ve ailelerinden ebeden razı olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kılıcınız zorlamamışken

Abdullah Aymaz 2009.03.23

Arnavutluk'ta Türk kolejlerinin yanında Şarkiyat Okulları da açılmış. Bizim imam-hatip okullarına benzeyen bu eğitim yuvalarına Arnavut halkı, Osmanlılardan kalma bir alışkanlıkla medrese diyor.

Fen dersleri İngilizce veriliyor. İslamî ilimler Arapça... Türkçe dersleri de yabancı dil olarak veriliyor. Ziyaretlerimizde eğitim seviyelerinin çok iyi olduğunu gördük. Tiran'dakinin, kırk kişilik bir korusu var... Çekirdek Koro, bize çok güzel ilahiler okudu. Bazı öğrenciler Yunus Emre'den, Arif Nihat Asya'dan şiirler okudular. Telaffuzları çok güzeldi. Zaten 2008 Türkçe Olimpiyatları'nda bir birinci çıkarmışlar.

Tiran'dakinin çevresine zaten Medrese Pazar diyorlar. Binanın bir kısmı mescit. Cuma namazlarında cemaat dışarıya taşıyor. Önünde Hafız İbrahim Dalliu'nun heykeli var. Tefsir kitabı olan İbrahim Efendi aynı zamanda vatansever bir edip olarak biliniyor. Bu okulları ayakta tutan Sema Vakfı tarafından üç senedir Peygamber Efendimiz'in (sas) bilhassa evrensel yönünü tanıtmak için programlar, sempozyumlar düzenlenmektedir. Bu programlara cumhurbaşkanı, başbakan, meclis başkanı, bakanlar, milletvekilleri ve ülkedeki başka dinlerin temsilcileri ve diplomatlar da katılmaktadırlar. Bir önceki Cumhurbaşkanı Alfred Moisiu bir Hristiyan olmasına rağmen programları çok takdir etmiş ve "Kur'an da Allah'ın kelâmı" demiştir...

Bu Şarkiyat Okulları hakkında, Yunanistan sınırındaki Korça şehrinin belediye başkanı bir Ortodoks olmasına rağmen şunları söylemiştir: "Arnavut halkının % 70'i Müslüman... Halkın dinini doğru olarak alması gerekir. Bunu da asırlarca beraber yaşadığı Türklerden öğrenmesi en uygunudur. Bu eğitimi de bu Şarkiyat Okulları en güzel şekilde veriyor."

Bir Ortodoks, oğlunu kayıt için getirir. Fakat durumu müsait olmadığı için öğretmenler kendi aralarında para toplarlar. Bunu görünce "Olmaz... Sizinki büyük fedâkârlık ama ben kabul etmem." der. Bu onurlu insanla bağ koparılmaz. Durumu iyi olunca bu sefer kızını kaydetmek için getirir. Öğretmenler sorarlar: "Biliyorsun burası dinî bir okul, burada İslâmiyet öğretiliyor. Çocuklarının Müslüman olmasından çekinmiyor musun?" Der ki:

"Niye çekinecek mişim ki? Sizin dedeleriniz ellerinin kılınçları ile geldikleri zaman bile bizi dinimizi terk etmeye zorlamadılar. Şimdi onların torunları sizler ellerinizin kalemleriyle mi zorlayacaksınız? Ama çocuklarım kendi istekleriyle Müslüman olmak isterlerse, o onların tercihi. Ben karışmam!"

Tiran'da şimdilik yedi tane bölümlü ve iki fakültesi bulunan Epoka (Çağ) Üniversitesi'ni de ziyaret ettik. Rektör Prof. Dr. Hasan Kaplan Bey ve öğretim üyeleriyle görüştük. Kısa zamanda temayüz eden bu eğitim yuvasının havaalanına çok yakın olan yeni binası için 62 dönümlük arsası alınmış, inşaat hazırlıkları var.

Arnavutluk'ta Türkiye ve Türk insanına bir sevgi var. Uzak yakın her ülkeyi düşman ilan eden Enver Hoca bile, Türkiye'ye karşı düşmanca tutum izlememiştir. Özal Tiran'a gelip Ethem Camii'nde namaz kıldığı, okulları ve tekkeleri ziyaret ettiği için halk çok seviyor. Banker karışıklığı döneminde Yunanistan'ın müdahalesi söz konusu olduğundan o zaman başbakan olan Tansu Çiller'in "Müdahaleyi savaş sebebi sayarız!" diyerek Arnavutluk'a sahip çıkmasını da unutmuyorlar.

Zaten tarih boyunca Osmanlı idaresinin en üst seviyelerinde pek çok Arnavut asıllı devlet adamımız olmuştur... Kâmus yazarımız Şemseddin Sami, İstanbul Üniversitesi'nin ilk Rektörü Hoca Hasan Tahsin, Sultan II. Abdülhamid'in Muhafız Birliği, Avlonyalı Ferit Paşa, Damat Ferit Paşa, Sultanahmet Camii'nin mimarı Sedefkâr Mehmet Ağa, Gedik Ahmet Paşa, Köprülüler, Fatih Camii mimarı Sinan Atik, Koçi Bey, Tarhuncu Ahmet Paşa, Ord. Prof. Fuat Köprülü, Vaso Paşa, Kavalalı Mehmet Ali Paşa, Tepedelenli Ali Paşa, Ahmet Cevdet Paşa, Koca Sinan Paşa, Sait Halim Paşa, Yahya Kemal, Mehmet Akif Ersoy ve daha niceleri hep Arnavut asıllıdır. Bizim onlarla işte böyle bir beraberliğimiz var ve bu birliktelik aynı şekilde devam ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Akçahisar (Kruja) Kalesi

Abdullah Aymaz 2009.03.29

Verimli Akçahisar (Kruja) ovasından geçip bu şehrin meşhur kalesine geldik. Kale kapısından girdikten hemen sonra sağ taraftaki tek yıkık minaresi kalmış Bayazıt Camii kalıntısı var. Kruja'da İskender Bey Müzesi, Sarı Saltuk Dergâhı, Dolma Baba Bektaşî Tekkesi, Osmanlı Hamamı, Murat Bey Camii var. Orada bir tahıyyetü'l-mescid namazı kılmak nasip oldu.

Kale içindeki Esad Toptanî Paşa'nın bir müze halindeki konağını gezdik. Ailenin bütün ihtiyaçlarına karşılık verecek donanım var. Un değirmeni, zeytinyağı çıkarma düzeneği, demircilik işlevi için körük ve âletler, su buharı ile ısıtılan aile hamamı, kumaş dokuma tezgâhı... Hatta rehber bizi bir odaya alarak bir düzenek ve damacanalar göstererek dedi ki: "Bu Esad Toptanî Paşa, Bektaşî olduğu için içki de içerdi. Burada da gördüğünüz bu düzeneklerle rakı ve şarap imal ediliyordu."

Dikkat ettim, rehber konak içinde eşyaları tanıtırken Türkçe kelimeler söylüyordu. Anladım ki, Arnavutçaya dilimizden çok kelime geçmiş: Güğüm, peşkir, yastık, yorgan, döşek, kılıf, çarşaf, sandık, ocak, tencere, pencere, kiler, küp, baklava, revani, tulumba tatlısı, şiş kebab, şekerpare, kadayıf, pilav, taskebab, köfte, imambayıldı, sütlaç, fasulye, elbasan tava, eyvallah, gezmek, sıkılmak, bezmek...

İşkodra'ya da gittik... Maalesef Enver Hoca'nın Çin'e özenerek yaptığı kültür devrimi yüzlerce câmi, medrese ve tarihî kültür mirasımızı yok etmiş. Ayakta kalan birkaç tanesi de başka maksatla bırakılmış. Şu anda bir bataklığa ve suların içine terk edilmiş Kurşunlu Camii, bir restoran olarak bırakılmıştı. 30 sene hapis hayatından sonra Sabri Koçi Hoca, bağımsızlık dönemi birden çıkıp gelince, ilk işi Kurşunlu Camii'nde cuma namazı kıldırmak olmuştur. Sonra Arnavutluk'un diyanet işleri başkanı olan Sabri Koçi, hapishaneden hapishaneye

götürölüp, madenlerde ırgat gibi çalıştırıldığı ve ailesine hiç haber verilmediği için artık ölmüş zannediyormuş. Birdenbire ortaya çıkışı büyük bir sürpriz olmuş.

Bir kitap âşığı olup büyük bir kütüphaneye sahip olan Ali Emirî Efendi, 1896 senesinde Erzurum'da defterdar iken Yanya ve İşkodra vilayetleri mâlî işler müfettişliğine tayin ediliyor. Oralarla ilgili diyor ki: "Bu havalinin ahalisini pek zeki, muktedir, devlet-i aliyeye sâdık ve mert adamlar gördüm. (...) Babalarının ve dedelerinin içinde beliğ hatta divan sâhibi şâirler bulunduğunu söylediler ve bazılarının şiirlerinden tercüme-i ahvalinden bahsettiler. (...) Beyan ettikleri şâirlerin isimlerini yazdım, tercüme-i hallerini ve şiirlerini kendilerinden istedim. Bana bir hayli Osmanlı şâirlerinin ismini zabtettirdikleri gibi, divanlarını ve mecmualarını getirmeye başladılar. Benim böyle bir kitap yazmakta olduğum İşkodra'da yayılınca gariptir ki, bazı okuma-yazma bilmeyenler bile müracaat ederek 'Efendim, benim dedem şâir imiş, işte kitabı, alıp okuyunuz, benim dedemi de rahmete vesile olması için kaydediniz.' dediler. Odam bir kütüphane şeklini aldı. Bir aydan fazla duramayacağım için gece gündüz çalışmaya başladım. Bazen aramızda tuhaf bir ihtilaf zuhur ederdi. Şöyle ki; onlar getirdikleri kitapları, 'Efendim, alınız sizin olsun, iade etmeyiniz, bizde suretleri vardır.' derlerdi. Ben ise, 'Teşekkür ederim, bir kıymet takdir ediniz de, öyle alayım.' derdim. Lâkin âlicenap adamlar oldukları için, satmaya tenezzül etmiyorlardı. Ben ise parasız bir şey almamak gibi edindiğim mesleğimi bozmak istemiyordum. Elhâsıl para kabul ettirmek hiçbir şekilde mümkün olmadı."

İşte böyle kültür bağları ile bağlı olduğumuz bir ülke Arnavutluk...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şirket-ı manevi

Abdullah Aymaz 2009.03.30

Bediüzzaman Hazretleri İhlâs Risalesi'nde şirketleşmenin önemini anlattıktan sonra hayır hizmetlerinde ise bunun çok daha ehemmiyetli olduğunu söylüyor ve bu hususta şu misalleri veriyor:

"Bu ortaklık düsturu uhrevî amellere girse, zararsız, büyük menfaate vesiledir. Çünkü bütün emvâl (ve kazançlar) o ortaklığa dâhil olan her bir ferdin eline tamamen geçmesinin sırrını taşıyor. Çünkü, nasıl ki, dört beş adamdan –iştirak niyetiyle– biri gazyağı, biri fitil, biri lâmba, biri şişe, biri kibrit getirip lâmbayı yaktılar. Her biri tam bir lâmbaya mâlik oluyor. O iştirak edenlerin her birinin bir duvarda büyük bir aynası varsa, her birinin noksansız, parçalanmadan birer lâmba, oda ile beraber aynasına girer. Aynen öyle de, uhrevî emvâlde ihlâs sırrı ile iştirak ve kardeşlik sırrı ile tesa'nüd ve ittihad sırrı ile teşrik-i mesâî, o amellerin ortaklığından hâsıl olan umum yekûn ve umum nur, her birinin amel defterine tastamam gireceği ehl-i hakikat arasında müşâhede edilmiştir ve vâkidir ve rahmetin genişliğinin ve İlâhî keremin gereğidir. (...) Ehl-i sanat, sanatın neticesini ziyâde kazanmak için sanat (iş, üretim) ortaklığı cihetinde mühim bir servet elde ediyorlar. Hatta dikiş iğneleri yapan on adam, ayrı ayrı yapmaya çalışmışlar. O ferdî çalışmanın her gün de yalnız üç iğne, o ferdî sanatın meyvesi olmuş. Sonra teşrik-i mesâî (çalışma işbirliği) düsturu ile on adam birleşmişler. Biri demir getirip, biri ocak yandırıp, biri delik açar, biri ocağı sokar, biri ucunu sivriltilir ve benzeri şekilde... herbirisi iğne yapmak sanatında yalnız cüz'î bir işle meşgul olup, meşgul olduğu hizmet basit olduğundan vakit zayi olmayıp, o hizmette meleke kazanarak, gayet süratle işini görmüş. Sonra o teşrik-i mesâî ve iş bölümü düsturu ile olan san'atın meyve ve neticesini taksim etmişler. Her birisine, bir günde, üç iğneye bedel üç yüz iğne düştüğünü görmüşler. Bu hâdis, ehl-i dünyanın sanatkârları arasında, onları teşrik-i mesâîye sevk etmek için dillerinde destan olmuştur. İşte, ey kardeşlerim! Madem dünyevî işlerde, kesif maddelerde böyle ittihad, ittifak ile neticeler, böyle büyük yekûn faydalar verir. Acaba, uhrevî, nûrânî ve bölünüp parçalanmaya muhtaç olmayarak ve fazl-ı

İlâhî ile her birisinin aynasına umum nur inikas edip yansımak ve her biri umumun kazandığı misil sevaba mâlik olmak, ne kadar büyük bir kâr olduğunu kıyas edebilirsiniz. Bu büyük kâr, rekabetle ve ihlâssızlık ile kaçırılmaz!" (Yirmi Birinci Lem'a, İhlâs Risalesi)

Bir grup arkadaş bu meseleyi müzâkere ederken İngiltere'de bulunan arkadaşımız Dr. Seyfullah, cebinden 20 pounds çıkarıp üzerindeki Adam Smith'in (1725-1790) resmini ve hemen öndeki sanayii simgeleyen bir fabrika içinde çalışan insanların tasvirinin altındaki "Dikiş iğnesinin fabrikasyon üretimindeki iş bölümü ve bunun neticesinde imalattaki büyük artış" yazısını gösterdi. Böylece Üstad Bediüzzaman'ın anlattığı dikiş iğnesi meselesinin Avrupa'da seri üretimdeki müthiş hızın ve büyük maddi kazancın temelindeki dinamiği anlatmış oldu.

Bu mesele, maddi ortaklıklardaki işbölümünü anlatmakla birlikte aslında yapılacak hayırlı işlerde ve hizmetlerde de ne kadar mühim olduğunu gözler önüne seriyor. Zaten İslamiyette, tek başınıza kıldığınız namazla, câmide cemaatle kıldığınız namaz arasındaki muazzam sevap farkı da her şeyi net olarak ortaya koyuyor. Evet 27 kat daha fazla sevabı, cemaat ile kılınan namaz kazandırıyor.

İnsan, tek başına yaptığı ibadet ve hayırlarla ne kadar sevap kazanabilir? Halbuki şirket-i maneviyede bir hayrın sadece bir ucundan gücün nisbetinde tutmakla koskocaman bir hayrı, tek başına yapmış gibi çok büyük bir ahiret serveti sevap kazanmış olacaksınız. Ayrıca bu çeşit sevapların koruma altında olduğunu da unutmayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gözlerim onu göreni gördü

Abdullah Aymaz 2009.04.05

Danimarka'ya, Kopenhag'daki Zaman'ın yeni binasının açılışına katılmak için gitmiştim. Orada dostlarla bir araya geldik. Bir işadamımız ve gazetemizden bir grup Mandela'nın ülkesi Güney Afrika'ya okul yaptırmak için gitmişler.

Onlardan dinlediklerimden bazı bölümleri aktarmak istiyorum: Uçakla on saati aşkın bir yolculuktan sonra Johannesburg havaalanına indik. Oradan Durban şehrine geçtik. Akşam gelişimizi vesile ederek Türk işadamlarıyla Star Koleji'nin yurdunda bir tanışma toplantısı yaptık. Durban'daki Müslümanlar, toplumda üst seviyelerde yer edinmişler... Sayıları çok az olmasına rağmen çok etkinler. Mandela ile baştan anlaşmışlar. Ona demişler ki: "Müslümanların kestikleri besmeleli etleri diğerleri yiyebiliyor ama, başkalarının besmelesiz kestikleri hayvanların etlerini Müslümanlar yiyemezler. Onun için kesim meselesini bize havale ederseniz problem kökten halledilmiş olur." Müslümanların bu teklifini makul bulan Mandela, kesim işini tamamen onlara vermiş. Onun için Güney Amerika'da bütün etler helâl... Orada cami ve mescitler çok temiz. Mimarileri farklı, estetik bir yapıya sahipler. Durban'daki cami projelerinin on dört tanesini çizen Cengiz Bey Kırşehirli, Hintli bir hemşire ile evli... On beş sene önce gelmiş ve bir daha ayrılmamış. Durban'da Abdullah Karacan'ın yaptıracığı okulun inşaat heyetiyle görüştük. Sonra öğle yemeğine bizi Müslüman bir aile ısrarla çağırınca kıramadık gittik. Orada bizi bir grup Müslüman işadamı karşıladı. Tanışırken içlerinde petrol istasyonları olan birisi dedi ki: "Ben çok kitap okuyan birisiyim. Bediüzzaman'ın kitaplarının İngilizcesi ile tanıştım. Artık başka kitap okuma ihtiyacı hissetmiyorum. Meğer Türkler bizden büyük bir hazinelerini saklamışlar. Bu eserler muhteşem bir ufuk veriyor." Bir başkası, kendisinin küçük bir güvenlik şirketi olduğundan bahsetti. Ev sahibi araya girdi ve "Küçük dediği şirkette, dört yüz bin insan çalışıyor." dedi.

Akşama doğru eski adıyla Star Koleji, yeni adıyla Cemal Karacan Koleji'ne gittik. Velilerden otuz kırk kadarı ile ortak bir yemek düzenlenmişti. Yemekte, Durban eyaletinin Milli Eğitim Bakanlığı'ndan bir de müsteşar vardı. Okul müdürü açış konuşması yaptıktan sonra Abdullah Karacan Bey şunları söyledi: "Gönlümde okul yaptıрма arzusu vardı. Bir ABD seyahatimde ziyaretine gittiğim Hocaefendi'ye bu niyetimi açtım. Bana Afrika'da yapmamı tavsiye etti. 'Onların ciddi ihtiyaçları var.' dedi. Ben de burada yapmaya karar verdim." Bu sözler üzerine salon alkıştan yıkılacak gibi oldu. Durban bakanlık yetkilisi söz aldı: "Eyâletimizde 600'ü aşkın okul var. İçlerinde çok üst seviyede okullar da var. Bir gün okulları gezmeye karar verdim. Önce çok lüks olan bir okulu gezdim ama içinde eğitim yoktu. Sonra bu okula geldim. Barakalarda kurulmuş binalar, ortada âdeta okul yoktu ama içinde muhteşem bir eğitim vardı. Anladım ki, okul ancak ciddi eğitimle okul oluyormuş; bina ile değil. Ama bu arada güzel bir bina oraya konulunca bu iş tamam olur. Sayın Karacan'a teşekkür ediyorum." Bayan velilerden birisi, "Çocuğum başka okullara gidiyordu. Ama ben cumartesi-pazar öğretmenlerin çalıştığı bir okulu ilk defa gördüm." dedi. Başka bir veli, "Benim çocuğum ülkeyi kriket sporunda dünyada temsil ediyordu ama bilimde, derste sıfırdı... Bu okula verdik burada da matematik, fizikte ülkeyi temsil etmeye başladı." dedi. Müslüman bir bayan doktor, "Bu öğretmenler sadece hafta sonu değil; geceleri de çalışıyorlar. Bunlar bizi arayıp ziyarete gelmek istediklerini söyleyince korktuk 'Acaba çocuğumuzun bir kabahati mi var?' dedik. Okul-aile diyalogu imiş; çok memnun olduk. Sonra Fethullah Gülen'in kitapları ile tanıştım. Sanki bir yitiğimi bulmuş gibi oldum. Bugün çok bahtiyarım ki, gözlerim onun gözlerini gören Abdullah Karacan'ı gördü!" dedi. Hristiyan bir veli "Bu okuldaki ruha hepimizin ihtiyacı var. Çocuklarımızın yüzü gülmeye başladı." dedi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çocuğunu Star Koleji'ne ver

Abdullah Aymaz 2009.04.06

Kopenhag'dan Güney Afrika'ya okul yaptırmak için giden heyetin hatıralarını bir önceki yazımda anlatmıştım. Mühim gördüğüm bir iki hatırayı da anlatmadan geçemeyeceğim. Dediler ki:

Durban'daki Star Koleji'nde çocuğu okuyan bir veli de şunları anlattı: "Hacca gitmiştim. Kâbe'de tanıştığım birisi, bana söz arasında 'Çocuğunu Star Koleji'ne ver!' dedi. Bunu bana niye söyledi diye düşünürken, birden kayboldu. Çok aradım, bir türlü bulamadım. Onun bu tavsiyesi zihnimi ciddi şekilde meşgul etti. Hacdan dönünce araştırıp öğrendim. Ama Türklerin bu kolejleri ile benim evimin arası 80 kilometrelik bir mesafe idi. Önce gidip buldum, ama baraka gibi bir yer karşıma çıkınca, vazgeçip dönmek istedim. Tam o sırada beni okula davet ettiler. Gidip görüşünce yanıldığımı anladım. Çocuğumu getirip kaydettirdim. Kısa zamanda farkı gördüm. İmkânlarım olduğu için hemen gelip okulun yanından bir ev satın aldım, ailemi buraya taşıdım." Şimdi içindeki kaliteli eğitim ve rehberliğe lâyık yeni bir binanın yapılması inşaallah her şeyi tastamam yapacak...

İster istemez insanın aklına Hz. Mevlânâ'nın "İnsanlar gördüm üzerinde elbise yoktu. Elbiseler gördüm içlerinde insan yoktu." sözü hatıramıza geliyor. Ama yine de zarfın mazrufa (içindekine) uygun olması lâzımdır.

Yine Güney Afrika'ya giden bu heyet şunları da nakletti:

Ümit Burnu'ndaki (Cape Town) eğitim gönüllüsü Orhan Hoca, "Bizim eğitim kalitemize uygun bir binamız olması lâzım... İlk zamanlar gücümüz bu kadarına yetiyormuş, ama şimdi kendimizi ispatladık. Hâlâ niçin lâyık bir yerimiz, gerçekten bizi temsil edecek bir binamız yok!." diye âdeta yırtınıyor ve çareler arıyormuş. Bir gece rüyasında, Osmanlı'nın Güney Afrika'ya gönderdiği meşhur hoca Ebu Bekir Efendi'yi görmüş. "Efendim, size intisap etmek istiyorum!" demiş. "Evlâdım siz isabetli bir yolda güzel hizmet ediyorsunuz. Sabredin... Böyle bir

intisaba gerek yok. Benim torunum İnci ile evli Levent Bey'e benden selam söyle... Benim esas gerçek evlâdım Levent'tir; bunu bilsin!" demiş. Hemen rüyasını Levent Bey'e anlatıp müjdeyi vermiş. Levent Bey bu müjde ile sevinirken İslâmî bir bankanın müdürü telefonla kendisini arayıp; "Biliyorsun, biz burada Müslümanların bir okulu olsun diye, bir okul projesine büyük bir kredi verdik. Her şey tamam, mükemmel binaları var, ama öğrenci bulamıyorlar, aldıkları krediyi de ödeyemiyorlar. Şimdi biz binayı geri alsak, ne yapacağız? Bunu, istediğiniz en uygun şekilde size devredelim, ödemeleri de size en kolay gelecek şekilde yapalım. Bir görüşün!" diyor. Levent Bey sevinçle Orhan Hoca'yı arıyor. "Bütün masrafları, ödemeleri de üzerime alıyorum... Hiç merak etmeyin!.." diyor.

Bu güzel haberleri sizlerle paylaşmak istedim.

Danimarka'ya gelmişken, Odense'de Sarı Saltuk'umuz merhum Özcan Civelek Bey'i de ziyaret etmeden dönmek olmazdı. Onun için mezarının başına kadar gittim... Renk renk çiçekler açılmış... 17 Mayıs 2002 tarihli mezar taşının çevresinde 2003-2004... diye tarih düşülmüş birçok mezar var... Artık yalnız değil... Bosnalı, Pakistanlı, Filistinli, İranlı Müslümanların kabirleri de mevcut. Zaten defnedilirken pek çok Türk de "Artık cenazelerimiz Türkiye'ye gitmesin. Buradan kendimize yer ayırtacağız!" diye söz vermişlerdi. Kırk yaşına nerede ise asırlık hizmetleri sığdırmış, bu ihlaslı, fedakâr, örnek insan, hastanede yatarken son günlerinde bile pek çok insana irşadlarını yapmıştı. Vefatından sonra da lisan-ı hâli ile ibret ve ders vermeye devam ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Üç feyizli nur

Abdullah Aymaz 2009.04.12

Necmeddin Şahiner Ağabey'imiz, Üstad Bediüzzaman Hazretleri ve onun talebeleri hakkındaki çalışmaları ile bizlere muazzam bir hazine hazırladı. Eğer onun erken başlayan çalışmaları olmasaydı pek çok Nur talebesi için elimizde hatıra, bilgi ve belge namına pek bir şey olmayacaktı. Cenâb-ı Hak, kendisinden razı olsun!..

Bu güzel gayretleri hâlen devam ediyor en son üç "Feyzi"yi yazmış. Bunlardan Ahmed Feyzi Kul ve Mehmed Feyzi Şallıoğlu ağabeylerle hayatta iken görüşmek imkânım oldu. Ama Hasan Feyzi Yüreğil, çok önceden vefat ettiği için görüşmek nasip olmadı.

Bilhassa Ahmed Feyzi Ağabey'le 1963'ten itibaren görüşmelerimiz oldu. Onun Üstad Hazretleri'ne olan muhabbeti ve bağlılığı her hâlden tezahür ederdi. Sohbetlerde "Kimmiş bu adam? 13. asrın minaresinin başında ne işi varmış? Hangi üniversiteden mezun olmuş? Bu hakikatleri nereden bulmuş?" diye sorular sorarak dikkatleri Üstad'a ve Risale-i Nurlar'da anlatılan derin hakikatlere çekerti.

Üstad veya Risale-i Nurlar ile ilgili gazetelerde aleyhte bir yazı çıkarsa mutlaka hemen bir cevap yazardı. Cesaret-i fitriyesiyle bu hususlarla ilgili yazılarını ve söylemesi gerekenleri çekinmeden yazıp söylediği için de zaman zaman mahkemelere düştüğü de olurdu.

1971'deki 54 sanıklı İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi sırasında teselli için avukat Bekir Berk'e bir pusula yazmıştı. Askerî hapishaneden getirilip mahkemeye girme sırasında bu pusula verilirken Savcı Nurettin Soyer'in adamı olan bir üsteğmen tarafından görüldü. Arama neticesinde de o pusula ele geçti. Aslında "Biz, mutlaka sizi biraz korku ile, biraz açlık ile, yahut mala, cana veya ürünlere gelecek noksanlıkla dener imtihan ederiz. Sen sabredenleri müjdele! Sabredenler o kimselerdir ki başlarına musibet geldiğinde elbette 'Allah'a aidiz. Ve vakti geldiğinde elbette O'na döneceğiz.' derler." (Bakara Sûresi, 2/155-156) meâlindeki âyetlerden bazı kelimelerden riyazî bir hesapla çıkarılan 1971 tarihi idi. Yani "İnşâallah bu seneyi gösteren bu tarih artık bu çeşit

hapis musibetlerinin son olduğuna işaret ediyor." diye teselli edici mahiyette bir nottu. Ama Savcı Nurettin Soyer bunu, kendi kafasına göre bir mânâ vererek mahkemeye sundu. Öbür gün de her zaman olduğu gibi Cumhuriyet gazetesi hiç alâkası olmayan bir manşetle "Nurcular 1971'de devlet kuracaklarmış" şeklinde bir mânâ ile haber yaptı. Mahkemede Bekir Bey buna itiraz etti. Ama ne olur ne olmaz diye, Ahmed Feyzi Ağabey'in mahkemeye gelmemesi istenildi. Afyon Mahkemesi'nde o zamanki cesur ve pervasız müdafaası biraz sıkıntıya soktuğu için 54 kişiye bir de o eklenirse mesele uzar gider diye endişe ediliyordu. Bazı arkadaşlar bunun için ziyaretine gidip meseleyi anlatınca Ahmed Feyzi Ağabey "Ben kimseden korkmam! Eğer beni o mahkemeye çağırırlarsa, Üstad kimmiş, Risale-i Nurlar neymiş, onlara gösteririm..." diye cevap vermiş. Zaten mahkeme heyeti de Cumhuriyet'in bu iddiasının asılsızlığının farkında olduğu için onu çağırmadı.

Vefatından birkaç gün önce İzmir'de mahkeme kuranlar üzerine "Sizi cezalandıracaklar mıymış?" diyerek hissiyatını dile getiriyordu ama gözlerinden yaşlar akıyordu. Bu durum pek alışık olmadığımız bir tavrıydı. Meğer bizimle veda konuşması yapıyormuş. Birkaç gün sonra da Antalya'dan vefat haberi geldi. Çamlık'ta cenaze namazına katılmak nasip oldu... Mustafa Sungur Ağabey kabrinin başında konuşma yaparak onun Nur'un avukatı olduğunu, kendisi hakkında Üstad'ın "İzmir'de cevval bir ruh" diye bahsettiğini söyledi...

Cenâb-ı Erhamürrâhimîn, bu üç feyizli Nur talebelerinden ebediyen razı olsun, makamlarını Firdevs eylesin, âmin!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şöyle bir uğradı, dört yıl sonra döndü!

Abdullah Aymaz 2009.04.13

Gazetemizin muhabirlerinden Onur Kaya Bey ile Amerika'da karşılaştık. O bana Houston'dan bizzat yaşanmış bir hikâyeyi, olayın kahramanı Göksel Bey'in tashih ve tasdiki ile bana gönderdi. Ben de sizlere takdim ediyorum:

Gönüllüler Hareketi'nde kadından erkeğe, büyükten küçüğe, fakirden zengine herkes üzerine düşeni bihakkın yerine getiriyor.

Bu yaşanmış hikâye Bursa'da dört yıl birlikte çalıştığım BUGİAD (Bursa Girişimci İşadamları Derneği) Başkanı Hayati Canlılar Bey'in başından geçti.

Başkan Canlılar yurtdışı seyahatlerine bazan oğlu Göksel'i de götürür. Veliht olarak yetiştirdiği, ileride işlerini devredeceği oğlu Göksel'in dünyayı gezip görmesi onun için önemlidir. Foga markasıyla perde üretip birçok ülkeye ihraç eden sanayici işadamı Hayati Canlılar, yurtdışı seyahatlerinden birinde 2004'te oğlu Göksel ile Makedonya'ya uğrar...

Üsküp, Kalkandelen, Kumanova, Gostivar, Ohri'de gezerler. Uğradıkları şehirlerde ziyaret listesinin ilk sıralarında Türkiyeli hayırseverlerin yeryüzüne dağılmış yatırımları okullar da vardır. Üsküp'teki okulun müdürü onları ağırlayıp müesseseyi gezdirirken Hayati Başkan bir baba şefkatiyle sorar: "Bu gurbet ellerdeki başarılarınızla gurur duyuyoruz. Bir derdiniz, ihtiyacınız var mı?.."

Müdür iki gün sonra yeni eğitim yılının başlayacağını, ama son anda yaşanan bir aksaklıktan dolayı İngilizce öğretmeni ayarlayamadıklarını söyler. Baba-oğul birbirine mânâlı bir şekilde bakarlar. Müdür Bey, bir mânâ veremez. Ama birazdan bu telepatik istişarenin neticesi ortaya çıkar. Başkan Canlılar, müdüre, "Oğlum İngilizce bölümü mezunu. Eğer işinize burada yararsa kalsın." der.

Göksel de, "Bir faydam olacaksa kalırım." diye tasdik eder. Kendisi bir eğitim fedaisi olan Müdür Bey duyulanır: "Ne diyeceğimi bilemiyorum, inanın çok seviniriz." der... Neticede Başkan Canlılar, Bursa'ya yalnız döner. Eve girdiğinde hanımı, "Oğlan nerede bey?" diye sorar. Cevap, oğluyla yaşadığı karar anı gibi kısadır: "Makedonya'da kaldı..." Başkan izah edince ilk şaşkınlığını atan anne de olanlara sabırla yaklaşıp anlayışla karşılar.

Göksel memleketi Bursa'ya kesin dönüşü ancak dört sene sonra yapabilir ve babasının işlerine nezaret etmeye başlar. Ülke evlatlarının bazıları mecburi şark hizmeti yaparken, Göksel'in şansına Batı'nın şarkı Makedonya'da hizmet düşmüştür. Bu mecburi olmasa da onun kendini mecbur hissettiği Gönüllüler Hareketi'ndeki "gönüllü hizmet"tir. Doğrusu Göksel, Mekke'nin asilzadelerinden delikanlı Mus'ab (ra) gibi bu fırsatı iyi değerlendirmiştir.

Benzer bir olayı İzmirli işadamı Yavuz Karaaslan Bey'den dinlemiştim. O şöyle demişti: "Yurtdışında bilhassa Afrika'da ziyaret ettiğim öğretmenlerin fedâkârlıklarına ve samimi hizmetlerine hayran oluyordum. Keşke oğlum da okulunu bitirince gitse, diye de ciddi temennilerde bulunuyordum. Hilmi hocamız bir öğretmen ihtiyacından bahsedince de, okulundan mezun olmuş olan oğlumu hemen gönderdim, şimdi çok mutluyum!.."

Cenab-ı Hak, bunlar gibi fedâkâr anne-babalardan ve evlatlarından edebiyyen râzı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hız. Dıhye, Hirakliyus ve Dağatır

Abdullah Aymaz 2009.04.26

Şam her zaman bir ticaret merkezi olduğı için, içinde çeşitli dinlerden, mezhep ve meşreplerden çeşitli gruplar olmasına rağmen halk, hep ekonomik hayata bakmış. Umumiyetle ayrı ayrı anlayışlar arasında diyaloglar var. Siyasî hâkimiyet de insanların başörtüleri ve ibadethaneleriyle uğraşmamıştır. Halkın şikâyeti olunca idareciler değiştirilmiştir.

Sahabelerden Dıhyetü'l-Kelbî ehl-i ticaretti; Şam'a gelip gitmişti. Onun için Peygamber Efendimiz (sas) Hirakliyus'a mektubunu Hız. Dıhye ile göndermişti. Hız. Cebrail'in, Efendimiz'in (sas) yanına gelişleri hep onun sûretinde olurdu. Güzel ve sempatik sîması, ticarî olarak Şam'ı, Bizanslıları çok iyi tanıyor olması, mektubu götürme mevzuunda tercih sebebi olmuş olabilir. Rum Sûresi'nde haber verildiğı üzere ehl-i kitap olan Rumların, henüz o zaman ateşperest olan İranlılara galebesi üzerine İmparator Hirakliyus o bölgeye gelmişti. Bazı rivayetlere göre İmparator, Hız. Dıhye'ye "Sen bu mektubu bir de Rahip Dağatır'a göster." demişti. Lübnan sınırında bulunan Dağatır, mektubu görünce Müslümanlığı kabul etmiş ve inandığını da ilan etmişti. Fakat öldürülmüştü. Hirakliyus, imanını gizlemek zorunda kalmış ve Hız. Dıhye'ye "Ben sana, demiştim!" diye mazeret beyan etmişti. Çünkü kendi çevresi de tepki ortaya koyunca, "Ben sizin imanınızı denemek için, öyle söylemiştim." diyerek, kabul ettiğı İslamiyet'i açıkça ilan edememişti. Ateşperestlerden Kudüs'ü kurtardıkları için ahdini yerine getirmek üzere Hirakliyus Humus'tan Kudüs'e yayan gidecekti...

O mübarek sahabî Hız. Dıhye'yi Şam'da Mezze mezarlığında türbesinde ziyaret ettik. Sandukasının üzerine örtülen kumaşın bir tarafında "Öyle yiğitler (adam gibi adamlar) vardır ki, ne ticaretler, ne alım-satımlar onları, Allah'ı zikretmekten, namazı hakkıyla ifâ etmekten, zekâtı vermekten alıkoymaz." (Nur Sûresi, 24/37) âyeti var. Kumaşın öbür tarafında ise; "Müminlerden öyle yiğitler vardır ki, Allah'a verdikleri sözü yerine getirip sadâkatlarını ispat ettiler. Onlardan kimi adağını ödedi, canını verdi, kimi de şehit olmayı gözlemektedir. Onlar verdikleri sözü asla değiştirmediler." (Ahzâb Sûresi, 33/23) âyeti yazılı... Hız. Dıhye, bizim hayallerimizde, hep

Çağrı filminde gösterilen ve Efendimiz'in (sas) mübarek mektuplarını dünyanın çeşitli ülkelerine götüren üç atlıdan birisi olarak ve Şam'da İmparator'a nâmeyi takdim ederkenki hâliyle kaldı: "Bismillahirrahmanirrahîm. Allah'ın Resûlü Muhammed'den Roma İmparator'u Hirakliyas'a. Allah'ın selâmı, hidayete tâbî olanların üstüne olsun. Seni İslamiyet'e davet ediyorum. Müslüman ol, selameti bul. Böylece Allah sana iki kat sevap ve ecir verir. Eğer yüz çevirirsen halkın olan bütün Hristiyanların günahı boynuna olur. "Ey Ehl-i Kitap! Gelin aramızdaki ortak kelimeye birleşelim. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp birbirimizi ilahlaştırmayalım. Eğer bu sözden yüz çevirirlerse, şahit olunuz, biz Müslüman'ız, deyiniz." (Âl-i İmrân Sûresi, 3/64) derken...

Hirakliyas da mektuba saygı göstermiş ve hediyelerle beraber, Hz. Dıhye ile şöyle bir mektup göndermişti: "Bizans İmparatoru'ndan, Hz. İsa'nın müjdelediği Allah Resûlü Muhammed'e. Elçiyle yolladığın mektubu aldım. Halkımı, sana iman etmeye çağırdım. Fakat kabule yanaşmadılar. Yanında olup sana hizmet ederek, ayaklarını yıkamay ve sana yakın olmayı ne kadar çok isterdim."

Hz. Dıhye, Şam'ın fethinden sonra hicret edip Şam'a yerleşti. Hicri 672 yılında vefat etti.

Ne mutlu hicret şuuru ile, mukaddes göç yollarına düşenlere!.. Çünkü onların önlerinde iki cihan serveri Hz. Muhammed Aleyhisselam ve Hz. Dıhye gibi sahabeleri var.

Not: Bir önceki 'Bahira'nın Gözünden Süzülen Bir Damla Yaş' yazısında birinci paragrafın sonlarına doğru geçen 1400 yıllık Kur'an yanlış olarak yazılmıştır. Doğrusu 400 yıllık Kur'an olarak düzeltilmiştir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ebu Derdâ

Abdullah Aymaz 2009.05.03

Gece Emevî Camii'nden, Salahaddin Eyyûbî, şehitliğimiz ve en mühimi Ebu Derdâ için tekrar gelmek üzere ayrılıyor. Yolumuzun üstünde Sultan Baybars'ın türbesi var. Moğollar Baybars'ı Sivas'tan esir olarak getiriyorlar. Yüzünde, kaşı üzerinde iz olduğu için ucuza satılıyor. Şam'dan Mısır'a köle olarak gidiyor.

Memlûklere asker oluyor. Büyük muzafferiyetler gösteriyor, Memlûk sultanı kendisine başkomutanlık makamı vereceğine dair söz verdiği halde, va'dinden dönünce Baybars da onu makamından indirip kendisi sultan oluyor. Haçlılara karşı kahramanca durup büyük mücadeleler vermiş olan bu zâtı da dua ve Fâtîha'dan unutmamak gerekiyor.

Emevî Câmii civarındaki Hz. Ebu Derdâ'nın hem ev, hem mahkeme, hem mescid olarak çok maksatlı kullandığı şimdi de türbesi bulunan binaya gittik. Ebu Derdâ Hazretleri çok zâhid bir zat... Hakîmü'l-Ümme (Ümmetin hakîmi, bilgisi) lakabına sahip. Efendimiz'den (sas) sonra Hz. Ebu Bekir (ra) döneminde Kur'an-ı Kerim'in toplanması komisyonu üyelerinden olan Ebu Derdâ 200 hadis rivâyet etmişti. Şam'a Hz. Ömer döneminde kadı olarak geldi. O zaman Hz. Muâviye de Şam vâlisidi...

Bir gün koşarak ve telaşla yanına geldiler ve "Evin yanıyor, koş!" dediler. "Benim evim yanmaz!" dedi. "Mahallen kül oluyor, yetiş!" dediler. "Benim evimin yanmayacağından eminim. Çünkü Efendimiz'den (sas) duyduğum şu duayı okudum: "Allahümme Ente Rabbî... Lâ ilâhe illâ ente. Aleyke tevekkeltü ve Ente Rabbü'l-Arşî'l-Azîm. Â'lemü ennallâhe alâ külli şeyin Kadîr. Â'lemü ve ennallâhe kad ehâta bi külli şey'in ilmâ... Allahümme innî eûzü bike min şerri nefsi ve min şerri külli dâbbetin Ente âhızün bi nâsiyetihâ. İnne Rabbî alâ sıratın müstakîm." Gerçekten Cenab-ı Hak, onun evini korumuştur. Ölünceye kadar Şam'da kaldı. Bir köşede

başka mezarlar da var. Osmanlı'nın Hac Emirî Şam Valisi Mahmut Sancaktar... Filistin'in meşhur âlimlerinden Ahmed Kudâmâ Makdîsî...

Ebu Derdâ'nın türbedarı, çok fasîh bir Arapça ile konuşuyor. Bizim Türk olduğumuzu anlayınca, Türkiye'yi çok sevdiğini, Başbakan'ı da gönlünden sevdiğini, yeminle ifade etti...

Oradan Salahaddin Eyyûbî'nin türbesinin bitişiğindeki Türk şehitliğine gittik. Bunlar keşif uçuşu için oralara gelmiş ilk Türk hava şehitlerimiz... Üsteğmen Nuri, Yüzbaşı Fethi ve Üsteğmen Sadık... 1914'te Birinci Dünya Savaşı sırasında uçakları düşmüş. İkisi anında, birisi birkaç gün sonra vefat etmiş...

O gün Adalet Bakanımız Mehmet Ali Şahin geldiği için ara yollar kapalı idi, arabamızı bir yere bırakıp yaya olarak, gidebildik. Suriye'nin hem halkı hem üst kademeleri ülkemize çok sıcak bakmaktalar. Üst makamlar, Suriye'de iş yapmak isteyen Türk işadamlarının işlerinin geciktirilmemesi yönünde direktifler vermişler. Gerçi bu güzel duyarlılığın ve bu talimatların hemen alt tabakalarda, kılcallara kadar inip hemen işlerlik kazanması bir anda olmuyor ama, niyet çok güzel, inşaallah kısa zamanda kendisini gösterir. Zaten kendinizi Urfa'da dolaşır gibi hissediyorsunuz. Hele kapalı çarşı Hamidiye'ye girince sanki İstanbul'da gibisiniz. Onun için işadamlarımızın, firma sahiplerimizin sabırlı olması gerekiyor. İnşaallah böylece iki kardeş ülke için bunlar çok güzel meyveler verecek. Çünkü zaman zaman Devlet Başkanı Beşar ülkemizle ilgili çok güzel ve olumlu mesajlar veriyor. Türkiye'nin gelişip yükselmesiyle Suriye'nin yukarılara çıkacağını samimi olarak ifade ediyor... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Salahaddin Eyyûbî ve ...

Abdullah Aymaz 2009.05.04

Ebu Derdâ (ra) Hazretleri'nin merkadini ziyaretten sonra Türk Hava Şehitliği'mizin hemen bitişiğindeki "Şarkın Şanlı Sultanı" Salahaddin Eyyûbî'nin türbesine vardık. O koca Sultan, işte Cenab-ı Hakk'a, secdeleriyle en yakın olduğu gibi, yattığı toprakta yine en yakın noktada idi...

Sandukasının yanında Alman Kayzeri II. Wilhelm tarafından gönderilen içi boş ama görkemli mermer bir sanduka vardı. II. Wilhelm, bu bölgeye yaptığı gezi sırasında Şam'a uğramış ve Sultan Salahaddin'in kabrini ziyaret etmiş ve "Burada bütün zamanların en kahraman askeri Sultan Salahaddin'in mezarı önündeyim." diyerek hayranlığını ifade etmişti.

Kudüs Haçlıların elindeyken Salahaddin Eyyûbî kendine gülmeyi âdeta haram etmişti. Bir gün cuma hutbesinde hatip "Mü'minin tebessümü sadakadır, Resûlullah tebessüm ederdi ve tebessümü tavsiye ederdi..." diye dokundurucu bir konuşma yapmıştı. Namazdan sonra koca Sultan hatibe "Hocam! Beni kasedtin galiba... Allah aşkına, Resûlullah'ın Miraç'ta peygamberlerin ruhuna namaz kıldırıldığı mescit, başkalarının elindeyken ben nasıl gülerim!" demişti... Salahaddin Eyyûbî, 24 sene Eyyûbî Devleti'nin başında kalmıştır. 55 yaşında ölüm döşeğindeyken vasiyeti gereği, münâdîler, mızrağa geçirilmiş kefenini Şam sokaklarında dolaştırmışlar ve, "Ey ahâlî! Salahaddin Rabbiyle vuslat ânındadır. Âhirete ancak bu bez parçasını götürüyor. Öyleyse, Allah'a kullukta gevşeklik göstermeyin." diye nidâ etmişlerdir... Vefat edince önce kendi kalesi olan Mansare Kalesi'ne gömülmüş' sonra da oğlu El-Efdal tarafından buraya nakledilmiştir. Bu ziyaretten sonra Emevî Camii karşısındaki Hamidiye Çarşısı'na girdik... Sanki İstanbul Kapalıçarşı'dayız.

Oradan Bâbü's-Sağîr'de Ehl-i Beyt Mezarlığı'ndaki Bilal-i Habeşî'nin türbesine gittik. Yaşlı iki Hollandalı turist de içerideydi. Onunla ilgili çok soru sordular. Ezan, müezzin kelimelerini biliyorlardı... O mezarlıkta pek çok

sahabenin de mezarları var. Cafer-i Tayyar ile Habeşistan'a hicret eden eşi Esmâ binti Umeys'in kabri de burada. Hacca vekil olarak gitme ile alakalı hükmün çıkmasına sebebiyet veren de bu Esmâ vâlidemizdir. Vâlidemiz Peygamber Efendimiz'e (sas) gelip babasının yaşlı ve hasta olduğunu, onun yerine hacca, kendisinin gidip gidemeyeceğini sorar. Efendimiz de "Senin babanın bir borcu olsa, sen ödesen, borç düşmez mi ya Esmâ?" buyurur. Hz. Hatice vâlidemizin dayısının oğlu ve Efendimiz'in (sas) akrabası olan Abdullah İbn-i Ümmü Mektûm'un kabri de burada... Ümmü Mektûm, Mekke'den Medine'ye, Mus'ab bin Umeyr ile ilk hicreti yapma şerefine erenlerdendir. Medine'de Bilal-i Habeşî ezan okurken, Ümmü Mektûm da kamet getirirdi. Ramazan'da Hz. Bilal'in ezanı ile oruca başlanır; Ümmü Mektûm'un ezanıyla iftar yapılırdı. Yani o, Efendimiz'in (sas) ikinci müezzini idi. Ayrıca Efendimiz (sas) Medîne'den ayrılınca on defadan fazla, vekil olarak kendi yerine Ümmü Mektûm'u tayin etmiştir. Orada Kerbela'da şehid edilen 16 kişinin başlarının gömüldüğü bir türbe var. Daha türbeye yaklaşırken Şîi ziyaretçilerin ağıt ve yasları ile karşılaşıyorsunuz. Uzun uzun bu ciğersûz hâdiseyi ağlayarak yâd ediyorlar. Aynı zamanda Rıdvan Biatı'na katılanlardan üç sahabenin kabirleri de burada... Daha bunlar gibi, Ehl-i Beyt'ten ve diğer sahabeler; onların çocuklarından ve torunlarından pek çok insanın mezarları burada bulunuyor. Şam'da dolaşırken, onların ruhâniyetleri de sizleri âdeta takip ediyor. Onun için çoklarına Şam'dan ayrılmak, o ruhâniyet ve mâneviyat yoğunluğundan kopmak zor geliyor! a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Enginliğiyle bizim dünyamız

Abdullah Aymaz 2009.05.18

Uzun zamandır, neşriyat âlemine çıkmasını beklediğimiz "Enginliğiyle Bizim Dünyamız-İktisadî Mûlahazalar" isimli kitap, nihayet ilk baskısını yaptı.

Her ne kadar söyleyeni/yazanı tarafından giriş bölümünde: "Kitap formatındaki bu evrâk-ı perişan, yetmişli yıllarda câmi cemaatine ve tabîi onların bilgi ufukları nazar-ı itibara alınarak, irticâlin esnekliğe, düzensizliğe, dolayısıyla da yetersizliğe emanet aylarca süren farklı haftalardaki sohbetlerin ve sonraki dönemlerde farklı zamanlarda yazılmış bazı makalelerin bir araya getirilmesiyle oluştu." denilse de aslında o, gerçeğine uygun şekilde, iktisat profesörü Dr. İsmail Özsoy tarafından, "Yeryüzünü istisnasız bütün insanlar için Cennet'e çevirme ideali içinde olan ve bunun tarihteki misallerini anlatan 'Enginliğiyle Bizim Dünyamız', her din, millet ve görüşten insanları bir arada barış ve huzur içinde yaşatmanın ezeli ve ebedî, teorik ve pratik prensiplerini ortaya koymakta ve tamamen yaşanmış örneğini insanlığın hüsnü kabûlüne sunmaktadır." diye takdim edilmektedir.

Muhterem M. Fethullah Gülen Hocaefendi bu eserinde, okuyucunun dikkatine tekrar tekrar şu hususu getiriyor: "İslâm'ın ictimâî yapısı değerlendirilirken üzerinde durulması gereken en önemli hususlardan biri, onun hiçbir zaman sarsılmayacak şekilde sağlam bir akîde ve amel üzerine oturtulmuş olmasıdır. (...) Bir kere daha tekrar etmeliyim ki, İslâm'ın ictimâî yapısı tamamen akîde ve amele dayalıdır ve değerlendirmeler de bu esasa göre yapılmalıdır."

Hocamız, bu tesbitini mücerret bırakmayarak, Kur'an'ın canlı tefsiri sahabe efendilerimizden ve daha sonra İslâmiyet'i yaşayışlarının bir parçası olanlardan misaller getirmiştir. Pratik hayata geçirilememiş iddialar sadece birer ütopyadır. Onların insanlığa verecek bir şeyi yoktur. Onun için bu ilmî mesele, yaşanmış örnekleriyle ortaya konulduğu için anlaşılma sıkıntısına maruz kalmadan herkesin isitifade edebileceği ve zevkle okuyup anlayabileceği bir seviyede takdim edilmiştir.

Kitabın "İslam Ekonomisinin Dinamikleri" bölümünden anlıyoruz ki: a) Bu sistem bütünüyle İlâhî'dir.

b) İktisadî anlayışımız hayatla iç içedir. c) Kanunlar İlâhî menşe'lidir. d) İktisadî sistemimiz vahiy yörüngelidir. Ekonomik yapımızın temel özelliklerine gelince: a) Ekonomi anlayışımız eşsizdir. b) Ekonomi anlayışımız kendine özeldir...

"Faizsiz Banka" bölümünde ise meselenin aslı ve bilhassa dikkat edilecek hususlar özetle ele alınmıştır.

Netice itibarıyla: "İslam, yaşandığında gerçek kerametini ortaya koyan dinamik bir sistemdir. O, en mükemmel şekilde evrensel bir sistem ortaya koymuş, her ferdi kendi hakkında, akrabalar hakkında, hatta bütün bir toplum ve topyekün insanlık hakkında yardımlaşmaya, dayanışmaya, âlihimmet ve ufuklu olmaya çağırmıştır. (...) Bütün bunlar gerçekleştiği takdirde ise artık fert ve toplum/toplumlar küçük ve hasis menfaat mülahazalarına göre değil de, bir kısım yüksek gayeleri gerçekleştirmeye yönelir ve kendi hesaplarına var olma yerine, var etme hedefine kilitlenir ve yaşatma zevkiyle ömürlerine uhrevî bir derinlik kazandırır. Öyle ki, bu tali'liler, kendi hesaplarına Cennet zevkleri duyma yerine, bu dünyayı herkes için Firdevslerin koridoru hâline getirmeye koşar ve Mevlânâ ifadesiyle, sürekli bulutlar gibi ağlar, gülleri ve çiçekleri güldürürler."

Meseleyi enginliğiyle kavrayabilmek için bu değerli eserin baştan sona dikkatle mütalaa ve müzâkere edilmesi gerekir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Palermo'da izler peşinde

Abdullah Aymaz 2009.05.24

Sicilya'yı hep merak ederdim. Hatta Sicilya Mafyası'nın aslında ilk zamanlar Hristiyanlığa zorlanan Müslümanlar tarafından gizliden kurulmuş bir teşkilat olduğunu; mahfiyye kelimesinin gizlilik mânasına geldiğini, sonra mafya olarak şekil ve mâna değiştirdiğini söylemişlerdi. Onun için bu seferki Roma gezimizin bir bölümünü oraya ayırdık. Sicilya eyaletinin merkezi Palermo şehri...

Palermo, bütünü, her tarafı liman mânasına gelen Yunanca Panormos kelimesinden geliyor. Gerçekten de tam bir liman şehri... Palermo'ya Müslümanların ilgisi ilk dönemlerde başlamış. 831'de fethedilmiş... Bütün tarihçilerin kabulü ile şehir, İslam idaresinde her yönden gelişerek zamanın en müreffeh şehirleri arasına girmiş. Ticârî mânada zenginleşen Palermo birçok mimarî eserle tezyin edilmiş. Sicilya adasının merkezi konumuna gelen Palermo, 900'lü yılların ortasında 300 bin nüfusa ulaşmış. O zamanlar dört kısma ayrılarak düzenlenen şehrin, Cassaro (el-Kasr) ve Kalsa (el-Hâlise) olarak iki bölümü hâlâ Arapça kelimeler ile ifade edilmektedir. Müslümanlar diğer mensuplarının hepsine her zaman olduğu gibi İslamiyet'in emir ve icabı olarak son derece hoşgörülü davranmışlardır. Fakat 1000'li yılların başlarında başlayan Norman istilaları, 1072'de Palermo'nun düşmesiyle neticelenmiştir. İlk zamanlar Normanlar, çoğunluğu Müslüman olan Sicilya halkına hoşgörülü davranmış, mimarî ve idarî işlerde Müslümanların yolundan gitmeyi tercih etmişlerdir. Hatta ilk 60 senelik dönemde basılan paralarda Arapça harfler kullanılmıştır. Ancak Haçlı Seferleriyle oluşan menfi hava ve Roma'dan gelen baskılar giderek bu hoşgörülü havayı bozmuş, atmosferi Müslümanlar için yaşanmaz hale getirmiştir. 1200'lü yıllarda baskılara karşı koymak isteyen bazı Müslüman gruplar örgütlenip isyan etmişler, fakat Kral II. Federico tarafından çok sert biçimde bastırılmışlardır. Federico, özel hayatında Müslümanların kültürüne ve diline hususî bir alâka duymuşsa da bunu asla idarî şekline yansıtmamıştır. Birçok katliamlar ve mecburî sürgünler neticesi 1246 senesine gelindiğinde Müslüman Sicilya'nın sonu gelmiştir. Bu dönemde Müslümanların yazmış olduğu pek çok değerli eserler tahrip edilmiş olduğundan, döneme ait yazılı İslâmî kaynak bulmak neredeyse imkânsızdır. En çok bilinen kaynak Arap seyyah İbn-i Havkal'ın 977'de yazmış olduğu "Sûretü'l-Arz" isimli eseridir. Bu eserinde İbn-i Havkal, Palermo'da 300 tane muallimin farklı yerlerde

ilim talim ettiğini tespit etmiştir. O zaman için şehrin ilmî seviyesi açısından çok önemli bir bilgidir. Palermo'da tarihî eserleri, katedralleri gezerken, Normanların İslam kültürünü bilhassa mîmarisini ilk baştan reddetmediklerini bilakis Müslüman mimar ve sanatkârlara değer verip istihdam ettiklerini fark ettik. Mesela kiliseler câmi mimarisine yakın şekilde inşa edilmiş. Arapçaya dokunulmamış. Ama bu taktikle hem mimarî sanat hem de Müslümanların inançları eritmeye gayret edilmiş... Bir nevi Hristiyanlığa yumuşak geçiş planlanmış. Kiliselere, camiye girer gibi girsinler diye hesaplamışlar. Belli bir zamandan sonra da zor kullanılmış. Artık mahfiyye vs. ile karşı konulamaz kanlı baskıların karşısında Müslümanların yapacak bir şeyleri kalmamış.

Bütün bunlar karşısında hep "Münazarat"ın sonunda ele alınan "meylü'r-rahata" yani rahat düşkünlüğü ve hayat tutkusu meselesini hatırladım. Üstad Hazretleri dünya sevgisiyle hayata ve rahata dört elle sarılma duygusu için enteresan bir tabir kullanıyor: "Cellâd-ı sehhar" yani, büyüleyici cellad; farkına varmadan yavaş yavaş çürütüp, öldüren kâtil ve cânî... Meylü'r-rahata'nın tuzağına düşenlerin maalesef sonu bu... Halbuki hayatın mânasını düşünebilseydik, oralarda bulunmanın hakkını verebilseydik, izlerimiz silinmeyecekti ve arkamızda bizlere rahmet okuyan ve hayırla yâd eden insanlar bırakacaktık. Halbuki aynı insanlar, maalesef cellatlar olarak ortaya çıktılar. Aslında bizlerin esas celladı meylü'r-rahata idi. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Matem nağmeleri gibi...

Abdullah Aymaz 2009.05.25

Aslında Palermo, altın çağını, bütün tarihçilerin itirafıyla Müslümanların döneminde yaşamış. 831-1072 yılları arası bu dönemde Palermo, güzelliğiyle Endülüs'Teki Kurtuba ve Mısır'daki Kâhire ile yarışmış... O zamanlar 300 tane câmi ve mescid var olduğunu seyahatnameler ifade ediyor. Ama şimdi bir tane bile bulamıyoruz. Ama izlerini bulmaya çalışıyoruz. Burası bana, câmileri yok edilen Selanik'i hatırlattı...

İşte Palozzo dei Normanni'ye (Normanlar Sarayı) geldik. Bu saray, Müslümanlar tarafından Roma harabeleri üzerine yapılmış. Fakat mağlubiyetten sonra burasını 1130 senesinde Norman Kralı II. Ruggero genişleterek kraliyet sarayı haline getirmiş, bir bölümünü de saray kilisesi yaptırmıştır. Bu kilisenin tavanına baktığınızda zaten aslının İslam sanatı olduğunu hemen anlıyorsunuz. Duvarlardaki çiçek, aslan ve tavus kuşu motifleri Pers sanatına ait. Bir duvarında sarıklı cübbeli iki kişinin satranç oynarken yapılmış resimleri var. Sarayın bir köşesinde mermer üzerinde hem Arapça hem Yunanca yazılar mevcut... Normanların kral sarayına çevirdikleri bu İslam eseri, şimdi eyalet meclis binası olarak kullanılıyor.

Oradan, Müslümanların küçük bir kilise yerine inşa ettikleri büyük camiyi, Palermo Episkoposluğu'nun merkez kilisesi konumuna getirdikleri katedrale geldik. Aslı câmi olan bu katedral şimdi artık Hz. Meryem'e adanmış bir kilise... Katedralin sağ ön köşesinde İslam mimarisini yansıtan taş işçiliği örneği de hâlâ görülebilmektedir. Katedralin giriş kapısındaki sütunların solda kalanı üzerinde "Allah" lâfzı olan Arapça ifadelerin geçtiği taş levha mevcut...

İçerideki bir bölümde her şeyi tıraşlanmış olmasına rağmen mukarnasları apaçık duran ve mihrap olduğu belli olan bir mekân var. Belli ki, burası büyük bir câmi imiş... Alt tarafı ise ölen meşhurların lâhitleriyle dolu. Çoğu Antalyalı rahiplerin mezarları...

Katedralden Castello della Zisa (Zisa Şatosu)'ya gittik. Arapça "Aziz" kelimesinin telaffuz şekli olan Zisa, Aziz'in yani idarecinin köşküdür. Her tarafında İslâm mimarisinin izleri görülmektedir. Girişindeki görkemli eyvanı

Mardin'deki Kâsîmiye Medresesi'ni hatırlatıyor. Aşağıdan yukarıya doğru kat kat odalarda sergilenen İslamî eserlere bakıyoruz. Arapça yazılarla süslü leğenleri, üzerlerinde satranç oynayan sarıklıların resimleri bulunan kapları; İbranice, Arapça, Lâtince ve Yunanca yazıların bir arada bulunduğu mezar taşlarını; Memlûkler döneminden şamdanları; mukarnaslarla süslü bölümleri seyrede seyrede giderken en üst kata çıkınca birden bizden nağmelerle karşılaştık. Sanki asırlar öncesine gitmiştik. Bir salonda takkeli, entarili, uzun sakallı bir derviş ud çalıyordu. Önünde saz, neyler, Mevlevî sikkesi ve notalı, yazılı kâğıtlar vardı. Üstüme bir gariplik çöktü. İçimden ağlamak geldi. Sanki gül gitmiş, gülşen harap olmuş, hânuman yok olmuş da çığlık çığlığa bülbül ağıt yakıyordu. Kendisiyle tanıştık. Bu, İtalyan Müslüman Yusuf Ali idi. Palermo şehrinin Anıtlar Yüksek Kurulu'nda çalışıyormuş. Kendisi ressam... Kiliselerdeki mozaiklerin tamir işlerinde görevli. Müzeler Haftası münasebetiyle burada görevlendirmişler. Kudsi Ergüner'i, Oruç Güvenç'i, Gabriel Mandel Han'ı tanıyor... Sonra sazı eline aldı Veysel Karanî ilahisini, Âşık Veysel'in türkülerini çaldı. Yanında birisi daha vardı: "Ağabeyim Yusuf... O da Müslüman... Eşim, Kıbrıs'ı'ye intisablı... Benim tasavvufa çok ilgim var ama bir yerde karar kılamadım." dedi. Biz de, "Büyük müşidlerden İmam-ı Rabbânî Hazretleri, 'tevhid-i kible et' yani 'bir tane rehber bul, onun peşinden git' diyor." dedik. Bizimle görüştüğüne çok memnun oldu. Bu mütevâzî İtalyan'ın yanından ayrılmak istemedik. Sonra gönderdiği mesajda "Ben burada ne yapıyorum, yaptıklarım ne işe yarıyor, diye düşünüyordum. Ama sizlerle tanışmam her şeye bedelmiş. Sizin bana rehber olmanızı istiyorum." demiş.

O hüzünlü ziyaret sırasında Yusuf Ali ile karşılaşma sahnemiz gözümün önünden gitmiyor...
a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu izler de silinmesin

Abdullah Aymaz 2009.05.31

Palermo'da Zisa Şatosu'ndan (Azizin Köşkünden) Yusuf Ali'nin yanından içimizde kaynayan duygularla ayrıldıktan sonra Palermo'nun 10 km kadar dışında kurulmuş olan Monreale kasabasına gittik. Buradaki katedralin tavan ve duvar süslemelerinde İslam sanatının tesirleri çok açık şekilde görülüyor.

Hemen bitişiğindeki Benedikten Manastırı'nın iç bahçesi, revakları, dizaynı ve bir köşesinde yer alan şadırvanı, İslam mimarisinin motiflerini taşıyor. Normalde manastırlar dışı kapalı olduğu gibi, iç dünyaları da kapalıdır. Ama bu manastırın içi, bahçesiyle ve çeşmesiyle, yüksek dış duvarların içinde bahçesi ve su kuyusu bulunan Endülüs evlerini hatırlatmaktadır. Hem de revak sistemli İslam medreselerini... Ayrıca Katedralin çan kulesi de, Şam'daki Emevî Camii'nin minaresine benzemektedir...

Benediktenlerin kökeni, beşinci asra dayanan bir tarikattır ve manastır geleneği üzerine kuruludur. Gezdiğimiz Monreale Katedrali'nde olduğu gibi, önce manastır kurulur, şehirler ve kasabalar da etrafında teşekkül eder. Bu grup hâlâ dünyanın her tarafında bulunan manastırları ile zühde dayalı bir hayat yaşamaya devam ediyorlar. Felsefeleri az yiyip, az uyuyarak çok ibadet etmeye dayalı. Kurucuları Aziz Benedikt'tir. Şu andaki papanın da aynı grup ve kurucusu ile manevî bağı vardır. Onun için de onun ismini almıştır.

Oradan, Keşişlerin Aziz Yahya Kilisesi Eremiti'ye gittik. Tamirat olduğu için dıştan çevresini dolaşabildik. Eremiti de İslam mimarisinin özelliklerini en çok yansıtan eserlerden birisi. Burası önceden câmi olan bir binanın üzerine 1142'de inşâ edilmiştir. Bunu, kubbeleri ve çan kulesinin şekli göstermektedir.

Eremiti'nin bitişiğinde San Kataldo Kilisesi bulunmaktadır. 12. asra ait bu kilisenin girişindeki sütunlar üzerinde Arapça yazılar yer almaktadır. "Allah" kelimeleri çok açık belli olduğu halde yazı şekline ve üzerlerinde

bulunan silinmelerden dolayı ibarelerin diğer kelimeleri tam okunamamaktadır. Tıraşlına kazına, hatta sökülüp atıla atıla çok azı kalan bu İslam izlerinin koruma altına alınması, İslâmî yazıların uzmanlar tarafından okunup, âyet mi, hadis mi, kelim-i kibar mı, her ne ise tespit edilerek mânâlarının da yanına yazılması lâzımdır.

San Kataldo Kilisesi'nin bitişiğinde bir bina daha var. Kubbesi ve mihrabıyla apaçık câmi olduğunu gösteriyor. Burasını Papalık, Kutsal Mezar şövalyelerine vermiş. Bu grup, Kudüs'ü Müslümanlardan almakla vazifeli şövalyelerden oldukları için bu câmi sırf bu yüzden bunlara verilmiş olabilir. Sembolik bir mânâsı olduğu anlaşılıyor.

Aslında Müslümanların, İslam tarihini gelişme dönemlerinin dinamiklerini çok iyi bilmeleri gerektiği gibi, tarihî olayları sosyolojik olarak inceleyip gerekli dersleri çıkarabilmek için de diğer dinlerin tarihî devrelerini bilmeleri gerekir. Mesela bu şövalyeler nedir? Cizvitler kimdir? Dünya çapındaki eğitim ve okul faaliyetleri nedir? Focolare grubunun özelliği nedir? Fransiskanlar hangi sebepten ortaya çıkmıştır? Bunlar niçin kendilerine "küçük kardeşler" diye hitap ederler? Yeni bir dönemin başlamasında rolleri ne olmuştur? Papalık her yeni çıkan grubu onaylar mı? Mesela Ortodoksların kurucuları Kiril ve Metod iki kardeş 850 yıllarında Bağdat'a gidip İslâmî tebliğ metodunu incelemiş ve yeni bir alfabe geliştirmişlerdir. Vatikan'a rağmen Balkanlar'da ve Rusya'da yayılma imkânı bulmuşlardır. Bu hususun sosyolojik şartları ve sebepleri de incelenmelidir.

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bütün dünyayı kendine dert edinen insan

Abdullah Aymaz 2009.06.01

Berlin'de Postdam Üniversitesi'nde düzenlenen "Gelenek ve modernite arasında Müslümanlar-Kültürler arasında köprü-Gülen Hareketi" isimli iki günlük uluslararası konferansta, M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin tespitleri, tavsiyeleri, dünyaya bakışı, eğitim ve diyalog çalışmaları hakkında çok önemli mesajlar verildi.

Konferansa Gürcistan'dan katılan tarihçi profesör Giuli Alasania, M. Fethullah Gülen Hocaefendi'yi ziyaretini de anlattıktan sonra şöyle dedi: "Gördüm ki, bu insan, derin bir sorumluluk duygusu taşıyor. Ama bu, sadece Türkiye'nin ve Türk halklarının geleceğine yönelik bir mesuliyet duygusu değil. Bu insan, bütün dünyayı ve bütün insanlığı dert ediniyor. Dünya her zaman böyle büyük liderlere ihtiyaç duydu. Bu insanlar tarihin gerçek yapıcılarıdır. Bunlar farklı millet ve kültürlerden insanları etraflarında toplayabilirler ve söyledikleri farklı şekillerde yorumlanabilir. Çünkü onlar çoğulculuğa ve fikrî üretkenliğe imkân tanırırlar." Alasania'nın bu tespiti bana çok önemli geldi. Senelerdir bizim şahit olageldiğimiz gerçekleri bu tarihçi hanımefendi, sezmiş ve derinden kavramıştı. Hocaefendi'yi bu derinlikte anlayıp kavrayamayanlar pek çok meselede sathî kalırlar ve maalesef basit şeylere takılıp kalırlar. Evet asıl mesele budur: "Bütün dünya ve bütün insanlığın dertleri... Cihan nasıl huzura erecek ve selâmete çıkacak?.." Dar görüşler bir yandan, "Türkiye dururken niçin bütün dünyaya açılım yapıyor? Oralarda okul açmaya ne lüzum var?" derken, bazıları da "Dünyayı istila projesi olabilir mi?" endişesine kapılıyor... Ama okulların açıldığı o ülkelerin bazı istihbarat yetkilileri ise "Bu kadar teknik takip yaptık, bir defa olsun ülkemiz aleyhine şakadan bile olsun bir söz ve davranışla karşılaşmadık... Bunların dürüstlük ve samimiyetine gönülden inanıyoruz!" demekten kendilerini alamamışlardır...

1998-1999 yıllarında bir diplomatın "Siz bir tarikat mısınız?" sorusuna, meselenin bir tarikat meselesi olmadığını anlattıktan sonra bu eğitim ve diyalog hareketine "bir cemaat" hareketi bile denilemeyeceğini, "Çünkü cemaat, aynı inançtan insanların meydana getirdiği bir topluluktur. Ama bakıyoruz ki burada başka dinden insanların da katkıları var. Üzeyir Garih ve İshak Alaton gibi insanlar eğitim yuvalarının inşasına destek

veriyor, Maroviç gibi kişiler, sözleri ve tavırları ile mânevî desteklerini sunuyorlar." diyerek cevap veren bilgeliği bu münasebetle hatırlamış oldum.

Gazeteci ve İslam bilimci Dr. Rainer Hermann, "Fethullah Gülen'in anlattığı İslam, çatışma yerine, hoşgörüyü hedefledi... Siyasî iktidarı ele geçirme yerine, içinde ibadet ve duayı öne geçirdi... Bu hareket diyalog ve hoşgörü kültürünün değerlerini oluşturuyor. Gülen, Türkiye'yi modernleştiriyor. Gülen'in sunduğu İslam, Batı için bir partner olmanın yanı sıra bir zenginleştirmedir. Bu hareketteki felsefede, Allah rızasını kazanma esastır. Fikirlerin merkezinde siyaset değil, insan var. İslam'ı içtimaileştiren Gülen, Türkiye'nin modernleşmesine ve demokratikleşmesine çok büyük katkı sağladı." dedi.

Konferansın "Gala"sı Hilton otelinde üç yüz kişiyi aşan bir topluluk içinde yapıldı. Prof. Dr. Thomas Michel konuşmasında, Allah rızasını merkeze alan ve dünyayı huzur adacıkları ile dolu bir güzelliğe çevirmeye gayret eden bu harekete olan sevgisini ve yakınlığını dile getirdi. Prof. Dr. Admiel Kosman ise konuşmasında Ercan Bey'le yaptıkları Türkiye gezisini anlattıktan sonra bir camiye gittiklerini, orada vaaz eden hocanın Hz. Musa ile ilgili Kur'an'dan naklettiği kıssalara hayranlığını ifade etti. Sonra da "Çok şaşırdım... Sanki bir sinagogtaydım, ne kadar çok müştereklerimiz var! Gülen Hareketi bize bu gerçekleri öğretti. Bu anlayışa dünyanın ihtiyacı var." dedi.

Dünyanın, bilhassa Almanya'nın bu gerçekleri itimat ve itibar ettiği ağızlardan dinlemeye çok ihtiyacı var...
a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ezanın kerameti

Abdullah Aymaz 2009.06.07

Arjantin'de bulunduğu günlerin hatırasını yâd ederken Ömer Bey şunları söyledi: 2004 yılı Ramazan ayında iftar etkinlikleri sırasında vakfımıza, komşumuz bir hanımefendi geldi; "Her sene aralık ayının üçünde, yirmi senedir devam eden bir geleneğimiz var..."

Ülkemizde bulunan her dinin mensubu insanlar kendi dinlerinin mûsikîlerini tanıtırılar. Bakıyorum siz böyle güzel şeyler yapıyorsunuz. Bu geleneğimize de katılırsanız çok iyi olur. Ben, kültür ve dinlerden sorumlu vali yardımcısıyım. İsmim Alisia Vazgues." dedi. Tamam deyip arkadaşlarla kendi aramızda neler yapabiliriz diye müzakere ettik. Sonra Hafız Ahmet arkadaşımızın önce bir ezan okuyup arkasından Meryem Sûresi'ni tilavet etmesini ve İspanyolca mealini vermeyi kararlaştırdık. Bize, program için sadece 12 dakikamız olduğunu söylediler. Dördüncü sırada yer vermişlerdi. Meydan binlerce insan tarafından doldurulmuştu. Yüksekçe bir yere dinî gruplar çıkıyor, müziklerini icra ediyor, insanlar kendince dans ediyordu. Sıra bize geldi; Hafız Ahmet arkadaşımız ezan okumaya başlayınca dans edenler durdu, bağırانlar sustu! Herkes dikkat kesilmiş, ezanı dinliyordu. Arkadan Kur'an okumaya başladı. Meali verildi ve tam 12 dakikada programımız bitti. Ama o muazzam topluluk "Tekrar isteriz! Tekrar isteriz!" diye bağıırıyordu. Tertip heyeti, tekrar etmemizi söyledi. Aynı şevk ile ezan ve Kur'an tekrar edildi. Meydan kaynıyordu. Televizyon kanalları, bunu en önemli haberleri arasına koyup verdiler. Türk bayrağı ile vakfımızın adres ve telefonları da belirtildiği için aylarca sağdan soldan telefonlar aldık. Kendilerinin asıllarının Müslüman olduğunu, ama İslâmiyet bilgilerinin kalmadığını söyleyenler, Müslüman olmayı arzu edenler vardı...

San Paolo şehri kurulmadan önce Endülüs'ten gelen Müslümanların Arjantin'de kurdukları bir Kurtuba şehri var. Orada da her milletten insan kendi ülkesini tanıtabilecek büyük bir program hazırlamıştı. Oraya da davet

edildik. Büyükelçiliğimiz, Ermenilerin olay çıkarabileceği endişesi içindeydi. Vakıf olarak iyi bir hazırlık yaptık. Güzel bir çadır kurduk. Dönerimizi hazırladık. İspanyolca kitapları dizdik. Elimizde büyük bir Kur'an-ı Kerim vardı, onu önemli bir yere açık vaziyette koyduk... Herkes sıraya girmiş, onu görmek istiyordu. Kuyruk uzayıp gidiyordu. Bunun üzerine beş adet daha Kur'an-ı Kerim getirip koyduk. Yine sıralar ve kuyruklar vardı. Hocaefendi'nin yüz adetten fazla Ölçüler kitabı vardı. Onar yirmişer, bir hanımefendi tarafından alınıp alınıp götürüldü. Acaba kitapları imha mı ediyor diye şüphelendik. Kendisine niye bu kitapların hepsini aldığını sorduk. "Ben avukatım... Kitaptaki 'adalet' konusu çok dikkatimi çekti. Bütün hukukçu dostlarıma birer tane hediye ettim. Müthiş ve güzel ifadeler var. Bunların kaynağının İslâmiyet olduğunu düşünüyorum." dedi. Daha sonra İslâm ile ilgili pek çok kitap okudu ve Müslüman olmayı tercih etti.

Kurtuba'daki bu tanıtımda en çok bizim çadır ilgi ile ziyaret edildiği için en büyük televizyon kanalı bizimle iki saat görüşme yaptı. Türkiye tanıtım kasetlerimiz vardı, onları da yayınladı. Kurtuba'da bir pizzacıya gittik. Baş yarı kapalı bir hanım işletiyor. Çocukları birbirlerine Ali, Hamza benzeri sözlerle hitap ediyorlardı. Masaya çağırıp isimlerini yazdırdık. Baktık, yazılar doğru. Kadına "Müslüman mısınız?" diye sorduk. "Hayır" dedi. "Çocukların ismi niye Ali, Hamza?" dedik. "Dedem ölürken, çocukların olunca bu isimleri koyarsın, diye vasiyet etmişti." dedi. Vakit geçiyordu. "Acaba bize temiz bir sergi verebilir misiniz, ibadet etmek istiyoruz?" dedik. Getirdi; biz namaz kılarken arkada ağladığını fark ettik. Nedenini sorunca, "Dedemin de böyle yatıp kalktığını hatırladım. Demek ibadet ediyormuş." dedi. Sonra arkadaşlar, kocası ve büyük oğlu ile de tanıştılar. Böylece dostluğumuz, beraberliğimiz arttı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güller ve göller bölgemiz

Abdullah Aymaz 2009.06.08

Isparta, Kur'anî hazinelerin, insanlığın istifadesine açılıp serilmesine vesile bir şehrimiz olması itibarıyla Bediüzzaman Hazretleri'nin tabiriyle taşıyla toprağıyla mübarek bir beldedir. Isparta deyince, bu hususta, Barla, Kuleönü ve Sav köyü en başta olarak kazaları ve köyleri ile beraber düşünülmelidir.

Üstad Hazretleri'nin birinci talebesi Hulûsî Beyi, Eğirdir Komando Birliği'nde bir subay iken, ilk defa Barla'ya Bediüzzaman Hazretleri'ne götüren Aziz Üstün'dür (meşhur ismiyle Şeyh Mustafa). Onun oğlu Halil R. Üstün ise Eğirdir'e modern elmacılığı getiren isimdir. Getirmekle kalmamış, geliştirmiş ve dünya çapında bu hususta en önde olmamız için büyük gayret sarf etmiştir. 4 Temmuz 1992 günü ise bu işin bir nevi manifestosunu küçük bir kitapçık halinde yazıp elmacılık yapmak isteyenlere miras bırakmıştır. Sizlere buradan bazı bölümleri aktarmak istiyorum:

"Bugün 4 Temmuz 1992. Ülkemiz tarımına yaptığım ellinci hizmet yılını geride bırakmış bulunuyorum. Kismetse eğer geride kalan kısa hizmet süresinde siz üreticilerimizle, kaliteli ve çok ürün üretebilmek için beraber olmak istiyorum. Bu müddet içinde bazı etkin tecrübeleri sizlere aktarabilirsem, kendimi çok mutlu hissedeceğim."

"Modern tarımın en belirgin şartlarını şöylece hülâsa etmek isterim: 1- Yeterli ve kaliteli su. 2- Vasıflı toprak. 3- İklim. 4- İyonizasyon olayı. 5- Yüksek verimli tohum, fide ve fidan. Bunlar en önemli unsurlardır. Özellikle elma üretiminde göller bölgemizde bu vasıfları, diğer dünya ülkelerine nazaran Allah, noksansız halk etmiştir. Bu sebeptendir ki, diğer ülkelerde üretim mümkün olmadığı için geçmiş senelerde bütün dünya ülkelerinin bu işle uğraşan üst düzey yöneticileri bölgemize gelerek elma alımında bulunmuşlarsa da, soğuk hava tesislerimizden % 10 oranında bile ithâlât yapamamışlardır. Bunun tek sebebi, mümkün olanı imkânsız hâle getiren bizleriz.

Maalesef, kendi hatalarımız yüzünden ülke genelinde bu işle iştigal eden bütün sektörlerin sonu hüsrana olmuştur."

"En büyük müjdem odur ki: Ciddi bir dayanışma içine girdiğimiz takdirde ürettiğimiz elmaların çapını, bir cm büyütüp renk teşekkülünü tam yapıp, soğuk hava tesislerimizde ârızasız 200 gün muhafaza imkânını bulduğumuz takdirde yöremiz, arzın meyve ambarı olacaktır inşallah. 1953 Temmuz'unda Lübnan'a FAO nezdinde gitme imkânı buldum. Dikkatimi çeken husus ülkenin doğusunda 800 metre yükseklikte, bizim Kovada gölü kadar büyüklükte bir göl etrafında on binlerce elma ağacının mevcut olmasıydı. Elmalar ceviz büyüklüğünde olmasına rağmen dallar âdeti yere yatıyordu. Beyrut'un sahilinde 200 bin ton elmayı muhafaza edebilecek soğuk hava depoları mevcuttu. Bizim güller ve göller bölgesinin ekolojik yapısının, o bölge ile kıyaslanmayacak derecede, özellikle elma üretimi için çok daha müsait olduğunu tesbit ettim."

Merhum Halil Üstün'ün üzerinde durduğu bir husus da, erken uyarı sistemi ile zararlı haşeratin çıkış zamanlarını iyi tesbit edip ona göre ilaç vermek... Aslında artık fitrî üretime dönmemiz gerekiyor. Hormonlu gıdalar ve bilhassa katır gibi nesilsiz, ebter tohumlardan üretilen yiyecekler insanlığın varlığını bile tehlikeye sokmakta... Maalesef ülkemizde yapılan ölçümlere göre son elli senede erkeklerde sperm durumunun beşte bir nisbetinde azaldığına dair bilgiler var. Bu, tamamen yenilen sağlıksız gıdalarla ilgili. İlaçlama konusunda, çekirge âfetinde onları yemeden, sesiyle öldüren sığırcıkların eğitilerek kullanılmasını teklif eden Bediüzzaman Hazretleri'nin bu işaretinden hareketle, zararlı böceklerin düşmanlarını bulup onlara karşı kullanmak gerekiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kavala

Abdullah Aymaz 2009.06.14

Batı Trakya'da dolaşırken, Sezai Karakoç'un;"Kızıl çiçeklerde dikenli bir İncil ezberleyenSonra Müslüman olan çayırılar boyunca" mısralarını hatırladım...Önce Kavala'ya gittik. Kavala, Sultan I. Murad Hüdavendigâr zamanında fethedilmiştir.

Buraya sonra, Anadolu'dan Saruhan Türkleri getirilerek yerleştirilmiştir. Kanunî Sultan Süleyman burayı tahkim etmiş ve su kemerlerini yaptırmıştır. İbrahim Paşa da burada hamam, cami, medrese, mektep, imaret, han ve üç zaviyeden oluşan bir külliye meydana getirmiştir.

Kavala'ya girişte sapasağlam duran su kemerleriyle karşılaştık. Sanki İstanbul'daki su kemerleri karşımızda duruyordu...

Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın yaptırdığı külliye gittik. Hayriye Vakfı olarak bilinen bu külliyenin ayrı ayrı kapılardan girilen bölümleri var. Her kapının üzerinde bir kitabe var ve hepsinde de Kavalalı Mehmet Ali Paşa göklere çıkarılıyor. Külliyedeki cami, medrese, sıbyan mektebi, imarethane ve mühendishane, Hicri 1220-1226 (M. 1800-1811) yılları arasında yapılmış. Maalesef kubbelerdeki hilaller sökülümü; açık şekilde belli oluyor. Şimdi bütün bu binalar restore edilmiş, otel ve restoran olarak kullanılıyor. Kapılarında Mısır bayrakları var. Kavalalı Mehmet Ali Paşa Mısırlı kabul edildiği için... İskenderiye'deki kilisenin vakıflarını Yunanlılara veren Mısırlılar, bu külliye de kendi mülkleri olarak alıp bayraklarını asmışlar. Osmanlı'nın mallarına kimler sahip çıkıyor!..

İmaret kısmındaki kafeye girip birer ıhlamur içtik. Oradan denizi ve bütün Kavala şehrini seyretmek bir başka...

Külliyenin karşısında cumbalı evler var. Türkiye'yi hatırlatıyor. Oradan İbrahim Paşa'nın yaptırdığı camiye gittik ama orası artık bir kilise... Ama her hâli ile aslının bir câmi olduğunu haykırıyor.

Kaleye giden yol üzerinde Tekke Camii var.

Batı Trakya'da bilhassa Rodoplar üzerinde, Bulgaristan bölümünde de devam eden tekkeler, dergâhlar var. 1370'lerde Yıldırım Bayezid döneminde, Seyyid Ali Sultan 50 dervişle buralara gelmiş. "Kızıl Deli" diye bilinen Seyyid Ali Sultan'ın dergâhına gittik. 17. yüzyıla kadar burası bir icazet merkezi imiş... Daha sonra 'Beratlar' Arnavutluk'tan verilmeye başladı. Seyyid Ali Sultan, aynı zamanda bir komutan... Bizans'la savaşılmış... Menkıbeye göre Mesine Kalesi için "Mesine Kalesi, altı üstüne gelesi!.." demiş. Gerçekten altı üstüne gelmiş; kalenin şu anda temel taşları yüzeyinde duruyor.

Dergâh, Gümölcine Başkonsolosu Ümit Yardım döneminde onarılmıştır.

Külliyeye giriş Kırklar Çeşmesi'nden... Çeşmenin iki yanında iki tane Hz. Davud Yıldızı var. Meydan kısmının kapısında da bu iki yıldız var...

Yeni meydan için, ayrı bir yer daha yapılıyor.

19 tane vakıf köyünün gelirleri, bu Seyyid Ali Sultan Dergâhı'na veriliyormuş.

Dergâhın önünde Seyyid Ali Sultan'ın diktiği karadut ağacı var. Hâlâ meyve vermeye devam ediyor.

Sekizgen şeklinde bir aşevi bulunuyor...

Dergâha 15 km uzakta 640 seneden fazla bir zamandır devam eden ve Kırkpınar'dan da önce başlamış olan Seçek Yağlı Güreş Panayırı var.

Bu dergâhta yetişmiş ve her birisi ayrı ayrı yerlerde dergâhlarını kurmuş şahsiyetler mevcut: Hasan Baba, Sinan Baba, Çilingir Baba, Kamber Baba, Kayıp Baba, Ali Baba... Çilingir Baba Zâviyesi'nin on dönüm üzerinde bir mezarlığı da var. Burada bazı paşalarımız ve ileri gelen zâtların kabirleri bulunmakta...

Buraların hiç unutulmaması ve ilginizin eksilmemesi gerekiyor... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başları hukuka bağlıydı

Abdullah Aymaz 2009.06.15

Vehbi Vakkasoğlu, "Osmanlı İnsanı" isimli kitabında gazetemiz yazarlarından M. Niyazi Özdemir'den naklen diyor ki: Kanunî Sultan Süleyman, Sadrazam İbrahim Paşa ile bir sefer dolayısıyla, Bulgaristan'da bulunurken, Paşa, Padişah'a, "Hünkârım, dünyanın bin türlü hali var.

Bir gün gelir, Bulgarlar başımıza dert açabilirler. Bir ferman buyurun da, Bulgarları Anadolu'ya dağıtalım. Anadolu'nun değişik yerlerinde eriyip kaybolsunlar." der. O tarihlerde Bulgarlar, 220 bin civarında bulunuyorlar. Bu sebeple Sadrazam'ın teklifi uygulanabilirdi. Belki Padişah da öyle düşüyordu. Ancak her konuda olduğu gibi, böylesi önemli bir konuda da, Padişah'ın başı hukuka bağlıydı. "Vicdanını dokuyan hukuk" tehlikeli gördüğü bir kavmi eritip yok etmesine asla müsâade etmezdi... Devletin bağlı olduğu hukuk kuralları herkesi bağladığı gibi, Cihan Padişahı'nı da bağlıyordu.

Şiddetli bir yağmur altında Bulgaristan'ın başşehri Sofya'ya girdik... Sofya'da izlerimizi arıyoruz. Önce Kadı Seyfullah Efendi Camii'ne gittik. 1567'de yapılan bu mabede "Banya Başı Camii" de diyorlar. Banya, yani hamam demek. Banyo kelimesiyle alâkası var. Isıtma, ılıca gibi sıcak su kelimeleriyle de ilgili.

Çok bakımsız bir durumda iken bu cami Türkiye'nin gayretleriyle tekrar elden geçirilmiş, Kütahya'nın "Evliya Çelebi çinileri"yle süslenmiş.

Şu anda bile Plevne panoramasına bakarsak birçok cami ve minareyi görebiliriz. Ama Sofya'da ibadete açık sadece bu cami var. Bu da serbestlik döneminden sonra... Muradiye Camii ise müze yapılmış. Siyah mermerlerle minaresi kaplı olduğu için Siyah Cami denilen, Koca Mehmet Derviş Camii'ne gelince, şu anda kilise... 1528'de Mehmet Paşa'nın emriyle yapılan caminin, medresesi, hamamı ve kervansarayı da olduğu için tam bir külliye imiş. Geçici olarak hapisane olarak da kullanmışlar. 1901-1903 yıllarında camiyi kiliseye çevirip inşa etmişler. Diğer bölümlerini de 1929'da yıkıp kiliseye ilave etmişler.

Oradan Bali Efendi Türbesi'ne gittik. Harabe halinden 2006 Şeref Birden Bey'in tamiriyle kurtulmuş. 11 Mayıs 2006 açılışı Bulgaristan Baş Müftüsü Mustafa Aliş Hacı'nın katılımı ile gerçekleştirilmiş. Türbenin önündeki bahçe üzerine Bulgarlar Aziz İlyas Kilisesi'ni inşa etmişler.

Bali Efendi 15. yüzyılın sonlarında Sofya civarındaki İstrumça'da (Strumitsa) doğmuş. Sofya'da başlayan tahsilini İstanbul'da tamamlayıp Sofya'ya dönmüş. Kanunî ile bazı seferlere de katılmıştır. Bali Baba, Halvetî tarikatı sofilerinden. On bin mensubu vardı. Bir ilim adamı olan Bali Efendi'nin içli şiirleri de var. Anlatıldığına göre senede 52 haftanın cuma namazlarını ayrı ayrı camilerde kılar, böylece her sene bütün cami eşrafı ile tanışmış ve münasebet kurarmış.

Yahya Kemal "Balkan'a Seyahat" isimli eserinde diyor ki: "Bulgarlar, istila ettikleri zaman, Bali Efendi'nin dergâhını hemen kiliseye çevirmişler. Allah'ın velisinin türbesini de yok etmişler. Lâkin Bali Efendi, türbenin bozulduğu gece papazı çarpmış, kötürüm etmiş. Derhal mezarını tekrar meydana çıkarmışlar. Türklerin rahmetle andığı komiserimiz merhum Ali Ferruh Bey de mezarını dört duvarla çevirmiş. Şimdi öyle duruyor. Penceresi iplikten görünmüyor. Bulgar köylülerinin de Bali Efendi'ye itikadı vardır." Bali Baba, duygulu tasavvuf şiirleri yazarak, Yunus Emre gibi halkı aydınlatmıştır. İnsanın var oluşu, kader mevzuları yanında vatana sevgi bağları üzerine şiirler söylemiştir.

Bali Efendi birçok talebe yetiştirip çeşitli bölgelere göndermiştir. Rumeli'nin Müslümanlığı derinden tanınması için çok büyük gayretler göstermiştir. Yetiştirdiği talebelerin yanı sıra eserler de yazmıştır... Füsûsu'l-Hikem Şerhi, Küntü Kenzen Hadisi Şerhi, Kıssa-i İbrahim Aleyhisselam, Mecmuatü'n-Nesâih, Risaletü't-Tasavvuf yazdığı kitaplardan bazılarıdır. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Filibe

Abdullah Aymaz 2009.06.21

Kendimizden pek çok şey bıraktığımız Filibe, hatıramızda pek çok güzelliği canlandırır. Osmanlı'nın Tatar Pazarcığı dediği Pazarcık'tan, Isparta'mızın güllerinin asıllarının geldiği söylenir. Zamanında oraya Çorum Sungurlu'dan Tatarlarımız göç etmiş... Meriç Havzası, pirinciyle meşhur. Evliya Çelebi'mizin dediği gibi, Osmanlı'ya Mısır'dan pirinç gelmesi bile buradan gelen pirinç yetermiş.

Meriç Nehri, Filibe'yi ikiye ayırıyor. Şu anda Filibe'de Güneydoğu Avrupa'nın en büyük fuar alanı mevcut...

1365–1368 yıllarında yaptırıldığı Murad Hüdâvendigâr'ın Büyük Camii, Filibe'nin şehir merkezinin tam orta yerinde... Ulu Cami ve Cuma Camii de denilen bu mabede Bulgarlar Cumayata Camii diyorlar. Zaten şu anda caminin bulunduğu yere de Cumayata Meydanı diye de isim veriyorlar.

1553 yılında Filibe'ye uğrayan Hans Dernschwan, bu ulu mabet Hüdâvendigar Camii'ni, büyük ve muhteşem bir yapı olarak tarif etmektedir.

Hüdâvendigâr Camii orijinalde, bedesten, han, hamam ve imareti ile birlikte bir külliye olarak inşa edilmiştir. Bu yapıların çoğu çeşitli sebeplerle ortadan kalkmıştır. Külliyenin en önemli yapılarından olan Kurşunlu Han, şimdi bir alışveriş merkezi olarak bulunmaktadır.

1652'de Filibe'ye uğrayan Evliya Çelebi, "Çarşı içinde kalabalık cemaate sahip Ulu Cami, Edirne Fatih Gazi Hüdâvendigâr Sultan I. Murad Han'ındır. Kârgir yapı büyük kubbelerle bezenmiştir ve caminin içi çok süslenmiştir." demektedir.

Komünizm döneminde sadece bu cami göstermelik olarak bırakılmıştır. Diğer 54 cami zaten Balkan savaşlarından sonra peyderpey tahribata uğramıştı... Caminin hemen bitişiğindeki tarihî hipodromun kazıları sebebiyle camide tahribat başlamış, zemininde ve tavanında kaymalar ve çökmeler görülmüştür. Tamamen harabe haline gelmemesi için bizim yetkililer devreye girmiş ve 2006'da İstanbul Belediyesi'nin üstlenmesiyle 2,5 milyon Euro masrafla aslına uygun olarak yapılan tamiri, geçen sene (5 Eylül 2008) tamamlanmıştır. Açılışına, Kadir Topbaş ve Filibe belediye başkanı katılmıştır. Bu camiye, dışişleri bakanı iken Abdullah Gül, Meclis başkanı iken Bülent Arınç ziyaret etmiştir. Ayrıca eski Dışişleri Bakanı Ali Babacan ve şimdiki Dışişleri Bakanı'mız Ahmet Davutoğlu da bakan olmadan önce ziyaret etmiştir. Bunların dışında birçok siyasimiz de ziyaret etmişlerdir.

Bulgarlar, Hüdâvendigâr Camii'ni tamir etmemizin karşılığı olarak da kendileri İstanbul'daki Dimitri Kilisesi'nin tamirini istemişler ve karşılıklı olarak anlaşma yapılmıştır...

Gerçekten bu cami, muhteşem bir mabet olarak göz kamaştırıyor... Caminin iki imamı ile görüştük. Biri, ilahiyatı Türkiye'de bitirdikten sonra şimdi Bulgaristan'da doktorasını yapıyor. Öbürü de Nüvvab mezunu...

Hüdâvendigâr'ımızın hatırası bu ulu mabede yaptığımız hizmetten dolayı, Filibe'deki Müslümanlar, Türkiye'den çok memnunar. Selçuklu mimarisinden Osmanlı'ya geçişteki çok kubbeli yapıya sahip bu muhteşem eser, İstanbul gibi yedi tepe üzerinde duran Filibe'yi, Balkanlar'ın boynuna asılmış bir gerdanlık gibi güzelleştiriyor...

Trafiğe kapalı olan cami çevresini geziyoruz. Hemen yanındaki hipodrom da tarihî bir yapı olması itibarıyla pek çok turist uğrak yeri... Oradan yaya olarak Filibe'nin eski şehir yeri olan ve hâlen o günlerin izlerini taşıyan sokaklarına yöneliyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mevlevîhane

Abdullah Aymaz 2009.06.22

Filibe'de, Hüdâvendigâr Camii'nden Mevlevîhâne'ye doğru giderken, caminin kapısında gördüğümüz göz alıcı kırmızı çuhanın hikâyesini dinleyerek yokuş çıkıyoruz...

Karşımıza, halen konservatuar olarak kullanılan bir Osmanlı binası çıkıyor. Kitabesinde bu binanın (H. 1285, M. 1868) Sultan Abdülaziz tarafından Bulgarlara hediye edilmiş bir halk okulu olduğu yazılı...

Osmanlı döneminden kaldığı anlaşılan birçok binanın yanından geçerek şimdi restoran olarak kullanılan Mevlevîhâne'ye geliyoruz. Kapısında, Mevlevîhâne ve Dervîşhane olduğu yazılı... Kapıdan hemen girişte sağ taraftaki duvarda, hem Osmanlı, hem Bulgar hem de çok önceki dönemleri temsil eden üç duvar tablosu ile karşılaşılıyor.

Bizi ve Mevlevîhâne'yi temsil eden resimde, Allah ismi yazılı bir hat etrafında iki dervîş semâ yapıyorlar...

Küllîye, çilehanesi, hamamı, semâhanesiyle tam teşekküllü bir Mevlevîhane... İçinde sarnıcı da var... Burası, 19. yüzyılda Mevlevîliğin Osmanlı için en son geldiği nokta... Yani daha ileride artık böyle bir Mevlevîhane yok... Geniş salonunda oturuyoruz. Burada, Eylül 2008'de, Galata Mevlevîhânesi'nin dervîşleri sema yapmışlar. İki sene önce de dışişleri bakanı iken Abdullah Gül, Kültürlerarası Diyalog toplantısına katıldığı zaman buraya gelmiş. Zaman Gazetesi olarak da 2007'de bu salonda arkadaşlarımız aşure programı düzenlemişler.

Bulgaristan'ın bir nevi kültür başkenti gibi Filibe'nin canlı bir durum sergilemesinde, Ulu Cami, Mevlevîhane gibi Osmanlı eserlerinin rolü var.

Bir dönem 33 bin nüfusa sahip Filibe'nin yüzde 60'ının Müslümanlara ait olduğu söyleniyor. 'Bilâd-ı Hamse' yani Beş Şehir denilen İstanbul, Bursa, Şam gibi şehirlerden birisi de o zamanlar Filibe imiş.

Filibe'den pek çok şahsiyet yetişmiş. Bunlardan birisi Â'mâk-ı Hayal yazarı Şehbenderzâde Filibeli Ahmet Hilmi'dir. Kenân Rifâî de, Filibe'de Hacı Hasan Mahallesi'nde doğmuştur. Mevlevîhâne'ye yakın olan o mahalleden geçerken bu şahsiyetleri hatırlıyoruz. Tarih müzesinde Müslüman mezarlıklarının resimleri var. Bu resimleri gören, Filibelinin Â'mâk-ı Hayal'inde geçen mezarlığı hatırlar.

Şimdi ibadete açık olan tarihî İmaret Camii de var. Câmilerde ezan, hafif kısık sesle de olsa, hoparlör ile okunuyor.

Maalesef bazı camiler satılıp restoran yapılmış. Taşköprü Camii'ni katakulli ile alıp restoran yapan İtalyan'ın daha başka işlerinden dolayı şimdi hapiste olduğunu öğreniyoruz.

Filibe'de Türk okulu da var. Binasını önce sahipleri vermek istememişler. Ama sonra görüşünce, Sofya'da Türk koleji kendileri için referans olmuş. Bu sefer kendileri öğrenci bulmak için gayret göstermeye başlamışlar.

Tarihimizin izlerini hüznü bakışlarla seyrede seyrede Şeker Mahallesi'ne geldik. Buradaki şeker gibi insanlarımızı, kalpleri Türkiye ve Müslümanlık için atan birbirine bağlı dinamik gençlerimizi görmeye gittik... Erol Bey'in evinin altını toplayıp bir mescit haline getirmişler. Namazlarını toplu halde burada kılıyorlar. Akşamları sohbet-i cananlar oluyor. Kütüphanede Türkçe pek çok kitap var. Bunları okuyorlar. Çocuklarına tatil günleri Kur'an öğretiyorlar. Biz oraya gelince çocuklar da hücum etti. Meğer onlara Kur'an öğreten genç de aramızda imiş... Hemen onun etrafını aldılar. O zaman "İnsan, ilkokul öğretmeni ile kendisine Kur'an öğreten hocasını unutmaz." sözünün mânâsını daha iyi anladım...

Oradan Haskov (Hasköy) tarafına yola çıktık. Oradaki yurdu da ziyaret edip eğitime gönül verenlerin heyecanlarına ortak olduk... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnsanın özündeki sevgi

Bulgaristan'daki Tolerans Akademisi, M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "İnsanın Özündeki Sevgi" isimli kitabını, Mehmet Ömer Bey'e Bulgarcaya tercüme ettirdi. Eylül 2008'de haftalık satış raporlarında en çok satan kitaplar listesinde ikinci sırayı aldı. 12 Mart 2009'da kitabın bir tanıtım programı gerçekleştirildi.

Bu programda çok değerli şahsiyetler, dikkat çekici güzel konuşmalar yaptılar:

Rusya Bilimler Akademisi Şarkiyat Bölümü Başkanı Ord. Prof. Rostislav Ribakov, "Hristiyanlığa ait kadim bir hakikat var: 'Onları meyvelerinden tanıyacaksınız.' Gerçek muallim, yalancı muallimden böyle ayırt edilebilir. Bir muallim olan Gülen'i de, doğruları konuşan ama gerçekte muallim olmayanlardan bu şekilde ayırt edebiliriz. Onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Bu kitap da onun meyvesidir, fakat yalnızca bu değil. Aynı zamanda değişmiş olan Türkiye ve değişmekte olan Bulgaristan ve Rusya, Kırgızistan, Kazakistan, Moldova, Hindistan. Ben Hindistan'daki Gülen'in teşvikleriyle açılmış okulların eğitim sistemini yakından inceledim. Benim için çok ilginçti. Eğitim sistemleriyle, sevgi dolu nasihatleriyle, hoşgörüyü götüren diyalogla devletler değişiyor, insanlar değişiyor. Bunda da Fethullah Gülen'in büyük katkısı var." diyor.

Bulgaristan eski Cumhurbaşkanı Jelyu Jeleu, "Kitap, beni sürekli bu fikirlere, yani küresel medeniyetin bütün sisteminin oluşturulmasında kilit noktaları aramaya sevk etti. Umarım başarırız ve sağ ve sâlim oluruz da bu medeniyete gireriz." diyor.

Emekli general Prof. Dr. Stoyan Andreev, "Ben, Huntington'ın teziyle ilgili olanlardan dolayı üzgünüm. Huntington'ın sözünü ettiği çatışmadan insanlığı kurtaracak olan sihirli reçeteleri bulduğum zât Fethullah Gülen oldu. Fethullah Gülen, 'Konuştuğumuz, görüştüğümüz insanlar Yahudi, Hristiyan veya Müslüman, kim olursa olsun, yine bu düşünce ile hareket edilmeli ve bizi birbirimizden ayıracak hususlar söz konusu edilmeden, müşterekler üzerinde durulmalı ve müşterek yanlar araştırılmalıdır.' diyor ve şunu tavsiye ediyor: 'Bundan sonra yaptığımız ve yapacağımız her şey çağdaş ilmin verileriyle uyum içinde olmalıdır.' Ben bunun gayet çekidüzen verici olduğunu ve insanlığın gelişimi için kullanılacağını düşünüyorum." diyor.

Bulgaristan Baş Müftüsü Dr. Mustafa Aliş Hacı, "Hz. Muhammed Aleyhisselam (sas) şöyle buyuruyor: 'Muhakkak ki, Allah bu ümmete her yüzyıl başında bir müceddit göndererek dini yeniden ihya eder.' Kanaat-ı âcizânemce Allah'ın (cc), sevgi ve hoşgörünün ne olduğunu çağdaş bir dille anlatmak için, nasıl davranmamız gerektiğini göstermek için gönderdiği büyük zâtlardan birisi, Fethullah Gülen'dir." diyor.

Vidin Metropoliti Dometian, "Burada söz alanlardan birisi, bu kitabı okuyan inanan ve inanmayan her kişinin memnun kalacağını ifade etti. Ben derim ki, eğer bu kitaba, inanmayan birisi okursa o, sevginin, barışın ve hoşgörünün sâhibi Tanrı'yı aramak için semaya yönelecektir." diyor.

Araştırmacı-yazar Enes Ergene, "Mevlânâ 'Ne olursan ol, gel!' diyerek evrensel bir özelliğe çağrı yapmıştı. Ama Gülen, bunu daha da genişletmiş. Gülen'in yorumundaki sevgi, muhabbet, aşk 'Ne olursan ol, gel' değil, o, 'Ne olursan ol, ben gelirim' diyor. (...) Bizim Türkçe literatürümüzde 'Ateş düştüğü yeri yakar' diye bir söz vardır. Fakat Fethullah Gülen, bu cümleyi bencillik ve bohemliğin felsefesi olarak tanımlıyor: 'Ateş düştüğü yerle beraber çevresini de yakar.' Bu bir derece insaniyete yakın bir söz. Ama yine bencillik kokuyor. Gülen'in esas insan anlayışını özetleyen düşünce: 'Ateş nereye düşerse düşsün, önce beni yakar.' Sanıyorum bu ifadeyi kavradığımızda Gülen'in de insan, diyalog ve hoşgörü temellerini kavramış oluruz." diyor.

Dünyanın her yerinde olduğu gibi Bulgaristan'da da güzel bir gerçeğin yavaş yavaş farkına varılıyor.

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çok dilli, çok kültürlü çocuklar

Abdullah Aymaz 2009.06.29

Aksiyon Dergisi, Türkçe Olimpiyatları'nın kahraman öğretmenlerinin çocukları üzerinde azıcık bir araştırma yapıp yakından bakınca "Dünya küçük, onlar büyük" başlıklı bir haber yapmış. Ayşe Adlı'nın haberinde, "Yıllar önce dünyanın dört bir yanına dağılmış anne-babaların farklı coğrafyalarda boy vermiş çocukları onlar.

Bu sayfalarda kendine yer bulan 10 isim, başka binlercesinin habercisi aslında. Dünyanın bir yerinde doğuyor, diğer ucunda büyüyorlar. Her biri, üç, dört, beş dil konuşuyor; şahit olduğu güzellikler kadar sıkıntıları da cesaretle dillendiriyor." deniliyor.

Mesela, Nalan Azak; 14 yaşında. Danimarka'da doğuyor. İlkokulu Danimarka ve İsveç'te okuyor. Belçika'da başladığı ortaokul eğitimine İngiltere'de devam ediyor. Türkçe, Danca, İsveççe, Fransızca ve İngilizce biliyor.

Beyza Cerrah, 13 yaşında. Doğum yeri Özbekistan. Kırgızistan ve Türkiye'nin ardından Tacikistan'a taşınıyorlar. Türkçe, İngilizce, Farsça, Rusça ve Özbekçe biliyor.

Mualla Erdil, 15 yaşında. Rusya'da doğuyor. Tayland'da anaokuluna, Gana'da ilkokula gidiyor. Beş senedir Avustralya'da yaşıyor. Feyza Hakimova, henüz beş yaşında. Amerika'da doğuyor. Türkçe, Özbekçe, Rusça, İngilizce ve İspanyolca biliyor; Arapça öğreniyor.

Zeynep Şule Tekten, Balıkesir'de dünyaya gelmiş. Özbekistan'a götürüldüğünde daha birkaç haftalıkmış. Kazakistan'a taşındıklarında üç yaşındaymış. Altı yıl sonra bu defa ailesi Rusya'ya göçmüş. Söz arasında iki ülkeye, insanlarına ve kültürlerine dair gözlemlerini bir yetişkin ustalığı ile aktarıyor: "Kazaklar çok zengin sofralar kurar. Çayları çok lezzetlidir. Türkçe öğrenmeye yatkındır. Ruslar çok okur, toplu taşıma araçlarında, metrolarda elinde kitap olmayan insan görmek zordur. Kültürlü ve birikimli insanlardır." Türkçe, Rusça, İngilizce ve Kazakça biliyor Zeynep. Bu yıl yeni bir yere taşınma ihtimalleri yüksek. 13 yaşındaki Umut Demirkol'un ailesi, Nijerya'nın başşehri Abuja'ya dört yıl önce taşınmışlar. "Nijerya'yı önceden İngilizler işgal etmiş. Burası dünyanın dördüncü veya beşinci petrol ülkesiymiş. İngiltere'ye petrol ve köle götürmüşler. Bunun için Nijerya halkının bir kısmı bütün beyazları kötü sanıyor. Halkın çoğu fakir. Nijerya'da orta seviye yok. Zenginler villalarda, fakirler ise küçük, çadır gibi evlerde yaşıyor. Çöpten yapılmış, basık, dar evlerde. İçinde sadece uyuyacak kadar yer var." diyor. Mualla, "Gana, tropikal iklim kuşağında, yemyeşil bir yer. Başka ülkelerde insanlar çok zor hoşnut olurlar. Ama Gana'da küçük bir gülümseme bile çok değerli, anlamlıydı. Avustralya'da çok fazla göçmen var. İnsanlar birbirlerine karşı çok mesafeli. Halbuki ben insan sıcaklığına alışmıştım. Aynı şeyi Avustralya'da da bekledim galiba ki, çok büyük hayal kırıklığına uğradım. Ganalılar her zaman daha üstün benim için." diyor.

Zeynep, Türkiye'de akrabaları ile hiç bayram yapmamış. Moskova'nın eksi 37'lere varan soğuşunda, 21 saate kadar uzayan gündüzlerinde ve beyaz gecelerinde yaşamayı öğrenmiş. Sena ise Bangladeş'te yaşıyor ve "çok sıcak" diyor. Dakka için ise, "Kışın hava en fazla serin oluyor. Kar yağmıyor tabii..." diyor. Hiç kar görmemiş. Amerika'nın Georgia eyaletinde yaşayan Selma Özdemir, üniversitede sadece öğretmenlik tercihi yapacak. Mümkünse Afrika'da çalışacak. Neden Afrika? "Birilerinin oraya gitmesi ve o insanlara el uzatması gerekiyor. Çünkü çok yalnızlar ve ihtiyaçları var. Bunu Türklerin yapıyor olması gurur verici!" (Selma'nın, bunu söylerken gözleri yaşıyor.) Sena Saatçi, bütün arkadaşlarının hayran olduğu Türk öğretmenleri gibi iyi bir insan olup Bangladeş'te yaşamak dileğinde. Gülşah Atmaca, doktor olmak istiyor. Çünkü diyor ki: "Bir gün babamla dış doktora gidiyorduk, 'Neden burada Türk doktor yok?' diye sordum. 'Gelmemişler demek ki' demişti. O zaman karar verdim ben doktor olup gideceğim, ben gidersem başkaları da gelir belki..."

Burada, Hızırîyet makamını temsil eden doktorlarımıza büyük bir mesaj var... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Işık süvarileri

Abdullah Aymaz 2009.07.05

Harun Tokak arkadaşımızın, "Önden Giden Atlılar-3 IŞIK SÜVARİLERİ" isimli kitabı, birçok güzel hatırayı içinde topluyor. Bazılarını aktarmaya çalışacağım:

Hürrem Sultan'ın ülkesi Kiev'de Kırgız Derneği'nin önündeyiz. Bizi kapıda sevimli bir Kırgız genci, güzel bir Türkçe ile "hoş geldiniz" diyerek karşılıyor. Saçlarını ortadan ikiye ayırmış bozkır yiğidi Issık Göl'deki Türk lisesinden mezun. Bize okulunu şöyle anlatıyor: "Ben ölümden çok korkuyordum. Bir cenaze gördüğümüz zaman günlerce kendime gelemiyordum. İşte bir insan daha sonsuza kadar yok oldu gitti, diye düşünüyordum. Bir müddet sonra bütün bütün unutulacak ve hiç kimse hatırlamayacak... Her doğan gün, her batan güneş bir şeyler alıp götürüyordu benden. (...) O günlerde Türklerin okul açtığını duydum. Hemen gidip kaydımı yaptırdım. Öğretmenlerimiz çok iyi insanlardı. Birer öğretmenden ziyade yüreği merhamet dolu birer ağabey gibiydiler. Bir gün, bir öğretmenimiz sohbet sırasında; 'Ölüm, bir yokluk, bir son değil, kabir de kör bir kuyu değil, öldükten sonra yeniden dirileceğiz, kabrin arkasında ebedî bir hayat bizi bekliyor.' dedi. İlk defa duyuyordum bu sözleri. Evde annem, babam 'Biz Müslüman'ız' derlerdi ama onlar da yeniden dirilmeye, Cennet ve Cehennem'e dair hiçbir şey bilmiyorlardı. Duyduklarım karşısında kendimi tutamayarak 'Yaşasın! Öldükten sonra yeniden dirilecekmiz!' diye çığlık atmışım."

Oldukça kalabalık bir gezi heyetiyle birlikteydik. (Haziran 1999- Rusya) Ahmet Turan Alkan, Alper Görmüş, Bulut Aras, Eşref Kolçak, Gülay Göktürk, Gafur Uzuner, Hasan Köni, Mehmet Ali Kılıçbay, Mehmet Aydın, Nihat Nikerel, Pınar Türenç, Tufan Türenç, Yusuf Sezgin... Türkiye'den gelen haberler bir mengene gibi ruhumuzu sıkıyordu. Dünyaya yayılan Türk okulları ve onların manevî mimarı Fethullah Gülen'le ilgili Türkiye'de estirilen korkunç fırtına, Moskova sokaklarında uğulduyordu. O günü hiç unutamıyorum. Bir aralık heyettekiler oğul veren arılar gibi başıma üşüştüler: "Türkiye'de olup bitenlerden haberiniz var mı?" Gayet soğukkanlı bir tavırla; "Ne varmış Türkiye'de?!" demiştim. "Yer yerinden oynuyor; sizin haberiniz yok mu!" Ben cevaben, "Bu fırtınayı biliyorduk, onun için buradayız, bizim kim olduğumuzu herkes biliyor ama asıl siz dönüşte havaalanında gazetecilere ne diyeceğinizi düşünün!" deyince, epeyce gülüşmüştük.

On bir yıl sonra yine Moskova'dayım... Kahvaltı için Türk-Rus Okulu'nun müdürü Genrih Kuznetsov bizi bekliyor. (...) Kuznetsov, Türk okulunun açılış hikâyesini bize şöyle anlatmaya başladı: "1995 yılıydı... Ben Moskova Milli Eğitim Komitesi'ndeydim. Karşımda ilk defa bir Türk görüyordum. Adı Mehmet'ti. Çok gençti. Okul açmak istediğini söylüyordu. Ne yalan söyleyeyim, önceleri güvenmedim ve sürekli zorluk çıkarttım. Türkiye hakkındaki bilgilerim hem çok sınırlı hem de olumsuzdu. Türkiye ile çok savaştığımızı, 1917'de bizi ilk tanıyan ülkelerden biri olduğunu, Müslüman bir ülke olduğunu, İkinci Dünya Savaşı'nda bize karşı olmadıklarını biliyordum, o kadar. Rus eğitim dünyasında bu, çok dikkat çekici bir olaydı. Diyebilirim ki; bu okullar benim hayatımın en önemli projelerinden birisidir." Bu okulun açılışında bir Rus yetkilinin söylediği sözler aslında her şeyi çok güzel özetliyordu:

"Rusya'nın yakın tarihinde iki olayı çok önemsiyorum. Gagarin'in uzaya çıkması ve Türklerin Moskova'da okul açması."

Arkadaşımız Harun Tokak'ın bu kitabında, benzer pek çok hatırayı bulabilirsiniz... a.aymaz@zaman.com.tr

Yaşar Tunagür Hocaefendi

Abdullah Aymaz 2009.07.06

Dr. Ramazan Cihan, Yaşar Tunagür Hocamız ile ilgili "Bir Yasak Devir Beyefendisi YAŞAR TUNAGÜR" isimli kitabıyla değerli bilgileri bir araya getirmiş.

Yaşar Hocamızı, en özel, en isabetli şekilde Fethullah Gülen Hocaefendi'nin 1 Mayıs 2006'da Zaman'da çıkan taziyesi, anlatmaktadır:

"İslâmî ilimlere vukufiyeti, yaşadığı çağı anlama, süreçleri sezme ve dini adına tutulması gereken yolları idrak etmenin yanında firaset ve basiret dolu usûllerle uhdesindeki mesûliyeti yerine getirmekle fevkalâde mâhir bir hakiki âlim. Câmî kürsülerinde Tuna nehri gibi coşan, istîdadı ve hamiyet-i diniyesi olur da ne yapacağını bilemeyenler için kurak çöllerini Cennet-âsâ vahalara çevirmek üzere çağılayan bir Hızır çeşmesi, hakikî bir rehber. Kanunlara ve yöneticilere itaatla kusur etmeden, gelişmeler muvâcehesinde dev atımlar atabilen inkılabçı bir ruh."

Yaşar Hocamız hakkında bilinenleri ve daha önce yazdıklarımı tekrar etmeden kitaptan bazı bölümleri aktarmak istiyorum:

(Yaşar Tunagür Hocaefendi diyor ki:) "Dersini dinlediğim hocalardan biri de Ermenekli Safvet Efendi'di. İki kulağı da duymazdı. Taksim'deki Hilton Otel'i'nin karşısında Elmadağ'daki sokaklardan birinde Ermeni vakıflarına ait bir evde ikamet ediyordu. Onu takip eden talebeleri Elmadağ'a gider, oradaki evinde ders okurlardı. Vakıflar İdaresi herhangi bir sebep göstermeden Safvet Efendi'den oturduğu evi tahliye etmesini istemişti. Bunu duyan Ermeniler ayağa kalktı. 'Biz evi tahliye ettirmeyiz.' dediler. Surp Agop Vakfı'nın idare heyeti, Hocaefendi'nin orada kalmasını temin etti. (...) Biz Hüsrev (Özaydınlar) Hoca'ya sorduk, 'Üstad Bediüzzaman'ı nasıl buldunuz?' dedik. O da 'Üstad Arapça konuşuyordu, ben şaşıyorum, onun verdiği cevaplara, bambaşka bir şey sezdim, derin bir zekâ ile karşılaştığımı anlıyorum. Üstad Hazretleri'nin nasıl büyüdüğünü ben bilmiyorum, ama yazdığı eserlerde medrese tedrisatının verdiği kabiliyet ve yeteneğinin ötesinde başka manevî şeyler var, değişik incelikler var' dedi. (...) Altı ay boyunca biz hapisanede gençlerle ders yaptık, sohbet ettik, Risaleler okundu, namazlarımızı kıldık. Sohbetlerde sosyal hayattan, adâletten, Hz. Ömer'den bahsediyoruz. Zaten bu konuyla ilgili ben Edirne müftüsü iken Seyyid Kutub'un kitabını iki cilt halinde tercüme etmiştim. Bir gün Doğan Avcıoğlu da böyle uzun dinledikten sonra istihza ile 'Hoca, hoca! Çok güzel anlatıyorsun, ben sana bir şey söyleyeceğim.' dedi. 'Buyurun Doğan Bey' dedim. 'Bu anlattıklarını dinliyoruz biz. Eğer bu söylediklerin doğruysa, ya sen komünistsin, ya biz Müslüman'ız.' dedi. 'Yok, dedim, ben komünist değilim ama inşaallah siz Müslüman olursunuz.' Başladı gülmeye."

12 Mart 1971 Muhtırası'ndan sonra 16 Haziran 1971'de Yaşar Hocamız gözaltına alınır. Savcı bir albaydır. Önünde 67 sayfalık bir dosya vardır. MİT bu dosyayı 1969-1970 yıllarında senatoya vermiş. Savcı 'Sen Varto depreminde Doğu'ya gittiğin zaman Siirt'te Hakimo ile hilafet meselesini görüşmüşsün.' dedi. 'Hakimo da kimmiş? Ben, dağda gezen eşkiya ile hilafet meselesini niye konuşayım, danışayım?' dedi. İkinci celsede savcı 'Hocam bu Hakimo'yu hallettik. Çünkü sizin Doğu'ya gittiğiniz tarihten üç ay önce Hakimo ölmüş.' dedi. Sonra dosyaya bakıp 'Ürdün'e gidip, başkenti Amman'da Hürriyet Meydanı'nda Türkiye aleyhinde konuşma yapmışsın.' diyor. Yaşar Hocamız 'Ben hayatımda Ürdün'e gitmedim, Amman'ı görmedim, dört tane pasaportum var, hepsi elinizde. Yeşil pasaport, gri pasaport, normal pasaport ve kırmızı pasaport hepsi sizin elinizin altındaki dosyada duruyor. Amman'a gittim konuşma yaptım falan demiyorum. Siz o pasaportlardan

bir tanesinde Ürdün'e giriş vizesi bulun, ben bu konuşma metninin tamamını kabul ediyorum.' diyor. Savcı, 'Yaşar Bey, bu iş burada biter, gidebilirsin.' diyerek dosyayı kapatır.

Sadi Koçaş, işi araştırıp meselenin uydurma olduğunu anlayınca durumu Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'a bildirir. O da "Derhal Fuat Doğu Paşa'yı bana çağırın." der. Fuat Doğu MİT'in başından alınır ve Madrid'e büyükelçi olarak gönderilir.

Bazı mühim gerçekleri anlamak için bu kitaptan istifade edilebilir. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hâtırası cihan değer

Abdullah Aymaz 2009.07.12

1992'de, o ilk eğitim seferberliği yıllarında Kazakistan'a da dört eğitim gönüllüsü gönderilmişti. Ali Bey onları Almatı'dan almıştı tâ Canbul'a götürmüştü. Devlet konuk evine yerleşen bu dört adanmış ruhtan Süleyman Bey diyor ki: "Ali Bey ayrıldıktan sonra orada kendi başımıza kaldık. Ne Rusçamız var ne de Kazakçamız...

Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gidiyoruz, kimse bizimle ilgilenmiyor, hatta bir müddet sonra, 'Ne işiniz var burada?' muamelesi görmeye başladık. Ne yapacağımızı bilemiyoruz. Bir gün geldi bize 'Artık bu konuk evinden ayrılın!..' dediler. Ortada kaldık. Orada İsmail isimli Ahıska Türklerinden bir genç, diliyle bize yardımcı oldu. Milli Eğitim Müdürlüğü'nde bize 'Oğlu Türkiye'de okuyan birisi var, belki size yardımcı olur.' dediler. Gidip o adamı bulup derdimizi anlattık. Bize 'İşte anahtarlar!.. Bir evim kirada idi yeni boşaldı alın anahtarları!' dedi, dünyalar bizim oldu. Artık kalacak bir yerimiz vardı. Çünkü çok az paramız kalmıştı. Çıplak bir ev. Olsun... Ayakkabılarımı yastık yaptım. Bir kilim var. Üstümüze örtsek, çok sıcak... Örtmesek sivrisinekler iflahımızı kesiyor... Oturup bir durum müzakeresi yaptık. Neden hiçbir başarı sağlayamadık, diye düşünüp taşındık. 'Şimdi, Peygamber Efendimiz'in (sas) üç yüzden fazla mucizelerini anlatan Mucizât-ı Ahmediye eserini okumaya başlayalım.' dedim. Onu açıp bereketinden, feyzinden istifade niyetiyle mütalaaya başladık. Sohbet-i cânân ile kendimize gelmiştik. Sohbet esnasında bir ara bir arkadaşımız 'Allah!..' diyerek bir nâra atıp kendinden geçti! Bayılmıştı... Ayılıp kendisine gelince, ne oldu, diye sorduk. Dedi ki 'Sohbet esnasında ben kendi kendime, ne olacak böyle, bizi buraya niye gönderdiler ki, diye içimden bazı menfi düşünceler geçirmeye başladım ki, birden yakazada Efendimiz (sas) bir grup nuranî insanlarla birlikte içeriye girdi ve bana Seni buraya gönderen, yanılmadı! Bundan sonra da yanılmayacak! diye çok şiddetli bir şekilde ikaz etti, onun tesiriyle bağırıp kendimden geçtim.' dedi. Derin bir hayret içinde kaldık."

"Bu olayın akabinde, bize hiç yüz vermeyen Milli Eğitim Müdürlüğü'nden bizi çağırdılar ve 'Bir daha anlatın bakalım siz ne istiyorsunuz?' dediler." Biz de eğitim ve okuldan bahsedince 'Peki, buradaki binalardan okul için birisini beğenin size verelim.' dediler. Biz de dört yol ağzında büyük bir binayı beğendik. Çimkent'teki arkadaşlar kartonlar üzerinde reklamlar hazırladı. Onları oraya buraya astıracak paramız yok. Biz de kendimizi bir reklam panosu gibi yapıp okulun çevresindeki yollara çıktık. Herkes bize bakıyor yazıları okuyup Türk koleji açılacağını öğrenince, binasının nerede olduğunu soruyor, biz de elimizle işaret edip gösteriyorduk."

Kısa zamanda müthiş bir müracaat oldu. Erkek öğrenciler için böylece ilk okulu açtık. Sonra bir de kız koleji açtık.

Süleyman Bey, kendi ismiyle tevafuk eden Süleymanov Caddesi'ndeki bu okulu ve sonraki kız kolejinin serüvenini anlattıktan sonra dedi ki: "Aradan epeyce bir zaman geçtikten sonra İzmir'de bana 'Seninle Kazak bir aile görüşmek istiyor.' dediler. Acaba ne görüşmek istiyorlar, hem bunlar kimdir, diye yanlarına gittim.

Meğer birisi Canbul'daki erkek kolejimizden öbürü de kız kolejimizden mezun iki gençmiş. Üniversiteyi bitirince evlenmişler. Çocukları da olmuş. Şimdi doktora yapmak için çalışıyorlarmış."

İşte hatırası bile cihan değer bir eğitim olayı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kelebek kanadında besmele

Abdullah Aymaz 2009.07.13

Bir eğitim gönüllüsü bulunduğu ülkeyi anlatacak... Elinde kelebek kanadından "Besmele" yazılı tablo... Herkes dikkatle onu dinliyor:

"Nüfusun yüzde 50'si Müslüman... yüzde 40'ı Hristiyan... yüzde 10'u animist... Petrol, altın, kömür, bakır ve benzeri yer altı kaynaklarına sahip... Ülke fakir değil... Aslında bunların geri kalmışlığı, sömürülmelerinden ve yetmişmiş insanların olmayışından... Ümit edilir ki, çok uzak olmayan bir gelecekte bu kara kıtanın kara talihi güzelliğe dönecek!..."

Öğrencilerinin Türkçe söyledikleri şarkı ve türküler herkesin takdirini kazandı, bazılarının gözlerini yaşarttı...

O anlatmasına devam ediyor:

"Ülkenin eğitim seviyesini ölçmek, il il öğrencilerin başarısını tespit etmek için şehirleri gezip valileri, emniyet müdürlerini ve milli eğitim müdürlerini ziyaret ediyoruz. Her vilayette okul açamayacağımız için oralandaki zeki öğrencileri başşehirdeki okulumuza kaydetmek arzusundayız. Bunun için ülke genelinde 6. sınıflar için bir matematik yarışması yaptık. Bu yarışma ilgi görsün diye birinciye 1.200 dolar, ikinciye 800 dolar, üçüncüye 500 dolar... İlk on öğrenciye de ayrıca ödülleri veriyoruz... Bu imtihanın neticesinde Müslümanların yaşadığı illerin eğitim seviyesinin düşük olduğunu da gördük. 15 bin öğrencinin katıldığı bu imtihanın 50 öğrencisi içinde bir tane İbrahim isimli öğrenci var. 'Bir tane Müslüman bu var, gerekli indirimi yapıp, biz okutalım' diye düşünüyoruz. Ama İbrahim bizim okula gelmek istemiyor. 'Seni dünya olimpiyatlarına hazırlayalım' diyoruz, olmuyor. 'Seni ücretsiz okutalım' diyoruz, kabul etmiyor. Sonunda 'İbrahim! Bizden niye çekiniyorsun, bak biz de Müslüman'ız.' deyince, İbrahim diyor ki: 'Ben üç ay önce öğretmenlerim sayesinde Hristiyan oldum. Artık sizin kolejinize gelemem!..' diyor. İsmi Ahmed, Muhammed olup da boynunda haç kolye olan birçok insan görebilirsiniz!. Afrika'da ismi Müslüman, kendisi Hristiyan var. Hatta çok yetkili idareciler, hatta hatta devlet başkanı seçilenler var ki, aileleri Müslüman, kendileri Hristiyan... Gana'ya gitmiştim, kolej müdürüne 'Hocam, sekreteriniz Müslüman mı?' diye sormuştum. Çünkü tam tesettürlü bir kıyafeti vardı. 'Hayır... Bunlar, cuma günleri, bizim atalarımız böyle giyerdi, diyerek böyle giyiniyorlar.' diye cevap verdi. Belli ki önceleri bunların ataları Müslüman imiş..."

"Bir veli, çocuğunu elinden tutmuş, kayıt yaptırmak için okulumuza geldi. Kayıtlar bitmiş, hiç yer kalmamıştı. Onun için, alamayacağımızı söyledik. Veli bize 'Ne olur, ranza yoksa yerde yatsın. Yatağınız yoksa ben alayım!' diyerek, almamız yönünde çok ısrar etti. Kesin alamayacağımızı söyleyince veli ağlamaya başladı ve dedi ki: 'Ben çocuğumu filân okula verdim. Başta onlarla çocuğumu Hristiyan yapmak için uğraşmayacaklarına dair anlaştık. Fakat belli bir süre sonra çocuğum, kendisine öğretmenleri tarafından din değiştirmesi için baskı yapıldığını söyledi. Her gittiğimde 'Bir daha olmayacak' dediler, özür dilediler ama daha çok baskı yaptılar. Ben bir iş arkadaşına çocuğuma yapılan baskıları anlattım ve 'Artık çocuğumu okutmayacağım.' dedim. O da 'Burada Türkler okul açtılar. Hem de çok başarılılar. Bunlar Müslüman... Çocuğunu oraya kayıt yaptır.' dedi. Ben ve çocuğum çok sevindik, akşam ailecek bunu kutladık. Şimdi siz çocuğu alıyorsunuz. Siz benim yerimde

olsanız ne yapardınız lütfen söyleyin, ben de onu yapayım. Sınıfta sıra koyacak yer yoksa ayakta dinlesin, dışarıda yatsın. Aldığınız ücretin beş katını alın. Çocuk ısrarla okumak istiyor. Lütfen... Lütfen..."

Lütfen bu feryatlara vicdan kulağıyla kulak verelim... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeni Türkiye'nin Mimarı

Abdullah Aymaz 2009.07.19

Yusuf Tümtürk, "Turgut Özal'ın Vizyonu, Misyonu ve Siyaset Hayatımıza Açtığı Ufuklar Üzerine..." bir çalışma yapmış, pek çok insanın bilhassa Özal'ın yakınlarının ve yakın çalışma arkadaşlarının görüşlerini derleyerek, Türkiye tarihinin son dönemine ait bir miladı ortaya koymaya çalışmıştır. "Yeni Türkiye'nin Mimarı" isimli bu kitap, "Turgut Özal Düşünce ve Hamle Derneği" yayınlarında çıkmıştır.

Bazı alıntılarla kitap hakkında bir fikir vermeye çalışacağım:

Prof. Dr. Ekrem Pakdemirli: Rahmetli Özal dedi ki: "Bizim bu siyaset tarlası fevkalâde kötü sürülmüş. Büyük ve derin izler var, sol var, sağ var, orta var... Şimdi biz bu siyaset tarlasını bir sürelim, bu izleri bir kaldıralım." Onun için iki kolunu başının üzerine kaldırıp ellerini birleştirerek kenetledi. Herkesi aynı çatı altında toplamaya gayret etti. Partiyi kurarken hakikaten dört eğilimden insanları aldı. Sivripleri bir arada buluşturdu.

Hasan Celal Güzel: Turgut Bey bana, "Hasan, biz ilk altı ayda, bilemedin ilk bir senede ne yaparsak onu yaparız, ondan sonra bize yaptırmazlar. Çünkü politika böyledir. Bir sürü menfaat grubu vardır. Her biri bir parçamızdan asılır. Biz de popülist politika yapmak zorunda kalırız. Ülkeye gerekli olan sert reformları, değişiklikleri yapamayız. Onun için ne yaparsak bu ilk altı ayda gece gündüz çalışıp yapalım." demişti.

Kenan Evren: Özal'la başbakanlığı süresinde beraber çok iyi ve uyumlu bir şekilde çalıştık. Çok çalışkandı. Amerika'da ihtisas yapmış, tecrübe sahibiydi. Lisan biliyordu. Üst düzey ekonomi uzmanıydı ve bu alanda her türlü konuya vâkıftı. (...) Birçok isteğimi kırmadı, bazılarına da katılmadı. Olabilir. Bunlar demokrasinin gereği idi...

Ahmet Özal: Dedim ki: "Babacığım, Erdal İnönü, her gün sana saldırıyor, hiç cevap vermiyorsun." "Söylemem Ahmet... Sayın Erdal İnönü aslında çok beyefendi bir insan, kendisini tanıyorum. Aynı zamanda çok değerli bir fizik profesörüdür. Ama yetiştirme tarzı farklı. O, bir siyasetçi değil, siyaseti de bilmiyor. Eğer ben onun üstüne yüklenmeye kalksam 24 saat içinde İnönü'yü çok zor durumda bırakırım. Ancak bunu yapmam. Neden yapmam? Çünkü Türkiye'de sol çok zayıf. Allah her şeyi dengeli yaratmıştır. Her şey dengeli olmak zorundadır. Türkiye'de solun bu kadar zayıf olması, Türkiye için zararlıdır. Şu anda sol yerlerde sürünüyor. Ben istiyorum ki, sol biraz güçlensin Türkiye'de." dedi.

Gündüz Aktan: (Yunanlıların düşmanca tavırlarına zeytin dalı uzatan Özal'a) "Efendim bunu yapmayalım." diyordum. Özal, "Yok, onların nasıl husumet içinde olduğunu hem kendilerine hem de Avrupa'ya göstermemiz lâzım." diyordu. Derken bir gün Türkiye, Yunanistan sınırını ve gümrükleri açtı. Orada yaşayan Türklere 'İstedığınız gibi Türkiye'ye girin' mesajıydı bu. Bir anda Batı Trakya'daki ve Dedeoğaç'taki herkes alışverişe bize gelmeye başladılar. Yunanlılar, bu durumdan son derece rahatsız olmuştu. Âdeta Yunanistan'da ekonomi çökme noktasına gelmişti.

Turgut Özal, "Bak Taha Yasin Ramazan! Şimdi git ve benden Saddam'a selam söyle... Bir an önce Kuveyt'ten çıkın! Fakat bu arada benim topraklarıma kazâra bile olsa bir top mermisi düşerse, ben cumhurbaşkanı olarak orduların başkomutanıyım. Girerim Irak'a, seni de, Saddam'ı da Bağdat'ın ortasında asarım." dedi.

Halit Esendir: (Arnavutluk Tiran'da) Özal'la birlikte okula gittik. Okul açılalı daha 20 gün olmuştu. Öğrenciler İstiklal Marşı'yla karşıladılar bizi. Özal başta olarak heyetteki herkes gözyaşlarını tutamadı. (...) İçeriye girdik, binayı geziyoruz. Yemekhane bölümüne çıkardılar. Orada başörtülü bir bacı vardı, "Efendim, hoş geldiniz." dedi Özal'a. Turgut Bey, "Siz Türkçe mi konuşuyorsunuz?" dedi. Hanımefendi de Türk olduğunu söyleyince Özal, "Sen aşçı mısın?" diye sordu. O bacımız da, "Hayır ben müdür beyin eşiyim. Öğrencilere aşçı bulamamışlar, ben de mecburen burada çocuklara yemek yapıyorum." dedi. Özal, etrafına şöyle bir baktı ve dedi ki: "İşte Türk insanı budur. Helal olsun size. Türkiye için yapmış olduğunuz hizmetlerden ötürü Allah hepinizden razı olsun."

Sizlere bir bahçeden, bir buket takdim ederek bahçeyi tanıtmaya çalıştım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

El yazısı ile yazılan anlaşma

Abdullah Aymaz 2009.07.26

Eğitim gönüllüsü Kâmil Bey, üç arkadaşı ile Mayıs 1992'de Tataristan'a gitmek üzere yola çıkarlar. O zaman Kazan'a doğrudan giden uçak olmadığı için önce Bakü'ye giderler. Oradan uçakla Kazan'a hareket ederler. Uçakta neredeyse her millettten insan vardır. Hatta hayvanların bile olduğunu hatırlamaktadır. Kazan'a indiklerinde kendilerini karşılayan kimse yoktur.

Ellerinde sadece Kazan Müftüsü Abdullah Hazret'in adresi ve telefonu ile, üç ay önce Kazan'a gitmiş Haydar'ın ismi vardır. Havaalanından Abdullah Hazret'in evini aradılar, hanımı müftünün evde olmadığını söyledi. Oradan bir taksi buldular. Bir Rus olan şoför de Biçen Pazarı Mescidi'ne götüreceğine, başka bir mescide (Mercânî Mescidi'ne) götürür. Mescidin kapısından içeriye girince karşılarına Türk'e benzer biri çıktı. Selâm verdiler. İlk selam verdikleri bu genç meğer Haydar imiş. Cenab-ı Hakk'ın inayetini bu tevafukla görmüş oldular. Haydar onları alıp Abdullah Hazret'in evine götürdü. Müftü onları üç-dört gün evinde güzelce misafir edip ağırladı. Ertesi gün Milli Eğitim Bakanı Vasil Bey'e gittiler. Moskovski şehrinde bir binanın okul yapılmasına karar verdiler. Anlaşmayı, bakanlıkta Lâtince yazan bir daktilo olmadığı için, kendi el yazıları ile hazırladılar.

1994 kışında beş-altı kişilik bir grupla Türkiye'ye geldiler. Grup içinde milli eğitim müdürü de vardı ve Rus idi. Antalya'ya da uğradılar ve 27 Ocak'ta denize bile girdiler. Çok memnun kalmışlardı. Dönüşte Rus müdür, geziye katılanlara bir yemek verdi ve şunları söyledi:

"Hayatımda hiç düşünemeyeceğim iki mesele vardı: Birincisi, Tatar, Türk ve Rus bir araya gelecek, aynı masa etrafında oturup yemek yiyerek konuşacaklar. İkincisi, aynı masa etrafında buluşan bu insanlar saatlerce oturup hiç içki içmeden konuşabilecekler."

Kâmil Beyler Penza'ya gitmişlerdi... Sovyetler zamanında, dinsizliğin ayyuka çıktığı o komünizm döneminde Penza'daki Tatarların camisi de mabetlikten çıkarılıp evler haline getirilmiş. Yani bölünüp sekiz-on tane ev yapılmış. Kâmil Hocalar ziyaret ettikleri vakit, tekrar camiye çevrilmesine izin verildiği için cami imamı ile oğlunun bizzat çalışarak aslî haline getirilmek için çalıştıklarını gördüler. Ama bir manzara onları derin bir üzüntüye soktu. Çünkü komünistler, insanların bir daha Kâbe'ye karşı dönüp namaz kılmamaları için caminin mihrabını maalesef tuvalet haline getirmişlerdi.

Bir gün Kazan'dan Arş'a gittiler. Hava kış kıyametti. Resmi kişilerle görüştüktan sonra ayrıldılar. Ama öğle namazı vakti çıkmak üzereydi, cami de kapalıydı. Onun için "İlk gördüğümüz kapıyı çalalım ve namaz için müsaade isteyelim." dediler. Bir kapı çalıp dertlerini anlattılar. Evde yaşlı bir nine ile bir de dede vardı. Kadın nine onlara abdest için yer gösterip yardımcı oldu. O hiç tanımadıkları evde namazlarını kılariken ihtiyar kadının da namaz bitinceye kadar hüngür hüngür ağladığına şahit oldular. Daha önce hiç namaz kılan insan görmediği için ağlayan Tatar nine onlara çay ikram etti. Onlar da kendisine ufak tefek hediyeler bırakıp ayrıldılar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Orijinal bir hatıra

Abdullah Aymaz 2009.07.27

Tataristan'a giden eğitim gönüllüsü Kâmil Bey hatıralarını anlatırken diyor ki:

1995 senesi, bütün öğretmen ve belletmen arkadaşlarımızın çevreyi tanımaları için geziler tertip edip insanlarla, tanışıp görüşmelerini istedik. Tataristan'ın ikinci büyük şehri olan Çallı'daki okulumuzdan bir öğretmenle bir belletmen arkadaş da kuzeydeki Udmurd Cumhuriyeti'nin başşehri olan İjevski'ye gideceklerdi. Bize, "Orada kimlere gidelim? Kimlerde kalalım?" diye sordular. Onlara, "Orada Tatar mahallesi var... Mahallenin de camisi var. İmamla tanışın. Gerekirse camide kalırsınız." dedik.

800 bin nüfuslu olan İjevski'de "İj" isimli arabaların fabrikası var. Arkadaşlarımız ikindi vaktinde şehre ulaşip Tatar Camii'ne gitmişler. İkinci namazını kılmışlar. Onlar o gün orada kalmayı düşünürken bir kişi yanlarına yaklaşıp büyük bir arzu ile onları evine davet etmiş ve ısrarla, "Sizleri evimde misafir etmek istiyorum." demiş. Normal olarak böyle bir teklife sıcak bakmamalarına ve çok iyi tanımadıkları için gitmek istememelerine rağmen ısrara dayanamayıp peşine düşer ve evine giderler.

Evde bu kişiden başka kimse yoktur, hanımı da başka bir şehirdedir. Onun için bu ev sahibi kendi elleriyle arkadaşlarımıza yemekler yapıp yedirir. Üç gün de başka hiçbir yerde kalıp yatmalarına müsaade etmez. Yataklarını da üç gün boyunca itina ile hazırlar. Çevreyi tanıma adına da bu zaman zarfında hep onlarla beraber dolaşıp çok yardımcı olur. Arkadaşlar da bu arada üniversitenin ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın yetkilileriyle onun gayretleriyle tanışmış olurlar. Kendileriyle üç gün üç gece titizlikle ilgilenen ve dertleşen bu insanı, bu fedakârlığının sırrını ve hikmetini merak eden arkadaşlarımız ısrarla, "Ağabey, sen bizi yeni tanıyorsun... İlk tanıdığın bizlere neden bu kadar hizmet ediyor, önem veriyorsun?" diye zorlarlar. Adam ısrarlar karşısında dayanamaz ve anlatmaya başlar: "Ben 1990'da bir kaza geçirdim. Tren yolu üzerinde tren arabama çarptı ve ben bir ay komada yattım. Bu koma döneminde rüyamda Peygamber Efendimiz'i (sas) gördüm. Efendimiz'in (sas) yanında iki genç vardı. Bana buyurdu ki: 'Reis Efendi, beş vakit namazını kıl!.. Sana bu gençler geldiğinde muhakkak onlara yardımcı ol ve hizmette kusur etme.' Bu rüyayı unutamadım ve bu rüyadan sonra namaza başladım, fakat o rüyada gördüğüm gençleri bekliyordum. Beş sene önce rüyada gördüğüm gençleri yani sizleri bir anda camide karşımda görünce hemen Efendimiz'in (sas) emrini yerine getirmeyi istedim ve bundan dolayı sizinle ilgilendim ve size hizmet ettim."

Bir kış günü Türkiye'den misafirlerimiz gelmişti. Şerif Ali Bey ve Salih Bey'le beraber birkaç emekli general, bir eski vali ve ANAP milletvekili Galip Demirel Bey vardı. Önce Kazan'a uğramışlardı. Oradan iki günlüğüne Ufa'ya gidip döneceklerdi. Yolcu ettik. Sonra da karşılamaya gittik. Benim arabam Juguli idi ve bir problemi vardı; elektrik kaçırıyordu. Bu yüzden akü şarj tutmuyordu. Havaalanında aküleri değiştirip yeniledim... Ufa'dan dönen misafirleri karşılayıp taksilerimize bindik ama bir türlü benim araba çalışmadı. Ben bir türlü o misafirlerimize arabanın ittirilmesi gerektiğini söyleyemiyordum. Sonra Şerif Ali Bey, "Galiba arabayı iteceğiz!"

dedi. Emekli generaller, Galip Bey hepsi ittiler. Ben direksiyonda çok mahcup vaziyette kaldım. Fakat onlar "Bizim için orijinal bir hatıra oldu!" dediler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karşılıklı ağlaştık

Abdullah Aymaz 2009.08.02

Günay Bey, Abhazya'daki "Türk okulu"nda okumuş bir öğrencinin annesinin hissiyatını e-mail ile bize ulaştırdı. Bu güzel duyguları sizlere aktarmaya çalışacağım: (Annenin istirhamı ile bazı isimleri kapalı ifade etmek zorundayız.)

Doğduğumdan beri hep "Türkler bizi astılar! Bizi kestiler!" sözlerini işittik. İster istemez düşman olduk. Yıllarca beraber yaşayan ve Türkler tarafından kollanan Ermeniler nasıl da birbirine düşürülmüştü? Bulunduğumuz ülkede birçok Türk okulu açılmıştı. Ama nefret ile bakıyorduk. Hem çekiniyor hem de gizli gizli "Nereden geldi bunlar?" diyorduk. Birkaç yıl geçti, okuldan, dolayısıyla öğretmenlerden herkes memnundu. Hayret ediyorduk ama içimizdeki kini yenemiyorduk. Okula girebilmek için imtihana tabi tutuyorlardı, imtihan zamanı okulun önü panayır yeri gibi oluyordu. "Bu Türklerin tipleri nasıl; korkunç mu acaba?" diyorduk. Pazardaki Ermeni satıcılar; "Onlar insan ayırt etmiyor, bölücülük yapmıyor, bizden de alışveriş yapıyorlar. Çok kibar insanlar." diyorlardı. Çocuğum da sınıfının birincisi, okulunda da ikinciydi. Bir öğretmeni ona "Evladım, seni Türk okuluna yazdıralım, imtihanı çok kolay verirsin." demişti, ama gönlümüz razı gelmiyordu bir türlü. Çocuğum "O okula ben gitmem" deyince, öğretmen Türk okuluna gidip bu çocuğun mutlaka bu okula gitmesi gerektiğini Türk hocalara söylemişti. Bir gün Türk öğretmenler bizim eve gelmek için randevu istemişlerdi. "Komşular ne derler acaba?" diye endişe etmiştik. İleri gelen bir Ermeni'ye durumu anlattık "Gelsinler, bir dinleyin." demişti.

Randevuyu verdik. Elllerinde çiçeklerle öğretmenler geldiler. Ne ikram edecektik, bizim yemeklerimizi yerler miydi acaba? Evimizde ne var ne yok masaya koyduk, hiç endişe etmeden yediler. Çok sıcakkanlı insanlardı. Çocuğum imtihana girdi ve kazandı. Korkarak ve çekinerek gönderdik Türk okuluna. Hep kulağımız sesteydi. Çocuğumuz cumartesi pazar eve geliyordu. "Nasıl öğretmenler?" diye soruyorduk. "Olmaz böyle şey!" diyordu çocuk. Ailemizi ziyarete geliyorlardı, kaynaştık gittik Türklerle. Çocuğum okulunu bitirdi, mezuniyet töreninde eşim Türkiye'den gelen bir sponsorla yan yana oturmuştu ve çok memnun olduğunu belirtmişti. Çocuğum girdiği bir sınavda Türkiye'de bir üniversite kazandı. Türkiye ile haberleşiyorduk, hep güzelliklerden bahsediyordu. Bir Türk hep evine davet ediyormuş çocuğumu, meğer mezuniyet töreninde eşimin tanıştığı Türk'müş. Arkadaşlarıyla birlikte, ilk yemeğe gittiklerinde, "Sen zayıfsın." diye benim çocuğuma çok yemek doldurmuş ve "Bu yemek bitecek." demiş. Yemek bitince de kendi elleriyle de çocuğuma yemek yedirmiş. Bunları duyunca çok rahatladık. Çocuğum dört yıl Türkiye'de okudu, yazları geldi, çektiği resimleri gösterdi, gezdiği yerleri anlattı ve kendisine yemek yediren Türk'ü gösterdi. Kaşık pilav dolu, oğlumun ağzına kendi eliyle kaşığı uzatmıştı. Resmi de evimize astık. Oğlum hep o Türk aileden bahsetti. Dört yıl sonra çocuğum okulu bitirdi mezuniyet törenine beni davet etti. Türkiye'ye gidecektim. "Acaba Ermeni olduğumu bilseler, beni nasıl öldürürler, nasıl işkence yaparlar" diye hep düşünüyordum. İstanbul'a uçakla geldim, uçağa tanıştığım bir Türk "Ben otobüs terminaline gideceğim, beraber gidelim." dedi. Beraber Esenler Otogarı'na geldik. Beni otobüse bindirdi. Saçlarımı sarıya boyatmıştım, Türkler benim Ermeni olduğumu bilmesinler diye. Otobüste muavinin ikram ettiklerini hiç yemedim ve 16 saat otobüsten hiç inmedim. Otobüs terminaline geldim oğlumu gördüm korkum bitti, hasretim bitti. "Anne seni o bahsettiğim aileye götüreceğim." dedi, çok memnun oldum. Ertesi gün benim çocuğuma 'sen zayıfsın' diye zorla yemek yediren aileye gittik. Hepsı sarıldı tek tek bana. Ne kadar candan insanlardı; her biri bir şey ikram ediyordu. Şaşkına döndük. Resimler çektiydik. Evin hanımı

yemekten sonra, "Siz bizim evimize ziyarete geldiniz. Aslında biz dostuz, bizi birbirimize düşürdüler." diyerek, bana bir altın kolye, bir altın yüzük ve küpe taktı. Ağlamaya başladım. 2008 yılı Haziran'ına kadar Türklere kinle nefretle yaşadığımı anladım. Evin hanımı ağlıyor, beyi ağlıyor, ben ağlıyordum; yerde miydik gökte mi? Neye uğradığımı şaşırdık. Ertesi gün oldu, aynı eve tekrar gitmek istediğimi oğluma söyledim. Tekrar o eve yemeğe gittik, sevgi muhabbet iki katına çıkmıştı. Yine hediyeleşmeler oldu, neye uğradığımı şaşırdım yine. Başladık ağlamaya. Bir ay önce havaalanında başka bir şehre gitmek için bilet alıp beklemeye başladım. Birisi arkadan gözlerimi kapadı. Başka birisi de "Kim bu? Bil bakalım." dedi, Rusça. Hemen "Türk kardeşler." dedim. Gözüm açıldı, bizim Türk okulu müdürü ve küpe kolye hediye eden ve bizi evinde misafir eden Türk kardeşim vardı. Sarıldık birbirimize, yine ağlaştık. Küpeyi kolyeyi yüzüğü hiç çıkarmadığımı gösterdim. O da şaşırdı buna. "Nasıl bir fitneymiş, sizleri bizleri birbirimize düşürmüş. " dedim. Ağlaya ağlaya ayrıldık, ipek yürekli Türklerden... a.aymaz@zaman.com

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karıncaların dili

Abdullah Aymaz 2009.08.03

Avrupa Zaman'da çıkan "Karıncalar yuvalarında konuşuyormuş" başlıklı haberde şöyle deniliyor: "İngiliz bilim adamları, karıncaların yuvalarının içinde konuştuğunu ifade ediyor.

Science dergisinde de yayınlanan habere göre, yuvaların içine minyatür mikrofon ve hoparlör yerleştiren araştırmacılar, kraliçe karıncanın işçi karıncalara yönelik sesini kaydedip tekrar çaldı. Oxford Üniversitesi'nden Jeremy Thomas, kraliçenin sesini çaldıklarında işçi karıncaların antenleri havada ve çeneleri açık saatlerce hareketsiz savunma durumunda beklediklerini kaydetti. İngiliz bilim adamı. 'En önemli keşif, değişik seslerin karınca kolonisinin değişik tepkilerine yol açması' dedi." (Avrupa Zaman, 9.2.2009)

Kur'an-ı Kerim'de Neml (Karınca) Sûresi'nde şöyle deniliyor: "(Süleyman, ordusu ile) Karınca vâdisine geldiklerinde, bir karınca 'Ey karıncalar, yuvalarınıza girin... Süleyman ve orduları, sizi fark etmeyerek ezip çiğnemesinler!' dedi. Onun bu sözünden dolayı tebessümle güldü ve 'Yâ Rabbi, dedi, beni nefsimle öyle hâkim kıl ki, gerek bana, gerek ebeveynime ihsan ettiğin nimetlere şükrediyorum, Seni râzı edecek güzel ve makbul işler yapabileyim. Bir de lütfedip beni hayırlı kulların arasına dâhil eyle!" (27/18–19)

Bu âyetlerin ifadelerinden, karıncaların bir dili olduğunu, toplum disiplini ile hareket ettiklerini anlıyoruz. Peygamber Efendimiz'i (sas) bilip, peygamberliğini ikrar eden bazı hayvanlar gibi zamanlarının peygamberi Hz. Süleyman'ı da karıncaların tanıdığını, Süleyman aleyhisselamın da onların dillerini bildiğini anlıyoruz.

Malumdur ki, karıncaların işitme duyguları ayaklarındadır ve çok hassastır; en ince ve hafif sesleri bile fark ederler. Hatta zelzeleyi bile önceden fark ettikleri, zelzele öncesi faaliyetlerinden anlaşılmaktadır.

Ayrıca bu hassas duyurgalı hayvanların hiss-i kablelvukuya (önseziye) sahip oldukları da bilinmektedir. Hatta evliyaullahtan bir zat, Birinci Dünya Savaşı öncesi karıncaların cenazelerini yuvalarından dışarı taşımalarını görmüş ve yaklaşmış olan dünya çapındaki büyük olayı haber vermiştir.

Karıncalar Allah'ın ihsan ettiği nimetlere karşı çok hassastırlar, onların ayakaltında ezilip hakaret görmesine râzı olmazcasına, hiç umulmadık mekânlarda yerlere atılmış, pirinç tanelerini, ekmek kırıntılarını alıp götürmek üzere bir yerden telefon almış gibi hemen hazır olurlar. Bu hususu "Lâtif Nükteler" kitapçığında Bediüzzaman Hazretleri şöyle ifade eder:

"Küçük hayvanların cenazelerini ve nimetin küçük parçalarını ve tanelerini toplamak vazifesiyle karıncalar nezâfet (temizlik) memurları olarak, hem nimet-i İlâhiyenin küçük parçalarını teleften, çiğnemekten, hakaretten ve abesiyetten korumakla ve küçük hayvanatın cenazelerini toplamakla, sıhhiye memurları gibi vazifelendirilmişlerdir."

Âyetlerin de işaret ettiği gibi karıncalarda bir toplum düzeni, içtimâî hayatın disiplinine itaat duygusu mevcuttur. Yüz metrekaare bir alan içinde termit karıncalar topluluğunda yapılan araştırmalar onların bir kraliçenin kontrolünde ve onun emirleriyle hareket ettiklerini, onun öldürülmesiyle, bir anda düzenli hareketlerin durduğunu; öldürülmeden ayrı ses geçirmez bir bölüme alındığında bile toplum düzeninin bozulmadan yine nizamî hareketlerin devam ettiğini göstermiştir.

Avustralyalı bir bayan, Sidney yakınlarında ölen asker karıncalara arkadaşları tarafından yapılan cenaze merasimini şöyle hikâye eder: "Karıncalar ikişer ikişer sıralanarak cesetlerin bulunduğu yere gelinceye kadar intizamla ağır ağır yürüdüler. İki karınca ilerledi ve arkadaşlarından birinin cesedini aldı, sonra diğer ikisi ilerledi, sonuna kadar hepsi aynı şeyi yapınca, artık karıncalar yürümeye hazır. Evvela bir cesedi çeken iki karınca hareket etti, sonra ikisi boş olarak yürüdü, bunları yine ceset götüren iki karınca tâkip etti. Sırada aşağı yukarı kırk çift vardı. Artık alay yavaş yavaş ilerliyordu. Aralarında iki yüz kadar karınca bulunan intizamsız bir grup da bunları takip ediyordu. Bazen iki karınca duruyor, taşıdığı cesedi bırakıyor, arkadan boş gelen ikisi bu cesedi alıyordu. Böylece zaman zaman cesetleri birbirine devrederek deniz kenarında bir kumsala vardılar. Burada her karınca için ayrı ayrı bir mezar kazıldı. Aralarında altı veya yedi karınca, kazma işine iştirak etmeden kaçmaya teşebbüs etti; bunları yakalayıp geri getirdiler, üzerine hücum edip öldürdüler. Derhal tek bir mezar kazdılar ve hepsini birden içine attılar. Bunlara cenaze merasimi yapılmadı.

Bütün bu aktarmalarla, Kur'an âyetlerinin ifadelerine dikkatleri çekmek istiyorum. a.aymaz@zaman.com

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Solgun kar çiçeği

Abdullah Aymaz 2009.08.09

Eğitim gönüllüsü olarak Tataristan'a giden Mikail Doğan, soğuk ve karlı bir kış günü hastaneye öğrencisini ziyarete gitmişti... Vasily, odasında yatağına uzanmış kitap okuyordu.

Elinde "Ölüm Ötesi Hayat" isimli kitap vardı. Kendini kitaba kaptıran Vasily, hocasının geldiğini fark etmedi. Hastane arkadaşları da söylemediler. Mikail Bey sessizce bir kenara oturup beklemeye başladı. Vasily'nin elinde bavulla yurda ilk gelişi gözlerinin önüne gelmişti. Zayıf, sarı saçlı, yeşil çekik gözlü, hafif kambur ve yaşına göre uzun boylu bir çocuktü. Bir gün solgun bir yaprak gibi gelip, "Hocam rahatsızım, doktora gitmek istiyorum." demişti. Birkaç tetkikten sonra kan kanseri olduğu anlaşılmıştı... Mikail Bey, Vasily'nin arkadaşlarına elindeki kitaptan okuduğu, "Sâlih kullarıma, gözün görmediği, kulağın işitmediği, insan kalbine bile gelmeyen şeyler hazırladım." sözleriyle kendine geldi. Vasily'de okuduklarının arkasından, "İnsanı ne kadar rahatlatıyor bunlar!.." yorumunu yaptı. Arkadaşlarının işaretiyle Mikail Bey'in varlığını fark etti. "Hocam kusura bakmayın... İşte böyle zaman geçiriyoruz hastane odasında. Bazen kitap okuyoruz, bazen sohbet ediyoruz. Genelde ben konuşuyorum; ama arkadaşlarım alıştılar artık bana." dedi.

Bir müddet sohbet ettikten sonra hocasının bir ihtiyacın var mı, sorusuna, hiçbir ihtiyacının olmadığını, sadece annesini-babasını ve kız kardeşini çok özlediğini söyledi. Kız kardeşine Vasily, Aygöl ismini takmıştı... Ailesi de benimsemişti.

Aradan bir müddet geçtikten sonra Mikail Hoca, Vasily'nin hoşuna gidecek meyveleri pazardan alıp hastanenin yolunu tuttu. Ama Vasily yatağında yoktu. Arkadaşları, Mikail Hocayı saygıyla selamladılar. Vasily'den çok şey dinledikleri ve öğrendikleri belliydi. Vasily'nin ailesini görmek için köyüne gittiğini, bu gidişini de kimseye haber etmemelerini tembih ettiğini söylediler. Ne yapacağını şaşırarak Mikail Bey, müdüründen iki gün izin alıp Ferhat Bey'in arabasıyla o kış gününde 6–7 saatlik yola çıkar. Her taraf kardan bembeyazdır. Yollar aşırı soğuktan buz tutmuştur. Teyplerinde "Süleymani"lerden, "Hisar"lardan yükselen ses yankılanmaktadır. Mikail Bey, solgun kar çiçeği Vasily'yi düşünmektedir. Vasily, çay sohbetlerine katılır, her vesile ile yanlarına gelirdi. Mikail Bey, tebessüm yüzünden eksik olmayan Vasily'nin, geceleri yatarken "En Sevgili"yi (sas) görme umuduyla gözlerini yumuşunu, sabahları uyandırdığında da yatağında doğrulup bağdaş kuruşunu ve gözlerini ovuşturuşunu hatırlama getirince gözleri buğulanmaya başladı.

Derken uzaktan evlerini gördü. Bir odanın lâmbası yanıyordu sadece... Kapının tokmağına dokundu. İçeriden âdeta parmağının ucuna basa basa yürüyen birinin ayak sesleri geliyordu. Vasily olmalıydı. Kapı açıldı. Önce annesi, sonra babası sonra da kız kardeşi Aygül... Mikail Hoca'nın gözleri Vasily'yi aradı ama yoktu. Annesinin gözleri yaşardı. Geniş bir odaya buyur ettiler. Vasily'nin nerede olduğunu sorunca anne gözyaşlarını iyice salıverdi, baba da Aygül'ü bağrına basıp sadece "Vasily öldü!" diyebilirdi. Mikail Hoca, inanamıyordu bir türlü öldüğüne... Vasily'nin geleceğe dair ne ümitleri vardı! "Hocam, bir ben bileyim, bir siz bilin, bir de Allah bilsin bunları!" dediği nice sırları vardı. Mikail Bey'in içinden geçirdiklerine annesi ağlayarak son verip Vasily'nin son günlerini anlattı... Ölmeden önce anne ve babasına "Beni çok seviyor musunuz? Beni mutlu etmek ister misiniz?" diye sormuş. Onlar da "Elbette... Senin dünyanın en mutlu insanı olman için elimizden gelen her şeyi yaparız." demişler. O da kendisinin Müslüman olduğunu, bu sayede hastalığının ızdırabını âdeta hissetmediğini söylemiş. Hatta şöyle demiş: "Allah, sevdiği kuluna hastalık vermiş. Buna öyle inanıyorum ki anne, hastalığımın hoşnut bile oluyorum. Ölümünden korkmuyorum baba! Nasıl yaşamak bir nimet ise ölmek de Rabb'imize kavuşmayı sağlayan bir nimettir." Vasily'nin bu sözleri onlara çok tesir etmiş. Hastanedeki arkadaşlarına da... Vasily şehadet kelimesini tekrar tekrar söylemiş, onlar da söylemişler... Birden Vasily'nin mezarına gitme arzusu uyandı içinde ama ailesi, bunun şu anda mümkün olmadığını söylediler. Mikail Hoca, içinden "Ah, Vasily! Demek beyaz yorganını çektin üzerine. Hâlbuki geceleri üstün açılınca ben örterdim. Kıvrılıp yataydın yatağında. Fark edince de beni, doğrulup teşekkür ederdin. Şimdi sen de filiz vereceksin kar yığınları arasından başını çıkarıp ötelere... Küheylanlar gibi şaha kalkacaksın ve kim bilir ne güzel âlemlere seyahat edeceksin!" dedi, kendi kendine.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gidenlerin ardından

Abdullah Aymaz 2009.08.10

Arkadaşımız Ramazan Kerpeten, adanmışlık ruhuyla dünyanın her tarafına fedâkârca ve cefâlara göğüs gererek giden eğitim gönüllülerinin hayatlarından bazı kesitler alarak onları bizlere tanıtmaya çalışmış...

Onların ideallerini, güçlerindeki sırrı, yolculuklarını, yollarını bekleyenleri, hasretlerini, tarih şuurlarını, dertlerini, çilelerini, sabır ve sebatlarını, şehit olarak göç edip gidenlerini, diyaloglarını, hayat tarzlarını bizlere takdim etmiş...

Gerçekten büyük bir emek mahsulü olan bu çalışma, mukaddes göç uğruna genç yaşlarında her şeylerini bırakarak uzaklara gidenlerin destanını bizlere anlatma gayreti içinde...

İnsanların cevher-i hayatları olan evlatları bu hasbî ruhlara teslim edilmiş... Onlar, ahsen-i takvim üzere yaratılmış insan neslinin temiz hamuruna, saf güzelliklerin hammaddesi olan henüz tam şekillenmemiş fıtratına en güzel motifleri işlemek üzere bir kuyumcu hassasiyeti ile hareket ediyorlar.

Ümit ediyoruz ki, bu itinalı ellerin yetiştirdiği gençler yetiştiği zaman bütün dünya için ümitle beklediğimiz sulh-u umûmî temin edilmiş olacak. Hiç olmazsa bu uğurda en ciddi adımlar atılmış olacaktır.

Bu mübarek, bu yüz akımız öğretmenleri takdir ve tebrik ederken, "Gidenlerin Ardından Senâ" isimli kitabı yazarak bizlere güzel bilgi ve hatıralar derleyen arkadaşımız Ramazan Kerpeten'e teşekkür ederiz.

Yurtdışına giden eğitim gönüllüsü adanmışlardan bir öğretmen, evlendikten kısa bir müddet sonra bir bebekleri olacağını öğrenmiş. İsim düşünmeye başlamış. Hatta okul müdüründen bir isim istemiş... Bu sebeple o mutlu olurken eşi sürekli ağlıyormuş. Meğer eşi, rüyasında hep doğum yaparken kendisinin öleceğini görüyormuş. Öğretmenimiz bu arada bir yerden, hamilelikleri sırasında Târik Sûresi'ni okurlarsa korkularının gideceğini ve doğumlarının kolay geçeceğini öğrenmiş. Kur'an'dan bu sûrenin bulunduğu yeri işaretlemiş ve eşine de okumasını tavsiye etmiş. Zaten eşi de çok Kur'an okuyor ve hatim indiriyormuş.

Öğrenci mezuniyet törenleri münasebetiyle Türkiye'de doğum bekleyen hanımının yanına gidemeyen öğretmenimiz, törenden sonra genel müdürlerinin de bulunduğu misafirlerine çay dağıtırken "Ebu Târik! (Târik'in babası!) Oğlun doğmuş hayırlı olsun!" diye bir ses duymuş, çok şaşırılmış. Müdürleri de "Oğluna verilen bu ismi beğenmediysen, babanın ismini koy istersen." demiş. O da "Tamam müdürüm, Târik olsun." demiş ve hemen Türkiye'deki eşini aramış. "Çocuğun adını Târik koyalım." demiş. Eşi de "Dün rüyamda bana, 'Bunun adı Târik!' dediler." deyince iyice şaşırılmış. Bunu müdür ve genel müdüre aktarınca onlar da hayret etmiş, hatta genel müdür gözyaşlarına engel olamamış.

Evine gelen öğretmenimiz, Kur'an-ı Kerim'e bakmış. Bizzat Kur'an'ın Târik'in "Pırıl pırıl parlayan ve karanlığı delen bir yıldız" olduğunu ifade ettiğine şahit olmuş. Sûrenin genel olarak öldükten sonra dirilmeyi mevzu etmesi de gönlüne şöyle feyizli bir mananın damlamasına vesile olmuş: "Bu, ölmüş gönüllere yıllar sonra hayat soluklayacak bir neslin remzi!"

Bir öğretmenimiz de hatıralarını anlatırken diyor ki: Âdet olduğu üzere, önce çocuklarla tanışmak istedim ve birkaç cümleyle kendimi tanıttım. Daha sonra da ilk sıradan başlayarak onların kendilerini tanıtmalarını istedim. En önde masum ve esmer çehreli, çekik gözlü bir çocuk ayağa kalkarak: "Ağay, benim ismim Timur." dedi ve oturdu. Onun yanında sempatik ve biraz daha hareketli bir çocuk vardı, o da ayağa kalkarak: "Miny zavut Bayazıt Yıldırım" dedi... Başka bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Oldukça şaşırılmıştım. Can düşmanı iki hükümdarı temsil ediyorlardı sanki. Bu sevgi ve hoşgörü okullarında, masumâne ve kardeşçe yan yana oturuyorlardı işte. O günden sonra da, öğretmenleri olduğum sürece hep aynı sırada oturdular. Geçmiş ve gelecektekilere bir şeyler anlatmak istercesine; yan yana ve kardeşçe...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hava tabakaları

Abdullah Aymaz 2009.08.16

"Göğü, korunmuş bir tavan kıldık. Onlar, hâlâ gökteki âyet ve delillerden yüz çevirmektedirler." (Enbiya Sûresi, 21/32) Dünyanın üzerini kaplayan havanın ilk katı troposferdir.

Bu tabakanın kutuplardaki kalınlığı 8 km, ekvatorda ise 17 km kadardır.

Troposferden sonraki tabaka stratosferdir. Kalınlığı 50 km kadardır. Burası yüksek enerjili ve tehlikeli ışınların aşağıya geçit verilmediği yakalanma sınırındır. Ozon tabakası buradadır. Ozon, üç atomlu bir oksijen molekülüdür. Bu moleküller güneş ışınlarının zararlarını filtre ediyor. Evet, harika bir kimyevî denge reaksiyonu ile güneşten gelen ultraviyole ışınları, oksijenin ozona dönüştürülmesinde kullanılarak bu tabakada yakalanır.

Eğer ozon molekülleri azalır; ultraviyole ışınları rahatça yere inecektir. Bu ise kanserlilerin sayısında anormal derecede artışın olmasını netice verecektir. Çünkü ultraviyole ışınları, kısa dalga boylu, enerjisi yüksek ışınlar olup canlı bünyeindeki DNA moleküllerindeki bağları koparıp bozacak güçtedir. Ayrıca, ozon tabakası ile filtre edilen bu ışınların yere kadar inmesiyle yeryüzü daha fazla ısınacağından yüzyıllardır değişmeyen ortalama sıcaklık değerinde de bozulma görülecektir. Fazla değil, ortalama sıcaklığın 10 derece artması bile insanların ve hayvanların kanını, bitkilerin özsuğunu kaynatmaya yeterli olacaktır.

Bu meseleyi daha iyi anlamak için Ay ile Dünya'yı mukayese edebiliriz. Ay'da gündüzleri 120 dereceye ulaşan kavurucu bir sıcaklık, geceleri de sıfırın altında 150 dereceye düşen dondurucu soğuklar hüküm sürmektedir. Göktaşı yağmurları ile, ultraviyole ve kozmik ışınlarla da Ay'ın yüzü delik deşiktir.

Atmosferde üst katlara doğru 50 km'den 80 km'yi bulan kat, mezosfer tabakasıdır. Bu tabaka, göktaşı yağmurlarına karşı kalkan vazifesi görmektedir. Aslında her gün tepemize binlerce göktaşı yağmaktadır. Evet, uzay boşluğunda madenlerden oluşmuş iri kaya ve taşlar vardır. Bu taşlar yerin çekimine kapılınca müthiş bir süratle atmosfere girerler. Yıldız kayması dediğimiz bu olayda atmosfere hızla giren göktaşları hava ile temas edince mezosfer içinde toz haline gelir. Eğer, böyle bir kalkan olmasaydı başımıza taş yağardı.

Mezosferden sonra iyonosfer tabakası başlar ve 400 km kadar devam eder. Bu tabaka atmosferin iyonlardan yapılmış aynası gibidir. Fezanın çınlayan kubbesi durumundadır. Bu durum olmasaydı dünyanın her tarafından radyo ve telsiz dalgalarını almak imkânı olmayacaktı. Evet, yerden uzaya yükselen telsiz ve radyo vericilerinin elektromanyetik dalgaları bu aynaya çarpıyor ve yansıyor, tekrar dünya üzerine gönderiliyor. Yansıyan dalgalar, dünyanın her köşesine ulaşıyor.

Bu tabakadan sonra ekzosfer katı başlar. Hava yoğunluğu azalmış olan burada sürtünme yok denecek hale gelir. Onun için sunî uyduların çoğu bu tabakaya yerleştirilir.

Öğretmenliğim sırasında Kur'an-ı Kerim'deki ilim ve fen âyetlerinden bahsederken baştaki âyetten ve bu mevzulardan da söz ederdim. Öğrencilerin çoğu hayret ederdi. Fakat bazı materyalist anlayıştakiler "Olamaz!" diye itiraz edecek olurlar, ben de âyetin orijinal şeklini okuyup, "Sakfen mahfûzâ" kelimeleri üzerinde durur; "Sakf" dilimize de geçmiş. Osmanlıca lügatlarda bunun tavan manasında olduğunu görebilirsiniz. 'Mahfuz' kelimesini de hâlen kullanıyoruz. Ben uydurmuyorum. Herhangi bir mealden bu gerçeği öğrenmeniz mümkündür." diye karşılık verirdim.

Not: Atmosfer tabakaları ile ilgili bilgileri Prof. Dr. Osman Çakmak Bey'in, Sızıntı dergisinde çıkan "Atmosferde Yolculuk" başlıklı yazıdan aldım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Göktaşları

Abdullah Aymaz 2009.08.17

Geçtiğimiz senelerde ajansların bildirdiğine göre, New York, Virginia, Maryland ve Kuzey Carolina eyaletleri ile federal başkent Washington'da binlerce kişi atmosfere gece giren ve yeşil bir alev topu gibi ardında kuyruk

bırakarak düşen meteorlar yüzünden paniğe kapıldı. Bu yüzden radyo-televizyonların gazete ve karakolların telefonları kilitlendi. Meteor yağmuru normal uçuşlarını sürdüren uçaklara da tesir etti. 'ABD'nin doğu kıyısında pilotlar 10–12 bin metrede uçaklara meteor parçaları vurduğunu bildirdiler' şeklinde haberler vardı.

Kur'an-ı Kerim'de de şöyle bir ikaz var:

"Gökte olanın, sizi yere batırmayacağından emin misiniz? O zaman yer, birden sallanmaya başlar (ve siz yerin dibine geçersiniz). Yoksa siz, gökte olanın üzerinize taş yağdıran (bir fırtına) göndermeyeceğinden emin misiniz? (O zaman) tehdidim nasılmış bileceksiniz?" (Mülk 16-17)

Bediüzzaman Hazretleri, 1940'lı yıllarda düşen meteorlar için şöyle diyordu: "Bütün tarih-i beşeriyede, katiyyen misli görülmemiş ve kavm-i Lut'un başına yağın semavî taşlardan daha müthiş taşlar, dinsizlik hesabına milyonlarca ehl-i imanı ve masumları semavî dinler ve İlahî Kanunlar hâricine dehşetli vasıtalarla sevkeden bir memleketin (Rusya) başına düşerek tokatlamasının bir başlangıcı oldu. Gazetelerin haberine göre: Bu baharda, Rusya'nın Vilâdivostok ormanlarına, zemin yüzünde hiç emsâli görülmeyen büyüklükte semadan taşlar düşmüş. Ve en büyüğü, 25 metre uzunluğunda ve 10 metre boyundadır. Düştüğünde etrafındaki ağaçları devirmiş ve 30 kadar büyük çukurlar açmış. Tedkik edilen parçalarında; demir, çelik ve başka maddeler, karışık olarak bulunmaktadır. (...) Şimdiye kadar gelen semavî taşlar bir-iki karış oldukları halde, böyle 25 metre uzunluğunda ve 10 metre genişliğinde dağ gibi taşlar, elbette semavâtın dinsizliğe karşı bir hiddet alametidir. (...) Bütün yeryüzünü ve insanlığı tehdit eden dehşetli bir dinsizliğin merkezlerine gelmesidir. Dinsizler bunu hissetmişler ki; küçücük hadiseleri ehemmiyetle neşrettikleri halde, bir iki aydır bu acip, dehşetli hâdiseyi, ellerinden geldiği kadar şaşılandırmamaya çalışmışlar."

Şu anda göktaşlarının, hortum ve tayfun gibi felaketlerin dünyanın her tarafında zuhur etmesinin herhalde bir hikmeti olsa gerek. Meselenin sırf maddi yönüne bakmaya alışmış olanlara bu ikazlar hiçbir şey ifade etmeyebilir. Ama bunların tesadüfe havale edilmesi de mümkün değil.

Cenab-ı Hak yoldan çıkan kavimlerin başlarına çok çeşitli belâ ve musibetler vermiştir: "Onlardan her birinin kendi suçu sebebiyle cezaya çarptırdık: Kiminin üzerine taş yağdıran bir kasırga gönderdik; kimini korkunç bir gürültü bastırverdi; kimini de suda boğduk. Allah onlara zulmetmedi, onlar asıl kendi kendilerine zulmettiler." (Ankebût Sûresi, 29/40)

Cenab-ı Hak, zaman zaman insanları böyle ikaz etmiş, biz ümmet-i Muhammed'e de, "(Ey Muhammed) Sen onların aralarında bulunduğun müddetçe Allah onları azaba uğratmaz; onlar eğer istiğfar ederlerse Allah bu takdirde de onlara azap etmez." (Enfâl Sûresi, 8/33) buyurmuştur...

Efendimiz'in (sas) aramızda bulunması da bugün için onun sünnetlerine uymak, yolundan ayrılmamak demektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müslümanlık yemek yedirmektir

Abdullah Aymaz 2009.08.23

Rehber Yayınları'nda, Faruk Çetin'in "Allah İçin Vermek" isimli kitabı çıktı. Allah yolunda infak, sadaka ve himmeti anlatıyor. "Sofranızı Herkese Açın" başlığı altında şöyle diyor:

Eli açık olmak ve misafir ağırlamak, sofralarınızı tanıdık, tanımadık kimselere açmak İslam'ın, en faziletli kabul ettiği amellerden birisidir. Zira Allah Resûlü'ne gelip "Müslüman'ın hangi ameli daha hayırlıdır?" diye soru soran bir şahsa Efendimiz (sas) "Tanıdık tanımadık herkese yemek yedirmen ve selâm vermendir." (Buhârî, İman 6, 20; Müslim, İman 63) şeklinde cevap vermiştir. (...) Yemek yedirme tavsiye veya emrini çok geniş mânâda değerlendirmemiz gerekmektedir. Allah rızası için yemek yedirmek sâlih bir ameldir ve her ikramın bir sevabı vardır; fakat soframıza oturan insana göre o sevabın artması da söz konusudur. (...) Dolayısıyla herhangi bir zamanda veya Ramazan ayı gibi belli mevsimlerde sofralarınızı öğrencilere, fakirlere, tanıdık tanımadık toplumun her kesiminden insanlara açmamız Allah Resûlü'nün önemli bir sünnetini ihyâ mânâsını taşımaktadır ve evimizi bereketlendirecek güzel davranışlardandır. Bu noktada bilhassa Ramazan aylarında geleneksel hale gelen Ramazan çadırlarını da zikretmek gerekir. Bu ay içerisinde belli yerlere ve belli semtlere kurulan iftar çadırlarında binlerce insan oruç açmakta, evinde sofrasına koyacak bir şeyler bulamayan pek çok insan da karnını doyurmaktadır. Varlıklı insanların karınlarını doyurması ne hoş bir davranıştır. İnaniyorum ki, böylesi güzelliklere sadece yeryüzündekiler değil semâdakiler bile alkış tutarlar. Büyüklerimiz "Salih ameller içinde iki şey vardır ki, en faziletli ve en muteber amel olarak kabul edilirler: Biri; tok bir midenin oruçla aç kalması, diğeri de aç bir midenin yemekle doldurulmasıdır. Bu amellerin ikisi de cehennem azabına karşı sütte ve perde olurlar. Cenab-ı Hak 'Benim rızam fakir ve yoksulların rızasında saklıdır. Siz onların karınlarını doyurun, Ben de mizanda sizin terazi kefenizi ecir ve sevap ile doldurayım.' buyurur, diye hikmetli sözleri bize aktarırlar.

Medine-i Münevvere'ye gelen konukların ağırlanması da Allah Resûlü'nün yerleştirdiği bir âdetti. Peygamber Efendimiz (sas) cemaate namaz kıldırdıktan sonra döner, "Herkes evine ağırlayabileceği kadar misafir alsın." derdi. Sahabe efendilerimiz de, imkânları ölçüsünde, bir, iki veya üç kişi alır, evlerine götürürlerdi. Şayet misafir edilmedik kimse kalırsa, onları da Efendimiz (sas) kendisi misafir ederdi. Yine böyle bir gün Efendimiz, arkadaşlarından mescitte ikamet eden ve sabah akşam Rab'lerinin rızasını kazanmak için gayret eden Suffe ashabından ağırlayabilecekleri kadarını evlerine misafir etmelerini istedi. Onlar da birer ikişer kişi alıp evlerine götürdüler. Ancak geriye beş kişi kalmıştı. Allah Resûlü (sas) o beş kişiye "Haydi, buyurun!" dedi ve onları Hz. Âişe'nin hânesinde misafir etti. Peygamber Efendimiz (sas) "Yâ Âişe! Bizlere yiyecek bir şeyler hazırla." dedi. Âişe vâlidemiz misafirlerine undan ve etten yapılmış bir çeşit yemek getirdi. Onu yemelerinden sonra da hurmadan yapılmış bir tatlı ikram etti; onu da âfiyetle yediler. Ardından da süt içtiler. Daha sonra misafirler izin alıp mescide gittiler ve orada istirahat çekildiler.

Dünyanın her tarafına dağılan parçalarımız, adanmış ruhlar, eğitim gönüllülerimiz, Anadolu'nun güzelliklerini, güller gibi gülümseyen güzel yüzünü tanıtabilmek için her yerden misafir getiriyorlar. Gelen yabancılara en çok tesir eden, mütevazî, fedâkâr ve cömert insanlarımızın misafirperverlikleridir. İhlâs ve samimiyetle sevdikleri Halil İbrahim sofralarıdır. Onlar bu paylaşım güzelliğini unutamıyor ve çevrelerine anlata anlata bitiremiyorlar. Böylece bazılarının İslâmîyet'in yüzüne çalmak istedikleri kara lekeleri kökünden kazıyıp temizliyorlar...
a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ninovalı kalpler karşısında

Abdullah Aymaz 2009.08.24

Kur'an-ı Kerim, Enbiya Suresi'nde, peygamber kıssalarını, hisse ve ibret almamız için veciz bir üslupla ele alıyor. Ninova şehrine peygamber olarak gönderilen Hz. Yunus Aleyhisselam için ise şöyle diyor: "Zünnûn'a (balık sâhibi, Yunus'a) gelince, hani o öfke içinde yurdundan ayrılırken, artık bizim kendisini sıkıntıya uğratmayacağımızı sanmıştı.

Fakat sonra karanlıklar içinde 'Senden başka ilâh yoktur. Sen her türlü noksanlıktan münezzehsin, ben gerçekten bir zâlim oldum.' diye bize seslendi. Bunun üzerine duasını kabul ederek kendisini içine düştüğü sıkıntıdan kurtadık. İşte müminleri böyle kurtarıyoruz." (Enbiyâ Sûresi, 21/87-88)

Hız. Yunus'a Zünnûn yani balık sahibi denilmesi, büyük bir balık tarafından yutulup sonra dışarı atılmış olmasındandır. Kıssa şöyledir: Yunus Aleyhisselam Ninova'ya Allah tarafından bir peygamber olarak gönderilir. Halkı, Hakk'a, Allah'a çağırır. Halk kabul etmez, hatta karşı çıkar. Bu uzun gayretlerden sonra Hız. Yunus'un canı sıkılır, öfkelenerek onları terk eder. "Yeryüzü geniş, birçok milletler var, Allah beni başka bir topluma gönderir." diyerek Allah'tan izin gelmeden Ninova'yı terk eder. Halbuki İlâhî izin gelinceye kadar sabretmesi gerekirdi. Kabaran öfkesi, boğulacak gibi olan can sıkıntısı onu bir deniz kıyısına götürmüştü. Orada demirlenmiş bir gemi bulunca ona binmişti. Az sonra yük fazlalığından dolayı (veya başka sebepten) geminin tayfaları "Hepimiz batacağıma, kura çekelim, kim çıkarsa, onu denize atalım." derler. Bunun üzerine kura Hız. Yunus'a çıkınca, onu atarlar. Bu sefer kendisini, karanlık ve fırtınalı denizde büyük bir balığın karnında bulunca, Cenab-ı Hakk'a sebeplerin hepsinin kesildiği böyle bir anda, ihlaslı bir dua eder ve kurtulur.

"Fî Zilâl-il-Kur'an" tefsirinde, "Davetin yolu kolay ve tehlikesiz değildir. Kalblerin davete olumlu karşılık vermeleri o kadar çabuk ve rahat olmaz. Çünkü kalbler üzerine çöreklenmiş yığınlarca ağırlık vardır. Bâtılın, sapıklığın, gelenek ve göreneklerin, düzen ve rejimlerin bir sürü kalıntısı vardır. Bu kalıntıları, bu artıkları bertaraf etmek, her türlü yolu deneyerek kalbleri diriltmek, kalblerde uyarılmaya müsait bütün noktaları uyarmak kaçınılmazdır. İletişimi sağlayacak kanallara yüklenmek zorunludur. Direnilirse, sabredilirse, ümitsizliğe düşülmezse, bu ayırıcı dokunuşlardan biri hedefe varabilir. Uyarıcı dokunuş hedefine varır varmaz, o bir anda insanın iç yapısını altüst edebilir, tamamen değiştirebilir. Zaman zaman insan dehşete kapılabilir. Çünkü bir kere uğraştığı halde bir sonuç alamamıştır. Sonra birdenbire rastgele gerçekleşen dokunuşlardan biri insanın iç yapısındaki hedefine ulaşır ve en ufak bir çaba sonucu insanın duygularını harekete geçirebilir. Oysa daha önce ne zahmetler çekilmişti. Bu durumu benim gözümde canlandıran en iyi örnek, verici istasyonu bulmak için uğraşılan radyo alıcısıdır. Çok kere ibreyi hareket ettirirsin, götürür getirirsin, buna rağmen bir türlü istasyonu bulmazsın. Oysa sen istasyonun yerini bulmak için büyük özen gösteriyorsun, yerini de doğru tespit ediyorsun, ama bulamıyorsun. Fakat rastgele yaptığın bir el hareketi sonucu, verici dalgayı yakalıyorsun, sesleri, nağmeleri alıyorsun. İnsan kalbi radyo alıcısına benzer. Bunun için davetçiler, ufukların ötesinden, kalblerden gelen sinyalleri almak için ibreyi sürekli çevirmelidirler. Çünkü bin kere denedikten sonra bir kere de uyarıcı dokunuş, verici istasyona ulaşabilir. İnsanlar çağrısına olumlu karşılık vermiyorlar diye davetçinin öfkelenmesi, insanlardan uzaklaşması son derece kolay bir şeydir. Bu, rahatlatıcı bir davranıştır. Öfkeyi dindirir, sinirleri yatıştırır. Peki davet ne olacak? Çağrıyı yalanlayan ve karşı çıkan insanları terk edip gitmenin neticesinde ne elde edecektir davetçi? Aslolan davadır, davetçinin şahsı değil. Davetçinin canı sıkılabilir. Ama sıkıntısını yenmeli ve yoluna devam etmelidir. En iyisi sabretmesi ve insanların sözlerinden dolayı sıkılmamasıdır. Davetçi, Kudret elinde bir araç niteliğindedir. Allah, insanlara sunulmak üzere gönderdiği mesajını daha iyi gözetir, daha iyi korur. Şu halde davetçi her türlü şartlarda ve her ortamda görevini yapmalı, gerisini Allah'a bırakmalıdır. İnsanları gerçeğe hidayet etmekse Allah'ın elindedir." denilmektedir.

Gerçekten Yunus Aleyhisselam'ın kıssasında ders ve ibret alınacak çok daha güzel şeyler var. Bediüzzaman Hazretleri de Birinci Lem'a'da başka bir açıdan bu kıssayı değerlendirerek çok güzel yorumlar yapmıştır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Parlak kuşluk aydınlığı

Kur'an-ı Kerim'i ezbere bilen ve devamlı hatâ bulmak için çalışan oryantalist bir profesör, Müslüman olan master ve doktora öğrencilerini rencide edecek ve kafalarını karıştıracak sözler söyleyip durduğu halde bir gün "Duha (kuşluk) Sûresi"ni okumaya başladı ve

"Mâ veddeake Rabbüke ve mâ kalâ.

Velel âhiretü hayrün leke minel ûlâ.

Vele sevfe yu'tike Rabbüke fe terdâ.

Elem yecidike yetîmen fe êvâ.

Vevededeke dâllen fe hedâ.

Vevededeke â'ilen fe ağnâ..." âyetlerini güzel bir âhenkle telaffuz etti... Bu arada gözleri yaşardı, sonra da, "Bu ifâdelerde bir İlâhî taraf var ve ben kendime hâkim olamıyorum." dedi.

Belçika'nın Hasselt bölgesinde bir Belçikalı, üç-dört yıl İslâmiyet üzerinde araştırma yapıyor. Kitaplar okuyor, sorulu cevaplı toplantılara katılıyor. Hatta bir gün o bölgenin belediyesinde çalışan, Cemîle Hanımefendi'nin bir kilisedeki sohbetine de gelip, pek çok soru soruyor.

Sonra bir gün babası vefat eden bu Belçikalı, kilisedeki cenaze merasimi için hiç kaynak göstermeden "Duhâ Sûresi"nin meâlini, davetlilere dağıtılan karta yazıp herkese veriyor. Âyetlerin meâlini okuyan Belçikalılar, kendisine takdirlerini arz ediyorlar ve "Bu sözleri nereden buldun?!" diye soruyorlar.

Böyle bir alâka, onun Kur'an-ı Kerim'e biraz daha yaklaşmasına vesile oluyor. Gittikçe bu İlâhî mesaj onu âdetâ büyülemeye başlıyor. Bir gün yine Kur'an okurken Duha Sûresi'ne geliyor. İncelemesini derinleştirmeye başlıyor. Birden kelimelerden oluşan âyetler canlı birer varlık gibi üzerine yürüyorlar!.. Bu hâdiseden sonra Müslüman olmaya karar veriyor.

Bediüzzaman Hazretleri'nin dediği gibi, Kur'an-ı Kerim'in her bir kelimesi birer "melek-i nâtık"tır. Yani konuşan melek... Ama muhatabına, bilhassa takva sâhiplerine: "Elif, Lâm, Mîm. İşte Kitap! Şüphe yoktur onda... Takvâ sahiplerine hidayet rehberidir." (Bakara Sûresi, 2/1-2) Yani Kur'an müttekilere hidayet mesajlarını üfler; onların kalblerine bir melek gibi hitap edip engin ve derin mânâları telkin eder...

Duha Sûresi'nde de başta "Kuşluk vaktine ve sükûnete erdiği demde geceye yemin olsun ki," ifadeleriyle Kur'an, "tatlı bir şefkat havası, huzur veren bir rahmet, kapsamlı bir hoşnutluk ve şeffaf bir keder havası vermektedir." Devamında da: "(Ey Resûlüm Muhammed'im!) Rabb'in seni terk etmedi, sana darılmadı da... Elbette senin için işin sonu (âhiret), başından (dünyadan) daha hayırlıdır. Elbette Rabb'in ileride sana öyle ihsanlarda bulunacak ki, sen de O'ndan ve verdiklerinden râzî olacaksın. Seni yetim bulup barındırmadı mı? Şaşırmış bulup dosdoğru yola koyarak hidayete erdirmemi mi? Seni muhtaç bulup ihtiyacını gidererek zengin kılmadı mı?" buyurulmaktadır.

Dikkat edilirse âyetler, "Kainat olayları ile ruhun duyguları arasında köprü kurarak, insan kalbine şu güzel ve canlı varlık âlemi ile duygu alış-verişi yapan ve her canlıya şefkatli olan hayatı ilham etmektedir. Bu ilhamı alan kalb, şu varlık âleminde dostluk içinde, kimsesizlik çekmeden, bir başına garip kalmadan yaşar." mesajını vermektedir.

Gerçekten, Kur'an'ı duya duya, doya doya okuyarak O'na gerçek muhatap olma konumuna yükselenler, O'ndan nice derin ve güzel mesajları alabilirler!..

İlmin mertebeleri

Abdullah Aymaz 2009.08.31

Bir yazımızda, Kur'an-ı Kerim'i ezbere bilen, Arapçaya hâkim fakat İslâmiyet'e karşı olan bir oryantalist profesörün, her zaman Kur'an'da hata ve kusur arayarak, Müslüman öğrencileri rencide edip kafalarını karıştırmaya çalışırken bir gün Duha Sûresi'ni okurken gözlerinin yaşarıp, "Burada bir İlâhî taraf var! Kendime hâkim olamadım." dediğini belirtmiştik. Bunun üzerine akıllara şöyle bir soru geliyor: "Peki meseleyi bu kadar bildikleri halde niçin iman etmiyorlar?"

Bunun pek çok sebebi olabilir. Siz de bir başka dini, onun en büyük âliminden fazla bilebilirsiniz ama onu bir inanç sistemi olarak kabul etmezsiniz.

Öğrenciliğim yıllarında (zannederim Fransız asıllıdır) Sava Paşa'nın, usul-ı fıkıh üzerine yazmış olduğu bir kitabı okumuş ve herhalde Müslüman olmuştur diye düşünmüştüm. Halbuki o, fıkıh metodu üzerine böyle bir eser yazmasına rağmen kitabın bir yerinde kendi dinî inancını bırakıp Müslüman olmadığını ifade ediyordu. O zaman ben de hayret ettim. Daha sonra Bediüzzaman Hazretleri'nin Lemaat isimli eserini okurken ilmin çeşitli mertebelerinin olduğunu ve insanların bunları birbirine karıştırarak hata yaptığını söylüyordu. O mertebeleri şöyle sıralıyordu: Tahayyül, tasavvur, taakkul, tasdik, izan, iltizam, itikad... Yani insan, bir şeyin önce tahayyülünü yapar; hayalinde onu bir yere oturtur. Sonra belirginleştirip tasavvuruna alır. Sonra aklen idrak eder. Artık bu safhadan sonra mâhiyetini kavradığı bu meseleyi, bu anlayış ve inancı tasdik edip etmemesi ayrı bir iştir. Tasdik etse bile, o meselenin kalben izan edilmesi de apayrı bir mertebedir. İzan'dan sonra iltizam edilip taraftar çıkılarak yaşayışta bir yer verilmesi de başka bir mertebedir. En son itikad hâline gelmesi ise tamamen farklı bir mertebedir. Bunların birbirine karıştırılmaması gerekir. Çünkü avam halktan birisi, bir vaizin sözünü itikad kulağı ile dinler ve hemen hayatına geçirebilir. Ama bakarsınız onu anlatan daha henüz anlattıklarını hayata geçirememiş olabilir. Menkıbe olarak anlatılır: İstanbul'da bir vaiz, "Ey cemaat! Eğer insan, tam bir iman ile Bismillahirrahmânirrahîm diyerek deniz üzerine yürüse, batmadan üzerinden basıp geçebilir." der. Bunu dinleyen bir işçi, aynen böyle itikad ederek, karşıya geçmek için sâhile gelir ve içten hulûs-i kalble öyle bir Besmele çeker ve yürür gider derya üzerinden... Kayık parası ödmeden gelip gitmeye başladığı için o vâiz efendiyi evine davet eder. Ama o, derin itikadlı, kendi içinde bulup duyamadığı için böyle bir şeye cesaret edemez...

Böyle bir şey olmuş mudur, olmamış mıdır? Mesele bu değil... Kıssa, hisse içindir. Biz buradan hissemizi alıp meseleyi anlamaya çalışmalıyız.

Bazan derin bir tahsili olmayan fakat gerekli ilmiyal bilgileri elde edip elden geldiğince İslamiyet'i dindarca yaşamaya çalışan halktan insanlarımıza veya samimi gençlerimize "Bakın falanca bu işin profesörü, o bile böyle yaşamıyor. Sizin dikkat ettiğiniz hassasiyette Allah'ın emir ve yasaklarına dikkat etmiyor; siz onlardan daha mı iyi bileceksiniz?" diye itirazlar olabiliyor. Bunların hiçbir geçerliliği yoktur. Çünkü ilmin ve imanın mertebeleri vardır. Hatta ilmel yakîn, aynel yakîn ve hakkal yakîn'in bile dereceleri vardır. Tahkikî iman ise çok daha farklı bir şeydir. Bizim devamlı imanımızı güçlendirecek ve tahkikimizi artıracak çarelere başvurmamız yani bilhassa tahkikî iman pınarından âb-ı hayat sunan Risale-i Nur Külliyyatı'nın temiz menbaından istifadeye çalışmamız lâzımdır...

19 sene sonra Avustralya

Abdullah Aymaz 2009.09.06

1990 Ağustos'unda arkadaşımız Kemâlettin Bey ile ilk defa Avustralya'ya gelmiştik. Bir aya yakın kaldık. Aklımda kaldığı kadarıyla Pasifik Müslümanlarının üç gün süren bir sempozyumuna rastlamıştık.

Mısırlı bir konuşmacı gelmeyince İbrahim Dellal Bey'in teklifiyle Kemalettin Bey "İslam'da Irkçılık" konusunda Bediüzzaman Hazretleri'nin enfes beyanlarını sunmuş, hem akademisyenlerin hem de dinleyicilerin çok dikkatini çekmişti. Sempozyumdan sonra Mısır konsolosunun Melbourn'de verdiği yemekte tanıştığımız Pakistanlı anayasa profesörünün "Biz Türkleri çok severiz. Bizde Türk kelimesi üç mânaya gelir: Türk, cesur ve güzel!" sözlerini hep hatırlarım, karşılaştığım Pakistanlılara da anlatırım.

Avustralya'ya ilk defa patlıcan tohumunu getiren ve domates salçasını öğreten Hüseyin Ârâ Efendi'nin torunları ile tanışmıştık.

Başşehir Canberra'daki müze, Çanakkale'den pek çok hatırayı içinde barındırıyordu.

Kanguru şakaları da vardı... İlk gelen İngilizlerden birisi yerlilere bu hayvanın ismini sorduğunda o da "Ne dediğini anlamıyorum" mânasına gelen bu kelimeyi söylemiş, o da hayvanın isminin bu olduğunu zannedip dünyaya kanguru diye yaymış. Kangurunun biraz daha küçüklerine 'vallabi' diyorlarmış. Uydurukçu öztürkçecilerle dalga geçen bir dildimiz "Amazon kelimesi 'amma uzun'dan; Niyagara, 'ne yaygara'dan gelen Türkçe bir kelime olduğuna göre, vallabi de 'vallahı abî' demekten gelen hâlis-muhlis öztürkçe bir kelimedir." diyor.

Mağdur milletlerden Aborijinler çok dikkatimi çekmişti. Onlarla görüşmeler yapmıştım. Onların karşılaştıkları ayrımcılık için Kemâlettin Bey'in bulduğu "Ebu Cin" kelimesiydi. Yani "Bunlar, farklı varlık!"

Türkiye'ye döndüğümde bir ay süren uzun bir Avustralya dizisine başlamıştım. Gazetemizde yazıların çıktığı o günlerde İstanbul'a bir grup Aborijin getirilmişti. Yağmur dansı gösterileri sergiliyorlardı. Kendileriyle ilgili resim ve haberlerden haberdar olunca gazeteyi ziyaret etmişlerdi. O da ayrı bir haber konusu olmuştu.

O zaman Canberra'ya uğradığımızda günlerden cuma idi, camiye gittik. Ama Müslüman büyükelçiliklerden cuma kılanlar yetişsin diye namaz bir saat geç kılınıyordu. Biz de beklerken Bosnalı birkaç Boşnak ile karşılaşmıştık. O günlerdeki aslında iki tane Tito varmış, diye hatta bu hususta bir de kitap yazılmış diye bir bilgiye ulaşmıştım. Onun için "Böyle bir şey var mı?" diye onlardan birisine sormuştum. "Bosna büyük bir tehlike altında sen kalkmış bana iki Tito'dan bahsediyorsun. Siz ne zaman Murat dedeniz gibi bize sahip çıkacaksınız, onu söyle bana!" deyip camiye girmişti. Yani böyle "Boş şeyler konuşacağıma şu mübarek cuma saatinde mabette Kur'an okurum, daha iyi!" demek istiyordu. Çok utanmıştım.

İşte 19 sene önceki bu düşüncelerle yeniden Avustralya'da bulunuyordum.

Ama çok şeyler değişmiş. İnsanlarımız adına güzel şeyler olmuş!.. İnşallah daha da güzel mazhariyetler olur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ülkemizin tanıtımı

Abdullah Aymaz 2009.09.07

Başta Amerika olarak dünyanın pek çok ülkesinden sazı-sözü dinlenen insanlardan Türkiye'ye getirilip gezdirilen, insanımızın mayasındaki temizliği, fitriliği yakından görme imkânına kavuşturulan insanlarda müthiş bir Türkiye sevgisi seziliyor.

İnsanımızın misafirperverliği, cömertliği onları hayran bırakıyor. Şâhit oldukları güzellikleri kendi ortamlarında sürpriz karşılaşmalar olarak anlatıyorlar.

Avustralya'ya bu gelişimizde Melbourne'de ilk olarak eyalet valisini ziyaret ettik. Bizleri çok sıcak karşıladı. Aslında eyalet valisi, eyalet cumhurbaşkanı demek. Çünkü eyaletin başta başbakan, bütün bakanlarını o tayin ediyor. Bu sıcaklığın sebebi, Avustralya'da ülkemizin tanıtım ve lobiciliğini yapan diyalogcu arkadaşlarımızın onu Türkiye'ye götürmüş olmalarıdır. Anne tarafından Sri Lankalı olan vali beyle Philadelphia'ya gelip senelerce ahlâkî öğütlerle her millettten pek çok insana rehberlik yapmış Bawa Muhyiddin üzerine de konuştuk. Çok ilgisini çekti... Sonra valilik konağını gezdirdi... Geçen sene arkadaşlarımıza iftar için tahsis ettiği geniş salonu, işlevlerini de anlattı. İngiliz kraliçesi için ayrılan bölümü de gösterdi, hatta önünde bir hatıra fotoğrafı çekti.

İnsanlarımızın adanmışlık ruhuyla ortaya koydukları başarılı eğitim faaliyetleri ve kültürler arası diyalog çalışmalarındaki gayretleri dikkatini çekmişti. Çünkü çok kültürlü Avustralya toplumunda 248 ülkeden insan; 289 çeşit dil ve 128 din ve inanç var. Huzur getirecek bir diyaloga, herkesi kendi konumunda kucaklayan bir anlayışa ihtiyaç var. Bunu gerçekleştirmek için çaba sarf eden insanlarımıza da bu yüzden büyük önem veriyorlar. Ben bu durumu, daha sonraki ziyaretlerimde ileri gelen birçok üst kademedede de açıkça gördüm...

Bu yüzden Katolik Üniversitesi'nde olsun Monash Üniversitesi'nde olsun İslamî bölümler ve Gülen enstitüsü açılırken, Türkiye'den ta buralara kadar sırf bu bölümler açılmasın diye iftira ve tezvirat için gelip ortalığı karıştırarak üniversitelerin yönetimlerini baskı altına almaya gelenlere karşı, vali bey, "Biz bu temiz insanları çok yakından tanıyoruz; diğerlerinin de ne niyetle böyle bir iftira kampanyası yaptıklarının farkındayız. Onların yalanlarına asla kulak asmayın." diyerek tavrını net olarak ortaya koymuştur.

Baba tarafından Hollanda kökenli, Sri Lanka doğumlu Viktorya Eyalet Valisi Prof. Dr. David de Kretser, bir bilim adamı olmanın yanında iyi bir idareci ve her ırk ve inançtan insanları kucaklayan babacan tavırlarıyla sevilen bir şahsiyet... Avustralya toplumu yararına yapılacak her güzel faaliyeti desteklemeye hazır.

Aslında yurtdışındaki insanlarımız içinde yaşadıkları toplumların bir parçası olma şuuru ile güzel faaliyetler sergilerlerse her yerde destek görür, el üstünde tutulurlar. Meselenin böyle olduğunu bizzat görüyorum, ısrarla yazılarımda yer veriyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Farklı ülke Türkiye

Abdullah Aymaz 2009.09.13

Avustralya'daki diyalogcu hanımefendilerden Lutfiye Akın akşam yemeğinde evinde Anglikan Başpiskopos Philip Freier, Anglikan Piskopos Philip Huggins, Melbourn'ün en çok okunan itibarlı gazetesi The Age Genel Yayın Yönetmeni Paul Ramadge, Dr. İsmail Albayrak, Dr. Salih Yücel, Orhan Çiçek ve diğer diyalogcu dostlarını ağırlıyordu.

Biz de biraz geç olsa da Canberra dönüşü bu yemeğe iştirak ettik...

Gazeteci Paul Ramadge, daha önce bir grupla Türkiye gezisine gitmiş. Başta Fehmi Koru olmak üzere birçok gazeteciyle de görüşerek Türkiye'nin çok güzel bir fotoğrafını çekmiş. Dönüşte Türkiye'den bahsederken köşesinde kendisini gezdiren Emre Çelik'in tıraş için götürdüğü berberimizi de anlatmış: "Her şey normaldi, ama sonunda cımbızın üzerine doladığı pamuğun üzerine alkol döküp yaktı ve bu alevli şeyi kulağıma götürdü!. Ne yağıcağımı bilemez halde şaşırıp kalmıştım. Meğer, kulak kıllarımı temizliyormuş!"

Diyalogların başlangıç ve gelişmesiyle ilgili gazeteci Paul Ramadge pek çok soru sordu. Sonra, "Bunlar içinde, size en ilginç geleni hangisiydi?" dedi. Ben de 1998'de New York'ta Alaeddin Kaya Bey'le ziyaretine gittiğimiz Prof. Dr. Bert Brenier ile yaptığımız görüşmeyi anlattım. "O zaman kendisi Milli Kiliseler Birliği'nin başkanıydı. Bize sadece bir din adamı olarak takdim etmişlerdi. Ama Kur'an âyetlerini bir hâfız gibi okuyarak sorular sormaya başlayınca şaşırıldık. Ama aynı sorular 1909'larda Bediüzzaman Hazretleri'ne de sorulmuş. Bunların cevapları o zaman yazılmış olan Münazarat Risalesi'nde vardı. Anlattım. Daha sonra 'Belki sizin gibi olmasa da ben de Hz. Muhammed'in (sas) peygamber olduğunu ve Kur'an'ın mukaddes bir kitap olduğunu kabul ediyorum zaten.' dedi." dedim.

Anglikan Piskopos Philip Huggins'in psikolog olan eşi de vardı; "Ben psikoloğumu yanımdan hiç ayırmıyorum." diyerek lâtife yaptı. O da ibadet ve iç huzur konularını dile getirdi. Ben bana enteresan gelen bir olay olarak da Mart 1997'de Avusturya'da ziyaret ettiğimiz Melekler Hareketi'nin kurucusundan da bahsettim. Biz Viyana'dan biraz geç hareket etmek zorunda kalınca, yanımızda bulunan yeğeni gazeteci Henz'e, "Yarın görüşelim. Geç kaldınız. Ben şimdi istirahat çekiliyorum; sonra da gece ibadetine kalkacağım." demişti. Kendi kendime "Teheccüt gibi bir ibadet herhalde!" demiştim. O gece Salzburg'da kaldık. Öbür gün ziyaretine gidince "Bir peygamber olarak Hz. Muhammed'e (sas) sahip çıkmalıydık; Haçlı Seferleri yapmamalıydık." demişti. Bu hatıralarımı paylaştım; oldukça dikkatlerini çekti.

Bir de en son Berlin'de organize edilen Gülen Konferansı'ndan bahsederek, "Yahudî profesör Admiel Kosman, dedi ki: "Ercan Bey bizi Türkiye gezisine götürdü. Bir cuma günü bir camiye gittik. Hoca vaaz ediyordu. Bana dedikleri tercüme ediliyordu. Neler duyuyorum... Hz. Musa, Medyen'den ailesini yanına alıp yola çıktı. Hava soğuk ortalık karanlıktı... İleriden Tur Dağı tarafında bir ağacın yanında bir ateş gördü. Oradan bir parça ateş getirip ailesini ısıtmak istedi. Oraya varınca Rab hitap etti, 'Burası mukaddes Tuva vadisi ayakabılarını çıkar.' dedi... Bunları iştince ben 'Burası sinagog mu, yoksa câmi mi? Konuşan rabay (haham) mı, yoksa hoca mı?' dedim. Demek köklerimiz birmiş. Bunları bilmiyordum. İşte diyaloglar bize bunu öğretti." dedi.

Editör Paul, birkaç gün sonraki İslamofobia Konferansı'nda bir konuşma yapacağını söyledi. Gerçekten medya adına bir özeleştiri yaparak, çok önemli bir tebliğ sundu... Mesajlarla doluydu... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beni de bagajınıza almayı unutmayın

Abdullah Aymaz 2009.09.14

Melbourne'de "Fethullah Gülen'in Diyalog Vizyonu ve Müslüman-Hıristiyan İlişkileri" konferansında bir konuşma yaparak meselenin dünü ve bugünü hakkında şahit olduğum şeyleri anlatacaktım.

Avustralya, 1990'dan bu tarafa 19 sene içinde çok değişmişti. Artık bu ülkenin yerlileri olan Aborijinlerden özür dilenmişti. Onun için konferansın açılışında, bir Aborijin hanımefendi herkese "Hoş geldiniz!" dedi.

Açılış konuşmasını Avustralya Katolik Üniversite'nin Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Gabrielle McMullen yaptı.

Eski Eyalet Valisi Sir James Gabbo, bir takdim konuşması yaptı. Eyalet Başbakanlık Çokkültürlülük Komisyon Başkanı George Lekakis konuşma yaptı.

Avustralya Kültürlerarası Diyalog Merkezleri Genel Danışmanı Orhan Çiçek, bir teşekkür konuşması yaptı.

Prof. Dr. Thomas Michell başkanlığında ilk oturum başladı... Şafakların art arda atması gibi, şâhit olduğum yeni doğumları, gelişmeleri ilk konuşmacı olarak anlatmaya gayret ettim. Bir akademisyen olmamakla beraber doğuş ve gelişmenin bilebildiğim ve görebildiğim kadar şahitliğini yapmaya çalıştım.

İkinci konuşmacı, Prof. Dr. Daniel A. Madigan idi. Nostra Aetate'nin yani Vatikan'ın 1965'te deklare ettiği diğer dinler ve bilhassa İslamiyet'le ilgili konularda, kapalı kalan hususların üzerinde durdu. "Hristiyanların diğer dinlerle ilk sistematik ve resmi diyalog adımını attığı İkinci Vatikan Konsülü'nde Müslümanların dindarlığı ve faziletleri itiraf edilmiş ancak bunun kaynağı İslamiyet'e ve Hz. Muhammed'e atfedilmeyip adeta cevapsız bir soru olarak bırakılmıştır." dedi.

İkinci oturuma, Prof. Dr. Greg Barton başkanlık yaptı. Bu oturumda H.M. Amin Abullah, Prof. Dr. İsmail Albayrak, Philipp Bruckmayr ve Mehmet Şeker konuşma yaptılar.

Amerika, İngiltere, Almanya, Avusturya, Türkiye, Endonezya ve Avustralyalı akademisyenlerden meydana gelen toplam 25 konuşmacının katıldığı toplantının birinci gününde Gülen Hareketi çok yönlü olarak katılımcılara sunuldu. İkinci günü ise M.Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Din Mensupları Arası Diyalog" yaklaşımı, tebliğ sunan akademisyenler tarafından teorik ve pratik olarak anlatıldı.

Genel olarak şu konular üzerinde duruldu:

- Fethullah Gülen: Kaynaklar ve gelenekler
- Gülen Hareketi ve toplumla aktif kaynaşma
- Diyalog üzerine perspektifler
- Fethullah Gülen ve dinlerarası diyalog
- Gülen'in yaklaşımları ve Gülen Hareketi...

Bu görüşmeler yapılırken, bu konferansı baştan sona takip eden The Age gazetesinin muhabiri Barney Swartz ile bir görüşme yaptık...

Eğitim ve diyaloglar üzerine sorular soran Barney Swartz, hareketin farklı yönlerini tespit etmek istiyordu. Onun haberi gazetede tam sayfa olarak çıktı. Başlığı da "FARKLI CİHAD" idi. Sanki o günkü (21 Temmuz 2009) The Age gazetesinin birinci sayfa manşet haberine bir cevap mâhiyetindeydi. Çünkü manşette, terör suçlarına dair yeni getirilecek ağır cezalar haber veriliyordu.

Barney son olarak "Bu eğitim ve diyalog faaliyetleri en son nereye ulaşmak istiyor?" diye sordu... "Her ülkede herkese ulaşmaya çalışmak... Böyle bir hedefe ulaşmak mümkün mü? Mümkün veya değil... Topal karıncaya 'Nereye gidiyorsun?' diye sormuşlar. 'Hicaz'a, hac ibadeti yapmaya.' demiş. 'Bu ayaklarla mı?' demişler. 'Varamazsam da yolunda ölürüm ya!..' demiş. Bizimki de o hesap." dedim. Şöyle bir baktı, "Beni de bagajınıza almayı unutmayın." dedi. Samimi sözleri, çok şey ifade ediyordu. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslamofobia

Abdullah Aymaz 2009.09.20

Temmuz 2009 Avustralya'da akademik çevreler "İslamofobia"yı tartıştı. Melbourne ve Sidney'de yapılan konferanslarda İslam korkusu üzerinde, Avustralya'nın ve dünyanın tanınmış köklü üniversitelerinden katılan bilim adamları tarafından çok yönlü ele alınıp duruldu.

Aslında Avustralya, çok kültürlü bir toplum. 248 ülkeden insan var. 289 çeşit dil konuşuluyor. 128 çeşit dini inançta insan mevcut. Bu konferansı Avustralya Katolik Üniversitesi ve Monash Üniversitesi ortak olarak düzenlediler. Konferans Monash Üniversitesi'nin Caulfield Kampüsü'nde gerçekleştirildi. Sidney'de de Sidney Üniversitesi'nde ele alındı.

Monash'ta, Prof. Stephanie Fahey ve Orhan Çiçek açılış konuşması yaptılar. Programa Viktoria hükümetini temsilen Gençlik ve Spor Bakanı James Merlino ve Viktoria Emniyet Müdür Yardımcısı Ken Jones katılarak birer konuşma yaptılar. Bakan Merlino, Aborijinlere teşekkür ederek konuşmasına başladı. Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Sir Ken Jones, bilhassa medyanın yanlışlarına vurgu yaptı.

Monash Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Dekanı Raelene Frances, tebliğinde İrlandalıların gördükleri kötü muameleden bahsederek, "Eskiden İrlandalı Katolik kadınlara baskı yapılıyordu, şimdi de Müslüman kadınlara. Bir zamanlar Katolik rahibeler, esir muamelesi gördüler." dedi.

Araştırma ve istatistiklerle meseleye yaklaşan Fethi Mansurî, "Sekülerizm, dini hayattan ayırıp uzaklaştırma, bu korkuyu getiriyor." dedi.

Waikato Üniversitesi'nden Douglas Pratt, Yeni Zelanda yerlileri "Maorî"lerin sıkıntılarından bahsederek, "İslam korkusu konusunda, bilgisizlik, masum câhillik, şartlanmışlık, kör câhillik olduğu gibi bazen da bilerek reddetme var. At gözlüğü oluşturuluyor. İslam'a karşı propaganda yapılıyor. Medya imaj oluşturduktan sonra tehdit korkusu veriliyor." dedi.

The Age Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Paul Ramadge, medyada yapılan hataların büyük bir sorumsuzluk olduğunu, bazen zaman kısa olduğu için haberlerin araştırılmadan konulduğunu, kendi gazetesinin dışında diğerlerinde din muhabirinin bulunmadığını söyledi.

Sidney'de de Prof. Dr. Gail Whiteford, açılış konuşması yaptı. Prof. Kevin Dunn "Avustralya'da ırkçılık" konusu, Prof. Jake Lynch "İslamofobia ve medya" konusunu, Dr. İhsan Yılmaz "Avrupa'da İslamofobia" konusunu, Mehmet Özalp "Engeller, zorluklar ve çözümler" konusunu ele aldılar. Dr. İhsan Yılmaz, "İngiltere'nin nüfusu 60 milyon. İki milyonu Müslüman. Yani otuz kişiden birisi Müslüman. İngiltere Parlamentosu 660 üyeden meydana geldiği halde Müslüman sayısı dört veya beş. Yani altı bile değil. Aslında âdil bir temsil olmuş olsaydı 22 tane Müslüman parlamenter olmalıydı. Lordlar Kamarası da öyle. 700 kişiden sadece 5 tanesi Müslüman..." dedi.

Mehmet Özalp, "2004 yılında Daily Telegraph'ın editörü Roger Coombs'a, 'Neden Müslüman dünyasını, terörle bağlantılı gösteren haberler yapıyorsunuz?' diye sormuştum. Bana 'Gazetecilik ticarî bir kuruluş. Her gün sayfalarımın yarısını bana reklam verenlere satıyorum, diğer yarısını da bu reklamları satmak için haberlerle doldurmam gerekiyor. Şu anda üç şey satışlarımı artırıyor. David Beckham, Irak Savaşı ve İslâmî terör...' diye cevap verdi. Afganlı Müslümanlar Avustralya'ya 1838'de gelmiş. Perth'e 1905 yılında câmi inşa edilmiş. Şu anda burada 340 bin Müslüman yaşıyor." dedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emniyet Müdürü Siman Overland

Abdullah Aymaz 2009.09.21

"İslamofobia" konferansına, Victoriya Eyaleti Gençlik ve Spor Bakanı James Merlino, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Sir Ken Jones ve yine yardımcılarından Stephan Fontana gibi isimlerin katılması, meseleyi Avustralya devletinin önem verdiğini gösteriyordu.

Konferanstan sonra Victoriya Eyaleti Emniyet Genel Müdürü Simon Overland'ın ziyaretine gidip teşekkürlerimizi bildirdik. Zaten bir sene önceki Ramazan'da emniyette iftar yemeği verilmiş. Eski genel müdür ile yemekte çekilen ve kitaplaştırılan fotoğrafları da gösterdik. Simon Overland, o zaman genel müdür yardımcısı iken de birçok meselede arkadaşlarımızın görüşlerini alıp diyalog faaliyetlerini takdirle karşılıyormuş. Hatta Aborijinlerin eğitilip topluma kazandırılması konusunda arkadaşlardan fikrî destek istemiş. Onun için, emniyette pek çok görevlinin arkadaşlarımıza selam verip hâl ve hatır sorduklarına, ilgi gösterdiklerine de şahit olduk.

Genel Müdür Simon Overland'a çok seyahat eden birisi olarak İslâm korkusu yüzünden çeşitli ülkelerde başıma gelenlerden şu örnekleri verdim:

11 Eylül saldırısından bir-iki sene sonra, Frankfurt'tan Milona'ya gidiyordum. Uçak havaalanına inince, "Müslüman olanlar, pasaportları ile buraya gelsinler." diye uçağın içinde bir anons yapıldı. Gittik. Pasaportlarımızı toplayıp "Peşimizden gelin." dediler. Bu ayrımcılığın sebebini anlayamadık. Bizi bir yere götürdüler, teker teker pasaportlar üzerinde araştırma yapıp gerekli yerlerden bir olaya karışıp karışmadığımıza dair bilgi aldıktan sonra hepimizin pasaportlarını geri verdiler. O gün cuma idi. Bir câmiye gittik. Tam namaza başlayacak iken, polisler camiye basıp tekrar pasaport kontrolü yaptılar. Herkesin pasaportunu geri verdiler. Bunun sebebini sorduk. Dediler ki: "Biz bugün Milona'da terörist bir eylem olacağına dair bir duyum aldık, onun için tedbir alıyoruz." Teröristlerin câmide aranmaması gerektiğini anlatamadık...

Dört-beş sene önce ABD'de iç hatlardan uçakla bir yere gidecektik. New York Havaalanı'nda bizi ayırdılar. Kış günüydü üzerimizi aradıktan sonra ayakkabılarımızı da tekrar cihazla aradılar. Ayağımda mestler vardı. Onları da çıkartıp incelediler. Sonra çorapları çıkar, dediler iyice canım sıkılmıştı, onları çıkarıp yere çarptım. Sonra gülmeye başladım. Çünkü görevli çıplak ayağımın altını üstünü elindeki cihazla arıyordu. Herhalde vücudumun içinde bir şeyler saklıyordum. Katıla katıla gülüyordum. Kenarda bizi seyreden memurlar da gülmeye başladılar. Zavallı memur paranoyaya yakalanmış gibi biz gülerken araştırmasına devam ediyordu.

Benzer bir olay İsviçre'de başıma geldi. Değişik ülkelere birkaç Müslüman'ı kenara çektiler. Oturumum olduğu halde Almanca bilmiyorum diye, sahtekâr muamelesi yapıyorlardı. Yanımda taşıdığım belgeyi gösterdim. Bir yerde beş sene çalışandan devamlı oturum için dil şartı, dil imtihanı istenmiyordu. "Bu belgenin doğru olduğunu nereden bilelim?" diye yine bekletmeye başladılar. Ben Avrupa'daki bütün medya kuruluşlarına üye idim. Avukatıma telefon edip üyelik belgelerimi ibraz edince, bu sefer teleşe kapıldılar. Üstten birisi gelip özür diledi. Afrika'dan gelen bir bakanı da hırpaladıklarını biliyorum. Yaptıklarının bir haksızlık ve ayrımcılık olduğunu söyleyip ayrıldım. Aslında bütün bunların arkasında İslam korkusu vardı.

Emniyet genel müdürüne bunları anlatıp pek çok Müslüman'ın başına bu yüzden gelen sıkıntıları ifade etmeye çalıştım. Doğruladı. Bu yüzden bu meseleye sahip çıkmalarını takdirle karşıladığımı söyleyip tekrar teşekkür ettim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dünya Dinler Parlamentosu

Abdullah Aymaz 2009.09.27

Dünya Dinler Parlamentosu 1893'te Chicago'da kurulmuştu. Fakat birkaç defa toplandıktan sonra faaliyetine ara verip yüz sene sonra 1993'te Chicago'da tekrar hayata döndü.

Geçtiğimiz seneler toplantılarına başladı. 3-9 Aralık 2009'da Avustralya'da Canberra'da toplanacak. Melbourne'de merkezlerine gidip Başkan Dirk Fecca'yı ziyaret ettik. Kendisi Türkiye'yi gezmiş, eğitim hizmetlerini eğitim gönüllüsü öğretmen ve esnaflarımızı tanımış ve diyalog faaliyetlerine şahit olmuş. Onun için "Keşke bütün diğer dinlerin de kendisinden fikir alabileceği birer Fethullah Gülen'leri olsa!.." diyor. Bu seneki toplantıya çok önem veriyor, "Bütün dünya izleyecek... Mutlaka Hocaefendi gelmeli... Hiç olmazsa, telekonferansla bir mesaj vermeli!.." diye konuşuyor.

Direktör Dirk Fecca, Türkiye'ye geldiğinde Cumhurbaşkanı'mız Abdullah Gül ile de görüşmüş... Gönülu onun da katılmasını istiyor... Bülent Arıncı, Ekmeleddin İhsanoğlu gibi şahsiyetlerin bulunmasını Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu ve Mustafa Çağırıcı beylerin telekonferansla iştirak etmelerini arzu ediyor.

Ayrıca İslam dünyasında tanınmış şahsiyetlerin de katılarak İslamiyet'le ilgili doğru mesajların, bütün dünyaya güçlü bir şekilde verilmesini çok önemli buluyor. 3-9 Aralık'ta gerçekleşecek bu toplantıların İslamî sitelerde herkese duyurulmasını istiyor... Önemli İslamî şahsiyetlerin verecekleri mesajları Türkçe, İngilizce, Fransızca ve Almanca vs. dillerde herkese duyurmaya çalışacak.

Onun bir arzusu da, 2014 yılında yapılacak Dünya Dinler Parlamentosu'nun İstanbul'da gerçekleşmesi... İstanbul'umuz için muazzam bir tanıtım olabilir. Tabii bu büyük bir organize olacağı için Belediye Başkanı'mız Sayın Kadir Topbaş'ın karar vereceği bir konu...

Canberra'ya daha renkli bir hava verilebilmesi için semazenlerin 3-9 Aralık'ta programa getirilmesi de güzel olacaktır.

Bu çeşit toplantılara Müslümanların katılıp müsbet mesajları vermeleri ve Müslümanlığın ve Müslümanların alınına sürülmek istenen yağlı kararı silip, o pâk ve temiz nâsiyeyi bütün parlaklığı ile ortaya koymaları gerekiyor. Bu hususta biz Anadolu insanlarına daha büyük bir iş ve sorumluluk düşüyor.

Bu noktada Fethullah Gülen Hocaefendi'nin mesajları ön plana çıkıyor. Onun kimden gelirse gelsin her türlü teröre niçinsiz ve nedensiz hatta "ama..." demeden, karşı çıkması, bu hususta Müslümanların kararlılığını ortaya koyuyor... Müslüman, merhamet ve hikmeti esas alarak akliselimle hareket etmek zorundadır... "Başka çare mi bıraktılar?" deyip yanlış tutumlara girmek veya bu yanlışlara fetvâ vermek, akıl kârı değildir; İslamiyet'i de lekeler...

Ama dünya çapındaki diyalog faaliyetleri ve İslam Dünyasındaki Hira dergisi ile yapılan açılımla çok güzel ve müsbet gelişmeler görülmektedir.

Guardian gazetesinin 26 Temmuz 2009 tarihindeki "Avrupa'da İslam korkusu sönmeye başladı" başlıklı haberinde de şu tespitlere yer verildi: "Gallup tarafından yapılan günümüze kadar yapılmış en kapsamlı araştırmada Avrupa Birliği'ndeki 20 milyondan fazla Müslüman nüfusun radikalleşmesi korkusu gerçekleşmedi. Siviller üzerindeki şiddet ihtiva eden saldırıların haklı olup olmayacağı sorulduğunda Fransa'daki Müslümanların % 82'si, Almanya'daki Müslümanların da % 91'i 'Hayır' cevabı veriyor. 'Kutsal bir dava için

şiddet kullanılabilir mi?' sorusuna verilen cevap da aynen yukarıdaki rakamlarla örtüşüyor. Asıl önemli olan, dindar olanlarla, dinî yaşayışı olmayan Müslümanların verdikleri cevapların birbiri ile örtüşmesi."

"Hollanda gizli servisi (AIVD), ülkenin diğer Müslüman kitlesini oluşturan Türkiye göçmenleri arasında 'Radikal İslam anlayışına karşı direncin, çok kuvvetli olduğu; kısa ve orta dönemde Hollanda Türk toplumu üzerinde aşırı dinî görüşlerin yer bulacağına inanılmadığı düşünülüyor.' şeklinde bir kanaata sahip..."

Anadolu insanının bu yönünü de bütün insanlığa tanıtmamız gerekiyor... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İtalya'da iftar

Abdullah Aymaz 2009.09.28

İtalya'nın Fabbrico şehrinde 17 Eylül'de Belediye Başkanı Luca Parmigiani ve üç yardımcısının da olduğu bir iftara katıldık. İftarda, eğitim hizmetleri ve diyaloglar anlatıldı. Başkan ve yardımcıları ile aynı masada idik.

Diğer dışa kapalı göçmenlere göre bizim insanlarımızın daha açık olduklarını ve eğitim faaliyetlerini takdir ettiklerini belirttiler. Daha sonra bana Fabbrico Belediyesi'nin neşrettiği "Düklükten Krallığa" ve "Bir Tarihin Sayfaları" isimli iki kitap hediye ettiler...

Fabbrico'dan öbür gün Venedik'e doğru yola çıktık. Ömer Bey'le arabada sohbet ettik. Padova levhalarını görünce, "Padovalılar kendilerini, bizim Bartın'dan gelenlerin torunları sayıyorlar. 1400 yıllarında dedelerinin Bartın'dan gelip Padova'da yerleştiklerini söylüyorlar. Bartın'la kardeş şehir olmuşlar." dedi. Sonra söz Torino'dan açıldı. Burası tarihî bir şehir ve önemli. Çünkü Roma'dan önce İtalya'nın başşehri Torino imiş. Burada Ergün Bey'le tanışmışlar. Arkadaşımız Vehbi Bey'in öğrencisi. 19 sene önce Torino'dan Türkiye'ye gelen bir aile ile tanışmış. Sakat çocuklarının bakımı için onu davet etmişler. Çocukları ölünce, ondan çok memnun oldukları için aşçı kursuna gönderip sonra da bir akrabalarının lokantasında iş bulmuşlar. Ergün, bir müddet çalıştıktan sonra kendisi güzel bir lokanta açmış ve başarılı bir aşçı olmuş. Torino'da eğitim hizmetlerine destek veriyor.

Venedik'te Milad Diyalog Derneği'ni ziyaret ettik. Akşam iftar ve vakfın açılış programı vardı. Gündüz Venedik'i gezmeye çıktık. Dört İncil'den birisi olan Markos İncili'ni yazan San Marco adına yapılmış olan meydana gittik. Venedik patrikleri ekseriyetle papa seçilirler. San Marco, Mısır'da vefat etmiştir. Venedikliler San Marco'nun kemiklerini Mısır'dan getirip kendi ismiyle anılan katedrale gömmüşler. Zaten katedralin giriş kısmındaki üst duvarlarında Mısır'dan getirilişinin temsili resimleri var. Sarıklı insanların yani Müslümanların resimleri de var. San Marco'yu kendilerinin koruyucuları olarak görüyorlar. 832 tarihinde kemiklerini getirdikten sonra bu psikoloji ile Venedik atılıma geçmiş. Katedralin yanında Doge (Doç)larının sarayı var. Venedik bir cumhuriyet. Onun için başkanlar seçimle başa geçmişler; yani bir krallık değil. Katedralin üstünde İstanbul'dan alınıp getirilmiş dört at heykeli var. Asılları katedralin içinde muhafaza ediliyor. Azizlerin her birinin bir hayvanla temsili var. Aziz Marco'nun amblemi kanatlı arslan.

Venedik'in Papalık ile Doğu Roma imparatorluk merkezi İstanbul ile diplomasi kültüründe önemli bir yeri var. Venediklilerin İstanbul'daki temsilcilerine Balyoz deniliyor.

Taksi olarak kullanılan gondol kayıklarına da bir gezi yaptık. Büyük bir veba salgınından kurtuluşlarına bir şükran olarak Sağlık Kilisesi'ni yaptırmışlar. Sonra 1820'lere kadar Osmanlı tüccarlarının hanı olarak bilinen tarihî hanı da yakından gördük.

Akşam, iftar yemeğini kalabalık bir davetli topluluğu ile "Hotel Ambasciatori"nin salonunda yedik. Masamızda Osmanlı tarihi uzmanı Prof. Maria Pia Pedani ve eşi vardı. Sohbet sırasında Türkiye'yi çok sevdiğini, üzerindeki elbiseyi İstanbul'dan, boynundaki kolyeyi Ankara'dan, kolundaki bileziği Trabzon'dan aldığını söyledi. Eşi de Türkiye'nin büyük bir potansiyele sahip olduğunu, belli bir zaman sonra Avrupa Birliği'ne girmeyi bile istemeyeceğini söyledi. Prof. Maria'ya Osmanlı tarihinde en çok dikkatini çeken hususun ne olduğunu sorduk. "Osmanlılarda en çok dikkatimi çeken ve en çok beğendiğim taraf liyakatin esas alınması... Hiçbir kast sistem ve anlayışı yok. Halktan, sıradan bir insan eğer kabiliyeti varsa ve liyakat ortaya koyabiliyorsa, kariyerinde hak ettiği konuma hiçbir engele takılmadan gelebiliyor. Lonca sisteminde de her din ve ırktan insan meslekî başarısına göre ilerleyebiliyor. Etnik kökenden ve farklı dinden insanlar toplum içinde rahat ve huzurla yaşıyabiliyor. O zaman için bu durum insanlık tarihi açısından çok mühim; çok ileri bir insanlık ve medeniyet anlayışı..." dedi. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Venedik'te milâd

Abdullah Aymaz 2009.10.04

Bir önceki yazımda Milâd Diyalog Derneği'nin iftarından bahsetmiştim. Yemekten sonra Cenap M. Aydın takdiminden sonra gecenin önemi ile ilgili olarak da Prof. Dr. Maria, bir konuşma yaptı.

Söz sırası bana gelince, Milad Diyalog Derneği'nin 1994'lere ve Türkiye'ye uzanan geçmişi üzerinde durarak aslında bu derneğin, zengin bir birikime sahip miras üzerine kurulduğunu anlatmaya çalıştım... "Türkiye'de bu mesele en başta kendi iç diyalogumuzu toplumun her kesiminde sağlamak için başladı. Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı olarak, her anlayışta medya kuruluşunu, idarecilerini, yazarlarını ziyaret ettik. Kendi gazetemiz olan Zaman'ın sayfalarını onlara açtık. Her anlayıştan yazar hiçbir sansür görmeden Zaman'da yazı yazdı. Sonra kendileri bıraktılar. Aynı vakfa bağlı Abant Platformu'nda, her anlayıştan insan bir araya gelip gündemdeki konuları tartıştı. Bu mesele daha sonra yurtdışına taşdı. Dünyanın her tarafında benzer diyalog merkezleri açıldı. Avustralya gibi çok kültürlü bir toplumda Başbakanlığa bağlı çok kültürlülük konseyinin başındaki Yunan asıllı George Lekakis, oradaki arkadaşlarımızın diyalog faaliyetleri için 'Bunlar, yaptıkları iftar, kurban, aşure faaliyetleri ve Türkiye gezileriyle Avustralya toplumunu bu hususta gösterdikleri gayretler ve örnek hareketlerle elli sene ileri götürmüş ve diğer kültürlerle ve dinlere mensup insanlara çok güzel misal olmuşlardır.' diyerek bizzat bana takdirlerini bildirmişti.

Bükreş Belediye Başkanı, aslını hatırlatması için arkadaşların kurban eti dağıtma teklifine "Koçlardan birisini helikopterle gökten indirelim" diye karşılık verdi. Medyanın büyük ilgisini çekti. Bir hafta ülkede bu kurban konuşuldu. "Bütün bunları semavî dinler aynı kökten geliyor anlayışını ve belli ölçüde kaynaşmayı sağladı." dedim.

Don Giulian Vallato, Veneto Bölgesi İslam'la Diyalog Başkanı da bir konuşma yaptı. Daha sonra Venedik Milad Diyalog ve Kültür Merkezi Derneği Başkanı Ali Rıza Müderrisoğlu'nun davetiyle, Hotel Ambasciatori'nin yakınında bulunan dernek merkezine geçtik. Orada açılış kurdelasını Maria Pia Pedani ve Marghera Belediye Başkanı Renato Paneiera ile beraber kestik. Gerçekten merkez çok güzel dizayn edilmiş ve döşenmiş olduğundan dikkatleri çekti ve büyük takdir topladı. Salonda bizi Özer Yavaş (Ney), Ahmet Baran (Kanun), Kamuran Umuzdaş (Ud) ve Hidayet Gürsel (Bendir)'den meydana gelen mutrip heyeti karşıladı. Tek tek, ney, kanun, ud ve bendir için tanıtım yapıldıktan sonra musîki icrâsına geçildi. Pek çok kişi yerlerinden kalkıp mutrip heyetinin yanına kadar gelerek icra ediliş şeklini çok yakından seyrettiler.

Davetlilerin içinde Luana Zanelia (Venedik Belediyesi Kültür Dairesi Başkanı), Vera Costantin (Venedik Üniversitesi, Türkçe Bölümü hocası. Yahya Kemal'in şiirlerini ve Orhan Pamuk'un kitaplarını İtalyancaya tercüme etti), Giampiero Bellingerio (Venedik Üniversitesi Türkçe Bölümü Başkanı), Gianracco Bonesso (Venedik Belediyesi Göçmenler Dairesi Başkanı), Camillo Tonini (Correr Müzesi Müdürü), Vittorio Urbani (Çocuk doktoru Türkiye ve Osmanlı resim sergileri tertip ediyor), Francesco Annello (Venedik İstasyonu Başkanı) ve Alessandro Olivetti (Türkiye eski fahri konsolosu, yeni konsolos da oğlu) gibi seçkin şahsiyetler vardı. Gece 24.00'ü çoktan geçtiği halde sohbetler devam etti... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asâletin ağırlığı

Abdullah Aymaz 2009.10.05

İsviçre'de Abdülmecid Nursî'nin oğlu Suad Ünlükul'un kızı Semra Hanımefendi ile görüştük... "Babam Suad Ünlükul, komiserdi... Biz Türkiye'nin neredeyse her bölgesini gezdik.

Babam asla rüşvet almadığı, hatta evimize kadar getirilenleri bile şiddetle reddettiği için bu sürgünlere maruz kaldığımızı zannediyordum. Ama zamanla bütün bunların büyük amcamız ile ilgili olduğunu gördüm: Şimdi ise dünya çapında onun adına yapılan çalışmaları, konferans ve sempozyumları duydukça ne büyük birisi olduğunu anlıyorum. İstanbul'da bulunan annem Şükran Ünlükul, rahatsız olduğu için evden çıkamıyor. Ama evimiz dolup taşıyor. Gelen gidenin haddi hesabı yok. Çok büyük bir saygı ve sevgi var. Çok saygın insanlar gelip evde hizmet bile ediyorlar!.." dedi. Kendisine, "Amcanız Nihat Ünlükul, dedeniz Abdülmecid Nursî'den izin almadan Kastamonu'da Bediüzzaman Hazretleri'nin çok ağır hasta olduğu bir zamanda, Ankara'ya gidip Abdurrahman Nursî'nin oğlu Vahdet'i yanına alarak 'Gel amcanıza gidelim.' diyerek yanına götürmüştü. Bediüzzaman Hazretleri onları görünce, 'Cenab-ı Hak, bana, bu dehşetli hastalığımın sonra, en ziyade alâkadar olduğum iki biraderzâdem, belki eski zamanda Abdülmecid ve Abdurrahman sisteminde bir küçük Abdülmecid ve bir küçük Abdurrahman'ı teselliye vesile kılmak için ihsan etti!' demiş. Üstad'ın büyük kardeşi Abdullah Nursî'nin oğlu Abdurrahman'ın oğlu Vahdet ile ve diğer aile fertleri ile münasebetleriniz nasıl?" diye bir soru sordum. "Saadet halam ve bazıları ile telefonla haberleşiyoruz ama aile şeceremizi bütün teferruatı ile annem daha iyi bilir ve irtibatlıdır." dedi.

1929'da Osmaniye'de doğan Suad Ünlükul, Eskişehir'de trafik başkomiserliği, Konya'da ahlâk zâbıta başkomiserliği ve Gülşehir'de savcı katipliği olmak üzere Anadolu'nun çeşitli yerlerinde görev yaptı. 4 Ekim 1993'te İstanbul'da vefat etti.

Merhum Konyalı Rifat Filiz Ağabey: "Suad Ünlükul, Üstad'ı Emirdağ'a ziyaret etmek için gittiğinde, kendisini karakola çekip, amcasına ağır hakaretler ederler. Hırpalanmış hâliyle Üstad'ın karşısına çıkar. Hiçbir şey belli etmek istemez, ama Üstad ona 'Suad üzölme, bu durumlar değişecek... Güzel günler gelecek' meâlinde teselli edici sözler söyler. 1959'daki bu ziyaretinde olanları Suad Bey şöyle anlatıyor: "İçeri girdim, çok heyecanlanmıştım. Eline kapandım. İçeride küçük bir soba yanıyordu. Elimi bırakmıyor, hafif hafif elime vuruyordu. İmtihanlara girmiş ve kazanmıştım, polis olmak arzu ediyordum. Ziyaretimde bu arzudan bahsettim, fikrini öğrenmek istedim. Bana şu cevabı verdi: 'Bizden de bir polis olsun.' Ben, 'Amca, sizin fikrinizi almaya geldim.' dedim. 'Şayet âmir olmazsam ayrılacağım. Âmir olmak arzu ediyorum.' Üstad, cevaben, 'Yok!.. Yok!.. Ayrılma.' diyor...

Merhum Mustafa N.Polat, Abdülmecid Nursî için şöyle diyor: "Uzunca boylu, zayıf yapılı, esmer yüzlü bir Anadolu efendisi idi. Mütebessim, hoş sohbet bir zattı. Fakat nâmütenâhî mahcup, mütevâzi ve adeta

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin kardeşi olabilmek gibi bir unvanın altında ezildiği hissini telkin ediyordu. Bizimle konuşmakta güçlük çekiyor; karşısında hürmetkâr bir tavır alışımızdan sıkılıyordu. (...) Konya'daki Hz. Şems Türbesi'nin bahçesinde onunla ilk defa karşılaşırken 'İşte Üstad'ın kardeşi...' diye kulağıma gelen fısıltıdan ne kadar heyecanlanmıştım! Onun şahsında Üstad'ı seyredecektim. Lâkin karıncayı bile incitmekten korkan sâkin yürüyüşü ile bize yaklaşan merhum, güç işitilebilecek bir sesle, 'Ben de bir Nur talebesiyim.' diyebildi."

Bu asaleti, hanedanın bütün fertlerinde görebiliyoruz... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Güneydoğu meselesi

Abdullah Aymaz 2009.10.11

Bediüzzaman Hazretleri, 1911'de basılan soru-cevap şeklinde, problemleri ve çözümlerini içine alan "Münâzarât" isimli kitabında Güneydoğu'nun problemlerine parmak basarken diyor ki: "Hükümet hekim gibidir; millet hastadır.

Farz ediniz ki, ben şu çadırdaki oturmuş bir hekimim. Şu etraftaki her bir köyde, Allah etmesin, birer ayrı hastalık var. Ben o hastalıkları teşhis etmemişim, hem de rahatımın bozulmasını istemeyen yağcılardan, yalancılardan başka kimseyi görmemişim. Şu halde, şu köylere, tanımadığım bir hastalığa, görmediğim bir hastaya gönderdiğim reçetesiz, ölçüsüz bir ilacı kullanan acaba şifa mı bulur? Yoksa ölür mü? Evet, 'Ölmeden önce ölünüz' hadisinin sırrına, şunun zâlim tutumu sayesinde maruz kalırsınız. İşte her köye böyle ilaç göndermek, hatta açlık hastalığı ile karın ağrısına mübtelâ olan emsâlinize, hazım ilacı hükmünde olan iâne (yardım) toplamak, haydutluk eşkıyalık ve husûmet derdiyle iltihaplanan o vücuda, iltihâbı artıran Hamidîlik icrâ etmek ve ilâ âhir... Acaba bu bir tedavî mi? Yoksa bir zehirleme midir? Veya melekü'l-mevte (ölüm meleği Azrail'e) yardım etmek midir? (...) Ama mecburen İslâmî hükümetin asıl hedefi olan meşru meşrûtiyetin timsâlini isterseniz, farz ediniz ben bir hekimim. Şu çadır dahi eczanedir; içindeyim. Bütün köylerde veyahut evlerde çeşit çeşit hastalıkları teşhis etmiş, reçetesini yazmış bir müntehap (halkın seçtiği) adam, yanıma geliyor, reçetesini ortaya koyuyor ki; 'câhillik hastalığı ile baş ağrısı var' yazılıdır. Ben de, fen ilacını önce onların lisânlarının zarfında, sonra da resmî lisâna döndürerek (Türkçe) veriyorum. Bir başkası reçetesini gösteriyor ki; kalb hastalığı olan dini yaşama zaafı var. Ben de ilim ve fenleri İslâmî ilim ve irfan ile mezcederek bir macun yapıyorum, ders hocalarının ellerine veriyorum, gönderiyorum. Diğerinde husûmet ve düşmanlık hastalığı ile ihtilâl sıtması var. Ben de milliyet (Milliyetimiz bir vücuddur; ruhu İslamiyet, akli Kur'an ve imandır. Bediüzzaman) fikrini uyandırarak, ışıklandırarak, ilaca benzer adâlet ve muhabbeti o nur ile mezce ettirerek, sulfato gibi bir ilaç veriyorum. İşte böyle bir hekimdir ki, vatan hastanesinde, bîçare vatan evladını helâk olmaktan kurtarır."

Zâten bunları yazmadan üç-dört sene önce İstanbul'a giderek Güneydoğu'nun dertlerini padişaha anlatmak istemiş. Cehâlet, fakirlik ve tefrika dertlerine karşı eğitim, sa'yu gayret, uhuvvet ve muhabbet yollarını göstermeye çalışmıştır. Bilhassa "Medresetü'z-Zehra" projesiyle başta Van olmak üzere Diyarbakır, Bitlis ve Siirt'te üniversitelerin açılması için uğraşmıştır. Hedef ise bu üniversitelerde dinî ilimler ile fennî ilimler beraber okutulacak. Kalbi ve kafası aydın nesiller yetişecek. İslâmî uhuvvet ve muhabbet kalbleri birbirine bağlayıp dıştan gelecek bölücü düşüncelere karşı insanlarımız yek vücut hâlinde duracaktır. Ayrıca doktoru, mühendisi, mimarı yetişecek maddî olarak da kalkınma temin edilmiş olacaktır. Maalesef Bediüzzaman Hazretleri'nin düşünceleri anlaşılamamıştır. Doğusuyla, batısıyla o, bu ülkenin birleştirici harcıdır. Bu münasebetle muhterem

Başbakan'ımız Recep Tayyip Erdoğan'a, Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri'nin hakkında söylediği sözlerden dolayı hem tebriklerimizi hem de teşekkürlerimizi kendilerine arz ederiz. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Muhteşem bir tarihiniz var

Abdullah Aymaz 2009.10.12

Ağustos ortasında Mississippi doğumlu Afrikalı Amerikan Curtis King ile İstanbul'da görüştük. Siyahî sanat ve edebiyat akademisi kurucusu ve başkanı, tiyatro yönetmeni ve yapımcısı olan Curtis King geçen sene (Mayıs 2008) Doğan Koç'un davetlisi olarak Türkiye'ye gelmiş.

Ülkemizi çok sevmiş. Bu sene gelmeden önce bu gezi için kitapçık hazırlamış. Giriş bölümünde diyor ki: "Geçen yıl, daha geniş bir gezi için tekrar gelme teklifiyle onurlandırılmıştım. Fakat bu defa birçok saygın Amerikan sanatçısı, yöneticisi ve bilim adamı ile beraber Türkiye'ye gideceğiz. Bu dokümandaki şahıslarla konuştuğum zaman bu davet ve gezi konusunda daha fazla şey bilmek istediler. Detaylı bilgi sunulduğu zaman bu uluslararası diyalog ve kültür beraberliğinin ve barışın dünyada en önemli şey olması için bizim açık yürekli ve samimi bir şekilde diyalogla meşgul olmamız gerektiğine inanıyorum. Benim düşünceme göre bunlar, bütün insanlar için dünyayı, insanlığın daha güzel, barış içinde yaşanılabilir bir yer olması için vazgeçilmez bileşenleridir."

Kitapçıkta Türkiye'ye gelecek şu meşhur isimlerin resimleri, özgeçmişleri var:

Telma Hopkins; şarkıcı ve film yıldızı.

Harry; aktris ve şarkıcı.

Melba Moore; yapımcı, şarkıcı ve aktris.

Payton; fahri doktor aktris ve şarkıcı.

Philip Collins; eğitimci, toplumbilimleri müdürü ve danışman.

John Paul Batiste; sanat yönetmeni, danışman ve şair.

Gregory Anderson; yazar, film yapımcısı ve distribütörü.

Rubby Dee; oyuncu, yazar ve yapımcı.

Tonea Stewart; tiyatro ve sanatları profesörü ve aktris...

Başta Curtis King olmak üzere, ismi geçenlerin hepsinin aldıkları pek çok ödüller de var...

Kitapçıkta belirtildiği gibi grup halinde ülkemize geldiler.

Curtis King ile görüşmemiz sırasında, Osmanlı atalarımızın, Afrika'da sömürgecilere karşı ta Yavuz Selim'den itibaren nasıl bir mücadele verdiklerini, Kenya-Monbassa'daki Emir Ali Bey'in 1589'da inşa ettiği kaleyi, Güney Afrika'da Zulu kabilelerini korumak için gönderilen paşayı, vesayeti altına alınan Etiyopya ve Sudan gibi ülkelerde gösterilen gayret ve fedâkârlıkları; hatta İspanya ve Balkanlar'da mağdur ve mazlum Yahudi ve Hristiyan milletlere karşı koruyucu faaliyetleri anlattık. Çok büyük heyecan duydu. Eline defter ve kalem alıp

anlatılanların hepsini not almaya çalıştı. Sonra, "Bunlar mutlaka filmleştirilmelidir. Bilmiyordum, muhteşem bir tarihiniz varmış! Bunlar üzerinde ciddi araştırma ve çalışmaların yapılması gerekir." dedi...

Biraz da Curtis ile Amerika üzerinde konuştuk... Dedi ki: "Ben Dallas'ta bulunuyorum TBAAL'ı (Genç Siyahî Sanat ve Edebiyat Akademisi) 33 yıl önce kurdum. Dallas şehir merkezinin kalbinde 250.000 metrekairelik buluşma yerine sahip... Bush'un yanında çalıştım. Aslında iyi idi. Ama çevresi onu çok kötü şekilde yönlendirdi. Obama kampanyasına ben de katıldım. Bir kampanya sırasında yanımıza Yahudi birisi geldi. Bana, 'Biz hep Cumhuriyetçi idik. Ama oğlum: 'Baba ben Mc gibi teknolojiyi kullanmasını bilmeyen bir dedenin peşinde gitmek istemiyorum. Obama hem genç hem de teknoloji lobisi peşinde... Artık bırakalım bu Cumhuriyetçileri de, Demokratların peşinde gidelim, dedi. Onun için ben de buradayım.' dedi. Antalya'da bir restoranda idik. Bir Türk, müzik eşliğinde Türkçe şarkılar söylüyordu. Amerikalı bir siyahî oynamaya başladı. Bir İsraili de gelip bizimkine 'Ben de seninle oynayabilir miyim?' dedi. Sonra herkes katıldı. Müziğin böyle bir yönü var. Acaba bunu insanlık barışı için kullanabilir miyiz?... ' dedi." a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"İstanbul'un ihtişamı başka"

Abdullah Aymaz 2009.10.18

Japonyalı Prof. Dr. Yoshiaki Sasaki, ülkemizin önemini belirtip İstanbul'umuzu değerlendirirken şunları söyledi:

"Devletler arası görüşmeler yapılırken İstanbul tercih edilmeli. Heyetler mutlaka İstanbul'a getirilmeli ve İstanbul'un tarihî mânevî atmosferinde meselelerin görüşülmesi gerçekleşmeli... Ayrıca Türkiye'nin devlet olarak bir konumu var. Hiçbir çıkar beklentisi olmadan arabuluculuk yapıyor. Dünya bunun farkında. Türkiye'ye Hillary Clinton geldi, arkadan Obama geldi. Sarkozy, Türkiye'yi taklit ediyor. Türkiye bu konumunun hakkını vermeli. İran da Avrupa Birliği'ne girmek istiyor. İster istemez Türkiye ile görüşmek zorunda... Çünkü herkesin güvenini kazandı. Onun için bir zamanlar Türkiye'ye yukarıdan kibirli bakanlar şimdi kendileri Türkiye'ye geliyor. Ülkeniz Allah'ın lütfu ile meselelerin merkezine oturdu. Son senelerde bilhassa 2003 Ocak'tan itibaren yükselmeye başladı, bir anda çok önemli bir ülke hâline geldive etrafındaki eski ülkeler Türkiye'ye muhtaç duruma geldi. Mesela bu yeni dönemde Irak ile ABD arasında kriz ve gerginlik çıkınca bir anda altı ülke İstanbul'da buluştu. Bu gerginlikten önce mağrur bir hava ile Türkiye'ye bakanlar, o eski bakışlarını değiştirip güvenilir bir arabulucu olarak gördükleri Türkiye'ye geldiler. Mısır'ı Suudî Arabistan'ı, Suriye'yi, Ürdün'ü, Irak'ı, Türkiye mi davet etti? Yoksa onlar mı kendilerini davet ettirdiler? İnaniyorum ki, daha önceki dönemler Türkiye çağırıydu gelmezlerdi. Ama şimdi kendilerini mecbur hissediyorlar. Evet 2009'da şahit olduklarımızın başlangıcı 2003 Ocak tarihi... Bu bir değişim başlangıcı... Dünya tarihi işte bu zamanda Türkiye lehine değişmeye başladı... Son İran ve İsrail krizi için yine Türkiye'nin arabulucu olması lâzım. Eğer ciddi bir krize dönüşürse, hem bu iki ülke hem de bu bölge çok zarar görür. Ama Türkiye sahip olduğu potansiyelle, beklentisizlik ve âdil arabuluculukla bunu yumuşakça atlatabilir. Ama bunun görüşmelerinin İstanbul'da yapılması lâzım. Tarihî ve manevî atmosferi ile tarafları sâkinleştirecektir. İstanbul'un bu hüviyetinden istifade etmek gerektir. Hatta bir düşüncemi de sizinle paylaşayım. Bana göre dünyadan ilk defa Türkiye'ye gelen yabancıların önce İstanbul'a gelmesi gerekiyor. Hiç olmazsa, İstanbul'u görmeden Türkiye'den ayrılmamaları icap ediyor. Neden mi? Çünkü, mesela Ankara, küçük bir kasaba halinde iken bu hale gelmiş. Onun için oraya bakıp Türkiye'yi küçümseleser "Burası kocaman bir kasaba!.." diyebilirler. Ama İstanbul öyle değil; tarihî ihtişamı ile geçmişteki gücünü ve adaletini anlatıyor. Tarihî geçmiş ve ihtişamlı güç onlara şok yaşatır! Geçmiş medeniyetlerin kalıntıları, muhteşem camiler yanında, kiliselerin, havraların varlığı ve her ırk ve dinden insanın

asırlardır beraberce hayatını devam ettirmesi çok şey ifade ediyor. Bu potansiyelinizin farkına varmanız gerekiyor."

Prof. Dr. Yoshiaki Sasaki Bey'in bu sözleri bana birkaç sene önce Milano'da Prof. Dr. Gabriel Mandel'in, "Nur Sûresi'nde bahsedilen 'ne şarkîdir, ne garbîdir' tabirinden ben Türkiye'yi anlıyorum. Çünkü Türkiye'de hem Doğu'dan hem Batı'dan alınmış güzellikler var!" sözünü hatırladım. Merhum allâme Elmalılı Hamdi Yazır da bununla ilgili olarak; "Yalnız öğleden önce güneş gören doğuda (bulunan zeytin) değil, yalnız öğleden sonra güneş gören batı tarafında da değil; hem doğuya, hem batıya bakan tepenin tam ortasında. Çünkü böyle yerde bulunan zeytinin yağı son derece saf ve güzel olur." (6. cilt, 28) diyor.

Prof. Mandel anlayışı ile meseleye bakarsak, ülkemizin en güzel timsali de İstanbul'da parlamaktadır; maddî-manevî ve tarihî güzellikler eşsiz bir asâletle oradan gönüllere yansımaktadır. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

"Erzurum bizim akrabamız"

Abdullah Aymaz 2009.10.19

Japonyalı Prof. Dr. Yoshiaki Sasaki, Erzurum'umuz için de şu tesbitlerde bulundu:

"Erzurum'a çok önem vermelisiniz. Diğer dünya ülkeleri için de çok ehemmiyetli olduğunu düşünüyorum. Japon İmparatorluğu'nun putsuz dininden olan Deguchi Onisaburo isimli Şinto rahibi bundan yetmiş seksen yıl önce Erzurum'a gelmek istemiş ama gelememiş. Ama mezarından toprak götürülmesini vasiyet etmiş. Onun mensuplarından Şinto dininin "Oomoto" (Hakikat) mezhebinden Odauchi San bana, Deguchi Onisaburo'nun mezarından aldığı bir avuç toprak ile bir avuç tuzu Erzurum'a götürmemi söyledi. Ben de bir zamanlar Japon ordusunun bile kendisinden çekindiği, halk içinde büyük bir taban gücü olan ve "Erzurum bizim akrabamız!" diyen Deguchi Onisaburo'nun mezarından alınan toprak ve tuz ile 2007'de yola çıktım. Japonlar için tuz ve toprak mühimdir. Gerçekten merak ediyordum. Türkiye'ye çok gelip gitmişim ama Erzurum'a hiç gitmemiştim. Uçak Erzurum'un üzerinde iken yani inişten dakikalarca önce bulutlarda net bir şekilde bazı görüntülerle karşılaştım. Normalde ben, matematik ve mantık kafası taşıyan ve böyle ruhî ve manevî şeylere kapalı bir yapıya sahibim ama... Bir insan ellerini açmış dua ediyordu. Japonlar için bereketi temsil eden bir balık vardı. Alnına ip bağlamış bir çocuk neşe ile koşuyor, gülümsüyor ve oynuyordu. Alt tarafta da büyük ve uzun bir sıra halinde birbiri arkası sıra giden bir insan topluluğu vardı... Bunları çok net gördüm. Hayalde canlandırma falan değil... Yani uçağın penceresinden bulutlara bakarken bütün bunları bulutların içinde görüyordum. (Sonra gördüklerini bir kâğıda çizip bana verdi. A. Aymaz) Uçaktan indikten sonra beni karşılayanlarla beraber bir arabaya bindik. Benim burnuma hoş ve değişik bir ot ve çimen kokusu geldi. 'Bu ne? Siz de benim duyduğum kokuyu duyuyor musunuz?' diye sordum. 'Evet! Çimen kolonyası kokusu!' dediler. Erzurum'u çok sevdim. Ruhum hemen kaynaştı. Sanki ben Erzurum'da doğmuşum ve göbeğim burada kesilmiş gibiydi; hiç yabancım değildi. Bende öyle kesin bir kanaat oluştu ki, hiçbir ırk ve renk fark etmeksizin Avrupa'dan Japonya'dan kim gelirse gelsin, Erzurum'u sevecek... Gerçekten sever. Orta Asya'dan da gelseler 'Memleketimiz!..' diyecekler. Diyorum ki, Nuh Tufanı'nın olduğu Ağrı Dağı'na da yakın olan Erzurum acaba turistik bir ziyaret yeri haline getirilebilir mi? İstanbul gibi diğer dinden insanların ibadet ihtiyaçlarının da temin edileceği ortamlar hazırlanabilir mi? Ortaklaşa kullanılacak bir konferans merkezi olabilir mi?"

"Bence Budist, Hristiyan, Yahudî grupları Erzurum'a götürüp, oraları gezdirdikten sonra hissiyatlarını öğrenmek için bir sormanız lazım, bakalım ne diyecekler. Söylediklerimi tasdik edip 'Farklı şeyler hissettik. Ayrı bir ruhaniyatı olan hoş bir belde!' diyeceklerinden eminim. Ben bazı yerlerde Erzurum'la ilgili bu duyguları

anlatırken orada yetişmiş İbrahim Hakkı Hazretleri, Efe Hazretleri, Fethullah Gülen Hocaefendi gibi zatlardan da bahsettiler. Milli Mücadele'nin de Erzurum Kongresi'yle oradan başladığını söylediler... İşte bir sekineyi ve bir manevi atmosferi fark ettiğim Erzurum'un bende uyandırdığı duyguları... Deguchi'nin mezarından Rahip Odauchi'nin alıp bana verdiği toprağı ve tuzu Erzurum'da bir medresenin yanındaki mezarlığın üzerine serptim."

Ortadoğu uzmanı ve politika bilimi dersleri veren Prof. Dr. Yoshiaki Sasaki Bey'in sözlerindeki mesajı anlamamız gerekir diye düşünüyorum. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yiğit koçlar gibi

Abdullah Aymaz 2009.10.25

1988'de Fethullah Gülen Hocaefendi, Memduh Ongan'a, "İman ve Kur'an hizmetlerine bir zarar gelmesin, gelecekler kendisine gelsin, diye, baban Abdülkadir Hoca, paratoner olmak için Allah'a dua edip kurban olmak istedi. Trafik kazasında yanarak vefat etti." diyerek babasının taşıdığı yüce ruhu ve derin fedâkârlık anlayışını anlattı.

Memduh da kendisinin aynı şekilde kurbanlık olmasını bir dua gibi ifade etti. Hocaefendi "Öyle söyleme" diye çıkıştı... Ama çok geçmeden Kurban Bayramı'nda, kurban işleriyle yorgun argın uğraşırken, bir trafik kazasında vefat etti. O da yiğit koçlar gibi duasının istikametinde Hakk'a yürüyüp gitti...

Krizlerin ülkemizi çok çetin biçimde sardığı günlerde on tane melek trafik kazasında Hakk'a yürüdü, birçoğu da yaralandı... Telefonda vefat edenlerden birisinin babası derin bir tevekkülle olanları anlatırken "Şimdi hastanedeyim, merhumenin yaralı arkadaşlarını ziyaret ediyorum. Kolları kopan, gözü görmez olanlar var. Ama çok metinler... Hatta, "El uzatılmak gerekenlere gerektiği gibi ellerimizi uzatamadığımız için herhalde bizden alındılar." diyorlar. Bizim de orada işimiz vardı. Ama gidip gitmemekte tereddüt vardı. Öbür işimiz olsa da olmasa da gitmemiz gerektiğini düşündük.

İlk iş olarak hastaneye gittik. Bir tanesi kalmıştı. Yarısından kolu kopmuştu, gözü sarılı idi. İtalya'da yaşayan psikolog bir arkadaşla yanına girdik. Sanki müjde almış gibi gözleri gülümsüyordu. Hal hatır sorduktan sonra ben dışarı çıktım. Babası ile konuşmaya başladım. Bana sayfalar dolu adresleri gösterdi ve "Ben meseleyi yeni anlamaya başladım. Kimler gelmedi ki... Allah razı olsun ziyaret edenlerden." dedi. Kolu tamamen kopmuş olan evlerine çıkmıştı. Onun adresini öğrenmeye çalışıyorduk. Psikolog arkadaşımız ağlayarak hasta odasından çıktı. "Bu ne duygudur Allah'ım!" diyordu. "Hayrola, bir şey mi oldu?" diye sordum. "İtalya'da genç bir kızın yüzünde sivilce çıksa, dünyası yıkılır, doktorlara, psikologlara koşar... Şu yavrunun söylediklerine bak. Bu ne şuurdur ya Rabbi!.." diyordu. Kendisine İslamiyet'in bahsettiği mazhariyeti söyleyince "Biz böyle bir şeye lâayık mıyız?" demiş... Oradan adresi bulup öbür yaralının ziyaretine gittik. Ev kalabalıktı... Babası, Arapça aslına uygun şekilde bir kudsî hadis okuyarak, "Cenab-ı Hak, kaderine inanmayan, verdiği musibet ve belâya sabretmeyenlerin kendilerine başka bir rab aramaları gerektiğini, beyan buyuruyor. Biz Rabb'imizden râzıyız!" dedi. Erzurumlu olduklarını anlayınca, 1972'de yanarak vefat eden Manisa Karaköy Kur'an Kursu hocası Abdülkadir Ungan'dan bahsetmek istedim. Bir kenarda oturan ve merhum Osman Demirci Hoca'mıza benzeyen birisi de "Bizim Abdülkadir Hocalar da yanan minibüsün içinde tekbir getire getire canlarını verdiler!" dedi. Ben, "Tam da ben de onlardan bahsediyordum." dedim. "Benim kulağım pek duymadığı için ne dediğinizi anlamamışım." dedi. Kolu tamamen kopanın dedesi imiş. Sonra yaralının odasına gidip ziyaret ettik. Aynı metaneti ve güleç yüzlüğü orada da gördük. Elimde Hastalar Risalesi'nden mülhem yazılmış "Şifa Çiçekleri" kitapçığı vardı,

imzalayıp hediye ettim... Bizim tesellimize ihtiyacı yoktu. Aslında bizim nasihata ihtiyacımız vardı. Bu hususta bütün aile bir numûne-i imtisaldi. Bize, kadere imandaki güzelliği, itikadın derinliğindeki sırrı gösterdiler.

Mânevî olarak da ülkemiz üzerindeki simsiyah âfet ve musibet bulutlarının silinip giderek İlâhî rahmetin tebessüm edişinin emarelerine şâhit olduk. Cenab-ı Hakk'ın derin hikmet ve sırlarının zevkini idrak ettik.
a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çelik makas

Abdullah Aymaz 2009.10.26

Melbourne'de çok kültürlülük ile ilgili başbakanlığa bağlı kurumun başında bulunan G. Lekakis'in ziyaretine gittiğimizde hediye ettiğimiz vazoun kapağını açıp her zamanki esprili hâliyle "Şimdi bunun içinden cin mi çıkacak?!" dedi.

Sonra Emre ve Orhan Beylere dönerek, "İşte cin bunlar! Ben bir sosyoloğum, bunlar bu çok kültürlü toplumu 50 sene ileri götürdüler; geliştiriyor ve değiştiriyorlar. Alıp buradan ta Türkiye'ye götürüyorlar; kendi toplumlarının insanlarını ve güzel kültürlerini tanıtıyor ve sevdiliyor; insanları kaynaştırıyorlar. Burada, Ramazan'da iftarlara davet ediyor. Kurban Bayramı'nda kesilen kurbanların etlerinden ikram ediyorlar. Aşure zamanı Hz. Nuh'un tatlısını takdim ediyorlar. Diğer Müslümanlara ve hatta diğer kültürlerden olan toplumlara çok güzel örnek oluyorlar. Ben bunları çok takdir ediyorum. Avustralya'da ayrımcılık yasaktır. Bu eyalette biz dünyanın hiçbir yerinde olmayan bir kanun çıkarttık. Herhangi bir din veya kültürün giyim ve kuşam tarzına hakaret etmek suçtur, cezası altı aydan başlar. Yani bir Müslüman kadının baş örtüsüne hakaret edilemez!.." dedi.

Emre'nin dedesi Hüseyin Hüsnü Bey, Denizlili. Çok iyi terzi olduğu için Çelikkakas soyadını almış. Amcası merhum Faruk Çelikkakas'ı tanırdım. Gönüllü eğitim hizmetlerinin ilk mütevellilerindendir. Bu yüzden bizimle beraber 1971 furyasında hapse girdi. Mühendis ve mimar olan Ömer Bey fedakâr bir insandı. Allah rahmet eylesin...

Emre'nin babası Ali Fuat Bey, askerî pilot... Yüzbaşı rütbesinde ordudan ayrılmış. Ali Fuat Bey meşhur Denizli Lisesi'nde ortaokulu okumuş. Denizli Lisesi'nden, Einstein'ın alan teorisindeki yanışını bulup ortaya koyan Boston'daki meşhur MIT Ünivesitesi'nden emekli Prof. Dr. Hüseyin Yılmaz gibi öğrenciler yetiştirmiştir. Hatta İsmet Paşa'nın çocukları özel ders almalarına rağmen, imtihanlarda Denizli Lisesi öğrencileri kadar başarı gösteremeyince, Paşa'nın bu husus dikkatini çekmiş ve okulun matematik öğretmenini ödüllendirmiştir.

Ali Fuat Bey, pilotluktan ayrıldıktan sonra Menderes'in idam edilmesiyle iyice meselelere içerleyerek "Bu ülkede yaşanmaz!.." deyip Almanya'ya gitmiş. Orasını da soğuk bulduğundan Avustralya'ya geçmiştir. Sidney'de fahri konsolos ve İttihad ve Terakki'nin ileri gelenlerinden genelkurmay başkanlığı ve başbakan vekilliği de yapmış olan meşhur Enver Paşa'nın oğlu Ali Enver ile beraber bir grup oluşturmuşlardır.

Emre'nin annesi Kazan Tatarlarındandır. Komünizm gelince dedesini, ailesini alıp Çin'e gitmiştir. Annesi Feryal Hanım orada (Çin'de) doğmuş. Sonra Japonya ve Türkiye derken o da Avustralya'ya gelmiştir. Kader ağlarını örmüş, Japonya'da çok itibarlı, imkânlı insanların evlilik tekliflerini reddeden Feryal Hanım Ali Fuat Bey'le evlenmiştir. 1970'te Türkiye'ye gitmişler ve Emre İzmir'de doğmuştur.

Aile tekrar iki buçuk sene sonra Türkiye'den Avustralya'ya dönmüştür. Ali Fuat Bey emekli olduktan sonra Sidney'de, en uzun kabak diye gösterilen kabağın daha büyüğünü kendisi yetiştirmeye muvaffak olmuştur. Bitkilerle ilgili çalışmalar yapmış, bu yüzden de kendisine "Bitki doktoru" denilmiştir. Bitki tedavisinde hangi bitkinin hangi hastalığa iyi geleceğine dair araştırmaları vardır...

Bu ailenin çocuğu Emre Bey, diyalog hizmetlerinde oldukça temayüz etmiş, pek çok Avustralyalının ülkemizi tanınmasına vesile olmuştur. Bunların arasında, ülkenin itibarlı gazetelerinden The Age gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Paul Ramadge ve Monash Üniversitesi Fen ve Edebiyat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Rae Frances de var...

Gerçekten Lekakis'in dediği gibi bu çok kültürlü toplumda arkadaşlarımızın gayretleri, ülkemizi, insanlarımızı ve kültürümüzü tanıtmaya açısından diğer milletlere örnek olacak bir güzellik sergilemiştir. Karşılığında da başta Viktorya Eyaleti Valisi Prof. Dr. David de Kretser, vilayet konağını iftara açtığı gibi, emniyet genel müdürlüğünde de benzeri güzellikler yaşanmıştır...

Emre Bey'e Amerika'daki yeni vazifesinde başarılar dilerim... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakk'a yürüyenler

Abdullah Aymaz 2009.11.01

1956 doğumlu imam-hatip okulu mezunu ve uzun yıllar imamlık yapmış olan Ahmet Veli Bey, 1988'de ailesiyle Avustralya'ya geliyor. Ama gelişini bir turist gelişine benzetemeyen görevliler, onu havaalanında tutuyorlar.

Havaalanından ancak, 28 gün içinde geri dönüş vizesi ve uçak bileti almak şartıyla bırakıyorlar. Ahmet Veli Hoca, Avustralya'ya "hicret" niyetiyle gittiği için gönlü geri dönmeye razı değildi. Sonra eşi ve üç çocuğu ile birlikte yakalayıp onları "göçmen kampı"na gönderdiler. Kamp yetkilisi "Seni ülkeden atacağız, kimse bunu engelleyemez." dediğinde, ona "Eğer benim Avustralya'da kalmamı ve Hak yolunda hizmet etmemi Allah murad etmişse, buna kimse mâni olamaz ve Rabb'im bütün sıkıntılarımla da halleder." diye cevap veriyor. Beş ay kaldığı göçmen kampında bir esir gibi kalıyor ama metanetinden hiçbir şey kaybetmiyor.

Çok çeşitli ve sıkıntılı işlerde çalışıyor. Dostlarının ifadesiyle: Bundaberg'e imam oluyor. Ailesi Melbourne'de... Arada 2200 km var. Melbourne'deki Göçmen Bakanlık Ofisi'ne her hafta gelip imza vermesi ve isbat-ı vücut etmesi gerekiyordu. Her hafta, Melbourne'den 2200 km Bundaberg'e gidip cuma namazını kıldırıp, 2200 km yolu eski Renault arabası ile gelir, imzasını atar daha sonra aynı yolu tekrar aşarak görevine devam ederdi. Bunu uzun zaman yaptı.

Yeri gelince kapı kapı dolaşır, gazete dağıtırdı. Gecenin hangi saatinde olursa olsun evini açar, ikramda geri kalmazdı. İbadetlerinde çok hassas ve eksiksiz yapmaya gayret ederdi. Ne olursa olsun, namazlardan sonraki tesbihatlarını ihmal etmez, okurdu.

Dünyanın en refah ülkesinde hayatının en zor günlerini maddi imkansızlıklar içinde geçirmek zorunda kaldı. Hem çalışıyor hem de hizmet ediyordu. Mesela portakal bahçesinde bütün gün çalışır sonra hizmete koşardı. Bir sabah portakal bahçesinde bir çeşit mikrop taşıyan sivrisinekler tarafından sırtından mikrop kapmıştı. Vücudu titriyor, ayakları zor yürüyordu. O sırada Mildura'da Işık Koleji okul inşaatı başlamıştı. Bahçeden geldikten sonra gece geç vakte kadar okulda tek başına çalışırdı.

27 yaşındaki kendisi gibi fedakâr kızı Sevgi'nin evliliği için Türkiye'ye gitmişlerdi. Ancak nikahtan hemen sonra damadı Ahmet Nazif Yavuz ile beraber Avustralya'ya gelmek ve vize işlemleri için İstanbul'dan Ankara'ya hareket ettiler. Düzce Beyköy mevkiinde durdular. Bu sırada aynı yönden gelmekte olan bir otobüs, onların duran arabalarına arkadan çarptı. Ateş alarak yanmaya başlayan arabadaki Ahmet Veli, kızı Sevgi ve damadı Ahmet Nazif Yavuz yanarak şehit oldular. 3 Temmuz 2001 tarihinde gece saat 03.00 civarında vefat eden bu adanmış ruhlardan Ahmet Veli ve kızı Sevgi Of'ta toprağa verilirken, Prof. Dr. Suat Yıldırım Hocamızın yeğeni olan damat Ahmet Nazif Yavuz da İstanbul'da toprağa verildi...

Sevgi öğretmen üç sene önce Işık Koleji'nde ilkokul 3-A sınıfında öğretmenliğe başlamıştı. Çevresinde ve okulunda çok sevilen Sevgi öğretmenin, babasının ve eşinin vefatı Avustralya ve Türkiye'de büyük bir üzüntü ile karşılandı. Gerçekten Sevgi öğretmen de babası gibi çok hasbî ve gayretli idi. Öğrencilik yıllarında bile radyolarda programlar yapmış, câmilerde Kur'an dersleri vermiş, genç kızlara ilim ve irfan sohbetleri yapmış ve aktif yaşamıştı.

Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi bu şehitlerimiz için bir taziye yayımlayarak, "Muhterem Ahmet Veli Beyefendi ile kızı Sevgi Veli (Yavuz) ve damadı Ahmet Nazif Yavuz'un (Prof. Dr. Suat Yıldırım Beyefendi'nin yeğeni) elim bir trafik kazası sonucu vefat ettiklerini teessürle öğrenmiş bulunmaktayım. Müteveffa kardeşlerimize Cenab-ı Hak'tan gani gani rahmet diler, başta Prof. Dr. Suat Yıldırım Hocamıza, merhumun biraderleri Mustafa ve Ömer Veli Beyefendilere, yakın akraba, dost ve aile erbabı ile bütün geride kalanlarına taziyetlerimi sunarım." dedi... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşlenmeyen suçun mesûlü

Abdullah Aymaz 2009.11.02

Sidney'de karşılaştığım Ali Bey, toplu taşımacılık işinde şoför olarak çalışıyor. Orada kendisi gibi pek çok milletten çalışan şoförler de var.

Bir gün Türk olduğunu söyleyince arkadaşlarından birisi, "Ben seni Lübnanlı zannetmiştim. Demek sen bir Türk'sün!.. Ben Türklerden hoşlanmam. Ben bir Ermeni'yim!.. Siz bize katliam yaptınız!.." diyor. Aslında insan olarak iyi vasıfları olan bu şoför arkadaşının bu tavrı karşısında şaşıran Manisalı Ali, "Türk olarak doğmak benim elimde olmadığı gibi Ermeni olmak da senin elinde değildi. Tam tersi de olabilirdi. Ne yaşanmışsa o acı olayda da hiçbirimiz yoktuk. Şimdi ne diye birbirimize düşmanca davranalım? Zaten bizimkiler kendilerinden emin bir şekilde 'Karşılıklı arşivlerimizi açalım; gerçek ne ise ortaya çıksın!' diyorlar." deyince, arkadaşı düşünüyor ve "Haksız sayılmazsın." diyor. Ama araya mesafe koymaya çalışıyor. Ali, Sidney'deki arkadaşlarının bulundukları her yerde yaptıkları gibi, çalışma arkadaşlarına Kurban Bayramı'nda, kurban etlerinden hazırladıkları kavurmalarından takdim ediyor. Ermeni meslektaş "Ben vejeteryanım." diyerek yemek istemiyor. Ali ise, "Hiç olmazsa ekmeğimizden ye!" diyor. O "Bu ekmeği hangi dükkândan aldınız?" diye soruyor. "Türk dükkânından!" deyince kısa bir tereddütten sonra yiyor. Birkaç gün sonra diyor ki: "Biliyor musun Ali, biz hiçbir Türk ürünü satın almayız ve hiçbir Türk dükkânından alışveriş etmeyiz. İlk defa sizden bir ekmek yedim." diyor. Ali, gülümseyip geçiyor.

Pazar günleri mesai yapınca iki kat ücret alıyorlar. Herkes bundan faydalanmak istiyor. Onun için sıra ile mesaiye kalıyorlar. Ali'nin nöbeti olan bir pazar günü işi çıkınca güzel vasıflarını beğendiği bu Ermeni arkadaşını telefonla arayıp "Gel, benim yerime bugün sen çalış!" diyor.

Hanımı "Kiminle konuşuyorsun?" diye soruyor. "Türk arkadaşım Ali ile! Bak bana pazar mesaisini teklif ediyor!" diyor. Hanımı, "İnanamıyorum; benimle şaka yapıyorsun, böyle bir şey olamaz!" diyor... Ama artık aradaki buzlar eriyor.

Bunları bazı konuşmalara şahit olarak yazıyorum. Batı ülkelerinde sadece "İslam korkusu" yok. Ayrıca bir "Türk fobisi" de maalesef bazı komşularımızda var. Bunları da bir şekilde yansıtanlar var. Bizim güçlü diyalog faaliyetleriyle ve güzel davranışlarla bu korkuyu gidermemiz gerekir. Bu hususta bazı Yunan kökenliler ikinci derecedeler. Ama çok yakın davrananlar da var. Bize çok iş düştüğü kesin. Diyalogcu arkadaşlarımız da cidden güzel çalışıyorlar. İftarları, kurbanları ve aşureleri çok iyi değerlendiriyorlar. Düşmanlıktan, kötülükten başka bir şey çıkmaz. Kur'an-ı Kerim "Sulh, mutlaka hayırdır." buyuruyor...

Arjantin'de, birkaç sene önce bazıları Türk kolejini taşladılar. Ama oradaki adanmış ruhlar onlara ellerinde kurban hediyeleriyle gittiler. Yaşlı bir Gaziantep Ermenisi kadın, bir gün torunlarının ellerinden tutarak Türk kolejine geldi ve, "Bu torunlarıma Türkçe öğretin anam... Ben bunların Türkiye'yi sevmelerini ve unutmamalarını istiyorum anam... Okuluza kaydedin de öğrensinler Türkçeyi anam..." dedi.

Biz herkesten evvel gönüllerimizi ve sofralarımızı bu insanlara açmak zorundayız...a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ne günlerden ne günlere geldik!..

Abdullah Aymaz 2009.11.08

Büyük çoğunluğu Makedon Ortadoks olan ve tahminen yüzde 40 civarı Müslüman nüfustan meydana gelen Makedonya ile ülkemiz arasındaki münasebetler iyi seviyede...

İki ülkenin hükümet üyeleri arasında ziyaretler eksik olmuyor. Her ne kadar Makedonya'nın özelleştirmelerinde büyük payları başkaları almış olsa da 1990'ların başından itibaren sıkıntılı her dönemde Türkiye, maddî-manevî devamlı Makedonya'nın yanında oldu; desteklerini esirgemedi...

Türk okullarının açılışı ile ilgili sohbet ettiğim Makedonya doğumlu Ahmet Bedir Bey şunları söylüyor:

Türkiye'den gelen eğitim gönüllüleriyle 1995'te tanıştım. Yakın arkadaşlarımdan birisi, beni onların kaldığı eve götürüp tanıştırdı. Çok sıcak ve hoş davranışları ile benim üzerimde derin tesir bıraktılar. Okul açma niyetlerini izhar ederek, benim gibi buranın dillerini iyi bilen birisine ihtiyaç duyduklarını belirttiler. Bu teklife sıcak baktım.

Eve döndüğümde o gece ilginç bir rüya gördüm; Türkiye'den gelen bu gençler benim etrafımda dolaşıyorlar ve benim yazlık elbiselerimi çıkarmamda ve yerine kışlık kalın elbiseleri giymemde yardımcı oluyorlar...

Önceden nâdiren rüya gördüğüm ve gördüklerim de gerçekleştiği için, bu rüya kafama takıldı. Onun için rüya tabirlerine müracaat ettim; ince elbiselerin çıkarılıp kalın elbiselerin giyilmesi, imanın bir derece artmasına işaret ediyordu. Bunun üzerine, bu Türklerle kalmaya ve onlara yardımcı olmaya karar verdim. 1996 Kasım'ında okulun açılışına kadar onlarla beraber büyük gayret gösterdim. O sırada üç yıllık evliydim ve üç-dört aylık bebeğimiz vardı. Ama onlar köyde kalıyor, ben şehirde hizmet ediyordum ve ancak iki haftada bir yanlarına gidip gelebiliyordum. O günlerde annem Muhammed Mustafa (sas) Efendimiz'i çok güzel bir sûrette rüyasında görmüş. Efendimiz (sas) köyümüzde bir câminin önünde, parlak beyaz elbiseler giymiş halde, nur saçan yüzüyle cemaate nâsihatta bulunmuş ve annemi yanına çağırarak, câminin bir kapısını açıp içeriye çağırmış. İçeri girince de anneme bir kap dolusu altın renginde buğday daneleri hediye etmiş. Yine aynı günlerde babam

da rüyasında Hz. Ebu Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Ali efendilerimizle beraber, düşmandan Resulullah Efendimiz'i (sas) kurtarmak için mücadele ettiğini görmüş... Bütün bu rüyalar, benim ailem içinde benim hakkımda iyi işler yapmakta olduğuma birer işaret sayıldı ve benim desteklenmeme vesile teşkil ettiler...

1996-1997'de açılan okulumuzda yalnız 24 öğrencimiz vardı. Bu öğrenciler genelde Makedonya'da yaşayan Türklerin çocuklarından meydana geliyordu. Halbuki pek çok okulu ziyaret etmiş ve elimizden geldiği kadar da reklam yapmıştık. Ama Makedon asıllı öğrencileri almakta çok zorlanıyorduk. Çünkü insanlar bu okulun, sadece Makedonya'da yaşayan Türklere hitap ettiğini zannediyorlardı. Makedonca yazılmış tarih kitaplarında ise Osmanlılar ile ilgili çok kötü ve yanlış bilgiler vardı, bu yüzden okulumuza peşin hükümlerle yaklaşıyor ve uzak duruyorlardı. Ama ilerleyen yıllarda eğitim kalitemiz kendisini göstermeye başladı ve öğrenci sayımızda hızlı artışlar, kendisini gösterdi. Her dinden pek çok öğrenci artık okulumuzu tercih ediyordu.

1995 yıllarında hayal ettiğimiz okullar, bugün Makedonya'nın Üsküp, Gostivar ve Struga şehirlerinde faaliyet göstermektedir. Üsküp ve Struga'daki, yeni ve modern okul binaları ile verdiği kaliteli eğitimle, katıldığı yarışmalarda gösterdiği başarılarla ve mezun olan öğrencilerin Avrupa, Amerika ve Türkiye'de en kaliteli üniversitelerde eğitim görmeleriyle bugün Makedonya'da en çok tutulan eğitim yuvaları haline gelmiş bulunmaktadır. Önce tereddütle baktıkları bu okullara artık insanlar, bugün kayıt yaptırabilmek için giriş imtihanlarımızda çocuklarını yarıştırmaktadırlar.

Buraya kadar hatıralarını aldığımız Makedonyalı Ahmet Bekir, "Ne günlerden, ne günlere geldik." diyerek hep hâline şükretmektedir. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Partizanların gizli odası

Abdullah Aymaz 2009.11.09

Makedonyalı bir gencin anlattığı ibretli hikâyeyi sizlere aktarmaya çalışayım:

Kendimi Türkçe konuşan ailenin içinde, Üsküp şehrinin Türk çarşısının içinde yüz küsur yıllık Osmanlı evinde buldum... Tarihimize, milletimize olan sevgi ve saygı burada büyüdü benimle. Dedemin dedesi (baba tarafı) Hasan dedemin evimdeki Osmanlı takdimnamelerini okuttuğumda gördüm ki Osmanlı Devleti'ne binlerce altın himmet etmiş, kendisi de aynı zamanda cami mütevellisi, hâfız ve hacıymış. Ama maalesef Mustafa dedem İkinci Dünya Savaşı'nda Yugoslavya'da Partizan olarak savaşmış. O zamanki fikir akımlarının, ideolojilerin temsilcisi, davacısı olmuş. "Kardeşlik birlik" sloganıyla, din millet fark etmeden başka din ve milletten olan babaannemle tanışıp onunla evleniyor. Kendisi Sırp olan Ranka'dan babam dünyaya geliyor. Ranka, Makedonya'da Komünist Parti'nin kurucularından biri. Milli kahraman unvanına sahip. Aynı zamanda kimsesiz çocuklarla ilgilenmiş ve onlara yurtlar açmış. Şimdi de hâlâ onun ismini taşıyan Üsküp'teki Çocuk Esirgeme Kurumu faaliyette...

Babam da öyle bir anlayışla yetişmiş. Makedon, Hristiyan Ortodoks olan annemle evlenmiş ve dünyaya ben gelmişim. Bütün bunlar benim milli ve Müslüman kimliğim konusunda bir şüpheye, tereddüte sokmadı, çünkü şuuraltım ve okuduğum eserler beni mânen besledi. Amma en sıkıntılı dönem lise dönemim oldu. Ruhî bunalım yaşadım ve manevi arayış içindeydim. Tito lisesinde öğretmenlerin bazıları, ateist olup bizi dolaylı yoldan dinsizliğe sevk etmeye çalıştılar. Sorular, şüpheler daha da arttı kafamda... Ayrıca çevrem ve ortamımın sunduğu imkanlar, beni tam bir Avrupalı gibi yaşamaya itti. O yıllarda disko menajerliği yaptım;

gece hayatı, sınırsız eğlence vs. vardı. Ama bunlar beni tatmin etmemişti. Bunalımı unutmak ve boşluğu doldurmak için bazen saatlerce evde uyurdum.

Doksanlı yıllarda Anadolu'dan gelmiş gençlerle, talebelerle tanıştım. Onların kaldığı evde ziyaretlere başladım, çaylarını içtim ve o insanlara ve ortama çok ısındım. Muhabbetleriyle, doğallıklarıyla, samimiyetleriyle, sevgileriyle, ümitleriyle, inançlarıyla beni etkilediler. Kalbim ruhum beni oraya götürüyordu. Ama o gidişler de kolay değildi çünkü evden izin yoktu onlara gitmeye. Yıllarca gizli gittim. Orada özümle buluştum, anadilim Türkçeyi geliştirdim. Zaten dinlediğim ilk vaaz Hocaefendi'nin Darwinizm konferansı idi. Oradan Tevhid delilleri vs... Toparlanmaya başlamışım... Kısa süre sonra yavaş yavaş namaza da başladım. Evde de yıllarca odamda perde arkasında gizli namaz kıldım. Gizli kitap okudum. Babamla fazla bu konulara girmedik, ama bir defasında Allah nasip etti, elime Türkçe Birinci Söz'ü alıp karşısında diz çökerek okudum. Dinledi. Ve dedi ki: "Benim babaannem bana Besmele'yi öğretti ama bu şekilde bilmiyordum. Çok beğendim, eski günlerimi hatırlattın."

Annem ile küçüklükten Türkçe konuştuğum için (sonradan Türkçe öğrenmiş) saatlerce konuştuğumuz oluyordu. Birkaç defasında Risale okumuştum önünde, bazı duaların anlamını söylemişim. "Meryem Gibi" kitabından rüyayı karşısında okumuştum. Bir gece rüyamda, Hocaefendi karşımda sarı cübbesiyle oturuyordu. Bir anda koştum yanına, sarıldım ve ağlamaya başladım. Bana sadece şunları söyledi: "Merak etme Allah, anne ve babana yardım edecek."

Yenilerde Allah nasip etti, annemle tekrar görüştük, odamda şehadet getirdi. Bu oda, İkinci Dünya Savaşı'nda tanınmış komünistlerin, partizanların gizli yaptığı toplantıların, planların odasıydı. O odanın tarihî bir misyonu varmış. Şimdi de Allah başka misyonlara hazırlamış olmalı ki o odada annem şehadet getirdi.

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tunceli Üniversitesi

Abdullah Aymaz 2009.11.15

Bu benim Tunceli şehrine ilk gidişimdi... Yolları yeniden yapılıyor, yeniden ele alınıyor. Şehre gelmeden çok önce, jandarma kontrol noktasından geçiyoruz. Eskiden daha çok kontrol noktaları varmış şimdi ise bir tane kalmış. Aslında çoktandır orada da pek kontrol yapılmıyormuş ama bir gün sonra Cumhurbaşkanı'mız geleceği için tekrar kontrol başlamış...

Dağlar arasına sıkışmış bu vilayetimiz maalesef bazı darlıklara mahkum edilmiş... Kendisi de sanki zümrüd-i anka anlayışı ile kendisini Kaf Dağı'nın arkasına çeker gibi bu kartal yuvasında kendi kendine bir tecrit uygulamış...

Fitri cesaretle yüklü sineler ile dolu olan bu beldemizde her zaman, her şeye meydan okur bir tavır görüldü. Bu tavrın Çanakkale'de ve Milli Mücadele'de bir yiğitlik ortaya koymaktan geri kalmadığı da herkesçe malum...

İşte biz, bir akşam üzeri yağışlı bir havada bu şehre girdik. Önce Ankaralı eğitim gönüllüsü işadamlarımızın inşa ettirdikleri Özel Munzur Koleji'ne uğradık. Öğrenciler henüz dağılmamışlardı. Bizleri ellerinde çiçeklerle karşıladılar... Bir demet çiçeği hayır sahiplerinden Ünal Sabuncu Bey'e takdim ettiler. O da hiç hazırlığı olmamasına rağmen güzel bir konuşma yaptı. Ondan sonra aramızda bulunan ve bizimle beraber Ankara'dan gelen Sinan Yerlikaya Bey hemşehrilerine ve öğrencilere seslendi. Gerçekten mesajlarla dolu güzel bir konuşmaydı. Tabii her ikisi de alkışlar ve tezâhüratla karşılandı.

O akşam Tunceli Valisi Mustafa Taşkiran ve Tunceli Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Durmuş Boztuğ beyleri ziyaret ettik. İkisini de çok dinamik ve gayretli gördük. Ünal Sabuncu Bey, hepimiz adına kendilerini tebrik edip takdir ve teşekkürlerini bildirdi. Ayrılırken Rektör Bey bizlere, üniversitenin yayınlarından Hacı Bektaş-ı Veli'nin birer Makalat kitabını hediye etti. Zaten Rektör Bey'in Hacı Bektaş-ı Veli adına doğumunun 800. yılında Fatih Üniversitesi tarafından 9-10 Ekim 2009 tarihlerinde arasında düzenlenen Uluslararası Alevîlik Bektaşilik Sempozyumu'nda yapmış olduğu konuşmanın metni de 14 Ekim 2009 tarihinde Zaman Gazetesi'nin Avrupa baskılarında "Bir Anadolu aydını olarak Hünkar Hacı Bektaş-ı Veli" başlığı altında yayımlandı...

Açılışın yapılacağı günün sabahı üniversitede, Almanya'da Yeşiller Partisi eşbaşkanı olan Cem Özdemir'e fahri doktora verileceği için bizler sabahtan gelip programa katıldık. Cem Özdemir ile önceden tanışıyorduk. Kendisini hem Almanya'da hem de Amerika'da ziyaret etmiştim. Brüksel'de bir iftar yemeğinde AB Parlamentosu salonunda da beraber olmuştuk.

Tören sırasında Rektör Bey, bir konuşma yaparak üniversitenin verdiği bu ilk fahri doktora unvanını; diploma vererek takdim etti. Konuşmasında Cem Özdemir'in insanî problemlere çözüm getirme ve çevre ve göçmen problemlerine karşı gösterdiği gayretler ve duyarlılık için bu onursal bilim doktora unvanının verildiğini belirtti. Ayrıca bu konuşmada Tunceli'nin birikmiş çevre ve diğer problemlerine de temas ederek, 10 Eylül 2008'de Güney Afrika'nın Cape Town şehrine gittiğinde Mandela'nın büyük pankartlara yazılıp asılmış şu sözünü nakletti: "Büyük ihmal edilmişliğe son!" Bununla, Tunceli'nin problemlerine ve büyük ihmallerine dikkat çekip artık bir son verilmesini istiyordu.

Öğleden sonra Cumhurbaşkanı'mız Abdullah Gül tarafından üniverstenin açılışı yapıldı. Cumhurbaşkanı'mız, bu açılış ziyareti münasebetiyle Tunceli halkını, Alevî vatandaşları kucakladı. Cemevini ziyareti, bilhassa ziyaret sırasında birçokları ayakkabıları üzerine galoş giyerek içeriye girmesine karşılık, kendisinin saygı ile ayakkabılarını çıkarıp girmesi büyük takdir topladı. "Kayseri ile Tunceli'nin bir farkı yok. Hepsi de asil vatan toprakları. Bu ülkenin bütün insanları birinci sınıf ve en asil vatandaşlardır." sözleri gönülleri fethetti... Zaten Tunceli halkı ellerindeki "Sayın Cumhurbaşkanı'mız, başımız üstünde yeriniz var" pankartı ile kendisini karşılamışlardı...Gerçekten tarihi bir gün oldu... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Munzur Koleji

Abdullah Aymaz 2009.11.16

Ankara'dan esnaftan bir grupla Tunceli'ye, üniversitenin ve Munzur Anadolu ve fen liselerinin açılışı için gitmiştik. Üniversite açılışı ile ilgili bir önceki yazımda görüp düşündüklerimi ifade etmeye çalıştım...

Liselerin açılışında Devlet Bakanı Faruk Çelik, Necati Çetinkaya, Reha Çamuroğlu, Mehmet Şahin ve diğer milletvekilleri hazır bulundular. Ankara, İstanbul, İzmir'den Elazığ ve Van gibi vilayetlerimizden pek çok insanımız açılışa katıldılar. Başta bakanımız olarak, konuşma yapan Necati Çetinkaya Reha Çamuroğlu ve Ankara esnafından Hamit Gürdoğan beylerin hepsi de birlikten beraberlikten, bu ilim ve irfan yuvalarından yetişen gençlerin hoşgörülü, birbirini, hatta bütün insanlığı seven ve kucaklayan nesiller olacağının temennisini dile getirdiler... Farklılıklarımızın birer zenginlik olarak ele alınması gerektiğini; yani çeşit çeşit anlayışlardan ve farklı etnik köken ve kültürden gelmeyi bir kazanç olarak görmemiz gerektiğini; bu anlayışın bizi birbirimize kenetleyip yücelteceğini; aksi anlayışların tesirinde kaldığımız takdirde bunun bizi düşmanlar ve düşmanlıklarla çevrili kötü bir atmosfere sokacağını vurguladılar. Bu darlıktan ve böyle bir kör kuyuya düşmekten artık

kurtulmamız gerektiğini ifade ettiler. Bu güzel anlayışı Rektör Prof. Dr. Durmuş Boztuğ'un konuşmalarında da bulduk.

Bu belde için Munzur Çayı nasıl bir güzellik ve bereket kaynağı ise bu koleje verilen Munzur ismi de inşaallah öyle bir güzellik, bereket, birlik ve beraberliğe kaynak teşkil eder...

Munzur Çayı'na bu ismin Munzur Baba'dan geldiğini söylediler. Menkıbeye göre, Munzur, bir çobanmış... Ağası hacca gitmiş. Arafat'ta iken canı bir ev yemeği çekmiş. Bunu velâyet nuru ile hisseden Munzur, eve gelip ağasının eşine söylemiş. O da "Ağa şimdi Hicaz'da, onun canının ne çektiğini çoban ne bilecek?.. Ama herhalde zavallının kendi canı istiyor." diyerek o yemeği yaparak bir bohçaya koyup Munzur'a vermiş. Öbür taraftan ağa Arafat'ta bir de bakmış Munzur, elinde bohçası ile geliyor. Hayretle gelmesini beklemiş. Ama Munzur, yemek bohçasını yanına bırakıp kaybolmuş. Ağa bohçayı açınca bir de bakmış, canının çektiği yemekler!. Neyse hac dönüşünde herkes kendisini karşılamaya gelirken, Munzur da sağdığı hayvanların sütlerinin kovalarını değneğinin iki yanına asıp karşılamaya geliyormuş. Ağa uzaktan onu görünce "Esas hacı ben değil; Munzur'dur!" demiş. Sırrının ortaya çıktığını gören Munzur hızla oradan uzaklaşırken dökülen sütlerin yerlerinden Munzur Çayı'nın pınarları fışkırmaya başlamış. Zaten şimdi de senenin belli aylarında Munzur suyu süt gibi bembeyaz kaynarmış!.. Ondan sonra Çoban Munzur'un adı Munzur Baba olmuş...

Ankara'dan gelen esnaflar, Tunceli halkı, öğretmenler ve öğrenciler arasında gerçekten görmeye değer bir dostluk, bir sevgi bağı ve kenetlenme meydana gelmiş. Daha önce Munzur Koleji'ndeki bir program münasebetiyle Tunceli'ye gelen Ankara esnafından, okul aile birliğinde görevli, toplum içinde çok saygın yeri bulunan hanımefendilerin misafirlerine kendi elleriyle yaptıkları yemekleri servis etmelerine, sonra gece saat 12'lere kadar mutfakta o yemeklerin bulaşıklarını yıkamalarına şahit olduklarında, bu fedakârlık karşısında gözlerinin yaşardığına dair sözler duymuştum. Hatta Ankaralı işadamlarımızdan Verdal Hosta Bey'in, "Sizler bu büyük fedakârlığı niçin yapıyorsunuz?" sorusuna karşılık "Ne demek? Biz bu fedakârlıkları sizden öğrendik." dediklerini biliyordum. Ben de benzer davranışlara şahit oldum. Zaten Devlet Bakanı Faruk Çelik Bey'in açılış konuşmaları sırasında bu hanımefendilerden ikisine (Aynur Demircan ve Tülay Şahin hanımefendilere) ödül olarak plaket verildi... Çok yerinde verilen bir karşılıktı...

Bu güzel hizmetler ve davranışlar, bizlere ülkemizin geleceği adına toptan birbiriyle kenetlenmiş, birbirini seven ve sayan bir toplum olmanın yolunda olduğumuzun müjdesini veriyor!.. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düzgün baba, Celaleddin harzemşah mı?

Abdullah Aymaz 2009.11.23

Tunceli'de Munzur Baba'dan sonra meşhur bir zât da Düzgün Baba'dır. Bazıları bu zatın Celâleddin Harzemşah olduğunu söylemektedirler.

Tarih kitapları Moğol istilasına karşı kahramanca savaşı bu zatın, Kubbetü'l-İslâm nâmı ile bilinen Ahlat ve halkına karşı yaptığı yanıltan dolayı 1230'da "Yassıçımen"de mağlup olup "Meyyafarikîn" yakınlarında öldürüldüğünü yazmaktadır. İster öyle olsun, isterse Tunceli'ye gelip izini kaybettirdikten sonra orada düzgün işler yapmak için gayret sarf ederken, Moğolların tuttuğu kiralık katiller tarafından öldürülmüş olsun, bir alâkası olsa gerek. Doğrusunu Allah bilir...

"Lem'alar" da şöyle deniliyor: "Meşhurdurki, bir zaman İslâm kahramanlarından ve Cengiz'in ordusunu pek çok defa mağlup eden Celâleddin Harzemşah, harbe giderken, vezirleri ve çevresindekiler ona 'Sen muzaffer

olacaksın, Cenab-ı Hak seni galip edecek.' demişler. O, demiş: 'Ben Allah'ın emriyle, cihad yolunda hareket etmeye vazifedarım, Cenab-ı Hakk'ın işine karışmam; muzaffer etmek veya mağlup etmek O'na aittir.' İşte o zât, bu teslimiyet sırrını anlamakla, hârika bir sûrette, çok defa muzaffer olmuştur." (17. Lem'a, 13. Nota, 1. Mesele)

"Benim işim Allah rızası için sefer etmektir, yoksa zafer kazanmak değildir." prensibini kendilerine prensip edinenler, engellerden yılmamış, şartlar ne olursa olsun, yollarına devam ederek ümitsizliğin girdabından kurtularak hedeflerine ulaşmışlardır. Az-çok eğitim gönüllülerinin iğne ile kuyu kazmaya benzeyen bıkmaz tükenmez gayretlerini bilenler, bu meselenin işte böyle güçlüklerle göğüs gere gere nerelere geldiklerini, Allah'ın ne gibi lütuflarına mazhar olduklarını anlar ve takdir ederler. Bu bölgede toprağın sesi olarak pek çok insanla görüştük. Bu iyi niyetli ve gayretli insanlar, her türlü engele rağmen Hacı Bektaş gibi "Bir olalım, beraber olalım, iri olalım, diri olalım." diye bütünlüğümüz ve beraberliğimiz için çalışıyorlar.

Yapılan her şeyi, her iyilik ve iyi niyeti hiç düşünmeden tenkit edenler bile çıkabiliyor. Böyle bir gruba Tunceli Üniversitesi Rektörü Durmuş Boztuğ şöyle bir karşılık verdiğini anlattı: "Onlara dedim ki, anlıyorum ki, siz hiçbir şeyi kabul etme durumunda değilsiniz... Bir zamanlar Amerika gibi bir ülkede bir Maliye Bakanı varmış, her ne yapsa, medyada tenkit görüyormuş... Bir metot geliştirerek evinin önündeki göletin üzerinden hiç batmadan ve pantolonunun paçalarını bile ıslatmadan geçmeyi başarmış. "Artık bu başarıma medya hiçbir bahane bulamayacak." demiş. Medyacaları davet etmişler. Bakan bir uçtan bir uca paçalarını bile ıslatmadan geçmiş ve kameralar bunu tespit etmişler. Buna rağmen medyada; "Şok haber!.. Skandal! " başlığı altında şunlar varmış: "Maliye Bakanı yüzme bile bilmiyor!.."

Tunceli'den dönerken Harput'ta Hacı Hulûsî Efendi merhumun kabrini ziyaret ettim. Bu emekli Albay'ın, Dersim olaylarında yukarıdan imhâ emri gelmesine rağmen, kan dökülmemesi için Cenab-ı Hakk'a nasıl yalvardığını ve nasıl üzüldüğünü ve Allah'ın inayeti ve mürşidinin himmetiyle nasıl bu işten tertemiz sıyrıldığını da hatırladım...

"Lâtif Nükteler" kitapçığında, Hacı Hulûsî Bey'in bir sorusuna Üstad Hazretleri şöyle cevap veriyor: "Dedelerinizden birisinin, imzası, 'Es-Seyyid Muhammed'e dair mahrem sualiniz var. Kardeşim buna ilmî, tahkîkî ve keşfî cevap vermek elimde değil. Fakat ben arkadaşlarıma derdim ki: 'Hulûsî ne şimdiki Türklere ve ne de Kürtlere benzemiyor. Bunda başka bir hâsiyet görüyorum.' Arkadaşlarım da beni tasdik ediyorlardı. 'Hak vergisinde, kabiliyet şartı aranmaz' sırrı ile 'Hulusî'de büyük bir asâlet tezahürü, bir Hak vergisidir.' derdik. Hem katiyen bil ki; Peygamber Efendimiz'in (sas) iki Âl-i Beyti (Ehl-i Beyti) var. Biri nesebî Âl-i Beytidir. Biri de mânevî ve nûranî şahsiyetinin Peygamberlik noktasındaki Âl-i Beyti'dir. Bu ikinci Ehl-i Beytinde kesin olarak sen dahil olmakla beraber, Birinci Ehl-i Beytinde de delilsiz bir kanaatim var ki, dedenin 'Es-Seyyid' diye imzası sebepsiz değil..."Peygamber Efendimizin (sas) torunu olan Hacı Hulûsî Efendi elbette Hz. Ali Efendimizin de torunudur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Obama'ya kitap

Abdullah Aymaz 2009.12.06

Bu yaz İzmir'e gidince, 1963'lerden beri tanıdığım Mustafa Birlik ağabeyi ziyaret ettim. Evinde koltukta Cevşen-i Kebir okurken buldum. "Bir-iki cüz Kur'an-ı Kerim okuduktan sonra buna devam ediyorum." dedi.

Yine geçmişlere gittik; yer yer gündemlere döndük....

Kestanepazarı Yurdu'ndan tanıdığım Havacı Albay Mehmet Çatalkaya'nın birkaç defa kendisine anlattığı bir hatırayı nakletti: "1950 seçimlerinden üç ay önceydi. İsmet Paşa, binbaşidan aşağı olmayan subayları topladı...

Demokrat Partililer için 'Bu çapulcular parti kurdu. Bunları bitirmek istiyorum. Ama sizler yanımda mısınız, onu öğrenmek istiyorum!' dedi. Salondaki bütün subaylar, ayağa kalkıp 'Emrinizdeyiz paşam!' dediler. Sadece, Birinci Ordu Komutanı Nuri Yamut Paşa ise, 'Siz böyle dediniz, herkes arkanızda olduğunu söyledi. Fakat ben sana bunu yaptırmam; karşınızdayım!' dedi. Salonda tıss yoktu. Ama on sene sonra 27 Mayıs'ta İsmet Paşa dediğini yaptırdı."

Mustafa ağabey "Benim eski küçük dükkanı bilirsin. Oraya kitapları da koyardım. Polisler gelir götürürler, ben de yenilerini koyardım. Bir gün 40 yaşlarında birisi geldi. Su bardaklarından beğendiklerini paketliyordum. Kitapları görünce 'Sen Risale mi okuyordun? Nurcu olduğunu bilseydim bu bardakları almazdım.' dedi. Ben de 'Benim bardaklarım senin gibi birisine gitmesin.' diyerek ambalajı açtım. Adam 'Acele etme! Ben seni denemek için söyledim. Denizli Mahkemesi sırasında eniştem hapishane müdürü idi. Ben 17-18 yaşlarındaydım. Beni, Yusuf hapishaneye gel, diyerek çağırdı. Müdür odasına gittim. Baş gardiyana -Hocaefendiyi çağır da bir hava alsın-, dedi. Maksudı, odasında benim Bediüzzaman'ın elini öpmemi sağlamaktı. Adam gitti ve telaşla - Efendim, yok- dedi. Eniştem hemen savcılığa bildirdi. Jandarma teşkilatına haber verildi. Günlerden cuma idi. Bir savcı, Eskişehir'de de cuma günleri hapisten Ak Cami'ye giderdi, camiye gitmiştir, demiş. Câmileri arıyorlar, Delikli Çınar Camii'nde ön safta görüyorlar. Cemaat dağılırken o da çıkar biz de yakalarız diye düşünüyorlar. Herkes çıkıyor, Bediüzzaman'ın çıktığı yok. İçeri girip her tarafı arıyorlar, bulamıyorlar. Sonra hapishanede hücresinde namazlarını tamamlarken buluyorlar..." dedi."

"Obama'ya İngilizce 'Gençlik Rehberi Risalesi' gönderdim, göndereceği cevabı bekliyorum." dedi.

Mustafa Birlik ağabey, 1960'larda Amerika'nın Başkanı J. Kennedy'ye de İngilizce Risale göndermişti ve cevabını da almıştı. Himmeti âlî tutma buna denilir. Yâni 163. maddenin ceberut bir şekilde uygulandığı bir dönemde, siz kalkacaksınız, resmen PTT'den Risale göndereceksiniz. Bunu daha o zaman ilkökul diploması olmayan bir köylü çocuğu yapacak!

Mustafa ağabey, ilkökul diplomasını ehliyet alabilmek için tâ 1966 yılında almıştır.

"1955'te düğün için köyümüz Eğirler'e gittim. Kazamız Beyşehir'in müftüsüne Risale-i Nurları vermek istiyorum. Amcam, müftünün çok sert yapıda birisi olduğunu söyledi. Afyon cephesinde bulunmuş ve Ankara'nın sevdiği bir zâtmış. Ama ben, Zülfikar ve Sikke-i Tasdik-i Gaybî gibi Risalelerden bazılarını paketleyip götürdüm. Birkaç kişiyle oturuyordu, elini öpüp Üstad'ın nasıl bir zât olduğunu teferruatıyla anlatmaya başladım. Hiç sözümü kesmeden dinledi. Sonra bana nereli olduğumu sordu. Köyümün ismini söyleyince 'Elhamdülillah, bizim memleketimizden de böyle insanlar çıkmış!' dedi. Meğer öğrenci iken Fatih Dershanelerinde okurken tâ o zaman Üstad'ı tanımış."

Mustafa ağabeyin anlattıkları bunlardan ibaret değil...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sana da uçak alayım

Abdullah Aymaz 2009.12.07

Üstad'ın talebelerinden Ahmet Feyzi Kul'un lâtife olarak "Köylü" ismini taktığı Mustafa Birlik ağabey, bu sene vefat eden Ali İhsan Tola ağabey için şunları söylüyor:

"İzmir Patlıcanlı Yokuşu'ndaki evime Senirkentli Ali İhsan Tola gelmişti. O, bana evimin bitişiğinde eskiden kalma bir mezarlığın bulunduğunu söyledi. Temelleri kazıyorduk, mahalleden bir çocuk, buraya idrarını yapmış

ve anında çarpılmış. Hastaneye kaldırmışlar, doktor, beyin kanaması olduğunu söylemiş. Çocuğun dedesi Hüseyin Efendi namazında bir insandı. Hatuniye Camii'ndeki Sezaî Efendi'ye gitmiş. Sezaî Hoca'nın Namazgâh'ta evi vardı. Geçerken bütün kahve ayağa kalkardı. Herkesin saygısı vardı. Dedesi durumu anlatınca, Hoca, çocuğun gömleğini istemiş, getirmişler. Artık ne yaptı ise, geri götürüp giydirmiş ve iki gün sonra çocuk Allah'ın izniyle şifa bulmuş."

"Sonra orasının Mevlevi Tekkesi olduğunu, vefat eden mühim zatların oraya gömüldüğünü öğrendim. Ayrıca evimizin karşı yanında da Nakşî Dergahı varmış... Evimin böyle bir noktada olduğunu ilk defa Ali İhsan Tola'dan öğrendim. Ben zaten teheccüd vs. gece ibadetleri ile ilgili güzelliklerin bir kısmını da onun yaşayışından öğrendim. Bu hususta gece hayatıma tesiri çoktur. Adalet Partisi'nin kurulduğu günlerdeydi akşam bize geldiler ve yattılar. Gece teheccüde kalktım, baktım Ali İhsan Tola yok. Sabah dükkana gittim, saat on sıralarında geldi. 'Nereye gitmiştin?' dedim. 'Uyuyamadım dışarı çıktım. Kokluca Mezarlığı'na gittim. Ayağım oraya varıvermiş. Sizin valide ile meşgul oldum.' dedi. Kokluca Mezarlığı Altındağ'da. Ayrıca annemin mezar taşında, babamdan ayrıldığı için 'Ayşe Yıldız' yazardı. Bulması normalde mümkün değil... Ben sonradan, tanıyanlar uğrayınca Fâtiha okusunlar diye 'Mustafa Birlik'in annesi' diye bir yazı ilave ettirdim."

"Fuar'a da çıkıyorduk. Ahmet Feyzi ağabeyle Ali İhsan Tola geldiler ve bana 'Risale-i Nurları Fuar'da da teşhir et. Hem şu iki vecizeyi de yazıp astır, dediler: Marîz bir asrın, hasta bir unsurun, alîl bir uzvun reçetesi; ittiba-ı Kur'an'dır. Azametli, bahtsız bir kıtanın, şanlı tâli'siz bir devletin, değerli sahipsiz bir kavmin reçetesi; ittihad-ı İslam'dır.' Ben de dediklerimi yaptım."

"Ali Bey namında bir taharri memuru vardı, ikide bir gelirdi. 1959 yılları... Bize 'Siz hükümete güveniyorsunuz ama bize bırakmayın takip edin diyorlar, size de hizmetinizi yapın diyorlar. Tavşana kaç, taziye tut yani.' dedi. Çekip kendisini ikaz ettim. Sadece Ali'den ibaret değildir. Behresiz (nasipsiz) insanlardan da vardı. Hiç imtihansız 27 Mayıs sonrası müftü yardımcısı olan birisi daha vardı. Naturzade Camii'nde görevliydi, bizi takip ederdi. Sonradan Kestane Pazarı'na gelen Kemeraltı Camii imamı İbrahim Kılıç Hoca ile ilk zamanlar Kemeraltı Camii'nin meşrutasında kalırlardı. İbrahim Hoca onun durumunu, yanına gidip gelenleri çok iyi bilirdi... Onun için biz onun mâhiyetini bilirdik. Bir gün elinde bir paketle dükkana geldi. Emaneten durmasını istiyordu, ben kabul etmiyordum. 'Hemen şuraya gidip geleceğim, bu kadar da mı itimadın yok.' dedi ve paketi bırakıp gitti. Biraz sonra polis baskın yaptı. Onun paketini açtılar içinden teksir edilmiş Risaleler çıktı. Alıp götürdüler, paketin ona ait olduğunu söyledim. Allah'tan sardığı kağıtta ismi çıktı. Demek Allah yanıltmış da fark etmemiş... 'Ha bizim Necati mi?!' dediler ve adamlarını da deşifre ettiler. Bir gün kendisine, nereden geldiklerini, kimin oğlu olduğunu açıkça söyledim. 'Yahu sen benim hakkımda neler biliyormuşsun!' dedi. Ben de 'Artık senin saflığınla benim köylülüğümü yutan yok.' dedim."

"Konyalı Halıcı Sabri ağabey de gelir giderdi... Üstad Emirdağ'da iken kendisine çevreyi gezzin, dolaşsın diye bir araba almışlardı. Onun için Sabri ağabeyi hâkim sorgulamış ve 'Bediüzzaman'a araba almışsın.' demiş. O da 'Evet aldım.' demiş. Hâkim 'Sen herkese araba alır mısın? Bana da alır mısın mesela?' deyince 'Sen de Bediüzzaman Hazretleri gibi benim kalbimi kazan sana da uçak alayım!' demiş. Demiş ama 1948'deki Afyon Mahkemesi'nde bunun bir rövanşı olarak, Üstad ile beraber idamı istenenlerin içinde Sabri Halıcı ağabeyin de ismi vardı."

Mustafa Birlik ağabeyin anlattığı siyasî hayatımızla ilgili olan hatıralar vardı, onlara temas etmedim.
a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Karar âteş, firar!..

Menemen olayını bize Denizli'de anlatan Fakir ve Muhtaçlara Yardım Derneği'nin başkanı Ahmet Fahir Sağol, sonra eline Esad Efendi'nin Divan'ını alarak oradan "Tecellâ-yı cemâlinden Habibim nevbahar âteş / Gül âteş, bülbül âteş, sümbül âteş, hâk u hâr âteş" beytinden okumaya başladı..."... karar âteş, firar âteş..." dedikten sonra:"Ne mümkün bunca âteşle şehid-i aşkı gasletmek...Ceset âteş, kefen âteş, hem ab-ı hoşgüvâr âteş" beytini okudu.

Sonra da "İşte Esad Efendi Hazretleri bu şiiriyle bir keramet göstermiştir. Çünkü bu olay, çok büyük bir abartma ile yukarıya bildirilmiş. Gerçekten olmuş gibi, Menemen halkının devlete karşı büyük ayaklanması olarak anlaşılmış ve taş üstünde taş bırakılmayacak şekilde Menemen'e bir ceza uygulaması bile teklif edilmiş, hatta toplar Menemen'e çevrilmiş, fakat Menemenli üst seviye subayların devreye girmesi ve bunun küçük bir olay olduğu ve halkın asla bununla alâkasının bulunmadığı anlatılmasıyla böyle bir tenkilden vazgeçilmiştir. Yani aslında 'karar ateştir'. Serilen gizli plana göre Türkiye'nin her tarafından insanlar toplanıp Menemen'e sevk edilmiştir. Esad Efendi de oğlu ve ileri gelen müntesipleriyle Menemen'e getirilmiştir. Başka yerlerden toplananlardan derdini anlatabilen ve araya adamlar koyanlar zaten hiçbir alâkalı olmadığı için birer ikiye kurtulurken, Esad Efendi ve çevresinin yukarıdan gelen bir irade ile mutlaka cezalandırılması istendiği için, bu iradeye başta Cumhuriyet Gazetesi ve medyanın linç edici destek vermesi ve öte taraftan İzmir Ege Üniversitesi talebelerinin yaptıkları nümayişler ve 'Mürteciler idam edilsin!' sloganlarının haber yapılması ile gerekli destekleyici ortam hazırlanmıştır. Arkasından da idamlar gelmiştir. Yaşının doksanın üzerinde olmasından dolayı Esad Efendi'ye ölüm cezası verilememiş ama oğlu ve müntesipleri idam edilmiştir. Fakat kendisi de zehirlenerek şehit edilmiş ve bir şekilde cenazesi ailesine verilmeden Menemen'e defnedilmiştir. Onun için şiirin bir mısraındaki 'Ne mümkün bunca âteşle şehid-i aşkı gasletmek' ifadesi buna delalet etmektedir." dedi...

Menemen olayı mevzuunda en gerçekçi gazeteciliği, Zaman Gazetesi'nin ilk yıllarında Sadullah Amasyalı gerçekleştirdi. Bu olayın yaşayan şahitlerine birer birer ulaşp konuşturdu. Bunun neticesi resmi tarihin dayattığının dışında bir arka planla karşılaştık. Keşke o yazı dizisi bir kitap haline getirilseydi de herkese hiç durmadan tekrarlanan ezberler bir bir bozulsaydı. Şimdi, Ergenekon davası ve Dersim olayının yeniden gündeme gelmesiyle olayların çehresine daha aydınlık bir havada bakma imkânımız oldu. Bir de aydınlarımız zamanın getirdikleriyle yepyeni bir bakış açısıyla meseleye bakarlarsa pek isabetli neticelere ulaşabilirler.

Menemen hadisesi 23 Aralık 1930'da oldu. Ahmet Turan Alkan Bey'in "Çekiç ve çivi" başlıklı makalesinde de belirttiği gibi, "7 Ocak 1931 Çarşamba günü, cumhurbaşkanı, başbakan, içişleri bakanı, milli savunma bakanı bir araya gelip meseleyi görüşüyorlar. II. Ordu Komutanı Fahrettin Altay'ın tespitleriyle kurulacak mahkemeden önce verilecek cezaların ne olacağının işareti orada veriliyor. Herkes hatta seyirci kalan Menemen halkı bile itham altında. 'Hükümet, korkulacak bir şey değildir' fikrini vermiş olan Son Posta, Yarın gibi gazeteler suçludur. Bunların mesul müdürleri Divan-ı Harp'te hesap vermek mecburiyetindedir. Kâzım Karabekir, Hüradam gazetesinde imzasız yazılar yazdığı için sorguya çekilmelidir." kararları alınıyor.

Tabii, olayın tamamen dışındakilere bakış bu olunca, zorla olaya dahil edilmiş olanlara ne yapılacağı daha baştan bellidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çayımız ve lokumumuz

Hanım öğretmenimiz çay sohbetlerinin nasıl bir sıcaklığa vesile olduğunu şöyle ifade ediyor:

Öğrencilerimizin hepsini yılda en az bir defa evlerinde ziyaret eder, aileleriyle yakından tanışırız. Bir akşamüstü de Mia'lara sıra gelmişti. Mia, milliyetçi Makedon bir öğrencimizdi. O kadar ki idareye, Makedon ve Arnavutların günün farklı zaman dilimlerinde okula gelmelerini teklif etmişti. Ama zamanla okulun sıcak ve samimi ortamı onun bu soğuk düşüncelerini eritmişti. İstanbul gezisinde tamamen bir Türk ve Türkiye hayranı olmuştu. Evi için Türklere ait satın almadık şey bırakmamıştı neredeyse. Renkli ve süslü çay bardakları, nargile, semaver vs...

Evine gittik, annesi heyecanla bizi bekliyordu. Masayı çeşit çeşit yiyeceklerle doldurmuştu ve "Gönlünüz rahat olsun, sizin yememeniz gereken hiçbir şey koymadık." demişti. Sıra içecek ikramına gelmişti "Siz herhalde Türk çayı içersiniz." dedi. "Mia'dan duyduğum kadarıyla okulda hep çay içermişsiniz. Marketlerde Türk çayı aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Sonradan, aslında Makedonya'da o çayın Rus çayı olarak geçtiğini öğrendim." diye devam etti ve bizden kendisinin o çayı hazırlamasını bilmediği için hem göstermek hem beraber içmek için benim hazırlamamı rica etti.

Çaydanlık istedim, nasıl bir şey olduğunu sordu, çaydanlığı yoktu zaten. O çayı bizim için ne pahasına olursa olsun hazırlatmayı koymuştu kafasına. Ben çayın hazırlanma tekniğini anlattım. Sonra da iki farklı cezvede çayın bir altını bir de üst kısmını hazırladık. Mia'nın Türkiye'den aldığı o süslü bardaklara süzgeçten geçirerek çayları boşalttık. Sıcak çay sadece içimizi değil aramızdaki ilişkiyi, muhabbeti, ortamı iyice ısıttı.

Emre Bey, yapılan güzel bir jestin ne kadar önemli olduğunu bir hatırasını anlatarak ifade ediyor:

Makedonya Devlet Üniversitesi, yüksek lisansa öğrenci alımı için bir duyuru yapmış. Bu duyuru üniversitede öğretim üyesi olan bir arkadaşla elime ulaştı. "Kiril ve Metodi" Üniversitesi, eski Yugoslavya'nın köklü ve kaliteli bir üniversitesi olduğu için, ayrıca Türkiye ile denkliği olduğu için başvuru yaptım.

Benim için normal olan bu durum enstitü yöneticilerince garipsenmişti. Çünkü Türkiye, akreditisi yüksek üniversitelere sahipti. Ve bir yabancı hele bir Türk niye Makedonya'da mastır yapmak istesin diye düşünceler hâsıl oldu. Bunu, bana sorulan sorulardan anlıyordum. Bunun üzerine Fakülte Yüksek Öğrenci Kurulu öğrenci alımıyla alakalı mevzuları görüşmek üzere bir araya geldi. Gündem maddelerinden biri de benim üniversitede okuyup okuyamayacağım imiş.

Toplantı günü salonun önüne gittim. Ve kapıdaki görevli aracılığı ile bir kutu lokum gönderdim. Yeni yıl öncesi olduğu için de üstüne Makedonca "Türk lokumu gibi tatlı bir yıl" yazdırdım bir arkadaşıma. Toplantı bitti. 85 yıllık fakültenin Makedonya Cumhuriyeti zamanındaki ilk yabancı mastır öğrencisi olarak mastır programına dahil edildim.

Zorlukla geçen bir yılın ardından bir vesileyle fakülte dekanı ile görüşmek üzere odasına gittim. İçeride misafirleri olduğu için bekleme salonunda bekledim. Bekleme salonundayken dekanın sekreteri sordu: "Sen geçen yıl lokum getiren öğrenci değil misin?" Çok şaşırmıştım. Çünkü aradan bir yıl geçmişti ve yaşlı kadının hatırlaması beni hayrete düşürdü. "Evet" dedim. Sekreter hanım da, "Enstitü heyeti, bu davranışından çok etkilendi." dedi.

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir sünnet macerası

Türkiye'den gelmiş bir grup insanımız, Arnavutluk'ta bir minibüsle dolaşırken, birbirlerine hatıralarını anlatıyorlar. Dolmuş şoförü Tiranlı Arnavut da, "Bakınız ben size ağabeyim nasıl sünnet oldu onu anlatayım." deyip başlıyor anlatmaya "Enver Hoca dönemi, dini hatırlatan her şey yasak... Tabii sünnet de... Ağabeyim 27 yaşına yaşına geldi, evlenmiyor. 'Ben Müslüman'ım, sünnet olmadan nasıl evlenirim? Başıma ne gelirse gelsin ya sünnet olacağım veya hiç evlenmeyeceğim.' diyor.

Babam ise din yüzünden o kadar çok işkenceler görmüş ki, çocuklarının da başına bir şeyler gelmesin diye izin vermiyor. Gizlice hastanede olsa olur ama doktorlara güvenemiyor. Sonunda bir Müslüman doktor buluyor, ona 'Sana çok para vereceğim, ama bize televizyon tamircisi gibi gel, babamı tavana çıkaracağız, acele sünneti yap git!' diyor. Kabul ediyor. Televizyonu bozuyoruz. Doktor, tamirci gibi geliyor. Babamı, yukarı çıkarıp ben oyalıyorum. Ağabeyimi sünnet edip doktor kaçıyor. Babam 'Bu ne uzun tamirmiş' deyip aşağı iniyor, ağabeyimi o halde görünce doktorun peşine düşüyor ama bulamıyor." diyor...

Bütün totaliter rejimlerde olduğu gibi Enver Hoca, her şeyi yasaklıyor. Hristiyanlık olsun, Müslümanlık olsun bütün dinleri yok etmek istiyor. Onun için insanları karışık evliliklere zorluyor. Sünni Müslüman'ı Katolik ile, Ortodoks'u Bektaşî Müslüman'la ve her bir aileyi ayrı ayrı dinlerden insanlarla evliliğe mecbur ediyor. Onun için bazı ailelerde hem Katolik, hem Ortodoks hem de Müslüman'a rastlayabiliriz...

Alfred Mousisiu, aslında Enver Hoca dönemi bunkerlerinin (koruganlar) mimarı... Hatta, Enver Hoca, Alfred'i ilk yaptığı bunkerin içine sokup yukarıdan bombalatmış. "Dediği doğruysa yaşar, yoksa ölür!" demiş. Bu zat (Alfred Mousisiu) cumhurbaşkanı iken 2007'de diyaloglar adına bazı arkadaşlarımız ziyaretine gidiyorlar. Kùltürler ve din mensupları arasında diyalogun önemini anlatıp diyalog adına yaptıkları iftar, kurban ve aşure faaliyetlerini anlatıyorlar. O sırada yanlarında, Mısır'dan ve Batı ülkelerinden gelmiş mühim kişiler de var. Mesela Ezher Üniversitesi profesörlerinin 30 kitabı ile meşhur Abdülhalim Üveys ve yazdığı 40 kitap ile meşhur Muhammed Seyyid el Müyesser merhum da bulunuyor.

Cumhurbaşkanı Alfred Mousisiu, "Bu diyaloglar insanlık için çok mühim, ama bilhassa ülkemiz Arnavutluk için dinlerarası diyalog çok daha önemli... Çünkü eğer dinler arası bir çatışma çıkarsa bizim ülkemizde toplumlar arası değil; aileler için çatışma çıkar ve çok büyük aile faciası yaşanır. Bizim ailemizde ve pek çok ailede her dinden birer insan bulunuyor. Bunun önü nasıl alınabilir? Bu sebeple sizler çok hayırlı bir işe öncülük yapıyorsunuz. İnanıyorum ki, Hz. Musa'ya gelen Tevrat da, Hz. İsa'ya gelen İncil de, Hz. Muhammed'e gelen Kur'an da Allah'tan gelmiştir. Hepimiz de tek Allah'a inanıyoruz. Evet benim kanaatim bu." diyor.

Cumhurbaşkanı Alfred Mousisiu'nun konuşmasını dinleyen Prof. Dr. Muhammed Seyyid el Müyesser ve Prof. Dr. Abdülhalim Üveys birbirlerine baktılar ve "Bak, bir Allah, diyor!.. Maalesef bazıları, diyalogların hikmetini henüz anlamış değiller!." diyorlar.

Aslında Cumhurbaşkanı Alfred Mousisiu'yu "İslamiyet'in Evrenselliği ve İnsanlığın İftihar Tablosu Hz. Muhammed'in (sas) Mesajının Evrenselliği" isimli sempozyuma davet etmişler, fakat Makedonya'da uluslararası bir konferansa katılacağı için bu sempozyuma katılamamıştı. Ama dönüşte, sempozyuma tebliğ sunan bütün konuşmacılarla görüşme yapmak istediğini söylemişti. Onun için de tebliğ sunanlardan ABD'den Dr. Glenn Olds, Dr. Jim Sneyder, Dr. Richard Kelleher, Arnavutluk Diyanet İşleri Başkanı Hacı Selim Muca, Mısır'dan Dr. Muhammed Seyyid el Müyesser ve Dr. Abdülhalim Üveys ziyaretine gitmişlerdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Orijinal bir modeliniz var

İslamiyet'e bağlı yaşayan Osmanlı atalarımız, insan hakları açısından İslamiyet'in ortaya koyduğu güzellikleri "Kanunnameler" ile ortaya koyarak, kendilerini kendi konumları ile bağlamış, insan onuruna ve haklarına daima saygılı olmuşlardır.

Türkiye'den gelmiş eğitim gönüllülerinin açtıkları "Şarkiyat Liseleri"ne, İslami dersler de verilmesine rağmen Ortodokslar çocuklarını göndermekten çekinmemiş ve "Çocuklarınızın Müslüman olmasından korkmuyor musunuz?" diyenlere, "Onların dedeleri ellerinde kılıç olduğu halde bizim atalarımızı Müslüman olmaya zorlamadılar da, şimdi ellerinde kalem olan onların torunları bizim çocuklarımızı mı İslamiyet'e zorlayacaklar?!" demişlerdir.

Eğitim gönüllüsü Cemal öğretmene, Arnavutluk-Korçe şehri Belediye Başkanı Niko Peleshi bir Ortodoks olarak şunları anlatıyor:

"Bilindiği üzere, Korçe Yunanistan sınırına 33 km yakınlıkta bir şehirdir. Arnavutluk'un güneydoğusunda bulunmaktadır. Bu şehri Osmanlı komutanlarından İlyas Mirahori Bey kurmuştur. Komutanlıktan sonra padişahın izniyle bu bölgeye gelip imar hareketlerine başlamıştır. Önce bir câmi yaptırmış sonra câmi çevresinde insanların gelip yerleşmesini istemiştir. İmara açılan bu bölgeye dağlardan insanlar inip buralara yerleşerek şehri kurmuşlardır. İlyas Bey bu şehrin ilk vâlisi olmuştur. Korçe'nin Osmanlılar tarafından konulan ismi Görice'dir. Ben Ortodoks'um ama İslamiyet'e yabancı değilim... Bir gerçek var ki, Arnavutluk'un yüzde 70'i Müslüman'dır. Komünizm dönemi bittikten sonra herkes kendi dinini öğrenmeye çalışıyor. Müslümanların da öğrenmeye hakkı var. Bilhassa gençlerin... Ama bu ülkenin Müslümanlarının çocukları, ilk zamanlar Türkiye'den başka diğer İslam ülkelerine gidip dinlerini öğrenmeye çalıştılar. Fakat oralarda okuyup dönerlerken, İslamiyet'in ruhunda olan hoşgörüden uzak, radikal bir anlayışla geldiler. Aslında İslam dini, onları birleştirici yapması gerekirken onlar, ayrıştırıcı yorumların tesiri ile olumsuz bir hâl sergilediler. Geriye tarihe dönersek, Arnavut Müslümanları, İslamiyet'i Osmanlılardan öğrendiler. Bu anlayış, yumuşak bir anlayıştı. Ama İslamiyet adına dışarıdan gelen radikal anlayış Arnavut halkının ruhuna aykırı geldi. Onun için çocuklarını Türkiye'ye göndermeye başladı. Uygun olan bu idi. Ama daha uygunu, sizler, burada Şarkiyat Liseleri'nde (imam-hatip okulları) İslamiyet'i o yumuşak güzelliğiyle, hiç Türkiye'ye götürmeden, kendi kültür ortamlarından koparmadan öğretiyor ve en uygun şekilde bir İslamî model sergiliyorsunuz. Arnavut gençlerin kendi tabii ortamlarında köklerine bağlı olarak yetişmeleri, ülkemiz için daha hoş oluyor..."

"Ayrıca siz çoğunluğu Müslüman olan halkın, zayıf kalmış eğitim müesseselerine destek verdiğiniz gibi, burada, Korçe'de açtığınız eğitim müesseselerinizin yanındaki câmi ve konferans salonu ile çok önemli bir misyon edâ ediyorsunuz. Gerçekten konferans salonunuzun bu teknik altyapısı çok mükemmel... Şehirde böyle bir modern donanımda başka bir konferans salonu yok. Müsaade ederseniz, belediye başkanı olarak ben arkadaşlarımla bazı toplantılarımızı burada yapmak istiyorum. Hem de bu münasebetle herkes bu güzel eğitim yuvasını daha yakından görmüş ve tanımış olur."

"Ben zaman zaman Tevrat ve İncil'de geçen kıssaları Kur'an'dakilerle mukayese ederek beraber mütalaa ediyorum, Kur'an'ın anlatışını daha mantıklı ve makul buluyorum."

Başkan Niko Peleshi'nin işaret ettiği gibi Osmanlı atalarımızın, diğer milletlere ve dinlerine olan güzel tavırlarının ve onların haklarına ve onurlarına insana yakışır şekildeki saygılarının neticesidir ki, dünyanın her yerinde milletimize karşı bir hüsn-i kabul var. O şuurlarında bir hazine gibi duran krediler insanlarımızın önlerini açacak inşaallah.

Bayram yaptığımızı zannediyoruz

Abdullah Aymaz 2010.01.04

A. Rahman Zâhit Bey'in Makedonya'daki kurban hatıraları ile ilgili anlattıklarına devam ediyoruz:

Kurban kesmek için insanlardan vekalet almanın son günleri gelmişti. Önceden alınan büyükbaş hayvanlar, verilen vekalet hisselerine bölününce vekalet alımı durdurulmuştu. Ama geç kalan bir vatandaş vekalet vermek için geldi ve vermek istedi. Fakat arkadaşlarımız "Artık biz alamayız, yerimiz yok." deyince adam, "Demek ki siz gerçekten kesiyorsunuz." diyerek güven ve itimat kazanarak oradan ayrılıyor. Büyüğümüz de bu olay üzerine teşekkür ediyor. "İşte böyle olmalı." diyor.

Kimsesiz çocuklar yurduna Cevat Ağabey et paketi götürüyor. Müdür "Buranın tarihinde bu zamana kadar, böyle bir şey olmadı. Bunun için mutlaka size bir madalya töreni yapmalıyız." diyor.

Bir vatandaş geçerken kurban kesim yerini görüyor ve yaklaşıyor. "Ne yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Kurban kesiyoruz." diyorlar. "Ama kurban kesme günü dün değil miydi? Ben dün kesmiştim." "Hayır, diyorlar dün arefe idi, kurban kesme günü bugün." Adam pazara gidip tekrar bir kurban alıp kesiyor.

Hizmetleri yeni tanımaya başlayan Kalkandelen eşrafından birisi üç büyükbaş hayvan alıp kesim yerine getiriyor. Orada aşk-şevkle koşuşturmayı görünce "İşte yıllardır benim aradığım hizmet bu!" diyor ve ekliyor: "Ömrüm boyunca ilk defa kestiğim kurbanımdan vicdanen bu kadar huzur buldum."

Bir grup ağabey tarafından bir fakire et götürülüyor. Bakıyorlar ki fakirin o eti pişirecek hali de yok. Geri getirip kendi evlerinde pişiriyor ve öyle götürüyorlar.

Esnaftan Cevat Bey, medrese bitirmiş hoca birisinden vekalet istiyor. Fakat adam duyunca çileden çıkıyor. "Olmaz bu vekaletler, onlar kurbanı kesmiyor, paraları cebe atıyorlar, sizi kandırıyorlar..." diyor. Cevat Bey'in çok ağırına gidiyor ama yine de bayramlaşmak için ziyaretine gidiyor. Kapıyı hanımı açıyor. Yengenin bayramını tebrik ettikten sonra hocayı soruyor. "Hoca hastanede!" diyor. "Geçmiş olsun, hayırdır inşallah, nesi var?" diye soruyor. "Aldığı kurbanlığı kesmek için garajın kapısını açıyor. İşte ne olduysa o an oluyor. Hayvan büyük bir hışımla saldırıyor. Bizimki gözlerini hastanede açıyor." diye cevap veriyor.

Bayram günlerinde ağabeylerin takım elbiselerini değil de iş elbiselerini giyerek fakire yoksula hizmet yarışına girmesi halk tarafından takdirle karşılanıyor. Damadı Hakan Bey'i böyle bir koşuşturmada gören kayınpederi, "Biz bayram yaptığımızı zannediyoruz. Bizimki eğlenme, hoş vakit geçirme. Asıl bayramı yoksula, fakire bayram yaşatan, onları sevindiren sizler yaşıyorsunuz, seneye size bir büyükbaş kurban vereceğim." diyor.

Bansko köyü 450 hane. 200 hanesi Müslüman. Çok çok fakirler. Ağabeyler kurban kesmek için köye gidince "Biz köy olarak kurbanımızı kestik." diyorlar. "Ne kestiniz?" diye soruyorlar. "Bütün cami cemaati aramızda para toplayıp 'bir koyun' kestik." diyorlar.

Aynı köyde etler dağıtılıyor. Son poşet kalıyor. Abiler bir kapıyı defaatle çalıyor, açan olmuyor. Bırakıp başkasına götürüyorlar. Biraz sonra 70 yaşlarında yaşlı bir kadın nefesi tıkalı bir vaziyette soluk soluğa geliyor. "A be evladım o verdiğiniz ete çok ihtiyacım vardı, yetişemedim ne talihsizim." diyor ve ekliyor: "Oğlum bir dahaki sene geldiğinizde lütfen beni de unutmayın, ne olur."

O anda verecek kurban eti olmadığı için hemen gidip sırf onun için başka yerde kesilen kurban etlerinden alıp getiriyorlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Unutturulmuş ülke

Abdullah Aymaz 2010.01.10

Kenya'ya üçüncü gidişimizdi. İstanbul'dan uçaklar tehirli kalkınca siz de geç varıyorsunuz. Ama bu yılbaşı tatiliydi. Sanki Batılılar tatili bu sene hep Türkiye üzerinden yapıyorlardı. Bizim uçağımız değil bütün uçaklar tehirliydi.

Türk Hava Yolları uçağında Türk sayısı parmakla sayılacak kadar azdı. Hep Avrupalıydı yolcular. Havaalanından çıkıp yol kenarlarındaki envai çeşit göz alıcı iç bayıltıcı çiçekli ağaçlara, renk renk mücevherlere bakar gibi bakmaya başlayınca tatil için buralara olan alâkayı anlıyorsunuz. Bir Afrika ülkesi olmasına rağmen Nairobi yüksek rakımıyla, havadarlığı ve nisbeten ılımana yakın iklimiyle, kışın kalorifere, yazın da klimaya ihtiyaç hissettirmiyor.

Müslüman nüfusun yüzde yirmilerde olduğu bu ülkede, İranlı, Libyalı, Somalililerin, Hindistanlı Müslümanların Arapların camileri, okulları dolayısı ile isim ve esâmileri olduğu halde Türk okulları açılıncaya kadar bizim hiçbir şeyimiz olmamış. İslam mimarisi adına görünenlerin de bizim mimarimizle pek bir alâkası yok. İslamiyet'i onlar temsil etmiş. Bizimkiler beyaz olarak Müslüman olduklarını söyleyince ilk sorular "Kaç hanımınız var?" olmuş. Çünkü Müslümanlığı Batı tipi medya; terör, vahşet ve çok evlilik olarak kafalara yerleştirmiş... "Unutturulmuş ülke" başlığının mânası "Türkiye" demek... Adımız Türk okulları ve TUSKON ile duyuruluyor. Halbuki zamanında Kenya'yı sömürgecilerden Allah rızası için korumak adına buralara gelmiş Emir Ali Kalesi'ni bile yapmış ve bu ülke için savaşmış. Bu topraklarda şehit leventlerimiz var...

Şehir merkezinde Harambee Meydanı var... Harambee, yardımlaşma ve imece mânalarına geliyor. Burada Jomo Kenyatte'nin büyük bir heykeli var. Kenyatte zaten "Kenyalıların Atası" mânasına gelen bir kelime... Bir nevi "Atatürk"leri... 1928'de Kenya'nın bağımsızlığı için sömürgecilere karşı kurulan direniş hareketine katılmış ve 1947'de direnişin başı olarak Kenya Afrikan Union (KAU) teşkilatının başkanı olmuş. Meşhur "Sömürgeciler geldi ve bize 'Gözlerinizi kapatınız' dediler. Biz de gözlerimizi kapatıp yumduk. Ellerimize bir kitap verdiler. Sonra 'Açın!' dediler. Açtığımızda bir de baktık ki, verdikleri kitap İncil elimizde duruyordu ama topraklarımız elimizden çıkmış onların olmuştu." sözü Jomo Kenyatte'nin. Jomo, Hristiyan bu sözleri söylerken...

Harambee Meydanı, Kenya'nın sembolü binalarla, belediye, parlamento binaları ile bir veya yakın mekânda şehrin merkezinde bir yerde. Orada fuarlar da organize ediliyor. Yakın bir zamanda Türk mallarının sergilendiği bir Türk fuarı da yapılmış. Biz onları gezerken alanın bir yanında radyo için bir müzik programı yapılıyordu. Jomo'nun anıt kabri de meydana yakın. Hemen caddenin öbür tarafında. Kabre varmadan önce iki tane arslan heykeli, ziyaretçileri karşılıyor...

Jomo'nun oğlu Uhuru Kenyatte, şimdi finans bakanı... Türkiye gelmiş ve çok beğenmiş. İlişkileri çok iyi. Cumhurbaşkanı'mız Abdullah Gül'ün Kenya ziyareti, TUSKON'un toplantıları için buradan 15 bakanın Türkiye'ye götürülmesi, ülkemizin tanınması ve sevilmesi bakımından çok mühim. Türk Hava Yolları'nın uçuşları hep dolu dolu... Gerçekten unutturulmuş ülke Türkiye'mizin tanıtımı için uçaklarla insanı durmadan Anadolu'ya taşımamız kendimizi tanıtmamız gerekiyor. Türk kolejleri ve Türkçe Olimpiyatları da çok mühim...

Kenya'da medya gücü yüzde 70 nisbetinde İsmailîlerin (Ağa Han'ın) elinde İngiliz anlayışının hâkim olduğu bu grubun gazeteleri ve televizyon kanalları var. Devasa bir medya imparatorlukları var. Özel hastaneleri, özel üniversiteleri var. Nakumat isimli marketler zinciri bunların... İçlerinde her şey satılıyor. Fakat pahalı. Zaten burada bir benzin ucuz; bizdeki fiyatların yarısı bir de ekmek... Şeftalinin (ithal) kilosu Türk parası ile 32 lira... Üzüm 10-15 lira... Halbuki normal olarak bu verimli topraklarda yetişmesi lazım... Tarım yapılan büyük araziler var. Yemyeşil, cennet bahçesi gibi güzel bir ülkede bu pahalılık düşündürücü. Tropikal meyvelerden, ananas, mango, avakado, papaya, şeker kamışı, hatta Mombasa'da hindistancevizi bile yetişiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yetimleri koruyanlar

Abdullah Aymaz 2010.01.11

Kenya'nın başşehri Nairobi'de yer yer tezatlarla da karşılaşılıyorsunuz. Kibera semti lüks binaların hemen dibinde şehir merkezi yanındaki teneke evlerin bulunduğu yer. Büyük bir uçurum görülüyor. Yarısı Müslümanlardan oluşuyor.

Aslında burası Kenya ilk istiklalini kazandığı zamanda Sudan'dan gelen ve Kenyalılarla sömürgecilere karşı savaşan askerlerin yeri imiş. Onlar gittikten sonra çeşitli çeteler vs. buralara hakim olmuş. Güneşli havalarda çok sıcak... Yağmurlu havalarda da tam bir felâket... Her tarafa su giriyor. Oralarda yaşayan insanlar fotoğraf çekilmesinden fevkalâde rahatsız oluyorlar. Günlük birkaç dolara çalışan insanlar bununla ne alabilirler? Büyük bir eşitsizlik var. Kibera'da yaş ortalaması 45. Yüzde 60'ı 20 yaşında vefat ediyor. Aslında bu insanlara kendi topraklarında imkanlar hazırlanarak ve eğitim verilerek güzel bir hayat sağlanabilir. Bunun için önce devletin mevzuatı kolaylaştırması ve bürokratik engelleri kaldırması lâzım. Türkiye'den gelen inşaatçı bazı insanlarımız Kibera'da o teneke evlerin yerine büyük apartmanlar ve daireler yaparak bu işe bir son vermek istediler ama, söylediğimiz engeller çıktı. Aslında dünyanın bütün iyi niyetli insanların, bunlara el uzatması, bilgi ve beceri kazandıracak okul ve kursların açılması lâzım. Böyle bir uçurum her zaman için sosyal patlamalara hazır bir potansiyel olduğuna göre, vicdan ve insaf sahipleri bu insanların ve bütün insanlığın talihini güldürecek, güvenli bir gelecek için kolları sıvamalıdır. Gerçekten böyle bir eşitsizlik ve insan onuruna yakışmaz bir hayatın, insan olan insanı rahatsız etmemesi mümkün değil. Onun için herkesin derin bir muhasebe ve ince bir durum muhakemesi yapması gerekiyor. Öyle ya, çiçekten ağaçların, rengarenk güzelliklerin tıttığı yeryüzü cennetinden bir parça olan bu ülkenin insanların bir kısmı niçin cehennemî bir hayat yaşasın?..

Pakistanlı Mutîurresûl ile tanıştık. Ülkesindeki tahsilinden sonra yedi sene Medine Üniversitesi'nde okumuş. Medine'den ayrılmadan dört ay önce Şeyhi; "Az zaman sonra buradan uzak bir yere gideceksin!.." diyor. Efendimiz'in (sas) "Ben ve yetimi koruyup kollayan, işte elimin bu iki parmağı gibi cennette bana yakın olacak!" hadisini düşünerek Kenya'daki yetimleri himaye etmek niyetiyle buralara geliyor. Kendisi diyor ki: "37 yıldır Kenya'dayım. Medine'den ayrılırken, veda için Peygamber Efendimiz'in (sas) ziyaretine gittim. Bir ses duyduğumu söyleyemem ama bütün kalbimle ve benliğimle şu mesajı hissettim: 'Sen yetimler için Kenya'ya gidiyorsun. Ben de bir yetimdim!.. Haydi yoluna devam!..' Kenya'ya gelince Müslümanlara; 'Efendimiz'in (sas) selamı ile geldim!..' deyince çoluk çocuk hepsi de bana destek oldular. Bir yetimhane kurduk. Onları hem İslami bilgiler ve eğitimle yetiştiriyoruz hem ilkökul, orta, lise ve üniversiteye kadar okutmaya çalışıyoruz. Böyle dindar doktor, dindar mühendis vs. oluyorlar. Zaten bu ülkenin genç, gönüllü tahsilli insanlara ihtiyacı var... Sempozyumlar münasebetiyle Türkiye ve Mısır'a gittim. Oradaki eğitim hizmetlerini ve Fethullah Gülen Hocaefendi'nin yetiştirdiği o teheccüdünü ve evvâbinini terk etmeyen talebelerini gördüm. Türkiye'deki Kur'an-ı Kerim Sempozyumu ve Mısır'daki Hira Dergisi'nin toplantısı çok muhteşemdi. Buradan birçok

arkadaşla gittik. Güzel netice verdi, büyük heyecan duyduk. Hocaefendi'nin ve hizmetin tasavvuf yönü güçlü ve güzel... Beraber gittiğimiz arkadaşlarda müsbet bakış açıları oluştu..."

Gerçekten konuşmalardan ve tavrından derin bir muhabbet hissediliyor. Hocaefendi'nin kendisine imzalayıp gönderdiği Sonsuz Nur kitabını öpüyor. Bize Hocaefendi'nin kitaplarından Pakistan'da Urducaya çevrilmiş olanlardan hediye etti. Bütün kitaplarının da Urducaya tercüme edilmesini şiddetle arzuluyor ve bunun için çareler düşünüyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tanzanya

Abdullah Aymaz 2010.01.17

Tanzanya deyince akıllara merhum Erkan Çağıl (d. 1969- v. 2006) gelir. Onun için başşehre (Dâr'üs-Selama) gelince Feza Koleji'ne uğrayıp onun kabrini ziyaretle işe başladık.

Daha önce Erkan Bey hakkında yazılar yazdığım için kısaca bahsetmek istiyorum. Gönünde hicret, mukaddes bir göç olarak mayalanan Erkan Bey, Tanzanya'ya gelip ortağı ile beraber bir iş kurarlar. Niyeti, burada yerleşip eğitim gönüllüleri gibi kendisini bu güzel eğitim faaliyetlerine adanmak; kazancından destekte bulunmaktır. Fakat elim bir trafik kazasından sonra Hakk'ın rahmetine kavuşur. Vasiyeti üzerine okulun bahçesine ağaçların altına defnederler. Mezarının başında Fatiha ve İhlas sûrelerini okuduktan sonra mezar taşındaki "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn" âyeti ve hemen altında yazılı olan "Hicret, hizmet, gayret, şehadet" kelimeleri dikkatimi çekti... Gerçekten Erkan Bey'in hayatını özetliyordu... Burası mezar yeri olarak seçilip karar verilince ortağı "Tam istediği gibi oldu! Trafik kazasından önce bir gün tam burada yorgunluk atmak için gölgeye uzanmıştık. Erkan bana, 'Eze (teyze) oğlu! Bir gün inşaallah ağabeyler burasını bana çok görmezler. Mezarımın burası olmasını istiyorum!' demişti." der. Kazayı yapan Alptekin Bey çok üzüldüğü için durmadan kendisinden özür diler. Erkan Bey, "Alptekin Hocam üzülme!.. Bin tane Erkan ölsün ama bir Alptekin yaşasın. Sizler kolay yetişmiyorsunuz!" diye teselli eder. Merhum, kazadan sonra bir müddet daha yaşamıştı, fakat kurtarılamamıştı... Erkan Bey ve ortağı Murat Bey'i bütün öğretmenler ve belletmenler çok severlerdi. Çünkü bu cömert insanların evleri ve sofraları devamlı onlara açıktı...

1993'te Tanzanya'ya ilk defa gelen eğitim gönüllüleri (Akif Bey ve arkadaşları) okul yeri ararken bir araziye geliyorlar ve orada çok dua ediyorlar. 65 dönümlük o arsa sonra nasip oluyor, oraya yatılı bir okul binası (Feza Koleji'ni) yapıyorlar. İşin garibi, çıkan engelleri ve problemleri çözen de öğrenci velilerinden bir Hristiyan... Önceleri Arazi Bakanlığı'nda çalışırken daha sonra mahalli idarelerin (belediyelerin) müsteşarı oluyor ve çok büyük ve hayırlı destekleri oluyor. Büyük kilisenin papazı da çocuğunu Türk Koleji'ne gönderiyor. Öğretmenler kendisine "Burada sizin de okullarınız varken hem de isim yapmışlarken niye bizim okulu tercih ettiniz?" diye sorunca, "Araştırdım evladım için en güvenebileceğim ilim yuvası olarak sizin okulunuzu gördüm." diyor. Aynı zamanda bir mühendis olan bu papaz, Feza Koleji'nin inşaatının bütün mühendislik işlerini de üzerine alıyor ve alması gereken % 10'luk ücreti de almıyor...

Alptekin Bey, Tanzanya'ya 1995 Kasım'da, yirmi iki yaşında ODTÜ Kamu Yönetimi mezunu olarak eğitim hizmetleri için geliyor. Dâr'üs-Selam'da, üniversiteyi Türkiye'de okumuş Tanzanyalı Abdurrahman Bey'le tanışıyor. Fakat bir müddet sonra parası azalmaya başlayınca, birçok Müslüman gibi bir câmide kalmak istiyor. Abdurrahman, onun câmide kalmasını istemiyor. Kendisi, daha önce savunma bakanlığı yapmış Mzee Ali ile kaldığı için onu da davet ediyor ve tanıştırıyor. Orada kalmaya başlıyorlar. Tanzanya'daki Müslümanların bir kısmı teheccüd namazlarını hiç kaçırmıyor. Mekke ve Medine'de olduğu gibi burada da sabah ezanından önce

teheccüd ezanı okunuyor. Mzee Ali de teheccüde devam ettiği için yatsı namazından sonra hemen istirahate çekiliyor. Alptekin de o günlerde Hocaefendi'nin bol bol vaaz kasetlerini dinliyor. Mzee Ali, "Osmanlı büyük bir devletmiş. Pek çok veliler yetişmiş. Bir anda buharlaşmış gibi ortadan silinmiş. Ondan kalma veliler olması lâzım ama, acaba bir veli var mı?" diye düşünürken Alptekin Bey, Hocaefendi'nin vaazlarından "Peygamber Serisi"nden beş-on dakika dinletmek istiyor. Kasetin bir tarafı 45 dakika sürüyor. Başlıyorlar sonuna kadar dinliyor, bilhassa âyet ve hadisleri Hocaefendi ile beraber tekrar ediyor. Ama Türkçe bilmeyen bu zat, kasedin öbür tarafını da aynı arzu ve heyecanla dinliyor, hayret ve hayranlığını "Ben böyle bir hatip dinlemedim. Bu, çok farklı." sözleri ile ifade ediyor. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İnşallah ilim yuvası olur

Abdullah Aymaz 2010.01.18

Tanzanya'da okul yeri arayan Alptekin Bey, milli eğitim bakanına çıkıyor. Milli eğitim bakanı, "Böyle olmaz. Önce bir vakıf kurun.

Bir adresiniz, bir yeriniz olsun ve telefonunuz belli olsun ki, insanlar seni ciddiye alsın." diyor. Vakfı kuruyor. Uygun bulunduğu binaların sahipleriyle görüşmeye çıkıyor. Bazı binalara da adresini ve telefonunu bırakıp görüşmek istediğini belirtiyor. Bunlardan Ummanlı İsmail Bey, bıraktığı kâğıtta yazılı olan telefondan Alptekin Bey'i arıyor. Görüşüp o binada bir araya geliyorlar. Meselenin gerisini İsmail Bey'den dinledim. Aktarmaya çalışayım:

"Umman'dan Tanzanya'ya gelmiş, ticaret yapıyordum. Burada hem Kur'an okutuyor hem de medreseleri destekliyordum. (Tanzanya Kur'an okuma birincisi. Gerçekten sesi çok güzel, kıraati de öyle güzel.) Bir müddet sonra ticari imkânlarımla Dubai'ye gittim. Yeni bir iş kurdum. Ama bir başkasının yanında aylık ücretle çalışmaya başladım. Bir müddet sonra bir işadamından ortaklık teklifi aldım. İyi bir işimiz oldu... Bir gün rüyamda kendimi Medine'de Mescid-i Nebevi'de gördüm, grup grup insanlar kapısından içeri girmeye çalışıyorlardı. Tanımadığım bir zât bana, tekrar Tanzanya'ya döneceğimi söyledi. Orada saygı duyduğum Şâzelî hocalarım da vardı. Ama o tanımadığım kişi, bir grup göstererek "Bunlarla hizmet edeceksin" dedi. Aradan bir zaman geçti, Dubai'nin büyük zenginlerinden saygın bir kişi bana "Tanzanya'da ortak bir iş kuralım, sen başına geç" diyerek çok cazip bir teklifte bulundu. Fakat ortağım iyi bir insandı. Bunu ona nasıl söyleyecektim? Utana sıkıla "Böyle bir teklif var" dedim. O, "Tamam gidebilirsin. Ama ne zaman istersen dönersin, beraber iş yaparız, her zaman kapım sana açık" dedi. Tanzanya'ya geldim. Güzel bir kazanca sahip oldum. Şöyle kendime güzel bir ev yaptırayım diye inşaata başladım. Çizdirdiğim planı durmadan değiştiriyor, özene bezene evimi yaptırıyordum. Bir gün saygı duyduğum Habib Ömer Efendi, inşaata geldi. Dua etti ve, "Burası inşallah bir ilim yuvası olsun." dedi. Dua iyi idi ama ben kendime okul değil, ev yaptırıyordum. Salonlar, kütüphane bölümü derken, Alptekin'in teklifi ile karşılaştım. "İyi hoş da burasını kendime yaptırdım, yerleşmeye çalışıyorum. Sana başka bir yer bulalım." dedim. Ama o ısrarla eğitimin öneminden bahsediyor, Tanzanya'da yalnız, kimsesiz ve desteksiz olduğunu söylüyordu. "Bir düşüneyim" deyip ondan kurtulmaya çalıştım. Ama sonra bu benden ciddi destek isteyen gencin tesirinden kurtulamadım. Başımı yastığa koyuyorum, aklıma geliyordu. Bir gün rüyamda Şeyh Habib Ömer'i gördüm. Bana ilim yuvası yapması için bu binayı Alptekin'e vermemi söyledi. Sonra geldiler. Hem çok ucuza kiralamak hem de ödeme şeklinde çok kolaylık istiyorlardı. Tekliflerini kabul ettim. Sonra rüyamı hatırladım. Mescid-i Nebevi'de gösterilen grup bunlardı." İsmail Efendi daha sonra Alptekin'e kızını da verdi. Bu bina, Tanzanya'daki eğitim hizmetlerinin kaynağı ve anası oldu. Çünkü buradan, ilkokul, kız lisesi ve erkek lisesi doğdu!..

Buranın açılışını İkinci Cumhurbaşkanı Mwinyi, Cumhurbaşkanı Yardımcısı Ömer Ali Cuma, Milli Eğitim Bakanı (şimdi çalışma bakanı) Cuma Kapuyan yapıyorlar. Türkiye'den Aysal Aytaç, Hamid Gürdoğan, Kemaleddin Özdemir, Akif Çevik ve Barbaros Kontürk beyler de katılıyorlar...

26 dönüm üzerine yapılan kız kolejini de Belçika'da işadamları olan Faslı Yusuf Bey yaptırıyor. Bir Türk hanımefendiyle evlenen tüccar Yusuf Bey, eşine çok güzel ve gösterişli bir cip alıp hediye eder. Hanımefendi, "Bu şimdi gerçekten benim mi?" diye sorar. Yusuf Bey "Tabii... Artık bu, senin mülkün." der. Sonra bir de bakar ki, bu kıymetli hediyeyi eğitim hizmetine Allah rızası için himmet edip vermiş. Yusuf Bey şaşırır. Bir kadın için hayal olan kıymetli bir hediye, hiç keyfi çıkarılmadan verilebiliyor. Bu nasıl bir iştir, diye sorar. Hanımefendi de eğitimin öneminden, bunun için fedakârlıkların yapılması gerektiğinden söz eder. Bu samimi sözlerin tesirinde kalan Yusuf Bey, "Öyleyse ben de bir okul yaptırayım" diyerek Tanzanya'da bu güzel ilim yuvasını yaptırır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Düğününe Sultan Fatih geldi

Abdullah Aymaz 2010.01.24

Saraybosna'ya ilk gidenlerden ve hâlâ orada hizmetlerini devam ettirenlerden Ali Dokumacı Bey, şunları anlatıyor: Herkes bir tarafa giderken bizim de kaderimize Bosna düştü...

Son bir defa gidip duasını alalım da veda edip gidelim diye büyüğümüze uğradık, biraz kaldık. Bu arada günde Bosna'ya iki bin bomba düşüyor, diye duyumlar alıyorduk. Zaten televizyon haberlerinde atılan bombaların bazı tahribatları gösteriliyordu. Ayrılırken "Efendim biz Bosna'ya gidiyoruz. Belki orada şehit olma durumu var. Eğer öyle olursa, gıyaben cenaze namazını kıldırabilir misiniz?" dedim. Birden bakışları sertleşti ve gözleri doldu, "Siz oraya şehit olmaya değil, okul açmaya, eğitim hizmetleri yapmaya gidiyorsunuz." dedi.

Oradan ayrıldıktan sonra, babamın ziyareti için Ankara'ya hareket ettim. Babam kalp hastasıydı ve Gazi Hastanesi'nde tedavi görüyordu. Son bir defa görecektim. Yanına vardım. Benim Bosna'ya gideceğimi biliyordu. "Baba, ben gidiyorum, artık!" dedim. Babamın ilk cümlesi "Daha gitmedin mi oğlum!" oldu. Tabii cihazları bağlamışlar öyle yatıyor. Kalp ameliyatı için doktorların kararını bekliyor. Onun "Daha gitmedin mi oğlum!" deyişi bizi duygulandırdı tabii... Bu ziyaret babamı son görüşüm oldu...

Hırvatistan'dan otobüsle Bosna'ya hareket ettik. Uzun bir yolculuktan sonra Bosna topraklarına geldik, ama Mostar delik deşik. Binalar kalbur gibi... Manzara hiç televizyondaki gibi değil... Gencin biri "Pasaportunuz var mı?" diye sordu. Eli biraz yaralıydı; yanmış veya bir şey olmuş. Ben de pasaportumu gösterdim. Hemen pasaportun üstündeki ay yıldızı öptü!.. Daha orada anladık ki, Boşnaklarda müthiş bir Türkiye sevdası var. Orada o davranış, tabiri câiz ise bitirdi!.. Sürekli kontrollerle ve ölüm tehlikeleriyle geçen yolculuk sonaerdi ve nihayet Saraybosna'ya geldik. "Cehenneme hoş geldiniz" duvar yazılarına karşı, "Allah'ım burasını bize Cennet'e çevir" dualarıyla karşılık veriyoruz.

Mutfaklarda bir şey yok. Arkadaşlar evde mercimeği ıslatmışlar, sobanın üstüne koymuşlar. Her gün mercimek yiyorlarmış. Dışarı çıkıp bir torba lahanaya aldık. Lahanayı eve getirdik. O gün bayram ettiler. Allah razı olsun, diyorlar; ilk defa salata yiyecekler. O gün mercimekle salata yenmiş oldu. Beraber geldiğimiz Eşref Bey, bursları dağıtınca bayram oldu. Beş-altı aydır bir türlü bursları kendilerine ulaşamamış...

Saraybosna'ya getirdiğimiz aylık burs miktarı üç yüz dolar... Bize soruyorlar: "Okul açacak mısınız?" Biz de "Açacağız hem de dünyanın en güzel okullarını açacağız" diyoruz ama henüz cebimizde iki yüz elli-üç yüz dolar var. Türkçe kursları veriyoruz. Çocuklar geliyor evimize. Bir Ramazan günü sahuru bizde yapalım dedik.

Çocuklar sevindi, "Yapalım!.. Yapalım!.." dedik. Evdeki ağabey "Ne yaptın sen! Evde yedirecek bir şey yok!" dedi. Para da kalmamış; öyle bir ızdırap çekti... Neyse Allah kerim dedik. Çocukları aileden izin de almışlar... Daha çocuklar gelmeden önce kapı çalındı. Ev sahibimiz Asım amca elinde kazanlarla, teyze göndermiş. Evde kalanlara ve çocuklara yetecek kadar pirinç pilavı, tavuk budu, çorba... Arkadaş ağlamaya başladı. Allah'a şükür.

Evleneceğim... İmam efendi nikâh kıyacak. Burası Bosna... Kimsem yok. Hanım tarafı camiye doldurdu. Sağıma soluma bakıyorum topu topu iki üç arkadaşım var. "Allah'ım!.. Yalnızız burada... Kimsemiz yok!" dedim. Duygu yüklüyüm. Tam imam efendi "Hayırlı olsun!" dediği anda birden benim üzerimde bir şeyler oldu. Sultan Fatih atıyla ordusuyla beraber geldi ve bana, "Düğününe bizi kabul etmez misin?" dedi... Bu müthiş perdeyi kendi dünyamda âşikare seyretmem benim için o gün bir bayram oldu!..

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Koskoca devletin yapamadığını...

Abdullah Aymaz 2010.01.25

Dünyanın gözü önünde ve bazı Avrupa devletlerinin tasvibiyle Bosna, kafeste kuş gibi her yandan çevrilip top ve kurşun yağmuruna tutulmuştu. İşin iyice kızıştığı 1994 senesinde Türkiye'den YEDİ GENÇ, yedi eğitim gönüllüsü, gazeteci kimliğiyle Bosna'ya doğru yola çıkmışlardır. Mehmet, İbrahim, Tuncay, Recep, Mahmut, Akif ve Muzaffer isimli bu adanmış ruhlar önce Zagreb'e indiler. Uçakla Bosna'ya gitmek mümkün değildi.

Hayat hikâyelerini, bu yedi kişiden Bosna'ya ilk girenlerin sözlerinden takip edelim:

Mehmet Karslı diyor ki: "Benim babam Zonguldak'ın Devrek ilçesinde müftü idi. Kırk yedi yaşında vefat etti, o sene, Bosna'ya geleceğim sene. Kardeşlerim okullarda okuyorlardı. Normal şartlarda belki benim Devrek'e dönüp ailemin başında bulunmam gerekiyordu. Fakat Bosna, benim vicdanımda daha ağır bastı. Anneme, 'Bosna-Hersek'e gitmem gerekiyor, anne hakkını helâl et!.. Gidip oradaki insanlara yardımcı olmamız lâzım.' dedim. Tabii titrek bir sesle izin verip kabullendi. Zagreb'e gelip kalmaya başlayınca oradaki Boşnak göçmenlerle irtibata geçtik. Zagreb'de güzel bir medrese var. Savaştan önce yapılmış. Orada yaşlı bir Faik Hoca bulunuyordu. Türkçeyi iyi biliyor. Faik Hoca'dan Boşnakça kursu almaya başladık. Tabii bu sıralarda Zagreb'de yüz binin üzerinde Boşnak muhacir vardı. Yani Sırların yoğun yaşadığı yerlerden dereleri, tepeleri, ırmakları aşarak canlarını kurtarma adına Zagreb'e bir şekilde ulaşan insanlar, devletin yaptığı ahşap barakalarda yaşıyorlar. Biz de bu insanları ziyarete başladık. Artık Bosna'ya yola çıkma vakti gelince otobüse bindik. Hırvat polisi biz üç Türk'ü aşağıya indirdi. Çantalarımızı aldırdı ve bizi polis karakoluna götürdü. Otobüs bekliyor. Tam iki saat, 'Nereye gidiyorsunuz? Niçin gidiyorsunuz? Kimsiniz, nesisiniz?' gibi sorular sordular. Çantalarımı, üzerindeki her şeyi boşalttırdılar. Teker teker incelediler. Otobüs beklediği için tekrar yola devam ettik. Bosna'ya gelince... Evden eve koşmak zorundasınız. Siz dağ, dağ sizi görüyorsa keskin nişancı insan avcılarının hedefisiniz. Sizi çok rahat avlıyorlar. Av partileri var... (Avrupa ülkelerinden, Rusya'dan gelip Sırlara para vererek hayvan avlar gibi Boşnak avlayanlar vardı.) Tabii bunu öğrendik. Zenitsa'da iki göz bir oda böyle küçük bir kulübeye yerleştik. Bir oda var mutfak. Bir köşesine banyo, tuvalet koymuşlar. Orada altı arkadaş kalmak zorundayız. Balık istifi... Türkçe kursu için izin çıktı. Çok sevindik. Bir anda yedi-sekiz okulda kurslar vermeye başladık. Öğrencilerimiz bir anda yedi yüz-sekiz yüze çıktı."

"Zenitsa'daki Türk birliğinin komutanı çok güzel bir insan. Bizim okullarda Türkçe kursu verdiğimizizi öğrenmiş. Bizi makamına davet etti. Gittik. 'Ne yapıyorsunuz?' dedi. Biz, 'Okullarda Türkçe kursu veriyoruz, yedi yüz-sekiz

yüz öğrencimiz var!' dedik. Çok sevindi. Bize teşekkür etti. 'Koskoca Türkiye Devleti'nin yapamadığını şu an siz yapıyorsunuz. Türkçeyi bu çocuklara öğretmek önemlidir. Bir sıkıntınız, bir ihtiyacınız var mı?' diye sordu. Biz de ümitsiz bir şekilde; 'Kitap olmadan Türkçe kursu vermek çok zor. Kitap ihtiyacımız var. Kitaplar olsa çok kolay olacak. Bir de insanlar, misafir olarak geliyorlar. Onlara sadece bir çay ikram edebiliyoruz. Çayımız da bitmek üzere. Çay da getirebilsek iyi olur.' dedik. 'Hiç problem değil... Bizim uçaklarımız Zagreb'e geliyor. Oradan da her hafta karayoluyla veya helikopterle bize ulaşıyor. Biz de size ulaştırırız.' dedi. Biz çok sevindik ve şaşırdık. 'Ankara'dan teslim etsinler, biz oradan getirtelim.' dedi. Gerçekten Zaman Gazetesi'nin aracılığıyla beş bin kadar ay-yıldızlı kolye bastırmışlar. Ondan sonra kırk kadar Türkçe kitabı ve bir çuval çay bize ulaştı. Çok sevindik. Çocuklara kitapları ve ay-yıldızlı kolyeleri dağıttık. Çarşı, pazarda bütün gençler ve çocuklar altın sarısı, ay-yıldızlı kolyeleri takıp gezdiler... Çok hoşlarına gitti, çok sevindiler."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Deli yürek Çedomir'in torunu

Abdullah Aymaz 2010.01.31

Daha önce bahsetmiştim... Boşnak bir Ortodoks olan Çedomir, bir polis şefi... Ağır bir hastalığa yakalanıyor. İlan ile kan aranılıyor. Kendisi en yakın Sırp arkadaşlarını telefonla arayıp durumunu haber veriyor.

Sonra kan verenler listesine bir bakıyor ki, hepsi de Boşnak Müslümanlar, şaşırp kalıyor. Sırlar, bütün dünyanın gözü önünde her taraftan çevirip dağlar arasındaki kafes gibi bir yere kısıtarak kuşattıkları Boşnakları katliama başlayınca "Böyle bir şey olamaz! Bu insanlara bu, bir zulüm ve vahşettir!.." diyerek etrafına topladığı Müslümanlarla çok stratejik bir yer olan İgman Dağı'nın bir tepesini elde edip karakoldan kaçırdığı silahlarla yerleşiyor...

Burası Boşnakların dünya ile irtibat kurdukları yer. "Ölünce beni bu dağın üzerine gömün" diye vasiyet ediyor. Dokuz yaşındaki oğlu Teo'yu yanına alıyor. Teo, babası ölünceye kadar İgman'da kalıyor. Oralari beraber gezdik. Teo, bize o günlerden bahsetti. Çedomir'in mezar taşında (1960-1992) ve resmin üstünde Zvanı Bato (Deli Yürek) yazılı. Hemen yanında Adnan Doşliç'in mezarı var. O, 1968 doğumlu. O da 1992'de Deli Yürek'ten dört ay sonra şehid olmuş. Vasiyeti olduğu için çok sevdiği komutanı Deli Yürek'in yanına gömülmüş.

Teo'yu bu sefer evinde de ziyaret ettik. Çünkü bir kızı dünyaya gelmiş. Bir kulağına ezan okuyup, bir kulağına da kamet getirerek ismini koydum: Asiye... Niçin bu ismi tercih ettiklerini sordum. Teo'nun Müslüman olan annesi "Firavun'un eşi iken, Hz. Musa'ya iman etmiş ve bu yüzden şehit edilmiş bir hanım olan Asiye'nin ismi. Cennette peygamberimizle evleneceklermiş." dedi. Ben isim koyarken o ağlıyordu. Çok memnun oldular. Yemekler, şerbetler hazırlamışlar. Teo'nun kız kardeşi de Müslüman olmuş ve bir Boşnak Müslüman'la evli... Kucaklarında bir çocukları vardı. İsmi sordum, çocuk adaşım çıktı.

Teo'nun kendisi de Boşnak Müslüman bir hanımla evli... Bize babasının vefatından sonra Saraybosna'da Türk kolejinde okumak istediğini fakat Bosna ordusu için Türkiye'de subay yetiştirileceğini duyunca imtihana girdiğini, kazanınca da İzmir Maltepe Askeri Lisesi'nde okuduğunu söyledi. Çok güzel Türkçe konuşuyor. Benim de uzun bir dönemim İzmir'de geçtiği için epeyce bir İzmir sohbeti ettik. İzmir'i benim gibi çok seviyor ve çok beğeniyor. Oradan Harbiye'ye gitmiş... Şimdi teğmen.

Teo'nun annesi dindar bir Müslüman olmuş. Deli Yürek'in kabrinin başına gidiyor. Fatiha okumak istiyor. Ama "Müslüman" olmayana okunur mu? Acaba "Müslüman mı idi?" diye düşünüyor, vazgeçiyor. Fakat rüyasında Deli Yürek'i hep bir şeyler söylemek ister şekilde ama söyleyememenin ızdırabı içinde görüyor. Bu rüyayı

hidayetini vesile olan zâta söyleyince, o "Okuyabilirsin... Aslında Müslümanlığı kabul etmiş, ama bunu ifade etme imkanını bulamamış. Sıkıntısı bu... Sana hep bunu ifade etmek istiyor!.." diye bir yorum getiriyor. Ondan sonra artık arkasından Fatiha okuyor.

Aslında burada bize ders olacak nokta, kim olursa olsun, zorda kalan, ihtiyacı olan insanlara yardımda bulunmak gerekiyor. Deli Yürek'e Boşnak Müslümanların hiç karşılık beklemeden verdikleri kan hiç boşa gitmiyor; bilakis pek çok kanın dökülmesini önlüyor ve Deli Yürek ailesinden yürekler ve gönüller kazanmaya vesile oluyor. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gidip de gelmez olmayın

Abdullah Aymaz 2010.02.01

Eğitim gönüllülerimiz Bosna'daki bir okulumuzun açılış sıkıntılarını anlatırken şunları söylüyorlar: Saraybosna'da 2004 yılında alınan arsa üzerine 2005 yılında okul inşaatımız başladı.

11.000 metrekare kapalı alana sahip olacak okulun, normal şartlarda 2006 yılında bitirilmesi gerekiyordu. Burada okullar hep 2 Eylül Pazartesi günü eğitim öğretime başlıyor. Ancak inşaatımız yetişmediği için biz okulları 16 Eylül'de açma kararı aldık. Fakat yapılacak o kadar çok iş vardı ki, o tarihe de okul inşaatının yetişip yetişmeyeceği şüpheliydi. Bir yandan da okul yetişmezse, "velilere ne deriz" in hesabı yapılıyordu. Bir yandan zaten paramız ve imkânımız iyice tükenmiş, borçlarımız boyumuzu aşmıştı. Kime ne deriz de inşaatı nasıl bitirtiriz hesabı yapılıyordu. İşte ne olduysa Allah'ın lütuf ve inayetiyle son hafta içerisinde okulun çevre düzenlemesi bitti. Okul içindeki yarım kalan işler büyük oranda tamamlandı. 15 Eylül Pazar akşamı elektrik bağlandı. 16 Eylül günü su bağlandı. Böylece okul bâriz bir inâyet-i İlâhiye ile 16 Eylül günü açılış programına yetişti. Çok geniş katılımlı bir açılış merasimi yapılarak okul eğitime başladı. Aradan iki yıl geçmişti. Kendisi Hacı Muhliç Efendi'nin sohbet halkasındaki insanlardan birisi olan eskiden beri tanıdığımız bir beyefendiyle sohbet ediyorduk. Kendisi "Ben, dedi, size bilmediğiniz bir mesele var, onu anlatayım." diyerek şunları ifade etti:

"Hani sizin okulunuzun 16 Eylül 2006 tarihinde açılışı vardı ya, biz o tarihten tam bir hafta önce Hacı Muhliç Efendi'yle ders yapıyorduk. Kendisi 95-96 yaşlarında. Ders yaparken dahi çok zorlanıyordu, oturduğu yerde bile rahat değildi. Zaten ayağa kalkıp gezmesi neredeyse imkânsız gibiydi. Ben kendisinin malûmatı olması münasebetiyle ders arası bir fırsat bulup, 'Efendim haftaya pazartesi günü Türk okullarının yeni binasının açılışı var.' dedim. Birden o hasta insan, dizlerinin üzerine doğrulup ağlamaya başladı. Hem ağlıyor, hem de 'Benim mutlaka oraya gitmem lazım.' diyordu. Bunu üç defa tekrar edince, 'Efendim rahatsızsınız, açılış programına mı katılmak istiyorsunuz?' diye sordum. 'Hayır, şimdi mutlaka oraya gitmem lazım beni oraya götürün.' dedi. Hemen bir araba ayarladık, biz de beraber arabaya bindik ve ayağa kalkmakta bile zorlanan Hacı Muhliç Efendi'yi okulun olduğu yere getirdik. Gelince arabadan indi, 'Siz beni bekleyin!' dedi ve enteresan bir şekilde ve inanılmayacak bir enerjiyle okulun etrafında bir tur attı. Hem dua ediyor hem yürüyordu. Bu şekilde tur tamamlanınca arabaya bindi. 'Tamam, şimdi dönebiliriz.' dedi. Onu tekrar kaldığı yere getirdik." Bu hadiseyi duyunca son hafta bizim bir sır olan manevi hadiselerden bir tanesini öğrenmiş olduk. Hacı Muhliç Efendi hayatını Osmanlı hayranı olarak geçirmiş, hayatını insan yetiştirmeye adanmış bu yönüyle evlenmeye dahi zaman bulamamış, savaş sırasında insanları cephelere sevk etmiş, cepheleri dolaşarak insanları heyecana getirmiş, o hengâmede kendi talebeleriyle Saraybosna'ya düşman girmemesi için dua halkası oluşturup devamlı dua eden bir zat. 100'e yakın yaşıyla halen hayatta olup çok rahatsız olduğu için kimseyle görüşmüyor. Zaten Tito zamanında cemaatsiz kalan câmiler birer birer kapatılınca, câmileri birer birer dolaşip ezan okuyup

kamet getirerek bir canlılık getirmeye gayret etmiş, uyanık bir ruh... Hacı Muhliç Efendi'nin ilk okullara gelişinin hikâyesi ise oldukça enteresan. Bosna'da savaş ederken bir cuma hutbesinde cemaate konuşurken "Siz zannediyor musunuz ki Türkler buraya gelmeden bu savaş biter?" ifadesini kullanıyor. Arkadaşlarımız da o câmide bu hutbeyi dinlerken çok duygulanıyorlar. Savaşın akabinde 1997 yılında burada ilk eğitim kurumumuz faaliyete başlıyor. Hacı Muhliç Efendi arkadaşlar tarafından okula davet ediliyor. Okula gelince fevkalade memnun oluyor. Yine bir cuma günü okula teşrif eden Hacı Muhliç Efendi okula girip oturduktan sonra ağlamaya ve içini yakan hasretin rakamlarla ifadesi dillerinden dökülmeye başlıyor: "Buradan ayrılışınız üzerinden 119 yıl 2 ay 17 gün geçti, şimdi geldiniz. Ne olur artık bir daha bırakmayın!..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yağmur Dergisi

Abdullah Aymaz 2010.02.07

Yağmur, bazılarının ısrarla ve bilerek görmezlikten geldiği, gerçekte ise çağımızı seslendirmeye gayret gösteren ve yaşananları konu edinen edebî bir dergidir. İki ayda bir yayınlanan Yağmur'un son sayısında, Başyazı'da "Bizim Köyümüz" anlatılmaktadır.

Maneviyatımızın örgülemesiyle asırlar içinde güzelleşip gelişen köy gerçeğimiz için, bu Başyazı'da: "En tatlı hülyaların petekleştiği bu mübarek evlerin en mutena bir köşesinde, şanlı geçmişimizi, bütün mâna ve muhtevasıyla temsil eden anneler-babalar, dedeler-nineler bu umumi sessizliğe denk sükûtlarıyla hep birer vakar ve mehabet abidesi gibi görünür ve bizlere o kadar tesir ederlerdi ki; başkalarını bilmem, ben onları, gökler ötesi âlemlerde edep ve erkân öğrendikten sonra gelip aramıza katılmış ruhaniler gibi hatta onlardan da öte görürdüm. Onlar, daima içimizde uhrevi âlemleri hatırlatan birer mâna ve melekûtun rikkatli birer gölgeleri gibiydiler. Onların oturuş ve kalkışlarına, düşünce ve davranışlarına, aşk, şevk ve ibadet anlayışlarına; hele Hak karşısında el-pençe divan durup tir tir titreyişlerine bakıp da ürpermemek mümkün değildi. (...) Günde birkaç defa, çok ciddi bir merasime hazırlanıyor gibi onların o yürekten abdest alışları... Sonra da mahşere hesaba koşuyor gibi namaza gidişleri... O esnada sık sık duyulan ah ve eninleri ve sızlanışları, bizlerde öyle bir haz ve lezzet, öyle derin bir halavet ve rikkat hâsıl ederdi ki; aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen onların ruhlarının, ruhlarımıza fısıldadığı o mahrem beyan ve o sözsüz talâkatın tesiri hâlâ kendini hissettirmektedir."

"Sen Buralı Değilsin" başlıklı hikâyesinde Şemsettin Yapar Bey şöyle diyor: "Dükkâna vardığımda kolilerin naylon ambalajlarını çekip yırtıyor, bezelye konservelerini raflara diziyordu. Önüne brandadan bir önlük bağlamıştı, önü iki cepli, pazarcı işi. Boğazındaki yumru yutkundukça bir yukarı bir aşağı gidip geliyordu. Derisi iskeletinin hemen üzerine giydirilmişçesineydi, zayıftı. Geçende kilosunu duyduğumda şaşakalmıştım. Tamı tamına kırk beş kiloydu. (...) Hoş beş derken içimdeki kurt kıpırdandı. Merak bu ya, bulaşık bir gülümsemenin ardından pıtlayıp çıkan kelimelerle yayvan yayvan sordum: "Abi kilon kırk beş, nasıl oluyor bu iş, rejim mi yapıyon yoksa? He heh!" Elindeki konserve kutusunu diğerlerinin üzerine bırakırken, yıllarca yaban gözlerden saklamaya özen gösterdiği atadan kalma bir kutunun kapağı yere yuvarlanıvermiş de konuşmaya mecbur kalmışçasına gözleri kısık, bulutsu, sesi mahzun, mükedder mırıldandı: "Mübarek, Urfa'da Allah'a yürüdüğünde otuz beş kiloydu evlat, bizimki aylak oyalanması." Vurulmuştum. Gözlerim gözlerinde kalakaldı. O gözlerde Çamdağı'nı, Isparta'yı, Eskişehir'i, Emirdağı'nı gördüm. Dondurucu soğukta penceresiz odalar, boncuk olup dökülen zehir bezeleri, o ızdıraplı sima, o siyah otomobilin penceresinden kaş altından yorgun bakış... daha neler, neler."

Yüsra Mesude Hanımefendi'nin, Burç FM'de bir sene önce merhum Prof. Dr. İbrahim Canan Hocamız'la yapmış olduğu röportaj, "Prof. Dr. İbrahim Canan: Müslümanın Emekliliği Ölümledir" başlığı altında verilmiş. Bazı cümlelerini aktarmak istiyorum: "Dilimize yerleşmiş olan, menşeyini bilmesek de kullandığımız bir söz vardır: 'Vakit nakittir.' Orijinali 'Time is money' (...) Biz de ahirette saniye saniye hesaba çekileceğimizi bilirsek o zaman, zamanın nakit ile değerlendirilemeyecek kadar büyük bir şey olduğunu anlarız. (...) İslam'da çocukluk kavramı doğumla bülüğ arasını kapsar. Kızsa 9 yaşından, erkekse 12 yaşından itibaren bülüğe erebilir. Zamanımızda çocukluk yaşı kanunen 18'e uzatıldı. Bu, çocuklar için zararlı bir durum aslında; çünkü 18 yaşında çocukların zihni, tabir caizse cin gibi işleyebiliyor. Nitekim, anarşistler çocukları kullanıyor, polis onları yakalasa da 18'den küçükse salıyor."

Dergide birbirinden güzel konular ve yazılar var. Bazılarının başlıkları: Bizim Şiirimiz. Hocaefendi'nin Edebiyata Dair Fikirlerini Anlama Yolculuğu-3, Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri, Divan Şiirinde Efendimiz'le İlgili Birkaç Husus...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sessiz Ustalar

Abdullah Aymaz 2010.02.08

Arkadaşımız Prof. Dr. Şerif Ali Tekalan Bey, "Dirilişin Yol Haritası" olarak ortaya koyduğu yeni eserine "Sessiz Ustalar" ismini vermiş.

Köylerindeki Halil Usta'dan başlayarak, dünyanın her tarafına Anadolu'nun bağrından kopup giden "dağlar gibi parçalarımızı" ele alıp "gürültüsüz ve sessiz" iş yapma ve hizmet etme başarısı sağlayan yiğitleri hem nazara vermiş hem de tecrübelerine dayanarak usul, üslup ve adab-ı muaşeret ve protokol kaidelerine riayet konularında yol gösterici izahlarda bulunmuştur. Kendi üslubunun bir parçası olarak da tenkitlerini latifelerle süslemiştir. Birer tadımlık alıntılarla bu hoş anlatımı sizlere takdim etmek istiyorum:

"Rahmetli Ayvaz Gökdemir anlatmıştı: Gece yarısı ev telefonu çalar. Karşıdaki, Gaziantep'li bir vatandaşdır. O zamanlarda Ayvaz Bey, Gaziantep milletvekilidir. Karşıdaki, İstanbul'dan gelip Gaziantep'e gittiğini ve şu anda Ankara'da terminalde olduğunu, geçerken bir uğrayayım demek için aradığını söyler. Ayvaz Bey de çok iyi ettiğini söyleyerek, yine o zaman Gaziantep milletvekili olan Mustafa Taşar'ın ev telefonunu verir ve 'Aramazsan üzülür, onu da ara.' der. Burada arayan, bunun bir telefon olduğunu, Gaziantep'ten de uygun bir zamanda arayabileceğini düşünmemiştir."

"1955'te Amerika'da zenci-beyaz ayrımı vardı ve zenciler ikinci sınıf insandı. O tarihte ABD'nin güney eyaletlerinde mesela otobüslere zencilerle beyazlar ayrı kapılardan biniyor ve farklı koltuklarda oturuyorlardı. Rosa Parks adındaki zenci bayan, siyahlara ayrılan bölümde otururken beyaz bir erkek, beyazlara ayrılan bölümde boş koltuk olmaması üzerine Parks'tan, kalkmasını istemiş ve Parks da yerini vermemiştir. Otobüs şoförünün polisi araması üzerine 42 yaşındaki Parks, kamu düzenine aykırı davranmaktan suçlu bulunmuş, tutuklanan Parks'a 14 dolar para cezası verilmişti.

Yine Alabama valisi, zencileri üniversiteye sokmama gayreti içindeydi. Böylelikle olaylar patlak verdi. Ama bu mütevazı kadının, otobüs yolculuğundaki kararlı tutumu, bir tarihi dönemin de başlangıcı oldu. Parks, böylece Amerikan toplumunun beyaz kurallarına karşı ilk direnişin sembolü oldu. Bu çalışkan, saygılı ve inançlı kadın, büyük sempati topladı. Rosa Parks olayının ardından siyah ırkın ileri gelenlerinden 50 kişi ne yapılacağını

tartışmak üzere o zamanlar az tanınan Babtist rahip Martin Luther King'in liderliğinde toplanmış ve 'Montgomery Otobüs Olayı'nı başlatmıştı.

Siyahlar 381 gün boyunca -otobüslerde ayırım yasası kaldırılana kadar- otobüsleri boykot etmişti. Bir yıl boyunca otobüslere binmeyen zenciler, her yere yaya gittiler. Zencilerin düzenlediği protestolar bir yıl sonra meyvesini verdi, 1956'da otobüslerdeki ayırımın anayasaya aykırı olduğunun kabul edilmesiyle sonuçlandı. Bu dava, emsal bir karar olarak yalnızca eyaletler arası ticaret hukukuna değil, bütün ırk temelli ayrı tutma yasalarına karşı uygulandı.

Eylem sebebiyle King'e Nobel Barış Ödülü verildi. Bu eylemler, 1964 Sivil Haklar Yasası'nı getirdi. Yasa ile ABD'de ilk defa ırk ayrımcılığı yasaklandı ama bu arada Rosa Parks, 1957 yılında işini kaybetti, başka bir şehre taşınmak zorunda kaldı ve uzun yıllar yoksulluk içinde yaşadı.

Rosa Parks, 1996 yılında Başkan Bill Clinton tarafından Amerika'da sivillere verilen en yüksek ödül olarak başkanlık özgürlük madalyasına layık görüldü. 1999 yılında da Kongre tarafından altın madalya ile ödüllendirildi. 25 Ekim 2005 tarihinde Rosa Parks, hayata gözlerini kaparken bugün dünyada sadece siyalara karşı ayrımcılığın değil, her türlü ayrımcılığın simgesi olmuş oldu. 92 yaşında vefat eden Rosa'nın cenazesi Washington'a, Kongre Binası'na getirildi. ABD Başkanı Bush, Dışışleri Bakanı Condolezza Rice ve Kongre üyeleri, katafalkın başında saygı duruşunda bulundular. Rice, bir zenci olduğu halde, Rosa Parks olmasaydı kendisinin şu anda bu yerde bakan olarak bu mevkide olamayacağını söyledi. Rosa Parks'ın katafalkı, Amerika Kongresi'nde ziyaretçilere açılan ilk kadın ve ikinci zenci Amerikalı oldu."

Bu olay, bizlere büyük bir ders ve ibret kapılarını açıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir çift yün çorap

Abdullah Aymaz 2010.02.14

Senarist Erhan Turhan Bey'in bana anlattığı enteresan bir tevacuk olayını sizlere aktarmaya gayret edeceğim.

2008 yılının başları... Kollama dizisi yayınlanmaya daha yeni başlamış. Dizide en keyif alarak yazdığım karakter İzmir'in yiğit "Eşrefpaşalılar"ı temsilen "Ejder Abi" karakteri... Hayatımda hiç Eşrefpaşalı tanımamıştım. Ama onlar hakkında dinlediklerim, okuduklarım, yiğit oldukları kadar "harbi" olan bu insanlara olan hayranlık oluşmasına vesile olmuştu. Elimden geldiğince çalıştım ve neticede "Ejder Abi" karakterini kaleme alma vazifesini yapmaya gayret ettim. Ejder Abi karakterini oynayacak oyuncunun Ahmet Yenilmez olduğunu öğrendiğimde çok sevinmişim. Çünkü Ahmet Yenilmez, hem oyunculuğu, hem de örnek karakteriyle öne çıkan, Eşrefpaşalılar'ın o dobralığını, harbiliğini, tabiiliğini, yiğitliğini kişiliğinde barındıran biriydi.

Ancak Ahmet Yenilmez, o zamanki makul mazeretlerinden dolayı, ilk üç bölümden sonra diziye devam edemedi. O yüzden üçüncü bölümde Ejder Abi karakterinin diziden hikâye gereği ayrılması gerekiyordu. Dizilerde bir karakter çıkarılacağı zaman genelde -daha iyi bir sebep bulunmazsa- "öldürülür". Bu kadar severek yazdığım bir karakterin ölmesini isteyemezdim. O günlerde Türkiye'nin her yerini nurdan ağ gibi saran gönül köprüleri kurulmuştu. Büyük işadamları, enaniyetlerini pabuçlarının altında ezip, ellerinde poşetlerle Anadolu'nun türlü yerlerinde, özellikle de Güneydoğu'muzda kurban eti dağıtmışlardı. "Ejder Abi de aynen böyle yapardı." dedim ve başladım yazmaya...

Ejder Abi, Kimse Yok mu Derneği organizasyonunda Güneydoğu'ya gidiyor ve kurban eti dağıtıyordu. Orada yaşlı bir nine gözyaşları içinde ona yün çorap hediye ediyordu. Ejder Abi -o ısığında bile en deli kabadayılardan korktuğu adam- bir çocuk gibi ağlıyor, kendisine hediye edilen yün çorapları bir mendil gibi kullanıp gözyaşlarını silerek yaşadıklarını Necip Amir'e anlatıyordu.

Aslında çok defa yaşanan şey bir kere daha yaşanıyordu: Yardım ettiğini sanan kişi, gerçekte yardım edilenin kendisi olduğunun farkına varıyordu. Bu fark ediş, dosdoğru bir adam olan Ejder Abi'yi derinden etkiliyor ve İstanbul'daki dükkânını devredip Güneydoğu'ya gidip oraya yerleşip bundan böyle orada yaşayıp "hizmet etmeye" karar veriyordu.

Bu sahnelerden bir buçuk yıla yakın bir zaman geçti. Bu defa Ahmet Yenilmez, Ejder Abi olarak değil, kendisi olarak, aynı hikâyedeki gibi Kimse Yok mu Derneği'yle birlikte Diyarbakır'a yardım dağıtmak için gitti. Aynı hikâyedeki gibi Kurban Bayramı'nda gidilmişti. Her şey olup bittikten sonra bu tevafuklar fark edildi. Ama tevafuklar bunlarla bitmedi.

Ramazan Umay adındaki engelli bir vatandaşımızın evi yanmıştı. Kimse Yok mu Derneği'nden İsmail Bey, Ahmet Yenilmez ve beraberindeki diğer güzel insanlar, Umay ailesini ziyaret gittiler. Onlara mağduriyetlerini unutturacak yardımları iletiler. Umay ailesi bu güzel insanlara ne vereceklerini bilemiyordu. Anadolu yüreği böyle bir şeydi işte... Kendilerine yardım için gelenlere hediye veren insanlar başka hangi topraklarda yaşıyordu ki? Çam sakızı çoban armağanı niteliğinde bir şeyi vermek için uzattılar. Bir çift yün çorap!

Yükreklerini verselerdi herhalde böyle nurani bir tsunami etkisi yapmazdı yüreklerde. Yün çoraplar Ahmet Yenilmez'e uzatılmıştı... O an sanki zaman durdu. Ama gönüllerin göz pınarları durmadı. Bir buçuk yıl önce bir dizi hikâyesinde Ejder Abi'ye bir çift yün çorap verilmişti, bir buçuk yıl sonra ise Ejder Abi'yi oynayan Ahmet Yenilmez'e dizide değil, gerçek hayatta verilmişti! Bir buçuk yıl önce o senaryoyu Yazdırın'la, bir buçuk yıl sonra bu insanları bir araya Getiren, Ramazan Umay'a o yün çorabı Verdiren aynı Külli İrade idi. Kaderin Kalemî böyle tatlı bir tevafukla her şeyin Sahibi'ni yine apaçık göstermişti... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sulh adacıkları

Abdullah Aymaz 2010.02.15

Meslek hayatının son on yılında Milli Eğitim Bakanlığı Yurtdışı Eğitim Öğretim genel müdürü olarak hizmet veren Aysal Aytaç Bey, bu dönemle ilgili hatıralarını "Yurt Dışındaki TÜRK OKULLARI Sulh Adacıkları" isimli eserinde toplamıştır.

Bu hatıralardan bazı bölümleri aktarmak istiyorum:

Kenya'da belletmenlik yapan Erkan Cüce anlatıyor: "Bir keresinde öğrenciler beyazlar hakkında olumsuz konuşuyorlardı. Bunun üzerine 'Ben de beyazım. Neden benim yanımda beyazlara küfrediyorsunuz?' diye sordum. Cevap olarak bana 'Ama hocam senin tenin beyaz. Sen bizdensin. Afrikalısınız.' dediler."

Eski Milli Eğitim Bakanı Metin Bostancıoğlu'nun yurtdışındaki Türk özel okullarına karşı aşırı kin ve nefreti vardı. Onların başarılarını duymaktan çok rahatsız olur, bu okulları hep benimle özdeşleştirir, ben burada (Yurt Dışı Eğitim Öğretim genel müdürü olarak) olduğum için bu okulların başarılı olduğunu sanırdı. Yurtdışına gittiğinde bu okullara girmez, yanlışlıkla girdiği okulların da kapısından dönerdi. Bu okullarla ilgili soru soran kişilere ve basın mensuplarına da, "Biz bu okulları tanımıyoruz. Bizimle ilgileri yok." diye cevap verirdi. (...) Yıllar

sonra Metin Bostancıoğlu, Moskova'ya gider. Kendisiyle ilgilenen Rus mağaza görevlisinin Türkçeyi çok iyi konuştuğunu görünce şaşırır ve, "Türkçeyi bu kadar güzel nerede öğrendiniz?" diye sorar. Genç kız, Moskova'daki Türk okulunda okuduğunu ve Türkçeyi burada öğrendiğini söyler, Bostancıoğlu'nu da okuluna davet eder. Ertesi günü Türk okulunda buluşurlar. Bostancıoğlu, okulda gördükleri karşısında çok şaşırır, duygulanır. Türkiye'ye döndüğünde yakın dostlarına bu olayı anlatır; "Bakan iken bu okulların aleyhinde olmakla çok yanlış yapmışım." diyerek adetâ günâh çıkartır.

Cengiz Aytmatov şöyle diyordu: "Anadolu insanı 'Beyaz Gemi'de kaybolan milyonlarca çocuğu aramaya koyulmuştu Asya steplerinde. Hiçbir karşılık beklemeden, Anadolu'nun vefakâr insanları Asya'ya koşuyordu. Kimileri ticaret için, kimileri okul açmak için geliyordu. Şimdilerde bu okulları gördükçe iki dünya savaşına sahne olan bu topraklara evrensel barışın tohumlarının atıldığını görüyorum. Bu okulların, 'Global Köy'ün (dünyanın) baş belası terörün panzehiri olacağını düşünüyorum. Bu okullarda din, dil, ırk ayrımı yapılmaksızın insanlık sevgisi üzerine eğitim yapılıyor. Bu okullarda iki şey önemli; eğitim ve ahlâk. Milletler arasında barış köprüleri kuran bu eğitim kurumlarının çoğalmasa en büyük arzum."

6. Türkçe Olimpiyat-ları'nın finaline katılan Bülent Arınç, akıl ve duygu dolu bir konuşma yapmıştı. (...) Arınç gözyaşlarını tutamadı. Geçen yılki olimpiyatların töreninde, Türkiye'ye çok uzak ülke olması sebebiyle Moğolistan'ı ve oraya gitmek zorunda kalan bir diplomatla ilgili hatırasını anlattığını hatırlattı; "Nereden bilebilirdim ki birkaç ay sonra da Adem Tatlı, Moğolistan'da vefat edecek ve biz, bir yıl sonra eşine ve çocuğuna bir emanet vereceğiz." dedi. (...) Coşkuyla akıp giden konuşmasında Arınç, olimpiyatlar için Türkiye'ye gelen çocukların çok mutlu olduklarını, dile getirdi "30 küsur yıldan beri siyasetteyim ve 5 yıldan beri Meclis başkanlığı yapıyorum. Bütün bu siyasi hayatımı 50 ile çarpsanız, bu çocuklar için yapılan hizmetin yanında sıfır derecede kalır." dedi.

Aysal Aytaç Bey'in bu güzel çalışmasından bazı bölümleri size takdim ederek, bu kitap hakkında bir nebze bilgi vermeye çalıştım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adampol / Polonezköy

Abdullah Aymaz 2010.02.22

1722 yılından itibaren, Rusya, Avusturya ve Prusya'nın Polonya'nın topraklarını paylaşmaları üzerine bu işgale karşı ayaklanan birçok Polonyalı direnişçi subay ve asker; böyle bir parçalanmayı asla kabul etmeyen Osmanlı Devleti'ne sığınmıştır. Ayrıca Rus ordusuna zorla katılan Polonyalı askerler, Kırım Savaşı sırasında Osmanlı topraklarına kaçmışlardır.

Sığınmacılar esas itibarıyla Polonyalı Prens Adam Jerzy Czartoryski'nin İstanbul'da kurduğu Polonya temsilciliği tarafından örgütlenmiştir. Bütün baskılara rağmen Sultan Abdülmecid, "Tacımı veririm, tahtımı veririm; fakat devletime sığınanları asla geri vermem." diyerek insanlığını ve merhametini göstermiştir. Bu alicenaplığını sadece Polonyalılara göstermemiş, 1850'lerde kıtlık altında inleyen pek çok insanı ölen, pek çokları da Amerika vs. ülkelere göç eden İrlandalılara karşı da göstermiştir. Onlara hem para yardımı yapmış hem de beş gemi erzak göndermiştir. Bunların belgeleri arşivlerimizde mevcuttur. Hatta İrlandalı asillerin gönderdikleri teşekkür mektupları da... İşte bu şefkatli Padişah, bugünkü Beykoz ilçesi sınırları içindeki beş bin dönüm araziye Polonyalı göçmenlere tahsis etmiştir. 19 Mart 1842'de kurulan köye, kurucu Prens Adam Czartoryski'nin adı verilmiş ve "Adampol" ismi ile anılmıştır. Adampol'un bugünkü adı Polonezköy'dür.

1918'de Polonya bağımsızlığını kazanınca birçokları kendi ülkeleri Polonya'ya dönmüştür. Osmanlı'ya sığınan bazı meşhur Polonyalılardan birisi, General Josef Zachariasz Ben'dir. Kendisini çok seven askerler ona "Ben Baba" derlerdi. 1848'de Macaristan'ı bağımsızlığa kavuşturma savaşında Kossuth Lajos'a destek oldu. Sekesuar savaşında yenilince Kossuth ile beraber Osmanlı'ya sığındı. "Ben Baba" daha sonra Müslüman olup Murat Paşa adını aldı. Murat Paşa'nın Budapeşte'de Dışişleri Bakanlığı önünde heykeli vardır. Macar gençleri 1956 bağımsızlık mücadelesini bu heykelin önünde başlatmışlardır. Her sene Budapeşte'de törenlerle anılmaktadır. Bunlardan bir tanesi Count Michal Czajkowski'dir. İstanbul'a gelmiş, Müslüman olmuş ve Mehmet Sadık Paşa ismini almıştır. Kırım Savaşı'nda bizim yanımızda Polonya bölüğünün komutanlığını yapmış, büyük yararlılıklar göstermiştir. Bölüğüne padişah tarafından nişan sancağı verilmiştir.

Nazım Hikmet'in dedesi Konstantin Borzecki de Osmanlı'ya sığınan Polonyalılardandır. Maiyetinde çalıştığı Ömer Lütfü Paşa'nın kız kardeşi ile evlenmiştir. Müslüman olmuş ve Mustafa Celaleddin Paşa ismini almıştır. Katıldığı savaşlarda üstün başarılar göstermiş, harp okulunda harita hocalığı yapmıştır. Teodor Rayski Osmanlı'ya sığındıktan sonra Müslüman olmuş, yüzbaşılığa kadar yükselmiştir. Emekli olunca 1889'da hâlâ işgal altındaki Polonya'ya dönmüştür. 1900'lü yılların başında Krakow'da evinin çatı katına minareli aile mescidi yaptırmıştır. Bu minare hâlâ korunmaktadır. Müslüman olan Teodor Rayski'nin oğlu General Ludami Rayski, Osmanlı vatandaşı olarak Birinci Dünya Savaşı'na katılmıştır. 1 Mart 1915'te Çanakkale'ye hava gözlemcisi ve savaş pilotu olarak katılır. Çeşitli madalyalarla taltifler alır.

Polonya'nın milli şairi Adam Mickiewicz de 1855'te İstanbul'a gelmiştir. Kırım Savaşı'mızı desteklemiş, Polonyalıların bize olan desteklerini güçlendirmek için uğraşmıştır. "Polonya'nın komşu düşmanlar tarafından bölünmesine karşı, hiçbir devletin sesi çıkmadığı günlerde, tek dostumuz Türkler olmuştur. Biz Türkleri, düşmanımızın önünde eğilmediği için, üstün bir millet olarak severiz." demiştir. Şimdi ise bu tarihî dostluğu bilim ve eğitim meyveleri ile süslemek için eğitim gönüllülerimiz Polonya'da bulunmaktadır. İlköğretim, ortaöğretim ve üniversite seviyesinde hizmet vermektedirler. Güzel Türkçemizi de öğretmektedirler. Bu faaliyet ve gayretlerinden dolayı Polonya halkı ve idarecileri nezdinde haklı bir sevgi ve itibara sahiptirler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İntihar

Abdullah Aymaz 2010.02.28

Yeşilay Haftası münasebetiyle sizlere yurtdışına giden eğitim gönüllülerinin hatıralarından bazı ibretli olayları aktarmak istiyorum.

Ali Akkız Bey diyor ki: Başkurdistan'da gençler çok neşeli görünürlerdi. Ben hiç ağlayan genç görmedim desem mübalağa etmiş olmam. Orta yaş ve üzerindeki insanlar sürekli bir endişe, bir bunalım içindeydi sanki. Belli ki çok sıkıntıları vardı. Ama bunu hiç hissettirmemeye çalışırlardı. Ben bunu hissederdim. Çok izzetli insanlardı. Veli ziyaretleri bizim insanlarla içli dışlı olmamıza vesile olurdu. Bu ziyaretlerde edinirdik intibalarımızı. Velilerimiz ziyaretlerimizde dertlerini yan odaya bırakır masaya öyle otururlardı sanki. Masayı en güzel şekilde donatırlar, ellerindeki masaya tamamen yayarlardı. Mutlaka çorbası, yemeği, sütlü çayı, tampoku, meyvesi olurdu her masada. Sürekli, "ye, ye", derlerdi. Mesela bizim komşumuz Sacide Apa (abla) o kadar çok aşı derdi ki, ismi bizim evde 'Aşı Apa'ya çıkmıştı adı. Yedirmeyi, izzet-i ikramı öyle severlerdi.

Bir velimiz vardı. Çok iyi niyetli birisiydi. Ressamdı kendisi. Bir zaman Afganistan'da savaşmış. Psikolojisi pek yerinde değildi. Çok içerdi. Onu Ömer Abi okul-aile birliğine almıştı. Hanımı çok görgülü bir hanımefendiydi. Kocasının içmesinden çok rahatsız olurdu ama kocası bir türlü içkisiz yapamıyordu. Maddi açıdan güç

durumdaydılar. Ömer Abi ona resim yaptırıp okulun duvarlarına astırırdı. Böylece biraz para kazanmış olurdu. Ama adam parayı alıp yine içkiye verirdi. Adeta hiç ayık gezmezdi. "-Bizi Ruslar alıştırdı bu merete", derdi. "-İyi ya, şimdi sen vazgeç, onlar alıştırdıysa sen de bırak", derdi Ömer abi. "-Tamam, bırakacağım, bir daha ağzıma sürmeyeceğim", derdi ama yanından çıkar çıkmaz, artık neyse derdi, alır içerdi yine. Birkaç defa intihar teşebbüsünde bulunmuş. Bir defasında öğrencimizin kendisi, bir defasında annesi, bir defa da teyzesi kurtarmış adamı. Annesi, "-Bir daha teşebbüs edersen kurtarmayacağım bilmiş ol", diye haykırmış. Sonra bakmış olacağı yok, iki kızını alıp Ufa'ya taşınmıştı kadıncağz. Oğlu bizde okuduğu için yanında götürmemiş, babasıyla kalmasına müsaade etmişti. Bir gün öğrencimiz evine döndüğünde babasını tavandan sarkıtıp boynuna geçirdiği iple salonun ortasında sallanır bulmuş. İş işten geçtiği için yapacak bir şey kalmamış. Epey bir siniri bozuk ortada dolaştı durdu o öğrencimiz.

Bilal Atabey ağabeyimiz anlatıyor: Yine 1993 senesinde çevre hizmetinde iken bizim mescide okumaya gelen bir teyzenin evine yemeğe davet edilmiştik. Malum olduğu üzere buralarda misafire en büyük ikram olarak içki sunuluyor. Misafirliğine gittiğimiz apayın kocası ısrarla bize içki ikram ediyor. "Biz içki kullanmıyoruz", desek de o ısrarından vazgeçmiyor. "-Eğer içki teklif etmede ısrar ederseniz biz kalkıyoruz", dedik. Teyze kocasına ne kadar, onlar içki kullanmazlar, dese de nafile. Çünkü o bu zamana kadar hiç içki içmeyen insan görmemiş ve buna inanmıyor. Defeatle yüz gram, olmazsa elli gram, diyerekten içki sunmaktan vazgeçmiyor. En sonunda başaramayınca da başlıyor ağlamaya... Daha sonra onları beş-altı yıl sonra ziyaret etme imkanım oldu, Rabb'im'in inayetine bakın ki o abi içkiyi bıraktığı gibi namaza da başlamış, Rabb'im onlara hacca da gitmeyi de nasip eylemiş. Hatta ezberlediği sureleri, benden doğru okuyup okumadığını kontrol etmemi bile istedi.

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İçki intiharı

Abdullah Aymaz 2010.03.01

Rusya Federasyonu'na bağlı bir yerde eğitim gönüllüsü olarak çalışan Samî Şahinduran hatıralarını anlatırken diyor ki:

Akyar kazasından birkaç öğrencimiz vardı. Bunlardan birisi gayet güzel, tertipli bir öğrencimiz olan İlyas Mambetov'du. Ders notları ve terbiyesinin güzel olması dikkatimizi çekmişti. Geleceği parlak görünüyordu. Ama bazen beklemediğimiz davranışları, çıkışları da oluyordu; küçük bir şey söyleseniz, hemen gözleri yaşarıyordu. Her öğrencimiz gibi, onun da aile yaşantısını görmeliyiz, diyerek köylerine veli ziyaretine karar verdik. Bir annede olmaması gereken bir şey varmış annesinde; içki... Mel'anete, bağımlılık derecesinde düşkünmüş. Oğlu bu durumdan muzdaripti. Annesi ile görüşürsek belki içki içmeyi bırakır diye düşünmüş olacak ki görüşmek istediğimizi söyleyince kabul etti. Ama biraz da tereddüt etti. Annesini o şekilde görmemizi istemiyor olabilirdi. Nihayetinde köye ulaştık. Bizleri çok güzel karşıladılar. İkramlardan sonra uyku saati gelince, annesine sınıf öğretmeni olarak görüşmek istediğimi söyledim. O da, 'Olur, buyrun görüşelim.' dedi. Gecenin geç saatlerine kadar süren sohbetimiz başladı. Oğlunun ve bizim kendisini çok sevdiğimizi ve saydığımızı söyledikten sonra onun bu durumunun evladının geleceğini menfi etkileyeceğinden, bazen en

küçük şeylerde bile duygulanıp ağladığından bahsedince gözyaşlarına boğuldu. Bir süre konuşamadık... Daha sonra bir daha içmeyeceğine samimi olarak söz verdi. Bu arada görüşmemiz belki 10-15 defa kesildi. Sebebi ise hemen birçok köy evi gibi burada da şekerden ucuz içki üretilip satılıyordu. Öğrencimizin annesinden köyün genci yaşlısı gelip içki satın alıp gidiyorlardı. Hemen her evde az çok "samagon" denilen bu içki üretilirdi. Neyse görüşmemiz sabaha doğru ancak bitmişti. Oradan ayrıldıktan sonra öğrencimiz annesinin içkiyi bıraktığını ve çok farklı bir insan olduğunu söylemişti bize. Aradan altı ay gibi bir zaman geçmişti öğrencimiz, 'Öğretmenim, annem akraba ve arkadaşlarının zorlaması ile düğünde tekrar içkiye başladı.' dedi. Rabb'im affetsin, sonra bir daha gidip görüşmedik. İnşallah ötelerde bundan hesaba çekilmeyiz. Allah kusurumuzu affetsin diyorum; çünkü öğrencimizin annesinin birkaç yıl sonra intihar ettiğini haber verdiklerinde adeta yıkılmıştık. Evet, içkiden dolayı intihar etmiş ve velimiz ölmüştü. Allah'ım onun taksiratını ve bizlerin de günahlarını affetsin...

Yücel Salimoğlu anlatıyor:

Kazan'dayken başımızdan geçen bir olay: Günlerden pazar. Müdürler toplantısı için başka bir şehre diğer bir müdür arkadaşın arabası ile gitmiştik. İşimizi bitirdik, geri dönüyoruz. Sıcaklık -18 civarı. Araç 70-80 km/s ile seyrediyor. Arkada ben ve diğer bir okulun müdürü bazı olumsuzlukları dile getiriyor ve kendi milletimiz adına pay çıkarmaya çalışıyorduk. Yollarda herhangi bir buzlanma görülmemesine rağmen birden araba kaymaya başladı. Allah'tan karşıdan herhangi bir araç gelmiyordu. Şoför ne yapsa da araba durmuyordu ve biz bir şarampole yuvarlandık. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama gözümüzü açtığımızda araba ters dönmüştü. Haliyle biz de içinde enteresan bir şekildeydik. Şeklimizi normal hale getirince araç dışına çıktık. Allah'tan kimsede bir şey yoktu. Yola çıkarak, bir çekici veya kamyon bulup aracımızı çektirelim diye beklemeye başladık. Pazar olduğundan fazla bir araç yoktu yollarda. Küçük araçlar da o kadar bir derinlikten arabayı çıkaramazdı. Beklemeye koyulduk. Polis arabası görünce sevindik. Problemimizi şöyle veya böyle halleder, bir araba zorla da olsa durdurur, dedik. Adamlar yanımızda durdular... "Kaydınız mı?" dediler. "Evet" dedik. Bize, "He he!.. Yanlış günde kaymışsınız." dediler. "Nasıl yani? Kaza yapmanın günü mü olurmuş?" dedik. Anlamadığımızı söyledik ve izah etmesini rica ettik, "Aslında köylerde çekici vardır, ama bugün pazar. Tüm şoförler sarhoştur. Kimse gelmez." dediler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Katı kalpleri yumuşatan gözyaşları

Abdullah Aymaz 2010.03.07

Sadettin Başar Bey, Orta Asya'da Türk kolejlerinin açılış hikayelerini anlatırken şöyle diyor:

Tacikistan'a gittiğimde Hacı Kemal Ağabey'in hitabeti, asaleti, bilgisi yetkililer üzerinde müessir olmuştu. Onun için özel ilgi göstermişler ve Tacikistan'da kalmasını teklif etmişlerdi. Milli Eğitim Bakanı, oradan Türkmenistan'a geçeceğimiz için Türkmen bakana telefon edip, bize randevu ayarlamıştı. Duşanbe'den Türkmenistan'ın başşehri Aşkabat'a gelirken uçağın tekerleri yere temas eder etmez hostes isimlerimizi anons etti. Bu anons bizim Milli Eğitim Bakanlığı tarafından karşılanacağımızın işareti idi. Daha uçağın merdivenlerinden yere ayak basar basmaz, siyah renkli resmi bir araba ile aslen Rus olan Türkmenistan Eğitim Bakan yardımcılarında

Alexander Ivancenکو "Hoş geldiniz" diyerek bizi karşıladı. Ertesi gün "Eğitim Bakanı Bayram Nursahatov, Moskova'da olduğu için, yardımcısı Beycanov görüşmek için yarın sizi bekliyor." dediler.

Ertesi gün Beycanov Bey ve beraberindeki heyetle görüşmeye başladık. Bakan yardımcısı anlattıklarını ütopik bulmuş olmalı ki, anlattıklarımıza inanmak istemiyordu. Tepkisini de "Siz bize para yardımı yapın, biz kendi okulumuzu yaparız. Bir kızıl bayrak gitti, bize yeni bir kızıl bayrak lazım değil." diyerek gösterdi. Bu tatsız ifadeye rağmen, Türk-Türkmen kardeşliğinin önemini ifade eden çok güzel sözler söyledi. İşin tatlıya bağlanmasını ümit ederken, hiçbir yumuşama görülmedi. Kemal Ağabey'i biraz tanıdığım için bu sefer ne zaman güreleyecek diye beklemeye başladım. Birdenbire duygulanmaya başlayan Kemal Ağabey ağlamaya başladı. Artık resmiyeti bir tarafa bırakmıştı, hem ağlıyor hem konuşuyordu. Muhataplarının konuşmasını anlayıp anlamamalarını hiç düşünmeyerek şöyle diyordu:

"Bakan Bey, biz Türk milleti olarak tam yetmiş senedir, aramızdaki şu demir perde kalksa da kardeşlerimizle bir kucaklaşsak, hasretimizi gidersek, kardeşlerimize yapabileceğimiz bir işleri bir ihtiyaçları varsa, gidip dertlerini dinleyip gidersek, yapabileceklerimizi yapsak ve vefa borcumuzu ödesek diyorduk. İşte sırf bunlar için yanınıza geldik. Kusura bakmayın ama sizin "Bir kızıl bayrak gitti, bir kızıl bayrak daha istemiyoruz." sözü bizi rencide etti. Ne demek bu? Onu en az sizin kadar biz de istemiyoruz. Biz buraya kendi bayrağımızı dalgalandırmaya değil; eğer bir gün bu topraklarda okullar açılırsa, bir zaman buralarda yetişmiş, ilimle, bilimle dünyayı aydınlatmış ecdadımız gibi, aynı geni taşıyan yavrulardan atalarının yaptığı gibi, insanlığın içinde bulunduğu çıkmazın içinden çıkarsınlar, Türkmenlerin ününü dünyaya duyursunlar düşüncesiyle buraya geldik. Sizi asimile etmeye değil, sizinle kucaklaşmaya geldik. Teklif ettiğimiz hizmetin biz sadece zahmetine talibiz. Yeni yetişen neslimiz, ancak iyi bir eğitimle eğitilirse, bundan sadece Türkmen milleti faydalanacaktır. Çocuklarımız bilmedikleri dünyayı tanıyıp görsünler, bizim yaşadığımız hasreti onlar da yaşamasınlar, esas kardeşleri olan bizleri tanısinlar diye size geldik. Siz bizi yanlış anlıyorsunuz!"

Kemal Ağabey bunları söylerken adeta kendinden geçmişti, gözlerinden süzülen yaşlar sakalları arasından inip ceketinin yakasını ıslatıyordu. Bu duygu dolu samimi hali, muhataplarımızın bazılarını etkilemişti ama Bakan Yardımcısı'nın adeta konuşulanları dinlemek istemiyormuş gibi bir hali vardı. Tam kalkacağımız sırada, bir anda kanaatini değiştirmiş bir tavırla, belki biraz da misafir olduğumuzu hatırlayarak rahatsız olmuş olacak ki, "Mademki, siz fazla kalamayacaksınız, eğer bu konuda anlattıklarınızın detaylarını görüşebileceğimiz arkadaşlarınız varsa, onlar gelsin. Hem bu arada Bakan Bey, Moskova'dan gelmiş olur, çözüme bağlarız." dedi. Daha sonra görüşmeler yapıp 1992-1993 eğitim yılı Türk-Türkmen mekteplerinin başlangıç yılı oldu.

Aradan birkaç ay geçtikten sonra, yine bir münasebetle Aşkabat'a gitmiştim. Eğitim Bakanı Bayramsahat Bey'i ziyaret ettim. Okulun açılışından dolayı teşekkür ediyor, öğretmen ve belletmenlerin çalışkanlıklarından ve dürüstlüklerinden dolayı memnuniyetini bildiriyordu.

Saadettin Bey'in bu hatırasını, Hacı Kemal Ağabey'in vefatının (13 Mart 1997) yıldönümünü hatırlayıp, Fatihalar gönderelim diye sizlere aktarıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kaç kişinin katilisin?

Eğitim gönüllülerimizden Zafer Altun Bey, hatıralarını anlatırken okuldan atılacak iken kazanılan bir öğrencinin ibret dolu serüvenini şöyle dile getiriyor:

Neftekamsk ilk tayin yerimdi. İyi biliyordum Neftekamsk'ı. Okulun ilk öğrenci kabul sınavını Ömer Ağabey'le biz yapmıştık. Sevdığım insanlar vardı orada. Ömer Kavaklı Ağabey, Sami kardeşim, Ali Akkız Ağabey, Gürkan Ağabeyler ve daha nice elleri öpülesi ağabeyler vardı. 10-B sınıfının hem belletmeni, hem de sınıf öğretmeniydim. Onuncu sınıf, sınıflarının en sosyali, en haşere, en yaramaz ve enlerin çok olduğu bir sınıftı kısacası.

Bu öğrencilerden bir tanesi vardı ki anlatılamaz. Her türlü zararlı alışkanlığı vardı. Ben gelmeden önce yapılan öğretmenler toplantısında bu öğrencinin okulla ilişkisinin kesilip kesilmeme durumu konuşulmuş. Yerli hocalar ve bizim arkadaşların hepsi şikâyetçiydi. Aslında çocuk çok zeki ama evdeki sorunlar, ilgisizlik öğrenciyi kötü arkadaşlıklar, oradan da zararlı alışkanlıklar edinmesine sebep olmuştu.

Kendi evinde kalıyordu. Evde kalan öğrenciler bize pek yakın durmazlardı. Bu problem Ufa'da ve diğer okullarda aynı durumdaydı. Futbol maçında ilk defa tanıştık onunla ve diğer birkaç arkadaşıyla. Hemen kanım kaynamıştı. Derken birkaç defa daha değişik münasebetlerle dar dairede bir araya geldik. Çay, sohbet derken aradaki mesafeyi bir hayli daralttık. Bir haftada iki defa görüşmeye başladık. Sonra bazı hafta sonları beraber kalmaya başladık. Bu arada dersleri düzelmeye başladı. Okulun ikinci çeyreğinde yurttan kalmaya başladı. Haftanın yedi günü görüşme imkânım olacaktı, yakından ilgilenecektim. Ağabey-kardeş gibi olmuştuk. Gözle görülür bir şekilde düzelmeler olmuştu. Apayrı bir öğrenciydi. Rus dili ve Edebiyatı Olimpiyat Yarışması'nda okulumuzu temsil etti, dereceye girdi. İkinci yıl Rusya tarihinde yine okulumuzu temsil etti ve dereceye girdi. Şehirde spor müsabakalarında ferdi ve grup olarak dereceler aldı. Uluslararası ilişkiler bölümünü dereceyle kazandı. Allah kabiliyet vermişti. Biz ise sebep olmuştuk. Daha sonra üç arkadaşının gerçekleri bulmasına sebep oldu.

Okuldan kaydı silinmek üzere olan, yerli öğretmenlerin dersine girmek istemediği, her türlü kötü alışkanlığı olan bu öğrenci bir gün odama geldi. Belli ki çok üzülmüş, dokunsan ağlayacak. Çok geçmeden ağladı zaten. Biraz ağladıktan sonra sordum: "Neden ağlıyorsun?" "Abi biz siz öğretmenlerimiz sayesinde, hizmet sayesinde doğru yolu tanıdık. Ama bugün ağabeyim intihar etmek istemiş. Annem zorla kurtarmış. Ağabeyim ölseydi, ben Allah'a nasıl cevap verecektim kardeşi olarak?.." dedi.

Ben de içimden şu şekilde dua ettim: "Allah'ım, beni bu çocuğun yüzü suyu hürmetine affet!" Sonra da, "Kısa zamanda ona bu şuuru veren, bu inceliğe getiren Rabbim Sana binler şükürler olsun!" dedim. Allah, buralara el uzatan Kayserili esnafın, Adanalı esnafın gayretlerini, fedakâr öğretmen ve idarecilerimizin gayretlerini boşa çıkarmadı.

Zafer Altun Bey'in bu ifadeleri eskilerin bir sözünü hatırlattı. Denilir ki: Eski âlimler bir araya gelince, birbirlerine "Kaç kişinin katilisiniz?" diye sorarlarmış. Yani sana "Yetiştir" diye teslim edilen kaç öğrenciye sahip çıkamadın, onları ilim kervanına katamadın da onların bir nevi katili oldun diye sorarlarmış...

İbretlik hatıralar

Abdullah Aymaz 2010.03.14

Arkadaşımız Osman Şimşek Bey, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin sohbet öncesi soru-cevap faslına geçmeden çaylar içilirken on-on beş dakikalık müddet içinde ya salonda bulunanlardan birisini görmenin veya o anda duyduğu bir cümlenin, yahut sağında ve karşısındaki sehpa da duran iki panoda devamlı değişen tabloların veyahut gözlerini yaşartan bir mülâhazanın çağrıştırdığı duygularını ve düşüncelerini ifade sadedinde söylediklerini derleyip bir kitap haline getirmiş.

Bu çalışmaya "M.Fethullah Gülen'in Ruh Dünyâsına Ayna İBRET LİK HATIRALAR" ismi verilmiş.

Bunlardan birkaç tanesini aktarmak istiyorum: (Hocaefendi, Eşrefpaşalıların anlatıldığı yerde diyor ki:) Birkaç tanesi bir vesile ile câmiye gelmiş, vaaz dinlemiş ve bir daha da halkadan ayrılmamıştı. Allah rahmet eylesin, geçenlerde vefat eden Zafer onlardan birisiydi. Zaman zaman ziyarettime gelirlerdi; ayrı yerleri vardı onların. Gidip yanlarına oturur ve onlara özel bir lisanla konuşurdum; bir yönüyle, onlarla hususî sohbet ederken ayrı bir ben olurdum. Bu Eşrefpaşalılardan birisi de Kumcu İbrahim Efendi idi. Bir gün benim orada olduğumu zannederek bir evi basmışlar, içeride buldukları herkesi tevkif etmişler. (...) Hemen bir arabaya bindim, İzmir Emniyet Müdürlüğü önünde arabayı âram eyledim; kapıda şöyle bir göründüm. Benim orada olduğum haberi anında İbrahim Efendi'ye ulaşmış. Polisler içeriye girip çıkarken ona, "Fethullah Hoca, Emniyet Müdürlüğü'nün önünde seni bekliyor." demişler. O, tutuklanmayı da göze alarak benim kendisinin yanına koşmam karşısında öyle moral bulmuş ki, serbest kaldıktan sonra arkadaşlarına şöyle demiş: "Hocamın gelişi beni öyle cesaretlendirdi ki, vallahi artık o andan sonra gerekirse orada altmış sene kalabilirim!.."

Bazıları duvarların inlemesini inanılmaz bulabilir. Oysa hayat şu üç buutlu âlem den ibaret değildir. Bu türlü hadiselerin benzerlerine çok rastlanmıştır ve böyle şeyler her zaman da görülebilir. İnanmayan inanmasın; size kendi başımdan geçen bir vak'ayı da anlatayım: Kestanepazarı'nda idareci olduğum dönemde, Tepecik'te bir ev tutmuştuk. Orası bir yönü ile kötülöklere açık bir mahalleydi; fakat o evde hikmetini bilemediğim bir rûhanilik vardı. Bazı geceler geç vakitlere kadar kalır ve arkadaşların arasında zamanı ihya etmeye çalışırdım. Yine mübarek gecelerin birinde, İşâratü'l-İ'caz'dan okumaya başlamıştık. Birkaç saat sonra bazı arkadaşlar istirahat için odalarına çekilmişlerdi. Birkaç kişi müzâkereye devam etmiştik. Tam, "Ey Habîb-i Şefîk! Ey Şefîk-i Habîb!" ifadesini okurken, evin duvarlarından bir inilti gelmeye başladı. Ben dört-beş defa aynı iniltiyi ve hicran dolu sesi duydum. Duvardan etrafa yayılan ses "Off!.. Off!.." şeklindeydi. Size kase m le teminat veririm; duvar âdet a bir insan gibi vuslat hasretiyle inliyordu...

Hocaefendi'nin bu son anlattığı olaydan benim de haberim oldu. Onlar (Hocaefendi, Koca Yusuf Ağabey, Muazzam Ağabey ve hatırlayamadığım birkaç kişi daha geç vakit gelmişlerdi. Üç katlı binanın üst odalarından birisine geçip sabaha kadar İşâratü'l-İ'caz tefsirini baştan sona okumak istiyorlardı. Biz öğrenci olduğumuz için odalarımıza çekilmiştik. Kahvaltıdan sonra biz Koca Yusuf Ağabey'le yolda beraberdik. Dedi ki: "Bir müddet sonra benim uykum geldi, onlar sırayla okuyarak devam ediyorlardı. Sabah namazına kalktım, abdest alıp geldim. Onlar doğrudan namaza durdular. 'Siz hiç uyumadınız mı?' diye sordum. 'Hocaefendi okurken duvarlar inledi.. Şoke olduk. Sabaha kadar da bir daha okumadık ve gözümüze de asla uyku girmedi.' dediler."

Zaten Hocaefendi o haftaki cuma konuşmasında "Materyalist kafalar inanmasalar da, hakikatleri duvarlar da tasdik eder!.." diye bir ifade kullandı. Ben olayı duyduğum için bu mesele üzerine söylediğini anladım. Eğer teyp bantları ile tespit edilen bu konuşma şimdi de bulunup dinlenilse, anlaşılacak hatta tarihi bile tespit edilebilecektir... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şölene hazırlanır gibi...

Abdullah Aymaz 2010.03.15

İhsan Atasoy Bey'in, Bediüzzaman Hazretleri'nin sır kâtibi Mehmed Feyzi Efendi ile ilgili bir kitap çalışması var. Yeni öğrendiğim pek çok hatırayı ihtiva eden bu eserden bazı iktibaslar yaparak sizlere tanıtmak istiyorum.

Mehmed Feyzi (Pamukçu) Şallıoğlu Kastamonu'da, 28 Mart 1912'de bir Ramazan günü dünyaya gelmiştir. Hâfızlığını bilinen klasik hâfızlık metoduyla her cüz'ün sonundan ezberlemek sûretiyle değil, ayın'dan ayn'a ezberlemek şekliyle yapar. İslamî ilimler üzerine tahsil yapar. Askere gider. Döndükten sonra Kastamonu'ya nefyedilen Bediüzzaman Hazretleri'yle tanışır ve ona talebe olur; hizmetinde bulunur...

Salih Uğurtan diyor ki:

"(Mehmed Feyzi Efendi'nin yanına) Bir gidişimde, kimse yoktu. Akşam namazını birlikte kıldıktan sonra 'Benim Üstad'dan kalan akşam-yatsı arasındaki virdlerim var. Onları okuyacağım.' deyip kibleye döndü. Ben de arkada koltuğa dayanarak dinlenmeye başladım. Yoldan geldiğim için biraz yorgundum. Az sonra dalmışım. Kendisi salavat okuyordu. Birden geri döndü: 'Kardeşim, Efendimiz'e (sas) salavat getirirken uyumaz. Bir melek kabr-i şerifi üzerinde dikilir ve elini semaya kaldırır. Okunan salavatlar gelip eline yansır ve kimden geldiğini Efendimiz'e (sas) o bildirir. Çabuk abdest al da gel.' dedi."

Musa Özdağ, hatıralarını anlatırken diyor ki: "(Mehmed Feyzi Efendi) İnsanın Cenab-ı Hakk'a kulluğunun esası ve her türlü ibadeti câmi olan namaza ayrı bir önem verirlerdi. Namazlardan bahsederken adeta ağzından bal akardı. Kulluktan bahsederken ciddileşir, hal ve tavırlarıyla bunu belirtirdi. Biz de onun bu tavrından, kitaplardan elde edemeyeceğimiz bir ciddiyet dersi alırdık. Namaza alelâde kalkmazlar, söz ve hareketleriyle bu ulu ibadete hazırlanırlardı. Abdest alırken üstüne başka bir örtü örterlerdi. Abdestten sonra giydiği elbiseyi çıkarır, şalvarını giyer, sarığını başına koyar, sonra da cübbesini üzerine giyerdi. İnşirah Sûresi'ni okuyarak saç ve sakalını tarar ve aynaya bakarak 'Allahümme kemâ hassente halkî, fe hassin hulukî' (Allah'ım yaratılışımı güzel kıldığın gibi ahlâkımı da güzelleştir.) duasını okurdu. Bazen namazdan önce güzel koku sürünürlerdi. Sonra seccade sererdi. Bu şekilde namaza konsantre olurdu. Bu arada kendine ait etkileyici sesiyle dualar okurdu. Namazdan önce mutlaka ezan okurduk. Bazen kendileri okurlardı. Abdülkadir Geylanî Hazretleri'nin namaz kılacağı odayı gelin odası gibi süslediğinden bahsederlerdi. Namazdan önce odasını havalandırır, güzel kokularla tezyin eder bir şölen havası içinde ibadete dururdu. Namaz içinde okuduğu şeyleri genellikle duyardık. Ona has harfleri mahreçlerinden çıkaran, derûnî ses tonuyla inleyişlerini duydukça ürperirdik. Namazdan sonra bize döndüğünde yüzündeki nur çok daha farklı olurdu. Hatta 'Bazı zatların yüzündeki nurdan hangi namazı kıldığı bilinir.' derdi. Beş vakit namazın ayrı ayrı nurlara sebep olduğunu dile getirirdi. Mehmed Feyzi Efendi, ümmeti Muhammed'in (sas) dertlerini dert edinir, sevinçleriyle sevinirdi. Her gün ümmeti Muhammed'e (sas) belki on defa şu duayı yapardı: 'Allah'ım! Ümmeti Muhammed'i ıslah eyle! Allah'ım! Ümmeti Muhammed'in (sas) sıkıntılarını gider! Allah'ım! Ümmet-i Muhammed'in (sas) bütün günahlarını bağışla!' Yine ehl-i İslam'a ve Müslümanlara çokça ettiği duası da şöyleydi: 'Allah'ım! İslam'a ve dine yardım eyle! Allah'ım! Dine yardım edene de yardım eyle! Müslümanlardan desteğini kesenden de

yardımını kes! Allah'ım! Müslüman ordularına ve muvahhid askerlere yardım et! Allah'ım! Bize ve onlara sabır ihsan eyle! Bizim ve onların ayaklarını sabit kıl! Bizi ve onları kâfir topluluklarına karşı muzaffer eyle! Allah'ım! Onların topluluklarını darmadağın et! Onları iç çekişmeleriyle baş başa bırak! Ya Erhamerrâhimin, duamı kabul buyur! Âmin."

Muhterem Mehmed Feyzi Efendi ile görüşmek ve istifade etmek bize de nasip oldu. Cenab-ı Hak rahmet eylesin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hastalar Risalesi

Abdullah Aymaz 2010.03.21

Avustralya'daki diyalog grubumuzun toplantılarına devamlı katılan rahibe bir hanımefendi, bir gün arkadaşlarımızı arayarak; "Benim çok yakın bir arkadaşım var. Ona devamlı sizinle olan görüşmelerimi anlatıyordum, hep ilginç bir ilgiyle dinliyordu. Sizden duyduklarımı kendisiyle paylaşmam onu çok mutlu ediyordu.

Birkaç gün önce yine böyle sohbet ederken gülümseyen gözlerle bana dedi ki: 'Sana bir sırrımı söyleyeceğim: Ben Tazmanya'da iken bir Mevlevî mürşid ile karşılaştım ve Müslüman oldum. Ama mensup olduğum sosyete bunu duyarsa beni dışlar diye çekindiğim için bu yönümü hep gizledim ama şimdi sana açıklıyorum.' Ondan bu sözleri duyunca onu kucakladım. Ama dizlerinden çok rahatsız ve yalnız. Müslüman hanımlar, moralini yükseltmek için ziyaret edebilirler mi?" diyor...

Onlar da diyalog grubundaki hanımlara söylüyorlar. Hanımefendiler de yanlarına Bediüzzaman Hazretleri'nin İngilizceye tercüme edilmiş "Hastalar Risalesi"ni alarak eyaletin kütüphane müdürlüğünden emekli bu Julie Hanım'ın ziyaretine gidiyorlar. Ona 'geçmiş olsun' diyor, dualar ediyorlar. Muazzam bir moral destek verip ayrılıyorlar.

Öbür gün diyalogcu Patricia Hanımefendi bizimkileri arayıp teşekkür ettikten sonra, "Arkadaşım Julie'nin maneviyatı çok güçlendi, neşesi ve morali yerinde... Kendisine Hastalar Risalesi isimli bir kitap bırakmışlar. Çok hoşuna gitti, aldım, sonuna kadar okudum; çok güzel bir eser! Onu alıp ben de kilisede cemaatime okuyacağım." diyor.

Bir zaman sonra telefonla arayıp "Kanser teşhisiyle karşı karşıyayım! Kendimi çok fena hissediyorum! Mânevî desteğinize ihtiyacım var; beni de unutmayın!" diyor. Yine aynı hanımefendiler onun da ziyaretine gidiyor, el ele tutuşup Cenab-ı Hakk'ın binbir isminin bulunduğu Efendimiz'in (sas) Cevşen-i Kebir Duası'nı okuyorlar. Güçlü bir moralle hastaneye giden Patricia, kontrollerden sonra doktorları şaşırtıyor! O günden itibaren de Cevşen Duası'nı hiç bırakmıyor...

Geçtiğimiz Mirac Gecesi'nde Melbourne'de bulunuyorduk. Selimiye Vakfı'nın öncülüğünde Serenity (Huzur) Reception'da düzenlenen programa katıldık. 1990'da Avustralya'ya ilk gelişimde Sidney'de tanıştığımız akademisyen Dr. Salih Yücel, programda çok güzel bir konuşma yaptı... Birkaç gün önce Monash

Üniversitesi'nde gerçekleştirilmiş olan "İslamophobia" konferanslarına dikkatleri çeken Salih Hocamız, İslamiyet'in doğru anlatılmasını, hatta anlatmaktan çok güzelliklerin yaşanması gerektiğini söyleyerek, doktora çalışmaları sırasında Amerika'da hapisane ve hastanelerde bir din adamı olarak karşılaştığı örneklerden bahsetti. Bu münasebetle dedi ki: "Bitkin bir Müslüman hanımı ziyaret ettik. Sohbetten sonra kendisine bir tane Hastalar Risalesi hediye edip ayrıldık. Birkaç gün sonra yine aynı hastaneye gitmiştim. Bir hemşire bana dedi ki: 'Sizin ziyaret ettiğiniz Müslüman hastanın tahlil raporları geldi ve görevimiz gereği, gerçeği açıklamak için doktorlarla ve herhangi bir aksilik olmasın diye bir psikolog ile yanına vardık. Açıkça ilerlemiş derecede bir kanser hastası olduğunu kendisine söyledik. O gözlerinin içi güler şekilde bir mutlulukla meseleyi kabul etti. Bizim şaşırdığımızı görünce baş ucunda Hastalar Risalesi isimli bir kitabı bize gösterdi: - Ben artık hastalığın da bizler için Allah'ın bir takdiri, hatta bir nimeti ve bizleri tertemiz hâle getiren bir lütfu olduğunu bu kitaptan öğrenmiş bulunuyorum ve huzurla hem mânevî bir zevk alarak tekrar tekrar mütalaa ediyorum! dedi. Sâlih Bey, bu kitaptan diğer hastalara vermek için sizden istiyorum.' dedi. Birkaç tane temin ettim. Amerika'dan buraya gelirken tekrar istedi, tekrar gönderdim."

Elimizdeki hazinelerin değerini bilelim...

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dr. Charles Ryan

Abdullah Aymaz 2010.03.22

Avustralya'ya 1990'da gittiğimde pek çok kişiye ve hatıraya ulaşmama yardımcı olan Kıbrıs Türklerinden İbrahim Dellâl Bey, yine bazı belgeleri bulup hazırladığı gibi Dr. Charles Ryan'ın hatıralarından da bahsetti.

Dr. Charles Ryan, (Yeni Zelanda veya İrlanda asıllı olabilir.) doktor olmak için Viyana'ya tıp fakültesinde okumaya gitmiş. Orada gazetelerde Osmanlı ordusunun ilan ile doktor aradığını öğrenmiş ve böylece orduya katılmış. Plevne Savaşı'nda doktor olarak bulunmuş... Avustralya'ya döndükten sonra da yirmi sene Türkçe konuşmuş. Hanımı ve büyük çocukları onu reddetmişler. Ama küçük kızı onu hep dinlemiş. Sonra bir eyalet valisinin (Avustralya'da eyalet valileri, cumhurbaşkanı statüsündedir) eşi olan bu küçük kız, babasından duyduğu hatıraları yazıp kitaplaştırmış. Onun şahitliğine göre Dr. Charles Ryan, Müslüman olarak vefat etmiş. Dr. Ryan'ın unutamadığı bir hatıra ise yaralı bir Osmanlı askerinin derin inancı ve metaneti...

Savaşta dizleri dağılmış, ayakları işe yaramaz hâle gelmiş bir yaralı askeri demir tekerlekli bir at arabası ile getirmişler. O kadar uzak yerden, ağır kan kaybına ve büyük yaralarına rağmen o şekilde ölmeden ulaştırmalarına Dr. Ryan şaşırp kalmış. Ayaklarının mutlaka kesilmesi gerektiğini söyleyince asker itiraz etmiş. "Asla olmaz; onların daha yapacak işleri var. Sen elinden geleni yap; ilaçla sarıp sarmala... Gerisini Allah'a bırak!" demiş... Olacak gibi değilmiş ama askerin itikadî enginliği doktora tesir etmiş. Elinden geleni yapıp bırakmış... Asker okuyup okuyup ellerini dizlerine ve ayaklarına sürüyormuş. Bu durum günlerce sürmüştü. Doktora "Yakında kalkıp savaşa katılacağım, göreceksin." diyormuş. Doktor, ölmeden kalsın, aksak sakat olarak bir yaşasın, yeter diye düşünürken, bu askerin kalkıp yürüdüğüne şahit olmuş ve hayretler içinde kalmış. Onu

bu kadar şeyden sonra artık memleketine çoluğunun çocuğunun yanına döner diye beklerken, "Benim daha yapacak çok işim var... Beni birliğime katın, hayatta olduğum müddetçe vatanî vazifemi yapmak istiyorum!" demiş.

Aslında duanın büyük değerinin farkında değiliz. Müslüman'ın en güçlü silahı olan duadan istifade etmesini bilmiyoruz. Mutlaka her Müslüman Fatiha Suresi'ni bilir. Fatiha'nın bir ismi de Şâfiye'dir. Yani şifa âyetlerini ihtiva etmektedir. Şifa niyetiyle okununca Allah'ın izniyle tesirini gösterir. Ama ihlâs ile ve şifayı Allah'tan bilerek okumak gerekir.

Nice ayağının kesilmesine karar verilen kimselerin ayaklarına zeytin yağı sürüp dualar ederek, kurtulup yürümeye başladıkları görülmüştür...

Yedi gün bin defa "Mevlâye salli ve sellim dâimen ebeden Alâ Habîbike hayrilhalkı küllihimî... Hüvel-Habîbüllezi türcâ şefâatühû li külli hevlin minel ehvâli muktehimî" okuyarak şifaya kavuşanlar vardır.

Bunlar, tıbbî, hekimliği reddetmek değildir. Doktorların teşhis ve tedâvileri yanında moral gücünü takviye edici, Allah'ın inayetini celbedici dua ve niyazlar hep şaşırtıcı şifa ve devâları gözler önüne sermiştir.

Daha önceleri "Salât-ı Tefriciye" ve "Allahümme salli alâ Seyyidinâ tıbbıl-Kulûbü ve devâihâ ve âfiyetil-ebdanî ve şifâihâ ve sahibihî ve sellim." salâvatının şifa ve devâya vesile olduğunu şâhitlerinin ağzından yazıp anlatmaya çalışmıştım. Hele 4.444 defa okunan Salât-ı Tefriciye'nin kerametine 1983 senesinde bizzat şâhit olmuştum. Bunlardan bilhassa toplu duaların tesiri büyük. Çünkü dualar külliyet kazanınca kabule karîn olurlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İstanbul nasıl anlatılabilir ki...

Abdullah Aymaz 2010.03.28

Prof. Dr. İbrahim Özdemir Bey ile Osmanlı'nın ilk New York başkonsolosu üzerinde sohbet ediyorduk. Bu hususta kitap yazan Prof. Dr. Ömer Faruk Abdullah'tan (Wymann-Landgraf) söz açıldı.

Kendisi, Chicago'da Nevevî Vakfı Başkanı olan Dr. Ömer, mezkûr Başkonsolos Muhammed Alexander Russel Webb üzerine bir araştırma için İstanbul'a gelmek istiyor. Kanadalı mühtedî bir akademisyen, "Kardeşimiz İbrahim Bey sizlere yardımcı olur." diyerek onun telefonunu veriyor. Böylece İstanbul'da buluşuyorlar...

Dr. İbrahim Bey, İstanbul'daki görüşmelerini şöyle anlattı:

"Kendisini karşılayıp bir otele yerleştirdikten sonra, onu Eyüpsultan Camii'ne götürdüm. O gece de tevafuken bir kandil gecesi idi. Samanyolu Televizyonu da canlı yayın yapıyordu. Yayıncılara Dr. Ömer F. Abdullah'tan bahsettim. Türbenin önünde, tarihî çınarın yanında, Dr. Ömer Bey'e, 'İstanbul'u anlatır mısınız?' diye bir soru sordular. O da 'Ben İstanbul'a henüz yeni geldim; ben nasıl anlatabilirim ki, İstanbul'a bize işte şurada yatan, Efendimiz'i (sas) hicrette evinde misafir eden Ebu Eyyûb Ensarî anlatsın... Onu bize yüzlerce hadiseye şâhit olan şu mübarek, yaşlı tarihî çınar anlatsın...' diye bir başladı anlatmaya, beş dakika düşünülen röportaj yirmi beş dakika sürdü... Ama çok hoş ve sürükleyici, harika bir konuşma oldu. Öbür gün bizi câmi ziyaretlerinde

görenler onu tanıyıp yanımıza sokuluyorlardı. Bir vatandaşımız ellerini öpmek isteyip 'Dün gece Samanyolu'nu seyrederken gördüm. O nasıl konuşma idi. Kendimden utandım. Ben oturmuş mübarek geceyi evimde televizyon başında idrak ediyorum. Bu zat da tâ Amerika'dan kalkmış gelmiş vaktini Eyüpsultan'da geçiriyor.' dedi. Çarşıya çıktık. Alışveriş yapıyoruz, kadirşinas esnafımız, para almıyor. Demek Samanyolu'ndan seyretmişler ki, Dr. Abdullah'ı hemen tanıyorlar. O da bu misafirperverlik ve cömertlik karşısında çok duygulandı. Sonra onun asıl araştırma mevzuu üzerinde durduk. Ben kendisine 'Başkonsolos Muhammed Alexander ile ilgili arşivlerimizde mutlaka pek çok belge olacaktır. Çünkü Osmanlılar bilhassa Sultan Abdülhamit arşiv konusunda çok hassastır.' dedim. Gerçekten onun New York'a başkonsolos olarak görevlendirmesi konusunda arşivlerdeki tanidiklarımız çok belge buldular ve kısa zamanda kendisine teslim ettiler. Sonra eline Muhammed Alexander'ın tuttuğu günlük de geçmiş. Bunun üzerine bir kitap yazmış, bana da teşekkür etmiş. Ben de tercümesini yaptım."

Ben Dr. Ömer Faruk Abdullah'ı seneler önce bir röportajından tanımıştım. Hatta orada Müslüman müctehidlerin hep dâhî şahsiyetler olduğunu söylüyor, misal olarak da üzerinde çalıştığı Mâlikî müctehidlerden olan Karafî'den bahsediyordu.

Dr. Ömer Abdullah, aslen Amerikalı bir Müslüman'dır. Protestan bir ailenin çocuğu olarak 1948'de Nebraska'da doğmuştur. Babası organik kimya doktorasını tamamlamış bir veteriner profesör, annesi de İngiliz edebiyatında master yapmış bir öğretmendi. Dr. Ömer 1970'te Müslüman oldu. 1978'de 'İslam Hukukunun Kaynakları' konulu teziyle doktorasını tamamladı. Yurtdışında bulunduğu esnada geleneksel İslam alimlerinden ders almıştır. Arapça ve İngilizce yazmaktadır. Bunların yanında kadim ve modern olarak birkaç dil daha bilmektedir. Şimdilerde Chicago'da öğretim faaliyetlerine devam etmektedir. Kitabının başına "Vakti gelen bir fikir, karşı konulmaz kudretli bir ordudan daha güçlüdür. Bir millet yabancı bir orduyu sınırdan durdurabilir; ancak vakti gelmiş bir fikri hiçbir şey durduramaz." diyen Victor Hugo'nun bu sözünü koymuştur. Zaten kendisi de "İslam fikrinin de vakti gelmiştir. Artık onu da kimse durduramaz." demektedir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türkiye tanıtımı

Abdullah Aymaz 2010.03.29

Sultan II. Abdülhamid, Osmanlı ülkesinin tanıtımı için pek çok vesilelerden istifade etmiştir. Bunlardan birisini de 1893'teki "Dünya Fuarı Chicago"da gerçekleştirmiştir.

Bu fuara "Columbus Uluslararası Dünya Dergisi" ismi de verilmiştir. Bu tarihin seçilmesinin sebebi de, Cristof Columbus'un Amerika'yı keşfinin 400. yıldönümü olarak kabul edilmesidir. Fuarın etkinlikleri çerçevesinde Birinci Dünya Dinleri Kongresi de 10-27 Eylül 1893 tarihleri arasında yapılmıştır. Bu fuar ve kongre, ABD tarihinin en önemli tarihî ve kültürel hadiselerinden birisiydi. Doğu dilleri ve dinleri uzmanı olan Alman bilim adamı Max Mueller, bu kongreye bir tebliğ göndermiştir. İşte bir önceki yazımda bahsettiğim Sultan II. Abdülhamid'in New York'a başkonsolos olarak tayin ettiği Muhammed Alexander Russell Webb de "Dünya Dinleri Kongresi"nde İslamiyet'i temsil etti ve büyük takdir toplayan iki önemli konuşma yaptı...

Aslında bazı Hristiyanlar, "Dünya Dinleri Parlamentosu"nun Hz. İsa'ya son dönüşün başlangıcı olduğundan emindiler. Bu sebeple kongreyi, Hz. İsa'nın göğe yükselmesinden 50 gün sonra 'Kutsal Ruh'un havarilerin üzerine inmesine telmih olarak "Chicago Pentacost"u olarak zikretmekten hoşlandılar. Ama durum beklenenin tam zıddı bir hava getirdi. Çünkü Amerika, dinsiz zannettiği ve putperest tanıdığı insanların ve kültürlerin câzip, zeki ve kendinden emin olduğunu keşfetti. Yine toplantıya katılan diğer din mensupları, Hristiyan olmak bir yana hemen hepsi kendi dinlerini Batı Hristiyanlığından üstün olduğunu çok güçlü deliller ile ortaya koydu.

Chicago Dünya Fuarı, benzeri bir daha tekrarlanmayacak olan kendine has bir hadiseydi. Michigan Gölü'nün yaban çalıları, bataklık ve kum tepelerinden oluşan sahillerini Chicago'nun günümüzdeki güzel sahillerine dönüştürdü. Bazılarının dediği gibi, sanki Chicago "kâinatın merkezi" haline geldi. Uluslararası sergi, 19. yüzyıl beyaz Amerikalıları üzerinde derin bir iz bıraktı. Sanat enstitüsü ve diğer dikkate değer bazı binaları, sergi için bina inşa etmişlerdi. İslam sanatı iyi şekilde temsil edildi. Hem büyük bir ilgi gördü. Fuarın en ilgi çekici ve popüler yerlerinden birisi, bir Arap kasabası olarak düzenlenen ve içerisinde deve ve merkeplere binmenin mümkün olduğu kısımdı. Zaman zaman bir Arap düğün merasimi de icra ediliyor ve İslamî bir kasabadan geçiyordu. Türk hükümeti, bir Türk köyünün maketini inşa etmiş, zamanın Osmanlı Sultanı II. Abdülhamid, içinde namaz kıldırarak imamı ve ezan okuyacak müezzinlerinin de bulunduğu Ayasofya Camii'nin bir kopyasını, ayrıca sanatkâr, zanaatkâr insanları, el sanatlarının üstad ve ustalarını da göndermişti. Bütün bunlar oldukça popülerdi ve bazı Amerikan gazeteleri, Müslümanların müezzinin her cümlesinden sonra, tıpkı bir zamanların Methodistleri gibi "amîn" dediklerini yazdılar. Ünlü yazar Mark Twain'in sergide olduğu ve New York Başkonsolosumuz Muhammed Alexander Russell Webb'in konuşmalarını dinlediği de söylenir...

Muhammed Alexander Russell Webb'in Dinler Parlamentosu'nda yaptığı her iki konuşma da halkın çok ilgisini çekti. Webb'den önce saygıdeğer bir Alman konuşmuştu... Muhammed Webb'in konuşmasını dinlemek için büyük bir izdiham olmuş, insanlar salona dolmuşlardı. Mahalli bir gazete, ertesi gün şöyle yazdı: "İslam'ın ruhunu anlatan... Müslüman Amerikalının konuşmasını dinlemek için büyük bir izdiham yaşandı..." Muhammed Webb'in konuştuğu Columbus Salonu, kapasitesinin son noktasına kadar insanlarla dolmuştu. Yine mahalli gazetenin ifadesine göre bu insanların büyük ekseriyeti "zeki, sempatik, takdir etmeye ve alkışlamaya hazır" insanlardan meydana geliyordu.

Bu bilgilerin ekserisini Prof. Dr. Ömer F. Abdullah'ın "The Life Of Alexander Russell Webb" isimli eserinden aktardım. Prof. Dr. İbrahim Özdemir'in tercüme ettiği fakat henüz basılmamış olan bu eserden biz Alexander Russell'in, ABD'nin Filipinler başkonsolosu iken araştırmaları neticesi Müslüman olduğunu, 1892 yılında görevinden istifa ettiğini, Sultan II. Abdülhamid'in kendisini 1900 yılında New York'a tayin ettiğini öğreniyoruz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nasıl bir diyalog?

Abdullah Aymaz 2010.04.04

Fatih Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Şerif Ali Tekalan, diyalog üzerine bir kitap yazarak, insanın diyaloga ihtiyacını, diyalogun nasıl yapılması gerektiğini, birlikte yaşama sanatını, adâb-ı muaşeretini, insan ilişkilerindeki

anahtar doğallığı, beden dilini, biz ve ötekiler konularını ele almış. "NASIL BİR DİYALOG? Küreselleşen Dünyada Birlikte Yaşama Sanatı" ismini verdiği eserde, konuları yedi bölümde ele almış.

İnatlaşmanın yanlış olduğunu ve insanı nerelere kadar götürebileceğini bir anekdot ile şöyle anlatıyor:

Avcının biri, "Her attığımı vururum." dermiş. Bir gün arkadaşlarıyla iddiaya girmişler. Ertesi sabah bir sazlığa gitmişler. Ördekler uçmaya başlayınca avcı nişan alıp tüfeğini ateşlemiş. Fakat hiçbirini vuramamış. Avcı, ellerini açmış, "Yâ Rabb'i kudretin ne büyük; ölü ördekleri bile uçuruyorsun." demiş.

İyiliklerin yıllar sonra bile unutulmayacağını kendi başından geçen gerçek olaylar ile şöyle anlatıyor:

"Ortaokulda öğrenciyken, ateşli bir hastalığa yakalanmıştım. Doktora gitme ve ilaç alma yollarını bilmiyordum. Bir eczaneye gittik; parasını sonra vermek üzere hastalığıma bir ilaç verip veremeyeceğini sorduğumuzda eczacı, hiç adımızı bile kaydetmeden gayet mütebessim bir çehreyle bize ilaçları verdi ve 'Geçmiş olsun!' diyerek bizi uğurladı. Meğer bu eczacı herkese böyle güzel davranıyormuş. Daha sonra isminin Said Mutlu olduğunu öğrendiğim bu değerli insanın çok güzel çalışmalarının olduğunu, Türkiye'de pek çok insan tarafından tanındığını, hatta kitaplarının mevcut olduğunu ve Prof. Dr. Muhammed Hamidullah'ın kitaplarını Fransızcadan çevirdiğini öğrendim. Eczanesinin ismi de Mutlu Eczanesi idi. Hâlâ onun bu iyiliğini unutmam mümkün değildir. Bu da en kısa diyalog yollarından birine örnektir."

"Hacettepe Üniversitesi'nden öğretim üyesi arkadaşım Prof. İbrahim Güllü, Avrupa'ya bir kongreye gittiğinde, toplantı arasında öğretim üyeleri kendi aralarında tanışırken, 'Ben Türk'üm.' diye kendisini tanıttı orada bulunanlardan birisi, 'Bakın bu çok önemli... Başımdan geçen bir hâdiseyi anlatmak istiyorum.' der. Antalya'ya turist olarak gittiğini ve cebinde bozuk parası olmadığı için simidin parasının bir kısmını kendisinden almayan ve 'Sonra verirsin... Vermesen de önemli değil!' diyen bir simitçi anlatır. 'Burası (yani Türkiye) işte böyle bir ülke... Dünyanın neresinde para vermeden bir simit alabilirsiniz?' diyerek Türkiye'yi över. Bir simidin bile bir ülkenin çok farklı ortamlarda anlatılmasına vesile olduğunu da bu misalden görüyoruz."

"Bir Afrika ülkesinde Türk müteşebbisler tarafından bir okul açılır. Okula yeni gelen Türk öğretmen, zenci çocuklardan birini mümessil yapar ve başını okşar. İkinci derste öğretmen bu öğrenciyi göremeyince telaşlanır. Bütün okulu ararlar, öğrenciyi bulamayınca evlerine kadar giderler. Evde öğrenci ile annesinin ağladıklarını görürler ve şaşırırlar. Niye ağladıklarını sorunca da çocuğun annesi, oğlunun koşarak eve geldiğini, bir beyazın başını okşadığını, bunun onun için ne kadar büyük bir mutluluk olduğunu anlatınca kendisinin ağladığını, oğlunun da ağlamaya başladığını anlatır. Neticede bir baş okşamanın bile ne kadar önemli olduğu ortadadır."

Azarlama ve kucaklama konusunda da Prof. Dr. Şerif Ali Bey, şu örnekleri verir: "Ankara'da tıp doktoru öğretim üyesi arkadaşım kendisi gibi öğretim üyesi olan bir arkadaşını bayram namazına davet eder. Arkadaşı ona 'Ben oruç tutmuyorum, namaz da kılmıyorum, diğer dinî vecibelerimi de yerine getirmiyorum, şimdi sadece bayram namazına gidersem hoca benim gibileri azarlar, bunun için ben gelmeyeyim.' der. Arkadaşımız çok ısrar edince onu kıramayıp birlikte camiye giderler. Hoca o esnada vaaz etmektedir. Bunlar girip oturduktan sonra hoca 'Aramızda bazıları, hem namaz kılmazlar, hem oruç tutmazlar, utanmadan da bayram namazına gelirler.' deyince, arkadaşımın bu dostu 'Kalk gidelim, gördün mü benim dediğim oldu.' der. Aynı senelerde de Bornova'da Fethullah Gülen Hocaefendi'nin vaaz ettiği camiye bayram namazı kılmaya gitmişim. Vaazın bir yerinde Fethullah Gülen Hocaefendi aynen şöyle demişti: 'Ya Rabb'i, seneler var ki, Seni unuttuk! Namazlarımızı kılamıyoruz. İbadetlerimizi yapamıyoruz. Orucumuzu tutamadık, ama hiç olmazsa bir bayram namazına geldik. Sen bizi affet...' İşte, mücrim-masum herkesi kucaklayan engin şefkatin doruğu..."

İşte bunlar gibi pek çok misallerle süslü olan bu kitaptan bazı örnekler...

DÜZELTME

22 Mart tarihli "Dr. Charles" başlıklı yazımda yer alan duanın bir bölümünde eksiklikler vardı. Duanın doğru şekli şöyle olacaktır:

Daha önceleri "Salât-ı Tefriciye" ve "Allahümme salli alâ Seyyidinâ Muhammedin tıbbıl-Kulûbü ve devâihâ ve âfiyetil-ebdâni ve şifâihâ ve nûr'il-ebîsârî ve ziyâihâ ve alâ âlihî ve sahibihî ve sellim." salâvatının şifa ve devâya vesile olduğunu şâhitlerinin ağzından yazıp anlatmaya çalışmıştım. Hele 4444 defa okunan Salât-ı Tefriciye'nin kerametine 1983 senesinde bizzat şâhit olmuştum. Bunlardan bilhassa toplu duaların tesiri büyük. Çünkü dualar külliyyet kazanınca kabule karîn olurlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kamboçya

Abdullah Aymaz 2010.04.05

Kamboçya'daki Türk Koleji Müdürü, bir hatırasını anlatırken diyor ki:

1997'nin Eylül ayı... Okulumuzun ilk öğrencisini aldık. Bir hafta sonra bir öğrenci daha kayıt oldu, fakat bir süre sonra okulu bıraktı. Okulumuzda bulunan üç öğretmen sadece bir çocuğa ders veriyordu. İlk veli görüşmesi için çocuğun evini bir öğretmen arkadaşla ziyaret ettik. Bir hayli tedirgindik. Çünkü üç ay geçmesine rağmen sadece bir talebemiz vardı. Öğrencinin babası "Evimi öğretmen olarak ziyarete gelen ilk sizsiniz... Evime neden geldiniz?" dedi. (Bunlar bir rahatsızlık ifadesiydi.) Biz ise, "Hal hatır sormak, öğrenci ve ailesini daha iyi tanımak için geldik. Aile ile öğretmen arasındaki münasebetler ne kadar iyi olursa, çocuğunuzun eğitimi de o kadar iyi olur. Oğlunuz hakkında da size bilgi vermek istiyoruz." dedik. Veli, "Bu gibi şeyleri telefonla da yapabilirsiniz. Okulunuzda sadece benim oğlum okuyor. Neden başkaları gelmiyor?" dedi. Biz de "Doğru... Şimdi sadece bir öğrenci var. Çünkü okulumuz henüz yeni açıldı. Kamboçya'da henüz tanınmadık." dedik.

1999'da 41 talebemiz olmuştu. Bu çocuğun babası, okula gelerek çocuğunun kaydını almak istediğini ve Amerika'ya yollayacağını söyledi. Nihayet çocuk Amerika'ya gitti. Çocukla sürekli olarak her hafta yazışıyoruz. Çocuk bizi çok seviyordu. Fakat bir hafta e-mail'ini alamadım. Ne acı ki, çocuk Amerika'daki okulun havuzunda boğulmuş ve ölmüştü. Son e-mail'inde de okulumuzu çok özlediğini ve Kamboçya'ya geldiğinde ilk olarak bizleri göreceğini yazmıştı. Babası çok üzülmüş ve ağlamıştı. Okulumuzun ilk talebesini kaybettiğimiz için biz de bir hayli üzüldük.

Aradan beş sene geçti ve mezuniyet törenine, artık aramızda olmayan ilk öğrencimizin babasını ve annesini konuşma yapmak üzere davet ettik. Babasının yaşlı gözlerle yaptığı ve bütün velileri ve misafirleri ağlatan konuşması şöyleydi: "Bugün çocuğum, bu arkadaşlarının arasında yok. Olsaydı ben de diplomasına bakıp gözlerinden öpecektim. Fakat üzülüyorum artık. Çünkü çocuğumun arkadaşları da benim çocuklarım gibi. Çünkü bunlar hâlen değerini bilemediğimiz bu güzel ve kaliteli okulun mezun ettiği çocuklar. Ağlıyorum bağışlayın; çünkü bundan beş sene evvel benim ölen evladım bu okulun ilk talebesiydi. Beş sene evvel beni ziyarete gelen iki öğretmen arkadaşına bazı hakaretlerde bulundum, âdeta evimden kovmuş gibi oldum. Öğrencileri yok diye alay bile etmiştim. Onları çok üzdüm. Şimdi onlardan beni bağışlamalarını diliyorum. Keşke boyunlarına sarılsaydım ve deseydim ki: "Elli oğlum olsaydı da hepsini sizin okulunuza verseydim. O zaman onlara bir su dahi ikram etmeyi çok görmüştüm. Fakat pişmanım. Şimdi ise karşımda üç yüz talebesinin velisi duruyor ve Kamboçya'da birinci olan bir okulun mezuniyet töreninde bulunuyoruz. Oğlumun en büyük isteği bu okula tekrar dönmektir. Fakat nasip olmadı. Şunu biliyorum ki bu okula verdiğiniz çocuklara onlar,

kendi çocuklarından daha iyi bakıyorlar. Ölen çocuğumun diplomasını da bize verdikleri için okula çok teşekkür ediyorum ve bu diplomayı ömür boyu saklayacağım. Çünkü bu diploma, çocuğumu ve bu güzel okulu hatırlattığı için yüksek bir değer taşıyor."

Kamboçya'ya ilk gidenler büyük engellerle karşılaştılar. Yukarıda anlatılan okulun, tek öğrenci ile işe başlaması zaten her şeyi anlatıyor. Onun için, bazıları, "Biz burada hiçbir şey yapmıyoruz, diye çok üzülüyor hatta, herhalde bu iş bizim beceriksizliğimizden dolayı böyle başarısız, biz gider başkaları gelirse daha iyi olur!" diye görüş beyan edince onlara, "Siz, size düşeni yapın yeter. İnşallah yirmi beş sene sonra ömrünüz olursa, buraları tanıyamayacaksınız!.." deniliyor. Zaten birkaç sene sonra eğitim başarıları art arda gelmeye başlıyor. En üst seviyeden insanları çocuklarını getirip bu eğitim yuvalarına teslim ediyorlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Herkes için eğitim: 2015

Abdullah Aymaz 2010.04.11

Anadolu'dan dünyanın her tarafına giden "dağlar gibi parçalarımız" olan eğitime adanmış gönüllülerimize, gittikleri yerlerde, okul açmada kolaylık olacak, dünyaca alınmış bazı kararlar üzerinde durmak istiyorum. Prof. Dr. İbrahim Özdemir Bey, "HERKES İÇİN EĞİTİM: 2015 Neresindeyiz? / Neresindesiniz" isimli çalışmasında bu konu üzerinde durmuş. Diyor ki:

"1990 yılında Tayland'ın Jomtien şehrinde 155 ülke ve 150'den fazla STK (sivil toplum kuruluşu) temsilcisi bir araya geldi. Dünyada eğitimin durumunu tartıştı. Sonuçta, cehâleti toptan yok etmek ve ona bağlı sorunları çözmek için 2015 yılını hedef ilan etti. Ancak bu hedefe hiçbir devlet tek başına ulaşamayacağını biliyor. Yayımlanan bildiri bu sebeple belki de tarihte ilk defa bütün paydaşları; toplumun bütün kesimlerini, özellikle de sivil toplum kuruluşlarını 'devlete' eğitim konusunda yardımcı olmaya çağırdı."

"Herkes İçin Eğitim Dakar Deklarasyonu, 2000"de ise şöyle deniliyor: "Her çocuk, genç ve yetişkin kendi temel öğrenme ihtiyaçlarına tam anlamıyla uygun düşün; bilmeyi, yapmayı, beraber yaşamayı, var olmayı, öğrenmeyi kapsayan bir öğrenmeyi gerçekleştirecek eğitimden yararlanma hakkına sahiptir. (...) Eğitim temel insan haklarından birisidir. Sürdürülebilir bir kalkınma ile ülke içindeki ve ülkeler arasındaki barış ve istikrarın sağlanması ve böylelikle hızlı bir küreselleşmeye tanıklık eden yirmi birinci yüzyılda topluma ve ekonomiye katılımı artırmak için gerekli anahtar eğitimidir. Herkes için eğitim hedeflerine ulaşılması daha fazla ertelenmemelidir."

İbrahim Özdemir Bey'in dediği gibi, hedef 1990'da belirlenmişti. Çoğu gitti azı kaldı. Yeni Bin Yıl Kalkınma Hedeflerine ulaşmak ve 2015 yılı randevusuna doğru giden yolda kritik bir yol ayrımında bulunmaktayız. Dünya 1990'da verdiği sözün neresinde? Biz neresindeyiz? Unutmayalım: Eğitim hakkından mahrum edilmiş bir fert, insanlaşma ve kendini geliştirerek gelişme hakkından da mahrum edilmiş olmaktadır. Böyle bir ferdin hem insanlığın birikiminden faydalanması hem de ona katkı yapması sınırlı olmaya mahkûmdur. Bu sebeple birçok uluslararası kurum ve kuruluş 'Herkes İçin Eğitim' için gayret göstermektedir. Eğitimin kazandığı bu yeni konumun farkında olan uluslararası kuruluşlar, eğitime daha çok önem vermeye başladılar. Ancak sadece kendi çocuklarımıza iyi ve kaliteli eğitim sağlamakla görevimiz bitmiyor. Yakın komşumuzdan, komşu ve dost devletlere; bütün insanlara da başta okuma-yazma olmak üzere eğitim sunmada hepimize vazifeler düştüğü de bir gerçek. Bu, hiçbirimizin kaçamayacağı, kaçmaması ve görmezden gelemeyeceği bir insanlık borcudur...

26-28 Nisan 2000 tarihinde Senegal'in Dakar şehrinde toplanan "Dünya Eğitim Forumu"nın en dikkate değer özelliklerinden birisi, eğitim hedeflerinin gerçekleşmesi için sivil toplum kuruluşları ile işbirliği yapmaktır. Yani devletler eğitim yükünü üzerlerine alırken, sivil toplum kuruluşlarından destek almak zorunda oldukları gibi, onlara her türlü kolaylığı da sağlamak zorundadırlar. Yani bütün dünya eğitim gönüllülerine, hem gönüllerini açmak hem de onların eğitim hizmetlerini verebilmeleri için onlara destek vermek, mevzuatı kolaylaştırmak zorundadırlar. Eğitim gönüllüleri, 1990 ve 2000 yılında alınmış mezkûr kararları hatırlatarak hizmet verdikleri ülkelerde eğitim işlerinin kolaylaştırılmasını isteyebilirler. Hem de bu mesele sadece Afrika ülkelerine mahsus değildir. Avrupa'nın pek çok ülkesinde hatta tamamında göçmen çocukları başta olmak üzere eğitimden nasibini alamayan pek çok çocuk bulunmaktadır. Bunların da eğitim ve öğretimden nasibini alabilmesi için eğitime adanmış gönüllüler, bu kararları hatırlatarak, verecekleri eğitim hizmetlerinde önlerinin açılmasını ve gereken desteğin verilmesini o gelişmiş ülkelerin yetkililerinden isteyebilirler. Haklarıdır da...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eşrefpaşalılar

Abdullah Aymaz 2010.04.12

Öğrencilik ve öğretmenlik yıllarımın geçtiği İzmir'de Eşrefpaşalılarla çok münasebetlerimiz ve sohbetlerimiz olmuştur.

Fitrî cesareti taşıyan bu insanlarımızdaki öz cevheri ve mayalarındaki güzellikleri, ortaya çıkaran iman ve Kur'an hizmetinin ülkemiz ve insanlık için ne kadar lüzumlu olduğunu bu münasebetle anlamış olduk. Daha önce yaşadıkları ortam ve atmosferlerin onlar üzerindeki menfî tesirlerini, Kur'anî talim ve terbiyenin nasıl izâle edip, fitratlarındaki aslî cevherlerin neşvü nemasına vesile oluşuna şahit olmamız, bu müsbet tesirin bütün insanlığa da ulaştırılması açısından bizlere de fikir vermiştir. Küçük bir fikir vermesi açısından bir hatırayı nakletmek istiyorum:

Bir sohbet sırasında, nasıl olmuşsa araya karışan Hizbüttahrir benzeri radikal bir gruptan gelmiş olan birisi gençleri tahrik etmeye başlıyor, slogan atar şekilde; "İnfirû hıfâfen ve sikâlen..." (Tevbe Sûresi, 9/41) âyetini okuyarak "Bakınız âyette 'Kolaylık ve güçlük, zenginlik ve fakirlik, sağlık ve hastalık halinde seferber olunur, savaşınız!..' buyuruluyor. Siz burada pısırk pısırk oturmuşsunuz, kitaplar okuyup duruyorsunuz. Böyle şey olmaz. Sokaklara dökülün... Saç saça, baş başa savaşın!.. Görmüyor musunuz âyet ne diyor?.. Bu dinsizliği, bu ahlaksızlığı durdurun... Dünyada İslamiyet'in şariat hükümlerini bu yoldan çıkmışlar üzerinde hâkim kılın!.." gibi sözler söylüyor, zorla insanları yola getirmek gerektiğini telkin ediyordu. Oradakiler imanlı faziletle, iyilik ve güzelliğin telkiniyle, insaniyet-i kübrâ (büyük ve gerçek insanlık) olan İslâmiyet'in güzel telkinleriyle ancak bu işlerin olacağını, kalblere tahkîkî imanın yerleştirilmesiyle, herkesin gönlünde kötülüklerle karşı bir kontrolün yerleştirilmesi gerektiğini; artık herkesin peşine bir polis takmaya lüzum kalmayacağını anlatmalarına rağmen o ise inatla bildiklerini tekrarlıyor; "Gücü eline geçirdin mi yanlış yoldakilere copu indirirsin, yola getirirsin!.." diyordu. Bu konuşmalar sürüp giderken bir kenarda sessizce bunları dinleyen Eşrefpaşalı Münir Bey, artık patlama noktasına gelince, birdenbire söze karıştı ve gömleğini sıyrarak vücudundaki bıçak yaralarını ve cam kesiklerini göstererek, "Haydi bakalım, benim gibi adamları, sopayla yola getir!.. Kaç defa karakollarda dayak yedim, cezaevlerinde hapis yattım; kimse beni yola getiremedi. Getiremezdi de... Ama sağ olsun bu pısırk diye hakaret ettiğin arkadaşlar, benim gibi bir serkeşle, benim benzerim insanlarla ilgilenip bu kitapları okuya okuya ve nasihatlar vere vere bizleri kötülüklerden kurtardılar. Sen boşuna konuşuyorsun arkadaş!.." deyip onu susturdu...

Şimdi onların hayatlarını senaryolaştırıp filmleştirmişler... İslam tarihinde benzeri şeyler vardır... Meselâ Şehbâz-ı Kalender, meşhur bir kahramandır ki; Şeyh Geylânî'nin irşadı ile dergâh-ı İlâhî'ye iltica edip evliyalık mertebesine çıkmıştır. Bu güzelliklerin, film yoluyla bütün insanlara gösterilmesi ve anlatılması gerekmektedir.

Ayrıca toplumun her kesimine hitap eden iman ve Kur'an hizmetlerinin müsbet neticelerinin de gösterilmiş olması, zihinlerdeki bazı yanlışların düzeltilmesine de vesile olacaktır.

Şimdi 'Eşrefpaşalılar' filmi Avrupa'da gösterime giriyor... Daha önce (3 Mart'ta) Ankara'daki galasına, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve bazı bakanlar da iştirak etmişlerdi... Avrupa'daki vatandaşlarımız da inşaallah gereken ilgiyi gösterirler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Barack Obama

Abdullah Aymaz 2010.04.18

Amerika Başkanı Obama, otuz üç yaşında iken yani başkan olmadan önce kendi otobiyografisini "BARACK OBAMA, Irk ve kimlik mirasının öyküsü, BABAMDAN HAYALLER" isimli kitabında yazmış.

Elbette bir makalede, 480 sayfalık bir kitabı anlatmak mümkün değil... Bazılarının merak duyabileceği bazı konulara ışık tutması için bir kısım aktarmalar yapmak istiyorum:

"Sadece Malcolm X'in otobiyografisi farklı bir şey verir gibiydi. Beni etkilemişti. Sözlerindeki keskin şiirsellik, saygıya olan süssüz vurgusu yeni ve kararlı bir düzen vaat ediyordu. Bir savaşçı disipliniyle, irade gücünün sağlamlaştırdığı düzen. (...) Ama yine de, Malcolm'un izinden yürümeyi düşünsem de kitabın bir satırı beni durdurdu. Bir zamanlar sahip olduğu bir arzudan bahsediyordu; zorla damarlarına girmiş olan beyaz kanın bir şekilde oradan çıkmasını arzulamıştı. Malcolm için bu arzunun önemsiz olmayacağını biliyordum. Ayrıca kendine saygıya giden yolda yürürken, kendi damarlarımdaki kanın asla soyut bir kavrama dönüşüp kaybolmayacağını da biliyordum. Annemi ve büyükanmemle büyükbabamı böyle belirsiz bir sınırdan bıraktığım veya bırakırsam daha neleri arkamda bırakmış olacağımı düşündüm. Ve ayrıca: Eğer Malcolm'un hayatının sonlarına doğru beyazların da din kardeşleri olarak yanında yer alabileceğini keşfetmesi neticede bir uzlaşma vaat eder gibi görünse de, bu umut çok uzak bir gelecekte, çok uzak bir ülkedeymiş gibi geliyordu."

"Esrar içmeyi bırakmıştım. Günde dört kilometre koşuyor ve pazar günleri oruç tutuyordum. Yıllardır ilk kez kendimi araştırmalarıma vermiş, günlük olayları ve kötü şiirlerimi yazdığım bir defter tutmaya başlamıştım. Sadık, ne zaman bir bara gitmemizi önerirse, yapılması gereken işler veya parasızlık gibi ucuz bir bahaneyle reddediyordum."

"Smitty (berber), yaptığı işi kontrol etmem için elime bir ayna verdi, sonra önümdeki önlüğü alıp gömleğimin arkasındaki saçları fırçayla temizledi. 'Tarih dersi için teşekkürler' dedim, kalkarken. Hey, o kısım bedavaydı. Saç kesimi on dolar. Bu arada adın ne? '- Barack.' '- Barack, ha? Müslüman mısın?' '- Dedem Müslüman'dı.' Parayı aldı ve elimi sıktı."

"Hem Müslüman hem Katolik okullarında ikişer yıl geçirmiştım. Müslüman okullarındayken öğretmen Kur'an dersinde suratımı tuhaf şekillere soktuğum için anneme bir mektup göndermişti. Annem çok endişelenmişti. 'Saygılı ol' demişti. 'Katolik okulunda ise dua sırasında gözlerimi kapıyormuş gibi yapar, sonra aralayıp sınıfı gözlerdim. Hiçbir şey olmazdı. Hiç melek inmedi. Sadece kavruk, yaşlı bir rahibe ve otuz esmer çocuk kelimeler

mırıldanırdı. Bazen rahibe beni yakalar, yüzündeki acımasız bakış yüzünden gözlerimi tekrar kapardım. Ama bu hislerimi değıştirmezdı."

"Lolo (Endonezyalı üvey baba) akşam yemeğinin (yeterince pirinç) yanında da, küçük yeşil çiğ acı biberleri yemeyi öğrendim. Akşam yemeği dışında köpek eti (sert), yılan eti (daha da sert) ve kızarmış çekirge (gevrek) ile tanıştım. Çoğu Endonezyalı gibi Lolo da eski animistlere ve Hindu inançlarına da yer veren bir çeşit İslam dinine bağlıydı. İnsanın yediğı her neyse, onun gücünü aldığını söylerdi: Günün birinde eve yememiz için bir kaplan getireceğine söz vermişti."

"(Büyükbaba Gramps) Organize dinlerle olan tek münasebetinde aileyi yerel Üniteryen Üniversalist cemaate sokmuş, Üniteryenlerin, büyük dinlerin kutsal kitaplarına yaklaşımı hoşuma gitmişti. 'Sanki tek bir dinde beş dine inanıyormuşsun gibi' diyordu."

Orijinal ismi "Dreams From My Father" olan kitabı, İngilizceden İstem Erdener ve Zeynep Arıkan çevirmiş. Pegasus Yayınları'ndan çıkmış olan bu eser, Amerika Başkanı Obama hakkında detaylı bilgileri ihtiva ediyor. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Madagaskar (2010)

Abdullah Aymaz 2010.04.19

Eğitime adanmış ruhlardan M. Ertuğrul Bey'den gelen Madagaskar ile ilgili bir mektubu sizlere takdim ediyorum:

Madagaskar, Afrika'nın doğusunda kocaman bir ada ülkesi. 20 milyon nüfusu ile Hint Okyanusu'nun ortasında Türkiye'nin üçte ikisi büyüklüğünde dev bir ada. Ekseriyetle Madagaskar denilince akla Madagaskar çizgi filmi geliyor...

Madagaskar'a 250 bin Fransız gelip yerleşmiş. 20 binden fazla Hintli burayı vatan edinmiş. 60 bin Çinli yaşıyor. Amerika dev bir elçilik yaptırdı. Hindistan, Hint Okyanusu'nu gözlemleme kulesi kurdurdu. Hemen hemen burada, birçok Avrupa ülkesinden insanlar ve bütün kiliselerin temsilcileri ve okulları var. Fransız liseleri ise 150 seneden beri bu ülkede mevcut...

Madagaskar'ın kuzey bölgesinde petrol bulundu. Altın, safir başta olmak üzere birçok değerli maden var. Vanilyada dünyanın en büyük üreticisi. Dünyanın en eski yerleşim merkezlerinden birisi olan Madagaskar'ın Allah vergisi müthiş bir doğal zenginliği (biodiversity) var. Sırf kelebek çeşidi olarak on bin tür sayılıyor.

Türkiye-Madagaskar ilişkilerine gelince. Yakın zamana kadar Madagaskar-Türkiye ilişkilerinden bahsetmek mümkün değil. Lakin aslında Madagaskar bize o kadar da uzak değil. On altıncı yüzyılda Mısır, Arap Yarımadası ve özellikle Yemen, Osmanlı idaresine girince Osmanlılar Hint Okyanusu'nda "etkin" olmaya başlıyorlar. Bölgede yerleşmeye çalışan Avrupalılar (Portekizliler) ile Osmanlı'nın bir hakimiyet rekabeti var. Buna ilaveten Afrika'daki değişik Müslüman topluluklarla kurulan ilişkiler var. Madagaskar da bu çerçevede Osmanlılar tarafından biliniyor. Piri Reis'in meşhur Kitab-ı Bahriye isimli eserinde Madagaskar'ın bazı limanları anlatılıyor. Ümit Burnu'nu dolaşıp Hint Okyanusu'na ve Basra Körfezi'ne giden Türk gemileri zaman zaman Madagaskar'da ikmal yapmışlar. Madagaskarlıların, özellikle Madagaskarlı Müslümanların da, Türkiye'den tamamen bihaber olduğu söylenemez. Hatta, Fransız kaynaklarına göre Madagaskarlı Müslümanlar, Kurtuluş Savaşı esnasında Türkiye'ye para yardımında bulunmuşlar ve Türklerin galibiyeti üzerine de kutlamalar

yapmışlar. Bütün bunlara rağmen, yakın zamana kadar Türkiye ile Madagaskar arasında kurumsal ya da siyasi düzeyde ilişki kurulmuş değil. Son dönemde Türkiye'nin Afrika'daki büyükelçilik sayısının artırılması kararıyla Madagaskar'da da büyükelçilik kurulması kararı alındı ve elçi tayini yapıldı. Fakat henüz Antananarivo'da büyükelçiliğimiz faaliyete geçmiş değil. İki ülke arasında en önemli adımı, Türk eğitim gönüllüleri 2002 yılında bir Türk okulu açarak atıyorlar. Okul kısa sürede ikinci şubesini açıyor. Kız ve erkek liseleri başarılarından sıkça bahsettiriyor. İlk mezunlarını geçen yıl veren okulun, Türkiye'de üniversite okuyan mezunları da çok memnunlar. Türkiye'deki yükseköğretime ilgi çok yüksek. Aileler ilk defa keşfettikleri rehberlik anlayışı, eğitim kalitesi, toleranslı ve samimi ilgi karşısında hem Türkleri hem de Türkiye'yi keşfediyorlar ve hayran kalıyorlar. TUSKON ekonomik programları ile de ekonomik ilişkiler önceki yıllara göre çok artmış durumda. Mezuniyet töreninde bir öğrenci velisi, "Ben inanıyorum ki, bu okul kısa süre sonra ülkenin devlet başkanını da yetiştirecektir." diyerek takdîrkâr bir konuşma yaptı.

Yıllarca 'Gece Yarısı Ekspresi' gibi kötüleyici filmler ve olumsuz haberlerle beslenen Malagasi halkı ilk defa Türkiye ve Müslümanlar hakkında olumlu ve doğru olayları duyuyorlar. "Türkiye'ye sakın gitmeyin, siz Ermeni'siniz, sizi keserler" denen Ermeni okul müdürü, bütün baskılara rağmen Türkiye'yi gelip gezince, "Meğer ne kadar yanılmışım. Türk insanı ne kadar misafirperver, yardımsever ve centilmenmiş, bundan sonra bunu tüm dostlarıma anlatacağım ve ne kadar yanıldıklarını göstereceğim." diyerek takdirlerini belirtti. Yine Türkiye'ye önyargılarla gelen bir milletvekili, görmüş olduğu yoğun ilgi karşısında, "Ben bugüne kadar sizleri barbar, geri kalmış bir toplum sanıyordum, ne kadar yanılmışım. Eğer mümkün olursa Madagaskar Türkiye'de elçilik açınca buraya atanan ilk elçi ben olmak isterim." diye ifade ederek hayranlığını belirtti...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kime Emanet?

Abdullah Aymaz 2010.04.25

Arkadaşımız Harun Tokak Bey'in "Kime Emanet" kitabı neşredildi. Bazı bölümleri aktararak bu kitabı tanıtmaya çalışacağım:

Bir sonbahar akşamı güneş dağların ardına sarkarken Kütahya'dan geçiyordum. Büyük ruhlu Ahmet'in köyü göründü karşı yamaçta. (...) 1992 yılı... Ahmet, yoksulluk ve yokluk içinde bitirmiştir üniversiteyi. (Orta Asya'ya öğretmen olarak gidecektir, ama...) Ağabeyi Mustafa'nın askerliği, kendi tahsili derken, zavallı anasının beli iyice bükülmüştür. Anasının, yeni bir ayrılık haberine tahammülü olmadığını çok iyi bilmektedir. Köye vardığında, daha merdivenleri çıkarken anası yanındakilere "Ahmet'imın kokusu geliyor" der. Yanılmamıştır. Öper yanaklarından, koklar Ahmet'ini. "Geldin değil mi Ahmet'im? Bir daha ananı yalnız bırakmak yok değil mi oğlum?" diyerek ağlar zavallı kadın. Halbuki kutlu bir göç vardır. Asrın muzdaribi; "Ne olur gidiniz. Allah (cc) aşkına, Muhammed (sas) aşkına. Hamza (ra) aşkına gidiniz, oralarda sizi bekleyen gözler var, suya hasret yürekler var, maddi-mânevî hiçbir şey beklemeden gidiniz..." demiştir.

O gece erkenden yatar... Sabah uyandığında ilk işi pencereyi aralamak olur. Anasının yanına gelince söze neresinden başlayacağını düşünür: "Anacığım! Biliyor musun ben buraya gelirken seninle helalleşmeye gelmiştim. Orta Asya'ya öğretmen olarak gidecek, Önden Giden Atlılar'ın arasına karışacaktım. Senin halini görünce vazgeçtim. Fakat anacığım! Gece Peygamberimiz (sas) evimize geldi. Başında siyah bir sarık vardı. Yüzü dolunaydı. Üzgündü. Gözlerimin içine baktığında, gözlerime değil de ruhumun derinliklerine bakıyordu sanki. 'Söz verdiğin yerde seni bekleyenler var!' dedi. Çok utandım. 'Ama Efendim! Annem!.. Onu kime emanet ederim?' dedim. 'Bize emanet et!..' buyurdu."

Ahmet son sözü söylerken, gözlerinden yaşlar fırlayıvermişti; ama annesini ilk defa bu kadar metin görüyordu. Şöyle dedi:

"Git Ahmet'im git! Bunca yıl dayandım bundan sonra da dayanırım. Madem Efendimiz (sas) 'Annen bize emanet!' buyurmuş, bundan daha büyük müjde mi olur? Artık benim kimseye ihtiyacım yok. Bize düşen gayri seni gönül rahatlığıyla yolculamaktır."

* * *

Japonya'da bir hastanenin onkoloji servisinde hemşire olarak çalışıyordu. Eşi Türk'tü. Yeni evlenmişlerdi. Eşinin memleketine gidiyorlardı...

Çalıştığı serviste, her gün birkaçının öldüğü hastaları geldi hatırına... O günlerde nasıl da çaresizdi!.. "İşte öldüler, yok oldular, bir daha dönmeyecekler!.." diye düşünürdü. Bir gün bir arkadaşı, "Türkiye'den bir aile geldi, birlikte ziyarete gidelim." demişti. Gittikleri evde mutluluk tatlı bir esinti gibi geziniyordu. İnsanların yürekleri bir başkaydı; çılgık çılgılla değildi. Her şey yerli yerindeydi sanki ve zaman koşmuyordu. O gün, Ebru ablanın okuduğu kitap nasıl da tam yarasına basmış, yüreğine dokunmuştu. Tam dipsiz bir uçuruma doğru yuvarlanırken tutmuşlardı elinden...

Bindikleri araba, "Düzce" yazan sapaktan sağa kıvrıldı. Nihayet köye gelmişlerdi.

Araba kapının önünde durunca, ev halkı kapıya koştu. Bir anda ana-baba günü oluverdi, evin önü. Hem oğullarını hem de gelinlerini gurbetten gelmiş oğul ve kız evlâtları gibi bastılar bağırlarına. (...) Gece ilerleyip herkes odasına çekildiğinde; toprak evin mütevazı bir odasında Japon gelin ilk defa kocasına bir sırrını açtı: "Ebru ablalara gidip gelmeye başladığım günlerdi. Bir gün annem evlenmem gerektiğini söyledi. Bir Japon gence evet dedim. Bir gün o gence: 'Ben ileride Müslüman olarak yaşamak istersem bunu nasıl karşılırsın?' dedim. 'Ben bir terörist kızla asla evlenmek istemem!' dedi ve bırakıp gitti. Şimdi düşünüyorum da, köye ayak bastığım andan itibaren etrafımda mutluluktan bir kale kuran bu sıcak ve samimi insanlar mı teröristti? Önüme çıkan o gence o soruyu sormamış olsaydım, bugün bu güzel insanlarla birlikte olmayacaktım..."

Evet o güzel anlatımıyla böyle pek güzel gerçekler bu kitapta ifade ediliyor. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O günlerin tesbihatı gibi

Abdullah Aymaz 2010.04.26

Kırk sene önce yazları tenezzühe çıkar, namazlardan sonra hep bir ağızdan tesbihatı okurduk... Geçenlerde yine birkaç arkadaş bir araya gelince eskileri yâd edercesine beraber bir tesbihat okuduk.

Sanki kırk sene önceki ruhânî lezzeti yakalamış gibi olduk. O zamanlar pek mânâyı mülâhaza etmiyorduk ama farklı bir sâfiyet vardı ve bu temiz, nezih hâl, ruh ve kalbin ihtizaza gelmesi ve okuduğundan zevk alması için yeterliydi. Şimdilerde her nedense o ilk günlerin manevî neşe ve neşvesini bir türlü yakalamak mümkün olmuyor. Ama bu sefer farklı oldu. Çünkü tesbihatı okurken, tamamen ülkemizin maruz kaldığı durumlar ve üzerine çöken kara bulutlar bizim ciddi bir tehlike ile karşı karşıya kaldığımızı gösteriyordu. Onun için Esmâ-i Hüsnâ'yı okurken, o mübarek isimlerden meded beklercesine mânalarını da düşünerek ve hemen kördüğümüzümüzün üzerine elmas bir kılıç gibi inmelerini ümit ederek okuyor ve zaman zaman hıçkırıklara boğulanlarımız oluyordu. "Ya Rahman ya Rahim, merhametinle muamele et. Ya Aziz, ya Cebbar, kötü

komploları boşa çıkar. Ya Tevvab ya Vehhab günahlarımızı hatalarımızı bağışla, vereceklerini meccânen ve vehbî olarak ver. Ya Bâis ya Vâris, bizi yeniden dirilt, bizi yeryüzü mirasçıları sâlih kullarından eyle... Yâ Celil ya Cemil, kötü niyetlilere celâlinle tecelli buyur... Yâ Kâhir ya Kâdir, ıslaha kabiliyetli olanları ıslah et, olmayanları ve hâlâ kompo ve kötülük peşinde koşanları sonsuz kudretinle artık Allah'ım Sana havale ediyoruz. Sen bilirsin. Yâ Melîk yâ Muktedir, ey Muktedir Sultan ülkemizin maruz kaldığı tabloyu herkesten daha iyi biliyorsun, Sen şu meş'um mezuniyetten kurtarıp en üstün en güzel mazhariyetlerle serfiraz eyle... Yâ Azîm ya Gafûr azametini, gufrânınla muâmele ederek bizleri ve ülkemizi bağışlayıp bizleri muhteşem lütuf ve ihsanlarınla üstün konumlara ulaştır. Bizleri insanlığa güzel örnekler eyle... Yâ Halîm ya Vedûd, af ve hilminle tecelli edip bizleri vesile kılarak yeryüzünü büyük bir huzur adası haline getir, muhabbetinle doldur. Bizleri gerçek muhabbet fedaileri yap... Yâ Şehid yâ Şâhid, bizleri hep güzelliğe şâhid yap, hizmet ve hicret şuuru ile hareket ettir, makam-ı rızana ulaştır... Yâ Nur ya Lâtif, Kur'an'ın envar ve füyuzatından azamî istifâde ile bizleri yeryüzünde salâh ve ıslahın, takva ve ihlasın rehberleri ve Hızriyetin temsilcileri eyle... Yâ Hak ya Mübin, Hak ve dürüstlüğün mazharları yaparak bizleri Hakk'ın şahitleri, hem lisan-ı hâl ve lisan-ı kal ile en belîğ temsilcileri ve teşhircileri eyle... Yâ Tâhir ya Mutahhir, yeryüzünü hatta gökleri telvis eden, insanlığı sinsi şekilde maddî-manevî zehirleyenlerin şer ve kötülüklerinden cihanı temizle ve insanlığa yepyeni bir güzellik ve huzur nizamı kur. Ya Mücemmil ya Mufaddil!.. Tertemiz bir zeminde cemalinle tecelli eyleyip, faziletli insaniyet temsilcilerini aşkın ve taşkın şekilde göster ve bütün gönüllere sevdire. Ya Hayy ya Kayyum ya Adl ya Hakem, adaleti ve hikmeti ihyâ et, nurânî bir sütun gibi ayakta tut, ihanetin kötülüğün temsilcisi her şeyi yerle bir eyle, hor ve hakir kıl. Ey Ferd, ey Kuddus, ey Mukaddesler Mukaddesi..." diyorduk. Bütün bunları aşk ile şevk ile söylerken heyecana boğuluyorduk. Sanki "sekîne" iniyor gibi okuyorduk. Sonunda sanki biz atalarımızın Mohaç'ta "dev bir orduyu yenmiş" olması gibi muzafferdik. Gerçek şu ki artık "çocuklar gibi şendik!.."

Aslında tesbihat yaparken, Esmâ-i Hüsnâ'yı okurken her zaman derin mülâhazalar içinde olmamız gerekir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Özlem'den Gurbet'e

Abdullah Aymaz 2010.05.02

1960 yılının yaz sonu, okullar açılırken İzmir'e gelmişim. O zaman "İmam-Hatip ve İlahiyata Öğrenci Yetiştirme Derneği"nin tarihî Kestanepazarı Caminin bitişiğindeki yurdunda kalıyordum.

Orası bir yurttu ama oraya "Kestanepazarı Üniversitesi" diyorlardı. İlk seneler Ramazan aylarında Konya'dan muhterem Tahir Büyükkörükçü Hocaefendi gelir, vaazlar verirdi. Merhum Hacı Kemal Erimez Ağabey'i, elinin teybi ile hep peşinde görürdüm. Sonra temelli vaiz ve Kestanepazarı Derneği müdürü olarak merhum Yaşar Tunagür hocamız geldi.

İmam-hatip okulu dışında yurttan ondan ders alıyorduk. Sahabe efendilerimizi konu alan vaaz ve hutbeleri, bizleri derinden etkiliyordu. Seyyid Kutub'dan tercüme ettiği "İslam'da Sosyal Adalet" kitabı, İslamiyet'in içtimai yönünü ve evrensel prensiplerini anlatması bakımından bizim gözlerimizi açmıştı. İzmir İmam-Hatip Mezunları Cemiyeti olarak öğrenciler "Özlem" isimli bir dergi çıkartıyorlardı. Aklımda kaldığı kadarıyla bunlar üst sınıflardan Cemal Sofuoğlu ve Abdullah Özbey ve arkadaşları idi. Ama bu ağabeyler mezun olup Ankara İlahiyat'a gidince merhum İhsan Emci Ağabey'imiz, Fehmi Kuru, Mehmet Binici ve diğer arkadaşlarımızı toplayıp, "Mezunlar Cemiyeti'ni üzerimize alalım ve faaliyetlerini biz yürütelim." dedi. O zaman orta kısım dört sene olduğu için lise bir öğrencileri idik. Sadece İhsan Ağabey mezundu.

"Özlem" yerine "Gurbet" isimli bir dergi çıkarmaya karar verdik. En başta Yaşar Tunagür hocamızdan, yine hocalarımızdan olan İzmir Müftüsü Celal Yıldırım'dan Yüksek Elektrik Mühendisi Süleyman Karagülle'den ve diğer mühim zatlardan yazılar alıp neşreliyorduk. Ama bize en büyük destek Yaşar Tunagür hocamızdandı. Çünkü o, yalnız yazı yazmakla kalmıyor, ayrıca cuma vaazlarında bu dergiyi cemaate tanıtıyor ve desteklemeleri için teşviklerde bulunuyordu. Bizler de, "Hocamızın tavsiye ettiği ve yazı yazdığı dergi!.." diye cemaate arz ediyorduk.

900'lük bir baskıyla başlayan Gurbet, kısa zamanda 1.200'e yükseldi. Sonra 3 bin oldu. Bir de duyduk ki, Yaşar hocamızın tayini çıkmış, Ankara'ya gidecekti. Çok üzüldük. Onun vaazları, hutbeleri ve bize okuttuğu hadis dersleri çok canlı, çok heyecanlı geçiyordu. Ona karşı sevgimiz çok farklı idi. Hocalığın ötesinde, dava adamı, bir rehberdi bizler için. İşte bu sebeple arkadaşlar, "Hocam bizleri kime bırakıp gidiyorsunuz?" diye sorduklarında, o; "Hiç üzülmeyin, buraya benden daha hayırlısı gelecek!" diye bir müjde vermişti. Aslında Yaşar hocamızın niyetinde ne olduğunu bilmediğimiz için bu sözünü duyunca bizler bunu bir tevazu, bir teselli sözü olarak değerlendirdik. Sonra öğrendik ki, Yaşar hocamız, verdiği müjdeyi gerçekleştirmiş; bize kendi yerine genç bir vaiz ve bir müdür göndermiş.

"Yeni gelen hocamız Hisar Camii'nde pazar günü bir konuşma yapacaktı." dediler. Pazar günü öğleyin camiye gittim. Konuşma yapıyor: "Mevzumuz insan... Muhteşem bir saraya benzer. Bu sarayın binasında kullanılan cevherlerden bir kısmı yalnız Çin'de bulunur. Diğer kısmı Endülü's'te, bir kısmı Yemen'de... Bir kısmı Sibiry'a'dan başka yerde bulunmuyor, işte bu insan sarayının cevherlerinin bir kısmı Misal âleminde, Levhi Mahfuz'dan diğer bir kısmı da hava âleminde, nur âleminde ve maddî âlemden gelmiştir... Anlatacağımız meseleler mücerret değildir... Kur'an'ın canlı tefsirleri, sahabelerden misaller vereceğiz." diyordu. Konuşmalardan aklımda kalanlar bunlar... Sonra Kestanepazarı Camii'nde vazifesine başlayan Hocaefendi, Yaşar hocamızın yerine hem vaizimiz, hem idarecimiz hem de ders hocamız oldu. Kendisine Gurbet dergisini arz edince hem yazı yazdı hem de sahip çıktı. Bu dönemde derginin tirajı üç binden beş bine yükseldi. O zamanlar için bu yükseliş, çok önemliydi... Hele İzmir gibi bir yerde.

Geçmişe ait bu hatıralara dönüş yapmamın sebebi 1 Mayıs günü vefat yıldönümüne rastlayan Yaşar Tunagür hocamızı, yaptığı ve vesile olduğu hayırlı faaliyetleri ve hizmetleri anmak suretiyle hatırlamak, arkasından Fatiha'ların, İhlas'ların ve Yasin'lerin okunmasına vesile olmaktır. Cenab-ı Erhamürrahimin'den kendisine rahmetler dilerim. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Salâhat-mehâret

Abdullah Aymaz 2010.05.03

Bediüzzaman Hazretleri Münazarat isimli eserinde bir soru üzerine, "Bence bir kalb ve vicdan, İslamî faziletlerle süslenmiş olmazsa, ondan hakiki hamiyet, sadakat ve adalet beklenilmez. Fakat iş ve sanat başka olduğu için, günahkâr bir adam güzel çobanlık edebilir.

Ayyaş bir adam, ayyaş olmadığı vakitte iyi saat yapabilir. İşte şimdi salâhat (sâlih ve dindar olmayı) ve mehâreti (işinde mâhir olmayı), diğer bir tabir ile, fazileti ve hamiyeti, kalb nurunu ve fikir nurunu kendinde toplayanlar vazifeleri yerine getirmeye yetmiyorlar. Öyle ise, ya mehâret olacak veya salâhat olacaktır. Sanatta mehâret ise tercih edilir." diyor...

Dr. İsrail Balcı Bey, "Hz. Ömer Döneminde Diploması" isimli eserinde diyor ki: "Hz. Peygamber (sas) elçi seçiminde iyakate büyük önem vermiştir. Hatırlanacağı gibi, Mekke döneminde, müşriklerin yoğun baskısı üzerine ilk Müslümanlardan bir grup, Hz. Peygamber'in (sas) izniyle, Habeşistan'a göç etmişti. Hz. Muhammed (sas) Medine'ye hicret ettikten sonra, gittikçe siyasî gücünü artırınca Mekkeliler onu sıkıştırmak ve bir bakıma Bedir Savaşı'nın yenilgisine de misillemede bulunmak maksadıyla Habeşistan'daki Müslüman mültecilerin Mekke'ye geri getirilmesi için girişimler başlattılar. Bu maksatla Habeşistan'da makbul olan Arabistan mamulü işlenmiş ince deri ve değerli hediyelerle Amr b. Âs ve Abdullah b. Ebî Rebîa'yı Mekke şehir parlamentosu adına Necaşi'ye elçi gönderdiler. Elçiler Habeşistan'a vardıklarında Necâşi ve adamlarına değerli hediyeler takdim edip maksatlarına ulaşmak istediler. Ancak Necaşi, mültecileri dinledikten sonra elçilerin isteğinin gerçekleşebileceğini söyledi ve mültecilerin sözcüsünü çağırdı. O, mültecileri dinledikten sonra Mekkeli elçilerin gerçek niyetini öğrendi ve onların isteğini reddettiği gibi kendisine takdim edilen hediyeleri de iade ederek elçileri yurdundan uzaklaştırdı. Mekkeli müşriklerin bu girişimi üzerine Hz. Peygamber (sas) mültecileri Medine'ye getirmek maksadıyla Necaşi ile şahsî dostluğu bulunan ve bu ülkeyi yakından tanıyan Amr. b. Ümeyye ed-Damri'yi Habeşistan'a elçi göndermiştir. Onun girişimleri sonucunda vaktiyle bu ülkeye göç etmek zorunda kalan Müslüman mülteciler Hayber'in fethedildiği günlerde Medine'ye dönebilmişlerdir. Bu görevlendirme sırasında müşrik olduğu anlaşılan Amr, daha sonra Müslüman olmuş ve Rasûlullah (sas) tarafından değişik vesilelerle tekrar elçilikle görevlendirilmiştir. Mesela o, Dîl Oğullarına ve müşrikler tarafından ağaca bağlanan bir Müslüman'ın kurtarılması için Mekke'ye elçi sıfatıyla gönderilmişti. Yine Hz. Peygamber (sas) Necaşi'yi İslam'a davet edeceği zaman Amr'ı tercih etmiş ve mektubu onunla göndermiştir. Bu örneklerden anlaşılacağı gibi, Hz. Peygamber (sas) elçi seçiminde kişilerin inançlarına değil, onların yeteneklerine ve elçilik vasfına uygun olup olmamalarına dikkat etmiştir. (...) Rasûlullah (sas) Heraklios'a mektup göndereceği zaman bu ülkeyi tanıyan bazı sahabelerin Bizanslıların mühürlenmemiş yazılara itibar etmeyeceklerine dair uyarıda bulunmaları üzerine, Hz. Peygamber (sas) bir Yahudi ustaya, üzerinde "Muhammed Resûlullah" ibaresi bulunan bir mühür yaptırmış ve yazılan metinleri bu mühürle tasdik etmiştir."

Dr. İsrail Balcı bu kitaptaki 245 numaralı dipnotta, "Elçi Amr. b. Umeyye ed-Damrî'nin biyografisine bakıldığında, onun bu görevlendirme sırasında müşrik olduğu anlaşılmaktadır. İbn İshak, Necaşi ile ilgili verdiği bilgide ilginç bir noktaya değinmektedir. Buna göre; vaktiyle Habeşistan'da bulunan genç bir prens, bu ülkeden uzaklaştırılması gayesiyle alınıp Arap tacirlerinden birisine 600 dirhem karşılığında satılmıştı. Satılan prens Damra Oğulları yurduna getirilerek burada birisinin çobanlığını yapmaktaydı. Uzun süre bu kabile arasında kalan söz konusu kişi ileride Habeş kralı olacak Necaşi Ashame'den başkası değildi. Damra Oğulları arasında kaldığı yıllarda birçok anıları ve dostlukları bulunan Necaşi'nin samimi olduğu kişiler arasında kendisine elçi gönderilen Damralı Amr b. Umeyye de bulunuyordu." diyor.

Habeşistan'da Câferi Tayyar'a Bedir Savaşı'ndaki galibiyetin müjdesi geldiğinde, Necaşi, Hz. Câfer'e Bedir yamaçlarında çobanlık yapıp hayvan otlattığını anlatarak, oraları bildiğini söylemişti...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gana'dan gani gani rahmet

Abdullah Aymaz 2010.05.16

Osman İnci kardeşimizden Gana hatıraları:

Tarih 2 Mart 2010. Türkiye'de en soğuk dönemlerin yaşandığı günlerde gönlüne Afrika'nın sıcaklığı düşen bir grup Bursalı esnaf hem Afrika'daki gönül dostlarını ziyaret hem de "Acaba ne yaparız da yıllarca ezilen ve zor şartlarda yaşamaya çalışan Afrika insanına el uzatabiliriz?" düşüncesiyle çıktıkları uzun yolculuğun ardından Gana'nın başkenti Akra şehrine vardılar. İçlerinde birisi vardı ki grupta hemen fark ediliyordu. Sevecen ve şakacı tavırlarıyla göze çarpıyordu. İşte bu dış görünümün ardında derin bir de his dünyası olan bu kalender insan, Mehmet Çiftçi Ağabey idi. İşte bu zat, Gana'nın kuzeyinde bulunan Müslüman şehirlerinden başladıkları bu yolculuklarında Temale'de kara kıtanın beyaz elbiseli Müslümanları ile kıldıkları cuma namazı sonrası çok duygulanmış ve "Rabb'im ne olur bana da gerçek hicreti nasip et." diye dua edip gözyaşı dökmüştü.

Cuma namazının ardından Tolon adlı bir ilçeye doğru yola koyuldular. Orada Peygamberimiz'in (aleyhissalatü vesselam) doğumu münasebetiyle düzenlenen Kutlu Doğum kutlamalarına katılacaklardı. Vardıkları meydanda kırk iki köyden insan bir araya toplanmış Kur'an'lar okuyor, dualar ediyor, şiirler söylüyor ve Afrika halkının kendileri için bayram ilan ettikleri günlerde âdet haline getirdikleri yerel danslarını yapıyorlardı. Halk kilometrelerce uzaklardan gelen bu beyaz kardeşlerini görünce çok sevinmişti ve yerel danslarında kendilerine katılmalarını istemişlerdi. Sıra Mehmet Ağabey'in idi. O kadar yolu bu insanları sevindirmek için gelmişti, ne olursa olsun yapılan bu teklifi geri çevirmemeliydi. Önce mizacı gereği biraz utandı. Hayatında ilk defa bir müzik eşliğinde hiç bilmediği bir şeyi yapacaktı ama siyahi kardeşlerinin bu beraberlikten duydukları sevinci ve merakla ona bakan gözlerdeki memnuniyeti fark edince "Belki de Allah'ın rızası burada saklıdır, bak bizim onlar ile bütünleşmemizden nasıl da gurur duyuyorlar." deyip yerel dansı yaptı. Aşiret reisi ile yaptıkları görüşmede reisin "Buralarda toprak çok, insan çok ama eğitim verecek okulumuz yok, binamız yok." demesi üzerine yine kendini tutamamış oracıkta gözyaşları boşalıvermişti.. Bunun gibi her yaşadığı ilkin ardından aynı dua dökülüveriyordu dudaklarından... "Rabb'im nasip et ben de buralara hicret edeyim..."

Duygu sellerinin yaşandığı bu gezide, akıncılar gibi kavurucu sığa ve bazen imkansızlıklardan kaynaklanan açlığa aldırış etmeden ülkenin kuzeyini dolaşan bu gönül erlerinin yolu bu defa yetim çocukların kaldığı bir yurda düşmüştü. Çoğunluğunun Müslüman olduğu şehirdeki bu yurt bir kilise tarafından kontrol ediliyordu. Gördükleri bu manzara karşısında adeta buz kesilmişlerdi. İçeri girdiklerinde 0-5 yaş arası onlarca çocuk koşarak dizlerine sarılmış ve adlarının Ali, Mehmet, Ayşe vs. olduğunu söylüyor, onlara baba diye hitap ediyor ve kendilerini öptürebilmek için fırsat kolluyorlardı. Yirmili yaşlarda genç bir Avrupalı bayan o zor şartlara aldırış etmeksizin kucağına aldığı iki çocuğa birden bakıyor, karınlarını doyurmaya çalışıyordu. Bu görüntü Mehmet Ağabey'i öyle derinden etkilemişti ki dayanamayıp dışarı çıktı. Artık gördükleri ona ağır gelmeye başlamıştı ve Gana'ya gelip burada yerleşmenin kararını almıştı. Bir köşeye çekilip "Allah'ım fırsat ver hicret için..." diyor ağlıyor ağlıyordu..

Mehmet Ağabey bu duygu yüklü gezinin ardında buradaki arkadaşlarına "Bekleyin inşallah geleceğim ve yıllarca beklenen okulun inşaatını ben yapacağım." diyerek ayrıldı... Bir gün gelecek ve ümitle beklediğimiz yeni okulumuzun inşaatını yapacaktı... Telefonlarla devamlı arıyor, "Bekleyin geliyorum her şeyimi topladım ben de hicrete hazırım inşallah." diyordu. Fakat 24 Nisan sabahı Mehmet Çiftçi Ağabey'in yüreğindeki hicret arzusu, küçük siyah yetim çocuklara bir el uzatma ümidi ile çıktığı bu yolda Rabb'ine yürüdüğünü duydu, Gana'da onu ümitle bekleyen Türk kardeşleri... 24 Nisan'da Gana'da aylardır beklenen yağmur gürleyerek yağıyordu o gün... Okulumuzun inşaatını yapmak nasip olmasa da o gönlündeki o güzel niyetle kalplerimizde koca koca binalar dikti ve gitti... Allah kendisine rahmet, kalanlarına ise sabırlar ihsan etsin İNŞALLAH... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meyhaneden çıkaran prizma

Eğitim gönüllüsü Abdülkadir Bey'le bir yolculuğumuz oldu. Yolda bana ibret alınacak hatıralarından bahsetti:

İlahiyatta öğrenci idim. Zaman Gazetesi'nin abone kampanyası vardı. Sevdiğim bu gazete için birkaç arkadaşla bir kazaya abone bulmak için gittik. Bir yere geldik, her birimiz bir caddeye ayrıldık. Sıradan, hiç atlamadan dükkanlara girip, gazeteyi anlatıyor, insanların abone olmasını sağlamaya çalışıyordum. Tabelasına bakmadan yine bir yere girdim. Karanlık diyebileceğim loş bir yerde ilerliyordum. Biraz gidince burasının bir meyhane olduğunu fark ettim. Baktım ki yüksek bir sandalyenin üzerinde oturmuş birisi, kırmızı bir içecek, muhtemelen şarap içiyordu. Tipinden çok korktum. Hemen geri dönmek istedim. Başıma bir şeyler gelecek zannediyordum. O kişi, "Delikanlı buraya gel!" dedi. Tereddüt ettim. "Ağabey yanlış gelmişim. Özür dilerim." dedim. "Gel, çekinme!" dedi. Kafamdan binbir ihtimal geçiyordu. Ürkek ürkek yanına yaklaştım. "Niçin gelmiştin?" dedi. "Ağabey, Zaman Gazetesi'ne abone ediyordum. Buranın böyle bir yer olduğunu bilmeden geldim. Kusura bakmayın. Bırakın gideyim." dedim. "Elindeki kitap ne ve neden bahseder?" dedi. "Bu, abone olanlara vereceğimiz hediye kitap... Allah ve Resulü'nden bahseder." dedim. Hemen elindeki kadehi masaya koydu ve bana "Bir yıllık abone ne kadar?" diye sordu. Ben söyleyince elini cebine attı ve bir tomar para çıkarıp verdi. Sonra da "Yalnız senden şu kitabı istiyorum." dedi. Ben de zaten kurtulup kaçmak istiyordum. Onun için elimdeki "Prizma" isimli Fethullah Gülen Hocaefendi'nin kitabını kendisine verdim. Sonra bana "Beni herkes bilir. Ben Ekrem" diyerek adres için sadece adını söyledi. Ben hızlıca o mekanı terk ettim. Bir arkadaşımın karşılaştım. "Ne oldu? Hani kitap?" dedi. Ben de olanları anlatınca "Yahu bunlar insanın başına bela olur. Ayılınca peşimize düşer. Sen şimdi git parasını geri ver, sonra burayı terk edip gidelim." dedi. Ama ben cesaret edip bir daha oraya gidemedim. Sonra da oradan ayrıldım... Uzun zaman bu korkuyu hissettim.

Aradan bir-iki sene geçti. Yaptırılacak yeni bir müessese meselesi için bir araya geldik. O topluluk içinde birisinin ısrarla ve dik dik bana baktığını gördüm... Ben de ona bakmaya başlayınca "Sizinle daha önce hiç görüştük mü?" dedi. "Hatırlamıyorum." dedim. "Mesela bir meyhanede." dedi. Arkadaşlar "Senin meyhanede ne işin olur ki?!" der gibi yüzüme bakmaya başladılar. Ben bir türlü intikal edemedim. Bu sefer "Sen abone için elinde kitapla hiç meyhaneye girmedin mi?" dedi. O zaman hatırladım. "Evet" deyince ağlamaya başladı. "Ben, içip içip gider, annemi döverdim. O gün kitabı alıp eve gittim. Annem baktı yine sarhoşum, hemen benden uzaklaştı. 'Anne korkma, ben öyle bir şey yapmayacağım. Bana bir kahve pişir de içeyim.' dedim. Zavallı kahveyi yapıp getirdi ve hemen yine yanımdan uzaklaştı. Ben kahveden sonra banyoya gidip bir gusül abdesti aldım ve verdiği kitabı okumaya başladım. Sonra Zaman Gazetesi okuyan gençleri bulup sohbetlerine devam ettim. İşte şimdi buradayım." dedi. Hem o ağlıyordu hem de biz hepimiz ağlıyorduk.

Abdülkadir Bey'in bu sözlerini dinledikten sonra, pek çok insanımıza karşı ne derece duyarsız olduğumuzu düşündüm. Sonra da Avrupa'da bir câmîye gelip "Bir çayımızı içmez, bir hatırımızı sormaz ve bize bir şey anlatmak lütfunda bulunmazsınız." diyen Ebu Cehil lâkaplı merhum Hüseyin Bey'i hatırladım. Meseleyi kavradıktan sonra bu insanımız gece geç vakitler barları dolaşıp pek çok bedbahtımızın hidayetine vesile olmuştur.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Öyleyse biz neye savaştık?

Ispartalı Erdoğan Tüzün ağabeyden dinledim. Şöyle diyordu: "27 Mayıs'tan sonraydı. Yine Kur'an yazısını öğretmeye ve öğrenmeye çalışanları şikâyet edip Isparta Ağır Ceza Mahkemesi'ne vermişler. Bunu da tezgahlâyan bir taharri memuru idi.

Sanık sandalyesinde rüştiye mezunu olup yedek subay olarak harbe katılan İstiklal gazilerinden Atina'da dört sene esarette kalmış Hüsrev Altınbaşak ve İstiklal Savaşı'nda yedi yerinden yaralı, hatta oyuk oyuk yara izleri belli Semerci Badi oğlu Mustafa da vardı. Ayakları tutmadığı için bu yatalak gaziyi bir kilime sarıp öylece mahkemeye getirmişlerdi. Mustafa Badioğlu'nun kulakları da iyi duymuyordu. Onun için savcının iddianamesini tam anlayamadığı için yanında oturan Hüsrev Altınbaşak'a, 'Hüsrev Ağa ne diyor bu?' diye sordu. O da 'Dini istismar edip, devletin temel nizamını yıkmaktan bizim cezalandırılmamızı istiyorlar.' dedi. 'Öyle mi diyorlar?' dedikten sonra mahkeme heyetine döndü, ceketinin yakasının arkasına astığı İstiklal Madalyası'nı tuttu: 'Bunların yüzünden bu madalyayı açıktan asamıyor ve gizliyorum... Biz bu din ve devlet için savaştık. Dini niçin istismar edecektim? Devleti niçin yıkacaktım? Ben bu devlet yıkılmasın diye savaştım. Her tarafım yara bere içinde... Hem yerimden kalkamıyorum, bu devleti bu halimle nasıl yıkacağım? Bu devlet bu kadar zayıf mı ki, bizim gibilerle yığılsın? Alın bu madalyayı...' diyerek koparıp atmaya çalıştı. Engel oldular. Ağır Ceza Mahkeme Reisi Sıdkı Bey İstanbullu imanlı, namazında niyazında bir beyefendi idi... Bu sözleri dinledikten sonra, taharri memuruna "Sen ne yapıyorsun böyle? Şu zavallı gazinin sarsılmadık yeri kalmamış. Bu mu devleti, bu haliyle yıkacak? Seni mahkemeyi boş yere meşgul etmekten içeri atarım. Bir daha böyle saçma şeylerle bizleri meşgul etme!.." dedi. Sonra da men-i muhakeme kararı verdi.

Sonra Badioğlu semerci Mustafa'yı yine getirdikleri kilime sarıp evine götürdüler. Gerçekten trajikomik bir olay yaşanıyordu. Türkiye'de o zaman böyle olay yaşanmamıştı maalesef...

Ama arkadan 12 Mart 1971'de asker yine idareye el koydu ve sıkıyönetim ilan edildi... Hüsrev Altınbaşak ve arkadaşları toplanıp Eskişehir Askerî Mahkemesi'nde yargılanmaya başladı. Emekli olduktan sonra CHP'nin İçişleri bakanı olan İrfan Özyaydınlı da o zaman sıkıyönetim komutanı idi. Dindarlara son derece düşman olan bu kişi mahkemeyi de baskısı altında tutuyordu. Sıkıyönetim savcısı da tam kendisi gibiydi. Birçok üst rütbeli subay merakla mahkemeyi takip ediyordu. Ama, devamlı bu dindarların çok câhil ve ülke için çok zararlı insanlar olduğunu her vesile ile herkese telkin ediyordu. Savcı aynı minvalde ithamlarına devam ederek, "Bunlar belki okuma yazma bile bilmez, bu câhiller ülkeyi mahvediyor." diyor. Hüsrev Altınbaşak, kendisini tanıtırken "İstiklal Harbi'nde yedek subay olarak bulundum ve yüzbaşı rütbesiyle ayrıldım." deyince, mahkemede bulunan subaylar derhal ayağa kalkıp mahkeme salonunu terk ediyorlar. Yani, "Siz bizi aptal mı sanıyorsunuz? Cihan Harbi'nde, Milli Mücadele'de subay olan bir insan câhil olabilir mi? Kimi kandırıyorsunuz?" demek istiyorlardı.

Darbelerden bu millet çok çekti... Üniversitelerden ve devletin en mühim noktalarından yetişmiş ve değerli vatan evlatları bu kanunsuz müdahaleler neticesi sökülüp atıldı. Bunlardan birisi de bilim tarihini kökten değiştirecek araştırmalara imza atmış olan ve hâlen Frankfurt'ta yaşayan Prof. Dr. Fuat Sezgin hocamızdır. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırgız Talgat'la Maputo'da

Çiğ altında kalan Azîzî

Abdullah Aymaz 2010.05.31

Eğitim gönüllümüz Mehmet Tozlu'nun ifadeleriyle:

Dokuz kişilik ailenin ikinci çocuğuydu Mustafa Azîzî. Her şeyden çok sevdiği Kabil Afgan-Türk Lisesi'ne dört yıl önce başlamıştı. Binlerce kişinin arasından seçilip okumak, Mustafa'nın en büyük hayaliydi. Her Afgan öğrencinin hayali olduğu gibi... Çünkü bu okullarda okumak demek hayata tutunmak demektir. Bu okullarda okumak demek geleceğe dair umut taşımak demektir. Sımsıcak, kıpır kıpır, hayat dolu bir öğrenciydi. 'İki hayalim var' derdi her zaman. Birincisi, bu okullarda okumak, diğeriye Türkçe Olimpiyatları'na katılmak. Geçen seneki 7. Türkçe Olimpiyatları Afganistan elemelerini kazanarak bu hayalini gerçekleştirmek nasip olmuştu Mustafa'ya. Şiir dalında ülkesini temsil edecekti. Önceki yıllarda da elemelere katılmış ama başarılı olamamıştı. Yılmamıştı Mustafa. Azimle çalışarak 7. Türkçe Olimpiyatları'nda ülkesini temsil edebilmek için Türkiye'nin yollarını tuttu. Türkiye'de geçirdiği zaman zarfında çok güzel arkadaşlıklar edindi. Türkiye'ye giderken, "En çok yapmak istediğim şey, öğretmenlerimizin anne-babalarına teşekkür etmek, onların nezdinde Türk halkına teşekkür etmek." diyordu. Türkiye'deyken Türk halkının kendilerine gösterdiği ilgiden çok memnun olmuştu. "Sanki kendi ülkemde gibiyim, hiç yabancılık çekmiyorum." demişti.

Şiir dalında 'Işığa Gönül Veren Yiğitler' şiiri ile altın madalya almıştı Mustafa. Çok mutluydu. O kadar sevmişti ki Türkiye'yi, olimpiyat sonrası ülkesine dönme vakti geldiğinde içinde bir burukluk vardı. "Biraz daha kalsak, gitmesek, sonra gitsek." demişti. Afganistan'a dönüşlerinde havaalanında bir kahraman gibi karşılandılar. Onlar için bir konvoy oluşturuldu havaalanından okula kadar.

Türkiye'yi, olimpiyat günlerini hiç unutmadı. Türk insanının fedakârlığını, samimiyetini, özellikle Afgan halkına olan ilgisini herkese anlatıyordu. En son Kurban Bayramı'nda kalabalık bir esnaf grubu gelmişti Afganistan'a. Okulumuzda küçük bir program hazırlamıştık, ağabeyler için. Mustafa da bu programda şarkı, şiir söyleyecekti. Biraz rahatsızdı o gün. "İstersen sen söyleme." dedik ama kabul etmedi. "Ağabeylerimiz binlerce kilometreden gelmişler bizim için. Onlara vefasızlık edemem." demiş ve söylemişti.

O, son programıymış meğer Mustafa'nın. Geçen şubat ayında Kabil'den Mezar-ı Şerif'e giderken 3.800 rakımlı zorlu Salang geçidinde Mustafa'nın da içinde bulunduğu otobüsün üzerine çiğ düşmesi sonucu aramızdan ayrıldı Mustafa. Başta ailesi olmak üzere öğretmenlerimiz, arkadaşları çok üzüldük. Çünkü Mustafa'lar kolay yetişmiyordu. Ama ne var ki ölmek kaderde vardı. Geç ölüm yoktu. Her ölüm erken ölümdü. Mevla'dan, sonsuz rahmet diliyoruz.

Evet Afganistan'ın başşehri Kabil'in kuzeyinde Hindukuş Dağı'ndan geçen Salang Geçidi'nde bir dizi çiğ düşmelerinde 160'tan fazla vefat eden kimse vardı. Elbette kurtulanlar da vardı. Ama "Işığa Gönül Veren Yiğitler" şiiriyle altın madalya alan Mustafa Azîzî, maalesef o bölgede kurtarılan 2.500 kişi arasında yoktu... Artık o gönüllerdeydi. Bu seneki Türkçe Olimpiyatları'nda da Azîzî unutulmuyor!..

Başta Hz. Mevlânâ Hazretleri olmak üzere pek çok İslâm büyüğünün memleketi olan Afganistan'la köklü köprüler kurmamıza vesile olan Türk kolejleri, Azîzî gibi nicelerini yetiştirecek ve tarihte olduğu gibi günümüzde de yine aramızda güçlü bağları oluşturacaktır. Orada yetişenler artık birer Babrak Karmal olmayacak; ülkelerini canlarından çok sevecek, yaşadıkları çağın seviyesine hatta üstüne çıkaracaklar inşallah.

Hızır ve adaletle hükmedenler

Abdullah Aymaz 2010.06.06

"Kıssa, hisse almak içindir" prensibinden hareketle, Hz. Mevlânâ'ya dayandırılan bir menkıbeyi anlatmak istiyorum:

Şahne isminde, Harun Reşid zamanında bir zâbita âmiri vardı. Takva sâhibi, dindar bir kişiydi. Hep adâletle hükmeden, zulme karşı olan bu zâtı, hem halk hem de devlet adamları çok severlerdi. İnsanların işlerini gördüğü, problemleri çözdüğü için insanların duasını alırdı. Hızır Aleyhisselam ile dahi görüşüyor ve sohbet ediyordu. Ama bu âmir, Cenab-ı Hakk'a daha çok yaklaşmak ve daha ziyade ibadet edebilmek için işinden istifa etti. Uzlete çekildi. Artık insanlarla görüşmüyor. Gündüzleri oruç tutuyor, geceleri de ibadet ve taatle meşgul oluyordu. Ama istifa ettikten sonra bir daha Hz. Hızır Aleyhisselam ile görüşemez oluyor. Bu yüzden de çok üzüyor. Günlerce gözüne uyku girmeyen âmir, "Benim vazifemden ayrılmamın asıl sebebi, Allah'a daha çok ibadet etmek ve Hızır Aleyhisselam ile daha çok görüşebilmek ve sohbetinden istifade etmektir. Ama artık Hz. Hızır hiç yanıma gelmiyor." diyor ve gözyaşları döküyor. Bu durum sabaha kadar devam ediyor. Bu tövbeler, yalvarış ve yakarmalar ve gözyaşlarından sonra bir gece Hz. Hızır Aleyhisselam'ı rüyasında gördü ve kendisine, "Ey Hz. Hızır! Ben seninle devamlı sohbet edebilmek için dünya makam ve mevkilerinden istifa edip ayrıldım. Uzlete çekilip kendimi tamamen Cenab-ı Hakk'ın ibadetine verdim. Sana, senin sohbetine tamamen kavuşacağımı zannederken, aksine senden tamamen mahrum kaldım. Acaba bunun hikmeti nedir? Bir kusur ve kabahatim mi oldu? Hatam varsa, bildirin de tövbe edeyim. Ne olur yine ziyaretime gelin; ilim ve irfanınızdan beni mahrum bırakmayın. Son derece sohbetlerinize ihtiyacım var; terk etmeyin." diye yalvarıp yakardı.

Hızır Aleyhisselam, bunun üzerine dedi ki: "Benim sana görünüp sohbet etmemin sebebi senin yapmış olduğun ibadetler, şahsî hayır ve hasenatlar değildi. Ben seninle, insanların işlerini hak ve adâletle idare ettiğin, zulmü önlediğin, problemleri çözüp Allah'ın kullarının işlerini kolaylaştırıp, rahat ve huzuru sağladığın içindi... Halbuki sen o hayırlı işi bırakıp, Müslümanlara faydalı olmaktan vazgeçtin. Hatta Müslümanları, adâleti olmayan birisiyle baş başa koydun. Sadece şahsını düşünüp bir köşeye çekildin. Kendi menfaat ve kemâlâtını, Müslümanlara tercih ettin. Artık şimdi senin yerine geçen kişi Müslümanlara zulmediyor ve gayri meşru işlerle eza ve cefâda bulunuyor. Şu anda insanlar sıkıntı, üzüntü içinde bulunuyor. Bütün bunlara, işte senin bu anlayışın ve istifan sebep oldu. Aslında senin şahsî menfaatlerinin, Müslümanların umûmî menfaatleri yanında bir değeri yoktur. Çünkü bir köşeye çekilip abdest, namaz ve oruçla, nâfile ibadetler ve zikirle herkes meşgul olabilir. Bunlar herkesin yapabileceği şeylerdir. Zaten Müslümanlar bunları yerine getireceklerdir. Ama bir makama yükselince adâletle iş yapmak, Müslümanlara faydalı olmak herkesin yapacağı bir iş değildir. Herkes âdil olamaz. Herkes seve seve Müslümanların işine koşamaz. Herkes içinden gelerek sırf Allah rızası için, Müslümanların huzur ve rahatı için çalışamaz. İşte bu yüzden seni terk ettim." Zâbita âmiri Hızır Aleyhisselam'ı dinledikçe gözyaşları akıtıp "Çok doğru..." dedi. Sabah olunca da Halife Harun Reşid'e giderek eski vazifesini yeniden talep etti. O da onu eski görevine tayin etti. Bundan sonra da işine sarılıp kendisini Müslümanların hizmetine adadı...

Burada memur ve âmirlerimize derin mesajlar var...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vallahi, billahi, tallahi Allah'ın işi...

Saadettin Başer Bey, Moskova'da ilk açılan Türk kolejinin macerasını şöyle anlatıyor:

Moskova'ya giderek Büyükelçimiz Bilgin Unan Beyefendi'yi ziyaret ettik. Bize "Moğolistan'a kadar gidip okullar açmışsınız. Hâlbuki Moskova önemli bir merkez, burada niçin okul açmıyorsunuz? Birkaç gün sonra Ankara Belediye Başkanı Sn. Melih Gökçek, Moskova Belediye Başkanı Sn. Luçkov'un davetlisi olarak Moskova'ya geliyor. Ben yemekte konuyu gündeme getiririm. Eğer Melih Gökçek Bey meseleye sahip çıkarsa işiniz daha kolay olur." dedi. Öyle de oldu. Luçkov, meseleye olumlu yaklaşıncaya, Moskova Eğitim Müdürü Lubov Kezina Petrovna Hanım'a talimat vermiş. Büyükelçimiz de işlerin takibi için Moskova'da eğitim müşaviri olan Âsuman Sâfi Hanım'la gitmemizin uygun olacağını söyledi. Asuman Hanım da "Konumum itibarıyla bana muhatap olacak olan şahsın, konuyu yukarılara taşıyınca kadar aradan uzun zaman geçer. En iyisi siz kendi metotlarınıza göre hareket ederseniz daha iyi olur. Ama sakın bana gönül koymayın. Ben sizin Moğolistan ve Sibirya'da neler yapabildiğinizi gördüm. Allah yardımcınız olsun." dedi. Tolerans Vakfı'nın ofisine döndük. Ofiste çalışan Tatar asıllı Adliye Hanım meseleye muttalî olunca kendisinin tanıdığı Dağıstan Milletvekili Marat Bey'in, eğitim müdürünü tanıdığını ve yardımcı olabileceğini söyledi. Marat Bey, bizi Lubov Petrovna Hanım'a götürdü. O ise bize sertçe "Bir aydan beri sizi bekliyorum, niçin geç kaldınız?" dedi. İyi niyet anlaşmasını imzaladık. Bir müddet sonra da (1996-1997) öğretim yılında okul açma hususunda da resmen anlaşmaları yaptık.

Daha önce Türkiye'ye davet ettiğimiz Petrovna Hanım, Türkiye'ye gelmeyi düşünmediğini söylemişti. Ama yardımcısının Türkiye gezisinden memnun olması üzerine sonraki davetimizi eşile beraber kabul etti. İşin garip tarafı, hem otuz yedinci evlilik yıl dönümü hem de doğum günü bu gezi tarihlerine rastlamıştı. Tam da o günlerde Rusya'nın meşhur şarkıcılarından birisinin Antalya'da olması, kutlamayı renklendirmişti. Şarkıcıyı ekibiyle beraber davet ettik. Bu sürpriz karşısında çok duygulandı. Ayrılacakları gün Petrovna Hanım şunları söyledi:

"Siz beni ilk davet ettiğinizde, fark etmişsinizdir, teklifinizi soğuk karşıladığım gibi ofisime ilk defa geldiğinizde de sert davranmıştım. Arkadaşlar Türkiye'den dönünce bana, benim Türkiye ve Türk insanı ile ilgili okuduklarımdan çok farklı şeyler anlattılar. Halbuki benim okuduğum kitaplarda Türkiye'nin geri kalmış pislik içinde bir ülke olduğu, insanların ise kaba saba kimseler olduğu yazılıydı. Onun için doğrusu ne arzu, ne de merak etmiştim. Ama sizleri yakından tanıyınca kanaatim değişti. Konumum itibarıyla dünyanın birçok yerlerini gezip görmüş birisi olarak şunu itiraf etmeliyim ki, benim Türkiye ve Türkler hakkında okuduklarımdan meğer hiç de aslı yokmuş. Artık gerçeği gördüm ve yaşadım. Samimiyetle söylüyorum ki, Türkiye, dünyanın en temiz ve güzel bir ülkesiymiş. İnsanlarına gelince, onları da çok centilmen buldum. Bana, ülkenizi ve insanınızı tanıma fırsatı verdiğiniz için sizlere teşekkür ediyorum. Bu sene okulun açılması için gereken gayreti göstermenizi rica ediyorum. Rus çocukları da böylelikle Türkleri bizlerin düştüğü yanılgıya düşmeden daha iyi tanımış olurlar."

Moskova'da işler iyice yoluna girmiş, okulun açılmasına artık hiçbir engel kalmamıştı. Tolerans Vakfı ofisinden Eğitim Müşavirimiz Asuman Sâfi Hanımefendi'ye telefonla görüşmeler hususunda bilgi verirken, anlattıklarımıza inanamaz haldeydi "İmkânsız, olamaz, böylesine önemli bir işi bu kadar kısa bir zamanda yapmanız mümkün değil." demişti. Kendisine, "Evet efendim, söylediklerim doğrudur. Anlaşmayı bile imzaladık, iş halloldu." cevabını verdim. Asuman Hanımefendi, Moskova gibi işlerin çok ağır yürüdüğü bir yerde bu kadar çabuk olabileceğine inanmamakta haklıydı. Anlattıklarımın doğruluğundan emin olduktan sonra, âdeta çılgık atıyor ve telefonun diğer ucundan kulağımın zarını zorlarcasına, "Vallahi de bu işleri Allah yapıyor, billahi de Allah yapıyor, tallahi de Allah yapıyor!" diyordu.

Protokolün imzanlanmasının üzerinden kırk gün kadar bir zaman geçmemiştir ki artık, okulun açılış günü gelmişti. Kurdeleyi sayın büyükelçimiz bizzat kendileri kestiler ve güzel temennilerle dolu iki ülke arasında oluşmasını arzu ettikleri dostluk mesajlarını verdiler. Moskova'da Asuman Sâfi Hanımefendi'ye bir ataşe, "Sen bu yobazların okullarına niye destek veriyorsun?" demiş. O da, "Sana ben ne diyeyim ki? Senin idrâkin kilitlenmiş; sana hiçbir söz tesir etmez!." demiş.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kalb İbresi

Abdullah Aymaz 2010.06.13

Nil Yayınları, Kırık Testi'nin Fethullah Gülen Hocaefendi'nin 5.5.2008-16.11.2009 tarihleri arasında yaptığı sohbetlerini "Kalb İbresi" isimli eserde toplayıp neşretti.

Bilhassa ikinci sonraları sohbet-i cânanlara en güzel örnekler olarak gönül pınarlarından çağlayan bu ifadeler başucu kitabı olmaya şâyeste... Elbette o sohbetlere bizzat katılma bahtıyarlığı büyük mazhariyet. Malum "Sohbette insibağ ve in'ikâs vardır" yani bir anda o sohbet-i cânanın boyası ile boyanıyor ve aynı akislere mazhar oluyorsunuz. "İn'îkâs çok çeşitli..." Yani tek yönlü değil... Dinleyenlerin hüşyârlığından da konuşana bir şeyler yansıyor. Mevhibe-i İlâhiye dediğimiz güzellikler elbette en başta hitabın sâhibine ulaşıyor. Ama bazen, muhataplardan bazılarının kalplerinden doğan güzel sualler ve talepler de hatibe yansıyor ve onun içindeki harika zenginliğin sofralara saçılmasını tetikliyor. Nice ilhamlar coşuyor, nice "intak-ı bi'l Hak"lar tahakkuk ediyor! Ne mutlu o güzelliklere hüşyâr hâlis bir gönülle şahid olanlara!..

36 seçkin soru 170 civarındaki başlıklar altında cevaplandırılıyor. İrfan pınarlarının fevvalerinden dökülen kevserler, nice hulus-u kalbin sahibini böylece yeniden dirilterek kemâl yollarını gösteriyor.

Şahsen bu Firdevsten, bilhassa "Haşyet" meselesi beni çok düşündürdü...

Efendimiz'in (sas) "Allah'ım içimi haşyet hissi ile doldur ve beni Zât-ı Ulûhiyetine karşı hürmette kusur etmeyen bir kul eyle, tâ ki, her an Seni görüyormuş gibi olayım." duasındaki inceliklere dair izahların tekrar tekrar okunması gerektiğine inanıyorum. Evet okuyalım:

"Aslında, 'Allah'ım, duygu, düşünce, tavır, hal ve hareketlerime öyle bir haşyet boyası çal ki, her an seni görüyormuş gibi davranayım!' dileği, başta Kur'an talepleri olmak üzere, bütün inananlar tarafından vird-i zeban (sürekli tekrarlanan dua) edinilmelidir. Çünkü hakiki müminler, her tavır ve davranışlarında O'nun tarafından görülüyor olma mülâhazasıyla temkin ve teyakkuz soluklayan ve ömrünü derin bir ihsan şuuru ile hep O'nu görüyormuşçasına tir tir titreyerek geçiren insanlardır. İslâm hakikatini temsil edebilen ve beşerin ufkunu aydınlatan kahramanlar da ancak onlardır. Ciddiyetsiz ve lâûbâli kimselerin dava adamı olmaları ve başkalarına rehberlik yapmaları mümkün değildir. Zira, içte ihsan (Allah'ı görüyor gibi davranma; sen O'nu görmesen de O, seni görüyor ya) bulunmalıdır ki, dışta itkan (muhkemlik) olsun; insan, gönül âlemini ciddiyetle denetlemelidir ki, bu onun dış dünyasına da yansısın ve muhatapları üzerinde tesir bıraksın. Evet tavır ve davranışlarıyla lâûbâli olan kimseler, diğer insanlara hiçbir şey veremezler; aksine, onları kendi yollarından nefret ettirirler!.. 'Ahiret, Mahşer, Hesap, Cennet, Cemâlullah ve Rıdvan'a inanan, ebediyete uzanmış yolun yolcusu olduğunu söyleyen ve sonsuz saadet arzusunu seslendiren bir insan nasıl bu kadar sere serpe ve kayıtsız yaşayabilir?!' dedirtir ve çevrelerinde tereddüde sebebiyet verirler."

"Kanatımce, bu lâûbâliğin altında marifet eksikliği yatmaktadır. Zira, Allah'ı bilmesi lâzımdır ki insan haşyetli olsun. 'Allah saygısını tam olarak ancak O'nu hakkıyla bilenler duyarlar.' (Fâtır Sûresi. 35/ 28) fehâsınca, Mevlâ-yı Mûteâl'e karşı gerekli hürmet ve tazimi de ancak O'nu Sıfat-ı Sübhaniyesi ve Esmâ-i Hüsnâ'sıyla tanımaya muvaffak olmuş, ihsan ufkunda seyahat eden Hak erleri ortaya koyabilirler. Tabî onların haşyetleri de herkesin kendi marifet seviyesine ve yakîn mertebesine göre farklı farklıdır. Sadece atalarından duyduklarıyla yetinen ve dinin esaslarını taklide bağlı olarak kabullenen kimselere gelince, belki onlar da, öyle sığ bir bilgiyle de olsa, Cennet'e girebilirler ama hiçbir zaman Allah'ı gereği gibi tanıyamaz ve haşyet hissi ile dolmazlar."

İşte bir cevaptan bir bölüm!.. Bütün herkesi ilgilendiren ve derin derin düşündürmesi gereken çok mühim bir mesele. "Ne kadar ciddiyyiz? İslâmiyet'i ne kadar ciddiye alıyoruz? İlâhî haşyet içimizi ne kadar doldurmuş?" Bunları kendimize sorarak kendimizi bir test etmek ve sorgulamak zorundayız... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzlenimler

Abdullah Aymaz 2010.06.14

Ömrünü eğitime adanmışlardan Aysal Aytaç Bey, yurtdışındaki "Sulh Adacıları" Türk okulları ile ilgili gördüklerini ve duyduklarını "İzlenimler" isimli yeni kitabında anlatıyor.

Kazakistan'dan bahsederken diyor ki:

Okul açmak için ilk defa bir grup işadamı Kazakistan'a gidip Eğitim Bakanlığı yetkilileri ile görüşüyorlar. Kazaklar, Türkiye'den özel okul açmak için ülkelerine gelen bu eğitim gönüllülerine önceleri inanmakta güçlük çekiyorlar. Hatta bunu geçici bir heves olarak görüyorlar. Bunları bir süre gözlemleyebilmek için bağımsız okul binaları tahsis etmek yerine kendi okullarından birkaçında bir-iki sınıf veriyorlar. Eğitim başlıyor. Okul açan eğitim gönüllülerinden biri, okulun tuvaletlerine bakıyor ki, çok kirli. Öğrencilerin derse girdiği bir anda kolları sıvıyor, ayağına çizme geçirip tuvaletleri temizlemeye başlıyor. Bunu gören okul hizmetlileri okul müdürsini haberdar ediyor. Müdür hanım gelip tuvaletteki kişinin yaptıklarını görünce gözlerine inanmıyor. Bütün öğretmenleri dersten çağırıp bu manzarayı görmelerini istiyor. "Ben bu kadar yıllık yöneticiyim, ilk defa böyle bir şey görüyorum." diyerek olanları öğretmenlerle birlikte izliyor.

Tuvaletleri temizleyen eğitim gönüllüsü; "İslâm dini, temizlik dinidir. Tuvaletlerin temiz olmadığını görünce işe oradan başladım." diyerek işine devam ediyor. Bu durum Kazakistan Eğitim Bakanlığı yetkililerine kadar ulaştırılıyor. Bakanlık yetkilileri de eğitim gönüllümüzün bu davranışını çok takdir ediyor. Onların samimî ve hasbî olduğuna inanıyor ve bağımsız okul binalarında okul açmalarına izin veriyorlar. Bu olaydan kısa bir süre sonra da ülke genelinde 32 özel okul ile bir üniversite açan eğitim gönüllüleri bugün başarılı bir şekilde çalışmalarına devam ediyorlar.

1993 yılında Kazakistan'a gittiğimizde Kazakistan Eğitim Bakan Yardımcısı Şemse Hanım'la tanıştık. Samimi bir Türk dostu idi. Türk okullarına büyük sempati duyuyordu. Bürokratik işlerin görülmesinde yardımcı oluyordu. Şemse Hanım çeşitli vesilelerle sık sık Türkiye'ye geliyordu. Ülkemizin pek çok şehrini görmüştü. (O zaman) Kazakistan'daki özel okulların Genel Müdürü Ali Bayram Bey'in memleketi Erzurum da gördüğü şehirler arasındaydı. Şemse Hanım'ın ziyaretlerinden birinde, üniversitede okuyan Kazak öğrencilerle görüşmek istemesi üzerine Bursa'ya gittik. Bursa'daki tarihî ve turistik yerleri çok beğendi. Özellikle Ulucami onu çok etkiledi. Şemse Hanım caminin içinde gezinirken yalnız kalmak istediğini söyledi. Yanından uzaklaştık. Şemse

Hanım başını örttü. Caminin bir köşesinde namaz kıldı, ellerini kaldırarak dua etti. Bir süre sonra yanımıza geldiğinde ağlıyordu. Biraz rahatladıktan sonra; "Annem bir gün bana 'Kızım ben ölünce arkamdan Kur'an okutur musun?' demişti. Ben de 'Anne, benim durumumu biliyorsun. Komünist bir idarede yöneticiyim; okutamam' deyince annem çok üzölmüştü. Ölünceye kadar benimle konuşmadı. Onun için ağlıyorum." dedi. "Anneciğim keşke bu günleri görseydi." diye iç geçirdi. Şemse Hanım, bir süre sonra Kazakistan'da Milli Eğitim bakanı oldu.

Aysal Aytaç Bey'in hatıralarından sadece bir bölümü aktarabildim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şükrü Paşa'mızın ruhu rencide olmasın

Abdullah Aymaz 2010.06.20

1960'ta dahil olduğum, İmam-Hatip ve İlâhiyatta Talebe Yetiştirme Derneği'nde okullar tatil olduktan sonra yazları; iki buçuk ay süren çok faydalı yaz kursları olurdu.

Ama 1967 yılında, Kestane Pazarı Camii ve yurdu tamir edileceğinden dolayı, yaz kursları iptal edildiği için Mehmet Binici, İbrahim Kocabıyık ve Halil Mezik ile beraber dört arkadaş Edirne'ye gönderildik. Edirne vaizi Hüseyin Top Hoca'mızdan ders alacaktık. İlk defa Edirne'ye geliyorduk. Elimizde "Taşlıkta bakkal, Hamdi Esenkal" diye bir adres vardı. Şimdi hem Hüseyin Hoca'mız hem de Hamdi ağabeyimiz Rahmet-i Rahman'a kavuşmuşlar. O zaman Selimiye Camii'ni, Eski Camii, Darü'l-Hadis'i, Beyazıd Külliyesi'ni (Darü's-Şifa'yı), Üç Şerefeli Cami'yi ziyaret etmiştik. Selimiye müezzinlerinden Hafız Nâdi Bey'le görüştük. Artık saçlar bembeyaz ama maşallah hâlâ koşturmaya devam ediyor. Bir tıp fakültesi olan Beyazıd Külliyesi çok güzel bir müze olmuş, hem de dünya çapında. O zamanlar harabe gibiydi... Şimdi çok ziyaretçileri var.

Şükrü Paşa'mızın müzesini de ziyaret ettik. O büyük kahramanın ruhuna Fatihalar ve İhlâslar okuduk. Yalnız kısa bir not düşmek istiyorum: Amerika'da yaşayan bir arkadaşım, geçen sene yazın eşiyile beraber ziyarete gelince başı örtölü olduğu için "yasak" diye engel olmak istemişler. Arkadaşımız "Bunun sebebini ben eşime nasıl anlatayım? Türkiye'yi seven bu Amerikalı bana ne oldu der? Amerika'da millete ne anlatır?" demiş. Gerçekten; biyoloji doktorası yapmış, ABD'de ileri gelen şirketlerde görev yapmış ve Müslüman olduktan sonra tesettüre girmiş bu hanımefendi hiçbir demokratik ülkede rastlanmayan, bu gayri insanî durumu nasıl anlayacak? Ülkemizin durumu bir anda hangi seviyeye düşecek, onun gözünde? Tabii bu endişeler içinde görevlilere derdini anlatmaya çalışmış... "Zaten bu bir Türk vatandaşı değil; bunlara böyle bir dayatmanın olmaması gerek." deyince, "Üstlerimize soralım" diye gitmişler ve sonra ziyaret etmelerine izin vermişler. Kim olursa olsun, bu ayrımcılıktan başörtölü hanımlara yapılan bu haksızlıktan vazgeçilmesi gerekir. Her şeyden önce böyle bir uygulamadan, o yiğit komutanımız Gazi Şükrü Paşa'mızın ruhu rahatsız olur. O büyük gönöl insanı, mânen; "Bizim can siperâne verdiğimiz mücadelenin mânası nedir?" diye sorar ve sormaktadır, diye düşünüyorum.

Edirne'den Pazarkule kapısından geçtik. Bizim taraftaki tavus kuşlarının çokluğu dikkatimi çekti.

Yunanistan'a geçerken son anda önümüzden pek çok araba hiçbir şeye takılmadan geçti. Onlara bir şey söylemeyen Yunanlı görevliler bizim arabayı durdurup bütün eşyalarımızı çıkardılar ve didik didik aramaya başladılar. Hiç kimseye yapılmayan bu muamelenin sebebini anlayamadık. Hatta bizden önce geçen bir Yunanlı bile yapılanlara canı sıkılıp yanımıza geldi. Memurlara "Siz böyle ne yapıyorsunuz?" diye çıkıştı. Ona "İşimize

karışma, rutin işimizi yapıyoruz. Sen kimsin?" demeleri üzerine "Ben avukatım bu davranışınız hiç uygun değil!.." dedi. Ama dinledikleri yoktu. Neyse sonunda bir şey söyleyecek bir durum ortaya koyamayınca "Ne yapalım, görev." dedi. Gerçekten rutin miydi, yoksa bize bir tavır mıydı, anlayamadık. Fakat gerçekten insanın sabrını taşıyıcı bir tutumdur, çok rahatsız olduk. İnşallah böyle şeylerden vazgeçilir. Tabii bu sefer geçtiğimiz seneler başıma gelenleri düşünmeye başladım, ama hiç öyle bir şey sezmedim. Çünkü önceki girişlerimde göstere göstere bir takip ile karşılaşmıştık... Elhamdülillah, şimdi peşimizde bir araba yoktu, bir sivil polis adım adım kaldığımız yere kadar gelip beklemiyordu... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dimetoka'daki şaheserlerimiz

Abdullah Aymaz 2010.06.21

Yunanistan'a Pazarkule Kapısı'ndan giriş yaptıktan sonra doğruca Dimetoka'ya gittik. Belediye Başkanı Hiristos Tokamanis'i ziyaret ettik. Bizimle çok ilgilendi.

Belki iki saat Dimetoka tarihini ve içindeki önemli ve bilhassa Osmanlı'dan kalma tarihî eserleri tafsilatlı olarak anlattı. "Bilinmeyen Başkent Dimetoka" isimli kitaptan çok bilgi aktardı. Dedi ki: "Çelebi Mehmet Camii bir şaheser. İnşaat bitmiş tam kubbeye gelmişler... Yıldırım Bayazıd zamanı... Timur istilası baş gösterince kubbeyi istedikleri gibi tamamlayamayıp acele ile ahşap-kurşun bir şeyler yapıp savaşa katılmışlar. Aslında bu caminin ikinci bir örneği de yok. Meşe ağacından ve kurşundan kaplı olan üzeri, 1996'da söküldü. Zaten kurşunun kanserojen özelliği var. Şimdi sentetik bir madde konuldu. Hem zaten rutubetle kurşunlar meşe tahtaları çürütmüş ve tahtalar ağaç kurtları tarafından yenmeye başlamış. Şimdi sadece eskisi gibi meşe kullanılacak, kurşun yerine lityumdan yapılmış şeyler konulacak. Lityum hem daha dayanıklı hem de kurşunda olan mahzur onda yok. Bütün bunlar için 320.000 Euro'luk bir proje yapılıp belediyemiz tarafından onaylandı. Bu insanî tarihi miras korunacak. Avrupa Birliği'nden 6-7 milyon Euro'luk bir destek bekliyoruz. Bu caminin içinde hiçbir camide bulunmayan ve duvarlara işlenmiş manzaralar var. Bu benzersiz manzara taşla işlenmiş... Bu bir Michel Angelo tekniği... Ama bunu Osmanlı kullanmış. Gökyüzü ve Cennet tasvirleri... Daha sonra üzerleri kapatılmış ama şimdi tekrar ortaya çıkarıldı... Renkler hâlâ çok canlı..."

"Gazi Ferhat Bey'e ait eserler var. Oruç Paşa'nın çok eserleri var. Bilhassa hamamları meşhur. Şimdi aslına uygun şekilde restore ediyor. Bilhassa Fısıltı Hamamı... Sanki şimdiki "Dinleme böcekleri" gibi, o zaman "Dinleme boruları" yapılmış... Konuşmalar çok rahat dinlenebiliyor... Rutubetin çıkması için de bunlar yapılmış olabilirler... Ayrıca çeşitli renkte camlar var..."

"Feridun Ahmet Bey Hamamı da son otuz yıldır koruma altına alındı..."

"Medrese, Rüşdiye Mektebi, Askerî Okul, Binicilik Okulu gibi Osmanlı eserleri var..."

"Dimetoka'yı Osmanlı savaşıarak almamış. Çünkü o zamanki Bizans Kralı Kantakuzinos, Orhan Gazi'ye kızını verdiği için, burasını da vermiş..."

"Belediyenin şu andaki binası da o zamandan kalma bir Osmanlı idare binası..."

Belediye başkanının resimlerini göstererek anlattığı bu uzun bilgilendirmeyi, bizim, "Yunan Kahvesi", onların "Türk Kahvesi" dediği kahveler ve tam bizim damak tadına uygun börek, çörek ve tatlılar mükemmel hâle

getirdi... Bir mimar olan başkan işini çok iyi biliyor ve bu tarih ve insanlık mirası Osmanlı eserleri için çok gayretli.

Belediye başkanından ayrıldıktan sonra bir şehir turu yaparak muhteşem eser Mehmet Çelebi Camii'nin yanına geldik. Restorasyondan dolayı içine giremedik ama dıştan o haşmeti seyrettik. Koskoca medfun bir medeniyetin kalbi, Osmanlı eserleri olarak Batı Trakya ve Balkanlarda atıyor; sahip çıkılması lâzım...

Torunlara dedelerinin şaheser imzalarını seyretmek, büyük bir haz veriyor. Allah onların hepsinden razı olsun.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Osmanlı'nın kalbinin attığı yerler

Abdullah Aymaz 2010.06.27

Geçen sene Kavala'ya uğradığımızda Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın yaptırdığı imaretin içine girememiştik.

Bu sene önceden izin alarak girebildik. Osmanlı'nın 1.600'den fazla imaret eserleri olduğu biliniyor. Kavala'daki imaret ise bunlardan en son inşa edileni... Aslında bu imaret, Kanunî Sultan Süleyman'ın vezirlerinden İbrahim Paşa tarafından yaptırılan imaret üzerine yapılmıştır. Evliya Çelebi, İbrahim Paşa'nın yaptırdığı su kemerlerinden, camiden ve imareten bahsetmektedir.

Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın evinin ve bu imaretin işletme haklarını 49 seneliğine Anna Mısıryan Cuma alıp kiralamış. Bu hanımefendi, ABD'deki Philips Morris şirketinin ortaklarından bir aileden, yani geniş imkanları olan birisi... Burasını, bir hobi gibi işletiyor. Onun için parası olsa dahi her geleni buraya sokmuyor. Bir otel gibi işletilen bu yerde kalmanın zaten geceliği 350-1.500 Euro arası. Onun için burada kalanlar çok az. Zararı ise kendisi tazmin ediyor. Bu sebeple çok seçici davranıyor. Bizim ziyaret iznini de tanıdıklarımız alıverdi. Onun için bizzat kendisi gezdirip rehberlik yaptı. Bir kere Osmanlı hayranı... "Osmanlı'nın geçmişiyle iftihar ediyorum. O kadar çok iç içe güzellikleri var!.." diyor. İmaretin mescidine kimseyi ayakkabı ile sokmuyor. Aslında sadece orta yerde namaz kılmak için tarihi bir kilim ve yanlarında oturacak minderler var. Çoğu kuru yer. Ama "Burası mescid, ayakkabı ile girilerek saygısızlık yapılmaması lâzım... Ben burada oturup huşu ile ibadet eden insanlar gördüm. Bunlar Müslüman değildi. Öyleyse herkesin hürmetkâr olması gerekiyor." diyor.

Anna Hanım'ın orta isminin "Mısıryan" olmasından anlaşılacağı üzere Mısır'da kalmış ve Mısır'ı iyi biliyor. Onun için Mehmet Ali Paşa'nın Mısır'da çok güzel eserler yaptırdığını, her dinden insanın inancına saygı gösterdiğini söyledikten sonra bu hoşgörünün aslında ona Osmanlı'dan miras olduğunu söylüyor. "Osmanlı hep herkese öyle davranıyordu." diyor.

Mısır'da, İstanbul ve İzmir'de kalmış bulunan, Amerika'da yaşayan bu hanımefendinin, aslının Kayseri Ermenilerinden olduğunu öğrendim.

İmaretin lokantasına asla domuz eti sokturmuyor.

Anna Mısıryan Cuma, "Batı Trakya ve Balkanlar'da pek çok Osmanlı eseri var. Sanki imparatorluğun kalbi buralarda atmış. Bu şaheserlerin restore edilip diriltilmesi gerekiyor." diyor.

Yunanistan'ın şu anda en güzel oteli olan imaret, dünyanın da en güzel yüz oteli içine giriyor. Medrese kısmının üzerinden denize ve Kavala'ya baktığımızda Topkapı Sarayı'ndan İstanbul'a ve denize bakıyor gibi

oluyor. Zaten buranın mimarı da İstanbul'dan gelmiş.

Mısıryan Hanımefendi, "Benim işim diyalog. İslam, 11 Eylül demek değil. Fanatizm hiç değil... Ben Mevlânâ'yı biliyorum. Fethullah Gülen Hocaefendi'yi görmedim, tanımıyorum ama vicdanıma bakıyorum, onun dediklerini söylüyor." diyor.

İmarette bir de enstitü var. "Doğu kültür ve geleneği incelemeleri" üzerine... Hat ve ebrû gibi sanatlar üzerine de ders veriyorlar. Enstitünün Müdürü Yannis Melachrinoudis; Mısırlı, Arapçayı anadili olarak konuşuyor. Zaten imaretin bir bölümünü bize o gezdirdi... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Edirne uykusu

Abdullah Aymaz 2010.06.28

İstanbul'dan Edirne'ye, oradan Yunanis-tan'a yaptığımız gezide arkadaşımız Hüseyin Gökçe ile beraberdik. O da "Fatih Sultan Mehmet" üzerine yeni bir kitap yazmış. Kavala'daki Mehmet Ali Paşa'nın imaretinde sohbet ederken imaretin kiracısı ve işletmecisi olan Anna Mısıryan Cuma Hanımefendi, Hüseyin Bey'e, "Edirne uykusu" tabirinin ne manâya geldiğini sordu.

O da kitabında bu konuya temas ettiğini, fetih için İstanbul'a hareket etmeden önceki gecesinde Fatih'in yatağında sağa sola heyecanından dönerken yatağını parça parça ettiğini söyledi. Bu terim işte bu durumu ifade ediyormuş. Bu da Fatih'in dinamik ve aksiyonunu çok güzel ifade etmekteymiş.

Anna Mısırlıyan Cuma Hanım, Mevlânâ'nın eserlerini çok okuduğunu söyledi: "Bir gün aşağıdaki selvi ağacının altında bir kitabını okuyordum. Şöyle bir ifadeye rastlamıştım: 'Her şey çiçek açıyor. Hatta selvi ağacı bile.' Kendi kendime, 'Selvi ağacı çiçek açar mı?' diye başımı kaldırıp baktım, gerçekten selvinin üzerini bir bitki sarmış ve güzel çiçekler açmış!.. Çok hayret ettim!"

Bu hanımefendi İslâmiyet'e büyük bir yakınlık duyuyor. "Çocukluğumda, ben kendi kendime çok Kur'an okurdum. Bir gün annem bana, 'Yoksa kızım sen gizlice Müslüman mı oldun?' diye sordu." diyor.

Kendisine Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Kalbin Zümrüt Tepeleri" isimli kitabının İngilizcesini hediye ettik. Onun hakkında "Zannediyorum ki, dünyanın eksenini etrafında dönmesine vesile olan bilge aydınlardan birisidir." dedi.

Anna Hanımefendi, Türkiye'de ve diğer yerlerde bulunan eğitim müesseselerini ziyaret etmek istiyor...

Biz imareti ziyaret ettikten sonra vedalaşıp biraz yukarıda bulunan Mehmet Ali Paşa'nın evine gittik. Biraz tepeye doğru olan bu tarihî evin hemen yanında Mehmet Ali Paşa'nın at üzerinde büyük bir heykeli var. Evi bize Yannis Melachrinoudis gezdirdi. Orasını bir müze haline getirmeye çalışıyorlar...

Kavala'dan Bulgaristan'a doğru hareket ettik. Bir grup arkadaşımız da bize yol tarifi için şehrin dışına kadar refakat ettiler. Bir yol ayrımında, hemen yolun kenarında durdular. Biz de arkalarında durduk. Aslında uygun bir duruş değildi... Arkamızdan birisi araba ile geliyordu. Biz durunca o da tam iki yolun ayrılma noktasında arabasını park edip yanımıza doğru koştu. "Bir şey mi oldu? Bir ihtiyacınız mı var?" diye sordu. İçimden 'Bu sıradan biri değil' diye geçirdim. Abdurrahim Bey'e "Bir tanışsak!" dedim. O da kendisine teşekkür edip

memnuniyetini belirtmiş. Bu güzel davranışı için İstanbul'daki evinin adresini ve telefonlarını ihtiva eden kartını vermiş. "Buyurun gelin, evim sizin" demiş!.. O da "Hayır. Ne senin ne de benim. Her şey Allah'ın." demiş. "Siz Müslüman mısınız?" deyince, isminin Dimitri olduğunu, kendisinin sufi olduğunu söylemiş. Durduğumuz yerin hemen yanında bir yolüstü lokantası vardı. Oradakiler kendisini tanıyıp "Dimitri! Dimitri!" diye çağırdılar. O sadece onlara el sallayıp selam vererek arabasına doğru gitti. Abdurrahim Bey'e bir CD verdi. Meğer kendisi bir şarkıcı imiş ve kasetleri varmış. Yolda dinleyip geldik. Hep "Allah sevgisi" üzerine... "Kalbinden şüpheyi at!" diyor. Memleketi Kavala ve Antalya üzerine de söylediği şarkıları var.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük Stefan'ın vasiyeti

Abdullah Aymaz 2010.07.04

Son Romanya seyahatimde Bükreş'te, Zaman'ın merkezini de ziyaret ettim. Haftalık "Zaman-Romanya"da Agiemin Baubec, "Türk azınlığa karşı tarihten gelen Romen hoşgörüsünün dayanağı" başlıklı yazısında diyor ki:

"Bilindiği üzere 1877-1878 Türk-Rus Savaşı'ndan sonra Dobruca'nın kaderiyle birlikte bölgede yaşayan Türklerin de kaderi değişmiştir. (...) Dobruca bölgesi Romanya'ya bırakıldıktan sonra Romenler, göç etmeyerek buralarda kalan Müslüman Türk soyundan insanlara iyi davranmışlardır. Bu durum Romenlerin, millet olarak, genellikle iyi kalpli olmalarından kaynaklanmaktadır. Üstelik başka milletlere karşı hoşgörülü oldukları gibi sıcak, neşeli, açık yürekli ve samimidirler. Bu yönlerden, yani mizaç, tabiat bakımından Türk insanı ile büyük benzerlikler ve yakınlıklar arz etmektedir. Üstelik, Romenlerin Müslüman Türklere karşı beslemiş oldukları hoşgörü ve yakınlığın, Romen ve Türk halklarının ortak tarihlerinden gelen bir dayanağı vardır. Bu dayanağın beş yüz yıllık bir geçmişi olup günümüze kadar, asırlar boyunca Romen halkının Türklerle münasebetlerinde yakınlığın bir önemli göstergesi olmuştur.

Bu dayanağın sahibi, Romenlerin en yüksek takdir ve sevgisini kazanmış olan ve 4. Papa Sixtus tarafından Müslüman Türk padişahlarına karşı savaşlarda sergilediği başarılarından dolayı "İsa'nın atleti" unvanı lâyük görülen ve Moldova'nın 47 yıl voyvodası olan ünlü Stefan Cel Mare, yani Büyük Stefan'dır. Romenlerin böylesine sevdikleri bu hükümdarın, beş yüz yıl önce ölürken halkına ve özellikle yerine geçen oğlu Boğdan'a hitaben söyledikleri, aslında onun vasiyeti biz Türkleri, nerede olursak olalım, son derece onurlandırıcıdır.

Eserlerinde Stefan Cel Mare'yi konu yapan, canlandıran yazarlar arasında ünlü oyun yazarı Barbu Delavrancea da bulunmaktadır. Bu yazar, 1909 yılında yazdığı dört perdelik Apus de Soare, yani Güneşin Batışı, tarihî tiyatro oyununda, 47 yıl süren voyvodalığı sonunda 1504 yılında eceli geldiğini anlayan bu muhteşem hükümdarın, milletin geleceği ile ilgili düşünce ve kaygılarını dile getirmektedir. Büyük Stefan'ın ağzından, her nesil Romen'in kalbine ve beynine hitap ederek sonsuza kadar ruhunda taşıyacağı ve bu halkın Türk halkına karşı tutumunu belirleyecek olan şu cümleler çıkmaktadır: 'Huzuruna geldiğimde Tanrım, Sana şunları itiraf edebileceğim: Ey Rabb'im, kalbimde neler olduğunu yalnız Sen bilirsin; yalnız Sana inancım olduğunu, Sana güvendiğimi, kalbimin uğursuzlukların mekânı asla olmadığını, sinemle Tanrı tanımaz inkârcılara karşı var gücümle direndiğimi... Heyhat... Hepsi beni terk etti. Tanrım, işlediğim günahlar ölçüsünde lâyük olduğum cezayı ver bana, ama masum milletimin hürriyeti ve istiklâli uğruna Türklerle yaptığım barışlardan ötürü cezalandırma beni! Oğlum Boğdan, Türkler verdikleri söze başkalarından daha sâdıktırlar! Yıllar yılı size babalık eden ben Stefan'ın bu sözlerini hiçbir vakit unutmayın. Moldova benim dedelerimin değil, benim de değil, sizin de değildir. Moldova ilebet sizin torunlarınızındır, sizin torunlarınızın torunlarıdır..."

"Bu tarihi gerçeklerden hareket ederek itiraf edebilirim ki, Romen halkının, dün olduğu gibi, bugün de Türklere ve özellikle Romanya'da yaşayan Türk-Tatar Türk'ü azınlığına karşı sergilediği hoşgörü, yakınlık ve dostluğun dayanağı Büyük Stefan'ın bu tavrında ve bu çok mânâlı sözlerinde yatmaktadır. Bu duyguların karşılıklı olduğu, Türklerin de bu hisleri paylaştığı inkâr edilemez. Romanya'da doğup büyüyen biz Türkler, bu iki ülke arasındaki ilişkilere damgasını vuran bu duyguların ne olduğunu ve değerini çok iyi bilmekteyiz.

Agiemin Baubec Bey'in ifade ettiği gibi, Osmanlı atalarımız, geçmişte bizleri utandıracak hiçbir şey yapmamışlar. Devamlı dürüstlüğün ve sözüne sadık kalmanın rehberliğini yapmışlardır. İnsanların, inançlarına asla müdahale etmemişlerdir. Aslında bu güzellik bize İslâmiyet'ten gelmektedir. Çünkü Kur'an, verilen söze sadık olmayı, yalan söylememeyi, haksızlık yapmamayı emreder. Dinde zorlama olmadığını, insanların zorla din değiştirmeye sevk edilmeyeceğini bildirir. Aynı ayrı ırkların olmasının, fitrî ve ilahî bir şey olduğunu, bu zenginliğin de hikmetlerle dolu olduğunu beyan eder. Kur'an'ın bu gerçeklerine uygun hareket etmeyi kendisine şiar edinen Osmanlı atalarımızdan bize böyle muhteşem ve güzel bir miras kaldığı gibi, Ortadoğu'daki ve Balkanlar'daki çeşitli milletlerin hafızalarında ve şuuraltılarında da dedelerimize karşı dolayısıyla bizlere karşı güzel duyguların kalmasına vesile olmuşlardır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cami çıkışında kalp krizi

Abdullah Aymaz 2010.07.05

Gazetemiz Zaman'ın Bükreş'teki merkezindeki görüşmemizde, 15-18 Şubat 2003 tarihli haftalık Zaman-Romanya'da neşredilen bir yazı üzerinde tekrar durduk. Tarihçi Prof. Mustafa Mehmed, o zaman 50 senelik sırrını açıklamış ve meşhur şair Nazım Hikmet'in, 1957 Ramazan'ında Kadir Gecesi'nde Bükreş'te camiye gelmek istediğini ve kendisinin de onu götürdüğünü anlatmıştı. Şimdi hayatta olan Mustafa Mehmed Bey, bunu tekrar kameralar önünde de anlatmış... Diyor ki:

"Romanya Bilimler Akademisi müdürü beni çağırıp; 'Nazım Hikmet Bükreş'te bulunuyor. Hemen evine git güzelce giyin ve Athenee Palace Oteli'nde kalan Nazım Hikmet'le görüş. Seni bekliyor!..' dedi. Ben de hazırlığımı yapıp gittim. Görevlilerden birisi beni odasına kadar götürdü. Odada Ankara radyosunu dinliyordu. Ramazan olduğu için bana hiç ikramda bulunmadı. Bana 'Kardeşim bu akşam Kadir Gecesi'dir. Beni camiye götür!' deyince şaşırdım. Hemen 'Olur' dedim. Kendisiyle iftardan ve akşam namazından sonra camiye gitme konusunda anlaştık. Arkadaşım olan cami imamına durumu önceden haber verdim. Namazdan sonra mevlit okumasını rica ettim. Vakit gelince Komünist Partisi'nin tahsis ettiği makam arabasına binerek Nazım ve Vera'sıyla birlikte bugünkü Carol Parkı'nın ortasındaki bir adacıkta yer alan ancak daha sonra yıktırılan camiye geldik. Camiye girdiğimiz zaman mevlit okunmaya başladı. Cami yarıya kadar doluydu. Nazım için caminin ortasına bir sandalye konulmuştu. Nazım usulca sandalyeye oturdu. Vera da yanında ayakta bekliyordu. Ben de imamın yanında yüzümü cemaate dönerek oturdum. İmam bana bir fasıl okumamı söyledi. Ben de 'Ey azizler işte başlarız söze!..' faslını okudum. Bittikten sonra imama bir Fâtiha buyurmasını teklif ettim. Nazım Hikmet, mevlidi dikkatle dinliyordu. O arada yerimden kalktım yanına gittim ve cemaate ünlü şairin aramızda olduğunu duyurdum. Bütün cemaat başını Nazım'dan yana çevirerek 'Hoş geldiniz' dedi. O arada Nazım yerinden kalkarak cemaate; 'Saygılı cemaat! Ben bir komünistim. Lâkin böyle bir mübarek gecede sizleri derli-toplu, cami gibi kutsal bir mekânda görmekten dolayı çok mutluyum ve duygulandım!..' dedi."

"Konuşmalardan sonra Nazım, camideki bütün cemaatle tek tek dolaşarak vedalaştı. Camiden çıktıktan ve adacıktaki köprüden geçip birkaç adım attıktan sonra birdenbire Nazım sendelemeye başladı. Bana 'Kardeşim, ben ölüyorum!..' dedi. Ünlü şair o kadar caminin tesirinde kalmıştı ki, neticede kalp krizi geçirmişti. O anda Vera'ya Rusça oldukları yerde kalmalarını söyleyerek taksi getirmek için koşturmaya başladım. Bir yandan aklıma binbir türlü şey geliyordu. O anda ne yapacağımı şaşırdım. Şayet Nazım gibi bir adam o gece yarısı bir parkta ve cami kenarındaki bir kanepede can verirse Komünist Partisi yetkililerine nasıl cevap verecektim? Tam bir şok içerisindeydim. Sonunda bir taksi ile parka girdik ve tekrar Nazım'ın rahatsızlanarak yattığı yere geldim. Gözleri biraz açılır gibi olmuştu. Arabaya binince Nazım pencereleri açtırdı ve 'Beni Bükreş'in en havadar yerine götürün!..' dedi. Şoföre gideceğimiz yeri söyledim. Orada dinlenip biraz hava aldıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi gece yarısı bir taksi ile otele döndük. Kafamda; Nazım gibi komünist birisinin, 'Cami, Kadir Gecesi gibi Müslümanların değerleriyle ne gibi bir alâkası olabilir?' diye bir soru işareti kaldı. Hâlâ bu durumu, o gün bugündür çözemedim, sanki işin içinde bir şeyler vardı..."

Bu konuda sevdiğim bazı köşe yazarlarının görüşlerine saygı duymakla birlikte, Azerbaycan milli şairi Bahtiyar Vahabzâde'den de Nazım Hikmet ile ilgili benzer olumlu şeyler dinlediğim için benim kanaatim insanların zamanla değişebilecekleri yönündedir. Hem insan yaşlandıkça tecrübe ve birikimleri, gençliğin ham ve aşırı düşüncelerini törpüler, olgunlaştırır. Onun için her seferinde bütün ayrıntıları ile meseleyi aynı şekilde anlatan Prof. Mustafa Mehmed'in sözlerinin doğruluğunu kabul ediyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avustralya

Abdullah Aymaz 2010.07.11

Avustralya'ya ilk defa 1990 yılında Singapur üzerinden gitmiştim. 2009 yılında Abu Dabi üzerinden gittim. Abu Dabi ifadesindeki Dabi kelimesi dikkatimi çekti. Havaalanında bir yerliye sorduk. O da "Ebu-l Ğazal" manasına geldiğini söyledi. O zaman Dabi kelimesinin Arapça kalın zı ile yazıldığı fakat "d" harfi şeklinde telaffuz edildiği için bu hale geldiğini anladım. Çünkü "Maâni" kitabında "Yâ zabayât" diye başlayan yani "Ey ceylanlar" manasına gelen bir şiirin ifadesini hatırladım.

Bu seferki Avustralya seyahatimiz ise Dubai üzerinden gerçekleşti. Avustralya'daki ilk durağımız Victoria eyaletinin başkenti Melbourne yerine, Western Avustralya eyaletinin başkenti Perth idi. Perth'te çok eski yıllardan kalma tarihi bir cami var. Bu cami, buradaki demiryollarında ve madenlerde çalışan Müslümanlar için inşa edilmiş. Eğitim gönüllülerimizin ve fedakar esnafımızın gayretleriyle burada güzel bir okul açılmış. Öğretmen, esnaf ve mütevelliden bazılarını ziyaret ettik. Eyalet parlamentosunu gezip görme imkânımız oldu. Aynen Londra'daki Lordlar Kamarası'na benzer bir yapısı var. Konya'dan tanıdığım bir eğitim gönüllüsü olan Enbiya Bey ile karşılaşmak benim için sürpriz oldu. Efendimiz (sas) ile ilgili gördüğü rüyayı da daha sonra beraber Lihiye-i Şerif'i ziyaret yapmamıza yordum. Maşallah insanlarımız aşk ve şevkle eğitim hizmetleri için gayret gösteriyorlar...

Perth'ten Queensland eyaletinin başkenti olan Brisbane şehrine geçtik. Uçakla 4,5 saat sürüyor. Orada da sayıları az olmakla beraber fedakar insanlarımız okul açmak, eğitim hizmetleri vermek için büyük gayret gösteriyorlar. On bir dönümlük bir arazi üzerinde yapılmış bir binanın okul izni için uğraşıyorlar. Aslında buraya İsviçreli olan bina sahibi Avrupa stili yaptırdığı bu evin geniş bahçesine dünyanın değişik yerlerinden getirttiği ağaçlar diktirmiş. Enteresandır, bizim Gelibolu'dan da 33 adet kızılçam ağacı getirtmiş ve bu bahçeye diktirmiş.

Şimdi bu ağaçlar gölgelerinde koşturacak, okulumuzun öğrencilerini bekliyorlar. Neticede bu güzel yer ve ağaçlar ülkemizden gelen eğitim gönüllülerine nasip olmuş!

Brisbane'de Cezmi ağabeyimizin torunlarını görmek de nasip oldu. Komşuları olan Japon bir aile bizim eğitim gönüllülerini çok sevmiş ve yeni doğan kız çocuklarına Türk ismi vermek istemişler. İnternette yaptıkları araştırma sonucunda Zara ismini uygun görmüşler. Zara bebek şimdi 1,5 yaşında. İsim sahibi ünlü ses sanatçısı Zara Hanımefendi'ye de büyük sevgileri var. Belki bir gün Japon asıllı Zara, inşaallah büyür ve Türkçe Olimpiyatları'na Zara Hanımefendi'nin şarkılarıyla Avustralya'yı temsilen katılır.

Brisbane'de; kanguru, koala ve çeşitli hayvanların da bulunduğu hayvanat bahçesine gittik. Orada kuşların gösterisinden köpeklerin koyunları bir çoban gibi güttüklerini gösteren gösterilere kadar pek çok şeyi izlemek mümkün. Öğrenciler koskocaman yılanları boyunlarına dolayıp kucaklarına alıyor, 24 saatin 23 saatini uyuyarak ömrünü geçiren koalaları kucaklayıp fotoğraf çektiriyorlar. Wallaby denilen bir kanguru cinsi de vardı hayvanat bahçesinde. Ziyaretçiler bu kanguruları elleriyle besliyor ve onlarla aynı karede fotoğraflar çektiriyorlar.

Uydurukçacıların dünyadaki bütün kelimelerin Türkçeden cihana yayıldığı iddialarına karşı; Niyagara için "Ne yaygara", Amazon için "Amm uzun" sözleriyle dalga geçenler olduğu gibi, Wallaby için "Vallahi abi" diyerek bu küçük kanguruların isimleri de Türkçeden gitmiş diye dalga geçenler vardı. Orada bunları hatırladık...

Bir avuç da olsalar, fedakarlar her yerde fedakar; cefakarlar her yerde cefakar...

Brisbane, Avustralya'nın en güzel yerlerinden, bilhassa Gold Coast (Altın Sahil) dünyanın dikkatini çekiyor. Pek çok emekli insan, iklimi ve bitki örtüsü güzel olan bu yere son demlerinde yerleşiyorlar. Bilhassa Arap ülkelerinden gelenlerin sayısı oldukça fazlaymış. Yalnız son yıllarda dünyadaki krizden, biraz da Müslümanlara karşı artan tavırlardan azalma olmuş.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avustralyalı Ahmet Abi

Abdullah Aymaz 2010.07.12

Brisbane Havaalanı'ndan üç saate yaklaşan rötardan sonra Melbour-ne'e uçtuk. Bu, Melbourne'e üçüncü gelişimiz. Perth ve Brisbane'e göre Melbourne oldukça soğuk. Zaten Türkiye'nin aksine Avustralya kış mevsimini yaşıyor. Biz İstanbul Havalimanı'nda yaz günü paltolarla uçağa binmeye giderken millet bize bakıyordu...

Avustralya'nın fahri genel müftüsü Fehmi el-İmam'ı Melbourne'de ziyaret imkânımız oldu. Merhum Prof. Dr. Ferid el- Ensari'nin yazdığı kitabı okuduğu için bizler hakkında hüsnüzan sahibi idi.

Zaten diyaloga açık, yumuşak tabiatı itibarıyla herkes tarafından sevilen bir zat. Lübnanlı ama kendisinin Türk asıllı olduğunu, dedelerinin Afyonkarahisarlı olduklarını, hâlâ İstanbul'da yaşayan akrabalarıyla irtibatlarının bulunduğunu ve gelip gittiklerini söylüyor...

Kendisine Şam'da medfun bulunan Mevlânâ Halid Bağdadi Hazretleri'nin mensuplarından, Afyonlu Küçük Âşık Efendi ile bir akrabalık münasebetleri olup olmadığını sordum. Bilmiyorum diye cevap verdi. Bu Küçük Âşık Efendi'nin torunlarından Asiye Hanım dedesinin, Mevlânâ Halid Bağdadi Hazretleri'nden emaneten getirdiği meşhur cübbeyi Kastamonu'da Bediüzzaman Hazretleri'ne ulaştırmıştır.

Melbourne'de yaşayan meşhur gazeteci Peter Barrett'i ziyaret ettik. Amerikan başkanlarından Nixon'ın skandalını ortaya çıkarıp deviren gazetecinin arkadaşıdır. Skandalın yaşandığı sırada Peter de ABD'de bulunmuştur. Başkan Nixon ve ondan sonraki başkanlarla da uzun beraberliği olmuştur. Avustralya Milli Radyosu'nun genel müdürlüğünden emeklidir. Endonezya'da gazeteci olarak kaldığı on senelik dönemde Müslümanların yumuşak huylarından ve sıcak davranışlarından etkilenerek İslamiyet'e ilgi duymuş ve araştırarak Müslüman olmuştur. Şimdi beş vakit namazını kılmaktadır. Biz de kendisiyle beraber evinde cemaatle bir ikindi namazı kıldık. Medyadan ve diplomatlardan geniş bir çevresi bulunmakta ve hâlâ itibarını korumaktadır.

Peter Barrett Türkiye'ye de gitmiş. Türkiye'de kaldığı üç haftalık süre boyunca dört bin kilometrelik bir yol kat etmiş. Bu gezilerinde Bediüzzaman Hazretleri'nin talebelerinden başta; Mustafa Sungur, Abdullah Yeğin, Mehmet Fırıncı, Said Özdemir, Mehmet Kırkinci ve Abdulkadir Badıllı gibi meşhur isimlerle görüşmüş. İstanbul, Urfa, Van ve Üstad'ın doğduğu yer olan Nurs'u da ziyaret etmiş...

Şimdi Bediüzzaman Hazretleri üzerine "Meşalenin Muhafızı" isimli bir kitap yazıyor. Risale-i Nur Külliyyatı'ndan bazı kitapları okumuş. "Şimdi Lemalar kitabını inceliyorum." dedi. Şükran Vahide Hanımefendi'nin tercüme ettiği Tarihçe-i Hayat da masasının üzerinde duruyor. Başucu kitabı olarak takip ediyor. Türkiye'yi ve insanlarımızı çok sevmiş. "Siz çok başkasınız. İslamiyet'in güzelliğini Türkiye'de derinden duydum. Siz bana artık Ahmet Abi deyin. On senedir biraz sıkıntılı geçen aile hayatım düzelmeye başladı. Ben hayatta iki şeye çok sevindim. Birincisi oğlumun doğumu, ikincisi Türkiye'ye gidip oradaki güzelliklere şahit oluşumdur. Keşke Üstad'ı genç yaşta tanıyıp hizmetlerde koştursaydım." diyor. Mustafa Sungur ağabeyin rahatsızlığını öğrenince çok üzölmüş, onun son durumunu sordu. Sonra dedi ki: "Onunla görüşürken ikimizin de doğum tarihimizin 1927 olduğunu fakat benim daha dinç bulunduğumu söyledi." Peter sonra da şöyle bir yorum yaparak, "Mustafa Sungur Bey iman ve Kur'an hizmetinde çok sıkıntılı bir hayat geçirmiş. Biz rahat bir ömür sürdük. Elbette aramızda böyle bir fark olacak!" dedi. Ama gerçekten şu anda 83 yaşında ve evinin içinde oradan oraya rahatça koşabiliyor. Hâlâ bir gazeteci refleksiyle dünya olaylarını takip ediyor. Türkiye'nin geleceğini çok güzel görüyor ve çok şanslı buluyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Anti-terör başkanı

Abdullah Aymaz 2010.07.18

Melbourne'de birçok ziyaret ve görüşmeler yaptık. Parlamentoda, milletvekili Adem Kubilay Somyürek ve Luke Donnelly ile randevumuz vardı; görüştük.

Parlamento binasında bulunan altın yaldızlı tarihi kütüphane gerçekten görölmeye değer. İzmirli olan Adem Bey, ölkemizin meselelerine aşına ve son derece duyarlı bir insanımız. Türkiye'yi sıkıntıya sokacak konularda üzerine düşenleri yerine getirmeye çalışıyor. Bunun için Victoria Eyalet Parlamentosu'ndan milletvekillerini ölkemize getirmek, gezdirmek ve ölkemizi yakından tanıtmak istiyor. Bizim milletvekillerimizin de ona destek olması gerekiyor.

Eyalet başbakan yardımcısı olan Luke Donnelly da iyi niyetli ve sempatik bir milletvekili. Parlamentonun tarihi kütüphanesinde bize detaylı bilgiler vererek rehberlik yaptı. Kendisinin ölkemizi görmesi, insanlarımızı yakından tanıması faydalı olur kanaatindeyim. Oradan Victoria emniyetinden anti-terör başkanı Ashley

Dickinson Bey'i makamında ziyarete gittik. Melbourne'deki Dialog Merkezi (AIS) ile çok iyi münasebetleri var. Onları yakından takip etmiş ve kendilerini tebrik ederek, "Bana Türkleri sevdirdiniz... Türk göçmenlerin ilk geldikleri zamanlar ben de onların çok yoğun bulunduğu bölgede görevli idim. Tabii büyük sıkıntılar çektim. Size çok teşekkür ederim." demiş. Ülkemize birkaç defa gelip gitmiş. Ailesine ve yakınlarına hep Türkiye'yi anlatmış. Türk yemeklerini de çok sevmiş. Makam odasına girince müzeye girmiş gibi olduk. Türkiye fotoğrafları, çiniler, Türk polisinin şapkası vs. sergileniyor. Bize çok samimi bir şekilde şunları söyledi: "Ben bu arkadaşlarınızı tanıdıktan ve diyalog faaliyetlerine şahit olduktan sonra bunlardan çok şey öğreneceğimi anladım. Fikirlerini aldım. Her milletten bütün Müslüman cemaatlerin başlarındaki insanlarla tanıştım. Onları buraya davet ettim. 'Bizlerle düşüncelerinizi paylaşın, bize yol gösterin. Biz bazen nasıl davranacağımızı, Müslümanların hassasiyetlerini bilemiyoruz. Onun için sizlerle üç ayda bir de olsa bir araya gelelim.' dedim. Şimdi bu toplantıları devam ettiriyoruz. Bu görüşmelerin hepimiz için faydalı olduğuna inanıyorum..."

Commander Ashley Dickinson, Diyalog Derneği'ndeki arkadaşların tanıdığı mühim kişilerle de tanışmalarına vesile olmuş. Hatta geçen sene bizim de katıldığımız "İslam korkusu" üzerine tertiplenen konferansta Victoria Eyaleti Emniyet Genel Müdürlüğü'nün istihbarattan sorumlu genel müdür yardımcısı da bir konuşma yaparak, Müslümanlarla ilgili bazı haberlerin medya tarafından abartıldığını ve bunun İslam korkusunun artmasına sebep olduğunu ifade etmişti.

Avustralya, çok kültürlü bir toplum. Devlet olarak, Aborijinlerle barışmış, inançlara ve farklı kültürlere yaşama imkânları sağlamışlardır. Ayrımcılık yasak olduğu gibi, bilhassa Victoria eyaletinde insanların inançları gereği giyim kuşam ve kisveleri ile ilgili herhangi bir hakarete hapis cezası verilmektedir. Yani, başörtüsünden dolayı Müslüman bir kadına aşağılayıcı bir şey söylemek hapis cezası gerektiren bir suçtur. Aynı şekilde diğer din mensuplarının giyim kuşamlarına karışmak da öyledir. Bu bakımdan insan hakları yönünden gelişmiş bir ülke konumunda olup diğer ülkelere de örnek olmaktadır.

Başbakanlığa bağlı "Çok Kültürlülük Konseyi" ülkede yaşayan insanların dillerinin öğretilmesi ve kültürlerinin korunması konusunda büyük maddi destekler vermektedir. Onun için insanların "Beni anadilimden mahrum ediyorlar. Bana sadece kendi dillerini dayatıyorlar." gibi bir şikâyetleri bulunmamaktadır. Bu da insanların içlerinde çimlenip yeşerecek pek çok ayrıştırıcı hususları ortadan kaldırmakta, kin ve nefret duygularına hayat hakkı tanımamaktadır.

Gönül arzu eder ki; başta bizim ülkemiz olarak bazı Avrupa ülkelerine de bu güzel tutum örnek olsun. Dayatmacı ve baskıcı anlayışlardan vazgeçilsin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Onuncu yıl

Abdullah Aymaz 2010.07.19

Avustralya'nın Melbourne şehrinde faaliyet gösteren Diyalog Merkezi'nin (A I S) kuruluşunun 10. yıldönümü, düzenlenen bir etkinlikle kutlandı.

Kutlamaya; Victoria Valisi Prof. Dr. David de Kretser, Victoria Eyaleti Çok Kültürlülük Konseyi Başkanı George Lekakis, Anglikan ve Katolik archbishopları, başkonsoloslar, akademisyenler, devlet görevlileri, din toplumlarının liderleri, Müslüman toplumların temsilcileri, Türk dernek ve vakıf yetkilileri katıldı. Dernek Başkanı Orhan Bey'in hoşgeldiniz konuşmasıyla başlayan kutlamalarda, ilk olarak Vali Bey 15 dakikalık kapsamlı

ve kucaklayıcı bir konuşma yaptı. Kendisi oldukça mütevazı bir yapıya sahip... Konuşma öncesi ve sonrası aralarda herkesle görüştü. Programı sonuna kadar takip etti. Ülkemize birkaç defa gelmiş gitmiş; insanlarımızı seviyor. Zaten herkes tarafından da seviliyor. Valilikten ayrıldıktan sonra da hemen bilim ve araştırma dünyasına döneceğini söylüyor.

İkinci olarak kürsüye Victoria Eyaleti Çok Kültürlülük Konseyi Başkanı George Lekakis geldi. Geçen seneden tanıdığım ve insan hakları konusunda çıkarılan faydalı kanunların hazırlanmasında hususunda büyük emekleri geçen Lekakis'e bir süprizim vardı. Memleketi olan Yunanistan ziyaretim sırasında, Kavala'da karşılaştığım "Ben sofiyim, her şey Allah'ın" diyen şarkıcı Dimitri'nin hediye ettiği Yunanca şarkı kasetini Lekakis'e verdim...

Üçüncü olarak kürsüye gelen Victoria Eyaleti İnsan Hakları Başkanı Dr. Helen Szoke de sekiz dakikalık konuşmasında Diyalog Derneği'nin önemine vurgu yaparak memnuniyetini dile getirdi.

Dördüncü konuşmacı olarak söze "İslamî kaynaklarda; 'Sulh, mutlaka hayırdır.' 'İyilik üzere yardımlaşma esastır.' Bunlar bizim manevî kaynak ve dinamiklerimizdir. Dünyadaki kavgalar, çatışmalar ve insanlığın huzurunu kaçıran her türlü problem karşısında, samimiyet ve iyilik duygusu ile toplumlar arası uzlaşmaya destek vermekle karşı durabiliriz. Dünyanın pek çok yerinde, küçük savaşların ve sürtüşmelerin bile insanlığa nelere mal olduğunu görüyoruz. Çatışmacı ve kaos oluşturunca bu sosyal problemlerin çözülüp ortadan kaldırılması için diyaloga ihtiyaç var. Bizim kültürümüzde şöyle güzel bir söz vardır: 'Hayvanlar koklaşa koklaşa, insanlar konuşa, konuşa...' Problemleri gidermenin yolu budur. Yine Kur'an-ı Kerim bize 'Sizleri şube şube, kabile kabile yarattık ki birbirinizle tanışasınız, muarefede bulunasınız diye (yoksa birbirinize yabancı bakasınız ve çatışasınız diye değil)' buyuruyor." diyerek başladım. 1995 senesinden beri içinde bulunduğum diyalog faaliyetlerinden misaller vererek meselenin önemini arz etmeye çalıştım.

Avustralya'da bu faaliyetlerin geldiği noktanın çok hayırlı bir raddede olduğunu görmekten mutluluk duydum.

Bu hususta emeği geçen bütün herkese teşekkürler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Işıkla yıkanabilmek

Abdullah Aymaz 2010.07.25

Bu gidişimde Avustralya'da birkaç defa cuma namazı kılmak da nasip oldu. Bir seferinde hatip abdesti anlatıyor ve şu güzel sözleri naklediyordu:

Allah'a kulluğun fihristi olan namazın anahtarı, iç dünyada bir hazırlık ve dışta da abdest almaktır. Abdest almak, ruhu zindeleştirmek, Rabb'imizden gelecek lütufları bekleme havasına girmek demektir. (...) Bu manada temizlenmedir ki Ümmet-i Muhammed'in ahir zamanda diğer ümmetler arasında hususi bir şekilde çağrılmasına vesile olacaktır. Peygamberimiz (sas), "Kiyamet günü benim ümmetim gurren muhaccelindir. Yani onların alınları pırıl pırıldır. Etrafa nur saçmakta, hakikat gamzetmekte, abdest uzuvlarından çıkan nur onların Ümmet-i Muhammed olduklarına delalet etmektedir." buyurmaktadır.

Sahih bir hadiste, Peygamberimiz (sas) Baki Gargat'a gittikleri zaman, O'nun mübarek dudaklarından şu sözler döküldü: "Ah ne kadar arzu ederdim kardeşlerimi görmeyi!.." Sahabeler "Biz senin kardeşlerin değil miyiz?"

diye sorunca, "Sizler benim sahabelerim, arkadaşlarımsınız. Kardeşlerim henüz gelmediler. Onlar sonra gelecekler... (Onlar şerefli bir cemaat, şerefli bir ümmet, şerefli bir millet.)" buyurdu.

Sahabeler; "Gelmemiş kimseleri tanıyacak mısınız? Tanımanız nasıl olacak?" dediler. Efendimiz (sas), "Bir adam düşünün, bu adamın alınları pırıl pırıl atları var. Siyah ve doru atlar içinde kendi atlarını tanımaz mı? Benim ümmetim gurren muhaccelin olarak gelecekler. Allah'ın huzuruna gelirken, karşıdan bakacağım alınlarındaki secdenin emaresi abdest uzuvları da etrafa nur saçıyor bir halde göreceğim." (...) Nicelerini havzumun başından kovdukları zaman yüzü nur gamzeden, abdest uzuvlarından semalara doğru nurani sütunlar yükselen ümmetimin imdadına koşacak, şefaate edeceğim." buyuruyor.

Burada anlatılmak istenen şudur:

Fahr-i Kainat Efendimiz'den (sas) asırlarca uzak kalmasına rağmen, abdest ve namaz hatırasıyla Allah'ı ve Resulullah'ı hatırlayarak içinde bir aydınlık hasıl eden, bir iç berraklığına ulaşan bir cemaata Resulullah (sas) da Baki Gargat'ta ashabına söylediği gibi bir selam veriyor ve "Ne kadar arzu ederdim kardeşlerimi görmeyi!.." buyuruyor.

O'nun (sas) görme arzusuna karşı bizim de "Bizi görmek mi istiyorsun ya Resulallah !.. İşte sana kavuşma iştiağı içindeyiz... İşte senin hadiste zikrettiğin gibi, mekarihte bile biz abdesti tastamam alıyor, şu sıcaklarda terlemeye rağmen namaz kılıyoruz." dememiz lazım. Hutbede Hüseyin hoca bunları okurken yeni bitirdiğim İhsan Atasoy'un yazdığı Hulusi Yahyagil kitabında geçen ve Nurettin Doğan'ın anlattığı şu hatıra aklıma geldi:

Yine Hulusi ağabeyle birlikte bir bahçede sohbetteydik. Tuvalet için yüz metre ötede bir ev vardı. Oraya gittik. "Efendim, burada mı abdest alırsınız, yoksa orada mı?" dedim. "Burada alma imkânı var mı?" dedi. "Var" dedim. "O halde oraya kadar abdestsiz gitmeyelim." dedi. Bir kere misafirliğe gitmişti. Uykusu pek azdı. O sıralarda prostattan ameliyat olmuştu. Dedi ki "Gecede 15 dakikada bir abdest almak zorunda kalan bir adamdan ne çıkar?" Tabii bunu diyen zatın aldığı her abdestten sonra bir de salat-ı vuzu kıldığını düşünün.

İşte ahir zamandaki "Kardeşlerden" birisinin abdeste verdiği önem!.. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hulusi Yahyagil

Abdullah Aymaz 2010.07.26

Bediüzzaman Hazretleri'nin birinci talebesi, ihlas abidesi Albay Hulusi Yahyagil, 24 sene önce 26 Temmuz 1986'da vefat etmişti.

Onun hatırasını yâd edip, ruhuna Fatihalar ve İhlaslar okunmasına vesile olmak için İhsan Atasoy'un yeni araştırmalara dayalı yazdığı "Nurun Birinci Talebesi HULUSİ YAHYAGİL" isimli kitaptan sadece Çanakkale Savaşı ile ilgili bölümden bazı yerleri aktarmaya çalışacağım:

Hulusi Bey, Harbiye'de öğrenci iken "Birinci Dünya Savaşı" patladığı için tahsilini yarıda bırakıp savaşa katılmıştır. Çeşitli bölüklerde görev yaptıktan sonra 14 Temmuz 1915'te asteğmen olur. 26 Temmuz 1915'te "Melhame-i Kübra" denilen Osmanlı'nın ölüm-kalım savaşı Çanakkale Savaşı'na katılır. Conk Bayırı Muharebesi'nde, atların çektiği ağır toplardan birisi bataklığa saplanır. Atlar ne kadar hamle yapsalar da onu kurtaramazlar. Hulusi Bey, birliğinde bulunan "Destan" isimli atı getirip diğerlerinin yanına bağlar ve bir insanla

konusur gibi atın boynuna sarılarak; "Destan, haydi yavrum! Bu din işi, iman işi, vatan işi, görevim seni!" der. Atlar son bir defa dehlenir, kırbaçlanır. Büyük bir hamle sonunda top kurtarılır ama Destan cansız yere serilir. Zira takatının üstünde gösterdiği gücün sonunda hayvancağız çatlayarak ölmüştür.

Son taarruzda bütün subaylar ve erler abdestli olacaktır, su bulamayanlar da teyemmüm edecektir. 8 Ağustos 1915 gecesi Kadir Gecesi'dir, karadan ve denizden düşmanın top mermileri gelmektedir. Hulusi Bey'in önünde bir top mermisi patlar. İki el ateş eder. Düşman cephesinden gelen kurşun sol yanağına isabet eder. Bir kurşun köprücük kemiğini ikiye bölerek kalbine doğru iki buçuk santimetre kadar ilerler. Sol koluna da kurşun isabet eder. Artık şuuru işlemez olur.

Cephede doktorlar genelde ağır yaralılarla uğraşıp vakit zayi etmek istemezler. Onun için Hulusi Bey'i de hayata döndürülmesi zor diyerek ölmek üzere olan ağır yaralılar arasına bırakırlar.

Hulusi Bey seneler sonra, Haluk Tangülü'ne Çanakkale'de ölümler arasından nasıl kurtulduğunu şöyle anlatır: "Baygın halde yatıyordum. Birden kulağıma gaipten bir ses geldi. Bu gaybi ses, 'İmamuha, kitabüha, yazaruha!.' diye çınılıyordu. Beni bu ses uyandırdı. Üzerimden pardösümü çıkardılar, her yerimden kan damlıyordu!"

Hulusi Bey, kendine gelir gelmez, karşısında duran Fransız doktora, Fransızca "Allah'ın izniyle ben ölmeyeceğim!." diye bağırır. Bunun üzerine ölümler arasından alınıp önce Biga'da, daha sonra İstanbul'da tedavi altına alınır. Beş ay tedaviden sonra tekrar cephedeki birliğine döner.

Bundan sonra da birçok cephelerde savaşan Hulusi Bey her şey bittikten sonra 1929 baharında Isparta'nın Barla nahiyesinde Bediüzzaman Hazretleri'yle görüşür. Kırk dakikada zahirden hakikate geçme tahakkuk eder. Ruhunda büyük bir inkılab olur. Bediüzzaman Hazretleri'ne sorduğu soruların cevabından koskocaman bir hazine, "Mektubat" kitabı tezahür eder. Yazdığı mektupların bir kısmı bilhassa Barla Lahikası'nda neşrolunur. Hayatta iken kendisiyle görüşmemiz nasip olan Hulusi Bey, ömrü boyunca hep Kur'anî hakikatlerin neşriyle uğraşır, bütün ihtilaflarda, çetrefilli meselelerde denge unsuru ve problem çözücü konumunu muhafaza eder. Milletimizin ve ordumuzun medar-ı iftiharı olur...

Hulusi Yahyagil'in "Şehitlik nimetiyle müşerref olamadık!" diye bir hasret içinde olduğu bilinmektedir. Çanakkale'de yaralanıp büyük ihtimalle şehit olarak vefatı mukadderken, bunun gazilikle değiştirildiği an, 26 Temmuz 1915 Kadir Gecesi'dir. Enteresandır ki yetmiş sene sonra vefat ettiği tarih de 26 Temmuz 1986 gecesidir!.. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sen, onları hatırlattın

Abdullah Aymaz 2010.08.01

Avustralya'da eğitim hizmetlerine destek veren insanlar üzerine konuşuyorduk. Allah için O'nun yolunda verilen emek ve desteklerin hiç boşa gitmeyeceği söylendi...

Uzun zamandır orada yaşayan Orhan Bey dedi ki:

Melbourne'den Adelaide'a gittim. Orada gençlerle ilgilenecek, eğitim hizmetleri yapacaktım ama kimseyi tanıımıyordum. Bir gün camide Adelaide'a çok uzakta bir yerlerden bir Avustralyalı gelmişti. Geldiği belde Aborijinlerin yaşadığı bir yermiş ve orada sigara vs. satarak geçimini sağlıyormuş. Avustralya yerlileri olan

Aborijinler, bu kişiye ellerindeki çekiçlerle saldırıp koma haline getirerek bütün parasını almışlar. Ambulansla hastaneye kaldırılmış ve ancak üç ay sonra kendisini toparlayabilmiş. O olayın şokunu atlatamadığından psikologlar kendisini meşgul edecek bir meşgale bulmasını tavsiye etmişler. Acılarını dindirecek haplar veriyorlarmış. Bir ara evinde bir arkadaşının hediye ettiği Kur'an-ı Kerim'in İngilizce mealini görmüş ve okumaya başlamış. Çok hoşlanmış, ilaçlarını aldığı zamandaki gibi rahatlıyormuş. Bunun üzerine Müslümanlarla tanışmak istemiş. Cami imamının telefonunu bulmuş ve onun daveti üzerine Adelaide'a gelmiş. Kendisine İslamiyet'i anlattık. Sorularına da özenle cevaplar verip ilgilendik. "Psikologların dediği gibi ben yeni bir meşgale buldum, bu yolda bana ne düşüyor?" demeye başladı. "Gençlerle ilgilenmeliyiz, onların ellerinden tutmalıyız, onlara dersler, kurslar verebileceğimiz bir bina bulmalıyız." diyerek işe koyulduk. "Ben zamanında araba satıcılığı yaptım, konuşmasını iyi bilir ve muhataplarımı ikna edebilirim." dedi ve sağa sola telefonlar açmaya başladı. Adelaide Milli Eğitim'inde müsteşar olan birisine ulaşmış, yapmak istediklerimizi anlatmış. O da "Bu iş Barınma Bakanlığı'nın işi, orada benim tanıdığım bir müsteşar var, sizi onunla tanıştırayım." demiş. Ona gittik. Bizimki anlatmaya başladı. Müsteşar onun konuşmalarını satıcı üslubu gibi gördü. Benim o zamanlar İngilizcem çok iyi değildi. Çat pat ben de meramımızı anlatmaya başladım, müsteşar önce bizi başından savmaya çalıştı. Ama ben, "Bu gençlere sahip çıkmazsak toplumun ve devletin başının belası olurlar." deyince, "Dur bakalım, sen şu sözlerini bir kere daha tekrar et." dedi. Sonra "Peki sana inanıyorum. Çarşı ortasındaki eski valilik binasını elden geçirip bir dinî hayır kurumuna verdik ama işletemediler, onu size vereceğim. Peki burada bir kurumunuz ve Milli Eğitim Bakanlığı'ndan bir sertifikanız var mı?" dedi. Biz hemen Melbourne'deki tecrübemize ve kurumlarımıza dayanarak vakfımızı kurup, Milli Eğitim'den sertifikamızı aldık. Adam şaşırdı. "Bu büyük bir iş, on günde bu raddeye geldik. Aslında olacak bir iş değil bu ama ben niçin sana inandım ve güvendim biliyor musun? Ben çocukken bizim Müslüman komşularımız vardı. Bunlar Afganlı deve sürücüleriydi. Çok cömert ve çok iyi insanlardı. Sen konuşurken onları hatırladım ve seni hep onlara benzettim; içime bir sıcaklık ve güven geldi. Yoksa olacak bir şey değildi bu izin meselesi." dedi... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Avustralya'da Ağrı Dağı

Abdullah Aymaz 2010.08.02

Sydney'de Ağrı Dağı üzerinde konuşurken, Tevrat'ta bu dağın isminin Ararat olduğu söylenince bir arkadaşımız Avustralya'da da bir Ararat dağı bulunduğunu söyledi. Araştırdıkça şu bilgilere ulaştık:

Ararat, Melbourne şehrine 205 km uzaklıkta ve kuzey-batı istikametinde bulunmaktadır. Avrupalılar ilk defa 1840'larda bölgeye yerleşmiş. 1841'de Horatio Wills (rahip, siyasetçi) notları arasına burası için şu meşhur sözünü yazmış. "Dinlendiğimiz bu yer Nuh'un Gemisi gibi..." Yakınlarında bulunan bir tepeye de "Ararat" yani, Ağrı Dağı ismini vermiş. Bu sebeple buraya kurulan kasabaya da Ararat ismi verilmiş. Burasının 2006 senesinde nüfusu 8.220 idi...

Wills, burasını NSW eyaletinden Victoria eyaletine doğru ailesi ve hayvanları ile birlikte giderken görüyor. Bu ismi verişinin sebebini de yine ara ara tuttuğu günlüğünde şöyle izah ediyor: "Ailem ile çok uzaklardan bu bölgeye geldiğimde, akşama doğru atımdan yorgun vaziyette indim. Doğuya doğru baktığımda önümde bu dağı gördüm. Güneşin batışı dağın rengini mor bir renkten maviye doğru değiştiriyordu. Eşime dedim ki, 'Buraya Ararat diyelim, çünkü burası Nuh'un Gemisi'nin karaya oturduğu yere benziyor.' Sonra ailemle beraber buraya yerleştik."

1845'lerde burada altın bulununca gelip yerleşenler oldu, nüfus arttı. Buranın ilk kilisesi çadırdan yapıldı ve isim olarak "Nuhun Gemisi" konuldu. Hatta bugün artık kasabanın ismi Nuh Tufanı ile beraber özdeşleştirilmiştir. Bu kasaba belediyesine ait araçların üzerinde ve posta pullarının üzerinde Nuh Tufanı ile ilgili ifadeler bulunmaktadır. Kasabanın armasında da Nuh Aleyhisselam'ın gemisinin karaya ulaşmasına rehberlik yaptığı kabul edilen kuş ve zeytin dalı kullanılmaktadır...

Bin dokuzyüzlerin başında ise Bediüzzaman Hazretleri'nin gördüğü bir rüya vardır. O rüya ile ilgili olarak da şöyle demektedir. "Eski Harb-i Umumi'den (Birinci Dünya Savaşı'ndan) evvel ve öncelerinde, bir vakıa-yı sadıkada (görüldüğü gibi çıkan sadık rüyada) görüyorum ki, Ararat Dağı denilen meşhur Ağrı Dağı'nın altındayım. Birden o dağ, müthiş infilak etti. Dağlar gibi parçaları dünyanın her tarafına dağıttı. O dehşet içinde baktım ki, merhum validem yanımdadır. Dedim: 'Ana, korkma! Cenab-ı Hakk'ın emridir, O Rahim'dir ve Hakim'dir.' Birden, o halde iken baktım ki, mühim bir zat bana amirane diyor ki: 'Kur'an'ın mucizeliğini beyan et!' Uyandım, anladım ki; bir büyük infilak olacak, o infilak ve inkılaptan sonra Kur'an etrafındaki surlar kırılacak... Doğrudan doğruya Kur'an kendi kendini müdafaa edecek ve Kur'an'a hücum edilecek; mucizeliği, O'nun çelik bir zırhı olacak. Şu mucizeliğinin bir nevine şu zamandaki izharına, haddimin fevkinde olarak benim gibi bir adam namzet olacak. Namzet olduğumu anladım..." (Mektubat, syf 415)

Semavi kitaplarda adı geçen gerçek Ararat (Ağrı) Dağı Türkiye'de... Nuh Aleyhisselam'ın gemisinin Ağrı'da olduğu da ilmi ve teknik araştırmalarla açıkça ortaya konuldu. Dünyadan ülkemize dinî turizm adına akın akın insanların gelmesi bekleniyor. Dünyanın her tarafında bulunan dağlar gibi parçalarımız da bu meselenin dinamiği olacaktır. Böylece Anadolu'nun gülümseyen güzel yüzü, özü ve kökü vicahi olarak da insanlığa tanıtılacaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hafız İsmail Efendi

Abdullah Aymaz 2010.08.08

Arkadaşımız Ata Bey'den dinlediğim enteresan bir hayat hikâyesini kendi ifadeleriyle sizlere nakletmek istiyorum:

Brezilya'daki eğitim faaliyetlerini yakından görmek için Said Bey'le beraber Sao Paulo'ya gittik. Orada âmâ Hafız İsmail Bey ve ailesi ile tanıştık. Bu kısa ziyaretimizde bizi iki, üç defa evlerinde misafir ettiler. Bunlardan birisinde muhabbet koyulaştı ve çok ilgi çekici hayat hikâyelerini bize anlattılar. İsmail Bey daha dört-beş yaşlarında iken her iki gözü kapanır. Âmâ hali ile hafızlığını tamamlar. "Ben büyük denizlerde yüzmeliyim." diyerek önce köyünden Erzurum'a, sonra da dokuz-on yaşlarında İstanbul'a gider. Zamanla hem bilgisini artırır, hem de musiki ile iştigal etmeye başlar. Ud, kanun çalar, ney üfler. Merhum Abdurrahman Gürses hocanın imamlığı sırasında Bayezit Camii'nde müezzinliğe başlar.

O tarihlerde bir turist grubu camiye gezmeye gelmiştir. Onlara rehberlik yapan şahsın laubali konuşmaları ve turistlerin kahkahalı gülmeleri onu rahatsız eder. Turist rehberine sorar: "Sen bunlara ne anlattın da bunlar cami adabına aykırı bir şekilde böyle güldüler?" Rehber de "Osmanlı padişahlarının hovardalıklarından bahsettim." cevabını verir. Hafız İsmail Bey bu duruma çok içerler ve kararını verir. "İngilizce öğrenip gelen turistleri kendim gezdirmeliyim, rehberlik yapılacaksa ben yapmalıyım." der. Hafız İsmail Bey engel tanımayan bir azimle çalışır da çalışır ve İngilizceyi öğrenir.

Günlerden bir gün Beyazıt Camii'ne Brezilya'dan bir turist kafilesi gelir. Grubun arasında Brezilya'nın önemli bir bankasının Sao Paulo'daki şubelerinin genel müdürü olan bir hanımefendi de vardır. Bu bayan İstanbul'da uçaktan indiklerinde kulağına gelen ezan sesleri ile irkilir önce. (Bize o anı anlatırken hâlâ aynı heyecanda idi.) "Ezan beni başka âlemlere götürdü. İçimde bir ses adeta bana şunları söylüyor, 'Senin esas memleketin burası. Sen buralara aitsin.' diyordu" Kafileyi caminin kapısında Hafız İsmail Bey karşılar. Hem camiyi gezdirir, hem de tarihimize, kültürümüze ve dinimize ait güzelliklerden bahseder. Hanımefendi İsmail Bey'in konuştuklarına, edebine ve şahsiyetine hayran kalır. Onun bekar olduğunu da öğrenince kendisine evlilik teklif eder. İsmail Bey, konuşması akıcı ve edebi olan bu bayanın teklifi karşısında şaşırır ama hemen de bir cevap vermez. Grup ayrılmadan önce bir arkadaşından yardım ister. "Şu bayan bana evlilik teklif etti, bir bak bakalım eli yüzü nasıl birisi?" der. Arkadaşı da hayretler içindedir. Neticede gelip, "Evet oldukça güzel bir hanımefendi." der. Bu durumdan memnun olan İsmail Bey evlilik teklifini kabul eder ve hanımefendinin Müslüman olmayı kabul etmesiyle evlilik gerçekleşir. Hasılı Hafız İsmail Bey görücü usulü ile evlenmiş olur.

Bayan gerekli hazırlıkları yapar ve bazı dokümanlarla birlikte bir ay sonra İstanbul'a geri gelir. İki hafta içinde bütün işlemler tamamlanır ve kararlaştırdıkları gibi Brezilya'ya giderler. Bu ailenin vesilesiyle on-on beş aile Müslüman olur.

Bir akşam Müslüman olmalarına vesile oldukları ailelerden birinin evine bizi yemeğe götürdüler. Yemekten sonra zikir yaptılar ve musiki icra ettiler. Bu türlü sonradan Müslüman olmuş beş aile ile tanıştık.

Bayan, Türkiye gezisi ve Müslüman oluşu ile ilgili hissiyatını dile getirirken ben kendisine şunları söyledim: "Brezilya 200 milyonu aşkın bir ülke, bu koca ülkede yaşıyorsunuz. Ne kadar şanslısınız ki başınıza devlet kuşu konmuş!" Cevap verdi: "Ya, evet! Rabb'ime hamdüsena olsun." İkinci olarak bir soru sordum: "Bu ülkede sizin gibi ilhama açık, fitrat-ı selim başka insanlar var mıdır?" Cevap heyecan vericiydi. "Ne kadar çok olduğunu tahmin bile edemezsiniz!"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saklı inciler

Abdullah Aymaz 2010.08.09

Bazı güzellikler burnumuzun dibinde olur da farkında bile olamayabiliriz... Ülkemizde böyle zamanla fark ettiğimiz "Lü'lü-ü meknunlar" var. 26 medeniyetin gelip geçtiği, tarih boyunca hep mağdur ve mazlumların sığınağı olagelen Anadolu'muz adeta bir açık hava müzesi olduğu gibi, yer altında gizli çok kıymetli madenleri ve yer üstünde Cenab-ı Hakk'ın bahşettiği fitrî güzelliklerle de apayrı lütuflara mazhar. İnsanımız dünyayı tanıdıkça, kendisini ve üzerinde yaşadığı vatanın değerini de çok daha iyi anlayacaktır.

Biz, dergilerimizle ilgili, senelik yaz değerlendirme toplantılarımızı bu sene Emet Termal Tesisleri'nde yaptık. Gerçekten yeşillikler içinde çok hoş bir yer...

İlk geldiğimiz gün, tesislerin sahipleriyle, işletmecisiyle ve Emet Belediye Başkanı ve bir Kütahya milletvekili ile sohbet etme imkânımız da oldu...

Gerçekten 97 dönüm arazi üzerinde çam ormanları arasında sıcaklık dereceleri 37 ile 42 derece arasında değişen beş farklı sıcak suyun bulunduğu bu otel, gözlerden uzak güzellikleri içinde barındırıyor.

Bu kaplıcanın suları resmi raporlara göre çok çeşitli rahatsızlıklar için Allah'ın izniyle bir şifa ve deva kaynağı.

Termal sulardan dört tanesi kokusuz ve florür yoğunluğu fazla olduğu için iç mekânlarda, ama beşincisi, kükürt yoğunluğu yüksek olduğu için dış mekânlarda ayak havuzu olarak kullanılıyor.

Aslında merhum Ali İhsan Tola'nın teşvikleri ile Isparta'da kükürtlü su ile sulanan hormonsuz fitrî bitkilerin çok daha iyi geliştiği görülmüştür. Burada henüz bu yönden bir istifadeye gidilmemiş. Ama kükürtlü suyun geçtiği yerlerdeki ağaç ve bitkilerin diğerlerine göre daha gür ve canlı olduğu müşahade ediliyor.

Bu sulardan yosunlu olanı dikkate değer. Bir yabancı, kolunda kalıp bir türlü iyileşmeyen güneş yanığı iz lekesinin, yosunlu havuzda sadece yosunlarını sürerek bir haftada iyileştiğine şahit olmuş... Önceki belediye başkanının anlattığı bu bilgi üzerine işletme müdürü, Türkiye'de yosun ile tedaviyi ilk defa uygulayan eczacı Nazan Kemal ile görüşüp kendisini davet etmiş. Cilt bakımı konusunda meşhur bir uzman olan Nazan Hanım, doğal bir kaynak olan havuzu kullanıp 24 saat içinde önce kum tabanında oluşan yosunu daha sonra yüzeye çıkararak doğal hali ile kullandı. Kaldığı birkaç gün içinde şunları söylemiş: "Benim şu ana kadar yurtdışından da getirdiklerim dahil olmak üzere buradakiler, en mükemmeli... Sanki suyun içinde bulunan yosun molekülleriyle oluşan son derece doğal bir krem gibi..."

Bu tespit üzerine bu gerçeği "Organik termalde yosun ile gelen tedavi" sloganı ile tanıtmaya başlamışlar.

Tesis bünyesindeki bu beş farklı suyun haricinde iki tane daha farklı soğuk su mevcut. Bunlardan birisi, halk tarafından "acı su" diye adlandırılan ve zeytinyağı ile karıştırılınca krem elde edilen ve birinci derece yanıklarda ağrı dindirici özellik oluşturan bir su. Bu su hakkında sohbet ettiğimiz Belediye Başkanı Mustafa Koca, gülerek; "Sünnet olan çocuklarda kullanınca bu acı su hem acıyı dindirdi hem de iyileştirici özelliği vardı zaten." diye bir izah getirdi.

Diğer su ise özellikle şeker hastalarının, kan şekerini düşürmeye vesile olan içme suyu. Çok az akan bu suyu da depolayıp uzaklara bile gönderebiliyorlar.

Ülkemizin pek çok yerinde benzer güzellikler gizli inciler gibi saklanıp durmaktadır. Burada pek çok özellikte pek çok hastalığa iyi gelen çeşit çeşit sıcak ve soğuk suların bulunması, şükür gerektiren İlâhi bir lütuf...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Jill Carroll

Abdullah Aymaz 2010.08.15

Amerikalı düşünce tarihi uzmanı B. Jill Carroll, Aksiyon Dergisi'ne verdiği röportajda Kerim Balcı'ya, Fethullah Gülen Hocaefendi'nin fikirleri etrafında örgülenen hareketin, yeni bir insan tipi yetiştirmekte olduğunu ve bu yeni insanın farklı bir 'Rönesans Nesli'ni ortaya çıkaracağını söyledi.

Şöyle bir tespiti de var: "Gülen'de sadece Eflatun'la veya Konfüçyus'la girilmiş bir diyalogu bulmuyorsunuz. Gülen bu diyalogu kendi Müslüman kontekstine mal etmeyi başarmış bir düşünür. Gülen'de heyecan veren bir başka boyut var. Gülen'in sözleri bir aksiyon cemaati tarafından pratik hayatta, hayat buluyorlar."

Geçen ay Jill Carroll ülkemize, Gülen Hareketi üzerine kaleme almış olduğu "Medeniyetler Diyalogu: Gülen'in İslâmî Öğretisi ve Hümanist Söylem" isimli kitabın yeni baskısı için imza günlerine katılmak üzere gelmişti...

Büyük bir ilgi ile karşılaştı. "Medeniyetler Diyalogu" isimli bu kitap şu anda 12 dile çevrilmiş durumda. Bunların numûneleri kendisine takdim edilince çok büyük bir onur hissettiklerini belirttiler...

Bu kitabı yazarken, farklı medeniyetlerden farklı düşünceleri belirleme esnasında Hocaefendi'yi seçmesinin sebebinin ifade ederken Jill Carroll diyor ki: "Çünkü yaşayan bir düşünür... Kendisiyle ilgili olarak yazacağım konuları, yazmadan önce kendisiyle iki defa görüşerek detaylı bilgi alma ve müzakere imkânı buldum... İslâm dünyasının en kalabalık itikadî anlayışı Ehl-i Sünnet olunca, Gülen gibi Ehl-i Sünnet'ten bir zâtı seçtim... Onlar içinde de en kalabalık amelî mezhep olan Hanefî mezhebinden birisini tercih ettim.. Ayrıca Gülen'in öncülük ettiği hareket lokal bir hareket değil; bilakis küresel boyutta bir hareket... Bu çapta başka bir hareket yok... Hem de içine kapalı ve başkalarını dışlayan bir hareket yerine dünyanın her tarafında olmaya çalışan ve başkaları ile irtibatı esas edinmiş bir hareket... Sonra, dinî hayattan taviz vermeden, olabildiğince moderniteye açık bir hususiyeti var... Hareket çok samimi, şefkatli ve yaptığı işe adanmış hem de işini severek yapan gönüllülerden oluşuyor... Karşımızda elindeki bütün imkân ve argümanları, dünyanın huzuru, barışı ve eğitimi adına sarf etmekte olan bir faaliyet var."

Kendisine; "Bunlar göründükleri gibi değil; art niyetleri var." diyenlere şöyle diyor:

"Siz hiç onun bir kitabını okudunuz mu? Hiçbir kurumunda belli bir süre bulunma imkânınız oldu mu? Harekete gönül verenlerden birisi ile bir tanışmanız, bir muhavereniz oldu mu? Onların tertip ettiği herhangi bir faaliyeti gözlemlene imkânınız oldu mu?" Bütün bu sorulara, "Hayır" "Hayır" cevabı verilince de şöyle diyor: "Ben ise, hareketin öncülük ettiği onlarca müesseseyi, gazeteyi, TV'yi, okulları, yardım kuruluşlarını, diyalog kurumlarını ziyaret ettim... Harekete mensup insanlarla ailevî dostluklarım var; evlerine gidip geliyorum... Gülen'in İngilizce eserlerini altını çizerek, dikkatle analiz ettim... Gülen'e dair uluslararası konferanslarda birçok seçkin akademisyenin yorum ve analizlerini dinledim... Bizzat Gülen'i iki defa şahsen ziyaret ettim ve kafamdaki muhtelif soruları sordum ve şüphelerimi izâle ettim... Tam bu inceleme ve araştırmalardan sonra insanlık tarihine ışık tutmuş birçok büyük düşünür ile onu mukayese eden bir eser yazdım... Bu eser Amazon'da kendi kategorisinde bestseller oldu... Sonra da bu yazdığım eseri dört ayrı ülkede 40'a yakın programla, imza günlerine, okuyucu söyleşilerine, canlı yayınlara iştirak etmek ve röportajlar yapmak suretiyle kanaatlerimi başkalarıyla paylaşarak daha da mutmain hale geldim. Şimdi size ben sorayım: Acaba Sayın Gülen ve hareketi hakkında ben mi yanılıyorum, yoksa siz mi yanılıyorsunuz?"

Gerçekten ülkemize bu gelişinde dört günde 14 ayrı programa iştirak ettiler. Samimiyeti ve gayretleri programa katılanların gözlerinden kaçmadı...

Kendisine nice hayırlı çalışmalar, uzun ömürler ve bereketli eserler diliyoruz...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kur'an'ın Altın İkliminde

Abdullah Aymaz 2010.08.16

Rıza hedefine kilitlenmiş, ruh ve mâna köklerimizden süzülüp gelen evrensel değerleri cihana duyurmaya niyet etmiş bütün adanmış ruhlara ithaf edilmiş "Kur'an'ın Altın İkliminde" isimli kitabı okuyorum.

Bu kitap, 1970'li yıllarda câmi cemaatine arzedilmiş vaazlardan meydana geliyor. O günleri yaşamayanlar bu eseri tam mânası ile takdir edemezler. Elbette yepyeni bir heyecanla bu kitap okunacaktır ama o günlerin

heyecanı başkaydı... Okullarda kasden ilim-din çatışması işleniyor ve din ilmin dışına sürülmek isteniyordu. Bu milletin ruhu bunu reddediyordu ama söylenecek sözleri bilmiyordu. Şimdi, camiden seslenen bir hatip en yüksek ve gür sada ile bu gerçeği haykırıyor, ruhlara vicdanlara tercüman oluyordu:

"Güneş, ay, küre-i arz ve milyarlarca gök cisminin uzay boşluğunda belli yörüngelerde yüzüp gittiklerini 14-15 asır evvel biri kalkıp size söyleseydi ne düşünürdünüz bilemiyorum ama, bugün bedihyat (apaçık bilinenler) türünden kabul edilen bu gerçek, o çağlarda Kur'an'ın ortaya attığı hakikatlardandı. 'Hepsi bir felekte (yörüngede) yüzüp gitmektedir.' (Yâsin Sûresi, 36/40) âyet-i kerimesi bu hakikatı gayet net olarak ifade etmektedir.

"İlimler ilerlediği ölçüde insanoğlu daha bir Kur'an'a yaklaşmakta ve onun âyetleriyle tanışma bahtıyarlığına ermektedir. Evet onun âyetleri, kelime nüansları ile ele alındığı takdirde günümüze ait bir kısım ilmî gerçeklerin onun beyanlarıyla örtüştükleri açıkça görülecektir. Meselâ, İsrâ Sûresi'ndeki şu âyete, detaya inmeden icmâlen bakıldığında dahi gece ve gündüzle alâkalı pek çok gerçeğin ifade edildiği müşâhede edilecektir: "Biz, geceyi ve gündüzü birer âyet (delil) olarak yarattık. Nitekim Rabb'inizin nimetlerini araştırmanız, ayrıca, yılların sayı ve hesabını bilmeniz için gecenin âyeti ayı silip gündüzün âyetini aydınlatıcı yaptık. İşte Biz, her şeyi böyle açık açık anlattık." (İsrâ Sûresi, 17/12) (...) İlk dönem müfessirlerinden İbn Abbas, üç asır sonra İbn Cerir, âyeti tefsir ederken bugün bizim anladıklarımıza uygun yorumlar getirmişlerdir. İbn Cerir, yaklaşık 1100 sene evvel yazmış olduğu tefsirinde İbn Abbas'a atfederek âyeti şu şekilde yorumlar: "Ay da aynen güneş gibi bir ateş kütlesiydi. Allah, güneşini ibka edip ayın ateşini söndürdü."

"İşte onun mucize beyanlarından kâinatın sürekli genişlemesiyle alâkalı bir âyet: 'Semayı Kendi (Kudret) ellerimiz ile Biz bina ettik ve (onu) sürekli genişleten Biziz.' (Zâriyat Sûresi, 51/47) İbn Zeyd, Fahreddin Râzi, Zeccac, İbn Kesir, Ebu's-Suud gibi pek çok eski-yeni tefsirci bu âyeti, 'Biz, gökleri genişletmekteyiz' veya 'Göklerin çapını genişletiyoruz.' şeklinde anlamışlardır ki, konunun teferruatı bir tarafa, bu anlayışın araştırma ve yeni tesbitlerin verileriyle çelişmediği, hatta vak'anın çerçevesi itibarıyla uyum içinde olduğu apaçıktır.

"Cenab-ı Hak, bir âyet-i kerimede eşyanın naklini şu şekilde ifade eder: 'Kitaptan (Allah tarafından bir ilim verilmiş) erbab-ı ilimden bir zât; -Gözünü açıp kapamadan ben onu sana getiririm, dedi.' (Neml Sûresi, 27/40) Bu âyette, Hz. Süleyman'ın kendisinin bir mucizesi veya yine onun bir mucizesi olarak İbn Mesud'a göre Hz. Hızır'ın, İbn Abbas'a göre ise Hz. Süleyman'ın veziri Âsaf bin Berhiya'nın kerameti olarak Sebe Melikesi Belkis'in tahtını göz açıp kapama gibi çok kısa bir zaman dilimi içinde ta Sebe'den Hz. Süleyman'a getirmesi anlatılmaktadır. İşte bu âyet -burada anlattığı gerçek mahfuz- gelecekte eşyanın sûretinin veya kendisinin (bir anda) nakledilebileceği mevzuunda bir kısım ipuçları vermekte ve insanları bu mevzuda düşünüp araştırmaya sevk etmektedir. Eşyanın aynıyla ve sûretiyle nakledilmesinin yanında, sûretleri sadece iki buudu ile nakleden televizyonların, hâlihazırdaki durumları itibarı ile çok geri sayıldıklarını söyleyebiliriz."

M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin bu ifadelerinin, inkâr fırtınasının gençleri bilhassa ilim yuvalarındakileri kurtuluşsuz derin girdaplara savurduğu bir zamanda, bir kurtuluş eli ve tutamağı gibi ne kadar mühim olduğu ortadadır... Gerçekten pek çok insan, o korkunç boğuşmalar sırasında bu gerçeklere sarılıp imanını müdafaa etme imkânını bulmuştur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Göçtü kervan...

Bu seferki Balkanlar gezimizde Makedonya'da Ohri'deki Bayramiye isimli Halvetî tekkesini de ziyaret imkânımız oldu...

Azerbaycan Samahlı Şirvan bölgesinden Yahya Şirvânî'ye bağlı bir geleneğin tekkesi olan bu mekânı Şubat 1993'te merhum Cumhurbaşkanı Turgut Özal ziyaret etmişti. Tekkede "Şecere" var. Ömer Tebrîzî ikinci pir... Bu koldan geliyor. Şeyh Efendi "Sancak-ı Şerifi" çıkarıyor. Çocuklar "Göçtü kervan kaldık dağlar başında" diye ilâhiler okumaya başlıyor. Özal yanındakilere "Göçen Osmanlı'ydı, kalanlar da Osmanlı'nın yetimi bu insanlardı!.." diyor... Tekkeye girmeyip dışarıda bekleyen Küpeli Paşa'ya da "Gel... Çekinme... Daha önce ziyaret ettiğimiz kiliseye girmekle Hristiyan olmadığımız gibi, bu tekkeyi görmekle de derviş olmayız!.." diyor.

Bu ziyaret sırasında orada merhum Turgut Özal'ın yanında bulunan Erdoğan Tüzün, diyor ki: "Türkçe bilmeyen çocukların okudukları ilahiler karşısında Özal ağlayarak 'Göçen Osmanlı'ydı...' dedi." Ayrıca Erdoğan Bey Kaya Toperi ve bazı dışişleri mensuplarının Özal'ı tekkeye sokmak istemediklerini ifade ederek "cebin kuşlar" tabirini de ilave ediyor...

Bir Ramazan gecesini ziyaret ettiğimiz Ohri'deki bu tekleden çıkarken çevresindeki insanların üzerinde göl kenarındaki bu şehirde sefaletin gafletini görmek insana derin bir hüznün veriyor.

Şunu da ilave edelim ki, Ohri'deki tekkenin mensupları, merhum Turgut Özal'ın kendilerini ziyaret edip Türkiye adına sahip çıkmasını şükran ve dua ile yad ettikleri halde, oralara geldiği halde uğramadan geçen Süleyman Demirel'e de kırgınlar...

Oradan Arnavutluk'a giderken Ohri Gölü'nün kenarından geçiyorduk. Bu göl iki ülke arasında... Yani bir kısmı Makedonya'ya, bir kısmı da Arnavutluk'a ait... Deniz seviyesinden 700 metre yüksekte... Deniz suyundan soğuk, ama nehir suyundan ılık... Geçen seneki yağmurlardan dolayı bir metre yükselince çevresinde sellere sebep olmuş... Gölün kaynağı kendi içinden kaynayan sular. İçinde koran balığı yetişiyor. Buralarda çok meşhur ve kıymetli. Alabalığın bir cinsi gibi ama levrek ve çipura tadı var. Tavuk tadını andırdığını söyleyenler de var. Yol üstünde canlı olarak satılıyor. Gölden yakalayıp taze taze satıyorlar. Hemen içlerini temizleyip veriyorlar.

Ohri Gölü çevresindeki dağların üstünde bu gölden 150 metre daha yukarıda bir göl daha var... Bu göl Yunanistan, Makedonya ve Arnavutluk gibi üç devletin toprakları üzerinde ortak bir göl...

Ohri Gölü kenarından devamla Arnavutluk'taki, Osmanlı'nın "Görüş" dediği Korçe'yi de ziyaret etme imkânımız oldu.

Daha önceki yazılarımda da bahsettiğim gibi Korçe, Ortodoks Hristiyanların nüfus ağırlığı olan bir şehir. Belediye başkanı da Ortodoks... Kendisi, Müslümanlara Korçe'de, radikal anlayıştan uzak yani Osmanlı anlayışında İslam dininin öğretildiği bir okul açılmasını teklif etmiş... Mevzuatın uygulanmasında yardımcı olmuş. Dokuz bin metrekarelik kapalı alanı bulunan bir şarkiyat lisesi açılmış. Yatılı bir okul. 520 öğrenci kapasitesine sahip... Fen dersleri İngilizce olarak veriliyor... İslâmî dersler Arapça... Sosyal dersleri Arnavutça... Türkçe de mecbur... Yani öğrenciler şakır şakır dört dil konuşuyorlar. Kabul edelim ki, Arnavutların dil öğrenme kabiliyetleri oldukça yüksek... Şu durumda bu okullarda aslında bizim imam-hatip okullarımız için de örnek olacak bir güzellikleri var...

Bu okul kompleksinin içinde bir de İslâmî derslerde tatbikat yapma imkânı da veren bir cami inşaatı var. Tamamlanmak üzere... Korçe belediye başkanı "Yaparsanız öyle sıradan olmasın... Osmanlı dedelerinizin estetiğe sahip tarihî güzel camileriniz gibi olsun." dediği şekilde gerçekten güzel bir mabet olmuş... İstanbul esnafından bir ağabeyimiz tarafından yaptırılan bu güzel eserin iç yazıları ve çini süslemeleri, gerçekten zevk-i

selim sahiplerinin estetik anlayışına uygun bir güzellik ve âhenk içinde... Cenab-ı Hak aziz kılsın, yüzlerini ak etsin, ahirette de, nur ve behçet versin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir kırık dilekçe

Abdullah Aymaz 2010.08.23

Hekimoğlu İsmail Ağabeyimiz, M.Fethullah Gülen Hocaefendi'nin vaazlarından derlenen "Hitap Çiçekleri" isimli kitap ilk çıktığında bir takriz yazmış ve şöyle demişti:

Ege bölgesi camilerinde, camilerin bulunduğu yerlerde, sanki minare gölgelerinde bir adam vardı. Belki milyonların içinde bir kişiydi bu. Fakat hemen hemen herkes onu tanır, herkes ondan söz ederdi. Ne yapmıştı, kimdi ve gayesi ne idi?

Evet, onu tanımak için dinlemek gerekti. Meselâ minberde yahut kürsüde veya herhangi bir yerde. Fakat bütün yerler onunla birlikte onun olur, o söyler, herkes dinlerdi. O ağlar, başkaları seyrederdi. Onun ciğeri pişer, halden anlamayanlar "Bu yanık kokusu nereden geliyor?" derdi.

O, bir gün gönlünü gülşen etmişti. Resulullah'ın terinde gül kokusu var diye, bu yolu seçmişti. "Dikenler benim hatalarım, gül onun!" deyip, gözyaşlarıyla bu bahçeyi suluyordu. Domur domur, gonca gonca güller vardı. Güller renk renkti, desen desendi. Buram buram kokuyor ve yeşil yeşil yapraklar, manzaraya bir başka hal veriyordu.

"Kalbden kalbe yol vardır" derler ya! İşte öyle, cemaatin kalbi yavaş yavaş açılır, içlerinden birinin yüreği sızlardı. Bir şeyler olduğunun farkındaydı, olanı anlatmaya imkân yoktu. Baktım, o da ağlıyordu.

Şu minberde duran adam var ya! İşte o, bir gül olmuş, cemaat ise dut yemiş bülbül gibi lâl kesilmişti. O, her bir cümlesiyle bir yaprak daha açarken, herkes bülbül misali yaş döküyordu.

Ey yüreği kasapta gören, git de kanayan yüreklerin sağ gezen sahiplerini gör!

Ey dikenden korkan kimse, bu gülşene gir, dikenlerin utancından çarşaf giydiklerine şahit ol!

Ve, ey günahların harman yerinde dolaşan, gözyaşlarıyla günahların yıkandığını görmek istersen yine, ağlayan bu adamı seyretmeye veya dinlemeye yahut okumaya gel!

Gönülleri bir patiska gibi gergefe geren, o. Dâvâyı iplik edip, dile dolayan o. Hece hece çiçekler ören ve bu tabloyu "Hitap Çiçekleri" diye takdim eden yine, o!

Almak, gülşende dolaşmak, gül koklamak istemez misiniz? İşte size bir demet, buyurun. Hürmetlerimle...

Şimdi Hekimoğlu İsmail Ağabey'imizin seneler önce yazdığı bu takrizi okuduktan sonra şimdi bir de yeni olarak Hocaefendi'nin "Bir Kırık Dilekçe" isimli dua kitabının basılmış olduğunu görüyoruz. "Takdim"inde denildiği gibi: "Çözumsuzluktan ızdırar kertesine gelmiş günün problemleri karşısında Hocaefendi'nin âdeta o haftanın virdi olarak yazdığı dualarını ihtiva ediyor."

Fatih Sultan Mehmed'in İstanbul'u fetih için yola çıkmadan önce Edirne'de geçirdiği son gecesi için, sağına soluna döne döne yatağını paramparça ettiğinden dolayı "Edirne Uykusu" diye tarihe bir deyim olarak geçen uykular gibi, nice Edirne uykularının söyletip yazdırdığı işte Hocaefendi'nin bu duaları da çok önemli... İç ve dış fetihlerde örnek alınacak ve duya duya ve doya doya okunacak dualar mecmuası... Hekimoğlu Ağabey'imizin dediği gibi "Bu yanık kokusu nereden geliyor?" derdirtecek cinsten yakarışların izleri var... Âlem-i İslâm'ın, bilhassa ülkemizin dertlerinin yakıp kavurduğu anlardaki niyazların kâğıda dökülüşü ile karşı karşıya bulunuyoruz.

Keşke o hâlet-i ruhiyeleri kazanıp hiç olmazsa bu iç yakan duaları öyle bir gönül dili ile okuyabilsek!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aleyhte tek kelime duyulmadı

Abdullah Aymaz 2010.08.29

Sovyetler yıkıldıktan sonra o dünyalarda eğitim hizmetleri vermiş Vedat Bey, bir gün Frankfurt Havaalanı'ndan giriş yaparken pasaport kontrolü sırasında önündeki şahsın sorulara cevap veremediğini, kendisinin Orta Asyalı olduğunu fark edince hemen gidip Rusça ve Almancası ile yardımcı olur.

Sonra çıkışta tanışıp dost olurlar. O şahıs der ki: "Ben uzun yıllar Kırgız istihbaratında çalıştım. Ama Türk kolejlerinin idareci ve öğretmenlerinin şaka yollu dahi olsa Kırgızistan aleyhinde tek bir kelimelerine, sıkı telefon dinlemelerimize rağmen rastlamadık. Sağda solda onlar aleyhine söylenen sözlerin kesinlikle yalan olduğunu bildiğimiz için, hep lehlerinde rapor verdik ve bu okulların ülkemizin hayrına olduğunu, gençlerimizi iyi bir şekilde yetiştirmekten başka bir niyet ve gayretlerinin olmadığını belirttik."

Sidney'de karşılaştığımız Ahmet öğretmen de şunları anlattı: "Buraya gelmeden önce Filipinler'de eğitim hizmetlerinde bulundum. İlk açılan okulumuzun ismi Filipino-Turkish Tolerance High School... Bu okul Mindanao bölgesindeki Zamboanga şehrinde idi. Biz burasını kiralarken geçmiş hakkında fazla bilgimiz yoktu. Meğer burası daha önce Müslümanlar tarafından üniversite olarak açılmış. İşletilemediği için kapanmış. Sonra da yol geçen hanı haline gelmiş... Hatta bir ara Müslüman-Hıristiyan çalışmasının da bir yeri olmuş. Biz farkında olmadan binayı soru işaretleriyle devralmışız. Onun için Filipin devletinin eğitim, güvenlik ve diğer birimleri, iki sene detaylı bir araştırma yapmışlar. Son merhalede mahalli istihbarat birimlerinden de bir bilgi istenmiş. Bu hususta görevlendirilen memur maalesef masa başında okul üzerinde emelleri olan bazı grupların da yönlendirmesiyle aleyhte bir rapor hazırlamış.

Fakat bu raporu daha merkeze gönderilmeden önce, okulumuza bir elektrik ustası gibi gelip günlerce incelemeler yapıp sonra eşinin sekreter olarak okulda çalışmasını temin edip düzenli bilgi alan ve istihbaratta yüzbaşı rütbesiyle bulunan bir şahıs görmüş. Eline geçen bu raporun düzmece olduğunu fark etmiş. Çünkü o da uzun müddet telefonları da dinlemiş ve öğretmenlerimizden hep müspet ve güzel şeyler dinlemiş... Fakat günler cuma ve saat 18.00 imiş. Derhal yola çıkıp zar zor iki saatte okula gelmiş. Bizimkiler hiçbir şeyden habersiz izin meselesinin çözülmesi için uğraşırken meseleyi anlatmış. Sonra okul idarecilerimizi alıp istihbarat bölge sorumlusu ile buluşturmuş. Bölge sorumlusu daha önceki raporları da ele alıp okul idarecileriyle uzun bir görüşme yapmış. Sorularının cevabını net bir şekilde alıp tatmin olmuş. Arkadaşlarımızın gözü önünde de düzmece raporu iptal edip yenisini yazmış, 'Sizlere güveniyorum... Sizler eğitiminize devam edin.' demiş." Bu iki olayda da şunu fark ediyoruz... Doğrunun yardımcısı Allah'tır. Siz doğru ve şeffaf olacaksınız. Siz bir eğitim

hizmeti veriyorsunuz. Elbette ki, hangi ülke olursa olsun, mutlaka denetleme mekanizmasını harekete geçirecek, neler olup bittiğini araştırarak, eğitim hedeflerine uygun faaliyetler yapıp yapılmadığını araştıracaktır. Bin defa da gelseler sizi hep aynı hedefte ve aynı minvalde bulmaları gerekir. Müfettişler ve müşahitler sadece devlet görevlilerinden de ibaret değildir. Her bir öğrenci ve her bir öğrenci velisi de birer derin gözlemcidir. Eğer bütün ülkelerde açılan bu ilim-irfan yuvalarından herkes memnun ise herkes bunları kendi ülkeleri için eğitimin vazgeçilmez müesseseleri olarak görüyorsa, o zaman kimsenin diyeceği bir söz yoktur. Bilakis, ülkemizi güzel temsil edip güzel tanıtan bu müesseseleri yürüten yüz akımız eğitim gönüllülerimize, gönüllerimizde bir yer vermemiz, onlara sahip çıkmamız ve dualarımızda devamlı destekte bulunmamız lazımdır. Tâ biz de bize düşeni yapmış olabilelim... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Asla bu kanlar akmazdı

Abdullah Aymaz 2010.08.30

Ahmet Yamakoğlu Filipinler'deki hatıralarını anlatırken dedi ki:

Zamboanga'da eğitim hizmetleri kendisini ispatladı ve başarılarını herkese kabul ettirdi. Hatta Zamboango şehrinin vâlisi Bayan Maria Clara Lobregat'ın takdirlerini kazandı. Bilhassa Kayseri'den gelen esnafımızın kendisini ziyaret edip "Siz bu eğitim yuvalarına mademki, bir anne gibi sahip çıkıp destek veriyorsunuz. Bizde annelerin eli öpülür. Müsaade edin, evlatlarınız olarak elinizi öpelim." demeleri üzerine o da "Ülkemizde maalesef Müslüman-Hristiyan çatışmasından dolayı bizde oluşan bazı yanlış kanaatleri sizler değiştirdiniz ve bizlere Müslümanlığı, Müslümanları sevdirdiniz. Sizlere teşekkür ederim." demiş. Bir bayram kutlamaları sırasında bizim okulun öğrencileri önünden geçerken ayağa kalkmış ve halka "İşte şimdi de benim yeni evlatlarım geçiyor!.." mealinde sözler söylemiştir.

Fakat Filipinler'in başşehri Manila'da okul açmak için arkadaşlarımız teşebbüse geçince, merkezî hükümetin Zamboanga üzerindeki eskiden kalma şüpheleri zâil olmayınca, uzun zaman bu teşebbüs meyvesini verememiştir. Ancak artık 2001 yılında kesin olarak okul açma kararı verilir. Ama ağır işleyen bürokrasi ve Müslümanlar üzerinde olan soru işaretleri peşimizi bırakmaz. Manila'nın milletvekilleri ve belediye başkanı ile randevu alınmaya çalışılır ama bir türlü cevap alınamaz...

Bunun üzerine arkadaşlarımız Zamboanga şehri Valisi Bayan Maria Hanımefendi ile görüşüp yardım isterler... Maria Hanımefendi hemen, milletvekili olan oğlu Celso Lobregat ile görüşüp, yardımcı olmasını ister.

Milletvekili Celso Beyefendi, randevu alınamadığını öğrenince arkadaşlarımızı meclis binasındaki ofisine çağırır. Sonra da arkadaşlarımızla beraber genel kurul salonuna gider. Görüşmeler arasında, kendi partisinden olan Manila San Juan bölgesinin milletvekiliyle, kuliste görüşmeyi sağlar. Celso Lobregat, arkadaşı milletvekiline şu önemli sözleri söyler: "Sana, herhangi birilerini tanıştırmak için getirdim. Bunlar benim bölgemde okul işleten gençler. Hem de beş senedir tanıdığım ve her şeylerine kefil olacağım şahsî arkadaşlarım... İnanmayacaksınız ama bunlar Müslüman!.. Biliyorsun, biz Mindanao bölgesinde, Zamboanga'da yıllarca Müslümanlarla savaştık. Şimdi ise sana şu Müslümanları tavsiye diyorum. Eğer Mindanao'daki Müslümanlar, kavgacı değil, bu insanlar gibi barışçı, uzlaşmacı olsalardı ve biz Hristiyanlar da bu Müslümanlar gibi, karşısındakini dinlemeye ve ne demek istediğini anlayarak çözüm bulmaya gayret etseydik Mindanao'da yıllarca kan

dökülmeyecekti. Bu sebeple diyorum ki, sen çok şanslısın, bu insanlar Manila'da senin bölgede okul açmaya karar vermişler. Gel bu işin bir parçası ol. Böylece ikimiz de huzur duyacağımız bir iş yapmış olalım!.."

Vali Bayan Maria ölmeden önce, oğlu Celso Lobregat'a, kendisinden sonra Zamboanga'ya vali olmasını ve bizim okullara sahip çıkmasını vasiyet eder. Vefatından sonra da Celso vali olur ve annesinin vasiyetini tutar...

Prof. Dr. Thomas Michel'in birçok yerde "Bir gün Filipinler'de bir mahallede caddede yürüyordum. (Ama burası ikiye ayrılır. Bir tarafında Müslümanlar, öbür tarafında Hristiyanlar yaşar. Ama iki taraf birbirine geçmekten çekinir.) Birden karşıma bir Türk okulu çıktı. Girdim, baktım, Müslümanlarla Hristiyan çocukları beraber kardeş kardeş yaşıyorlar. Veliler de hep beraber çalışıyorlar. Yani cehennem ortasında bir huzur adacığı!.." diye anlattığı okul, işte bu okul...

Çalışalım da bu huzur adacıklarını dünyanın her yerine yayalım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köylü Mustafa ağabey

Abdullah Aymaz 2010.09.05

İzmir'e bu gidişimde Mustafa Birlik ağabeyi ziyaret ettim. Gündem "Anayasa oylaması" olunca o da şunları anlattı:

27 Mayıs ihtilalinden üç gün sonra dükkânların yazılarını okuya okuya gelen bir teğmen gördüm. Bizim dükkâna gelince bana "Siz Mustafa Birlik misiniz? Ağabey üç gün sonra size baskın yapılacak. Telgraf emri cebimde... Tedbirini al!" dedi ve gitti. Bir daha da ben o teğmeni hiç görmedim. Gerçekten 3 Haziran günü baskın yapıldı. Tabii hiçbir şey bulamadıkları için polis Nuri, "Şimdi Ekrem inanmaz!.. Bir şeyler bulabilseydik!.." dedi. Emniyete gittiğimde baktım Demokrat Partililer de emniyette toplanmış. Ama bir hafta önce Menderes'in önünde yaltaklık yapanlar şimdi aleyhinde verip veriştiyorlar. Ben ise orada Menderes'i müdafaa ettim. Sonra bir subay geldi. Elindeki listeyi okuyup herkesi askeriye götürdü. Benim ismim yoktu. Sordum, "Biz siyasileri götürüyoruz." dedi.

Menderes aleyhine atıp tutanlar kurtulacaklarını sanmışlardı. Şaşırp kaldılar...

İhtilalden sonra sivile geçilirken Adalet Partisi kurulurken İzmir'de istişare için beni de çağırmışlardı. Ben de Ahmet Feyzi Kul ağabey ile Ali İhsan Tola ağabeyi çağırdım. Emekli bir korgeneral de partinin kuruluşunda vardı. Ona Nizamaddin Nazif Tepedelenlioğlu'nun "İlan-ı Hürriyet" isimli kitabını vermiştim. Milletvekili seçilince ziyaretine gittim... Tebrik ettim. Kitabı okuyup okumadığını sordum. Kitaptan küçümseyerek bahsetti. Kendisine cumhurbaşkanlığı meselesini sordum. Prof. Ali Fuat Başgil'i seçeceklerini söyledi. Bunun çok zor olduğunu söyledim. Israr etti. O zaman "İlan-ı Hürriyet kitabını okusaydın bunun mümkün olmadığını anlardın. Siz İsmet İnönü'nün, Fevzi Çakmak tarafından kuşatılıp zorla cumhurbaşkanı yapıldığını ve bu askerî vesayet ve istibdadın devam ettiğini bilseydin, böyle konuşmazdın. Yarın istedikleri adamı cumhurbaşkanı yaptırmak için tepenize bindiklerinde yiğit bir insan olarak silahını başına dayayabilecek misin?" dedim. Soğuk bir hava esti, kalkıp gittim. Zaten sonra dediklerim çıktı. Askerleri halkın seçtiği partinin cumhurbaşkanı adayını zorla yurtdışına gönderdiler. O korgeneral bana haber gönderip 'Haklıymış!..' demiş...

27 Mayıs ihtilalinde Yassıada'ya gönderilen 80 yaşındaki değneği ile yürüyebilen Nuri Yanıt Paşa'ya bir teğmen tokat vurup hakaret etmişti.

"Bir gün bir camide Kambur Rıza ile karşılaştık. Rıza Temelli... Kendisinin İsmet İnönü'nün kardeşi olduğunu söyledi... 'Biz dindar bir aileyiz ama İsmet çok farklı çıktı' dedi...

"Ehl-i tarik bir Emin Efendi vardı. Üstad'ı çok severdi. Denizli Mahkemesi'nde berat kararı veren Hâkim Ali Rıza Balaban'ın yakını idi. Buldan kazasından olan Ali Rıza Efendi kendisine demiş ki: 'Bu mahkeme benim imanımı kurtardı!..' Çünkü Risale-i Nurları okuyup inceleme imkânı bulmuş...

"Ahmet Feyzi Kul Milas'ta yedek subay iken, Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu ve Ali Sünnetçioğlu'ndan R.N. Külliyyatı'nı tanımıştı...

"Hacca gittiği zaman Risale-i Nurları Medine-i Münevvere'de Kabr-i Nebeviye götüren Denizlili Hafız Mustafa'dır.

"Üstad 'Keremi olanın dirhemi yok... Dirhemi olanın da keremi yok' demişti.

"Kastamonu'dan Üstad Hazretleri Denizli Mahkemesi'ne sevk edilirken başındaki sarığına karışıp hakaret eden ve Üstad'ın 'Başından bul!' dediği ve sonra başına kurşun sıkıp intihar eden Ankara Valisi Nevzat Tandoğan'ın verdiği şapkayı mahkemede sol eliyle yanında taşır, Hâkim oturun deyince de alta koyardı..."

KöylüApartmanı'nda oturan Mustafa ağabeyin sözlerinden bir kısmını sizlere aktarmış oldum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Müteferrik olaylar

Abdullah Aymaz 2010.09.06

Her birisi bir yazı konusu kadar uzun olamayacak kısa kısa notların unutulurak heba olmasını istemiyorum. Parça parça da olsa sizlere arz etmek istiyorum.

Arkadaşımızın birisinin bir komşusu vardı. On sene işkence eder gibi eziyet etti. Gelenine gidenine karışır, misafir çocuklarını azarlardı. Meğer belli bir anlayışa mensupmuş, bunu bilerek yapıyormuş. Bizimki bayramda seyranda komşuluk hakkı diye yiyecek gönderir geri çevirir, çocuklarına hediye gönderir hakaretle geri atardı. Bir gece ani olarak hastaneye gitmeleri gerekince çocuklarını emanet edecek kimse olmayınca yine de bizimkilere gelip "Çocuklarımız küçük, uyanıp korkarlar, ne olur göz kulak olun." demiş. Arkadaşımız yavrular kalkar, korkarlar diye sabaha kadar kapılarının önünde beklemiş. Baba ve anneleri gelince gidip evine dönmüş. Ondan sonra da bu komşu utancından evini satılığa çıkarmış...

Mehmet Ali hocamız diyor ki: "Uçaktan Kamboçya'ya ilk defa inerken, yerleri bostan tarlası zannetmiştim, meğer üç milyon gencin kafasından ülkenin haritasını yapmışlar. Sonradan ayıp oluyor diye o kafaları toplayıp müzeye koymuşlar. Oraya eğitim için giden Yusuf Bey'i öldüresiye on defa arkasından kurşun yağmuruna tuttular, ama Allah korudu. Hatta arkadaşımız "Ben hiç başarılı olamadım, bir eğitim yuvası açamadım." diyerek ağlayıp hayıflandığı zaman kendisine "Hele siz sabredin, 25 sene sonra oraları tanıyamayacaksınız!.." denildi. Gerçekten birkaç sene geçmeden okullar açıldı. O zaman Yusuf Bey'in arkasından kurşun atanlar, artık çocuklarını açılan eğitim yuvalarına kaydettirmek için sıraya giriyorlar. Şimdi de orada yedi katlı bir üniversite

açılıyor. İki binin üzerinde öğrencisi var. Hem de Türkiye'den hiç yardım almadan ve kendi yağı ile kavrularak bu hizmet gerçekleşecek."

"Bir profesörün evine gitmiştik. Mevlevîlerden İslamiyet'i tanımış. Sema hoşuna gitmiş. Ama 'Benim şekerim var, yaşlıyım sema yapamam. Ne dersiniz?' diye sormuş. Onlar da 'Gözlerini yum... Kendini Kâbe'nin yanında farz et ve hayalen tavaf et." demişler. Öyle yapınca kendisini, semalara yükselir şekilde görmüş... Bunlar onun için ön hazırlık olmuş. Yatsı namazı kılındı tesbihat yapıldı. Şehadet getirdi. Bir isim konulmasını istedi. 'Ne olsun?' dedik. 'Abdülfettah!..' dedi. İsim konulunca hıçkırıqlarla ağlamaya başladı. Sonra bize 'Şehadet kelimesini söylemeye başlayınca, beynimden kalbime bir nur akmaya başladığını hissettim!' dedi. 'Ben artık iki şey istiyorum. Birincisi Fatıha'yı, Cenab-ı Hak bana düzgün okumayı nasip etsin. İkincisi İslamî güzellikleri ekeyim de öyle öleyim!' dedi. Biz de 'Amin' dedik."

"Hacı Kemal Ağabey'in hep ağlayan bir resmini gösteriyorlar. Aslında o resmin yanında ben de vardım. O ne zaman çekildi biliyor musunuz? Bir gün bana Hacı Ağabey; 'Mehmet Ali hocam! Bu Hocaefendi beni öldürecek!.. Kendisinin bin tane derdi olduğu halde benim bir tek derdimi duyunca bütün işini gücünü bırakıp, benim derdimle, onu halletmekle uğraşıyor!.. Beni öldürecek bu Hocaefendi!..' diyerek ağlamaya başlamıştı, işte o zaman arkadaşlar çekmişler. Ama her nedense benim resmimi oradan çıkarmışlar."

"Bir gün bir Amerikalı profesör geldi. Bir kristal üzerine Peygamberimiz'in ismini güzelce işletip süsletmiş. Onu Hocaefendi'ye takdim etmek istiyordu. 'Sonsuz Nur' ve 'Kalbin Zümrüt Tepelerinde' isimli kitaplarının İngilizcesini okumuştı. Hocaefendi'yi görünce gözyaşları içinde kristali uzatarak 'Bunu bana sen tanıttirdin!..' dedi. Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı..."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yoruma gerek var mı?

Abdullah Aymaz 2010.09.12

Ali Bey, Hacı Kemal'i, işyerine giderken bir köşede ağlarken görmüştü. Bu zarif giyimli kibar adam niye ağlıyor diye işyerine davet etmiş, uzun müddet sessizce seyrettikten sonra derdini davasını anlamaya çalışmıştı. Sonra da kervana dahil olmuştu.

Yine himmet ve gayretlerin yarıştığı bir gündü. İşte o günü yaşayanlardan Sadettin Bey'in şahit olduğu ibretli bir olay:

1980'li yılların başında güzel ülkemizin gençlerini kötü alışkanlıklardan kurtarmak, hem de iyi bir eğitim görmelerini sağlamak için gönül zengini insanlarımızla bir araya gelmiştik. Herkes kendi gücünün ve imkânlarının üstünde maddi katkılarda bulunmakta adeta birbiriyle yarışır derecede farklılık gösteriyordu. Ali Bey'i bir yıl önce tanımış ve çok samimî olmuştuk. Herkes verebileceği rakamları ifade ederken onun bir kenarda olayı sükûnetle gözlemesi dikkatimi çekiyor, acaba bu söylenen rakamları abartılı buluyor mu diye düşünüyordum. Bir de Dr. Abdullah Bey'in nazarlarını onun üzerinde yoğunlaştırdığını fark ettim. Tam bu esnada Ali Bey "Hocam benim adıma siz söyleyin." dedi. O da o yılların rakamıyla "Üç milyon desek, sizce uygun mu?" diye sordu. Ali Bey "Tamam hocam siz bilirsiniz." demekle yetindi.

Ben şahsen bu rakamın fazla olduğu kanaatiyle Ali Bey'e bakınca, biraz sıkıntılı olduğunu sezdim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra kendisini işyerinde ziyaret ettim. Bana anlattıklarını hayretle dinledim. Akıllara

durgunluk verecek bir hadiseyi öğrenince bunun sadece Allah'ın bir lütfu olduğunu anladım... Şöyle diyordu:

"O akşam ben hocamıza, siz söyleyin, dedim ama, bu kadar büyük bir rakam söyleyeceğini beklemiyordum. Gerçi kendisi benden sordu ama, ben de hayır diyemedim. Prensip olarak bu çeşit hayır hizmetleri için benden bir talepte bulunulduğu zaman ne vereceksem yirmi dört saat içinde taahhüdümü yerine getirmeyi itiyat haline getirmiş biriyim. Çünkü o para kasamda durursa bundan rahatsız olurum. Onun için ertesi sabah işyerine geldim ve düşünmeye başladım. Geçen sene yirmi beş milyon lira değerinde olan kumaş almıştım, ama sezonu kaçırdığım için elimde kalmıştı. Mesleğimizi yapanlar iyi bilir; aralık-ocak aylarında yazlık kumaşlar alınmaya ve işlenmeye başlar. Biz artık mart ayına girmiştik. Depomda bulunan kumaşların satılması mümkün olmayacağı gibi, her sene moda çizgileri değiştiği için artık seneye de satılması imkânsızdı. Yani mallar elimde kaldı. Eğer bir çözüm yolu bulamazsam bu benim ticarî hayatım için bir yıkım olacaktı. Ama benim üç milyon lirayı da bugün mutlaka ödemem lâzımdı. Sabah erkenden işime geldim... Masamda oturuyorum ve kara kara düşünüyorum acaba kimden borç bulsam diye kıvranıyordum.

"Ben böyle sıkıntı içinde düşünürken bu esnada dükkâna sarıklı, cübbeli ve lastik ayakkabıları olan biri girdi. Tezgâhta bu kumaştan numûne vardı. Üç-beş metre kestirip parasını bırakıp gitti. Arkadan aynı kıyafetle birkaç kişi geldi, onlar da üçer-beşer metre derken, kıyafetleri aynı olan insanlar adeta dükkâna üşüştiler. Kumaşı alan parasını verip gidiyordu. Merdivenler de tam karşımda olduğu için olanlara şahit oluyordum. Sağ taraftan inenler içeri girip metre metre kumaş aldıktan sonra merdivenlerin sağından yukarı çıkıyordu. Bir taraftan da yeni gelenler, merdivenlerin iniş tarafının sağından, doğru işyerime gelip malları adeta kapışıyorlardı."

"Tezgâhtar arkadaşlar yetişemediği için komşuların da yardımı ile, kan ter içinde çalışırken diğer taraftan depodan mallar dükkâna taşınyordu. Ben de hiçbir şey düşünemez halde şaşkın şaşkın dükkâna akan peşin paraları seyreliyor neler olduğuna da bir mânâ veremiyordum. Âdeta beynim donmuştu, düşünce melekelerimi kaybetmiş gibiydim."

"Birkaç saat içinde işyerimdeki beraber çalıştığımız çocuklar yorgunluktan bîtap düşmüş vaziyette 'Ağabey mallar eridi...' dedikleri zaman, ne hikmetse, o ana kadar Cenab-ı Hak beni, farklı bir âleme soktuğu için düşünemiyorken birdenbire ayıldım ve acele işyerinden piyasaya koştum."

"Tanıdığım esnaf arkadaşlara, 'Bugün şöyle şöyle kıyafetleri olan insanlardan sizlerden alış-veriş yapan oldu mu?' diye sordum. Sorduğum herkes, 'Hayır öyle kimseler gelmedi.' dedi. Hâlbuki tabiri câizse, merdivenlerden karınca sürüsünü andıran bir kalabalığın saatlerce inip çıkması ve bu insanların piyasa esnafı tarafından fark edilmemesi mümkün değildi. O zaman anladım ki bu Allah'ın bana borcumu ödemem konusundaki samimi ızdırabıma karşı verdiği peşin bir ikramdı. İlk iş olarak heyecanla üç milyon lirayı çantama koydum ve götürüp arkadaşlara teslim ettim."

Yoruma gerek var mı?

Düzeltilme: 5 Eylül 2010 tarihli "Köylü Mustafa Ağabey" başlıklı yazımda yazılış hatası olarak Nuri Yamut Paşa'nın soyadı Yanıt olarak çıkmış okuyucularımızdan bir demokrasi kahramanı olan fedakâr ruh Nuri Yamut paşamızın aziz ruhundan özür dilerim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kimse gelip anlatmadı ki!

Abdülkadir Bey, öğrenciliğinde Zaman gazetesine abone bulmak için yola çıkar. Kendisi Elazığlıdır. İlahiyata yeni gelmiştir. Konya, seçmeninin çoğu itibarıyla Erbakan'ın partisinin ağırlıklı olduğu yer olduğu için bütün herkesi onun partisinden zannetmektedir. Onun için Ereğli belediye başkanına gider.

Sekretere "Zaman'dan geldik. Başkan beyle görüşmek istiyoruz." der. Sekreter telefon edince, başkan haber için geldiklerini zannederek güzelce giyinip kapıyı açar, "Zaman Gazetesi'nden gelenler buyursunlar." der. Bakar ki kamera yok. Fotoğraf makinesi yok. "Siz niçin gelmiştiniz?" der. Abdülkadir başlar anlatmaya... Karşısında dindar bir belediye başkanı varmış gibi aynı havada anlatmaya devam eder. Başkan "Yakışıklı! Sen hangi partinin adamıyla konuştuğunun farkında mısın?" diye sorunca duvardaki altı okları görür ve "Mühim değil, hepiniz de bu ülkenin partilerisiniz, hepiniz de bizimsiniz. Sizden abone olmanızı istiyoruz." der. Abdülkadir'in bu samimi tavrı başkanın çok hoşuna gider, "Tamam, sekretere söyle abone oluyoruz. Gazeteyi bekleme salonuna koysun.. Gelenler okusun." der. Böylece abone olur.

Ben de "İnsan ayırmamak lazım." diyerek 1980 öncesi Hollanda'ya giden arkadaşımız Necdet Bey'in bana anlattıklarını şöyle özetledim: "Dedi ki: 'Baktım hep cami cemaatine konuşuyoruz... Biraz da kahvelerden insanlar getirin.' dedim. 'Ama sorularına tahammül edebilecek misin?' dediler. 'Olsun.. Ne isterlerse sorsunlar, söz veriyorum, kızmayacağım.' dedim. Birisini getirdiler. Adam ne isterse sordu. Ben de elimden geldiği kadar cevap vermeye çalıştım. Bir ara müsaade isteyip gitti. Ama adam gitti gelmez. Birkaç saat sonra geldi. Eve gitmiş banyo yapıp gelmiş. 'Tamam her şeyi kabul ediyorum. Bu iş güzel. Ama benim sizden bir isteğim var. Her gece saat 12.00 den sonra, meyhane meyhane dolaşıp bana anlattıklarını onlara da anlatacaksın.' dedi. Ben de kabul ettim. Bazı meyhane sahipleri 'Olmaz. Burada dinî meseleler konuşulmaz.' deyince sarhoşlar itiraz ediyor. 'Konuş hocam konuş... Bizim zaten dünyamız gitmiş, hiç olmazsa bize Allah'tan, âhiretten bahset.' diyorlar ve meyhaneciye 'Sen bu işe karışma!' diyorlardı. İşte bazı yiğit delikanlıları buralardan bulduk.' dedi. "Maalesef, dini bilen insanların bilhassa cami imamlarımızın vazifesi bu ama, caminin dışına çıkıp da bu geniş kitle ile uğraşmıyoruz!" dedim.

Abdülkadir Bey başından geçen bir olayı anlatıp: "72 yaşında meşhur bir zat var. 'Gidip ona bir şeyler anlatalım.' dedim. 'Olmaz... Onun bu tarakta bezi yok. Böyle şeylerden hoşlanmaz.' dediler. Israr edince kabul ettiler. Bir grup arkadaşla gittik. Çayını içip bir iki hoş beşten sonra 'Ağabey bu yaşınıza kadar, Allah'ın yasak ettiği şeylerin peşinde koştun. Hep harama secde ettin. Artık kaç sene ömrün kaldı? Şimdi Yaradan'ımıza secde etmek, O'nun kapısına dönmek lazım değil mi?' dedim. Bu zâtın gözlerinden yaş geldi. 'Evladım Abdülkadir, senelerce Konya'da kaldım. Ne hocalarımızdan, ne müftülerimizden, ne de sizin arkadaşlarınızdan kimse gelip bana bir şey anlatmadı. Sen de baştan takdim ettiğim çayımı içmeseydin, seninle de konuşmazdım. Dikkat ettim, sen bunun çayı içilmez, belki haramdır, diyenler gibi davranmadın. Onun için söylediklerini dinledim. Çok sağ ol. Bizim gibilerle ilgilenin. Niye bizden kaçıyorsunuz? Bak benim çocuklarım da aslında iyi insanlardır. Rica ediyorum, gidin onlara güzel şeyler anlatın.' dedi. Gerçekten biz ihmal ediyoruz veya peşin hükümle uzak duruyoruz dedi. Bu hususta çoğumuz suçluyuz. Bu anlayışa artık son verelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Pervaneler Meclisi

Bu seneki ABD gezimizde Beşir Ensari Bey ile tanıştık... Afganistanlı yazar, bir dönem Afganistan'ın Libya büyükelçiliğini yapmış.

Şimdi Pakistanlılara ait büyük bir komplekste Arapça dersleri veriyor. Farsça kitapları var. Zaman zaman El-Cezire televizyonu tarafından görüşlerine müracaat ediliyor. Soyu Ebu Eyyub el Ensari Hazretleri'ne dayanıyor. Afganistan'daki cehalet ve tefrikadan şikayetçi... "Bir iki kitap bitiren hoca oldum havasına giriyor. En ufak bir ayrılıkta birbirlerini tekfir etmeler başlıyor." diyor. Amerika'daki eğitim gönüllülerimizin eğitim ve kültür faaliyetlerini çok takdir ediyor. "Afganistan'da yüz civarında gazete çıkıyor. Neredeyse her grubun bir gazetesi var ama, kendi bültenleri gibi... Hiçbir ağırlıkları yok. Acaba Zaman Gazetesi'nin Farsçası neşredilebilir mi? Pek bir şey ifade etmeyen o gazetelere karşı Zaman çok şey ifade edecektir." diyor. Beşir Ensari Bey bana Afgan şair Halilullah Halili'nin (1908-1987) Sami C. Onaran tarafından Türkçeye tercüme edilen "Pervaneler Meclisi" isimli şiir kitabını hediye etti. Halili, Afganistan'ın büyükelçilerindendir. Halili'nin dostlarından Amerikalı antropolog Dr. Whitney Azoy, bu şiir kitabının Türkçe baskısı için yazdığı takdimde şöyle diyor:

"Kitapta değişmeyen sadece iki unsur mevcut. Bunlardan birisi Halilullah Halili'nin yapmış olduğu orijinal süslemeler, diğeri de gelini Süheyla'nın yapmış olduğu fevkalade güzel resimlerdir. (...) Halili kış mevsimini geçirmek için gittiği New Jersey (Hackensack)'de "Horasan Efsaneleri" adlı eserini yazmıştır. (...) Roma ziyareti sırasında Halili, babasını idam ettiren sürgündeki eski Kral Emanullah'ı görmüş ve yaşlı adamı affetmiştir. Emanullah'ın çalışma odasını ziyaretinde eski Kral'ın yatağının başucunda kendi şiir kitabını görmüştür. Daha sonra ileri bir tarihte Halili, Tahran'da Emanullah'ın kızına rastlamış, ona hüsnü teveccüh göstermiş ve "Gel, iki insanız, bizim babası idam edilen bir oğul, bizim de babası sürgündeki bir Kral'ın kızı!.." demiştir. (...) Afganistan'daki 1978 Marksist darbesinden sonra, önce Almanya'ya bilahare ABD'ye iltica etmiştir. (...) Halili, her şeyden önce hüznü ve elemi dile getiren şairdir. Bu açıdan eserleri mistik (sufi) Farisi tradisyonunu izler. Buna göre âşık acı çeker ama bu acıyı sinesine gömer. Halili'nin şiirlerinde kaybedilen şey (maşuk) daha ziyade ana yurdu Afganistan gibidir. Ama derine inildiğinde bunun Cenab-ı Hak olduğu anlaşılır. Hak ile bir olmayı iştiağ ile özleyen âşık kendisini; öksüz, sürgünde, hapiste ve garip düşmüş hisseder. Halili, şiirlerinde bütün bu hallere düşer, çektiği acı Hakk'a kavuşma özleminin figüratif şekilde izahıdır. Mesela: 'Akşam kervanından düşmüş kırık bir çingirak gibiyim' mısraında çektiği acının şeklini anlatmaktadır... Yaşadığı süre zarfında, on Afgan hükümdarının katlini, idamını, sürgüne gönderilmesini izlemiştir. Güçlü olanların yıkılmaları da daha fazla gürültülü ve zor olmuştur. Halili, minik bir kuş olarak yüce ve küstah bir dağ ile alay etmiştir. Kurtların karşısında ceylanı temsil ettiği gibi; zalim iktidarın gücünün ve hain hesapların karşısına kimsesiz çobanları ve çöl dikenini toplayan fakirleri dikmiştir. Başkan Kennedy'ye Beyaz Saray'da okuduğu şiir buna misal teşkil eder. Aslanlarla tilkilerin anlaşması, kuvvet ile kurnazlığın birleşmesidir. Genç lider Kenndy'ye karşı; 'Tam bir insan gibi davran, ikisinden de kurtul' mesajını vermiştir. Nihayet maneviyat açısından insanın kendi benliğini feda etmesi İslam tasavvufunun ana temasıdır. Bu konudaki külliyyatın baş şiiri 'Pervaneler Meclisi'dir. Pervaneler (hakiki mü'minler), mum ateşinin üzerine (İlahi nura) korkusuzca atılırlar ve fani benliklerini Hakk'a ulaşma uğruna feda ederler. Birçoğumuz uzaktan seyreder ve gördüklerimizi dengeli bir şekilde anlatırız. Halilullah Halili ise uzaktan seyretmemiş, eski devir kültürü ile yetişmiş bir şair olarak büyük talihsizlikleri aşmasını bilmiş, şiir tradisyonuna hayat getirmiş, kamu görevlerini ifa ve ifade etmiş ve Afganistan'ın eski benliğini kazanma mücadelesinin sembolü haline gelmiştir."

Biz de kendi Nur sembollerimiz etrafında pervaneler gibi olmaya çalışmalıyız. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ertuğrul, Osman ve Orhan Gaziler

Abdullah Aymaz 2010.09.20

Bu seneki ABD gezimizde, geçen sene İstanbul'da tanıştığımız "Siyahi Sanat ve Edebiyat Akademisi" kurucusu ve başkanı tiyatro yönetmeni ve yapımcısı olan Curtis King ile görüşmeyi planlıyordum.

Sohbetimiz sırasında o bana "Muhteşem bir tarihiniz var!.." demişti. Bu münasebetle Curtis'in işyeri komşusu Ertuğrul Bey ile de tanışmak nasip oldu. Ertuğrul Bey'in erkek çocuklarının isimleri Osman Gazi ve Orhan Gazi idi. Merak edip hayat hikâyesini sordum.

Ertuğrul Bey'in babası Osmanlı padişahlarından Yıldırım Bayazıt'ın, Timur'un Sivas'ı işgal edip taş üstünde taş, baş üstünde baş bırakmadığını haber aldığıında üzgün şekilde dolaşırken kaval çalan bir çobanla karşılaşınca "Çal kavalını çoban çal. Çünkü senin ne Ertuğrul gibi oğlun öldü, ne de Sivas gibi kalen düştü!" dediğini bir kitaptan okuyunca etkilenmiş ve o zaman doğan oğluna Ertuğrul ismini vermiş.

Ertuğrul Bey iktisat fakültesini bitirmiş. Fakat babası "Keşke imkânım olsaydı da tarih fakültesinde okusaydım." dediği için, ikinci olarak bir de tarih bölümünü bitirmiştir. Eşi de tarih bölümü mezunudur.

Babasının bu tarih merakı onun dikkatini özümüze ve kökümüze çekmiştir. O da babası gibi çocuklarından büyüğüne Osman Gazi ve küçük olanına da Orhan Gazi ismini vermiştir. Evinin duvarlarında da bütün Osmanlı padişahlarının resimleri asılı. Ne gariptir ki, tablolar arasında bulunan ve Osmanlı sultanlarının soy ağacını gösteren tablo Çinliler tarafından dizayn edilmiş.

Elbette yabancı ülkelerde bilhassa Amerika gibi dışarıdan gelen yabancıları kendi bünyesinde şekillendiren ülkelerde yani o büyük kültürler mozaïği içerisinde kendi varlığını orijinal renginde korumamız için Ertuğrul Bey gibi davranmamız gerekiyor. Bizim "Ağaç kökü ile gürler" diye bir deyimimiz vardır. Özünden ve kökünden beslenmeyenlerin asimile olması kaçınılmazdır. Onun için çocuklarımıza koyacağımız isimler çok büyük önem kazanmaktadır. Hem de içinde yaşadığımız toplumlara faydalı olmamız, o mozaik içinde kendi kültürümüzün renkleri ile çiçek açmamızla mümkün olabilir.

"Çanakkale Mahşeri" isimli eserinde Mehmet Niyazi Özdemir Bey, bir Türkolog olan Fransız gazeteci Mösyö Valentin'in Osmanlı Devleti'nin o en sıkıntılı döneminde ülkemizde dolaştığı sırada, bir yerde üç çocukla karşılaştığını; babaları şehit olmuş bu fakir çocukların giyecek elbise bulamadıkları için çuvala benzer bir şeyleri üzerlerine geçirmiş olduklarını gördüğünü, tam o sırada babaannelerinin onları "Muzafer!.. Gazanfer!.. Mücahid!.." diye çağırdığını işitince, "Şu perişan vaziyetinde bile çocuklarına böyle isimler koyabilen bir milletin asla yıkılmayacağını anladım." dediğini yazıyor.

Evet çocuklarımıza konulan isimler ve duruma göre o isimlerin manaları çok önemlidir. İsimler, bir nevi müsemma (isim konulan) için dua hükmüne geçebilir.

Curtis King ile görüşmemizde Osmanlı atalarımızın 1850'de İrlanda'daki kıtlık sırasında Avrupa'dan hiç kimse yardım etmezken oraya hem para yardımı hem de gemilerle erzak yardımı yaptığını, daha önce Endülüs yakılıp yıkılırken oradan kaçıp kurtulmak isteyen Yahudilere kalyonlar gönderip ülkemize getirerek Edirne ve İzmir gibi şehirlerimize yerleştirdiğini, sömürgecilere karşı koruma için Afrika'ya asker gönderdiğini, hatta Kenya Mombassa'daki Emir Ali Bey'in yaptırdığı kalenin kalıntılarının bulunduğunu, Balkanlar'daki mazlum ve mağdur milletlere başta Bosnalılar olarak kol kanat gerdiğini anlatınca işte bu sözü, yani "Muhteşem bir tarihiniz varmış!" sözünü söylediğini hatırlayarak meseleyi isim koymanın öneme kadar getirmiş olduk.

a.aymaz@zaman.com.tr

Aksi ile tokat yemek

Abdullah Aymaz 2010.09.26

Bediüzzaman Hazretleri, Cenab-ı Hakk'ın, insanın kalbini Kendisi için bir ayna ve bir taht yaptığını, buraya hiçbir şeyin sokulmaması gerektiğini; fakat dört şeyin (acelecilik, hırs, aşk-ı mecazî ve siyaset) kalbi delip içine girdiğini, bu yüzden Cenab-ı Hakk'ın darılıp aksiyle tokat vurduğunu söylüyor...

Evet bunların birincisi aceleciliktir. Acelecilik doğrudan kalbi parçalayıp içeri girer. Artık o kimsenin gözü hiç kimseyi görmez ve hiç kimseyle istişare etmez. Hemen kararını verir ve çok yanlış yapar. Onun için düşünce taşına, sonra araştırıp soruştura ve meşveret ede ede karar verenler isabet ettikleri için Efendimiz (sas), "Teennî ile hareket etmek ve aceleye kapılmamak Allah'tandır." buyurmuştur. Kalbe bağlı bütün sistemler şeytanın kontrolüne girdiği için aceleciler hakkında da "Acele etmek şeytandır." buyurmuştur.

Bu aceleciler, kendi işleri ve ticaretleri hakkında büyük zararlara sebep oldukları gibi, eğer bir milletin veya bir topluluğun işleri ve ticaretleri başında bulunuyorlarsa, yaptıkları zararların ne kadar büyük olduğu düşünülmeli ve böyle bir konumda kendi bildikleri gibi kendi başlarına verecekleri kararların encamından dehşete kapılıp vazgeçmelidirler.

Bir zaman bir grup arkadaşımız merhum İhsan Doğramacı'nın ziyaretine gitmişlerdi. Büyük işler başarmış bu zata şöyle bir de soru sormuşlardı: "İhsan Doğramacı'yı İhsan Doğramacı yapan nedir?" Bu soruya, üç özelliğini ele veren şöyle bir cevapla karşılık vermişti:

"Ben yardımcılarımı, daima o konuda benden daha iyi bilen ve daha iyi yöneten birilerinden seçerim. Aksi takdirde ben onun yardımcısı olmak zorunda kalırım. Yerine göre yardımcım 'Olmaz hocam! O öyle değil... Yanlış yapıyoruz!..' demeli ve beni yanlışından vazgeçirebilecek bilgi ve tecrübeye sahip olmalıdır. Yoksa benim hoşuma gidecek şekilde sözler söyleyip benim hatalarıma seyirci kalmamalıdır.

İkincisi; ben, beni tenkit eden herkese, hatta düşmanlarımla sözlerine bile önem veririm. Çünkü belki de beni kötülerken gerçekten bir hatamı ve bir yanlışımı tespit etmiş olabilir. Ona hemen önem veririm. Zaten boş sözler söylemişlerse hiç aldırmanm...

(Bugün dünya çapında büyük şirketler, kendi hatalarını söyleyecek 'şeytanın avukatı' dedikleri kimseleri para ile tutuyorlar ve yaptıkları yanlışları ve hataları bulup söylemelerini istiyorlar. Bu bakımdan Doğramacı'nın bu tespiti çok önemli... A.A.)

Üçüncüsü; ben hiçbir zaman çok pahalı bir proje olan düşmanlarımla yok etme gibi işlerin içine girmem. Onun altından kalkmak gerçekten zordur. Ama ucuz ve kolay bir proje olan anlaşma, uzlaşma yolunu tercih ederim."

Bugün akıllı bir politikacı olan Putin, daha tehlikeli ve şiddetli olan muhaliflerine karşı kendi karşıtlarından olan mutedilleri el altından destekleyip ayakta tutuyor.

Bu hayat tecrübelerini, yaşanmış ve neticesi alınmış güzel birikimleri herkesin gözden kaçırmaması gerekiyor.

İnfiradî hareketler, tek başına verilen kararlar, 'ben bilirim, benim başkasının aklına ihtiyacım yok' havasındaki tavırlar ve hele hele sormadan danışmadan aceleden verilen hükümler her zaman bizi, bazen bir cemaati hatta bir milleti zora sokar. İki akıl bir akıldan üstündür.

Diğer üç meseleyi başka bir yazımda inşaallah ele almaya gayret edeyim.

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hırs, aşk-ı mecazi ve siyaset

Abdullah Aymaz 2010.09.27

Bir önceki yazımda kalbi delip gönül tahtına izinsiz oturan dört şeyden birisi olan aceleciliği ele almıştım. Şimdi de diğerleri üzerinde duralım:Hırs da müfteristir; hemen kalbi delip içine girer.

Ondan sonra da o haris kişinin gözü hiçbir şeyi görmez. Onun için Efendimiz (sas) "Hırslı kimse, haybet ve hüsrana uğrar." buyurarak, onun zarara yuvarlandığını beyan etmiştir. Nice haris ruhlar, bir milletin maddi-manevî mahsulatını kendi hırsları uğrunda yıldızlara zar atan kumarbazlar gibi boş yere harcamaktan çekinmemişlerdir.

Aşk-ı mecazi de kalbi parçalayan ve gönüldeki ilâhî tahta oturmak isteyenlerdendir. Onun için de Allah darılır ve aksiyle tokat vurur. Bu yüzden mecaza âşık olanlar hep mâşuklardan şikayet ederler. Soruları ile Mektubâtü'n-Nur'un yazılmasına vesile olan Albay Hulusî Bey, evlilik konusunda verilecek kararın göz ile değil kulak ile olmasını tavsiye etmiştir. Göz, karşısındakinin boyuna, bosuna, endamına ve görüntüsüne vurulup yanlış bir karar verebilir ve bazen bütün hayatı boyunca pişmanlık duyar. Halbuki onu sevenler ve yakınları araştırıp, bu evliliğin uygun olup olmadığına bir meşveret havası içinde karar verirlerse, elbette bu karar daha isabetli olur.

Siyasete gelince, o da insanın iyice içine işleyip gönle girince diğer üç meselede olduğu gibi, gönül tahtını otağ edinmeye kalkışabilir ama aksiyle tokat yer. Siyaset, bir hastalık gibi kalbin en derin yerlerine sokulacak bir şey değildir. Siyasete esasen millete, hatta insanlığa hizmet için girilmelidir. Böyle olunca başkalarını da dinleyebilir ve başka siyasî anlayıştan olanların fikirlerine de değer verebilirsiniz. Yanlış yapınca da çekilmesini bilebilirsiniz. Eğer siyasete, sırf siyaset için giriyorsanız, o zaman sadece sizi alkışlayan ve yanlışlarınıza bile yahşî çekenlere bakar durur ve çoğu kere yanılırsınız. Dostça ikazları bile dinlemek istemezsiniz.

Vicdanı anlatırken temsil getirerek diyoruz ki; bir hükümdarın yanında onu seven ve yanlışlarını görünce de güzelce ikazlarda bulunan bir bilge bulunsa, eğer o bilge uyarısını yapınca hükümdar memnun olup doğru çizgiye gelirse, bilgenin eli güçlenir. Diğer ikazlar konusunda cesareti artar. Yani daha cesurca ikazlar yapabilecek konuma gelir. Ama, bilgenin sözlerinden hükümdar hoşlanmazsa ikinci ikazda bu sefer bilgenin sesi zayıf çıkar. Hele hele bir de azar işitirse artık uyarılar iyice cılızlaşır ve zaten hiç tesir etmez hale gelir...

Harun Reşit'lerin, Fatih'lerin, Yavuz Selim'lerin ve Kanunî Sultan Süleyman'ların işte böyle vicdanı temsil eden, öğütlerini aldıkları ve nasihatlarını dinledikleri yol göstericileri vardı. Bazen nefislerini yerden yere vuran sözlerini acı fakat şifalı bir ilâç ve devâ gibi alıp hazmetmeye çalışıyorlardı. Bereketini de görüyorlardı...

Ayrı bir husus... İş başında bulunanların hangi dinden ve millettense olursa olsun herkesi kucaklamaları gerekir. Çünkü hepsinin yükünü omuzlarına almış oluyolar. Sadece dostlarına ve taraftarlarına değil, herkese... Hz. Ömer, sokakta dilenen bir gayrimüslim görünce çok üzölmüş ve derhal devlet hazinesinden maaş bağlatmıştır. Asla ayrımcılık yapmamıştır.

Allah dileseydi, herkesi tek din ve tek millet yapardı. Hikmetini bilemeyiz. Efendimize (sas) bile diğer insanlar üzerinde "Sen onlara vekil değilsin. Sen bir vekil değilsin." buyuruyor. İslamiyet güzelse (Ki, elbette güzeldir;) sen onu ahlakî değerleri ve güzellikleriyle temsil edip yaşayacaksın, beğenenler isterlerse kendileri tercihlerini yaparlar...

Böyle bir gönül zenginliğine ve genişliğine sahip idareciler İlâhî inayetlere her zaman mazhar olurlar. Yoksa darlık yaşayanlar dünyayı da insanlara dar ederler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zaman'ın çözdüğü zincirler

Abdullah Aymaz 2010.10.03

1571 İnebahtı Savaşı'nda Haçlı donanmasında Papa'yı temsil eden donanmanın komutanı Marc Antonio Kolonna, Osmanlı'nın yenilgisi üzerine Türklerin de yenilebilecekleri adına o günden itibaren bayram yapılmasına karar veriyor.

Her yıl 3-7 Ekim arası yapılan kutlamalarda da sembolik olarak Türk esirler zincire vurulmuş olarak bulunuyorlar. Tesbihin Aziz Meryem Bayramı denilen bu bayram Marino'nun meşhur üzüm yetiştiriciliği sebebiyle ve bağıcılığı teşvik için 86 yıldan beri üzüm festivali ile birlikte kutlanıyor. Geçen yıl artık, programlardan "Türk esirler ve zincirler" çıkarıldı...

İşte bu zincirlerin kırılmasına nasıl geldiğimizi özetle anlatmak istiyorum:

Kerim'in çocukluğu İstanbul'da dede ve nine bildiği bir ailede geçmişti. Almanya'ya babasının yanına geldi. Anne bildiği kadının gerçek annesi olmadığını, babası kendisine on bir yaşında söylemişti. Tunuslu olan annesinden babası, o doğmadan ayrılmıştı... Almanya'da liseyi bitirdikten sonra yüksek tahsil için Amerika'ya gitti. Orada internetten Zaman Gazetesi'ni tanıdı. Onun vasıtasıyla Salih Yücel Bey'le irtibata geçti. Üniversiteyi bitirince Salih Hoca ona, Türkiye'ye dönerken benim ismimi vermiş. İstanbul'da gazetede ziyaretime geldi ve hayat hikâyesini anlattı. Çok üzüldüm ve beraber annesini aramaya başladık. Tunus'ta bulunan bütün tanıdıkları harekete geçirdim ama nâfile... Amerika'ya gittiğinde bir fırsatını bulup derdini saygı duyduğu büyüğüne açmış. Döndüğünde "İyi bir dua aldım; inşallah annemi bulacağım!" dedi. Gerçekten birkaç ay sonra yerini internetten bulduğunu söyledi. Gitti görüştü... Kardeşleriyle buluştu. İşin garibi, doğduğunda annesi kendine "Mecdi" ismini vermesine rağmen babası ise "Kerim" ismini vermişti. Bundan hiç haberi olmadan annesi erkek kardeşine "Kerim" ismini vermiş.

Kerim, annesi ile buluştuktan sonra anne Samira Zenati, Almanya'ya geliyor; oğlunu ve torunlarını ziyaret ediyor. Kerim ile annesinin buluşmasında büyük payı olan Ahmet Eren Kademoğlu'nun, aynı zamanda Roma'da Türkler tarafından 2007'de kurulan TEVERE Kültürlerarası Çalışma Enstitüsü'nün başkanı olarak Samira Hanım'a ve onun işyeri Tunus kültürünü ve yemeklerini tanıtan Taus Restoran'a gelip gitmeleri devam eder. Bu yer, Roma civarında Marino Belediyesi sınırları içindedir. Samira Zenati Hanım, eski Ciampino Belediye başkanı Gianni Venditti ile Türkiye'ye gelir. Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nı ve o zamanki Başkan Harun Tokak Bey'i ziyaret ediyorlar, insanımız ve ülkemizle ilgili çok güzel duygularla dönüyorlar...

Zaten 1998'de Vatikan'da din mensupları arası diyalog adına Katolik dünyasının ruhani lideri Papa II. John Paul ile Fethullah Gülen Hocaefendi'nin buluşması güzel bir dönüm noktası olmuş, görüşme neticesinde yapılan basın açıklamasında, "Barışa ulaşmak için diyalogları her seferinde taşımak icab ediyor. Son yılların tarihi ve önemli bir olayının insanlık barışı adına, bugün başlangıcına şahit olmanın bahtiyarlığını yaşamaktayız.

Dünyanın birçok yerinde insanoğlu dertlerine, ızdıraplarına çare aramaktadır. İnsanlığı, mutluluğa götürecektir. Reçete ise bugün gerçekleşen diyalogun zeminindedir." denilmiştir...

Samira Zenati ve belediye başkanının bu İstanbul ziyaretini sonra Marinolu halkla tanışmalar takip etti. Samira Zenati ve Avrupa Belediyeleri Birliği yöneticileri Marimi Massimo, Enrico Capolei, Piera Moretti ile Elia Stellina dostluklarının önemli bir neticesi olarak, 438 yıldır yapılan Tesbihin Aziz Meryem Bayramı ve Üzüm Festivali kutlamalarındaki Türk esirlerin zincirlerinin artık kırılması zamanının geldiğini ifade ettiler. Belediye Başkanı Adrino Palozzi de hem buna resmiyet kazandırdı hem de TEVERE Enstitüsü'nden, Türkiye'den yöresel bir oyunla festivali renklendirecek bir kasaba bulmalarını ve kardeş şehir olmak istediklerini bildirdiler. Neticede Kütahya'nın Tavşanlı kazası seçildi. 2009 Ekim programına, Tavşanlı'dan Mustafa Güler ve beraberindeki heyet katıldı. 438 senedir, bileklerimize takılan zincirler çıkarılıp atıldı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değirmenin suyu

Abdullah Aymaz 2010.10.04

Texas'a uğradığımızda Houston Üniversitesi'nde Sosyoloji bölümü öğretim üyelerinden profesör Helen R. Ebaugh ile bir iftar yemeğinde görüşme imkânımız oldu. Kendi bu bölüme başkanlık da yapmıştır. Ayrıca Amerikan Din Sosyoloji başkanlığını da yaptığı gibi Amerikan Sosyoloji Cemiyeti'nin Dinin Sosyolojisi bölümünün açılmasına da öncülük etmiştir.

Prof. Dr. Helen R. Ebaugh'un "Gülen Hareketi: İslam Kökenli Sosyal Bir Hareketin Sosyolojik Analizi" isimli bir kitabı da bulunmaktadır. Kitaptaki verilerin kaynağı için "Son üç senede Türkiye'ye dört kere gittim. Bu ziyaretler hem ülkenin kültürünü, hem de Gülen Hareketi'nin alt kültürünü tanıma adına bana önemli fırsatlar sundu. Türkiye'de farklı şehirlerde, yaklaşık sekiz tane Gülen Hareketi okuluna gittim. Ayrıca hareketin içinde vazife yapan doktorlar, idareciler ve işadamlarıyla hem görüştüm hem de mülakat yaptım. Bu insanların bazılarının evlerine akşam yemeğine gittim. Hareketin katılımcılarının kurduğu en önemli kurumlardan sayılabilecek Zaman Gazetesi, STV, Bank Asya, Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı, Fatih Üniversitesi, Sema Hastanesi ve Kimse Yok mu gibi müesseseleri ziyaret ettim ve buralarda mülakat imkânım oldu." diyor.

Aslında bu yazar kitabı ilk olarak hareketin finans kaynaklarını araştırmak üzere yapılan bir araştırmanın bulgularını yayınlamak için hazırlanmış, ancak yayıncılarla görüştüğünde daha genel kapsamlı bir kitap teklifiyle karşılaşınca, buna göre daha geniş bir şekilde ele almış. Finans kaynakları ile alakalı bölüm şu anda kitabın altıncı bölümü... "Değirmenin Suyu" başlığı altında yer alıyor. Burada değirmenin suyunun zengin işadamından mühendise, oradan fabrika işçisine, çalışan ve ev hanımı bayanına varana kadar Türk insanı olduğu meselesi vurgulanıyor.

Prof. Helen'in bu husustaki tesbitleri şöyle:

"Maddi destekte bulunmak, Gülen Hareketi için içselleşmiş bir karakter. Görüştüğüm, kendilerine sorular yönelttiğim herkes, kendi şartları çerçevesinde maddî destek faaliyetinde bulunmuştu. Bu, ortalama yüzde beşten başlayıp yüzde yirmilere kadar çıkıyordu. İçlerinde malının üçte birini veren de vardı. 'İmkânım olsa Ashab-ı Kiram gibi yüzde doksan beşini vermek isterim.' diyen de. Sadece zengin işadamları değil her kesimden insan yani genç işadamları, işçi, memur, çalışan-çalışmayan herkes bir şekilde destek oluyor. Bazıları tek başına bir okul yaptıramadığından üçü-beşi bir araya gelip yaptırıyor. Buna gücü yetmeyen burs veriyor. Buna da gücü yetmeyen, gönüllü çalışıp fizikî bir yardımda bulunuyor. Her grup kendi çapında bir şeyler

yapmaya çalışıyor; ayrıca yaptıkları işlerde yani hayırda yarışıyorlar. Amerika'da da benzer faaliyetler sürdürülüyor. Mesela merkezi Houston'da bulunan on altı şubeli "11D" oluşumu, her şube çevresinde toplanmış çoğu üst lisans öğrencisi Türkiye'den gelmiş öğrenciler tarafından destekleniyor. Aralarında az da olsa esnaftan insanlar var. Ayda bin-bin beş yüz dolara geçinen bu öğrenciler için aylık 100-150 dolar vermek gayet normal bir şey olmuş. Bu öğrenciler haftalık 20-30 saatlerini de "11D" için çalışarak geçiriyorlar. Yaptıkları işler profesyonellere yaptırılırsa harcanacak para göze alındığında katkılarının ne kadar büyük olduğu daha rahat anlaşılır. İstanbul'da görüştüğüm işadamları, kendilerini nelerin motive ettiğini sorduğumda, genel olarak şu maddelerden bahsettiler: Sayın Gülen'in öğretisinde olduğu üzere; iyi insan yetiştirmek; gençleri eğitmek, Allah'ı memnun etmek, ahireti kazanmak, dünyayı düzgün bir yer haline getirme gayreti yönünde aynı ideâli paylaşan büyük bir topluluğun parçası olmak ve Türkiye ve dünya insanına ümit vermek."

Ben de Prof. Dr. Helen R. Ebaugh ile iftarımı yaparken bu gönüllüler hareketinden fedâkârlığın başladığı ilk günlerle ilgili bildiklerimi aktarmaya çalıştım...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hûşu ile kılınan namazın tesiri

Abdullah Aymaz 2010.10.11

Orijinal bulduğum için "Seattle, Washington (CNN)"in bir haberini aktarmaya çalışacağım:

Ann Holmes Redding, bir inanç krizini tecrübe etmek durumunda kaldı. Redding, yaklaşık 30 yıldır Episkopal Kilisesi'nde, rahibe seviyesinde görev yapmaktaydı. Ancak çarşamba (1 Nisan) günü rahibelikten atıldı. Sebebi ise son üç senedir kendisi ibadetlerini yerine getiren hem bir Hristiyan ve hem de bir Müslüman... "Eğer herhangi birisi bana 2006 Şubat'ında, Nisan 2006'dan önce 'sen Müslüman olacaksın' dese idi, o kişinin zihin sağlığı hakkında endişeye kapılırdım." Bunu, geçenlerde din üzerine başka bir yazarla yazdığı kitabın imza gününde toplanan kalabalığa söyledi. Redding'in Müslüman olmasına, yaklaşık üç sene önce katıldığı bir dinlerarası buluşma zemin oluşturdu. Bu toplantı sırasında, bir imam Müslümanların dualarını okumuş ve namazını kılmıştı. Bu durumun güzelliği ve imamın Allah huzurundaki haşyeti, aklından hiç çıkmadı. Redding, o hâli; "Bana şu görüş hâkim oldu; benim Allah'a karşı tam bir teslimiyet içinde ibadet etmem gerekiyor ve işte bu da, ihtiyacım olan teslimiyet içinde ibadet etme şekli!.. Bu sadece bir fasıl değil, daha çok bir merdivenin ilk basamağı idi. Artık ben o merdivenden hiç inmeyecektim." On gün sonra "Allah'tan başka ilah yoktur; Muhammed Allah'ın peygamberidir." diyerek şehadet getirdi. Redding'e göre bu durum onun, Hristiyan hatta rahibe olarak kalmasına tezat oluşturmuyordu... "İki din de Allah tektir" diyor ve "Bu ilah aynı ilah'tır. Aynı ilah hakkında konuştuğumuz aslında ne kadar açık! Bu yüzden Hristiyan inancına sadakatimi korudum. Müslüman olmam beni daha iyi Hristiyan yaptı!.." diyor. Washington eyaletinin Seattle şehrinde bulunan İslam merkezinin idarecisi olan İmam Şahbaz, Hz. İsa gibi olmayı istemekle, Hz. Muhammed'i kendine rehber edinmeyi istemek aslında akla yatkın." diyor. Washington Üniversitesi'nde Kıyaslamalı Dinler bölümü başkanı olan James Wellman, "Bir Hristiyan papaz olarak tayin edildiğinizde, sözlü olarak Hz. İsa'ya sadık kalacağınıza yemin edersiniz. Bir papazın, aynı anda iki ayrı bağlılığı olmasını anlamak güç." diyor. Redding ise iki din arasında teolojik farklılıklar olduğunu kabul ettiğini, ancak temelde bu dinlerin birbirlerini aydınlattıklarını ifade ediyor ve 'Benim getirdiğim şehadet kelimesi veya yeni inancımın (İslamiyet'in) bir parçası, Hristiyanlık hakkında herhangi bir şeyi inkâr etmemektedir." şeklinde konuşuyor. Kilise cemaatine ve ailesine göre ise Redding, inancına ve işine arkasını döndü. İslamiyet'i seçip yine de Episkopal bir rahibe olarak kalmak istemesi, Redding'e göre "geniş çaplı bir karışıklığa" yol açtı. Redding diyor ki: "Beni seven birçok insan böyle olmamı istemiyor. Ama ben onları seviyorum. Keşke onlara 'Ya İslamiyet'i çok sevdiğim için rahibeliği bırakacağım veya

sizi çok sevdiğim için İslamiyet'i bırakacağım' diyebilseydim... Beni seven insanları incitmekten nefret ediyorum. Benim niyetim aslında bu değil!.." Episkopal Kilisesi, Redding'in bu şekildeki bir dini tercihin reddetmiş... Redding diyor ki: "Kilise, benim Müslüman olmamı, kiliseyi terk etmek olarak algılıyor. Burada şu anlayışın hâkim olduğunu görmek mümkün; siz ya bir şeye bağlısınızdır veya başka bir şeye. Çoğu insan bu şekilde düşünüyor. Benimse tecrübem kendimi tek bir seçim yapmaya zorlamak yönünde değil." Redding'in râhibelik unvanını veren Rhode İsland eyaletinin piskoposluğu kendisinden ya rahibelîği veya İslamiyet'i bırakmasını istemiş. Piskopos Geralyn Wolf'un yaptığı açıklamada şu ifadeler yer alıyor: "Redding, tutarlı bir hanım. Ancak kilisenin bir rahibesi aynı anda hem Hıristiyan hem de Müslüman olmaz." Rahibelikten atılmasına rağmen Redding, iki inancına da sırt çevirmek niyetinde değil. Din hakkında konuşmaya ve eğitmeye devam etmek istiyor. Hatta Mekke'ye gidip hac vazifesini yerine getirmeyi istiyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Saklı seçilmişler

Abdullah Aymaz 2010.10.12

Aydoğın Vatandaş'ın "Monşer, Saklı Seçilmişler" isimli kitabında vatan şairimiz Namık Kemal ile ilgili; aile kökleri ve torunları hakkında geniş bilgi var.

Kızı Feride'nin torunu Nermin'in İngiliz askerî istihbarat görevlisi olan kocası Jasper Streater'den olma oğlu Osman Streater'in enteresan bağlantıları var... Osman'ın babası Jasper'in kız kardeşi İsabel yani Osman'ın halası, Georges Agabekov ile evliydi. Agabekov Ermeni asıllıydı ve Rus istihbaratında görevliydi. Enver Paşa'yı öldüren de o idi...

Güstav Krist adlı Avusturyalı yazarın, Allein Durchs Verbotene Land (Yasak Ülkeden Yalnız Başına Geçiş) adını verdiği kitabında, 1920'li yıllardaki Orta Asya'ya yaptığı geziye dair izlenimler var. Gustav Krist, kitabının "So Strab Enver Pascha" (Enver Paşa Böyle Öldü) adlı bölümünde bu meseleyi anlatıyor. Rus casusu Agabekov, Gustav Krist'e diyor ki: "Askerler Enver Paşa'nın bulunduğu köyü çembere aldıktan sonra sabah yedide saldırıya geçtiler. Enver'in adamları bizim makineli tüfeklerimize dayanamayacaklarını anladılar. Enver Paşa durumu hemen kavradı ve adamlarına, kendileri dağa kaçınca kadar onları oyalamalarını söyledi. Enver 50 kadar adamıyla birlikte köyün diğer ucuna doğru kaçmaya başladı. Ancak buraya konuşlanan Kızılordu birliğı, onları ateş altına aldı. Kısa süren yoğun bir çatışma başladı. Enver vuruluncaya kadar aslanlar gibi dövüştü. Sadece iki kişi kaçmayı başardı. Ruslar ellerindeki palalar ile hepsini kesip doğradı. Kumandanlar hâriç, koca tümen kimlerle savaştığını bilmiyordu. Daha önce Enver Paşa'ya hizmet etmiş olan Dunow, ölenler arasında Enver'i tanıdı ve bunu askerlere bildirdi. Bir pala darbesiyle Enver Paşa'nın başı vücudundan ayrılmıştı. Başsız vücudunun yanında küçük (boyda) bir Kur'an bulunuyordu. Belli ki Enver Paşa savaşıırken, elinde bu Kur'an vardı. Daha sonra bu Kur'an, 'Karşı Devrimci Enver Paşa' isimli dosyanın içine konularak Taşkent'teki G.P.U.'ya gönderildi."

Yazar Gustav Krist, casus Agabekov'la buluşmasından birkaç hafta sonra, Buhara'da Dunow ile görüştü. Dunow, Agabekov'un yalan söylediğini ifade ederek, "Enver Paşa'yı Agabekov öldürdü." dedi. Devamla: "Bu baskında iki atlı kaçmayı başarmıştı. Bunlardan biri Enver'di, öteki de onun yardımcısı Süküs Bey. İki kişi Arundar'daki Aksu Pınarı'na kaçtılar. Agabekov ve iki yardımcısı ise o esnada Aksu Pınarı'nda idiler. Enver ve yardımcısı üzerlerindeki Türk üniformaları sebebiyle, en acemi kişi tarafından bile tanınabilirdi. Enver, çeşmenin altında bulunan koyun derisinden yapılmış kovaya başını eğdi. Tam bu sırada Agabekov, elbiselerinin içine sakladığı

Türkmen palasını çıkardı, eğilmiş durumda bulunan (su içmekte olan) Enver'in başına vurdu ve başını parçaladı, az sonra, şok içinde bulunan Süküs Beyin akıbeti de aynı oldu." dedi.

Osman Straeter: "Halam İsabel ile zaman zaman Londra'da buluşur ve konuşurduk. Ancak ne halam, ne babam, Agabekov ile ilgili asla konuşmadı. (...) Agabekov'un Enver Paşa'nın öldürülmesinde rol oynadığını ben de biliyorum." diyor.

Rusya'dan esaretten kurtulup 1918'de İstanbul'a gelince Bediüzzaman Hazretleri'ni Enver Paşa bir grup paşa ile karşılamıştı. Sevabına nail olmak için Bediüzzaman Hazretleri'nin savaş sırasında yazdığı İşâratü'l-İ'caz isimli tefsirinin basılması için kâğıdını veren Enver Paşa, Başbakan Vekili ve Genelkurmay Başkanı olarak Bediüzzaman Hazretleri'ni Şeyhülislamlığa bağlı bir teşkilat olan Dar'ül-Hikmet-i İslamiye azalığına teklif etmiştir. Bediüzzaman Hazretleri, Enver Paşa için, "O, şehittir." demiştir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yusuf, nasıl Joseph olmuş?

Abdullah Aymaz 2010.10.17

Her pazar günü, TRT Haber'de yayınlanan "Türkiye'den Doktorlar Geldi" adlı belgeselde Afrika'ya giden fedakâr doktorlarımızı seyrediyorsunuzdur. Onlardan birisi de Dr. Fahrettin Er... Daha önce bu köşede bu gönüllü doktorlarımızdan bahsetmiştim. Bu sefer Manisa'ya uğrayışımızda da Dr. Fahrettin Bey'i aradık. Sizlere yeni seyahatlerinden bahsedeceğim... Diyor ki:

Orta Afrika Cumhuriyeti, 1960 senesinde bağımsızlığına kavuşmuş eski bir Fransız sömürgesi... % 95 toprağı, balta girmemiş sık ormanlarla kaplı... Kereste ağacı yanında mango, muz, ananas ve kahve ağaçları da var... Kendiliğinden, bolca bulunmaktadır... Çok zengin elmas ve altın yatakları var... Ama dünyanın 179 ülkesi içinde fakirlikte sondan ikinci...

Orta Afrika Cumhuriyeti'ne ilk defa 2003 yılında Zübeyr Gümüş isimli bir öğretmenimiz gitmiş... Daha önce Çad'da bulunmuş. Buraya gelince gördüklerine inanamamış... Yeni bir askeri ihtilâlden çıkmış olan ülkede iç savaş ve yağmalar her şeyi perişan etmiş... Eşiyle birlikte buraya gelen Zübeyr öğretmen, yanmış yıkılmış bir ülke ile karşılaşmış... Burada Türkiye'nin bir büyükelçiliği veya konsolosluğu olmadığı için Kongo'da büyükelçiliğimize giden Zübeyr Bey, orada Orta Afrika dahil altı ülkenin de akredite (kabul edilmiş) büyükelçisi olan Doç. Dr. Ali Engin Oba Bey'den okul açma konusunda yardım istemiş... Ali Engin Oba Bey, Zübeyr Bey'e Orta Afrika Cumhuriyeti'nde, Mösyö Joseph Icham Kamach Bey'le görüşmesini, onun kendisine okul açma konusunda yardımcı olabileceğini söylemiş. Sonra da büyükelçimiz şunları ilave etmiş: "Mösyö Joseph Icham, nüfusunun tamamı siyah olan bu ülkede beyaz bir adamdır. Devletten sonra en zengin kişidir. Aynı şekilde, kendi işlerinde devletten sonra en çok adam çalıştıran insandır. Üstelik bu şahıs, Türkleri sever."

Onun Türkleri sevmesinin sebebi ise babasının bir Osmanlı vatandaşı olması. Çünkü babası Şam'da yaşarken Suriye, Osmanlı'nın elinden çıkmış. Buralar Fransızlar tarafından işgal edilmiş. Mösyö Joseph Icham'ın babası da Fransızlar tarafından esir alınmış ve lejyoner asker olarak o zaman bir Fransız sömürgesi olan Orta Afrika topraklarına gönderilmiş. Bir Fransız askeri iken zamanla askerlikten ayrılıp ticarete başlamış. Zaten kendileri ticaret erbabı bir aileden geliyormuş. Çekirdekten esnaf olduğu için başarılı olmuş. Sonra da eşini Şam'dan Orta Afrika'ya getirmiş. Buraların neredeyse tek beyaz ailesi olmuşlar...

Bu ülkede çocukları olmuş. Bu doğan çocuklarından birisi de işte bu Yusuf Icham'dır. Babası vefat ettiğinde küçük Yusuf on yaşlarında bulunuyormuş. Orada bir Fransız Koleji'ne devam ediyormuş. Bir gün evlerine iki

rahibe (öğretmen) gelmiş ve annesine şu teklifi yapmışlar: "Oğlunuz çok zeki ve başarılı... Ama adı Yusuf... Eğer çocuğunuzun önünün açılmasını ve ileride büyük adam olmasını istiyorsanız bu Yusuf ismini Joseph olarak değiştirmeniz gerekiyor." Annesi çaresiz kabul etmiş. Bu râhibe öğretmenler uğraşıp dinî telkinlerle iki sene sonra da vaftiz olacak seviyeye getirip Joseph'i Katolik yapmışlar.

Daha sonra Fransa'da üniversite bitiren Joseph, Orta Afrika'ya dönüp ticarete başlamış ve kereste fabrikası kurarak ihracat ve ithalat işlerine girişmiş. Yerli bir hanımla evlenmiş, üç tane oğlu olmuş. Şimdi 72 yaşında olan Joseph Icham Bey, Orta Afrika Cumhuriyeti'nin başşehri Bangau'i'de yaşamaktadır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yâ Rahman Yâ Rahîm

Abdullah Aymaz 2010.10.18

Bir önceki yazımda bahsettiğimiz üzere eğitim gönüllüsü Zübeyr Gümüş, 2003 senesinde ailesiyle Orta Afrika Cumhuriyeti'ne okul açmak üzere gelir.

Kongo Büyükelçimiz Ali Engin Oba Bey'den Mösyö Joseph Icham'ın adresini alıp okul açmak için harekete geçer. İç savaş sırasında büyük yıkım yaşayan ülkede okul yapılabilecek bir bina bulamayan Zübeyr öğretmen, Mösyö Joseph'e gitmeye karar verir. Sonra onu işyerinde ziyaret eder. Kongo Büyükelçimizin selamını söyler. Mösyö Joseph, Zübeyr Bey'e, tekrar şehri iyice gezip bina aramasını tavsiye eder. On-on beş gün geçtiği halde Zübeyr Bey bir bina bulamamıştır. Ümitleri de tükenme noktasına gelmiştir. Çaresiz tekrar Mösyö Joseph'e gider. Durumu izah edip çok içten ve samimi olarak, okul açmanın öneminden, cehalet ve fakirlikten kurtulmak için eğitime verilmesi gereken ihtimamdan ve bu ülkenin ihtiyaç duyduğu kaliteli ve faziletli insanların bu okullardan yetişeceğinden söz eder. Bu samimi sözler karşısında Mösyö Joseph çok büyük tesir altında kalır ve "Siz kimsiniz? Gaye ve hedefiniz ne? Niçin bu ülkede okul açmak istiyorsunuz?" diye sorular sorar. Zübeyr Bey, bu sorulara geniş geniş cevaplar verir. Bunun üzerine Mösyö Joseph, "Bu anlattıklarına karşı benim mutlaka bir şeyler yapmam lâzım gelir." dedikten sonra Zübeyr Bey'in gözlerinin içine bakarak "Benim bir tekstil dikim fabrikam var. Hem de şehrin çok önemli bir yerinde ve oldukça büyük... İstersen, orasını bir gezelim." der. Hemen vakit kaybetmeden bu fabrikaya gelirler. Burası, tek katlı, büyük bir binadır ve çok büyük de bir bahçesi bulunmaktadır. Bir kısmında üretim devam eden fabrikanın bir kısmı ise tam kapasite kullanılmamaktadır... Zübeyr Bey bu fabrika binasını görünce çok sevinir. Ama burası nasıl okul olacaktır? Mösyö Joseph sınıflar için "Şuraları şöyle bölelim. Şurası laboratuvar, şurası öğretmenler odası olsun." der. Hiç vakit geçirilmeden tadilat başlar ve kısa zamanda biter. Fabrikanın bahçesinde Mösyö Joseph'in kaldığı çok güzel ve büyük bir villa vardır. Bir gün Zübeyr Bey'e "Sizin ve öğretmenlerin oturduğunuz evler çok kötü, hem de can güvenliği yok. Ben bu villayı boşaltıp sizlere vermek istiyorum. Burası çok büyük; dört-beş ayrı eve bölebiliriz." der ve gerekli tadilatı yaptırıp teslim eder. Kendisi de başka bir eve taşınır. Okulun da bütün tadilatını kendisi yaptırır. Daha sonra öğrenci sayısı artınca, başka bir ana caddede bir arsa bulunur. Ama eğitim gönüllülerimizin elinde avucunda bir şey yoktur. Mösyö Joseph onlara hem borç verir, hem de demir çimento gibi inşaat malzemeleri de sattığı için bütün inşaat malzemesi ihtiyaçlarını da verir... Bunları bir sene sonra ödemeleri gerekir ama, o tarihte ellerinde imkân olmadığı için üzülen bu eğitime adanmış öğretmenlerimizin durumunu fark edince, "Sıkılmayın... Ben borçlarınızın hepsinin üzerine bir çizgi çekiyor ve siliyorum." der.

Zaman içinde Mösyö Joseph Icham Bey, Türkiye'nin Orta Afrika Cumhuriyeti fahri başkonsolosu olur. Torunları da Türk okullarında okumaktadır.

Dr. Fahrettin Er diyor ki: "Fahri Başkonsolos Mösyö Joseph Icham bizi ülkesine davet edince biz de Manisalı doktorlar olarak benim koordinatörlüğümde 13-21 Mayıs 2009 ve 15-26 Eylül 2010 tarihlerinde Orta Afrika'ya sağlık yardımı gayesiyle Manisa Sağlık ve Eğitim Derneği ve TİKA ortak organizasyonu ile gittik ve şimdiye kadar toplam 380 büyük ameliyat ve 650 diş çekimi yaptık. Yaklaşık 6.000 hasta muayene ettik. Ücretsiz ilaç verdik. 400 hastanın ultrason muayenesini yaptık. Bizi her gittiğimiz yerde karşılayan araç ve şoför tahsis eden bu Mösyö Joseph'i saygı ile anmamak, Osmanlı'nın gücünü görmemek elde değil. Bir gün Mösyö Joseph ile bozuk bir yoldan kendisinin kullandığı araba ile gidiyorduk. Araba büyük bir tümsekten geçti ve zıpladık ama çok kötü bir şekilde. O sırada ağzından "Yâ Rahman yâ Râhim!.." sözleri döküldü. Şaşırıp yüzüne baktığımda bana çok tatlı bir tebessüm ile cevap verdi... Halbuki Müslüman iken 12 yaşında vaftiz edilip Katolik yapılmış ama şimdi yetmişini aşmış bir şahıs vardı karşımda!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Lâtif nidayı bulabilmek...

Abdullah Aymaz 2010.10.24

14 Ekim 2010 Perşembe günü Roma'da Tevere Diyalog Derneği'nde bir diyalog sohbetine katıldım.

Türkiye'de ilk defa Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı ile başlayan diyalogların yurtiçinden yurtdışına yayılışının bir müşâhidi olarak aklıma gelen bildiğim şeyleri anlatmaya çalıştım. Muhataplarım çok çeşitliydi... İtalyan, Bosnalı, Arnavut, Sırp, Yunanistanlı, İsrail vatandaşı, Arap, Hristiyan, Endonezyalı, Afrikalı rahip ve tabii Türk... Bir nevi tarihçeyi, orijinal bulduğum olaylarla örnekler vererek anlatmaya çalıştım.

Konuşmam bittikten sonra sorular faslına geçildi... Bu rengarenk dinleyicilerden çok farklı sorular geldi. Çeşitli anlayış ve kültüre sahip toplumlarla görüşmelerin neticesinde bakış açılarımızın nasıl değiştiğini merak edenler var. Gerçekten insanları ve ne düşündüklerini çok yakından tanımadığımız takdirde çok yanlış kanaatlerimiz olabiliyor. Bir empati yapıp kendinizi onların yerine koyabilmek için onları çok iyi tanımanız gerekiyor. Yoksa karanlığa taş atmalar oluyor ve bunlar çok defa da isabetsiz yakıştırmalardan ileri gitmiyor.

Bir gün sonra 15 Ekim Cuma akşamı da Vatikan Büyükelçimiz Sayın Prof. Dr. Kenan Gürsoy Bey'in davetlisi olarak sema yapmak üzere Konya'dan bir sema grubu da geldi. Onlardan semazen Abdülkadir Dikici Bey'le, Osman Acar Bey de Tevere Diyalog Merkezi'ne geldiler. Osman Bey hem bendir çaldı hem de ilahiler okudu. Sonra da dinleyiciler kendilerine sema ile ilgili sorular sordular. Güzel cevaplar verdiler. Gerçekten dünyalığı ifade eden üzerlerindeki siyah giysileri çıkaran semazenlerin her biri, semaya başlarken bir beyaz gonca gülün açılışı gibi yavaş yavaş açılıyor. Kollarını göğsünden açıp sağını yukarıya solunu da aşağıya doğru çeviriyor. Semadan gelen ilâhî lütuf ve mazhariyetleri bütün insanlıkla paylaşmayı sembolleştiren o haliyle bir atom gibi hem kendi etrafında hem de çevrede dönmeye başlıyor. Aslında kainatta her şey aşk-ı ilâhî ile mest ve sermest olarak semaa kalkmış derviş gibi dönüyor... Onun için "Şehirlerin Anası" diye Kur'an'ın bahsettiği Mekke'nin içindeki insanlığın ve kainatın kalbi, kiblesi ve merkezi olan Kâbe etrafında da Müslümanlar aynı şekilde tavaf edip dönüyorlar... Yani en küçük zerreden en büyük yıldız ve seyyareye kadar her şeyle fitrî bir uyum ve âhenk içinde...

Bir soruya cevap olarak; "Evet, göklere doğru kanatlanıp uçmak da var... Hatta bazı semazenlerin aşk-ı ilâhî ile yerçekiminden kurtulup havada sema ettiğine de şahit olunmuştur." denildi... Ben de bir sene önce bizzat Avustralyalı Prof. Dr. Charlou'nun ağzından şunları duymuştum: "Bir sema grubu ile tanışmıştım. Dervişlerin şeyhine 'Ben de sema yapmak istiyorum ama, yaşlıyım hem de şekerim var' deyince, bana dedi ki: 'Sen de

kendini Kâbe'de tavaf eden Müslümanlar gibi hayal et ve gözlerini yumarak böyle düşün.' Öyle yaptım, birden yerden yükseldiğimi hissettim. Çok enteresan bir tecrübe yaşadım. Sema yapmanın manevî bir boyutu var."

Sema yaparken ney vs. ile semaya eklenen musikinin manası da soruldu. Bu soruya "Mevlânâ Hazretleri musiki için, elest bezminde 'Ben sizin Rabb'iniz değil miyim?' diye sorulduğunda, insanlar bu hoş, bu güzel nidâyâ âşık oldular. Daha sonra bu dünya âleminde ise o lâtif ve güzel sesi yakalamak için müzik yoluna başvurdular' diye bir izah getirmiştir." diyerek cevap verildi...

Bu semâ sorularının bazılarını Boşnak bir doktora öğrencisi, bazılarını da Sırp bir doktora öğrencisi sordu... Hepimiz de bütün bunları zevkle dinledik... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatikan'da sema ayini

Abdullah Aymaz 2010.10.25

Bir önceki yazımda Roma gezimden, Tevere Diyalog Derneği'ndeki sohbetten bahsetmiştim. Öbür gün de bir sema ziyafetine katıldık. Ondan bahsedeyim...

Evet Türkiye Cumhuriyeti'nin Vatikan nezdindeki büyükelçiliğinin girişimiyle Roma'da bir sema ayini tertip edildi. Bu akşamın tertip edilmesindeki ana gaye Türkiye Cumhuriyeti ile Vatikan Devleti'nin üst düzeyde diplomatik münasebetler teşkil etmesinin ellinci yıldönümünü kutlamaktı.

Kültür Bakanlığı Konya semazen heyetinin sema âyini icrasından evvel Türkiye Cumhuriyeti'nin Vatikan nezdindeki büyükelçimiz Prof. Dr. Kenan Gürsoy Bey iki ülke arasındaki diplomatik münasebetlerin önemini vurgulayan bir konuşma yaptı. Büyükelçimiz konuşmasını semanın felsefi ve tasavvufi mânâlarına dikkat çekerek bitirdi. Akabinde Vatikan Devleti adına Vatikan'ın eski Dışişleri Bakanı, şu anki Dinlerarası Diyalog Komisyonu Başkanı Kardinal Jean Louis Tauran da ellinci seneye varan iki ülke arasındaki dostluğun, karşılıklı hoşgörüyü ve paylaşılan saygı sevgiye dayandığını ifade ederek geçen sene Aziz Paulus'u anma törenleri münasebetiyle gitmiş olduğu Türkiye'deki güzel hatıralarını dile getirdi.

Ömer Faruk Belviranlı önce sema öncesi Mevlânâ Hazretleri'nin Peygamberimiz (sas) için yazdığı Nât-ı Şerif'i okudu... Semazenler semaya başladılar. Herkes pürdikkat onları izlemeye başladı. Gerçekten İtalyan seyirciler için dakikalarca baş dönmesi olmadan dönmek çok dikkat çekici ve hayret vericiydi!.. Sema bittikten sonra Ahmet Çalışır Bey Kur'an okudu. Hüvallahüllezî'nin ve İhlâs Sûresi'nin bu tilâveti sırasında gözyaşı dökenler oldu!.. Sonra Postnişin Mustafa Holat Bey, post duasını okudu...

Sema âyini için seçilen mekân Vatikan'ın ana toprakları dışında Roma içerisinde yer alan saraylarından biri idi. Palazzo della Cancelleria ismiyle maruf, rönesans mimarisini yansıtan binanın temel vazifesi engizisyon başta olmak üzere Vatikan'ın en önemli mahkemelerine ev sahipliği etmesiydi. Sarayın hemen yanı başında bulunan Campo dei Fiori (Çicekler Tarlası) meydanında yer alan Giordano Bruno'ya ait anıt, sarayın her zaman çok da hoş hatırlanmayacak tarihinden bir kesit sunmaktadır. 16. yüzyılda yaşamış Domeniken bir rahip olan Giordano Bruno, o dönemde kilisenin tasvip etmediği fikirlerinden ötürü Roma'ya çağrılıp bu mahkemelerde yargılanmıştı. Suçlu bulunan Bruno bugünkü anıtın bulunduğu yerde canlı canlı yakılarak kilisenin inanç öğretisine ters düşmenin ne tür sonuçlar doğurduğuna hâlen şahitlik etmektedir. Bu mesele İtalya'da bilhassa laik kesim tarafından din-devlet çatışması gündeme geldiğinde yeniden ele alınmaktadır.

Semaya geçilmeden önce aynı bina içinde Kütahya çinilerinin de sergisi vardı. Büyükelçimiz Kenan Gürsoy Bey, çini sanatkarı, Naciye Nur Avlupınar'ı, yaptığı eserleri sergilemek üzere davet etmişti. Açılıшта Büyükelçimiz ve Prof. Anna Masala birer konuşma yaptılar... 1964'te Türkiye'ye bir şarkiyatçı öğrenci olarak geldiğini söyleyen Masala, ülkemizde Mevlânâ ve Yunus gibi iki ulu dost bulduğunu iftiharla ifade etti!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Türk doktorları anons ettiler

Abdullah Aymaz 2010.10.31

Dr. Emin Şimşek Bey gönüllü doktorlarımızın faaliyetleriyle ilgili kendi gözlemlerini şöyle dile getiriyor:

Biz iki yıl üst üste Tanzanya ve Zanzibar Adası'ndaki sağlık taramalarından sonra, bu yıl Kamerun'a gidilmesi için teklif aldık. Bunun için İzmir'de mukim Ege Sağlık Gönüllüleri Derneği (EGESADER) olarak pek çok branştan 19 doktor arkadaşımız ile hazırlıklara başlandı. Bir tona yakın ilaç ve çocuk maması ağırlıklı olmak üzere sağlık yardımlarımızı hazırladık. Kamerun'a gitmeden önce, İzmir'de izinde bulunan Kamerun'un Türk Büyükelçisi Sn. Atılay Ersan Bey derneğimizi bu vesile ile ziyarete geldi.

Yola çıkmadan birkaç gün önce, Kamerun'da çalışacağımız hastaneleri ayarlayan, oraya dokuz yıl önce Türk okulu açmak için gitmiş bir öğretmen arkadaşımızın, sevinç içinde; "Bugün câmiler hatta kiliseler tarafından, Radyo ve TV kanallarından Türk doktorlarının sağlık taraması ve ilaç yardımı yapacağı anonsları yapılmaya başlandı" demesi grubumuzda ayı bir heyecan oluşturdu.

AIDS ve sıtma hastalığının yaygın olduğu Kamerun'a hem de aynı gün 77 kişinin kolera salgınından öldüğü haberini aldığımız (daha sonraki haftada ölü sayısı 276'ya çıkacaktır) bir ülkeye tereddüt yaşamadan bir an önce ulaşmak istiyorduk. Casablanca aktarmalı Yaounde Havaalanı'na vardığımızda, VIP salonunda Amity Türk Okulumuzun idarecileri, Kamerun Sağlık Bakanlığı'nın tahsis ettiği araç ve büyükelçiliğimizden bir yetkili ile karşılandık.

Ertesi gün herkes hastanelerine dağılmıştı. Hastanelerdeki doktorların çoğu tarafından ilk günden "beyaz insan" sendromundan olsa gerek, direnç gösterme eğilimi ile karşılaştık. Fakat öğle vakti olmuştu ki, bu "beyaz doktorların" farkı kendisini belli etmişti. Doktor arkadaşlarımızın prensip edindikleri "Aç açabildiğin kadar sineni ummanlar kadar olsun, inançla geril, kalmasın el uzatmadığın mahzun bir gönül" anlayışı önyargıları eritti. Hatta aynı günün akşamı, sabah biraz çekindikleri bu beyaz doktorlara kliniğin anahtarını teslim ettiler ve "Sabahları kliniği artık siz açarsınız..." jestini yaptılar.

Türkiye'de fakir hastalara aşına olan Türk doktorlardan bazıları, yoksulluğun ve hastalığın bu denli dibe vurduğu bir bölgede ilk defa görev alıyorlardı. Sevgi, ilgi ve merhamet eksenli muayenelerine başladılar. Hastalar ile aynı dili konuşmasalar da gönül diliyle anlaşıyorlardı belki.

Daha ilk günden beş hastanede yapılan muayene sayısı 1.000'e yaklaşmıştı. Kamerun'un ikinci adamı konumundaki cumhurbaşkanı sekreteri, Türk doktorlarını evine davet etmişti. Davette cumhurbaşkanı sekreteri, Türkiye Cumhurbaşkanımız Sayın Abdullah Gül'ün Kamerun'a yaptığı ziyaretten övgüyle bahsetti, ardından Türk doktorlarının ülkesine yaptığı bu sağlık organizasyonunda duyduğu memnuniyeti dile getirdi. Benzer açıklamayı Kamerun sağlık bakanı ertesi gün makamında ağırladığı Türk doktorlara yapmıştı: Bu taramaların sürekli olmasını Türkiye-Kamerun arasında dostluk köprüsü oluşmasını istemişti. Yapılan on günlük aktif muayeneler sonrasında on bine yakın hasta bakılmış, 50'ye yakın ameliyat yapılmıştı. Akşamları son hasta

gidinceye kadar çalışılıyor, akşam yemeği ile birlikte sabah kahvaltıları Türk okulumuzda yapılıyordu.

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Emaneti terk etmeyin

Abdullah Aymaz 2010.11.01

Dr. Emin Şimşek Bey'in Kamerun ile ilgili hatıralarını aktarmaya devam ediyorum:

Onbir sene önce Kamerun'a gelen öğretmen arkadaşlarımız, binbir zahmet ve sıkıntı sonrası Kamerun'da Türk okulu açmaya muvaffak olmuşlardı. Aslında bu eğitime adanmış ruhlar biz doktorlar için bir öncü kuvvet olmuşlardı. Afrika'ya giderken onlar, biz doktorlar gibi 15 günlüğüne değil, dönmek üzere gidiyorlardı. Kamerun'a gelen doktorları da bağırlarına basmışlar, son güne kadar hastanede birlikte olmuşlardı. Doktorların dönme vakti gelmiş, son gece evlerinde ağırlama yarışına gitmişlerdi. Bir grubumuz Kamerun'daki okulların birinde idarecilik yapan Süleyman Hoca'nın evine misafir olduk. Evinde kendisine şu soruyu sorduk: "Hocam, yurtdışına çıkış hikâyeniz nasıl oldu? Biz doktor camiamıza örnek olması açısından anlatır mısınız?" Israrlarımız sonrası hikâyesini şöyle anlattı:

"Türkiye'den ilk defa Afganistan'a oradan sırasıyla Pakistan, Nijerya ve Kamerun'a geldim. Afganistan'a gitmemiz istendiğinde iç savaşın şiddetli olması hasebiyle önce İran'daki Afganistan Büyükelçiliği'ne gittik. Savaşta yaralanan, eli ayağı kopmuş insanlar getiriliyordu. Biz Afganistan'a vize istediğimizi söylediğimizde, Afgan büyükelçi, "Siz aklınızı yitirdiniz herhalde, burada sakat ve ölenleri görmüyor musunuz? Savaşan bir ülkede ne yapacaksınız?" diyerek bizleri azarladı. 'Herhalde nasip değil' düşüncesiyle Türkiye'ye geri döndük. Bir yandan acaba tekrar gidip Afganistan'a gitmeyi denesek mi diyor, diğer yandan savaş olması hasebiyle inşallah engelden dolayı mazur olduğumuz için gidemedik diye teselli buluyorduk. Bir gün düz yolda giderken aniden ayağım kayarak yere düştüm. Anladım ki; manevi bir uyarı aldım ve vazife mahallim olan Afganistan'a gitmem gerekiyordu. Tekrar Afganistan Büyükelçiliği'ne giderek zor da olsa vizemi aldım. Afganistan'a gittiğimiz o yıllarda, kurşun izi olmayan bir tane bina yoktu. İç savaşa rağmen Allah'ın lütfuyla okulumuzu açmıştık ve eğitime savaşa rağmen devam ediyorduk. Bir gün Taliban askerleri, bizi Müslüman kabul etmediklerinden okulumuza füze atar ile saldırdılar, füze okul duvarına değdi ama patlamadı, tekrar attılar, yine patlamadı. Bu kızgınlıkla okulu bastılar, bütün öğretmen ve öğrencileri tek hizaya sokup adeta bizi esir aldılar. Başlarındaki komutan okuldaki bütün bilgisayar ve teknolojik cihazları kırıyor, diğer yandan elindeki telsizden sanki bir haber bekliyordu. Sonra öğreneceğim üzere, bizi öldürmek emrini merkezden almayı beklerken telsizin arızalanması dolayısıyla bu haberin ulaşmadığını kendisi bizi tanıdıktan altı ay sonra okulumuzu ziyaretinde dile getirdi..."

Doktor arkadaşlar, "Hocam, peki bu savaş ortamında bir süreliğine Türkiye'ye dönsek, ortam müsaitleştiğinde geri gelsek şeklinde mülahazaya kapıldığınız oldu mu?" diye sorduk. Süleyman Hocamız şu şekilde cevap verdi: "İçimizde bu şekilde bir düşüncenin olduğu bir sırada, bir arkadaşımız rüyasında Efendimiz'in (sas) yanında iki mühim zat ile birlikte: "Emaneti terk etmeyin..." uyarısını bize aktardı ve şunları söyledi: "Ellerinde iki sayfa kâğıt vardı. Birinci sayfada isimlerinin baş harfleri yazılı olanlar inşallah Allah'ın rızasını kazandılar!.. Onlara müjdeler olsun! İkinci sayfadakiler hizmetlerine ve namazlarına biraz daha dikkat ederlerse inşallah onlar da kazanacaklar!" dediler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hakkınızda sevgi hükmü verilmişse

Abdullah Aymaz 2010.11.07

Hatıralarını dinlediğimiz eğitim gönüllülerinin yaşadıklarına ve karşılaştıklarına baktıkça, haklarında göklerde "vüdd" vazedilenler (sevgi hükmü verilenler) için, onları dikkatle inceleyen müşahitlerin gönüllerinde muhabbet ve âşinâlık duygularının çimlendirildiği de fark ediliyor. İşte üç misal... Doğan Coşkun Bey diyor ki:

Başkurdistan'a gideli henüz bir ay olmuştu. Üniversiteye gidip geliyoruz. Yeni yeni dili ve çevreyi öğreniyoruz. Bir gün üniversiteye gittiğimde dekanımın Firdevs Hanım'ın sekreteri beni çağırdı. Baktım elinde bir zarf: "Sana mektup gelmiş Türkiye'den." dedi. Aldım üstünde sadece ismim yazılıydı, bir de bizim biraderin ismi; yani gönderenin. Başka bir şey yazılmamıştı. Daha sonra biradere sordum, "Abi, adresini bilmiyordum, o şekilde attım." demişti. O mektup bana nasıl ulaştı hâlâ çözemedim.

Osman Zafer Çelik Bey ise şöyle diyor:

1996 Eylül ayında Necip Bey ve Eba Müslüm beylerle beraber Ufa'ya geldik. Ertesi gün hemen derse girmeye başladık. Okulun sosyoloğu Roza Apay (Abla) vardı. Bizi her görüşünde gözleri dolar, selam verir, bir şeyler söylemek ister, ama kelimeler boğazında düğümlenir söyleyemezdi. Bir gün akşam etüdünde Necip Bey'le sınıfları gezerken koridorda karşılaştık ve cesaretini toplayıp, Başkurtça, "Çocuklarım, ben sizleri çok seviyorum, sizler benim evlatlarımsınız. Size ve devletinize, bu zor günlerimizde bize yardım ettiğinizden dolayı çok teşekkür ederim. Size gönülden teşekkür ederiz." dedi. Necip Bey ve ben de ağlamamak için kendimizi zor tutuyorduk. Ben ağlamamak için dudağımı o kadar ısırardım ki dudağım kanadı, yara oldu. Hey gidi günler!

Sedat Tozluk Bey ise şunları anlatıyor:

Bizim bir Lale Apayımız (Ablamız) vardı. Her meselede yanımızda. Ne kadar da şefkatliydi bize. Çok seviyordu bizi. En son insanın içini rahatlatan sesini, eşinin vefatından dolayı duymak nasip oldu. Talat Abi'yi kaybetmiştik. Enderun beyefendisi bir yapısı vardı, Talat abinin. Lale Apay da tam ona göre bir eşti. Aile de zaten hoş bir yapıya sahipti.

Neftekamsk'ın üstünden kara bulutların dağılmadığı zamanlardı. Yurt müdüriyetinde oturmuş düşünüyordum. Dalmış gitmiştim. Problemler art arda inmişti Neftekamska'nın üstüne sanki. Tam bu esnada Lale Apay girdi içeri. Sessizce yanıma oturdu. Neftekamsk hakkında medyada çıkan yalan haberleri okumuş, dinlemiş. "Neden, dedi, Sedat? Niye?" Birden o sessiz kadın kalktı ayağa. Hem ağlayarak, hem de bir şey yapamamanın verdiği ızdırapla iki büklüm; "Siz, dedi, bizim çocuklarımızı eğitmeye, onlara ilim, bilim ve ahlak vermeye geldiniz. Sizin bir başka gaye ve hedefiniz yok. Bunlar nasıl insanlar? Ne yapmaya çalışıyorlar? Ben, size şahitlik edeceğim. Hem burada, hem ötede inşaallah. Şimdi de gideceğim Neftekamsk için imza toplayıp dilekçe yazacağım. Görecek onlar." dedi ve çıktı.

Evet gönüllere sevgi atılınca en ağır şartlarda bile kendisini işte böyle gösterir.

Ben şoke olmuşum. Ağlıyordu. ızdıraplıydı Lale Apay. Yalan haberler canını çok sıkıyordu Lale Apayımızın. Benim hüznü yüklerim kalkmıştı üzerimden. Hafiflemiştim nedense. Lale Apayımız tabii bir şey yapamadı ama, onun o hali içimize su serpmişti. Bir şey yapamasa da ızdırabı yeterdi...

Eğitim gönüllülerimizin bu çektikleri hiçbir zaman boşa gitmeyecektir. Günü gelince, inşaallah ızdırap çiçeklerinin nasıl meyveler vereceğini göreceğiz...

Rüyalara misafir

Abdullah Aymaz 2010.11.08

M. Fethullah Gülen Hocaefendi, "Ölümsüzlük İksiri" kitabında diyor ki: "Ayrıca, ümmetinin her hâliyle alâkadâr olan Şefkat Peygamberi (sas) bazen de Müslümanlara ümit vermek, onların aşk ve şevklerini artırmak, gönüllerine inşirah salmak ve bütün heyecanlarıyla bir kere daha vazifelerine sarılmalarını sağlamak için rüyaları şereflendirir.

Nitekim, Beyan Sultanı (sas), 'Nübüvvetten ümmete yalnız mübeşşirât kalmıştır.' buyurur. "Mübeşşirât nedir, ya Rasûlullah?" diye sorulduğunda, 'Sâlih rüyalar.' cevabını verir. Evet, Cenâb-ı Hak, sâlih ve sâdık rüyalar vesilesiyle müminleri müjdeler, gönüllerini şevke gark eder ve onları muştularla sevindirir. Meselâ bir arkadaşınız rüyasında görür ki; Gül-i Rânâ Efendimiz (sas) geliyor ve sizin kâkül-ü gülberlerinizden tutarak, alnınızdan öpüyor... Öpüyor ve 'Ohh... Sizler Cennet kokuyorsunuz.' diyor. Siz 'Bu iltifat da neden yâ Resûlullah?' diyorsunuz; O da, 'Tam gönlüme göre hizmet ediyorsunuz; adımı dört bir yana duyuruyorsunuz!' buyuruyor. Bir başka arkadaşınız, âlem-i menâmda Ona mülâkî olunca, 'Yâ Resûlullah, üç-beş kişi Senin adına bir yerde toplansa, oraya mutlaka Ashab-ı Kirâm'dan birini gönderirmişsin, bu doğru mu?' diyor. Gönüllerin Efendisi, bu soruyu tebessümle karşılıyor ve şu cevabı veriyor: "Önceden öyleydi; ama şimdi zaman, âhir zaman. Kardeşlerimin daha çok himmete ihtiyaç var. Artık nerede üç-beş kişi benim adıma bir araya gelirse, onların yanına bizzat ben gidiyor ve ruhâniyetimle aralarında yer alıyorum."

Bir gün "Var mısınız buzullara!.. Oralara da gidelim ve gönüllerimizin ilhamlarını boşaltalım!" tavsiyesini duyan Danimarka'daki adanmış ruhlar, "Greenland, Danimarka'ya ait... Biz niye oraya gitmiyoruz?.." diyorlar. Herkeste bu istek uyanıyor fakat eğitim gönüllülerinden birisinde iştiaf ve aşk derecesinde... Evine gelip eşine de anlatıyor ve beraberce gitmeye karar verip yapacakları konusunda hazırlıklara başlıyorlar. Ve o gece bir rüya... Bir çöl ortasında ve yapayalnız. Yanına bir deve gelip çöküyor... Onu sırtına alıp yola koyuluyor. Çok güzel ve yemyeşil bir vâhaya geliyorlar. Deve tekrar yere çöküp onu sırtından indiriyor ve yoluna devam ediyor. Bizimki arkasından yalvararak bağıyor: "Ey mübarek deve beni bırakıp nereye gidiyorsun? Ne olur, beraber gidelim!.." Deve yoluna giderken ona şöyle deniliyor: "Biliyor musun, bu deve Peygamber Efendimiz'in (sas) meşhur devesi Kusvâ... Efendimiz'in (sas) ruhâniyeti bu gece sizin verdiğiniz hicret kararınızdan çok memnun ve mahzuz oldu. Onun için sizin imdadınıza devesini gönderdi!.." Bunları işittikten sonra uyanan bu adanmış ruh, ötelerde böyle bir takdir görmesinden son derece sevinip âdeta kanatlanıyor. Hemen çarçabuk hazırlıklarını bitirip Greenland'a gidiyor. Greenland'da, çocukluğu Türkiye'de geçmiş ve Galatasaray Lisesi'nde okumuş bir bayanla tanışıyorlar. Orada çok zengin olmuş. Eğitim ve diyalog hizmetlerini öğrenip inceleyince "Bu işte ben de varım!" diyerek onlara büyük destek veriyor...

İşte böyle... Biz, sadece niyet edelim, Cenab-ı Hak bütün yolları hazırlayıp açıyor... İhlasımızı, aşkimizi ve şevkimizi canlı tutalım yeter...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kulağa gelen, göze takılanlar

Abdullah Aymaz 2010.11.14

Bazen kısa kısa notlarım oluyor. İştittiğim ve okuduğum bazı bilgileri parça parça da olsa sizlere aktarmak istiyorum:

Texas, ABD'ye en son katılan eyalettir. Bu sebeple tekrar ayrılma hakkı vardır. İstiklâl marşları okunduktan sonra bir de Texas özel marşını okuyorlar. O eyalette, devlet okullarında ayrıca bir de amblemi yıldız olan Texas bayrağı asılmaktadır.

Texas eyale-tinin Austin şehrinde 1960'a kadar üniversiteler kiliselerin kontrolündeydi. Şimdi bile bazı üniversitelerin kampüs girişlerinde İncil'den âyetler var. Üniversitelerin çevrelerinde o kadar çok kilise var ki, sanki insan oralara gidince bir kilise merkezine girmiş gibi oluyor...

Burada her çeşit arabanın satıldığı, ismi Ancıra (Ankara) olan bir galeri var... Ankara'dan gelmiş bir Türk Ermeni'sinin yeri...

Sadettin Bey dedi ki: "Venezuela'da Türkiye'den gitmiş bir Ermeni'nin evinde misafir olduk. Eşine Türkiye'den gelmiş bir başörtüsü hediye ettik. Aldı, bağrına bastı ve derinden bir kokladıktan sonra 'Memleketimin kokusu var!..' dedi."

San Antonio'da dilimizle beraber kültürümüzün öğretildiği bir merkez var. Orayı ziyaret ediyorduk. Amerikalı bir hanım iki öğrenciyle oraya geldi. Birisi oğlu imiş, birisi de öğrenci değişim programı ile oraya gelmiş bir Türk öğrenci... Kültür merkezimizin idarecilerine, "Bu öğrenci bizde kalıyordu ama maalesef benim kızım bir uyuşturucu mafyasına bulaşmış, şimdi onu içeri aldılar. Bu Türk öğrenciye bir zarar gelmesini istemiyorum. Siz buna sahip çıkın." dedi. İdareciler de hemen sahip çıktılar.

Türkmenistan Merv'e gidenlerden bir öğretmen anlatmıştı:

"İlk günler okulun yemekhanesine domates almak için pazara gitmiştim. Bir teyzenin önünde üç kasa domates vardı. Hepsini almak istedim. 'Olmaz!' dedi. 'Niçin?' diye sordum. 'Sonra ben ne yapacağım?' dedi.

Bir gün yumurta almaya gittim. Adamın önünde üç kasa yumurta duruyor. 'Tanesi kaç manat?' diye sordum. 'Tanesi üç manat' dedi. 'Peki hepsini alırsam tanesini kaçtan vereceksin?' dedim. Yani indirim düşünüyordum. O ise 'Hepsi olunca tanesi dört manat olur!' dedi. Hayretle 'Niye' diye sordum. 'Hepsini almak istediğine göre zenginsin; onun için fiyatı yükselttim!..' dedi." Avustralya'ya (Sidney'e) gittiğimde kahvaltı için Erkan Bey'e misafir olmuştuk. Orada Amerika'da tanıştığım Boşnak Aras Bey'i hatırlayıp "Aras Bey öğrenci iken burada bulunmuş ve Salih Hoca ile tanışmış, o onu himmete götürmüş. Orada mahallelerindeki kasabın yaptığı himmet dikkatini çekmiş. O da bu fedakârlık vesilesiyle meseleyi tanımış." dedim. Arkadaşlar gülüşüp "İşte o kasap Erhan Bey!.." dediler.

Bahattin Bey dedi ki: "Güney Afrika Johannesburg'da Türk kolejinde yerli öğretmenlerden Nikolas Bey'le tanıştık. Bize dedi ki: 'İlk defa bu okula kaydolduk. Ama biz şöyle düşünüyorduk. Beyazlar bizim düşmanlarımız, bunları ülkemizden kovmalıyız. Gerekirse okulu yakalım... Bu düşünceyle devamlı olay çıkarıyoruz. Beni okuldan atmak için üç defa disiplin kurulu toplandı. Ama bir hocamız 'Belki düzelir' diye benim atılmamı önledi. Sonra baktık ki, bunlar diğer beyazlara benzemiyorlar; almayı değil vermeyi düşünüyorlar (Konuşmasının burasında Nikolas ağladı). Hatamızı anladık.' 'Mandela'nın kabilesinden olan Nikolas'ın dokuz kardeşi var."

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kulağa gelenlerden

Tasarımcı ve grafiker Ali Bey anlattı:"Hat sanatı öğrenmek için bir ustaya gittim. Benden bir çuval soğan kabuğu getirmemi istedi. Pazara gidip avuç avuç toplayıp getirdim. Usta ondan sadece birazcık alıp onu tencerenin içine attı.

Kalanını da kaldırıp çöpe attı. 'Madem bu kadarlık lâzımdı ne diye beni bu kadar eziyete soktunuz?' diye sordum. 'Kibrinizi kırmak için.' dedi. Sonra kalemi açmaya sıra geldi. Günlerce uğraştım. Usta, açtığım kalemi bir türlü beğenmiyordu. Çatlayacaktım. Sonunda beğendi. Ama şöyle dedi: 'Şimdi de sıra geldi kalemin kibrini kırmaya.. Onu da bir at tersinin içine atıp altı ay bekletmemiz gerekiyor!..' Gerçekten o kalemlerin çok farklı olduğunu gördüm; elde yağ gibi kayıyordu âdeta... Anladım ki, İslamî sanatların bir de her birinin tasavvufi bir altyapısı var!.."

Orta Asya gezisinde Sibel Eraslan Hanımefendi, Türk okullarındaki hanım hocalarla konuşurken, "Siz Hz. Meryem'e benziyorsunuz... Hem de kendinizin olmayan çocukları büyütüp yetiştiriyorsunuz!.." der.

Gürcistan'a seneler sonra gelişlerini, Türkiye'den gelmiş bir grup ziyaretçiye anlatan Hayrettin Bey dedi ki: "Gürcistan'daki işadamlarımız koleji yapmışlardı. Türkiye'den 15 konteyner eşya geldi. Bütün öğretmen arkadaşlar seferber olup eşyaları taşımaya başladık. Teker teker bütün sınıfların eşyaları taşındı. Yalnız benimki kaldı. Benim sınıfa da yarın taşırız diye yatmaya gittik. Evimde misafir olarak kayınpederim var. Sayıklamışım. Kayınpeder bile duymuş. Ama ben rüya görüyordum. Rüyamda sınıf sınıf okulumuz teftiş ediliyor. Elllerinde liste olanlar teker teker kontrol edip 'Tamam!' diyorlar. Benim sınıfıma gelecekler diye ben telaş ediyorum sayıklamam ondan. Uyandım tekrar uyudum, yine aynı rüya yine aynı telaş! Neyse sıra benim sınıfa geldi. Kapıyı açtılar her şey yerli yerinde... 'Bu da tamam!' dediler. Sabahleyin heyecanla okula gittim, baktım, gerçekten öyle... Allah'ım bu nasıl oldu diye düşünürken, bir öğretmen arkadaş 'Ben en geriye kalmıştım. Baktım sadece burası kalmış, bunu da ben yerleştireyim, diye çalıştım ve işi tamamlayıncaya kadar uğraştım.' dedi."

Tokat'ın bir köyünden öğrenci olarak Gürcistan'a giden, sonra öğretmen olan bir eğitim gönüllümüz de şunları söyledi: "Okul açmak kolay olmadı. Mesut Bey, 'Her gece dua edelim.' diyor. Altı ay bekledik. Milli Eğitim bakanına yazı verildi. Bakan kabul etti ve bir bina verdi. Ama bina Tiflis valisinden alınacak. Tam bu sırada Milli Eğitim bakanı da görevinden alındı. Ne yapacağız? Telaştayız. Ama dua ediyoruz. Sonra bir de baktık, bakan bu sefer Tiflis valisi olmuş. Böyle olunca binayı bize verdi."

Eğitim gönüllülerimiz Somali'ye gidiyor, güzel bir karşılama oluyor. Ülke fakir, ama güvenli: Elektrik Yemen'den geliyor. Havaalanında Rus uçakları var... Bir uçağın yanında sağlık bakanı ile fotoğraf çektirecektik, pilot mani olmak istiyor, "Bu uçak benim!.." diyor. Bakan kızıyor "Bu topraklar, bu gökler de bizim." diyor. Görevlilere de "Atın bunu!" diyor, alıp götürüyorlar. Fotoğraflar çekiliyor. Sonra pilot gelip özür diliyor.

Milli Eğitim'den emekli üst görevlerde bulunmuş, Rusya'da ve Orta Asya Türk okullarının açılışında desteği olmuş Asuman Sâfi Hanımefendi'yi ziyarete gidiyorlar. Bir hatırasını anlatıyor: "Bir balıkçıdan balık alacağım, fiyatları biraz pahalı geldi. 'Evladım biraz pahalı değil mi?' dedim. 'Öyle ama biz de yurtdışındaki okullara burs gönderiyoruz abla!..' dediler. 'O zaman hiç pahalı değil!' dedim."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bize sadece gülümse dediler

Adanmışların şâhit oldukları ve yaşadıkları olayları sizlere aktarmaya çalışıyorum. Bunlar gerçek olaylar... Bunların unutulmasını istemiyoruz.

Sahabe efendilerimiz için "Ormanın Arslanları" isimli kitaplar yazıldığı gibi o fedakârlık ve cefakârlık yolunda yürüyenlerin de hatıralarından "Ormanın Kaplanları" isimli kitaplar yazılabilir. Bilgi kırıntısı olsa bile doğru olan her şeyi hassasiyetle, toplamak, derlemek, anlatabildiğimiz kadarıyla yazıp anlatmak zorundayız. İnşallah bunlardan belgeseller, film ve dizi filmleri yapılır. Hem gerçekler gözler önüne serilir hem de insanlık için ibret ve ders vesilesi olur...

Avustralya gezimiz sırasında karşılaştığımız eğitim gönüllülerine aynı isteklerimi söyledim. Bazıları kendi el yazıları ile hatıralarını yazıp verdiler. İşte onlardan birisi. Hemşire Emel Öztürk Hanımefendi diyor ki: "Özbekistan Taşkent'te 1996 Eylül'ünde, eşim Ümit Öztürk'ün de şâhit olduğu bir hâdiseyi size beyan ediyorum:

"Saat gece 23 sıralarıydı... Çok hastalanmıştım. Yüksek ateş ve zehirlenme belirtileri iyice bâriz hâle gelmiş; dudaklarım, el ve ayak parmaklarım morarmıştı. Eşim, taksicinin de yardımıyla beni devlet hastanesine götürdü. Taşkent Devlet Hastanesi'ndeki yetkililer, durumumun ciddiyetini anlayınca, bana bakamayacaklarını, hemen şehrin 20 km dışında olan Amerikan Hastanesi'ne götürülmemi söylediler. Ben de bu arada baygınlık geçiriyordum. Saat gece yarısını geçmiş, durumum da iyice ağırlaşmıştı. Taksici bizi Amerikan Hastanesi'nin önünde bırakıp gitti. Hastanenin bütün ışıkları açıktı. Hastanenin iyice yanına vardık ama bütün kapılar kapalıydı. Ortada hiç kimse yoktu. O zaman cep telefonu da yoktu. Saat gece iki olmuştu."

"Eşim beni kucağına alarak, yolun kenarına taşıdı... Şehrin dışındaydık. Sebepler sukut etmişti!.. Tam o çaresizlik anında, upuzun ve beyaz bir otobüs gelip önümüzde durdu. İçerisinden bembeyaz elbiseli iki hemşire, iki doktor indiler. Hiç soru sormadan beni ve eşimi içeri aldılar. İçerisinde dört tane sedye vardı. Bana hemen müdahalede bulundular. İki koluma iki serum takıldı. İki tane de enjeksiyon yaptılar. Sonra tâ şehrin epey dışından, bizi evimize kadar getirdiler. Ama hiç konuşmuyorlardı."

"Eşim onlara 'En azından, bir kartınız, bir telefonunuz varsa, bize verin ki, bir ihtiyacı olan arkadaşımıza yardımcı olursunuz.' dedi. Bize sadece gülümsediler ve gittiler. Ben yaklaşık bir saat sonra kendime geldim... Hayret içinde kaldık... Otobüsün dışında da bir yazı yoktu. Hatta ön tarafında 'Ambulans' yazısı da yoktu!."

"Bu hatıramı, riya oluverir hissiyle, kayıt altına almamıştım."

Biz hârika halleri, irhasat, mucize, keramet, meûnet, istidrac, ihanet diye altıya ayırıyoruz. Bu mesele kanaatimce meûnete girer ki, Cenab-ı Hak, zorda kalan mümin kullarına İlâhi inayet ve yardımını bir şekilde gönderir. Bu kahramanlar, bu adanmış ruhlar bu inayetlere lâyıktırlar diye derin bir inancım var... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şefaath sofrasına icâbet

Abdullah Aymaz 2010.11.22

Almanya'da Müslüman olan bir Rus hanımefendi kızı ile geldiği câmide, sık sık getirilen salavatlardan ve Efendimiz'in (sas) ismi anıldıkça gösterilen saygıdan dolayı "Bu yapılanlarla acaba Hz. Muhammed de Allah'tan daha ön plana çıkarılıp Hristiyanlıkta olduğu gibi bir nevi ilahlaştırılmış olmuyor mu?" diye sormuş...

Elbette öyle bir şey olmuyor. Hristiyanlardan bazıları Hz. İsa Aleyhisselam'a bizzat "ilâh" diye hitap ediyor ve Allah'tan istenilecekleri doğrudan ilâhlık isnadı içinde ondan istiyorlar. Siz onlara meselâ "Okuduğum Kur'an'ın sevabını Hz. Muhammed'in ruhuna bağışladığım gibi, Hz. Musa ve Hz. İsa'nın da ruhlarına bağışladım" deseniz size hemen "Hz. İsa'nın öyle bir şeye ihtiyacı yok. O artık, aşkın ve müteâl bir varlıktır" derler veya diyebilirler. Halbuki biz, bütün peygamberlerin ve Hz. Muhammed Aleyhisselam'ın Allah'ın kulu olduklarını ifade ediyoruz. Tâ başta şehâdet getirirken "Abdühû ve Resûlühû" diyoruz. Cenab-ı Hak, İsrâ Sûresi'nde Mirac'ın başlangıcı olan Ka'be'den Mescid-i Aksa'ya olan mukaddes yolculuğu anlatırken şöyle buyuruyor: "Bir gece, kendisine bazı delillerimizi gösterelim diye kulu Muhammed'i, Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksâ'ya götüren O Zât'ın şânı ne yücedir. Bütün eksikliklerden uzak ve mukaddestir O!" (İsrâ Sûresi, 17/1)

Mirac'ın anlatıldığı Necm Sûresi'nde de yine; "Sonra yaklaştı ve iyice sarktı. Öyle ki, araları kâb-ı kavseyn (yayın iki ucu arası ile ifade edilen vücub ve imkân arası kadar) veya daha az kaldı. O da kuluna (Muhammed'e) vahyetmek istediği her şeyi vahyetti. Gözlerinin gördüğünü kalbi yalan saymadı." (Necm Sûresi, 53/8-11) buyurularak hep Efendimiz'in (sas) kul olduğuna vurgu yapılmıştır. Risale-i Nur'dan Mektubat risalesinde, Peygamber Efendimiz'e (sas) çok salavat getirmenin hikmeti ve bolca O'na rahmet duasında bulunmanın sırrı şöyle izah ediliyor: "Muhammed Aleyhisselam, bütün ümmetinin saadetleriyle alâkadar ve bütün ümmetinin fertlerinin her nevi saadetlerinden de hissedârdır. Aynı şekilde ümmetinin uğradığı her nevî musibet ile de endişedârdır. Peygamber Efendimiz'in (sas) saadet ve kemâlat mertebeleri hadsiz olmakla beraber; hadsiz ümmetinin, hadsiz bir zamanda her çeşit hadsiz saadetlerini de hararetle arzu etmektedir ve onların karşılaştıkları hadsiz ve türlü türlü bedbahtlıklardan da müteessir olmaktadır. İşte böyle bir durumda bulunan Muhammed Aleyhisselam hadsiz salavâta, duaya ve rahmete lâyıktır ve muhtaçtır." (24. Mektup, 1. Zeyil, 2. Nükte) Ezandan sonra Efendimiz'in (sas) şefaatine hak kazanmak için okuduğumuz duada da şöyle diyoruz: "Allah'ım! Ey bu tam davet ezanın ve kılınmak üzere bulunan namazın mukaddes Rabbi! Peygamberimiz Hz. Muhammed'e vesileyi, fazileti ve yüksek dereceyi ihsan et. Onu, kendisine verdiği 'Makam-ı Mahmud'a eriştir. Şüphesiz Sen sözünden caymazsın." Makam-ı Mahmud, Efendimiz'in (sas) umum ümmetine şefaati kübrasına işarettir. Mesnevi-i Nuriye'de bu hususta şöyle denilmektedir: "Nebi-i Zîşân Efendimiz'in (sas) Makam-ı Mahmud'u İlâhî bir mâide ve Rabbânî bir sofraya hükmündedir. Evet, tevzi edilen lütuflar, feyizler, nimetler o sofradan akıyor. Resûl-i Zîşân Efendimiz'e (sas) okunan salavât-ı şerife, o sofraya edilen dâvete icâbettir. Böylece, salavât-ı şerifeyi getiren adam, Peygamberimiz'in (sas) zâtını bir sıfatla tavsif ettiği zaman, o sıfatın nereye taalluk ettiğini düşünsün ki, tekrar tekrar salavât getirmeye teşvikçisi olsun." Barla Lâhikası'nda da şöyle deniliyor:

"Resûl-i Ekrem, hem abd (kul), hem resûl olduğundan, ubûdiyet (kulluk) cihetiyle 'salât' ister, risâlet (peygamberlik) cihetiyle 'selâm' ister ki: Ubûdiyet halktan Hakk'a gider, mahbubiyet ve rahmete mazhar olur. Bunu 'es-salât' ifade eder. Risâlet, Hak'tan halka bir elçiliktir ki, selâmet, teslim ve memuriyetinin kabul ve vazifesinin icrâsına muvaffakiyet ister ki 'selâm' lâfzı onu ifade ediyor. Hem, biz 'Seyyidinâ' lâfzı ile tabir etmekle diyoruz ki: 'Yâ Rab! Yanımızda elçiniz ve dergâhınızda elçimiz olan reisimize merhamet et ki, bize sirâyet etsin." Efendimiz'e (sas) getirilen salavatlar ve gösterilen saygılar hâşâ onu ilahlaştırmak için değil, bir abd ve resûl olarak, biz ümmeti hakkındaki şefaati sofrasını genişletmek içindir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hayırdan hayır doğar

Abdullah Aymaz 2010.11.28

Viyana'dan Budapeşte'ye gelirken Kırşehirli Ramazan Bey ile yolculuk yaptık. Biz Kırşehir'e yurt açmaya gittiğimizde üç yaşında imiş...

Aras soyadının ta Samanoğulları'na dayandığını söylüyor. Babası annesiyle hacda imiş. Kırşehir Caca Bey Camii'nin imamlığından emekli imiş... Bizim zamanımızda açılan yurttaki kurslara devam etmiş. Şimdi Viyana'da bir kitabevi işletiyormuş.

Yol boyu sohbet ettik. Dr. Zihni Bey'i tanıyor. Nöroloji uzmanı olan Zihni Bey'i Ege Üniversitesi'nden tanıyordum... Birkaç aylık arkadaşlığımız, aynı evde beraberliğimiz olmuştur... Prof. Dr. Ali İhsan Bey ile Ege Tıp'ta beraberdiler... Ali İhsan Bey Cumhurbaşkanımız Abdullah Gül Bey'in dayısı Dr. Ahmet Satoğlu'nun asistanlarındandı...

Ramazan Bey beni 1984'lere aldı götürdü. Yurt açmak için Kırşehir'e ilk geldiğimizde bir arkadaşımızın kısa dönem askerlik arkadaşı Hüsamettin beylere misafir olmuştı. Bize Kürt pilavı yediren Hüsamettin Bey hoş bir insandı. Bize "Ya Hû kardeşim... Ankara'da okurken ben de Risale okunan evlere gittim. Ama diğer arkadaşlar bol bol kitap okuyor, yüzleri nurlanıyordu. Ben aynaya bakıyorum, bir türlü o hali göremiyordum. Zaten benim kitap okuma şevkim yoktu. Onun için oradan kendim ayrıldım. Ben eylem adamıyım, diyerek ayrı bir yol tuttum." diyordu. Bütün gece yanımıza gelen arkadaşları ile Dâr'ül-harp, dâr'ül-İslam, cuma namazı konuları üzerinde durdular. Bizim böyle münakaşalarla vakit harcamaya niyetimiz yoktu. Onun için gecenin geç vaktinde bile, karkası bitmiş bir binayı, yurt olur mu, olmaz mı diye bakmaya gittik. Geldiğimizde aynı konular tartışılıyordu. O güzel, o hoş insan şimdi ne yapıyor merak ediyorum...

Sonra Kapıcı Camii yakınında bir otel bulduk. Orasını yapacağız ama o zaman başına müdür olarak koyacağımız arkadaşımız yok. Konya'ya dönerken hemen yolumuzun üzerindeki Ortaköy'e varıp orada matematik öğretmeni olan arkadaşımız Yusuf Bey'i bulduk. Anlattık. "Ben hemen istifa edip gideyim." dedi. Allah razı olsun hiç tereddüt etmedi. Bunu duyan cami arkadaşları "Yusuf sen ne yapıyorsun? Sen deli misin? Devlet memurluğu bırakılır mı? Yarın belki maaşının yarısını bile alamazsın; vazgeç!" demişler. O küçük boylu ama büyük ruhlu, levent yürekli Yusuf'umuz "Yazıklar olsun size! Bana destek olup, teşvik edeceğinize neler söylüyorsunuz. Mesele maaş ise ben domates satar bir öğretmen maaşından bile fazla para kazanırım... Mesele o değil... Şimdi fedakârlık zamanı!" diye onları ikaz edip utandırmış. Gerçekten kışın ortasında eski olan kalorifer teşkilatı bozulunca, yarı beline kadar suların içinde o Koca Yusuf'a kaç defa kalorifer kazanını tamir ederken şahit oldum... Her hatırlayışında gözlerim dolar!. Allah razı olsun. Kırşehir'de çok emeği vardır...

Yusuf Bey hemen valinin ziyaretine gider. O zamanki vali Fikret Bey, Yusuf'a sahip çıkar... Aralarında "gümüş eğrililer" sohbetini çok dinledim. Bunu Çerkez kardeşlerimiz çok iyi bilirler. Yusuf'u belediye başkanı ve yardımcısı ile tanıştırr... Onlar da yurt yeri için arsa bulmasına yardımcı olurlar. Şimdi kolej olan binanın temeli Yusuf Bey'in eliyle ta o zaman atılır...

Kırşehir'in o zamanki kıt imkânları içinde yapılanlar aslında çok mühimdir...

O yurtlardan yetişenler şimdi Viyana'da, Budapeşte'de okullar, yurtlar açmak için uğraşıyorlar... Hayırdan hayır doğarmış... Kısır çekişmelerden de nelerin doğacağı malum. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir Macar'ı himaye için eli binimiz...

Budapeşte'nin Budin tarafındaki Hakkı Bey'in butik oteli Hotel Budin'den Hakkı Bey ile beraberce Buda ile Peşte'yi birbirine bağlayan Duna (Tuna Nehri) köprülerinden Erjebet (Elizabet) Köprüsü üzerinden Peşte'ye doğru geçerken dedi ki: "Bu köprü'nün bir ismi de Beyaz Köprü'dür.

Budapeşte'nin Peşte tarafında hemen köprü bitiminde kiliseden dönme bir câmi vardı. (Bana cami'yi gösterdi. Tabii şimdi artık cami değil. Mihrabının yeri dışarıdan bile belli olduğu için görülüyordu. A.A.) Bu câminin mihrabında bulunan âyetler yakın zamana kadar duruyordu ama öğrendiğimize göre yeni silinmiş... 1686'da Budapeşte'ye gelen Elsner Deszö isimli İtalyan gezginin yaptığı bir gravürde (Bu gravürü daha sonra ben de gördüm. A.A.) pek çok câmi görülüyor. Ama artık hiçbiri yok. Bunları yok edenler Macarlar değil... Macaristan'a hâkim oldukları zaman Avusturyalılar, bütün câmi ve mescitleri tahrip edip yıktılar. Macarlar Mohaç'ı hiç unutmamışlardır ama Mohaç'ta bir müze vardır ve Szigetvar'da (Zigetvar) ise Kanunî Sultan Süleyman'ın büyük bir heykelini yapmışlardır. Bu hoşgörüyü Avusturyalılarda bulamazsınız. Hatta Macarların havaalanlarında şöyle bir reklamla karşılaşabilirsiniz: 'Romalılar 400 yıl. Osmanlılar 150 yıl. Sovyetler 45 yıl. Herkes planladığından fazla kalıyor. Siz de Budapeşte'de bir gece daha kalmak istemez misiniz' (Osmanlı atalarımız aslında bu ülkeyi çok sevmiş ve Budin'e 'Nazlı Budin' ismini vermişlerdir. A.A.) Nazlı Budin'den mecburen ayrılırken, Temeşvarlı Gazi Aşık Hasan, Nazlı Budin'i şöyle konuşturmuştur: 'Olmuş idim bir zaman ben sedd-i İslâm'a kilid / Nice canlar din yolunda, uğruma oldu şehid / Tâ kıyamet haşrolunca kesmezem Hak'dan ümid / Bir gün açıla baht-ı siyâhım, der Budin.' Tuna Nehri doğu ile batı arasında bir sınır olmuş atalarımız için. Akıncılar birbirlerine "Tuna'yı kaç defa geçtin ki?" diyerek lâf atarlar ve 'Ben senden daha fazla Tuna'yı geçtim!.' diye iftihar ederlermiş. Bu akıncı ruhlar çil çil altınlar gibi pek çok eseri de arkalarında bırakmışlar..."

Daha sonraki dönemlerde, Avusturya'ya karşı özgürlük hareketleri sırasında ülkemize sığınan bütün Macar ileri gelenlerini her zaman himaye etmişizdir. Bunlardan birisi İmre Thököly'dir. (Türk aşığı Macar Kralı'nın mühründe şu ifade yer almış: Muhib-i Ali Osmanım, itaat üzreyim emre. Kral-ı Orta Macarım ki namım Thököly İmre.) Avusturya İmparatorluğu tarafından başında bulunduğu krallık yok edilince, İstanbul'a iltica etti. 23 Eylül 1701'de İzmit'e yerleşti. 13 Eylül 1705'te vefat etti.

Daha sonra İmre Thököly'nin üvey oğlu olan ve onun mücadelesini Habsburglara karşı devam ettiren II. Ferenc Rakoczi de yetmiş bin kişiye ulaşan ordusuyla sürdürdü. Bayrağının üzerine "Cum Deo pro patria et libertate" (Tanrı ile Vatan ve Özgürlük için) yazdıran Rakoczi, nihayet III. Ahmed'in daveti üzerine 1717 yılında Edirne'ye gelmiştir. Pasarofça anlaşmasında Avusturyalılar Rakoczi'yi istemişlerdir. Sadrazam Damat İbrahim Paşa bu isteği sert bir dille reddetmiştir. Padişah ile görüşen Rakoczi şöyle demiştir: "Sultan ve Sadrazam, Hristiyan beylere kıyasla daha centilmen davranmışlardır."

Türkiye'ye sığınanlardan birisi de Lajos Kossuth'dur. 1.120 kişilik kafilesiyle beraber Lajos, Sultan Abdülmecid tarafından kabul edilmiş ve Kütahya'ya yerleştirilmiştir. Lajos, "Bugünkü hayatım ve hürriyetime sahipliğim, Avusturya ve Rusya'nın tehditlerine, baskılarına rağmen, beni ve arkadaşlarımı muhafaza eden Türkler sayesinde." demiştir. Sultan Abdülmecid ise, bütün tehdit ve baskılara şöyle cevap vermiştir: "Ecdadımın 600 seneden beri bunca fedâkârlıkla muhafaza ettiği himaye hakkım ortadan kaldırılmak isteniyor. Bir Macar'ı 50 bin Osmanlı kanı dökerek yine muhafaza ederim!."

Bu fedâkârlığı bütün dünyanın bilmesi gerekir ki, dünyadaki yeni fedâkârlıklar ve yüz akımız eğitime adanmış gönüllülerimizin gayretleri anlaşılabilirsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah rızası

Abdullah Aymaz 2010.12.05

27 Kasım 2010'da Frankfurt'ta Katolik Üniversitesi'nde Hizmet'in eğitim anlayışı ile Cizvit eğitim anlayışı üzerine akademisyenler tarafından bir konferans düzenlendi. Bu konferansa açılış konuşması yapmam için ben de davetliydim.

Açılış konuşmasını üniversitenin rektörü Prof. Heinrich Watzka Bey yaptı. Üniversitenin kuruluş gayesini anlattıktan sonra, "Bu müessesede kuruluşundan günümüze 84 senedir ilk defa başka bir dinden insanlarla bir program yapılıyor. Yani Müslüman bir kuruluşla (FID e.V.) bir ilk gerçekleştirdik." dedi.

Prof. Watzka'dan sonra Episkopos Karlheinz Diez Bey bir konuşma yaparak, kendisinin Cizvit olmamasına rağmen onların okullarında okuduğunu söyleyerek onlara teşekkür etti. "Ben bu konferansta, eğitimle nasıl bir insanın eğitileceğini ve hem maneviyat hem de seküler bir anlayışla eğitimin nasıl verileceğini öğrenmek istiyorum. Bu merakımı tatmin edeceğinizi ümit ederim." dedi.

Ondan sonra bana söz verildi. Özetle şunları söyledim:

"40 yıldan fazla bir süre evvel başlayan bir eğitim hizmetinin içinde bulunmuş birisi olarak dünya çapında bir vizyona ulaşan bu hizmetin bugün bu önemli akademik müessesenin salonunda analizinin yapılması beni cidden heyecanlandırmaktadır. Bu eğitim hizmetinin öğretmenlerden beklentilerine bakılırsa şunları görebiliriz:

"Eğitim gönüllülerinin, her şeyin merkezinde Hakk'ı görmeleri gerekir. Cenab-ı Hakk'ın kullarına bahşettiği evlatlarını, yani onların hayat cevherlerini Allah sevgisiyle eğitmeye çalışmalıdırlar. Ama bir heykeltıraşın yonttuğu maddeyi kendisine benzetmesi gibi değil, sanatkâr bir kuyumcunun elindeki inci, mercan, yakut veya elması kabiliyetine göre motif motif ve nakış nakış işlediği gibi, eğitimci, ruhunun mâna ve soluklarını aksettirmeye çalışmalıdır. Ayrıca 'ferdin çiçek açması', kendi kabiliyetlerini göstermesi için de gayret göstermelidir. Ama 'ferdin çiçek açması' sağlanırken, bunu onun bir gurur meselesi yapmaması ve kendisini insanlık topluluğunun bir parçası bilmesi ve görmesi, ayrıca tevazu ile insanlığa vereceği hizmetin Allah katında mukaddes bir iş olduğunun şuuru varması da temin edilmelidir. Şu söylediklerim belki iğne ile kuyu kazmaktan daha zordur ama buna mecburiyet var. Bu zorun başarıldığına şahit olmakla bahtiyar oluyoruz.

"Eğitime adanmışlar ders verirken ilim ve fennin gerçeklerinin imana zıt olmadığını da belirtmelidirler. Çünkü insanda vicdan ve kalb de var, akıl ve fikir de var. Bunları yaratıp bir yerde toplayan kudret, bunların birbirini inkâr etmesine sebep olacak icraatta bulunmaz.

"Eğitim hizmeti verenler, rehberlik olarak, öğretmen, öğrenci ve veli üçayağındaki diyalogun önemini idrâk ederek, bu sacayağındaki bağı hiç unutmamalı ve gereğini yerine getirmelidirler.

"Eğitimciler sözleri ve davranışları ile öğrencilere insanî evrensel değerleri telkin etmelidirler. Bu değerler zaten semavî dinlerdeki telkinlerden alındığı ve artık insanlığa mal oldukları için her dinden insanın hatta dinsizlerin de müşterek kabul ettikleri güzelliklerdir.

"Eğitimciler asla dayatmacı bir tutum içinde olmamalıdırlar. Adanmışlık ruhu ile iyilikleri, güzellikleri sadece yaşamalıdırlar.

"Bu adanmış ruhlar daima mükemmeli yakalamaya çalışmalı; yaptıklarını yeterli görmemeliler. Öğrencilere ümit ve güven aşılayarak kabiliyetlerine göre yüksek ve yüce hedeflere yönlendirmelidirler. "

Benden sonra Süleyman Bağ Bey, bu hizmet eğitiminin tarihçesini kısaca ele alıp eğitimcilerin taşımaları gereken üç özelliği (Allah rızası, ihlâs, müsbet hareket) teker teker ele alıp izah etti. Konuşmasını Almanca

yaptı ama bu kelimeleri aslî şekilleri ile "Allah rızası", "ihlâs" ve "müsbet hareket etmek" diyerek Türkçe telaffuz etti; Almanca olarak izah etti.

Salonda akademisyenler çoğunlukta ve ekserisi de Alman idi. Bazıları dikkatle not alıyorlardı.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çad'da kurban

Abdullah Aymaz 2010.12.06

Bu Kurban Bayramı'nda Çad'a kurban kesmek ve dağıtmak için giden İbrahim Homan Bey'in gönderdiği mektubu sizlere arz etmek istiyorum:

Allah'a sonsuz hamd ü senalar olsun ki bu Kurban Bayramı'nı da muhtaç insanların yılda bir defa da olsa et yemelerine bizleri vesile kıldı. Etiyopya Havayolları ile Frankfurt'tan altı saatlik uçuşla önce Etiyopya'nın başşehri Adisababa'ya, oradan 14 saatlik beklemenin ardından dört saatlik bir uçuşla Çad'ın başşehri N'Djamena'ya (En Camena'ya) ulaştık. Uçaktan inince kuru ve sıcak bir hava yüzümüzü kavurdu.

Bizi karşılamaya gelen ülkemizin yüzakı Tchado-Türk Koleji'nin fedakâr öğretmenleri, bizi okulumuzun lojman olarak kullanılan en üst katına yerleştirdiler. Tanışma faslından sonra vazgeçilmez içeceğimiz çayı yudumlarken Mehmet Ali Bey, gelmeden önce gördüğü rüyasını bizlerle paylaştı. Erkek berberi olan Mehmet Ali Bey, işçisine bayram izni verdiği için kendisine gelen samimi arkadaşı Cemil Bey'e bu yolculuğa çıkamayacağını birkaç defa tekrarlıyor. Ama Cemil Bey, "Sen gitmezsen ben de gitmem." deyince dayanamayıp "Tamam!" diyor. O gece gördüğü rüya ile ilgili şunları söylüyor:

"Önümde giden üç kişiyle beraber çölde yürüyoruz. Onlar önde giderken, sağımızda ve solumuzda bulunan delikleri kapatarak ilerliyorlar. Ben aklımdan, ne kadar da hicret yoluna benziyor, diye geçiriyorum. Arkamdan bir ses, 'Evet, bu hicret yoludur. Önünde gidenler de Hz. Ebu Bekir (ra), Hz. Ömer (ra) ve Hz. Ali (ara)'dir.' dedi. Ben de 'Peki Efendimiz (sas) nerede?' diye sordum. Aynı ses 'O (sas) ruhaniyetiyle sizinle beraber. Gideceğiniz yerde sizinle beraber olacak.' dedi. Sonra uyandım ve ne kadar isabetli bir karar verdiğimi anladım."

Oradaki bütün arkadaşların duygulanmasıyla bir an sessizlik oldu ve biz bu rüyayı dua kabul ederek "Amin" dedik. Bayram namazını başşehrin en büyük camisinde kılmak üzere gittiğimizde caminin etrafını silahlı askerlerin çevirdiğini gördük, hayret ettik. Sebebinin namazdan çıkışta, bir saat caminin içinde bekledikten sonra öğrendik. Meğer Cumhurbaşkanı orada imiş. O çıkmadan kimseyi bırakmıyorlarmış. Daha sonra arkadaşlarımızın önceden satın aldıkları kurbanlıkları kesmek üzere kesim yerine geçtik.

İki gün iki ayrı kesim yerinde 170 büyükbaş hayvanı kurban ettik. Bu kesimleri polis ve askerin korumasında gerçekleştirdik. Zira halk çok muhtaç olduğu için; bize kalmaz önce ben alayım, düşüncesiyle çok izdihama sebebiyet veriyorlar. Öyle anlar oldu ki havaya ateş açmak zorunda kaldılar. Etlerin bir kısmını iç savaşlarda anne ve babalarını kaybetmiş yetim çocukların kaldığı yetimhanelere, bir kısmını şehrin 30-40 km dışında yaşayan elektrikleri bulunmayan, suları da teker teker bir kuyudan temin edilen beş köye götürüp yanımızda getirmiş olduğumuz oyuncak, çikolata ve giysilerle birlikte dağıttık.

Köylerde toplanan kalabalık önce bizleri misyonerler zannettiler. Çünkü bu zamana kadar buralara sadece onlar gelmiş. Ancak bizler Allah (cc) selamı ile selamlayınca "Aaa bunlar bizim gibi Müslüman!" diyerek bizlere ve kendilerine kurban gönderenlere bol bol dualar ettiler. Rabb'im bu yaptığımız işi eksikleriyle kabul buyursun. Bu ülkede okuyan insan sayısı olmasının gerekenin çok altında. Fedakâr Türk Koleji öğretmenleri onlara

iyi bir nesil yetiştirmek için oradaki bütün sıkıntılara rağmen görevlerini en iyi şekilde sevgi tohumları ekerek yerine getirmeye çalışıyorlar. Rabb'im yâr ve yardımcıları olsun. İnşaallah yetişen genç nesiller, gelecekte halkı ile iç içe yaşayan, her şeyini onlarla paylaşan büyükler olurlar da bu ülkeler kendilerini kurtarır, Âmin!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ah dâvâm!..

Abdullah Aymaz 2010.12.12

1986'da ilk defa Van'a gitmiştim. Meşhur Van Kalesi'ne de çıkmıştık. Bu kale Bediüzzaman Hazretleri'nin tabiriyle, yekpâre bir taş şeklinde... Evliya Çelebi'nin ifadesiyle çökmüş bir deveye benzemekte.

Urartulardan kalma mağara biçiminde yedi-sekiz kral mezarına sahip. Etrafı başta Horhor suyu olmak üzere tatlı sularla çevrili. Dibinde Horhor Medresesi var. 18 sene Van'da kalan Bediüzzaman Hazretleri Horhor Medresesi'nde de ders vermiş. Okumak için gelen talebelere, "İki-üç gün burada kalıp bir bakın eğer beğenirseniz, o zaman benim de bir şartım var, eğer kabul ederseniz, ben de sizi talebeliğe kabul ederim." diyormuş. Beğenenlere şart olarak "Benim talebelerim, ölünceye kadar benden ayrılmamalı." diyormuş. Ayrılmamayı kabul edenleri, o da kabul ediyormuş. Bu, uzun soluklu bir anlaşma. Onun için Birinci Dünya Savaşı başlayınca talebeleriyle beraber o da vatan müdafaasına katılmış. Bazı küçüklere, izin verse de, hakkını helâl etse de onlar kendisinden ayrılmamışlar. Yeğeni Ubeyd bunlardandır. Bu savaşta şehit olmuştur. Ubeyd hakkında Mektubat isimli eserinde şöyle demektedir: "Ubeyd isminde bir yeğenim talebem vardı. Benim yanımda ve benim yerime şehit olduktan sonra, üç aylık mesafede (Rusya'da) esarette bulunduğum zaman, nereye gömüldüğünü bilmediğim halde, bence sâdık bir rüyada, yer altında bir menzil suretindeki kabrine girmişim. Onu şehitlerin hayat tabakasında gördüm. O beni ölmüş biliyormuş. Benim için çok ağladığını söyledi. Kendisini hayatta biliyor. Fakat Rus'un istilasından çekindiği için, yer altında kendine güzel bir menzil yapmış." (Birinci Mektup, Birinci Sual)

Van Kalesi bünyesindeki mağaraya benzer odaları da gördük. Bediüzzaman Hazretleri Sikke-i Tasdik-i Gaybî isimli eserinde şöyle bir hatırasını anlatıyor. "Van Kalesi ki, iki minare yüksekliğinde sırf dağ gibi bir taştan ibarettir. Eskiden kalma oda gibi bir in kapısına gidiyorduk. Ayağımdaki kunduralarımın kaymasıyla, iki ayağım birden kaydı. Tehlike yüzde yüz... Başka dayanma noktası kalmadığı halde, büyük bir dayanağa basmışım gibi üç metrelik bir kavisle (daire çizerek) o mağaranın kapısına atılmışım. Hem ben, hem beraberimde bulunan arkadaşlarım (bu durumu) ecel gelmediği için, sırf Allah'ın bir koruması olarak hârika bir gaybî imdat telakkî ettik." diyor.

Bu olayı anlatan talebesi Vanlı Molla Hamid Ekinci, "Bir seferinde hızlı hızlı mağaraya doğru giderken ve tam inecekken birden ayakları kayıyor. Ayağını koyacak, eliyle tutunacak bir yer bulamayan Üstad, bir an boşlukta kalıveriyor. O an bile kendi canı ve hayatı aklına gelmiyor. Davasını yani dine ve millete hizmeti düşünüyor. Sesinin çıktığı kadar bağılıyor. 'Dâvâm! Ah dâvâm!' diyor." Normalde bir mümin böyle bir durumda gayr-i ihtiyari şehadet kelimesi getirir... Ama bir insan mefkûresiyle, davası ile bütünleşmişse ve bu dâvâ, şehadet kelimesini de içine alan i'lâ-yı kelimetullah dâvâsı ise, böyle bir anda "Eyvâh i'lâ-yı kelimetullah dâvâsını bütün dünyaya anlatamadım, duyuramadım. Ah dâvâm, seni yüceliğine uygun yükseklerle çıkaramadan ölüp gidiyorum" diyerek hayıflanmak, sırf ahirete imanlı olarak gidip kendini kurtarma adına söylenen bir şehadetten elbette daha üstün bir söz söylemektir.

Bu hatıralardan 24 sene sonra şimdi yine ikinci defa Van'dayım. Van çok değişmiş ve gelişmiş. Merkür TV'ye de uğradım...

Genç bir öğretmen olan Doğan Bey bir rüyasını anlattı:

"Rüyamda Peygamber Efendimiz'in (sas) naaşını büyüklerimiz sırtlarında Van'a getirirken gördüm. Efendimiz (sas) artık Medine'de değil Van'da kalmak istiyormuş. Kendisi için Van'da çok güzel bir kabir yapıldı. Dünyanın dört bir yanından taziye gelinir gibi Van'a ziyarete geliniyordu. Gelenler de Efendimiz'in (sas) kabrinin başında ağırlanıyor ve uğurlanıyordu."

Bu rüyada, Van ve Vanlılar için büyük bir müjde olduğunu düşünüyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bazı sohbetlerden...

Abdullah Aymaz 2010.12.13

Bazı sohbetlerden aldığım bölümleri parça parça da olsa sizlere aktarmak istiyorum:

"Boynuzsuz koyun, kendisine zulmeden boynuzlu koyundan mahşerde hakkını alacak." meâlindeki hadis-i şerif üzerinde müzakere ederken, fitratlarını bozan bazı canavar hayvanların dışındakilerin normal fitrî beslenme zincirine uygun hareket ettikleri, daha çok kaçamayan hastalıklı hayvanları avlayıp yedikleri, böylece "doğal" değil "irâdî" bir seleksiyonun uygulanarak güzel bir ahengin kurulduğu anlatıldı. Bir arkadaşımız, "Bir belgesel seyreliyordum. Kutup ayısı buzu delip fok balığını avlamak için başında beklemeye başladı. Başlangıçta ayıya kızıyordum. Ama saatler geçti, ayı aç vaziyette beklemeye devam etti. O kadar ki, artık bizar oldu. Bu sefer ben de şu ayının karnını doyuracak bir şeyler çıksa diye dua etmeye başladım." dedi.

Amerika'daki Bosnalılar 'gençlerimiz ne olacak' diye düşünüyorlar. İkinci Dünya Savaşı'nda ABD'ye kaçanların çoğu asimile olmuş. Son katliamda gelenler de asimile yoluna girmişler. Hiç olmazsa Bosna'ya dönsünler diye düşünürken, Avustralya'da eğitim gönüllülerimizi tanıyan Aras Bey, bu Boşnak ileri gelenlerini Türkiye'ye getiriyor, gezdiriyor. Bizim aslına ve köküne bağlı yetişmiş gençlerle tanıştırıyor ve sonra Bosna'daki Türk okullarına götürüyor. Bunun üzerine "Ümitle dolduk" diyorlar... Şimdi bir istekleri var. "Bazı İslam ülkelerinde dîni tahsil yapıp gelenlerin tavırları itici oluyor. Ama Türkiye'de yetişenlerin hâli başka!.." diyorlar...

Arkadaşımız Sait Bey dedi ki: "New York'ta 1907'de Polonya'dan gelen Tatarların yaptıkları bir cami var. Şimdi müze.. Kütüphanesi Osmanlıca kitaplarla dolu... Nesiller kaybola kaybola bitmiş. Bir ara bunların cenazeleri bile kiliselerden kalkar olmuş. Ama şimdi senede iki defa açılıyor. O da Ramazan ve Kurban bayramlarında. Şöyle de bir karar almışlar: 'Artık cenazelerimiz bundan sonra câmiden kalsın.' Bütün bunlar, şevk ve destek bekliyorlar..."

Bir arkadaşımız da dedi ki: "Kamboçya'da Ebu Ubeyde Camii'ne gittim; 50 tekbirle bir namaz kıldılar!.. Ama Endonezya'da Suwato amca ile tanıştım. Bana dedi ki: 'Ben kimsesiz fakir bir çocuktum. Hristiyan oldum. Sonra kendim Müslümanlığı tercih ettim. Çalıştım, gayret ettim, büyük bir iş sahibi oldum. İşyerimde 600 işçi çalışıyor. Artık işyerimin bir bölümünde din dersleri de veriliyor.' Suwato amcalar internetten Hocaefendi'nin eserlerine ulaşmışlar. Endonezcaya tercüme ettirip bastırmışlar. Bizimkiler 'İzinsiz nasıl bastırırsınız?' deyince, 'Tamam, hatalıyız ama çok sevdik ve beğendik, onun için yaptık, bunun için her cezaya razıyız.' demişler. Bizimkiler de 'Ceza olarak diğer kalanları da tercüme ettirip bastıracaksınız!..' demişler. Sonra Türkiye'ye gelip okulları görünce kendileri bir okul yaptırıp eğitime adanmışlara teslim etmişler. Ama etraftan Suwato amcaya bazıları, 'Türkler İslamiyet'i kaldırıp dinden çıkmadı mı? Siz kâfirlere nasıl okul verirsiniz?' diye karşı çıkmışlar. O da 'Siz bir şey bilmiyorsunuz!' diyerek sömürgecilerin bu iftira ve propagandalarına karşı durmuş. Bir müddet sonra gerçek anlaşılmış, o tenkit edenler de çocuklarını bu okullara kaydettirmişler."

Hayırlı işlerin çok muzır mânileri olduğu için sabırlı olmak hatta "zamanın çıldırtıcılığına karşı sabırla" güzel işlere devam etmek gerekir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kur'an'ın canlı tefsiri

Abdullah Aymaz 2010.12.19

1966 yılının ilk aylarından birinde hafif yağmurlu bir pazar günü Hisar Câmii'nde, bir vaaz veriliyordu. İzmir'e yeni bir vâiz gelmişti.

Vazifesi Kestane Pazarı Câmii'nde idi ama nedense ilk konuşmasını orada yapıyordu. Bizim kaldığımız İmam-Hatip ve İlahiyatta Öğrenci Yetiştirme Derneği'nde de müdür olacaktı. Onun için merakla dinlemeye gitmiştim. Câminin içi doluydu, arka sıralarda bir yerde oturup dinlemeye başladım. İhsandan ve Kur'an'dan bahsediyordu. "İnsan ki," deyip, ruhunun ruhlar âleminden, hâfızasının Levh-i Mahfuz'dan birer nümûne olduğunu, cihanları içinde topladığını söylüyordu. Meselelerin mücerret bırakılmayacağını, misallendirileceğini, müşahhas hale getirileceğini, bunun için de örneklerin sahabelerden alınacağını söylüyordu. O Efendilerimizden de "Kur'an'ın canlı tefsirleri sahabeler" diye söz ediyordu. Böyle bir sözü ilk defa duyuyordum, bana çok tesir etti. O sözü hiç unutmadım...

Evet, Kur'an'ı Kerim, "Muhakkak ki, Allah'tan gerçek mânâda, ancak âlimler haşyet duyar." (Fâtır Sûresi, 35/28) buyuruyor. Bunun mânası, çok bilgi sahibi olan ulemâ değil; ilmiyle amel eden âlimlerdir. Sahabe efendilerimiz de işte bildikleriyle amel edip yaşayışlarıyla Kur'an'ı tefsir edenlerdir. Bunlar onun için çok tesirlidirler...

Prof. Dr. Ali Köse Bey "Neden Müslüman oluyorlar?" başlıklı yazısında diyor ki: "...Bu İngiliz, İslâm'la 1955 yılında asker olarak gittiği Süveyş Kanalı'nda tanışmış. 'Bizim kışlada Mısırlı bir müstahdem vardı. Adı Abdullah'tı. Bir gün beni çok etkileyen bir olay oldu. Saatimi komodinın üzerinde unutmuştum. Geri geldiğimde saatimin yerinde yeller esiyordu. Bana tembihlenen 'Mısırlılara asla güvenme!' sözünü hatırladım. Biraz sonra Abdullah geldi. Odayı temizlerken saati görmüş ve çekmeceye koymuş. Saatimi çekmecedan çıkarıp bana verdi ve şöyle dedi: 'İslâm'da hem hırsızlık yapmak hem de hırsızlığa teşvik edecek şekilde kıymetli eşyalarını ortalığa koymak yasaktır.' Hırsız zannettiğim bu insan bana çok farklı bir ahlâk dersi vermişti.'(...) Üniversitedeki Müslüman arkadaşlarının aile yaşayışından, kadın-erkek ilişkisinde gözettikleri kurallardan etkilenerек Müslüman olan bir üniversite öğrencisiyle tanışmıştım Londra'da. İsmi Mark'tı. Evlilik dışı bir ilişkinin çocuğuydu Mark. Babası annesini terk etmişti. Hayatı acılarla doluydu. 'Benim annem-babam Müslüman olsaydı, bu kuralları gözetselerdi ben bu acıları yaşamayacaktım.' diyordu, içinden bir ses..."

a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Duya duya, doya doya

Abdullah Aymaz 2010.12.20

Kur'an ve ezân-ı Muhammedî'nin insanların ruhları üzerinde derin bir tesir bıraktıkları muhakkak... Onun içindir ki, cinnî ve insî şeytanlar insanları Kur'an'dan ve ezândan uzak tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Enteresandır, pek çok mühtedî ezânın tesirini anlatırken hep aynı kelime ve cümlelerle şöyle diyorlar: "İlk defa ezânı duyunca tozlu yollardan kendi evime döndüğümü hissettim..."

İsveç'in İstanbul eski Başkonsolosu Prof. Dr. Ingmar Karlsson bir röportajında şöyle demişti: "Daha önce Şam'da görev yapmıştım. Oradan tayinimiz Pekin'e çıktı. Orada iki buçuk yaşındaki kızımız hiç durmadan bize 'Anne!.. Baba!.. Evimize dönelim!..' diyordu. 'Burası evimiz!' desek de bizi dinlemiyordu. Bir hafta sonra komşumuz Pakistan konsolosluğundan bir ezân sesi geldi. Kızım bunu duyunca 'İşte şimdi evimize geldik.' dedi. Annesi babası Hristiyan olan bu çocuğa bunu söylettiren, daha önce duyduğu ezâna hasretiydi.."

Tahminimce ezân hasretinin aslı tâ Elest Bezmi'ne dayanıyor. Ruhların orada işittiği "Ben sizin Rabb'iniz değil miyim?" hitabının hoş nidâ ve edası ruhlarda derin iz bırakmış ki, sâfiyetini bozmayan fıtratlar hep bu lâtif nidâyı her ezânda hissediyorlar ve o zaman kendilerini tozlu yollardan asıl mekânlarına dönmüş olarak hissediyorlar.

Nasıl Hz. İbrahim'in Kâbe'den bütün insanlığa yine Kâbe'ye davet için yaptığı çağırısı bir ezân gibi insanlar hatırlayıp dünyanın her tarafından oraya koşuyorlarsa, felâha, kurtuluşa çağırın ezân-ı Muhammedîlerde de öyle bir özellik olması normaldir. Semâ ayinlerinden sonra yabancılara "En çok neden etkilendiniz?" diye bir soru sorulduğunda 'Orada okunan ezândan ve Kur'an'dan' diye cevap veriyorlar... Bunda bir sır var. Bu sebeple diyorum ki: "Nerede olursak olalım, ezân-ı Muhammedî'yi hep derinden okuyalım." Yani Hz. İbrahim'in bütün cihana, bütün insanlığa duyurma niyetiyle haykırdığı gibi okuyalım... Duya duya, doya doya...

Kur'an'ın da hem sesinde, hem de sözünde öyle bir tesir var... Prof. Dr. Ali Köse Bey diyor ki: "Batı ve Kur'an. Bugün yan yana gelmesi pek muhtemel görünmeyen iki kavram gibi. Ama gerçekte durum farklı. Bütün olumsuzluklara bütün negatif yüklemelere rağmen, İslâm yolunda muhtedilere son adımı attıran aracı Kur'an.. Kur'an'ın ne kadar etkili olduğunu bir mühtedinin hikâyesinde görmek mümkün. Bu mühtedi önceki hayatında uyuşturucu ve içki müptelasıymış, toplumsal normlara hep karşı çıkmış. Kendi ifadesiyle, epey günah işlemiş. Bir gün eline bir Kur'an tercümesi geçmiş. 'Kur'an'da söylenenlerin bana yönelik uyarılar olduğunu hissettim. 'Şunu yapma, bunu yapma!' diyordu Kur'an. Kendi kendime: 'Bunu kim yazdıysa beni gözetlemiş olmalı.' dedim. Sanki birisi benim yapmış olduğum yanlış işleri kaydetmişti. Bu benim için bir şoktu. Gizli yaptığımı zannettiğim şeylerin hepsi burada anlatılıyordu."

Muhammed Esed 1926 yılının sonbaharında bir gün Berlin metrosunda seyahat ederken gördüğü yüzlerin istisnâsız derin ve gizli bir acıyla kasılı olduğunu görür. Duyduğu sarsıntıyı yanında bulunan Elsa ile paylaşır. Elsa şaşkınlıkla "Cehennem azabı çekiyorlar sanki... Acaba kendileri bunun farkında mı?" diye onu tasdik eder. Muhammed Esed, bu acıları insanların gerekçesiz, inançsız ve fâsılasızca refah peşinde koşmalarına bağlar. Eve döndüklerinde masada açık kalmış Kur'an'ın Tekâsür Sûresi'ne gözü ilişir. Birden sûrenin o gün metroda yaşadıklarının tam bir yansıması olduğunu hisseder. Esed bu olaydan kısa bir süre sonra Elsa ile birlikte Müslüman olduğunu açıklar.

Evet Kur'an her şeyi gören Allah'ın kitabıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hız. Musa'dan günümüze aksedenler

Abdullah Aymaz 2010.12.26

Musa Aleyhisselam, Medyen'den çoluğu çocuğu ile Tur Dağı'nın yanındaki vadinin kenarında, vadiyi sağına alacak şekilde "mübarek bölgede" yol alıyordu.

Hız. Musa'nın yürüdüğü ve ateşini gördüğü bu yer, mübarekti, mukaddesti. Bütün kâinat bir ağaçtan Hız. Musa'ya yöneltilen bir çağrıyla yankılanıyordu. Belki de Hız. Musa'ya seslenilen bu ağaç o yörede tekti: "Ey Musa, muhakkak ki, âlemlerin Rabbi Allah Benim Ben!" (28/30)

Musa Aleyhisselam bu daveti, soğuk ve sessiz bir gecede idrak ediyordu. Arkadan direktifler gelmeye başladı: "Asânı at!" Asânını yere bırakmıştı ama, birden bir ejderha olmuş, büyüklüğüne rağmen küçük yılanlar gibi kıvrıla kıvrıla hareket ediyordu.

Musa, bu hadise karşısında heyecanlı fıtratının gereği, arkasına dönüp bakmadan kaçtı, fakat kendisine "Ey Musa, dön gel, korkma; sen güven içinde olanlardanısın." diye hitap geldi. Peygamberlikle vazifelendirilenler Allah'ın huzurunda iken korkuya kapılmazlardı.

"Elini koynuna sok, kusursuz olarak, bembeyaz çıksın. Korkudan açılan kollarını kendine çek." (28/32) "Bunlar, Firavun ile kavmine karşı göstereceğin dokuz mucizenin ikisidir." (27/12) Musa Aleyhisselam, geçmişini hatırlayarak "Rabb'im! Ben onlardan bir cana kıydım, beni öldürmelerinden korkuyorum." dedi. (28/33) Cenab-ı Hak'tan, yardımcı olarak kardeşi Harun'u da istedi. "Dili benimkinden daha fasih, daha düzgündür, onu da beni destekleyen bir yardımcı olarak benimle gönder." dedi. (28/34)

"Rabb'im, benim göğsümü aç, benim işimi kolaylaştır. Dilimden düğümü çöz. Tâ ki, sözümü anlasınlar. Bana ailemden bir vezir ver. Kardeşim Harun'u. Onunla arkamı kuvvetlendir. Onu da işime ortak yap." (20/25-32)

Cenab-ı Hak, Hız. Musa'nın bu isteklerine "Seni kardeşinle destekleyeceğiz; ikinize bir kuvvet vereceğiz ki, onlar size el uzatamayacaklar. Âyetlerim sayesinde onlar size erişemeyecekler. İkiniz ve size uyanlar üstün geleceksiniz." buyurdu. (28/35)

Pek çok ibret ve hikmeti bilhassa günümüze ait çok ince mesaj ve sırları ihtiva eden bu âyetlerden gerekli dersi almamız icap ediyor. Kardeşlerimizin meziyetleriyle iftihar etmek mesela "Onun düzgün ve fasih bir hitabeti var; meseleyi o anlatmalı" demeli ve kabiliyetlerin önünü açmalıyız. Onları hayır hizmetlerinin içine sokup kabiliyetlerinden insanlığın istifade etmesini sağlamalıyız.

"Kardeşlerinizin nefislerini, nefsinize, şerefte, makamda, teveccühde, menfaat-i maddiye gibi nefsin hoşuna giden şeylerden tercih ediniz. Hatta en lâtif ve güzel bir hakikat-ı imaniyeyi, muhtaç bir mümine bildirmek ki, en masumane, zararsız bir menfaattir; mümkünse, nefsinize bir hodgamlık gelmemek için, istemeyen bir arkadaş ile yaptırmak hoşunuza gitsin. Eğer 'Ben sevap kazanayım, bu güzel meseleyi ben söyleyeyim.' diye bir arzunuz varsa, gerçi onda bir günah ve zarar yoktur; fakat aranızdaki ihlâs sırrına zarar gelebilir."

"Kardeşlerinizin meziyetlerini şahıslarınızda ve faziletlerini kendinizde tasavvur edip, onların şerefleriyle şâkirâne iftihar etmektir."

"Ehl-i dünya, büyük bir servet ve şiddetli bir kuvvet elde etmek için hatta bir kısım ehl-i siyaset ve hayat-ı içtimâiye-i beşeriyenin mühim âmilleri ve komiteleri, iştirâk-i emval düsturunu kendilerine rehber etmişler. (...) Her ne ise bu iştirak-i emval düsturu âmâl-i uhreviyeğe girse, zararsız azim menfaate medardır. Çünkü bütün emval, o iştirak eden her bir ferdin eline tamamen geçmesinin sırrını taşıyor. Çünkü nasıl ki, dört beş adamdan, iştirak niyetiyle biri gazyağı, biri fitili, biri lamba, biri şişe, biri kibriti getirip lambayı yaktılar. Her biri tam bir lambaya mâlik oluyor. O iştirak edenlerin her birinin bir duvarında büyük bir aynası varsa, her birinin noksansız, parçalanmadan, birer lamba, oda ile beraber aynasına girer. Aynen öyle de, emvâl-i uhreviyede sırr-ı ihlâs ile iştirak ve sırr-ı uhuvvet ile tesanüt ve sırr-ı ittihat ile teşrîk-ül-mesâî, o iştirâk-i amelden hâsıl olan umum yekûn ve umum nur her birinin defter-i amalîne bi tamâmihâ gireceği, ehl-i hakikat arasında meşhûd ve vâkidir. Ve vüs'at-i rahmet ve kerem-i ilâhî'nin muktezâsıdır." Şirket-i maneviye, insana, kendisi bir buz parçası iken bir

havuz kazandıracak kadar fayda ve sevap temin eder. Ayrıca şirket-i maneviyeden gelen sevaplar, koruma altındadır, hiç kimseye verilmez. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İşte aylardır yediğimiz-içtiğimiz bu!..

Abdullah Aymaz 2010.12.27

Arkadaşımız İsmail Hoca anlatmıştı:

"Anadolu'yu dolaşırken, bir yurda ziyarete gitmiştim. Yurt müdürü 'Ağabey bir çorba içelim!' diye ısrarla beni evine davet etti. Gittim. Yere bir sergi serip, sofrayı onun üzerine kurdu. Sofrada kuru bir ekmek ve bir de su vardı... Bekliyordum. O da bekliyordu. Sonra 'İşte aylardır hepsi bu!.. Maaşımı alamıyorum. Çünkü verecek para yok. Özür dilerim, koyacak başka bir şey yok. Sırf durumumu gözünüzle görün, diye size böyle bir zahmet verdirdim.' dedi. Bunları anlatırken İsmail Hoca da ağlıyordu... Gözyaşları bize de sirayet etti. O fedakar yiğit genç, her şeye rağmen işinin başından ayrılmayı hiç düşünmemişti...

Tataristan'da bulunan Ali Akkız da şunları anlatıyor: "Neftekamsk'tayız. Türkiye'de sıkıntı olunca biz de maddi krize giriyorduk. O kadar ki, birkaç ay sadece 50 dolar aldığımız zamanlar oldu. Hatta bekâr olan Gürkan Bey, 'Bu aldığımızın bir kısmını evli olan arkadaşlara verelim. Biz nasıl olsa idare ederiz, onların daha çok ihtiyaçları olur.' diye teklifte bulunmuştu. Yurdumuzun aşçısı bir apay (teyze) vardı. Bizden alınacak malzemeleri soruyor, para olmayınca da alamıyordu. Buna rağmen usta aşçı olduğu için ve Allah'ın verdiği bereketle bizleri hiç yemeksiz koymuyordu. Hatta bazen evinden patates getirdiği bile oluyordu. Bir gün hiç unutmam, hiçbir şey kalmamıştı mutfakta da, oturup sirke ile ekmek yemiştik. O sıralarda Adana'dan bir grup esnaf iş icabı gelip 15 gün kalmışlardı. Gelenlerden Bekir Doğan Bey, bize 'Kardeşim, on beş gündür buradayım, sizi hiç meyve yerken görmedim. Siz meyve yemez misiniz?' demişti. Sonra maddi durumun iyi olmadığını anlayınca, yurda birkaç kilo meyve alıp gelmişti."

Dursun Yıldırım Bey de şunları söylüyor: "Benim ilk gittiğim yer Bügölme idi. Bir mahrumiyet bölgesiydi. Neyse, elemi gitti, lezzeti kaldı... Bir Ramazan günüydü. Sadettin Başer, Salih Öz ağabeyler birkaç arkadaşları ile okulumuza ziyarete gelmişlerdi. O günlerde Türkiye'deki malî krizden dolayı gerçekten maddî sıkıntılar içindeydik. Akşam olunca biz hemen okulun bir köşesine yerlere gazete sererek iftarlık hazırladık. İftarlık dediğim, kara ekmek, biraz soğan, su ve tuzdu. Bizim için alışılmış bir manzaraydı ama Sadettin Ağabey, sofranın başında şaşırmış vaziyette öylece bakıyordu: 'Ya kardeşim, sizin iftarlık diye hazırladığınız bu mu?' diye sordu. Biz de 'Evet ağabey bu... Başka yiyebilecek bir şeyimiz yok.' dedik. Sadettin Ağabey adeta dondu kaldı. Sonra dizinin üzerine bir çöküşü vardı ki, o manzarayı hiç unutamam. Öyle bir ağladı, öyle ağladı!.. Hıçkırıktan boğuldu gitti!.."

Bu ağlayış bana, 1970'li yıllarda Seferihisar'ın köylerine Kur'an öğretmeye giden fedakar imam-hatipli öğrencilerin caminin bir köşesinde bir gaz ocağı, birkaç domatesten başka hiçbir şeylerinin olmadığını görünce, günlerce yataksız yorgansız, yiyeceksiz içeceksiz gösterdikleri gayretler karşısında, Gürbüz Ağabey'in hıçkırıklarla ağlayışını hatırlattı.

Evet, bütün güzelliklerin altında işte böyle büyük hasbîlikler ve fedakarlıklar yatıyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Erzurum ve Necip Fâzıl

Abdullah Aymaz 2011.01.02

Mehmet Garip Bey'in Necip Fazıl Kısakürek ve Erzurum için tespit ettiği bazı tevafuklar var:

Mühim bir doğum tarihi olan 1938'de açılan "İstiklâl Marşı" şiir yarışmasını Necip Fazıl birincilikle kazanmıştır. Sonradan onun bu şiiri, "Büyük Doğu Marşı" olarak "Çile" kitabına alınmıştır.

Büyük Doğu Marşı'nda geçen:

"Nur yolundan git, kılavuzun" mısraı ile,

"Altın nesli Fatih, Oğuz'un" mısralarında geçen "Nur yolu" ve "Altın Nesil" tevafuku var.

Necip Fazıl, 17 yaşında iken ilk defa Erzurum'a gelir ve askerliğini de 1922'de Erzurum'da yapar.

1963'te ilk defa Erzurum, Van, Salihli, İzmir'de "İman ve Aksiyon" konferanslarını verir. Erzurum'da verdiği İman ve Aksiyon Konferansı'nda, ileride zuhur edecek İslâm aksiyonunun kaynağı olarak gördüğü Erzurum Çıkışı'nı, Tortum Şelâlesi'ne benzetir. (Aşağıda anlatılacağı üzere İbrahim Kılıç hocamızın rüyası ile bir tevafuk var. A.A.)

1936'da Büyük Doğu Grubu'nun resim sergisinin açılışında yaptığı konuşmada Necip Fazıl, "Beklenen Sanatçı'yı anlatır. Daha sonraki hitabelerinde de Necip Fazıl "Beklenen Kahraman"dan söz eder.

Necip Fazıl bir konuşmasında da "Bugün Anadolu'da serseri mayın gibi dolaşan bir sermaye var; bir gün muktedir bir el çıkıp bu sermayeyi ülkemizin hizmetine sokacaktır." der...

Biz tarihî Kestanepazarı Camii bitişiğindeki İzmir İmam-Hatip ve İlahiyatta Talebe Yetiştirme Derneği'nin yurdunda kalırken câminin hatibi ve bizim de Kur'an ve tecvid hocamız Hâfız İbrahim Kılıç merhum da orada görevliydi. Takva ehli yaşlı bir zâttı. Yurda Kemeraltı'nın işlek yolundan değil de alternatif yan yollardan gelir ve devamlı değneğinin ucuna bakarak yürürdü. Çoğu zaman biz yanından geçtiğimiz halde fark etmez, hatta bazan verdiğimiz selamlardan bile haberi olmazdı. O sadece gözlerine hâkim olmaya dikkat ederdi.

Ara sıra bizlere konuşur, sohbet ederdi. 1965'in sonu veya 1966'nın başı idi. Arkadaşlara bir rüyasını anlattı: "Rüyamda Ege ovasını kupkuru bir çöl gibi gördüm. Çayın suyu kesilmişti... Bir müddet sonra çaydan güzel bir su akmaya başladı. Çevrede çobanlar vardı. Hayvanları çayın suyuna doğru yürümeye başladı. Fakat çobanlar engel oluyordu. 'Evladım, bırakın şu sudan içsin zavallılar!' dedim. 'Hocam henüz izin yok!' dediler. Biraz sonra çayın kenarlarından itibaren yavaş yavaş her taraf yeşermeye başladı. Bütün Ege yemyeşil olmuştu. Çobanlar da 'İzin çıktı! İzin çıktı!' diye sevinçle bağırıyorlardı. 'Bu su nereden geliyor?' diye sordum. 'Erzurum'dan!' dediler."

Biz Erzurum'a ilk defa arkadaşımız İbrahim Bey'in asistanlık müracaatı için, 1973'ün kış mevsiminde gitmiştik. Orada çok muhterem insanlarla tanıştık. Güzel gayretler vardı. Daha sonra muhtelif zamanlarda ziyaretlerim oldu. Bu en son gidişimde, büyük bir gelişme ile karşılaştım. Eğitim hizmetleri yanında, Şifa Hastanesi gerçekten güzîde bir noktada... Merhum Râmiz hocanın câmiinde cuma namazı kılmanın hatırıma getirdiği tedâiler ise kaleme gelmez.

Gerçekten maddî-mânevî çok güzel bir noktada gördüğüm Erzurum'dan ve değerli dadaşlarımızdan güzel ümitler ve heyecanlarla döndüm.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kendime ve arkadaşlarıma cevap vermem lazım

Abdullah Aymaz 2011.01.03

Dinî bir kolejden mezun olmuş, aklına mantığına ters gelen hususlarda râhip ve râhibelerden bir açıklama beklemiş, fakat izahlarını tatmin edici bulmamış.

Sonra İslamiyet'le tanışmış, kendi vicdanında ideal bulduğu inanç ölçülerine rastlamak çok hoşuna gitmiş. Fakat yine birilerinin 'önce şunları oku' tarzındaki iyi niyetli tavsiyeleri bile, ona bir dayatma gibi gelmiş. Onun için Kur'an'ı ben de anlayabilirim, diye düşünmüş. Nâsih ve mensuhtan, müteşâbihattan bahsedenlere de "Yine bizimkiler gibi başlamayın!" dercesine mânâlı mânâlı bakmış.

Neyse, bildiği gibi yoluna devam etmiş. Daha önce çevresinden bilhassa İslamiyet'ten çevirmek isteyenlerden işittiği ifadelerle karşılaşmış.

Şimdi soruyor: "Erricâlü kavvâmüne... (Nisa, 34) âyetini nasıl izah ederiz?"

Arkadaşları cevap veriyor: "Değil bir evde kadın-kocasını ile yaşarken, Müslüman erkekler bile bir arada yolculuk yaparken hatta iki kişi bile olsalar normal olarak birisinin söz kesen olması gerekir. Çünkü namaz kılacaklar, birisi imam olacak. Bir yerde kalıp kalmama veya bir işi yapıp yapmama hususunda meşveret edecekler, sonunda söz kesen kişi işi bağlayacak. Böyle olunca bir ömür geçirecekleri ev içinde de bir âhenk ve düzen için bir otoriteye ihtiyaç vardır. İslamiyet geçim için dışarıda çalışmayı erkeğe görev olarak vermiştir. Nafaka onun üzerinedir. Normal olarak, evin mesuliyet yüküyle beraber söz kesenliği de ona ait olacaktır. Fakat kararlar meşveretle müştereken alınacaktır. "Eğer ikisi (anne-baba) anlaşıp danışarak (çocuğu memeden) kesmek isterlerse, kendilerine bir günah yoktur." (Bakara Sûresi, 233. âyet) bu hususa bir misaldir.

Geçimsiz ve serkeş kadınlar hakkında verilen Kur'an kararı üzerinde de iyi düşünmek gerekir. Çünkü Kur'an-ı Hakîm'in en büyük ve en güzel uygulayıcısı olan Hz. Muhammed Aleyhisselam hiçbir hanımını dövmemiştir. Dövmeyi de çok çirkin karşılamıştır. Ama Kur'an'ın serkeşlik yapan ve eşinin hukukuna tecavüz edenlerle ilgili hükmü üç mertebelidir. Önce uzunca ve iyi bir nasihat. Zaten bu pek çok problemi halleder. Her şeye rağmen tesir etmedi. İkinci merhalede yatakların ayrılması söz konusu. Bu da işe yaramadı ise belki psikolojik karakteri itibarıyla son tedbiri isteyen bir yapıya sahiptir. Onun için öyle bir tavsiye yapılmıştır."

Diyor ki: "Ben eşimi çok seviyorum. Onun için Kur'an'da hûrilerle ilgili âyetleri okuyunca çok ağladım. Biliyorum bu bir kıskançlık, ama benim içimde olan bir duygu bu..."

Cevap veriyorlar: "Bir kere Araf Sûresi'nin 43. âyetine göre insanların kalplerinde Cennet'te "ğill" namına ne varsa alınacaktır. Razi Tefsiri'nin Türkçe tercümesinin 10. cildinin 372. sayfasında bu kelimenin kin, haset mânâsına geldiği, karakterlerin orada temizlenip kapris ve kıskançlıktan arındırılacağı ifade edilmektedir. Onun için güzelliklerin yeri olan, hem de acı ve sıkıntıların hiç olmayacağı Cennet hususunda insanı rahatsız edecek hiçbir şeyin olmayacağını bilmemiz gerekir. Ayrıca dünyanın bin sene zevkli ve mesut geçen hayatı Cennet'in bir saati bile değildir. Cennet'in de bin senelik saadetli ve lezzetli hayatı Allah'ın cemâlini bir saat seyretmek kadar değildir. Onun için orada çok büyük lütuflar vardır. Ayrıca her insan orada bir anda bin sarayda temessül sırrıyla olabilme ve hepsinden ayrı ayrı zevk alabilme imkânına sahip olabilecektir. Bu bakımdan eşin hiç senden ayrılmadan, başka köşklere diğerlerinin yanında bulunmasına bir engel yoktur."

Allah bu bacımıza, eşine ve dostlarına ebedî saadetler ihsan etsin.

Zaten bu duyguların temizlenmesi meselesi çok mühimdir. Hem de her hususta. Çünkü eğer öyle olmasaydı bazılarına Cennet bile zindan olurdu. Çünkü mesela, "Falancanın makamı yüksek, onun yaptıklarına karşılık Allah çok vermiş, keşke ben de öyle davransaydım. Ben neden onun kadar olamadım" gibi duygular hatta daha da ileriye giden hisler insanları rahatsız ederdi.

Şahitlik meselesinde kafasına takılanlar için de "Şahitlik bir hak değil, bir vazifedir. Yani bu hususta kadınlara bir haksızlık yapılmamıştır. Ticari meseleler bilhassa onların meselesi olmadığı için borçlanma hususunda bir erkek ve iki kadın şahit gerekmektedir. Biri unutursa diğeri hatırlasın diye. (Bakara Sûresi, 2/282) Zaten kadınlarla ilgili mevzularda bir kadın şahit yeterlidir." dediler. Memnuniyetini ifade etti.

Bu hususlarda çok çok iyi bir çalışmanın yapılması gerekiyor. Hem de bu çalışmaların dünyanın her diline çevrilmesi de icap ediyor. Bütün dünyada İslamiyet'e karşı muazzam bir ilginin uyandığı şu günlerde maalesef yine hazırlıksız vaziyetteyiz. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Medeniyetler şehri İstanbul

Abdullah Aymaz 2011.01.09

Akademik Araştırmalar Dergisi 12 senedir neşir hayatında 47-48. sayılarına geldi. İstanbul 2010 Avrupa Kültür Başkenti, İstanbul özel sayısı ise "Tarihte ve Günümüzde Medeniyet Şehri İstanbul" adıyla çıktı. Fetih kentini elliye yakın akademisyen anlatıyor.

Derginin "Önsöz"ünü Başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan yazmış. İstanbul için "İstanbul şairin deyimiyle, 'lûtfu da hoş, kahrı da hoş' bir şehirdir. İstanbul, oraya gelen ve orada yaşayan herkes için, aynı anda hem gurbettir, hem vuslattır. İşte onun için, yaşanan dramlar, trajediler dahi, İstanbul tutkusunun içinde onulmaz bir aşka, kopması imkânsız bir tutkuya dönüşür. İstanbul aşkın her halidir."

196 sayfalık büyük ebatlı ciltte İstanbul'la ilgili enfes fotoğraflar var. Hattatlarımızdan yazılar, tuğralar, cilt kapakları, tezhip sanatı örnekleri, levhalar, hilyeler, kompozisyonlar, fermanlar... Ebru örnekleri... Minyatürler.. Sedefler... Tesbihler mevcut... Diğer iki ciltten birinci cildinde hem Kültür Bakanı Ertuğrul Günay'ın, hem İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Dr. Kadir Topbaş'ın yazıları var.

Elliye yakın akademisyen içinde Fuat Sezgin, Halil İnalcık, İsmail Kara, Ekmeleddin İhsanoğlu, Mehmet İpşirli, Semavî Eyice, Bekir Karlığa, İskender Pala, Orhan Okay, Hilmi Yavuz, Ömer Çaha, M. Niyazi Özdemir, Mustafa Kara, Salim Aydüz gibi tanınmış pek çok kıymetli yazarlar var.

Prof. Dr. Fuat Sezgin dergideki "İslam-Bilim ve Teknoloji Tarihine Bir Bakış" başlıklı yazısında Müslümanların geliştirdikleri ilimleri Avrupalıların kopyaladıklarını anlattıktan sonra diyor ki: "Sunumuma tıp tarihçisi Heinrich Schippergers'in 1961 yılından çok veciz bir sözüyle son vereceğim: İslâm bilimlerinin Avrupa'ya taşınması 'Yüzlerce yıl çok güçlü etkilerde bulunan ve hâlâ da etkilerine devam eden' onsuz, modern dünyanın kuruluşunu kavrayamayacağımız bir fenomendir."

Prof. Dr. İsmail Kara "Hilafet merkezi olarak İstanbul yahut şehir, din, siyaset" başlıklı yazısının sonunu şöyle bağlıyor: "Sonra olan oldu, Osmanlı Devleti'nin vârisi Müslüman Türklerin mütevazı sıralarında oturduğu ve hatimlerle, Buhârî kıraatleriyle, dualarla açılan Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından hilafet Lozan Antlaşması sonrasında ilga edildi, İstanbul da pâyiht olmaktan çıkarıldı. Mîsâk-ı Millî'nin 4. maddesi ise orada, herkesin

gözü önünde duruyor ve büyük yorumcularını bekliyor. Her zaman karşımıza çıkabilecek soruyu soralım: Gerçekten Mîsâk-ı Millî'nin 4. maddesine ne olmuştu? Geçici cevap: "Bilenler söylemez, söyleyenler bilmez."

Prof. Dr. Semavî Eyice, "İstanbul'da Su Medeniyeti ve Başlıca Su Yapılarına Genel Bir Bakış" başlıklı yazısında "Hayır işlerinin en başında gelen işlerden biri, insanlara su sağlamak olarak İslâmiyet'te kabul edilmiştir. Dolayısıyla da fetihten sonra yapılan ve bu yazımızda özet olarak vermeye çalıştığımız çeşitli su tesisleri bu bilincin hepsi de vakıf olarak koyduğu eserlerdir. Bu büyük tesislere yani su yolu, bent, başhavuz ve su kanalları gibi bu tesislerin dışında yapılan yüzlerce çeşme de hayrat bırakmak eğiliminin en başta gelen varlığıdır." diyor.

Genel Yayın Yönetmeni Dr. Ali Bayram "Takdim" yazısında "Ülkemizde hızla artan üniversite sayısının yanında hem ulusal hem de uluslararası endekslerle taranan hakemli dergilere ihtiyaç vardır. İnsan ve toplum bilimleri alanında 1999'dan beri yayımlanan Akademik Araştırmalar Dergisi bu ihtiyacı karşılamak üzere kurulan ve uluslararası endekslerce taranan, hakemli bir dergidir."

Bu güzel çalışmaların devamını bekler ve takdirlerimizi sunarız.

Not: E-Mail: info@academical.org Telefon : 0216 4611983

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Arjantin'den bir vatandaşımız

Abdullah Aymaz 2011.01.10

Seneler önce ülkemizden Arjantin'e gitmiş bir Ermeni vatandaşımızın orada okul açan eğitim gönüllülerimizle tanıştıktan sonra M. Fethullah Gülen Hocaefendi'ye gönderdiği mesajı sizlere kısaltarak takdim ediyorum: Sevgili Hocam, sizinle bir baba gibi konuşmak istiyorum.

Şu anda Türkçemle bütün yüreğimden gelen düşüncelerimi size arz etmek istiyorum.

Bugün böyle bir dünyada herkes kendi şahsi menfaatından başka bir şey düşünmüyor. Sizin insanlık namına yaptığınız bu büyük hareketi takdir etmekten başka bir şey düşünemiyor ve sizi elimde olmadığı halde alkışlıyorum.

Sayın Hocamız, ben şimdi size kim olduğumu anlatayım. Ben tam bugün 20 Ağustos 1948 tarihinde İstanbul'dan Arjantin'e gitmiş Ermeni asıllı bir Türk vatandaşıyım. O zaman lise talebesiydim.

Tabii günün cilvelerinden dolayı buraya gelmeye mecbur oldum, sebebini artık siz biliyorsunuzdur. Burada hamdolsun bu hükümet bana bağrını açtı ve bana yemek verdi. Burada 85 türlü milletin 95 türlü adamı vardır, hepsi kardeş gibi yaşıyor.

Bundan sonra istiyorum ki Türkiye'mizdeki yutta sulh cihanda sulh kelimesi cümlesi manşet olsun. Yegâne istediğim şey konuştuğumuz zaman karşımızdaki kişiyle bir kardeş gibi bizim bir payımız gibi tanıyalım ve bizce konuşalım; eğer biz siz diye konuşacak olursak mesele çatallaşiyor.

Siz karanlık dünyada aydınlık olsun diye çok kişilerin gözünü açmak istiyorsunuz ama ne yazık ki bazı insanların gözü bu açık hareketi görmek istemiyor. Çok kişiler var, kulakları var dinlemek istemiyorlar. Siz burada yolun başında durmuş elinize meşaleyi almış bu cehaleti ortadan kaldırmak için ışıktan okullar kurulmasına vesile oluyorsunuz. Bu okullarda ne din, ne dil, ne ırk farkı bulunmadan insanlık hakkında güzel bir yol açmışınız.

Dolayısıyla sizi destekleyen kimselere de gıpta ediyorum; çünkü onlar olmasa bu iş biraz zora binerdi. Bazen düşünüyorum tek başıma olduğum vakit ama inanmıyorum hocam bu yapılan iş bir dev işidir.

Hocacığım size ben fazla konuşmak istemiyorum. Ben sadece takdir ediyorum yapılan işi. Elimden geldiği kadar da sağa sola her şeyi beyan etmek istiyorum ve görmelerini istiyorum. Çünkü bu okullar, dünyanın her tarafında. HOCAM BİR DÜŞÜNÜN BU YAPILACAK BİR ŞEY DEĞİL. BU ALLAH'IN BİR KEREMİDİR, YOKSA ALLAH'IN ELİ OLMASA SİZ BU İŞİ YAPAMAZSINIZ HOCAM!..

Benim yegâne dileğim, Allah sizlere uzun ömürler versin. Allah size sıhhat versin, sizi destekleyen ağabeylere iş açıklığı versin. Ellerinden gelen hiçbir şeyi esirgemesinler ve bu fikrinizi yürütebilsinler uzun zaman. Çünkü sizin bıraktığınız bu iş insanlık namına çok önemli bir iştir.

Ondan sonra başka bir şey söylemek istiyorum haddim olmayarak size vaktiyle bir seccade göndermiştim, siz de buna karşılık bana birkaç tane hatıra göndermişsiniz ki bunun manevi kıymeti benim için çok büyüktür. Ve ben sizi daima hatırlayacağım tabii biz yaşımızı almışızdır, çocuk değiliz. Aşağı yukarı 80'e yaklaşıyoruz ve Türkçemi biraz affedin, çünkü çoktandır konuşmuyorum. Sizin sayenizde Türkçeyi de tekrar etmiş olduk, pratik etmiş olduk ve konuşuyoruz. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Canan hocamızdan

Abdullah Aymaz 2011.01.16

Muhterem Prof. Dr. Suat Yıldırım hocamız vasıtasıyla bana ulaşan İbrahim Adem Bey'in gördüğü manidar ve mesajlı bir rüyayı sizlere arz etmek istiyorum...

Şöyle anlatıyor: Geçen kandilde rüyamda İbrahim Canan hocamızı gördüm. Bizim Kamil Bey'le beraber ziyaretine gitmişiz. Bizi elinde kalın bir kitapla büyük bir salonda karşıladı. Boynuna çok güzel bir kaşkol bağlamış ve elinde bir kitap, salonun ortasında duruyordu... Salon çok büyük; dört duvarı da yerden tavana kadar kitaplarla dolu. Yerler tüylü fûme bir halıyla kaplı, dört bir taraf kitaplık. Salon mâlikane salonu gibi çok geniş, çok yüksek ve geniş bir kapısı var. Kapıdan başka bütün duvarları kitaplarla dolu, büyük bir kütüphaneye benziyor. Salonun ortasında geniş bir masa var; üzeri yine kitaplarla dolu. O salondan başka yan tarafta da salonlar var; onlar da kitaplarla dolu. "Kendimi burada inzivaya çektim; sadece ilmî çalışmalarla ve kitaplarla meşgul oluyorum. Burası tam aradığım yer; her türlü kitap kaynak var ve çok sakin, ne gelen giden, ne arayan soran var. Tamamen kitaplarla baş başayım ve ilmî çalışmalara kendimi vermiş durumdayım. Telefon da yok, konferanslara da gitmiyorum. Bir yere çağırın da yok, kafam burada çok rahat; hiçbir yoğunluğum yok; sadece kitaplarla ve ilmî çalışmalarım ile meşgulüm." diyor. Kamil Bey'e; "Sen nereden geldin?" diye soruyor. Kamil Bey, "Güney Afrika'dan geldim." diyor. O da, "Afrika'da ileride çok büyük hizmetler olacak; biz burada şimdiden o hizmetlerin kitabını yazıyoruz." diyor. "Buradan dışarıya hiç çıkıyor musunuz?" diye sordum. "Hayır, geldiğimden beri hiç çıkmadım; arayan soran da olmadı; gelen de olmuyor. Aslında çıkmaya da hiç ihtiyaç duymadım; dışarıdan da uzun süredir bir haberim yok. Kendimi tamamen burada kitaplara verdim; hiç aklıma gelmiyor dışarı. Ama sadece kızlarımdan haberim oluyor, ona müsaade ediyorlar. Onların haberlerini alıyorum sadece." diyor.

Bediüzzaman Hazretleri bir mektubunda diyor ki: "Ehl-i keşfi'l-kuburun müşâhadesiyle, müteaddit vâkıalarla, ilimleri tahsil ederken vefat eden bazı ilme iştiaklı ve ciddi ilim talebeleri, şehitler gibi kendini hayatta ve kendi dersiyle meşgul görüyorlar. Hatta meşhur bir ehl-i keşfi'l-kubur, vefat eden, sarf ve nahiv (gramer) okuyan bir

talebenin kabrinde Münker, Nekir'e nasıl cevap verecek diye murâkebe etmiş ve müşâhede edip işitmiş ki, sual meleği ona 'Men Rabbüke' (Senin Rabb'in kimdir?) diye sorunca, o nahiv dersiyle meşgulken vefat eden talebe, o meleğe cevap olarak 'Men' (kimdir), 'mübtedadır.' 'Rabbüke' (Rabbin), 'onun haberidir.' diyerek nahiv ilmine göre cevap vermiş, kendini medresede zannetmiş. İşte bu vâkıya muvafık olarak ben (Denizli hapishanesinde vefat eden) merhum Hâfız Ali'yi aynen hayattaki gibi Risale-i Nur ile meşgul olarak en yüksek bir ilimde çalışan bir ilim talebesi vaziyetinde ve tam şehitler mertebesinde ve hayat tarzlarında biliyorum ve kanaat ile ona ve onun gibi Mehmed Zühdü'ye ve Hâfız Mehmed'e bazı dualarımda derim: 'Ya Rabbi! Bunları kıyamete kadar Risale-i Nur kisvesinde imanî hakikatlar ve Kur'anî sırlar ile tam bir ferah ve sevinçle meşgul eyle.' Âmin, inşaallah."

İlmî bir konferanstan ve sohbetten dönerken trafik kazasında vefat eden Prof. Dr. İbrahim Canan hocamız için de aynı şekilde hüsn-i zan ediyoruz... Merhum hocamızın en büyük emeli, aile hayatımızın korunması için ilmî çalışmalar yapan bir vakfın kurulması idi. Bunun için Ş.Urfa'daki arsasını tahsis edecekti... İnşaallah böyle bir çalışma olur ve kurulacak bir akademiye İbrahim Canan hocamızın ismi verilir... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İlim öğrenmenin yaşı ve zamanı

Abdullah Aymaz 2011.01.17

Bizim inancımızda ilim öğrenme beşikten mezara kadardır. Hatta berzahta da devam edebilir. Merhum Yaşar Tunagür Hocamız anlatırdı...

Onlar meşhur Hüsrev Hoca'dan İstanbul'da ders okurken, çok yaşlı avamdan bir zât da, hiç kaçırmadan bu derslere devam edermiş. Ona "Bu yaştan sonra ne öğreneceksin?!" diyen talebelere, "Arzu ile bu derslere devam edenlerin tahsili kabir âleminde de devam edecekmiş diye işittim, o ümitle sizlerden ayrılmak istemiyorum!.." diye cevap veriyormuş.

Ben Mehmet Ali Hoca'mızdan duymuştum: "Benim annemin babası olan dedem, beni hâfız olduğum için çok severdi. O yaşında Kur'an öğrenmek için gayret gösterirdi. Bir gün kayboldu. Ancak birkaç gün sonra bahçenin içindeki kuyuya düşüp vefat ettiğini öğrenebildik. Ama merhum validem onu rüyasında hep Kur'an çalışırken, hâfız olmak için uğraşırken görüyordu!.." demişti...

Bu bakımdan ilim öğrenmenin yaşı ve başı yoktur, diye düşünüyorum. Herkes her yaşta bir şeyleri öğrenebilir. İlim talebeleri için meleklerin kanatlarını geçtikleri yollara yayıp serdiklerine dair rivayet edilen hadis-i şerifler mevcuttur.

Bir önceki yazımda merhum hocamız Prof. Dr. İbrahim Canan Bey ile ilgili rüyayı nakletmekten ve Üstad Hazretleri'nin bu mevzudaki kanaatinden bahsetmekten maksadım da bu idi. Onun için bu uzun kış günlerinde ilmî-dînî sohbetlerin yanında Kur'anî ilimlere de önem verelim. Bilhassa Kur'an-ı Kerim'i tecvid üzere okumayı öğrenmek için gayret edelim...

Son olarak bir daha merhum İbrahim Canan Hoca'mızın ısrarla üzerinde durduğu "aile" konusuna dönmek istiyorum. Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın Antalya'da düzenlediği Aile Konferansı çok önemliydi. Zaten kamuoyunda da bu hususta büyük bir boşluk var. Bazı televizyon dizilerinin bilerek veya bilmeyerek aileyi ayrıştırıcı ve bölüp parçalayıcı tavırları tahribatı ve tehlikeyi iyice büyütüyor. Buna karşı "örnek aile" konusunda büyük çalışma ve gayretin olması gerekiyor. Yine Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın önderliğinde, örnek ailenin

kriterlerinin ve özelliklerinin belirlenmesiyle, bütün vilayetlerimizde seçilen örnek ailelere birer ödül verilmesi ve bu meselenin canlı tutulması gerekiyor. Bu hususta vakıfta ciddi bir çalışma ve gayretin olduğunu biliyorum.

Aslında bu mesele ile ilgili daha geniş bir araştırma ve çalışma gerekiyor. Yani inancımızda ve kültürümüzde örnek aile nasıldır ve nasıl olmalıdır? Yaşanan olumsuz haller ve ailevi problemlerin çözümü nasıl olmalıdır... Bütün bunların projelendirilmesi gerekiyor. Konya gibi bazı vilayetlerimizde gayretli insanlarımızın öteden beri böyle bir çalışmalarının olduğunu, kurslar verdiklerini, evlendirmeyi kolaylaştırmak için maddî yönden bazı ihtiyaç sahiplerine destek olduklarını da biliyorum. İşte bütün bu gayretleri daha da geliştirip hızlandırarak ülke çapında yaygın ve canlı hale getirmemiz gerekiyor...

Hacca gidenler için Diyanet İşleri'nin nasıl bir kursu varsa, yani umre nasıl yapılır, tavaf ve sa'y yaparken neye dikkat etmek gerekir, Arafat'ta, Müzdelife'de, Mina'da şeytan taşlarken üzerimize düşenler nelerdir, diye bilgi veriliyorsa, evlenecek olanların da aslında ta baştan bir kurstan geçirilmesi ve bu kursu başarı ile bitirdiklerine dair birer sertifika verilmesi lâzım. Yani bütün teferruatı ve incelikleriyle bir aile nasıl kurulur, dikkat edilecek hususlar nelerdir, ailenin saadet içinde yürütülmesi için kadın ve erkeğe düşen vazifeler nelerdir, çocuklara nasıl davranılması gerekir, bütün bunlara dair bilgilerin verilmesi, derin telkinlerin yapılması gerekir. İnanıyorum ki, böyle bir seferberlik İbrahim Canan Hoca'mızın da ruhunu memnun ve mesut edecektir.

Bütün bunlar için, elimizde yeterli kaynaklar, yazılmış çok değerli eserler, vaazlar ve konferanslar da mevcuttur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Noske amcalar

Abdullah Aymaz 2011.01.23

Almanya'da yaşayan Burhanettin Demir arkadaşımızın bizlere anlattığı, yaşlı komşularının birçok mesajı ihtiva eden hatıralarını sizlere takdim etmek istiyorum. Burhanettin Bey diyor ki:

"Üç senedir kapı komşum Noske ailesini ziyaret ediyorum. Noskeler karı koca 85 ve 86 yaşındalar. Maalesef hiç kimseleri yok. Çocukları da hiç olmamış. Akrabaları ile de görüşmüyorlar. Noske amca, İkinci Dünya Savaşı'nda Doğu Cephesi'nde Alman ordusunda askermiş. Kardeşini de aynı cephede kaybetmiş. O günleri anlatmayı seviyor. Belki de konuşacak kimsesi olmadığı için beni yakalayınca bir türlü bırakmak istemiyor. Eşi bayan Noske, geçen sene omurga kemiğindeki kırıktan muzdaripti, ağrılar içinde kıvranıyordu. 'Geçmiş olsun'a gittik. Doktora gitmişler, ameliyat olması gerekiyormuş. Ameliyat için üç ay sonrasına randevu vermişler. Kadıncağız; "Nasıl dayanacağım bu ağrılara?.." deyip bizi de bir hayli üzmüştü. Tanıdığım iyi bir beyin cerrahı vardı. Aradık, durumu anlattık. "Sabah MR filmiyle gelsinler" dedi. Salı günü doktora gitti. Cuma günü başarılı bir ameliyattan sonra biiznillah ağrıları geçti. Noske teyze, her gördüğünde bizim için kendince dua ediyor.

Noel geceleri, Hristiyan aileleri için yılın en önemli gecesidir. Senede bir defa da olsa bütün aile bir araya gelir; birlikte akşam yemeği yenilir; sene içerisindeki bütün problemler unutulur. Açıkçası o gece huzur aranır. Ertesi sabah da hediyeleşilir. Bu seneki gibi kar da yağmışsa daha da bir mutlu olunur. Kar yağmasını, Noel'in iyi geçtiğinin işareti sayarlar.

'Noske amca'ları, kimseleri olmadığı için -komşuluk hakkı- ziyaret edip gecelerini tebrik ediyoruz. Onlar da bizlerin bayramlarını kutluyorlar. Bu Noel gecesi bana enteresan bir hadise anlatarak; televizyonda Almanya'daki eğitimli Türklerin artık Türkiye'ye dönüp orada çalışmaya karar verdiklerini, ekonomik olarak Türkiye'nin artık daha cazip olduğunu öğrendiğini söyledi. Bizim de Türkiye'ye dönmek gibi bir düşüncemizin

olup olmadığını sordu. Ben de kendisine, bizim burada oluşumuzun ekonomik sebeplerle ilgili olmadığını, daha çok birlikte yaşadığımız Alman toplumunda temsil edilmesi gereken bir düşünceden kaynaklandığını söyledim, "Yani mesela, sizinle olan komşuluğumuzdan." dedim. O da şöyle bir hatırasını anlattı: "Almanya'ya ilk yabancı işçilerin geldiği 60'lı yılların başında Dortmund'da büyük bir inşaat şirketinde ustabaşı idim. Yol inşa ediyorduk. İtalyanlar, İspanyollar ve Faslılar ile ilk o yıllarda tanıştım. Birden esmer tenli, bıyıklı Türkler geldi. Benim bölümüme üç kişi verdiler. Bilinen isimler olduğu için ikisini hatırlıyorum; Ahmet ve Mehmet. İşlerinin hakkını verirlerdi. Bazı anlar birlikte ortadan kaybolur, 10 dakika sonra tekrar gelirlerdi. Birkaç gün sonra zorla da olsa bana nereye gittiklerini anlattılar. Namaz kılmaya gidiyorlarmış. Çok zayıf Almancaları ile namaz kılkarken mesaide kaybettikleri vakti, iş sonrası fazla mesai ile telafi etmek istediklerini söylediler. Ben ilk defa böyle bir şeyle karşılaşmıştım. Mesainin hakkını fazlası ile verdiklerini, dolayısıyla buna gerek kalmadığını söyledim. Şirket müdürümüze, barakalardan birini onlara mescit olarak ayırmayı teklif ettim. O da kabul etti. 1960'larda işyerimizde bize de çok yeni olan Müslüman işçilerimiz için bir mescit tahsis etmiş olduk."

Ben, o karlı Noel gecesinde Noske amcanın anlattığı bu hatıradan çok etkilendim. Ahmet ve Mehmet Amcalar kim bilir şimdi neredeler; bilemiyoruz, belki de okuma yazma bile bilmiyorlardı ama inandıklarını öyle yaşamışlar ki; Noske amcada Müslümanlarla ilgili ilk intibayı çok kuvvetli şekilde bırakmışlar. Hafızası zayıflamasına rağmen Türkler denilince 50 yıl öncesinden onları hatırlıyordu." a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Duvarlar, setler...

Abdullah Aymaz 2011.01.24

Kehf Sûresi'nde üç mühim kıssa var: Ashab-ı Kehf kıssası... Musa Aleyhisselam ve Hızır Aleyhisselam kıssası... Zülkarneyn Aleyhisselam kıssası...

Ashab-ı Kehf'in üç yüz sene (Kamerî takvime göre 309 sene) sonunda uyandırılıp diriltildikten sonra, toplum içine çıkarak, öldükten sonra dirilmeye bir delil gösterilip tekrar mağarada ruhları kabzedildikten sonra mağaranın kapısına bir duvar çekiliyor... Belki insanlar korkmasınlar diye... Sonra da mağaranın yanına bir mescid bina ediliyor...

Hızır Aleyhisselam ve Musa Aleyhisselam kıssasında da anlatılan üçüncü olayda yine bir duvar örme meselesi anlatılıyor. Çünkü o duvarın altında bir hazine var. Salih bir insan oraya gömmüş, çocukları büyüyünce çıkarıp alsınlar diye... Kendisi vefat etmiş. Çocukları yetim ve küçük. Toplum bozuk, insanlar kötü... Hızır Aleyhisselamlara yiyecek ve içecek vermemişler. Duvar yıkılmak üzere... Yıkılsa o yetimlerin hakkı olan hazineyi yağmalayacaklar... Onun için Hızır Aleyhisselam hiçbir ücret almadan duvarı örüp hazineyi gizliyor...

Zülkarneyn Aleyhisselam üçüncü seferinde iki dağın arasına varıyor, orada neredeyse hiç söz anlamayan ve ne dedikleri zor anlaşılan bir kavim ile karşılaşılıyor. O kavim "Ey Zülkarneyn! Ye'cüc ve Me'cüc burada fesat çıkarıyor. Sana bir ücret versek, aramıza bir set yapar mısın?" diyorlar. Zülkarneyn Aleyhisselam hiçbir ücret almadan onlara aşılmaz bir set yapıyor. Bunun için önce demir kütleleri dağlar seviyesine getirip körükleyerek tavını aldırıyor ve üzerine erimiş bakır döküyor. Artık Ye'cüc ve Me'cüc bu seddi ne aşabiliyor ne de delebiliyorlar...

Âhir zaman fitnesinde de Ye'cüc ve Me'cüc'ten daha fena cereyanlar cihanı sarsıyor. Onun için yüce bir tamirat gerekiyor. Şu ifadelerin herhalde bu ıslahat ve tamirat ile alâkası olsa gerek: "Risale-i Nur, yalnız bir cüz'î tahribatı, bir küçük haneyi tamir etmiyor; belki küllî bir tahribatı ve İSLÂMİYET'İ İÇİNE ALAN, dağlar

büyükülüğünde taşları bulunan bir muhîr kaleyi tamir ediyor; yalnız hususî bir kalbi ve has bir vicdanı ıslâha çalışmıyor; belki bin seneden beri tedarik edilip yığılan bozguncu âletlerle dehşetli yaralanan umumun kalbini ve fikirlerini düzelterek, umumun bilhassa mümin avam halkın dayandığı İslâmî esasların ve cereyanların ve İslâmî şiarların kırılması ile bozulmaya yüz tutan umumî vicdanı, Kur'an'ın mucizeliğiyle, o geniş yaraları, Kur'an'ın ve imanın ilaçları ile tedavi etmeye çalışıyor. Elbette böyle küllî ve dehşetli gediklere ve yaralara hakkalyakîn derecesinde ve dağlar kuvvetinde hüccetler, deliller, cihazlar ve bin tiryak (ilaç) özelliğinde tecrübe edilmiş, hadsiz devâlar, bulunmak gerekiyor ki, bu zamanda Kur'an'ın mânevî i'cazından çıkan Risale-i Nur o vazifeyi görmekle beraber, imanın hadsiz mertebelerinde terakkiyat ve inkişafı vesiledir."

Ye'cüc ve Me'cüclere karşı Hz. Zülkarneyn Aleyhisselam'ın seddi dayandı ise şimdi de işte bu Kur'anî sed her türlü ifsat ve inkâr cereyanına karşı dayanmaktadır... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İzmir'in şanlı hocaları

Abdullah Aymaz 2011.01.30

Haftalık Aksiyon dergisinin 24-30 Ocak 2011 tarihli nüshasında "İzmir'in 'şan'lı hocaları" başlıklı yazı dikkatimi çekti. Zaten İzmir ile ilgili her şey dikkatimi çeker.

İzmir Din Görevlileri Derneği, üyelerine şan dersi aldırıyormuş. Böylece Kur'an hocalarının kronikleşen ses kısıklığına, boğaz ağrılarına, farenjit rahatsızlıklarına da deva oluyormuş. Şan eğitiminin iki temel gayesi: Ses perdelerini doğru kullanmak ve uyumlu ses üretmek. Dolayısıyla bu eğitim insanlara uzun ömürlü, hatta ömrün sonuna kadar "sağlıklı ses" vaat ediyor. Yani ciddi fizikî bir rahatsızlığınız olmadığı sürece şan eğitimi bir sesi çok fazla kullanabiliyor ve performansınızda da en ufak bir düşüş görmüyorsunuz. Bu süreçte, kişiler doğru nefes almak, doğru nefes kullanmak, artikülasyon eğitimi (temel diksiyon), ses elemanlarını tanımak ve doğru kullanmak, vücut potansiyelini tanımak, doğru işitmek gibi konuları öğreniyor.

Şan eğitimine devam eden hoca hanımlar, "Kursta sesimi yorduğum için bir ay iyileşemedim. Şimdi tam atlatır oldum. Hafız olan babam boğaz ağrısından mustarıpti. Öğrendiklerimi ona da öğrettim. 'Kızım bu zamana kadar neredeydin?' dedi." (...) "Kurs açılır açılmaz başlardı rahatsızlıklarım. Bütün yıl uğraşır dururdum. Bence şan eğitimi; bütün eğitim fakültelerinde, Kur'an kurslarında zorunlu hale getirilmeli. Biz çok şey öğrendik. Yürümemiz, oturmamız değişti. Meğer derin nefes almadan duruyordum saatlerce. Oturmamız, kalkmamızdaki bütün değişiklikler bize sağlık olarak geri döndü." (...) "Kurstan eve gittiğimde artık konuşamıyordum. Çocuğum alışmıştı. 'Yine boğazın acıyor değil mi anne?' diyordu. Diyafram nefesini kullanmak stresi azaltıyor." (...) "Hafızlık eğitimi aldığım esnada sesim çok kısıldı. Önceden dört cüz okurken iki cüzü zor okur oldum. Sebebini bilmiyordum. Doktorlar hep farenjit teşhisi koyuyordu. Şan eğitimi aldıktan sonra sesimi rezonanstan vermeyi öğrendim. Meğer daha önce Kur'an-ı Kerim okurken, ders verirken gırtlığıma çok yükleniyordum. Artık sesim kısılmıyor." (...) "Sesim çok inceydi biraz daha kalınlaştı." (...) "Böyle bir çalışmaya ne kadar ihtiyacımız varmış, farkında bile değildik. İşin en kötü tarafı, farkına varmamak zaten. Şan eğitimi ilaç gibiydi. İlk defa antibiyotiksiz tedavi edildik. Verimliliğimiz arttı." diyorlar.

Şan eğitimi veren Gönül Hurmalı, "Öğrencilerime karın kaslarını geliştirici bütün kültürafizik hareketlerini yapmalarını söyledim. Nefes kapasitelerini geliştirmek için bir hamlede diyaframı nefesle doldurup, karın kasları sıkı halde iken 'ssssss' şeklinde dişlerin arasından en uzun sürede nefes verme egzersizi önerdim. Mesela, önce 15 saniyede bütün diyaframı boşaltırken bunu 20-30-35 saniyeye çıkarmalarını tavsiye ettim.

Üstelik bunlar için özel bir zaman ayırmaları gerekmiyordu. Bulaşık yıkarken, yürürken, arabayla giderken egzersizlerini yapabildiler." diyor.

Tûba Kabacaoğlu'nun bu haberinde, diyafram nefesinin ne olduğu ve nasıl alındığı da anlatılıyor: Çiçek koklar gibi, havayı ciğerlerimizin en derin köşelerine doldurup karnımızı dışarı doğru ittiğimizde diyafram nefesini elde etmiş oluyoruz. Nefes verirken de karnımızı hafifçe içeri doğru çekerek çalıştırıyoruz. Diyafram nefesi, yatmakta olan bir insanın doğal nefes alış biçimi aslında. Sırtüstü yatarken, elimizi karnımızın üzerine koyarsak diyaframımızı rahatlıkla hissedebiliriz...

Cenab-ı Hakk'ın bize en büyük lütuflarından olan hava... Bedava olan bu nimetten bilhassa temiz havadan derin derin nefes alarak her gün istifade edip şükretmemiz gerekir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çizgimizi hecelerken

Abdullah Aymaz 2011.01.31

Uhrevî derinlikli vicdan medeniyetini, "yitik cennet" gibi kaybeden bizlerin, kıştan sonra baharın, geceden sonra neharın dönüşü gibi dönüşünü bekleme ve yeniden diriliş rüyalarını görme döneminde dinamiklere ihtiyacımız vardı.

Bahar geliyor diye bülbüller gibi saksağanların, güller gibi dikenlerin ve acı düveleklerin bağları bahçeleri sardığı ve bir fikir anarşisinin her tarafı kapladığı o dönemde, dirilişimizin yol haritasını ortaya koyacak bir pusulaya ihtiyacımız vardı... Üniversitelerden liselere, onlardan köy kahvelerine kadar taşınan, kafa karıştırıcı, vicdanı rencide eden şüpheli sorular her yerde konuşuluyor; insanların imanları sarsılıyordu. O dönemde câmiden başlayıp, üniversitelere, onların oturdukları kahvelere, daha sonra köy kahvelerine kadar bu inkârî sorulara cevap verecek bir neslin yetişmesi için uğraşılıyor, hece hece geleceğin hülyalı dünyasına atılacak adımların temrinleri yapılıyordu... İşte "Çizgimizi Hecelerken" isimli kitap, o sorulara verilen cevaplardan bazılarıdır. O günleri bilhassa öğrenci olarak yaşamayan kitaptaki cevapların ne kadar önemli olduğunu tam takdir edemez... Cancığır akrabaların ve hemşehrilerin, bu zehir saçan sorular karşısında iki düşman cephe haline gelişini hakkal yakîn şahit olmayan bunların değerini bilemez. Cenab-ı Hakk'ın lûtfu ile o günlerin geride kaldığını düşünüyor ve inşallah diyerek öyle temenni ediyorum.

O zehirli şüphe atıcı sorulardan değil de gerçekten ufuk açan soruların cevapları üzerinde "Bana hitap ediyor... Bunları bana söylüyor" anlayışı ve mantığı ile durmak lazım. Meselâ ilk soru: "Efendimiz'in maruz kaldığı belâ ve musibetler nelerdi ve bunlar karşısında O'nun tavrı nasıl olmuştu?" sorusunun cevabında "olumlu ve müsbet davranışların temsil mevkiinde bulunan insanlara" dersler ve ibretler var. Çünkü karşısına üsve-i hasene olarak Nebîler Serveri Hz. Muhammed Aleyhisselam'ın hayatının canlı kareleri dikilmiş; işte onlar unutulmaz manzaralar olarak arz-ı endam ediyor... Çocuk yaşta yetim kalıyor.. Altı yaşında annesi vefat ediyor. Arkadan dedenin himayesi sona eriyor. Hüzün senesinde Hz. Hatice ve Ebu Talip de vefat ediyor. Çok sevdiği Mekke'den ayrılmak zorunda kalıyor. Bu arada suikast ve komplolar da hiç geri durmuyor. Bedir'de sahabelerini, bilhassa amca oğlu Ubeyde b. Haris b. Abdülmuttalib'i kaybediyor. Uhud'da pek çok sahabe ve amcası Hz. Hamza'yı şehid veriyor. Sıralamakla bitmeyecek bela ve musibetler hiç yakasını bırakmıyor ama o gerçek rehber, her meselede olduğu gibi hep en güzel ve en mükemmel numûne olarak önümüzde görünüyor. Biz Kur'an'da sadece Kâbe'nin tekrar kible olması için içinden geçenlerin ve İlähî buyruğu bekleyerek yüzünü semaya çevirip duruşunun izlerini ve ifadelerini buluyoruz. Kendisinden önce vefat eden en yakını sevdikleri kimselerle ilgili hissiyatının ele alındığını bilmiyoruz...

İşte tek sorunun cevabı ile ilgili ortaya konanlar... İlk soru bir numune olsun, diğerlerinin cevaplarının da atmosferine girip insibağ ve inikâsın boyalarıyla rengimizi bulmaya çalışalım.

Bir dönem arkadaşlarımız Hocaefendi'nin vaazlarını ve soru-cevaplı sohbetlerini bantlara kasetlere alır, boş kaldıkları zamanlarda evlerinde ve yolculukları sırasında arabalarında devamlı dinlerlerdi. Bu durum, şifahi kültür yoluyla kısa zamanda onların inkişafına vesile olurdu. Çünkü bir meseleyi birkaç defa dinlemekle başkalarına anlatabilecek bir seviyeye geliyorlardı. Hatta ben 1987'de ilk defa Danimarka'ya gittiğimde orada hizmeti tanıyan 40-50 aile ile karşılaşmıştım. Kendilerine hiç kimse bir şey telkin etmediği halde sadece Türkiye'ye gelip giderken birer ikişer Danimarka'ya getirdikleri teyp bantlarından vaaz ve sohbetleri dinleyerek meseleleri anlamışlardı. Bu günlerde de bu dinamiklerden aynı şekilde istifade etmemiz gerekmektedir. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ümmetin hacı

Abdullah Aymaz 2011.02.06

On kişilik bir grupla hacca giden Osman Hoca'mızın hac dönüşü hatıralarını Aksiyon Dergisi'nden bir grupla beraber dinliyorduk. Çok orijinal gelen bazı hususları resimli olarak genişçe anlatabilmesi için Aksiyon'dan arkadaşlara bunu bir röportaja çevirerek dergide genişçe anlatmalarını istedim, ama haftalar geçti bir hareket göremedim. İmkânım nispetinde bu hatıraları dar köşemde aktarmaya çalışacağım.

- Hacca niçin gidilir; gaye ve hedef nedir?

- Allah emrettiği ve Allah razı olduğu için gidilir. Biz, Allah Teâlâ içimize hac iştiyakını düşürüp yolculuk için şartları mümkün kılınca Muhterem Fethullah Gülen Hoca'mıza o mukaddes mekânları ve bereketli zaman dilimlerini nasıl değerlendirmemiz gerektiğini sormuştuk. Bizlere; "Hac, farz bir ibadettir. İmkânı olan mutlaka bu vazifesini edâ etmelidir. Ne var ki, bu devirde, hakîki inanmış bir gönül sadece kendisi için hacca gitmez. Haccınızı şahsîlikten çıkarıp 'ümmetin hacı' haline getirebilecekseniz gidin oralara. Bugün Ümmet-i Muhammed gariptir, dertlidir ve ızdıraplar içindedir. Ümmet-i Muhammed için hac yapacak, o mukaddes atmosferi 'Ümmet! Ümmet' iniltileriyle daha bir ısıtacak gönüllere ihtiyaç var. 'Allahümme feracen ve mahracen li ümmeti Muhammedin!..' deyip ağlayacak, etrafındakilere de insanlık için gözyaşı dökme iştiyakı mayalayacak sinelere ihtiyaç var." dedi.

- Hac hazırlığı için ne yaptınız?

- Üç ay öncesinden hac ile ilgili CD'ler temin ettik. Pek çok kitap alıp okuduk, altlarını çizdik, notlar çıkardık. Hac esnasında umre, tavaf, say vs. için yürümemiz gereken onca mesafeye dayanabilmek için günlük yürüyüşlere başladık. Yürüyüşler sırasında hac ile ilgili vaazları dinledik... Eşe dosta vereceğimiz hediyeleri baştan hazırlayıp mukaddes yerlerde alışverişten uzak durmanın tedbirini aldık... Oralarda okunacak duaları bir araya getirdik, fotokopilerini hazırlayıp içli dua edenlere de dağıttık...

- Kâbe ile ilk karşılaşmanızda ne yaptınız?

- Bâbüsselam'dan (Selam kapısından) içeriye girdik. Kâbe'ye yaklaştıkça etrafımız kalabalıklaşıyordu, insanlara çarpmadan ama grubumuzu da kaybetmeden ilerlerken siyah örtüsüne bürünmüş, peçesini indirip ihrama girmiş o Güzel (Kâbe) karşımızda belirdi! Merdivenlerden inerken gözümüzü ondan alamıyorduk. Dilimizde ve gönlümüzde bir kıpırtı, heyecan... Kâbe'yi ilk görüşteki duanın kabulü fırsatını kaçırmama telaşı... Sonra dile

gelen talepler, dualar, yakarışlar ve gözlerden süzülen yaşlar. "Allah'ım rızan, Allah'ım mağfiretin, muhabbetin.. Ahh günahlarım... Ahh ümmet-i Muhammed! Ümmet-i Muhammed'in hâli..." Yana yakıla dua, gözyaşlarıyla dua... Ama yetmedi, yetmezdi de. Ne söylesek, ne istesek yetmezdi... Kâbe karşısındaki ilk duamızdan itibaren, her durakta aynı duaları tekrarlamayı ihmal etmedik.

O gece tavaf ve sayimizi yapıp sabah namazını kıldıktan sonra otele döndük. Mina'ya ve arkasından Arafat'a çıkacağımız âna kadar her gün en azından iki defa umre yapmaya ve kalan vakitlerde mümkün olursa nâfile tavaf yapmaya karar vermiştik. Hocaefendi'nin tavsiyesine uyarak, Efendimiz'den (sas) başlamak üzere, büyüklerimize, anne-babalarımıza, dost ve arkadaşlarımıza umreler yapacak, böylece haccımızı şahsîlikten çıkarıp, şahs-ı mânevînin miracı haline getirmeye çalışacaktık... Elhamdülillah grup halinde bunun için büyük gayret gösterdik...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bükülen belimiz yeniden doğrulsun

Abdullah Aymaz 2011.02.13

Önceki yazılarımda belirttiğim gibi, günümüzde haccı ferdîlikten nasıl umûmîliğe yükseltebiliriz mülâhazası ile hacdan dönen Osman Hoca'mızla yaptığımız mülakattan bahsetmiştik. Sorulara devam ediyoruz:

-Terviye (Arefeden bir gün önce) günü neler yaptınız?

-Terviye günü sünnet olduğu için beş vakit namazı kılmak üzere Mina'ya gittik. "Hac" yazısını mütalaa ettik. Kıldığımız tesbih namazı gecemize ayrı bir güzellik kattı. Arafat'a çıkmamıza birkaç saat kala telefonla Hocaefendi'yi arayıp orada "Arafat'ta nasıl dua edelim?" diye sorduk. "Allah'ım, ne olur Ümmet-i Muhammed'in bükülen kaddini yeniden doğrult!" diye dua etmemizi söyledi.

-Arafat'ta neler yaptınız?

- Hocaefendi bizi "Peygamber Efendimiz (sas) orada yorulmasına rağmen hiç ara vermeden dua etti; 'Ümmetim! Ümmetim!' diye yakardı. Allah aşkına, bir gün yemeseniz, içmeseniz, uyumasanız ölür müsünüz? Ne olur, Arafat'ı boşa harcamayın!" diyerek ikaz etmişti. Öğle ve ikindi namazlarını cem-i takdim ile kılar kılmaz, hep beraber ayağa kalktık, ellerimizi açtık ve Rabb'imize yalvarmaya başladık. Aman ya Rabbi, o ne sözlerdi! O ne güzel dualardı! O ne tatlı ifadeler ve o ne içli hıçkırıklardı! Cemal Hoca'mız, El Kulûbu'd-Dâria'nın bazı bölümlerinden ve kendi gönlüne doğan niyazlardan enfes sözlerle bir dua yaptı. Hele "Allahu Ekber!" deyip Cenab-ı Allah'ın büyüklüğünü ilan ederken bir haykırışı vardı ki, yürekleri dağladı! Sonra Abdürrahim Hoca'mızın her cümlesinde Ümmet-i Muhammed'i zikrettiği münacâtı ve Recep Hoca'mızın, kendini mahv u perişan olmuş hisseden ama Cenab-ı Hakk'ın rahmetiyle dirilebileceğinden de ümitli bir insan tavrıyla dile getirdiği içten yalvarışları!.. Daha sonra başka arkadaşlarımızın adanmış ruhlar hakkındaki niyazları, dünyanın dört bir tarafına, bu defa da kurban vesilesiyle gönül köprüleri kurmaya koşan fedakârlara duaları, bütün müminlerin ve bilhassa hizmet erlerinin ihtiyaçlarına dair istekleri, herkesin gözlerini yaşarttı, ağlattı. Bir ara çadırımızda sadece hıçkırık sesleri duyulur hale geldi. Samimi gönüllerin "Geldiğimiz gibi döneceksek döndürme, al burada canımızı Allah'ım!.. Yaşatacaksan, ne olur bizi adanmış ruhlara yaraşır bir hayat tarzına mazhar kıl!.." çığlıkları her yanı sarmıştı. Evet, dua ayakta başlamıştı, ama kesintisiz iki saat kadar devam eden vakfe boyunca kimi beyler ve bayanlar yorulup oturmak zorunda kalmış, biraz soluklanınca yeniden ayağa kalkıp semadan bir şeyler koparırcasına ellerini göğe uzatarak duaya devam etmişlerdi. Bu ilk fasıldan sonra

beş-on dakika abdest için ara verilse de, ihtiyaçlarını giderenler yine duaya dönmüş ve güneş gurup edip Müzdelife'ye gidiş hazırlıkları başlayana kadar bu böyle sürmüştü.

-Müzdelife'de neler yapıldı?

-Efendimiz'in (sas) Arafat'ta vakfesini yapıp Müzdelife'nin hakkını veren insanların kul haklarının bile bağışlanacağı müjdesini aldığı, bunun için tebessüm buyurduğu anlatılır. Biz de Müzdelife'de hemen taşlarımızı topladık. Akşam ile yatsıyı cem ettik. Gece teheccüt ve hacet namazları kıldık. Vakti girince sabah namazını eda edip vakfeye durduk. Yakarışa geçtik. Cemal Hoca'mızın "Artık bittim!" diyene kadar yaptığı dualara gözyaşlarıyla âmin deyip, bilhassa hizmet erlerini unutmamaya çalıştık... Güneşin doğmasına çok az kala "Artık şeytana ok yağdırma zamanı" deyip Mina'ya doğru yola çıktık.

-Mina'da neler yaptınız?

-Mina'da cemrelere (şeytan taşlanan yerler) yaklaştıkça hepimizi büyük bir heyecan sardı! Etrafımızdaki insanların bir kısmı 'Allah! Allah! Allah!' diyerek sanki düşmanını alt etmeye cenge gidiyormuş gibi koşar adım ilerliyorlardı. Cemrelerin biraz daha boş olan arka tarafına gidip yedi tane taşı, her seferinde "Bismillahi Allahu Ekber rağmen lişşeytâni ve hizbihî." diyerek attık. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yeşil kubbenin altında

Abdullah Aymaz 2011.02.14

Daha önceki yazılarımda olduğu gibi bugün de Osman hocamızla mülakatımıza devam edeceğiz:-Bayramın ikinci günü Kâbe'de müthiş bir yağmur yağmış!..

-O gün Mescid-i Haram'ın üçüncü katından Kâbe'ye bakarak dua ediyorduk. Arkamızdaki bir grup "Yâ gıyâsel-müsteğîsîn, eğîsnâ!" diye yakarıyor; rahmet yağmasını diliyordu. O esnada elimize bir iki damla düşüverdi. Yarım saat sonra bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Sözleşmişçesine eller yukarı kaldırıldı, etraf hıçkırık sesleriyle doldu. Tam bu sırada ezan okunmaya başladı. Cemâl hocamız engin hislerle "Allah'ın rahmetinden taze kopup gelen bu damlalar hürmetine ümmete dua edin." diye Arapça haykırmaya başlamıştı. O "Ümmet-i Muhammed'e merhamet eyle Allah'ım! deyin" diye bağırdıkça "Allahümmerham Ümmete Muhammed!" şeklinde bütün cemaat tarafından yüksek sesli bir mübarek koro oluşuverdi!.. Rezonans, ferden ferdâ bütün herkesi içine almıştı.

-Medine-i Münevvere'de neler oldu?

-Hacdan sonra Medine'ye gittik. Ne var ki, Efendimiz'in (sas) huzuruna çıkabilmek tatlılardan tatlıdır. Ama zorlardan zor bir iştir. Ömrünüzde o kadar mahcup olduğunuz başka bir an belki de yoktur: Ya oranın Kutlu Sahibi (sas) size "Peygamber'in huzuruna hediyelerle gelinir; sen ne getirdin?" derse... Evet peygamberler kabirlerinde sağdırlar. O (sas) da sağdır. Farklı bir boyutta sizi duyar, Allah'ın izniyle sizden haberi olur ve meleklerin aracılığına bırakmadan selâmınızı bizzat kendisi alır. Elleriniz birbirine kenetli, el-pençe divan durmuş, hâlinizi sergilersiniz. Perişaniyetinizi daha bir derin hissedersiniz. Hangi amelinizi, hangi hizmetinizi hediye olarak takdim edeceksiniz?!. Dudağınız kurur, hıçkırıklar boğazınızda düğümlenir. Neyse ki, vatanınızda

ve içinde bulunduğunuz kutlu kervanda O'na âşık nice gönül erleri vardır. Selâmlarını yüklemişlerdir sırtınıza. Bir kenara çekilir, selâm gönderen insanların isimlerini sayar, onların hâlis niyetlerini şefaathçi hediye olarak arzeder ve muvâceheye yönelirsiniz. Sanki demir parmaklıklar aradan kalkacak, sanki Nebî Aleyhisselam elinizi tutacak, sanki her şeye rağmen mübarek eller başınızı sıvazlayacak ve yıllarca karanlık bir odada, bir Kâbe resminde veya seccadenizden açılan pencerede aradığınız Sevgili (sas) orada bir daha kapanmamak üzere perdeleri size açacak gibi olur.

Kanaatimce, Medine-i Münevvere'den ve Mescid-i Nebvî'den gereğince istifade edebilmek için muhterem M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Mülâhazalarımızın Yeşil Kubbesi", "Ravza", "Ve Gaybın Son Habercisi" başlıklı makaleleri bir de o mukaddes mekânlarda okunmalıdır.

Namazlarda, salavât-ı şerifelerle, dualarla, iç yakarılarıyla dolu dolu geçen günler arasında bir cumartesiye kollayıp Kuba Mescidi'ne, başka bir gün Cennetü'l Bakî'ye ve ardından Uhud'a gider, sırayla sahabe efendilerimizi selamlar, hatıralarını tazeler, her an ayrı bir his tufanı, duygu fırtınası ve romantizm yağmuru ile, mümkünse en az kırk vakit namaz kılacak kadar da Medîne'de kalırsınız. Orada saniyeler dahi bambaşka duygu, his ve hâtıralara sûtannelik eder ama bu konuşma onları istiâba muktedir değildir.

Keşke o rûya mekân ve tatlı zamanları, kıymetleri ölçüsünde anlatabilmek mümkün olsaydı! Heyhat... Her bir durağın sadece adını anmak bile epey vakit alır. Bu itibarla haccın sırlarını bizzat yaşamak gerekir. Allah nasip eylesin. Âmin. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Isparta'nın gülleri

Abdullah Aymaz 2011.02.20

Bir Isparta türküsünde "Bir bahar sabahı güllerden seller. /Gül açar, gül kokar burada gönüller./Gül derer, gül serer o güzel eller..." deniliyor.

Bir zamanlar da o ihlâslı eller, bu millete ilâhi bir ikram olarak sunulan "İlhâmât-ı Kur'aniye, Sünuhât-ı Kur'aniye, İstihrâcât-ı Kur'aniye ve İstinbâtât-ı Kur'aniye" olan kitapları yazıyor, yer yer gül renkli mürekkeplerle de tevâfuklar ortaya koyarak nakış nakış güzellikler sergiliyordu.

İşte bu gül devrinin uyanış destanının yaşandığı ve uyanış dinamiğinin eserlerinin yazıldığı yer olan Barla'ya bu sefer soğuk bir kış günü bembeyaz karların kapladığı bir zamanda uğradık. Her mevsimi güzel bu beldede kalem tutmuş ellerden, gidenlerden de kalanlardan da bazılarını bir münasebetle ziyaret etme imkânımız oldu. İslâm köylü Hasan Efendi'nin iki büklüm haliyle bize Kur'an hakikatlerinden bir şeyler anlatma gayretleri gerçekten görmeye değirdi... O yaşta o şevk, o cehd, hepimize ve herkese ibret olmalıdır.

Arkadaşımız Mehmet Erdal ile Arif Başçavuş'un Senirkentli Merhum Tola'lar ile ilgili hatıraları da dikkatimi çekti:

27 Mayıs 1960 ihtilâlinde sonra Senirkent'te Dr. Tahsin Tola ile Ali İhsan Tola'yı nezarete atıyorlar. Nezarethanedeki evleri görünüyor. Bir müddet sonra "Haydi serbestsiniz!" diyerek bırakıyorlar. Tam evlerine giderken çoluk çocuk sevinç içindeyken tekrar jandarmalara yakalatıp içeri atıyorlar. Bu durum üç ay tam üç defa tekrarlanıyor... Sonra Senirkent'ten Uluborlu'ya naklediyorlar. Orada işkence daha büyük!. Tek odalı bir

nezaret yeri. "Tuvaletinizi de burada yapacaksınız!.." diyorlar. Günlerce işkence sürüyor. Karşıdan Jandarma Karakolu'nun atlarının altının her gün bir er tarafından temizlendiğini görüyorlar. Bir gün "At kadar değerimiz yok!" diye hayıflanıyorlar ama "Beddua'ya izin yok." diyerek haklarında beddua etmeye dilleri varmıyor. Ama öbür gün bakıyorlar, atların ölüsünü dışarı çıkarıyorlar. Hepsi de ölmüş!.. Sonra bunları kırık camlı bir yere atıyorlar. Önce hiç olmazsa içeriye hava giriyor diye seviniyorlar. Ama kim vurduya gitmekten korkup sabaha kadar teker teker nöbet tutuyorlar. Bir hafta aç bırakıyorlar. Senirkent'ten evlerinden gönderilen yiyecekleri de vermiyorlar. Bir hafta sonra Ondokuzuncu Mektup'ta geçen Peygamber Efendimiz'in (sas) mucizeleri üzerine konuşurken, bir kadının et yemeği içine attığı zehirle Efendimiz'i (sas) öldürme teşebbüsü üzerinde müzâkere sırasında, gardiyan kendilerine haşlanmış bir et getiriyor. Hemen o zehir meselesi akıllarına geliyor; yemeyip dışarı atıyorlar. Onu yiyen kedi ve köpekler anında kıvranmaya başlayıp ölüyorlar. O gardiyan evine gidiyor, kızı ile münakaşa ediyor. Kız zehir içip intihar ediyor. Bunun üzerine hâkim telaşa kapılıp başıma bir şey gelmesin diye hepsini serbest bırakıyor.

Bu hatıraları yâd ederken Mehmet Kırılı Bey, yanında bulundurduğu 2 Nisan 1970 tarihli iki fotoğrafı hediye etti. Bunlar Ali İhsan Tola, Mustafa Tortop ve Hasan Karaer'in kelepçeli vaziyette iki jandarma arasında Senirkent Hükümet Konağı'ndan çıkış anını tespit ediyor. Bir fotoğrafın arka planında ise Tevfik Kuru ile müezzin Ramazan Korkut'un görüntüleri var. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahterî Lügati

Abdullah Aymaz 2011.02.21

Yirmi sene önce Kütahya'da dolaşırken mahalleler arasında Ahterî Kebîr'i yazan Muslihiddin Mustafa'nın kabri ile karşılaşmıştım.

Bu gidişimde ziyaret etmeyi düşündüm. Çünkü 12 Mart Muhtırası'nda darbeciler hep solcuları içeri alıyor, düzensizlik oluyor, biraz sağdan dindarlardan da alalım da dengeyi sağlayalım, diye karar aldıkları için, İzmir-Karşıyaka'da 31 Mart gecesi bir dinî sohbet sırasında baskın yapıp bizleri de Buca Hapishanesi'ne atmışlardı. 3 Eylül'e kadar beş aydan fazla cezaevinde kaldım. Orada bilhassa son iki-üç ay mahkumlar bölümünde arkadaşlardan ayrı kaldım. Meşhur Aziz Güçlü'lerin kaldığı yerde bulundum. Yanımda bir küçük Kur'an-ı Kerim, bir de Ahterî Lügati vardı. Kur'an-ı Kerim'den bilmediğim kelimeleri Ahterî Kebîr'den karşılıklarını bulup çıkarmaya çalıştım. Yani o yalnızlıkta bu lügat benim en yakın arkadaşım. Onun için müellifinin ziyaretine gidip ruhuna bir Fatıha okumak istedim.

Osmanlıca yazıları, arşivleri, mezar taşlarını okumada uzman Mustafa Kalyon Bey'le beraber gittik. Germiyan Sokak'taki Karadonlu Türbesi'nin (Karadonlu Mescidi'nin karşısında) avlusu içindeki mezarlardan girişte sağ tarafta bulunan mezar onun. Mezar taşında "Ma'mur olsun ta'mir eden / Mağfur olsun ziyaret eden / Tasnîf-i Ahterî-i Şemseddin / Ruhu şâd olsun dua eden" yazılı. Vefat tarihi H. 953 (M. 1547) Mustafa Kalyon Bey'in tesbitlerine göre Ahterî mahlâslı Muslihiddin Mustafa, 1496'da Afyon Karahisar'da dünyaya gelmiştir. Babası meşhur hattat Şemseddin Ahmet Çelebi'dir. Kütahya'da medrese tahsili gören Ahterî, Kanunî Sultan Süleyman döneminin âlimlerindendir. Afyon, Kütahya şiveleriyle yazdığı Arapça-Türkçe lügat bilhassa medrese talebelerinin baş ucu kitaplarından olmuştur. Bin sayfadan fazladır ve Arapça 40 bin kelimeyi ihtiva etmektedir. Ahterî merhum, ömrünün sonunu ibadetle geçirmiştir.

Ahterî Hazretleri'nin hemen yanında bulunan tarihî "Şeker Konağı"nı da ziyaret ettik. Aynı zamanda Ata Sanatları Yaşatım Merkezi olan bu mekânda bizi bir çini sanatçısı olan İbrahim Kocaoğlu karşıladı. Ham maddelerinden son haline kadar çini hakkında bize bilgi verdi. Ağabeyi ile beraber turkuvaz rengini bulma üzerindeki gayretlerinden ve sadece bir asır keşfedilip yaşayan mercan kırmızısı rengi üzerindeki uzun çalışmalarından bahsetti...

Kütahya'da Türk-Macar dostluğunun sembollerinden Lajos (Layos) Kossuth'un kaldığı evi de gezdik. Şimdi bir müze olan bu evde Osmanlı'ya sığınan Macar hürriyet savaşçısı Lajos, Şubat 1850'den Ağustos 1851'e kadar oturmuştu. 15 Mart 1948'de hürriyet için ayaklanan Macarların başına geçen Lajos, Rus çarının Avusturya ile ittifakı karşısında yalnız ve çaresiz kaldı. 17 Ağustos 1849'da ülkesini terk etti. Türkiye'ye sığınan Lajos'u bütün baskılara rağmen Osmanlı o zor şartlarda geri teslim etmemek için direndi. Lajos bu evde kalırken 10-12 saat çalışıyor, İstanbul'daki İngiliz ve diğer büyükelçilere mektuplar gönderiyordu. Bir yandan Türkçe öğreniyordu. Hatta sonra Türkçe dilbilgisi kitabı yazdı. Bu evde Macaristan'ın yeni anayasasını da yazdı...

Sultan Abdülmecid'in bütün tehdit ve baskılara rağmen Ruslara ve Avusturyalılara "Bana sığınan bir Macar için 50 bin Osmanlı askeri feda ederim, yine iade etmem." diyerek koruduğu Macar hürriyetperverinin mühim hatıralarını saklayan bu müze ev bizlere çok güzel mesajlar veriyor. a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İbâha düstûru

Abdullah Aymaz 2011.02.27

Cenab-ı Hakk'ın insana ihsan ettiği bu vücut temlik değildir. Yani insanın mülkiyetine verilmemiştir.

Öyle olsaydı, idaresi de insana bırakılırdı. O zaman bir gözün, bir kalbin, bir beynin idaresini bile yerine getiremezdik. Bu hususu Bediüzzaman Hazretleri şöyle izah ediyor: "Yani, nasıl bir zât, misafirleri ziyafete davet ediyor. Onlara, ziyafetteki eşyadan ve yiyeceklerden istifade etmeyi ibâha ediyor; mubah kılıyor. Öyle ise ibâha ve ziyafetin kaidesine göre, ziyafet sahibinin rızası dahilinde tasarruf etmek gerekir. Bu durumda misafirler, israf edemezler; sofrayı alıp bir başkasına ikram edemezler; oradaki yiyecekleri kaldırıp bir başkasına sadaka vermezler, dökemezler, zâyî edemezler. İşte aynen bu misal gibi, insan da Allah'ın kendisine ibâha suretinde verdiği vücudu ve hayatı da intihar ederek sona erdiremez. Gözünü, midesini çıkarıp atamaz. Aynı şekilde içkiyle, sigara ile onlara zarar veremez, haramdır."

Durum böyle olduğu halde maalesef ülkemiz Türkiye'de son yedi yılda alkollü içkilerin tüketimi yüzde 133 artmış durumdadır. Yeşilay ve Tüketiciler Birliği araştırmalarına göre, Türkiye'de alkole başlama yaşı 11'e kadar düşmüş vaziyettedir.

Dünya Sağlık Teşkilatı tarafından hazırlanan rapora göre, CİNAYETLERİN yüzde 58'i; TUTUKLAMALARIN, IRZA TECAVÜZLERİN VE ŞİDDET OLAYLARININ yüzde 50'si; TRAFİK KAZALARININ yüzde 60'ı; İŞE GİTMEYENLERİN yüzde 60'ı; EŞ DÖVME OLAYLARININ yüzde 70'i; İNTİHAR EDENLERİN yüzde 58'inin sebebi ALKOL...

Yine araştırmalara göre, içkiye devam eden annelerin çocuklarındaki bozuklukların oranı şöyle: Bu çocukların psikolojik problemleri % 89; konuşma bozukluğu % 8; doku bozukluğu % 80; saldırgan tavırlar % 72; hormon-

cinsel bozukluk % 46; normalden küçük doğum % 98; duyma bozukluğu % 25; ortopedik arıza % 33; kalp zafiyeti % 29. Raporlara göre alkol alan kadınların % 50'si düşük yapıyor.

Yine raporlara göre alkole başlama yaşının 11'e düşmesinin sebepleri sıralanırken en büyük sebebin görenek, manevî boşluk, kolay erişilebilirlik, alkolü özendirici dizi ve filmler olduğu bildiriliyor.

Bu sebeple mânevî boşluğun doldurulması gerekmektedir. Bilindiği üzere, insanda nebâtî, hayvanî, insanî ve imanî olmak üzere dört merteye vardır. Yani insan beslenmesiyle nebatî bir hayata; şehveti ve gazabı itibarıyla hayvanî bir hayata; akıl, gönül ve vicdan gibi duygu, kuvve ve lâtifeleriyle insanî bir hayata; Allah'tan peygamberlerin getirdiği vahiy mesajına iman etmesiyle imanî bir hayat mertebesine sahiptir. Nebâtî ve hayvanî duygular kördür ileriye görmez. Azıcık bir lezzet için büyük tehlikelerin altına girer. İntikam lezzeti ile bir dakikada bir cinayet işler, senelerce hapis cezası çeker. İnsanın akli bu tehlikeyi görür, vicdanı ile işleyeceği bu cinayetin pek çok masumu da yakacağını bilir ama o ileriye görmeyen kör hislerin tesirinde kalır. İçkinin ve sigaranın zararını çok iyi bilenlerden bazılarının da onları bırakamamasının arkasında bu nebâtî ve hayvanî, yani ileriye görmeyen kör hislerin tesiri vardır... Onun için meselenin daha bir üst mertebeden ele alınması gerekmektedir. Bu da îmanî mertebedir. Çünkü tahkikî bir imana sahip sağlam bir mümin, Arş-ı Azam'dan geldiğine inandığı prensiplere gönülden bağlıdır. Onları çiğneyip geçmesi mümkün değildir. Artık onun gözünde haram olan madde, uzak durması gereken çirkin, hatta iğrenç bir şeydir. Boğazından geçmesi çok zordur... Ama bu, imanda bir seviyeyi gösterir. Bunun için bilhassa gençlerin bu yönden ele alınıp eğitilmesinde çok büyük faydalar temin edilecektir.

Yeşilay Haftası münasebetiyle, ibâha (istifade imkânı ve serbestliği) düsturunu yeniden ele alıp değerlendirmeyi düşündüm... a.aymaz@zaman.com.tr

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kastamonu fedakârları

Abdullah Aymaz 2011.02.28

Arkadaşımız Ahmet Özer "Kırklar Serisi"nde "Kastamonu Fedakârları"nı da yazdı. Başta Mehmet Feyzi Efendi olarak, Çaycı Emin, Ahmet Nazif Çelebi, Hıfzı Bayram ve diğer ağabeylerden on yedi fedakârın hatıralarını bu kitabında toplamış.

Ben sadece bir tadımlık olarak merhum Mehmet Feyzi Efendi'den bazı hatıraları nakledeceğim... Mehmet Feyzi Ağabeyimiz diyor ki: "Bir akşam başkomiser gelip beni çağırdı: 'Ne yaptınız?' diye sordu.

'Ne yapacağız? Yatsı namazını kıldık...'

'Kim geldi?'

'Bilmiyorum, karanlıktı.' diye cevap verdim.

'Ezanı kim okudu?'

'Ben okudum.'

Bu ifadelerden sonra, rahmetli Emin Bey'e söyledim: 'Ben böyle dedim, şayet sana sorarlarsa sen de böyle söyle.'

'Arapça mı okudun?' diye sordular. 'Evet' demiştim. 'Bunun suçu yoktur. Kendi evimde, kapalı yerde istediğim şekilde okurum.'

Emin Bey. Ne sordularsa 'Hepsini biliyorum' diye cevap vermiş.

Emin Bey'i 'Yalan söylüyorsun' diye tokatlamışlar."

"Çaycı Emin Bey, ümmî olduğu halde öyle bir sadakat gösterdi ki kemal-i ihlâs sahibiydi. Yüksek bir meziyeti vardı... Benden üstündü."

"Denizli'de Mahkeme Reisi Ali Rıza Bey (Balaban) kademe kademe amfi gibi sıralar yaptırmıştı.

Üstad hastalığını ileri sürerek 'Mahkemeye gelmeyeceğim' diye istida vermişti. Sonra mahkemenin müspet halini görünce 'İstidamı reddediyorum.' dedi. Reis, 'Ey Said Efendi! İstidayı geri mi alıyorsun?' diye tebessümle mukabele etti.

Bir celsede müddeiumumî Üstad'ın oturuşuna itiraz etti, 'Mahkemenin nizamını bozuyor.' dedi.

Ali Rıza Efendi ise 'Doğru oturunuz.' deyince Üstad, 'Hastayım.' diye cevap verdi.

Reis müddeiumumîye dönerek, 'Hastaymış ne yapalım?' dedi. Sonra da 'Siz gidin istirahat edin.' diye bir gardiyanla Üstad'ı gönderdiler.

Denizli'de müddeiumumînin muavini adliye vekiline telgraf çekmiş, 'Bediüzzaman ve talebeleri hapishaneyi bir mektebe çevirdiler!' diye. Üstad, 'Hapishanenin mektep olmasından memnun olunsun.' diyordu.

Hapishanede Beylerbeyli Süleyman Hünkâr ve arkadaşları kaçmak istiyorlardı. Süleyman, 'Deve bile olsa ben yine buradan çıkarırım.' diyordu. Üstad'a 'Hoca Ammi' diye hitap ederdi. Daha sonraki senelerde (1948) biz Afyon hapsindeyken Süleyman hapisten kaçarak Kastamonu'ya Sadık Bey'in yanına gelmiş, bizleri aramış sormuş. Sadık Bey, 'Nasıl kaçtın?' diye sorunca, 'Üstad'ın Esmâ-yı Hüsnâ manzumesini Feyzi Efendi yazmıştı, onu muska yaparak kaçtım!' diye cevap vermiş."

"Hapishanede mahkûmlar bize dualar yazdırmak istiyorlardı. Delâil-i Şerif'i yazmıştım. Ağır cezalılardan İbrahim bunu muska yaparak kaçmak istiyordu. Ben de 'Böyle şeylerle kaçılmaz. Eğer kaçılıyaydı biz kendimiz kaçırız!' diye latife yollu cevap vermiştim. Daha sonra İbrahim'i idam ettiler. Birçok mahkûmu kötü vaziyetten kurtarmıştık. Pislikten, kötü hayattan Kur'ân'ı okuyarak, Nurları okuyarak kurtuldular."

Bazılarını Kur'ân okurken, bazılarını tesbihat yaparken, bazılarını ise namazdan alıp götürdüler. İdam ettiler.

Üstad "Yeni yazı Risaleleri yazın." deyince, bazıları itiraz ettiler. Sadık Bey ise sadakatle, 'Üstad ne derse o olsun.' diyordu.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kayyidü'l-ilme bi'l-kitâbeti

1997 Mart'ının başındaki günlerden bir gün merhum Hacı Kemal Erimez Ağabey hışımla gazetede ki odama girdi. O zaman yayının başındayım... O gün hatalı bir haberden dolayı hesap sormaya başladı. Haber küçüktü ve iç sayfalar daydı, hatamız da küçüktü ama, onun derdi başkaydı.

Vefa diye bir şey vardı, ona riayet edilmemiş görüyor, başta ben ve bütün arkadaşlara ateş püskürüyordu. Bunu bizim kafamıza sokmak için de geçmişten hiç bilmediğimiz ve duymadığımız hatıralar anlatıyordu. Hemen bir arkadaşına işaret edip bir teyp getirmesini istedim. Teyp açılınca da "Kapat!.." diye bağırdı. Ben "Kapatırsak, bunlar sende kalacak... Kafan kızıp da anlatmaya başlamayacak olursan biz bunları nereden öğreneceğiz?" desem de yine "Kapat!.." diye bağırdı. Kapatmak zorunda kaldık. Sonra gönlünü alıp, hatamızı telâfi edeceğimize dair söz vererek, Hacı Ağabey'i uğurladık... Üç gün sonra rahatsızlandığını duyduk. Sonra komaya girmiş... Bir hafta geçtikten sonra vefat haberini aldık... Allah rahmet etsin, pek çok meseleyi kendisiyle beraber mezara götürdü...

Bir müddet sonra, Hacı Kemal Ağabey'le beraber Orta Asya'da beraberce çok dolaşmış olan Sadettin Başer Bey'le karşılaştık, yukarıda anlattıklarımı kendisine aktardıktan sonra "Ne olur, sen bari bunları yaz. Yoksa bunları kendinizle beraber kabre götüreceksin ve insanları bunlardan mahrum bırakacaksınız." dedim. Bana dedi ki: "Hocaefendi de merhum Hacı Kemal'i ebedî âleme yolcu ettikten sonra onun hizmet dolu hayatının kayıt altına alınamamasından dolayı üzüntülerini belirtti ve bana 'Hacı Kemal Abi, hizmete ait hatıralarını kaleme almadan ve geriye hatıralarından bir eser bırakmadan göçtü gitti. Halbuki gelecek nesillerin yaşanan bu hâdiseleri birebir yaşayan kimselerin anlatacaklarından bilip öğrenmeleri gerekir. Yarın size de bir emr-i Hak vâki olursa, sırlarınızla beraber gömülüp gitmeyin. Yazacağınız hatıralarınızla geriden gelenlerin dualarını da almış olursunuz. Bu bakımdan değişik ülkelere bu mânâda ilk gidenlerden biri olarak, görüp duyduğunuz ve yaşadığınız hatıralarınızı yazsanız iyi olur.' demişti." Allah râzi olsun, o güne kadar olanları ve sonraki hatıralarını da yazmaya başladı. Önce on-on beş sayfa yazabildi. Daha sonra 40-50 sayfa oldu. Şimdi yüzlerce sayfa oldu...

1984 veya 1985 yılında Elâzığ'da ziyaret ettiğimiz merhum Hulusî Ağabeyimiz sohbet sırasında "Kayyidû... Yani ilmi, malûmatı, elde ettiğimiz bilgileri yazarak kaydediniz, yazıp zabtediniz." hadisini okuyarak bunun önemi üzerinde durdu. Bu tavsiye bize çok büyük bir ufuk açtı... Yoksa, "ömrümüzün sonuna doğru yazarız" demek yanlış olur. Her şeyden önce hiçbirimiz ne zaman öleceğimizi bilemeyiz... Ayrıca bir şeyi 24 saat içinde yazarsanız çok net hatırlayabilirsiniz. Aslında doğru olanı anında kaydetmektir. Bu teyp ile kamera ile veya kalemle olabilir. Zaman uzadıkça çok şey unutuluyor. Teferruat akılda kalmıyor. Bazan isimler, tarih, yer ve zaman unutulmuş oluyor. Bazan da başka bir olayla, isimler sözler birbirine karıştırılıyor. Eğer mümkün olsa, aynı olaya şahit olanlar bir arada iken mesele konuşulsa... Çünkü birinin unuttuğunu öbürü hatırlayabiliyor.

Bu vesile ile, dünya çapındaki bu hizmetin içinde bulunan herkesin Allah rızası için hatıralarını doğru olarak yazıp tesbit etmelerini istirham ediyorum. Çünkü bu adanmış ruhların fedakârlıklarının hiçbirinin zâyi edilmeden belgelenmesi, filmlere, dizilere ve belgesellere vesile olması gerekmektedir. İleride bu hususta akademisyenlerin de yapacakları akademik çalışmalara bunlar esas teşkil edeceklerdir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Görmüyor musunuz o önden gidiyor!.. "Hacı Ata"

Aysal Aytaç Bey, Hacı Kemal Ağabey hakkında, hatıralarını anlatırken diyor ki:Eski Kırgızistan Milli Eğitim Bakanı Çınara Hanımefendi'yi, bakanlıktan ayrıldıktan sonraki ziyaretlerimin birisinde bana Hacı Kemal Erimez'i anlattı.

Onun Kırgız eğitimine yaptığı katkılardan sitayişle bahsetti. Bir ara ağlamaya başladı. "Hacı Kemal Bey'le Kırgız gençlerinin yetişmesi konusunda çok gayret gösterdik. Çok fikir yürüttük, çok gözyaşı döktük." dedi ve ilave etti: "O gözyaşları Kırgızistan'daki Sebat Eğitim Şirketi'nin kurulmasında çok etkili oldu. Sebat Eğitim Şirketi; Kırgızistan'da açtığı Alatou (Aladağ) Üniversitesi ve özel okulları ile Kırgız eğitimine çok olumlu katkılarda bulundu. Onun için bağımsızlık sonrası Kırgız eğitim sisteminin şekillenmesinde Hacı Kemal'in önemli rolü olmuştur. Bakanlıktan ayrıldıktan sonra da Hacı Kemal, Kırgızistan'a geldiğinde beni mutlaka ziyaret ederdi. Bakanlık görevindeymişim gibi bana saygı gösterirdi. Kendisini rahmetle anıyorum."

Türkiye-Tacikistan Eğitim bakanları arasında Daimi Komisyon Toplantısı yapmak üzere Tacikistan'a gittiğimizde havaalanında bizi Hacı Kemal Ağabey karşıladı. Tacikler kendisine "Hacı Ata" diyorlar. Orada, "Hacı Kemal Erimez Lisesi"nin ikinci katında küçük mütevazı bir odada ikamet ediyordu. Fizikî şartlar da rahat değildi. Şeker ve kalp hastası olmasına, ilerlemiş yaşına rağmen heyecandan yerinde duramıyor, Tacikistan'la ilgili eğitim projelerini anlatıyordu. Bir ara öyle bir coştı ki, tutmak mümkün değil. Heyecandan yüksek sesle ağlamaya başladı. Onun ağlaması çok meşhurdu. Ağlamaya başlayınca uzun süre ağlaması devam ederdi. Ağlama devam ederken, Kazakistan Eğitim Müşaviri arkadaşımız Atilla Erbil de yanıımızdaydı. O da ağlamaya başladı. Atilla'ya dönerek; "Oğlum sen niye ağlıyorsun, sen bari ağlama!" dedim. Atilla, "Hacı Ağabey bu yaşta, bu rahatsızlıklar içinde buralarda Tacikistan'a eğitim hizmeti verirken heyecanından ağlıyor, ben de kendim için, benim halim ne olur diye ağlıyorum." cevabını verdi. Hacı Ağabey, bir süre ağladıktan sonra uzaklara işaret ederek: "Görmüyor musunuz, o önden gidiyor biz de arkasından devam ediyoruz!.." dedi.

Hacı Ağabeye önden gidenin kim olduğunu ne biz sorduk, ne de o söyledi. O akşam Tacik Eğitim Bakanı Münire Hanım'ın heyetimiz onuruna verdiği akşam yemeğine yetişmek üzere Hacı Ata ile birlikte onun mütevazı ikametgâhından ayrıldık. (...)

Tacikistan Eğitim Bakanlığı "Tacikistan'ın 80. Yıl Hatıra Kitabı" isimli bir kitap yayımlamış. Açtığı özel okullarla ülke eğitimine çok büyük katkılarda bulunan Hacı Kemal Erimez'e özel bir yer verilmiş. Kitapta Tacikistan dışından adı yazılan tek yabancı kişinin Hacı Kemal Erimez olduğunu büyük bir gururla öğrendik.

Tacikistan tarihinde Hacı Kemal Erimez gibi böylesine özel önem verilen yabancı ikinci bir kişi yok. Bu durum Taciklerin gönlünde Hacı Kemal'in aldığı yerin ne kadar aziz ve mübarek olduğunu gösteriyor.

Hacı Ata'nın ebediyete intikal ettiği günlerde M.E.B. Yurtdışı Eğitim Öğretim genel müdürü olarak resmî görüşmelerde bulunmak üzere Duşanbe'ye gitmiştim. Tacikler tarafından heyet onuruna verilen bir kokteylde, uzaktan, başbakan yardımcısı olduğunu öğrendiğim bir hanımefendinin bize doğru geldiğini gördüm. Yanımıza gelince bana sarıldı, ağlamaya başladı. Bir şeyler söylüyordu ama anlamıyordum. Yalnızca sık sık "Hacı Ata! Hacı Ata!" diyordu . Yanında bulunanlar Tacik halkının Hacı Ata'yı çok sevdiğini, benim de Hacı Ata'nın arkadaşı olmamdan dolayı çok duygulandığını ifade ettiler. Bir kere daha Hacı Ata'yı rahmetle andık..

Aysal Aytaç Bey gibi biz de onu rahmetle anıyoruz.

Libya'dan Ruanda'ya

Abdullah Aymaz 2011.03.13

Libya kargaşasında can pazarı yaşanırken Ruanda Dışışleri Bakanı Louisa Moushikiwabo hanımefendi, İstanbul'daki fahri başkonsolosları İnanç Bey'i ağlamaklı bir ses tonu ile arıyor; "Libya'da 28 vatandaşımız var. Bunların çoğu öğrenci... Telefon irtibatı kesik... Hiçbir haber alamıyoruz. Bize yardımcı olun lütfen..."

Bu mesajı alan İnanç Bey, derhal Dışışleri Bakanlığı'mızı arıyor. Oradan Trablusgarp Büyükelçiliği'mize ulaşıyor. Oradan kendisine Büyükelçi Yardımcımız Ertuğrul Demirci Bey muhatap oluyor ve 28 kişi hakkında, isim, adres, telefon numarası istiyor. Ruanda nüfusunun çoğu Hristiyan olmasına rağmen, bakıyor isimlerin çoğu İsa, Yâsin, Ramazan, Abdülmecid, Şâfi, Medine, Zemzem, Muhammed gibi Müslüman isimleri...

Ertuğrul Bey, büyük bir gayretle 28 Ruandalının hepsine de ulaşıyor. Hepsi hayatta. Bu müjde Ruanda'ya ulaşınca büyük sevinç dalgası yayılıyor. İnanç Bey, üniversitede öğrenci temsilcisi olan İsa Ntakirutimana ile telefonla irtibata geçiyor ve Ertuğrul Bey'den aldığı mesajla onları Türklerin toplandığı ve büyük bir Türk bayrağının dalgalandığı mekâna yönlendiriyor. 28 kişi ellerinde eşyalar ve büyük bir tedirginlik ve telaşla albayrağımıza doğru hızlıca yöneliyorlar. Ama Libyalı görevliler "Siz Türk değilsiniz" diyerek o kalabalığa sokmuyorlar. Bunun üzerine Büyükelçi Yardımcımız Ertuğrul Bey, hepsinin de ismi bulunan bir belge vererek bunların Türkiye'nin himayesi altında olduğunu belirtiyor. Böylece albayrağımızın altında toplandığı büyük insan mahşerinin içine, Türklerin arasına bunlar da katılıyor. Tabii anında bütün olanlar İnanç Bey üzerinden Ruanda'ya aktarılıyor ve büyük bir sevinç ve coşku vesilesi oluyor... Sonra Türk Hava Yolları ile İstanbul'a geliyorlar. Son katile ile buluştuktan sonra hepsi birbirine sarılıp bir saat ağlaşıyorlar. İnanç Çiftçi de beraber...

İstanbul Belediyesi'nin mekânlarında misafir ediliyorlar. Temel Kotil Bey'in devreye girmesiyle misafirlerimiz olarak yine bizim Tanzanya-Dârusselam'a giden uçağımızla uçuruluyorlar. Oradan Ruanda uçağı ile başşehirleri Kigali'ya ulaştırılıyorlar.

Kıgalı Havaalanı ana baba günü. Herkes orada. Anneler, babalar, kardeşler, arkadaşlar, devlet erkânı, medya... Herkes birbiriyle kucaklaşıp ağlaşıyor... İnanç Bey bir milli kahraman gibi karşılanıyor. Herkes onunla fotoğraf çektmek istiyor.

Boy boy resimler, manşetlerden beyanatlar. Hepsinde de Türkiye... Türkiye Başbakanı ve Türkiye Dışışleri Bakanı isimleri sayfaları süslüyor. İnanç Bey'i ve Türkiye'den beraber gelen iki arkadaşını çok güzel ağırlıyorlar. Neredeyse Ruanda Devleti'nin bütün üst birimleri kendisiyle görüşüyor. Ülkelerine yapılan bu iyiliği asla unutmayacaklarını söylüyorlar.

On iki milyon nüfuslu Ruanda, sömürgecilerin oyunları ile birbirlerine düşürüldükten sonra bir komutan olan Devlet Başkanı Paul Kagame liderliğinde birliğini sağlamış. Irkçılığın bir sömürgeci oyunu olduğunu halkına çok güzel şekilde anlatan Paul Kagame, halkı birbirine çok iyi kenetlemiş. Cuma günü öğleden sonraları devlet başkanı da halkın içinde olarak mıntika temziliği yapıyorlar. Ayakkabısız dolaşmak yasak. Yalınayak dolaşanlara ceza var. Pet şişeler, naylon yasak. Her taraf temiz olacak, insanlar giyiminde, kuşamında, temizliğinde dikkatli olacaklar. Din ve kabile gerginliği hiç kalmamış. İşte Libya'dan gelen Müslüman öğrenciler için Hristiyan olan Dışışleri Bakanı gözyaşı döküyor. Bu durum her şeyi gösteriyor.

Cuma günü İnanç Bey cuma namazına gitmek istiyor. Kendisini Müftü Hüseyin Hoca'ya götürüyorlar. Bütün cemaat ayakta karşılıyor. Zaten Libya'dan gelenlerin çoğu da camide olduğu için, Müftü Efendi ve bütün cemaat Türkiye'ye dua ediyorlar. Kendilerine bir Müslüman ülkenin sahip çıkmasından da sevinç duyuyorlar.

Ruanda Devleti, bu kadirşinaslıktan dolayı, Başbakan'ımıza Dışişleri Bakanı'mıza, Trablusgarp Büyükelçiliği'mize, İstanbul Belediye Başkanı'mıza, Türk Hava Yolları'na birer teşekkür mesajı gönderiyor. Ülkemiz inşaallah bütün dünyada lâayık olduğu konuma gelecektir, yeter ki, biz zemininde ve zamanında üzerimize düşeni yapalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Romanya'daki Saber Hala

Abdullah Aymaz 2011.03.14

Köstence üzerinden Dobruca bölgesine geçtiğimizde oradan Abdülmecid döneminde kurulan Mecidiye'ye uğramıştık.

İşte orada ziyaret ettiğimiz Saber Hala'mızın vefat ettiğini öğrendik. Bu çok önemli Halamız ile ilgili o zaman yazdıklarımı hatırlatma için tekrar arz ediyorum:

"Sultan Mecid'in kurdurduğu Mecidiye'den geçiyoruz. Zamanında Mecidiye, Dobruca bölgesinin merkezi imiş. Ama zamanla bilhassa 93 Harbi'nden sonra nüfus azalmış ve Mecidiye, Köstence'ye bağlanmıştır. Çevresinde Müslüman köyler var. Bizim eğitim gönüllülerimiz ilk defa Tatarların çok olduğu bu bölgeye gelmişler. Onlara sahip çıkan da Saber (Sabriye) Hala olmuştur. Onu ziyaret ettik. Bize Tatar yemekleri hazırlamış. Daha önceki dönemde kocası Nermin Amca Komünist Partisi'nden olduğu için arkadaşları ile eve gelip içki içerlermiş. Saber Hala hep dua eder ve "Ya Rabbi, ben evimize iyi insanların gelmesini ve onlara hizmet etmeyi istiyorum." dermiş. Çavuşesku sonrası Türkiye'den eğitimciler gelmeye başlayınca "Dualarım kabul oldu." diyerek onları evinde misafir ederek, yedirip içirmiş. Nermin Amca da büyük destek vermiş."

"Rukiye teyzeme çok benzeyen Saber Hala'nın evinden ayrılıp Nermin Amca'nın mezarına gidip Fâtiha ve İhlâslar okuduk..."

"Saber Hala Ramazan'da Çavuşesku Sarayı'nın önündeki geniş alanda kurulan iftar çadırında Tatar börekleri ve köfteleri yapıp iftar için gelenlere ikram etmiş. Hatta altı yedi televizyon kanalı kendisiyle röportaj yapmış."

Saber Hala hakkında Seher Durmaz Hanımefendi'nin Yağmur dergisinde 29. sayısında yazdıkları ise şöyle:

"Evini ardına kadar açan; elini bol, sofrasını büyük tutan; hattâ aşını yurda taşıyan cândâde bir kadın... Saber Hala... Yaşı altmışı aşkın, cana yakın, bakışı derin, yüreği engin, gönlü zengin... Gözleri çekik, elmacık kemikleri çıkık, başı eğik... Yüzü güleç, sözü bilgeç, özü dinç... Saber Hala; Dobruca'nın ulu bir çınarı, sessiz bir çağlayanı... Saber Hala; adına sabır işlenmiş, eline Hızır eli değmiş, yüreğine merhamet tohumu ekilmiş. Hiç kimsenin öz halası değil; lâkin öz hala kadar yakın, öz hala kadar azize. Hep 'hala' lâkabıyla bütünleşmiş adı Dobruca'da 'İyilik Meleği', onun için kolları çok bir ırmak olmuş. "Tuna" gibi coşkulu akmış, yüreğinden doğan iyilik damarları. Maruf'un her çeşidiyle kanatlanmış. Bir arı misâli konmuş Dobrucalının münbit yüreklerine. Özünün peteğini örmüş, balını yapmış."

"Mecidiye'nin mahmur sokaklarından birine kurulu bu evine, konanın göçenin, haddi hesabı olmamış aylarca. Dobruca'ya ilk kadem basan Türk öğretmenlere menzil olmuş mütevâzi evceğizi."

"Bu ev, Medine'nin mesut evi, Mihmandâr-ı Nebî, Hazreti Eyyûb el-Ensâri'nin evinden bir nebzecek huzur kapmış sanki. O evde yaşanan kudsî bazdan bir şule de, bu evde yaşanmış. Allah Rasûlü'nü misafir etmenin

doyumsuz huzuru Hz. Eyyûb'a has ise de muhâcirîni ağırlama saadetiyle kanatlanmış bir tarih boyu Ensar. Saber Hala da, -ona göre- güzide misafirleriyle tatmış böylesi saadetten. Evini yurdunu bırakıp gelenlere evini açmanın bahtiyarlığını yaşamış doyasıya. Ocağında hep sevgi tüttürmüş onlara. Bu sevgi, Allah içinmiş; zira fedakârlığından belliymiş. Bu sevgi, Allah'ı bulduran bir iksir imiş; zira menfaatten berî imiş."

"Hele bir aile varmış ki misafirlerinin arasında; onlara sevgisi çok başkaymış Saber Hala'nın. Oğul, kız ve torun sevgisiyle harmanlamış fedakârlıklarını. Manevî oğlunu iki öz oğlundan ayrı tutmamış. Manevî kızı, kendisine kız evlat arattırmamış. Eli kolu olmuş dar vakitlerinde Saber Hala'nın. Bu genç ailenin minik kızları, onun torun hasretini dindirmiş. Saber Hala, zinetlerini dahi vermek için çok ısrar etmiş manevî kızına. Reddetmiş elbet bu teklifi, manevî kızı. Dostları dîde, zinetleri hibe olmuş Saber Hala'nın "En Kutlu'nun yolunda". Nadide bir temsille taht kurmuş kalplerde. Benim de kalbimde kurulu bir tahtın var Saber Hala. Az mı tıklattık kapının tokmağını bayram sabahlarında? Az mı yedik sevgiyle yoğurduğun hamur işlerinden? Az mı içtik dualar eşliğinde pişirdiğin çorbalarından?"

"Dobruca'dan ayrılanlar geride, hep gözü yaşlı, siyanet meleği bir teyze bıraktılar."

Cenab-ı Hak'tan Saber Halamız için sonsuz rahmetler diliyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir iman inkılabı (1)

Abdullah Aymaz 2011.03.20

1999'un başında İngiltere'de, 1955 doğumlu Prof. Dr. Colin Turner ile Durhan Üniversitesi'nde görüşmüştük. Bir tebliğde de sunduğu düşüncelerini bize o zaman anlatmış ve Müslümanlar için iman konusunun önemini başından geçen bir olayla şöyle anlatmıştı:

Biz Müslümanların Batı'ya neler sunabileceği, İngiltere'de doğup büyümüş birisi olarak bana sık sık sorulur. Buna cevap vermeden önce, kendim bir soru sormak isterim: Biz Allah'a inandığımız için mi Müslüman'ız, yoksa Müslüman olduğumuz için mi Allah'a inanıyoruz?

Bu soru, on yıl kadar önce, Rusya'nın Afganistan'ı işgalini protesto için Londra sokaklarında yapılan bir gösteri sırasında aklıma düştü. Ondan yıllarca önce resmen İslamiyet'e girmiştım ve bu, katıldığım ilk gösteri değildi. Afişler, pankartlar, bağırımlar, tezahürat-hepsi vardı. "Ruslar defolun", "Brejnev'e ölüm" ve "Yaşasın Afganistan Müslümanları" gibi sloganların arasında, kendi İslamî sloganlarımızı da haykırıyorduk. Allahu ekber ve Lâ ilahe illallah. Gösterinin sonuna doğru, kendisini İslam'a ilgi duyan birisi olarak tanıtan bir genç yanıma yaklaştı. "Affedersiniz," dedi, "Lâ ilahe illâllah ne demek?" Hiç tereddüt etmeden cevap verdim: "Allah'tan başka ilâh yoktur." "Tercüme etmenizi istemiyorum." dedi. "Bu sözün gerçekten ne mânâya geldiğini soruyorum."

Kendisine cevap vermekte âciz kaldığımı fark edince bunu uzun ve şaşkın bir sükût takip etti.

Hiç şüphesiz şöyle düşünüyorsunuz: "Bu ne biçim bir Müslüman ki, Lâ ilâhe illâllah'ın mânâsını bilmiyor?" Cevap vereyim: "Tipik bir Müslüman."

O akşam cehaletim üzerinde uzun uzun düşündüm. Bu cehaletimi çoğunlukla paylaşmak hiçbir fayda vermiyordu. Tam tersine, sıkıntıyı daha da artırmıştı.

Öyleyse nasıl Müslüman oldum? Nasreddin Hoca'nın hikâyesini duymuşsunuzdur. Bir arkadaşı, bir gün kendisine uğradığında, Hoca'yı, koca bir sepet kırmızıbiberin önünde otururken bulur. Bakar ki, gözleri kızarmış ve şişmiş, ağzından kanlar akıyor, gözü yaşlar içinde... Ama biberleri yemekten de bir türlü vazgeçmiyor. Sorar: "Niye kendine eziyet ediyorsun, Hoca?" Yeni bir biberi eline alıp ısırın Hoca, "Çünkü", der, "Sepetin içinde tatlı biber arıyorum."

Ben de aynı durumdaydım. Fazladan bir şey, hayatı yaşanmaya değer kılacak bir şey istiyordum. Hiçbir ideoloji veya alternatif hayat tarzı, bu ihtiyacı karşılayamıyordu. O ele avuca gelmez "bir şey" ise, her seferinde köşeyi dönünce beliriverecekmiş gibi görünüyor, fakat hiçbir zaman ortaya çıkmıyordu. Nihayet İngiltere'den ayrılarak Ortadoğu'ya doğru yola çıktım. Bu şuurlu bir tercih değildi; fakat tatlı kırmızıbiberi orada buldum.

İslam, başka hiçbir şeye benzemez şekilde, bir mânâ ifade ediyordu. Devlet idaresi için kanunları vardı, ekonomik bir sistemi vardı, günlük hayatın her yönünü içine alan kaideleri vardı. Hukukta eşitlik getiriyordu, bütün ırklara birden hitap ediyordu, açıktı ve anlaşılması kolaydı. Ha, bir de Allah'ı vardı. O zamana kadar kendisine belli belirsiz inandığım tek bir Allah. Hepsisi o kadar. "La ilâhe illâllah" dedim ve bu topluluğun bir parçası oldum. Hayatımda ilk defa bir mensubiyet hissi tadıyordum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir iman inkılâbı-II

Abdullah Aymaz 2011.03.21

Bir önceki yazımda Durham Üniversitesi'nde bölüm başkanı olan Prof. Dr. Colin Turner'dan söz etmiştim.

Bize o zaman Risale-i Nur Külliyyatı'ndan bahsederken: "Otuzuncu Söz'deki 'Ene' bahsi yazılamaz. Çıldıracağım. Ama dünya bunu tanımıyor. Beş akademisyenle akademik bir çalışma yapalım ve bu iman hakikatlerini dünyaya tanıtalım." demişti. Şimdi o çalışmalar sürüyor. Biz yine onun yarıda kestiğimiz sözlerine dönelim. Bediüzzaman Hazretleri'nin vefat yıldönümünde böylece iman hakikatlerinin önemine de bir hatırlatma yapmış olalım. Dr. Turner şöyle diyordu:

Mühtediler, yeni dinleri hakkında, az zamanda çok şey öğrenebilmek için pek heveslidirler. İhtidâmı takip eden birkaç yıl içinde benim de kütüphanem süratle genişledi. O kadar çok öğrenilecek şey ve öğretmeye hazır o kadar çok kitap vardı ki! İslam tarihi üzerine, İslam'ın ekonomik sistemi üzerine, İslâm'da devlet mefhumu üzerine kitaplar, İslam hukukuna dâir sayısız broşürler ve hepsinin de ötesinde, İslam ve devrim üzerine yazılan, Müslümanların nasıl ayaklanarak İslâmî idareler kurmaları gerektiğini anlatan kitaplar... 1979 başlarında İngiltere'ye üniversitedeki derslerim için döndüğümde, İslâm'ı Batı'ya tanıtmak için artık hazırdım!

"Lâ ilâhe illâllah"ın manasını öğrenmek için, bu kitaplara başvurdum. Yine hayal kırıklığına uğradım. Bu kitaplar İslâm'dan bahsediyordu, fakat Allah'tan bahsetmiyordu. Hayalinize hangi konu gelirse hepsi bu kitaplarda vardı; ama asıl mühim olan konu yoktu. Üniversite camiindeki imama durumu anlattım. O da bir mâzeret beyan ederek döndü, gitti. Derken, imamla konuşmamı duyan bir kardeş yanıma gelerek, "Bende Lâ ilâhe illâllah tefsiri var." dedi. "İstersen beraber okuyabiliriz." Bu tefsirin en fazla on veya yirmi sayfa olabileceğini düşünüyordum. Meğer 5 bin sayfanın üzerindeymiş! Tahmin ettiğiniz gibi, bu eserler, Üstad Bediüzzaman Said Nursi'nin Risale-i Nur Külliyyatı'ydı.

Önceleri, Risale-i Nur'u tasavvuf sandım ve mühimsemedim. O kardeşim ise bu hareketimin dar bir kafanın tepkisi olduğuna işaret etti. Eski kitaplarımın koltuk değnekliği olmadıkça, kendimi cahil ve kaybolmuş hissediyordum. Halbuki bu eserler tamamıyla yeni bir lisan ve yeni bir bakış demektir. Kardeşim rahatsızlığımı sezdi. "Merak etme!" dedi. "Daha önce okuduğun kitapların hepsinin de yeri var. Onlar cilt gibidir. Fakat bu [Âyetü'l-Kübrâ'nın bir nüshasını işaret ederek] meyvenin kendisidir." Böylece okumaya başladık. Derken her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başladı.

Hepimiz cahil doğarız; kendimizi ve dünyayı tanıma arzusu ise içimizde vardır. "Ben kimim? Nereden geldim? Kendimi içinde bulduğum bu yer neresidir? Buradaki vazifem nedir? Beni varlık âlemine çıkaran kim?" gibi soruları hepimiz kendimize göre cevaplandırırız; ya doğrudan gözlemle, ya da başkalarının ileri sürdüğü cevapları körü körüne benimsemek suretiyle. İnsanın hayatını nasıl yaşayacağı ve bu dünyada hangi kıstaslara göre hareket edeceği de, tamamıyla bu cevaplara bağlıdır. Âyetü'l-Kübrâ ise rehber eşliğinde bir kâinat seyahatidir; onun yolcusu, işte bu sorulara cevap arar.

Âyetü'l-Kübrâ, Allah'a imânı peşin olarak varsaymaz; yaratılmıştan yola çıkarak Yaratıcı'ya varır. Ve ispat eder ki, bu sorulara samimi olarak cevap bulmak isteyen, mahlukatı kendi görmek istediği veya hayal ettiği gibi değil de olduğu gibi gören kimse, kaçınılmaz bir surette "La ilâhe illâllah" neticesine gelecektir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Duruşu yeter

Abdullah Aymaz 2011.03.27

Salih Özcan Ağabeyimiz, Üstad Hazretleri'nden bahsederken, "O'nun hiçbir kitabı ve külliyatı olmasaydı bile 'Lâhikalar' yeterdi." diyor.

Kadirşinas birisi de "Hiçbir şeyi olmasaydı duruşu yeterdi." diyor. Gerçekten her şeyin yerinden oynadığı, insanların her noktadan büyük sarsıntı duydukları bir dönemde Bediüzzaman Hazretleri'nin Everest kametiyle dimdik ayakta duruşu yeterdi. Herkesin bir köşeye çekilip sindiği günlerde o aktif sabır içinde mekiğini işletiyordu. "Çizgimizi Hecelerken" isimli kitapta "Olumlu ve müsbet davranışların, temsil mevkiinde bulunan insanlar tarafından ortaya konulması, o işin müessiriyeti açısından çok önemlidir. Yani bir insan namazı anlatıyorsa öyle bir namaz kılmalı ki, dışarıdan ona bakanlar, 'Bu zâtın hiçbir şeyi olmasa, sadece onun şu namazı onun hak çizgide olduğunu gösterir.' demelidirler." diyor Fethullah Gülen Hocaefendi.

Mehmet Akar roman olarak, sürükleyici bir üslupta yazdığı "Seyda-2" eserinde tekne ile Üstad'ın Barla'ya gidişini anlatırken diyor ki: "Hocaefendi öyle bir tekbir almış, öyle bir 'Allahü Ekber!' demişti ki, bu tekbir onları sarsmaya yetmişti. Hayatlarında hiç öyle bir tekbir de duymamış, hiç öyle bir namaza duruş görmemişlerdi. Bağırmamıştı halbuki... Sanki göklerin kapıları açılmış, sanki 'En Büyük Allah'tır' hükmüne etraftaki canlı cansız varlıklar iştirak etmişti. Sanki o tekbiri şahsı adına değil, umum adına almıştı ve güneşten suyun kabarcıklarına kadar her şeyin O'na itaat ettiğini, minnetle, şükürle vazifesini yaptığını Rabb'ine söyleyecekti. Kayıktakiler birbirlerine baktı, gözleri ile konuştular. (...) Huşu ve huzur içerisinde, küçüldükçe küçülerek kıyamda duruşunu, nefsinin boynuna vurur gibi iki büküm rükûa gidişini, doğrulup semâdaki, arzdaki, bilinir bilinmez her yerdeki varlıklar adına hamd edişini, yeryüzündeki başlar adına secdeye kapanışını, iki secde arasında af, merhamet,

hidayet dileyişini, kâinatın zerratı sayısınca tahiyyatı Rabb'ine takdim edişini seyrettiler. Böyle kılınan namazdan daha güzel bir şey olamazdı!..

Bediüzzaman'ı Barla'ya sürenler onun yıkık dökük, perişan vaziyetini görmek istiyorlardı. Onun aç, sefil halini görecektik, gücün hazzını yaşayacaklardı. Onun için Barla'ya emir gönderip bir fotoğrafını istediler. Oradaki görevli de fotoğrafçı Enver Efendi'ye bu emri ilettiler. Enver Efendi gidip durumu bildirince Bediüzzaman Hazretleri durumu kökünden kavramış şekilde, kabul etti. Enver hazırlıklarını yaparken o da Sırtına bir kaftan örter gibi yorganını aldı. Beline, cübbesinin üzerinden kuşağını bağladı. Sarığının taylasanını omzuna sarkıttı. Enver'in karşısına oturup ellerini yanına koydu, omuzlarını kaldırdı. Kaşlarını çatmış, heybetle bakıyor, adeta "Ben buradayım ve dimdik ayakta'yım! Barla'daki halim budur!" diyordu.

O fotoğrafta, yıkılan bir adam değil, hükmeden bir sultan, dimdik duran ve orduları sevk eden bir kumandan vardı. O fotoğrafa bakan herkes, o başın eğilmeyeceğini, o sarığın o baştan çıkmayacağını anlardı...

Zaten fotoğrafı isteyenler, istediklerine pişman oldular.

Daha sonra dış dünyadan Bediüzzaman Hazretleri'nin ziyaretlerine gelen mühim bir zat, "Ben İslâm âleminde Bediüzzaman gibi İslâmiyet'i ciddiye alan bir başka şahsiyet görmedim!.." demiştir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şefkat kahramanları

Abdullah Aymaz 2011.03.28

Ankara İlahiyat'tan İzmir Yüksek İslam Enstitüsü'ne gelmiş kelim dersi hocamız Nafiz Danişment Bey'e bir gün derste Bediüzzaman Hazretleri'nin kelâm ilmiyle ilgili sözlerinden bahsetmek istedim.

Hemen "Bediüzzaman-ı Hemedânî mi?" dedi. "Hayır! Bediüzzaman Said Nursi!.." dedim. "Bakın çocuklar!" dedi, "Ben onu tâ Şam'da okuduğu Hutbe-i Şâmiyesi'nden tanırım. Ankara İlahiyat'ta iken bana mahkeme bilirkişi olarak Hanımlar Rehberi isimli risalesini göndermiş ve incelememi işteşmişlerdi. Okudum, hayran oldum! Raporuma 'Bu kitabı bütün hanımlarımız okumalıdır. Tavsiye edilmelidir.' diye de bir ilave koydum."

Kıymetli bir arkadaşımız vardı. Beraber sohbetlere giderdik. Sonra "Bana ağır geliyor, ben bunları anlamıyorum." diyerek Risaleleri okumayı bırakıp başka arayışlara girdi. Seneler sonra karşılaştığımızda dedi ki: "Bir gün evde canım sıkın şekilde oturuyorum. Geçimsizlik var. Boşanmanın kertesindeyiz. Karşımda da kitaplık var. Oldukça zengin bir kitaplık sayılır. Külliyyat da var. Gözüm onlara takıldı. Lemalar risalesini çektim ve rast geleaçtım. Karşıma Yirmi Dördüncü Lem'a çıktı... Hanımlar için yazılmış. Anlayarak sonuna kadar okudum. 'Allah, Allah! Ne kadar rahat anlıyorum. Hiçbir yerine takılmadım. Ne kadar güzel şeyler var. Bize de dersler veriliyor.' dedim. Sonra Yirmi Beş, Yirmi Altı derken kitabı bitirdim. 'Eyvah istifadede çok yıllar geri kalmışım!' diye hayıflandım."

Bu iman ve Kur'an hizmetinde büyük gayretleri bulunan ağabeyler gibi hanım ablalarımız da vardır. Çoğu rahmet-i Rahman'a kavuştular. Onlar birer şefkat kahramanı olarak eşlerinin ve oğullarının yanında ve arkasında en büyük destek güçlerdi.

Öğretmenliğim zamanında bir öğretmen arkadaşımızın dedesi vefat etmişti. O merhumu öğrenciliğimden de tanırdım. Bir saat önce, hiç olmazsa yarım saat önce camiye gelir, ne içeride ne avluda asla hiç kimse ile dünya kelamı konuşmadan içeri girer, ibadet eder ve yine sessizce giderdi. İzmir Karabağlar'da mezarlığa defnedilecekti. Defin işlemlerinden sonra merhum Abdurrahman Cerrahoğlu ağabeyle karşılaştık. O da merhumun oğulları ile iyi görüşürdü. Daha mezarlıktan çıkmamıştık. Beni bir mezarın başına getirdi. Annesi imiş, birer Fâtiha okuduk. Dedi ki: "Burdur'dan İzmir'e geldim ve bir kitapçı dükkânı açtım. Bir gün birisinin elinde bir Risale gördüm. İstedim, vermedi. Para teklif ettim, kabul etmedi. Üzülerek dükkâna geldim. Sonra birisi dükkâna bir çuval kitapla geldi. 'Bunlar Risale... Haber aldım, evim basılacaktı. Sen kitapçısın, kimsenin dikkatini çekmez, burada kalsın.' dedi. Gökte ararken yerde bulmuştum. Sonra teksir makinesi ile Risaleleri çoğaltmaya başladım. Ama baskınlar başladı. Allah koruyordu. Ama çok sıkılıyordum. Annem bana 'Abdurrahman ah ben bir erkek olsaydım, doğru Üstad'ın yanına gider ve dizinin dibinden ayrılmazdım.' diyerek cesaret ve destek veriyordu."

Üstad Hazretleri de zaten; "Kadınların şefkat cihetiyle bu kahramanlıklarını hiçbir ücret ve hiçbir mukabele istemeyerek, hiçbir şahsî fayda, hiçbir gösteriş manası olmayarak ruhunu feda edebilmelerine, o şefkatin küçücük bir numûnesini taşıyan bir tavuğun yavrusunu kurtarmak için arslana saldırması ve ruhunu feda etmesi isbat ediyor. Şimdi İslâmî terbiyeden ve âhiret amellerinden en kıymetli ve en lüzumlu esas, ihlâstır. Bu çeşit şefkatteki kahramanlıkta o hakikî ihlâs bulunuyor. Eğer bu iki nokta o mübarek tâifede (kadınlarda) inkişâfa başlasa, dâire-i İslâmiye'de pek büyük bir saadete vesile olur." demiyor mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kültür gezileri

Abdullah Aymaz 2011.04.03

Bilebildiğim kadarıyla yirmi altı medeniyetin gelip geçtiği ülkemiz, muhteşem bir açık hava müzesi gibidir.

İslâmiyet potasında kaynaya kaynaya şekillenen örf ve adetlerimiz, ebru ve hat sanatlarında ulaştığımız zirveler gibi yüksekleri tutmuşlardır. Durum böyle olduğu halde dış dünyadan ülkemize gelen insanlar, sadece deniz kenarlarında ve otellerde yine kendi damak tatlarına uygun şeyleri tadararak gidiyor ve gerçek Anadolu'yu tam tanıyamıyorlar. Gerçek ruhu, ruhî ve manevî derinliği onlara göstermek için sadece resmî turist rehberleri değil, bütün bir millet olarak hepimiz gayret göstermek zorundayız. Bunun için azıcık fedakârlık yapmak yeterli olabilir...

Brüksel'e son ziyaretimde, eğitim gönüllüleriyle de görüşme imkânım oldu. Oradaki Lucerna Koleji'nin zümre başkanlarının yirmi üç kişilik bir Bursa gezisi olmuş... Hâlâ konuşulan bu gezi bana geçmiş senelerde STV'nin "Diyalogun Meyveleri" isimli programını hatırlattı. Gerçekten, Batı'dan bilhassa Amerika'dan ülkemize gelip insanlarımızı çok yakından tanıdıktan sonra hissiyatlarını dile getiren, kendi ülkelerinde konum itibarıyla sazi-sözü dinlenen bu insanlar, çok güzel şeyler anlatıyorlardı. İşte bu Belçikalı ziyaretçiler de bizim farkında olmadığımız pek çok güzelliği dile getiriyorlar. İnsan onların hatıralarını dinlerken, sanki kendimizi, kendi ülkemizi ve ülkemiz insanlarını yeni keşfediyoruz gibi bir hisse kapılıyor..

Meseleyi araştırdığımızda önce çok güzel bir gezi programının yapıldığını görüyoruz. Programı bozacak tavırlardan kaçınılmış. Çünkü böyle şeyler, bazı korsan gündemler maalesef âhengi bozabiliyor.

Misafirleri, Osmangazi Belediye Başkanı Mustafa Dündar Bey ve Mustafakemalpaşa Belediye Başkanı Sadi Kurtulan Bey ağırlıyorlar. Osmangazi'den Süleyman Ertürk Bey'in, Kemal Bayraktar ve Refik beylerin ilgi ve gayretlerini unutamıyorlar.

Bu müesseselerin misafirperverlikleri yanında bilhassa onları evlerine alıp misafir eden Anadolu insanını yakın alakaları hatıralarından silinecek gibi değil...

Hat, ebru sanatları... İskender Efendi Konağı... Müze... Botanik park... Kolejler... Camiler... Şadırvanlar... Gözlerinin önünden gitmiyor ve gönüllerinden çıkmıyor..

Bilhassa hiç hesapta olmayan ve tamamen Anadolu insanının yapısından, mayasından ve kültüründen kaynaklanan sürpriz güzellikler ve fedakarlıklar motif motif ruhlara işleniyor:

Bir eve gidiliyor, evin küçük kızı, keman çalıyor, misafirlerden birinin hoşuna gidince, kemanını hiç düşünmeden hediye ediyor ve bundan kızımız büyük mutluluk duyuyor.. Beğenilen bir duvar tablosu hiç tereddüt edilmeden hediye edilmeye çalışılıyor... Çeyiz sandıklarından bile hediyeler sunuluyor...

Ördekli Kültür Merkezi'ndeki hattatımız, herkesin hat sanatıyla isimlerini yazıp,hediye ediyor.

Neticede beraberce gezinin bir değerlendirmesini yapıyorlar:

Salvo: Burada krallar gibi ağırlandık, Belçika'ya dönünce adapte olmakta zorlanacağız. Bu kadar güzel ağırlanmamız sizin dininiz ve kültürünüzde insana verilen değerden kaynaklanıyor. Sizin için her insan bir kral kadar değerli. Bütün hayatım boyunca sizlerin Belçika'daki temsilcisi olacağım. Sizleri ve sizden öğrendiklerimi bütün çevreme, insanlara ve öğrencilerime anlatacağım ve bunu da büyük bir gururla yapacağım.

Natalie: Bir kahvenin kırk yıl hatırı vardır dediniz. Bizim dostluğumuz ve beraberliğimiz 40 yıllla sınırlı kalmayacak. Ömür boyu devam edecek ve bizden sonra da çocuklarımıza intikal edecek.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sizler çok şanslısınız

Abdullah Aymaz 2011.04.04

Bir önceki yazımda Brüksel'den Lucarna Koleji öğretmenlerinin Bursa gezisinden bahsetmiştim.

Bugün de o misafir öğretmenlerin insanımızın güzel davranışları karşısındaki hissiyatlarını anlatmaya çalışacağım...

Benedetto: Sizlere çok içten, kalpten bin defa, iki bin defa teşekkür ederim. Hayatımın en anlamlı ve en güzel gezisi ve tatiliydi. Geldiğimizden beri kar yağıyor ve çok soğuk bir hava var. Ama bize hayattaki gerçek güneşi gösterdiniz. (Bunları sesi titreyerek ve gözleri yaşlı bir şekilde söylüyordu.)

Roxana: Burada bize anlatıldığı şekilde ideal bir insan olacağıma ve öğrencilerime bu değerleri öğreteceğime dair bütün öğretmen arkadaşlarım adına söz veriyorum. Bundan sonra onların en iyi konumlara gelmesi için çalışacağım.

Christof: Üç sene önce okula geldiğimde Türkler ve Müslümanlar ile ilgili değişik önyargılar vardı kafamda, birçok Belçikalı gibi. Hem okulda yaşadıklarım hem de bu gezide gördüklerimle şunu söyleyebilirim ki "inanılmayacak kadar iyisiniz". Bu duyguyu herkesin yaşaması lazım. Ama insanlar bu güzellikleri dinleyerek anlamaz ve inanmazlar. Herkese göstermek ve yaşatmak lazım.

Julie: Daha ilk günden buradaki insanların çok pozitif, güleryüzlü, samimi ve misafirperver olduğunu anladım ve hissettim. Her şey için çok teşekkür ederim.

Karen: Bu güzelliklerin içinde, Müslüman bir ailede doğduğunuz için çok şanslısınız. Bizler için böyle bir tercih yapmak çok kolay değil. Ailemiz var, çevremiz var, alışkanlıklarımız ve eşlerimiz var. (Çok duygu yüklü ve dertli bir şekilde diğer öğretmenlerin yanında söylüyordu.)

Evelin: Fedakârlık kavramını, sizin ne yapmaya çalıştığınızı, neden bu kadar gayret ettiğinizi daha yeni anlamaya başladım. Bu işin sadece Belçika'dan ibaret olduğunu zannediyordum. Diğer ülkelerdeki arkadaşları ve projeleri görmek için sabırsızlanıyorum. İnsanlar Afrika'ya nasıl gider diye düşünüyordum. Ama şu an böyle kutsal hedefler için, böyle güzel insanlarla dünyanın her yerine gidilir diye düşünüyorum.

Natalie: Ben de birçok Batılı gibi köpekleri çok severim. Çünkü onları insanlardan daha sadık ve samimi bulurum. Ama burada gerçek samimiyetin ve sadakatin insanlarda olduğunu sizler vasıtasıyla öğrenmiş oldum.

Karen: Bu kadar güzel ilgilenip misafir edip sonra da eksikliklerden dolayı özür dilemeniz, ne kadar ince bir kültürünüz olduğunu gösteriyor.

Nathalie: (Ağlayarak konuşuyordu) Son olarak şunu söylemek istiyorum. Şu an herkes çok güzel duygular içinde. Herkes sözler verdi ve kendisiyle ilgili kararlar aldı bundan sonraki hayatına dair. İçinde bulunduğum hissiyatla her problemi yenebileceğimi ve aslında problem gibi gözüken birçok şeyin de o kadar önemli olmadığını düşünüyorum. Sizden bir şey rica ediyorum ve istiyorum; bundan sonra bir engelle karşılaştığınızda, karşınıza bir sorun çıktığında şu anda içinde olduğunuz hisleri hatırlayın. Eğer bunu başarabilerseniz çözemeyeceğiniz ve zorlanacağınız hiçbir mesele kalmayacak ve hayata çok pozitif bakabileceksiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Net-Ölüm

Abdullah Aymaz 2011.04.10

Mehmet Çetiner Bey internet üzerine bir şiir yazmış.

Şiirin ismi "Net-Ölüm." İnternetin zararı Japonya'daki patlamadan daha tehlikeli görünüyor. Üç-dört sene önce bir film senaryosu okumuştum, deccalı anlatmış; sonunda da onun internet olduğunu söylüyordu. O zaman bana biraz abartılı gelmişti; ama şimdi bazı gelişmeler gözlerimizin dehşetle açılmasını sağlıyor...

Son üç ayda internet sebebiyle boşanmaların evlenmelerden daha çok olduğu tespit edildi. Yaşını büyük gösterip internette çok tehlikeli çetleşmelere giren çocuklar var.

Dokuz yaşında bu yüzden bülüğe erenler var. Bazı babaların etekleri tutuşmuş vaziyette. Kızının/oğlunun internetine gizli şekilde girince meseleyi fark ediyorlar. Bir baba gece 01.30'dan sonra bütün yazılanları silmeye

kalkınca tam o saatte, çocuğunun arkadaşlarının niye siliyorsun diye müdahale ettiklerine şahit oluyor. Demek gecenin o saatinde uyumayıp çetleşenler var.

Bir baba hiç olmadık şekilde koca koca adamların evini arayıp çocuğuyla görüşmeyi istemeleri karşısında, on yaşındaki çocuğunun bunlarla çetleşip evlerinin telefon numarasını kendilerine verdiğini anlıyor. Okula gidip sınıf öğretmenine, ben ne yapacağım diye dövünmeye başlıyor.

Bazı okul idarecileri tedbir olarak velileri uyarıyor (aslında hepsinin uyarması lazım) hatta öğretmenlere de internetlik ödev vermeyin diye ihtarda bulunuyorlar.

Biliyorsunuz ülkemiz yakın zamanda üç çocuğun ölümü ile çalkalandı. Kayseri'de bir buçuk yıl önce Ramazan Bayramı'nda şeker toplamak için evlerinden ayrıldıktan sonra kaybolan ikisi kardeş üç çocuğun cesedi Yozgat'ta toprağa gömülü halde bulundu. Komşu çocuklarını evine alıp hepsinin ağzını bağladıktan sonra ayrı ayrı odalara koyan 33 yaşındaki U.V.G. önce on yaşındaki T.'ye tecavüz edip öldürüyor. Küçük olan diğer iki küçük kardeşi de gördükleri için haber verirler diye boğarak öldürüyor. Sonra da cesetleri kiraladığı araba ile Yozgat'ın bir köyünün piknik alanına gömüyor. Daha sonraları da gidip orada piknikler yapıyor.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün özel talimatıyla 8 kişilik bir polis ekibi meseleyi çalışmaya başlıyor. İlk başta cinsel saldırı, pedofili ve çocuklara yönelik bir sapıklık üzerinde duruyorlar. Şüpheliler üzerinde dururken U.V.G.'nin çocuklara ilgisini tesbit ediyorlar. Zanlının Facebook profili dikkat çekici. Listesindeki '99 arkadaşından', 21'nin profilinde çocuk fotoğrafı var. Câninin 'Derbeder' lakabıyla açtığı sayfada çocukların fotoğrafları altında yorumlar görülüyor. Hem de bu yorumları üç masum çocuğu öldürdükten sonra yazmış. Mesela bir arkadaşının çocuklarının fotoğrafının altına 10 Ocak 2011'de "Gız vay gurban olduklarım vayyy maşşallah yedi bin kere..." yorumunu eklemiş. Başka bir çocuk fotoğrafı için "Gurban oldum... Seni yerim gız maşallah büyümüşsün gııııııı" diye yazmış.

Bütün bunlardan hareketle, titiz bir çalışma ile polisler cinayeti ortaya çıkarıyorlar... Ama bu olanlardan sonra başımızı ellerimizin arasına alıp derin derin düşünmemiz gerekiyor. Bu felâket, Japonya'daki reaktörün patlamasından ve yaydığı tesirli felâketten kat kat büyük. Şu anda U.V.G. gibi binlercesi internette serseri mayın gibi dolaşıyor. Çocuklar, gençler her an bunların tuzaklarına, kanlı pençelerine düşebilir. Herkes bilhassa ülkeyi idare eden büyük başlarımız ve beyinlerimiz buna bir çare bulmak için bir an önce harekete geçmelidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Benim de şartlarım var

Abdullah Aymaz 2011.04.11

Onsekiz senesini Van'da geçiren Bediüzzaman Hazretleri'nin Van hayatının en yakın şahidi Molla Hamid Ekinci'nin hayatı ve hatıraları üzerine İhsan Atasoy Bey bir çalışma yapmış.

Kitaptan bazı bölümler aktararak bu çalışmayı tanıtmak istiyorum:

Zeyneddin Burak, Bediüzzaman'a talebe olmak için medresesine gittiklerinde; "Peki ama, benim bazı şartlarım var. O şartları kabul ederseniz tamam... Benim ile başlayan bir daha geri dönmeyecek. Hayatının sonuna kadar benimle beraber olacak!" dediğini söylüyor. Demek ki uzun soluklu bir beraberlik istiyordu.

Nurşin Camii'nde vaaz ve nasihat ederken Üstad Hazretleri gençlere ibadet konusunda nasıl yaklaşılması gerektiğini; talebelerine, cemaate hatta hocalara şöyle anlatıyordu: "Kardeşim fikirlerinizi yenileyin. (...) Ben bir gence önce iyilikle söylerim. Sonra, 'Farzları yaparsan seni hediye ile taltif ederim' derim. Yine yapmazsa bir tarafa çekilip ağlayarak, 'Ya Rabbi bu genci yakma, merhamet et! Çünkü ıslah etmek Sen'in elindedir!' diye yalvarırım. (...) Mühim olan, onu cehennemden ve bataklıktan kurtarmaktır."

Molla Hamid diyor ki: "Zernabat suyunun yakınında bir çilehane vardı. Çilehanenin kapısı yoktu. Üstad Hazretleri şehre gitmişti. Tam çilehanenin önündeki dereye bulunan büyük bir kavak ağacına göz dikmişim. 'Bundan iyi kapı ve pencere olabilir.' diye arkadaşım Hasan'la o ağacı kökünden kestik. Çoravanis'ten getirdiğim malzemelerle kapıyı ibtidâ de olsa yapıp taktık. 'Hz. Üstad gelecek, görecektir, bizi taltif edecek' diye seviniyordum. Akşama doğru geldi. Selam verdi ve manzarayı geriden seyretti. Ağacın kesildiğini görünce benimle konuşmadan, üzerinde vakit namazlarını kıldığı yekpare taşın üzerine oturdu. Derin derin düşünmeye başladı. Çok üzüntülü bir hali vardı. Yanına vardım dedim ki: 'Seyda, kurban, hayırdır? Bir akraban veya bir yakınını mı ölmüştür? Yoksa başına bir hadise mi geldi?' Üstad beni hayrete düşüren bir cevap verdi: 'Hayır kardeşim, biz sana bir vazife verdik. Fakat sen gidip benim sabahları ders ve zikir arkadaşımı kökünden kesmişsin, buna çok üzuldüm. Gözüm yaşla doldu. Keşke bunu kesmeseydin, kapı da yapmasaydın!' dedi. Eyvah baltayı taşla vurmuşuz. Boynumu büktüm, affımı diledim. Şimdi bana soruyorlar 'Kim bu Bediüzzaman diye?' İşte Bediüzzaman, ağacın kesilmesine bile ağlayan insan... O tarihlerde Erek Dağı dipten tepeye kadar ağaçlarla kaplıydı."

Molla Yasin diyor ki:

"Bir gün Erek Dağı'ndan Van'a gidiyorduk. Yolda dedim: 'Üstadım, sen dünyada üç şeyi yapmadın. Biri teehhül (evlenmek), ikincisi ilmî kisveye girmek, üçüncüsü de Hicaz'a gitmek... Bunların sebebi nedir?' Şöyle dedi: 'Evlenmedim. Çünkü fâniyim, fâni olanı istemem. İsterim bir Yâr-ı Bâkî isterim. Dînî (ilmî) kisveye girmeme sebebi ise, Allah bir adamı sevse, ama halk yüzüne bakmasa ne önemi var? Ben de öyle olmak isterim. Kisve giyeyim, halk beni büyük tanısin, elimi öpsün istemem. Hicaz'a gitmeye gelince, benim neyim var ki, Hicaz'a gideyim?' dedi. Yine bir başka gün hocalarla beraber otururken Üstad'a bu konuları sormuşlardı. Üstad şöyle cevap vermişti: 'Kardeşim, parası olana hac farzdır. Benim o kadar param olmadı. İkincisi, sakal meselesi. Ben, padişahlar zamanından beri hapsilere, gözaltılara tâbî tutuldum. Hapiste saç ve sakal kesiliyordu. Sakalımın kesilmesinden ise başımın kesilmesini tercih edecektim. Evlenme meselesine gelince, âhîr zaman insanları helâke giderken, evlenme meselesi aklıma bile gelmedi. Devamlı tarassut, sürgün ve hapisteyken zaten evlilik olmazdı!' demişti."

Bu araştırmadan "Başit" in "Baş şehit" ve Erek Dağı'ndan çıkan, "Zernabat Suyu" nun "Altın Su" mânasına geldiğini de öğrenmiş olduk.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

O benim oğlum!.

Abdullah Aymaz 2011.04.17

Turgut Özal'ın son döneminde bilhassa Balkanlar'a yaptığı gezilerde yanında bulunan Erdoğan Tüzün Bey'in bazı sözlerini aktarmak istiyorum:

Turgut Bey, cumhurbaşkanı olarak Balkanlar'ı gezerken oralardaki Türk kolejlerini ve bazı türbeleri de ziyaret ediyordu. Bir büyükelçi de "Programları bozuyorsunuz... Yanlış bunlar... Bu ziyaretler cumhurbaşkanına ve ülkemize neye mal olur, bilir misiniz?" diyerek bize kızılıyordu... Ben de "Cebin (korkak) kuşlar... Zaten bu işleri siz bu hale getirdiniz." diyerek karşılık veriyordum. Biz Osmanlı'nın mirasını biliyorduk ve aslında bu ziyaretlerin olması lâzımdı. Ardından ekliyordum: "Böyle olması lâzım. Millet bunu bekliyor. Görseniz ya Türkçe bilmeyen çocuklar: 'Geçti kervan, kaldık dağlar başında!' diyorlar. Osmanlı gitti, bunlar öksüz kaldı."

Özal ile bir türbedeyiz. Birisi "Burası câmi" diyor. Önceden geniş bilgi aldığı için Özal, "Hayır burası türbe. Osmanlı resmen açtırmış." diyor. Küpeli Paşa, türbeye girmeyip dışarıda bekliyor. Özal çağırıyor ve paşaya, "Burası tarikat tekkesi... Buraya girilince derviş olunur. Şimdi sen de derviş oldun artık." diyerek lâtife yapıyor.

Özal'ın bir âdeti vardı. Bir mesele hakkında önceden internetten araştırma yapar, sonra millet içine çıkardı. Mesela internetten silahları iyice inceler sonra da askerlere sorardı. Bilemeyince de üzerlerine giderdi. Bazen araştırıp bir plan sunar, önlerine koyardı. Kemal Yavuz gibi karşı çıkanlar olsa da o konuda Özal kadar bilgiye sahip olmadıkları için geri adım atmak zorunda kalırlardı.

Kaya Toperi, bir arkadaşımıza demiş ki: "Özal bize dini sevdirdi. Bazıları uzaklaştırmıştı. Mesela Özal gece geç vakit bir iş için Köşk'e çağırır. 'Semra sen Kaya'ya uygun bir şey hazırla... Bu ancak bunu içince çalışır...' der. Ama İslamiyet'le ilgili mesela namaz hakkında bir şey sorsam, her işini bırakır bana ciddi olarak güzel güzel anlatmaya çalışırdı. Özal, namazını gizli kılardı. Onun için biz hiç rahatsız olmazdık. Bize teklif etmezdi. Ama biz iyi bir iş yapsak, çok sevinir ve bizi taltif ederdi, iltifata boğardı... Ramazan ayındayız. Bir gün ben de oruca niyet ettim. Özal bilmiyor. Onun için "Sen yemek ye... Karnını doyur." diye zorluyor. Ben yemiyorum. O benim sıkıldığım için yemediğimi zannedip ısrar ediyor. Ben gidip Semra Hanım'a oruçlu olduğumu söylemek zorunda kaldım. O da gitti, kendisine söyledi. Öğrenince çok sevindi. 'Bakın... Kaya oruçmuş!' diyerek iltifatlar yağdırdı."

Bir televizyon programında Korkut Özal, ağabeyi Turgut Bey'den bahsederken dedi ki: "Bir gün baktım annem çok kızgın, ağabeyime veryansın ediyor. Artık yengeme mi kızmış, her ne olduysa bağırıp haşlıyor. Üzülüp araya girmek istedim, "Anne şu bağırdığın insan başbakan! Allah aşkına!" dedim. Bana, "Sen sus bakalım! O benim oğlum! Başbakan olmuş da ne olmuş, oğlum o benim!.." dedi.

Merhum Özal'ın bir çocukluk arkadaşı var. Bir zamanlar İslâm dünyasının meşhurlarına Bediüzzaman Hazretleri'nin pek çok mektuplarını götüren bu zatın ismi Ahmet Ramazan... Bir gün Başbakan Özal'ın ziyaretine gider. Ona, Özal; "Ahmet, İslam dünyasında ne var, ne yok?" diye bir soru sorar. Ahmet Ramazan Bey de, "İslam dünyası şimdi bir dursun da, biraz kendimize bakalım." diyerek, nasihat yollu bir şeyler söylemeye başlayınca, "Anlaşılan Ahmet sen buraya gelmeden önce anneme uğramışsın, onun gibi konuşuyorsun. Ne yapalım öyle olsun bakalım." diyerek, sözlerine dikkatle kulak verir...

Allah kendisine rahmet eylesin... Bulunduğu zor şartlara rağmen ülkemiz için ufuk açıcı gayretlerinden dolayı cidden kendisine minnettarız...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah, güzel gayretleri zayi etmez

Fas'tan bir ilim heyeti gelir. Türkiye'deki eğitim faaliyetlerini tanımak isterler, eğitim yuvaları gezdirilir.

Eğitim hizmetlerine destek veren esnaflarla tanışmak isterler.. Tanıştırılırlar... Bazı fedakârlıklar anlatılır. Gerçekten gözleri yaşarır. Meselâ:

Bir hanımefendi bir eve temizlikçilik için gider. Evin hanımı şöyle onun bir durumuna bakar, "Siz pek temizlikçiye benzemiyorsunuz; hâliniz vaktiniz iyiye benziyor." der. O da "Evet!" deyince "Peki niçin yapıyorsunuz?" diye sorar. "Eşim öğrencilerin okuyabilmesi için burslar vaat etmiş, bunların hepsini vermekte zorlanıp bunılıyor. Sırf ona destek olmak için ben de evlerde temizlikçilik yapıyorum!.." der...

Bu büyük hizmet ve gayretin arkasındaki fedakâr esnafı bu kadar yakından tanıyınca İspanya'da ve Fas'ta pek çok insanın hidayetine vesile olan Prof. Ali Reysûnî güzel bir konuşma yapar, sonra sözü alan Abdullah Medenî şöyle der:

"Hepimizin kalblerinin coşkun duygularla dolup taşıdığı bir atmosferde ben ne diyebilirim ki! Allah Şekûr'dur. Şekûr'un manası güzelce salih amel işleyenlerin amellerini zâyi etmez, demektir."

"Değerli kardeşlerim! Size müjdeler olsun. Ümidiniz hiç sönmesin. Vallahi! Allah sizi seçmiş. Bu zatı da sizin için seçmiş. Ne mutlu size! Ne mutlu size! Bize öyle şeylerden bahsettiniz ki, biz onları kitaplardan okurduk. Ama şimdi onları gözlerimizle görüyoruz. Bildiğiniz gibi görenle duyan hiç bir olur mu? Şu beraber geldiğimiz heyetten bir kardeşim bana sizden duydukları ve burada yaşayarak duyup hissettikleri şeylerden bahsetseydi ve ben de henüz bunları görmemiş olsaydım 'Vallahi yalan söylüyorsun' derdim. Ona inanmazdım. Şu kendi gözlerimle gördüğüm şeyleri hayal bile edemezdin. Şu gözlerimle gördüğüm bu hizmetler, bu dinin büyüklüğünü bir defa daha ruhumu duyurdu. Dinime olan güvenimi artırdı. Aslında olan biten bu hizmetler şununla bununla değil, Âlemlerin Rabbi yüce Allah'a karşı olan o müthiş ihlâs kuvvetiyle, Allah'la olan irtibatla, oluyor. Allah'la irtibattan ibaret olan o hal, bütün sözlerden daha belîğdir."

"Değerli kardeşlerim! Kardeşimiz Prof. Muhterem Ali Reysûnî'nin de dediği gibi, duygularımızı ifadeye devam etsek, gece boyunca kendimizi konuşmaktan alamayız. Ne var ki canım kardeşlerim şu an içimde öyle alıp veriyorum ki! Kıymetli kardeşlerim ne olur Allah'a dua edin size lütfettiği şeyleri bize de lütfetsin. Allah'tan diler ve dilenirim kalplerimizi istikamet üzere tesbit buyursun. Rabb'im sayınızı artırsın, eksiltmesin. Rabb'im size de bize de ikramda bulunsun. Ya Rabbi bu kardeşlerime bol bol ver. Onlara verirken bizi de mahrum etme. Ya Erhame'r-râhimin! Ya Ekreme'l-ekremi! Ya Ecvede'l-ecvedin! Sana giden yolda hep elimizden tut ya Rabbi. Zaafımıza merhamet buyur Ya Rabbi. Bütün işlerimizde Sen bizim velimiz ol. Ya Erhame'r-râhimin! Ya Erhame'r-râhimin! Amin ve'l-hamdü lillahi rabbi'l-âlemin. Âmin."

Bizim ülkemizi hem bütün İslâm ülkelerine hem de bütün cihana tanıtmamız gerekiyor. Onları getirip, ilim yuvalarını, eğitim için varını yoğunu ortaya döken fedâkâr esnaflarımızı ve insanımızın taşıdığı güzellik cevherlerini gösterelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu meclise girme hakkını kaybettin

İzmir'den bir grup doktor, Afrika'ya (Kamerun'a) sağlık taramasına gitmişlerdi. Bu doktorlar ekibinin içinde iki profesör, bir doçent ve toplam 19 hekim İzmir'den yola çıkmışlardı.

Fas aktarmalı Kamerun yolculuğu 17 saat sürecekti. Kaderin bir cilvesi Faslı iki aile reisi, dönüş yolunda ateş ve bulantı belirtileri ile önlerinde oturuyorlardı. Doktorlarımız ilk müdahaleyi yaparak, gerekli ilaç ve tedaviler sonucunda hastalar henüz uçak Casablanca'ya inmeden iyileştiler... Teşekkür için yanlarında bulunan ve Mekke'den almış oldukları Kur'an-ı Kerim'i doktorlarımıza hediye ettiler... Bu yolculuğa çıkmadan önce yaşanan enteresan bir olayı, Dr. Emin Bey'in kaleminden sizlere aktarmak istiyorum:

Doktor arkadaşlarımızı yeniden bir heyecan sarmıştı. Afrika sağlık taramasına dördüncü defa gidilecek, farklı dil, din ve ırktan insanlar da olsalar, muhtaç, mağdur ve fakir insanlara tekrar yardım eli uzatacaklardı. Aslında bu şanlı ecdatlarına layık bir torun olma yarışıydı. Dernekte toplantılar yapılıyor, geçen sefer yanlarında götürdükleri bir ton ilaç ve çocuk mamalarından daha fazlasını götürme yarışına giriyorlardı. O sabah uzun zamandır aksattığı dernek toplantısına, çok yorgun ve üzüntülü gelmişti. Zaten belli süredir birtakım dünyevî sıkıntılar ile imtihan oluyordu. Çok yakın bir akrabasına kefil olmuş, akrabası borcunu ödeyemeyince bütün yük kendisine kalmıştı. Dernekteki arkadaşlarının desteklerine rağmen bir türlü hesaplarını denkleştiremiyordu. Çocuğunun özel okul taksitlerini de aksatmıştı. Gece nöbetlerini artırmak durumunda kalmış, çok sevdiği dernek programlarına katılamıyordu. Halbuki derneğin açılması için ne kadar da gayret sarf etmişti. Afrika'ya geçen sefer de çok gitmek istemiş ancak imkânlar el vermemişti. Hiç olmazsa, çevresinden topladığı ilaçları getirerek en azından bu hayırda bir tuzu olsun istemişti. Fakat yine geç kalmıştı. Dernek toplantısı bitmiş, fazla kişi kalmamıştı. Getirdiği ilaçları teslim etmiş ve kendisine değer verdiği bir arkadaşını kolundan tutup yan odaya götürmüştü. Milli şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un bir sabah namazında dertli gördüğü o Zatı hatırlatıyor gibiydi. Gözleri yaşarmaya başlamıştı ve anlatmaya başladı; "Abi, dün gece bir rüya gördüm. Hâlen etkisindeyim. Akıbetimden endişe ediyorum." dedi. Arkadaşı ona; "Estağfirullah, keşke biz de senin gibi akıbetimizden endişe edebilsek..." demeye kalmamıştı ki rüyasını anlatmaya başladı: "Abi, biliyorsun maddî meselelerimden dolayı iki-üç aydır dernek programlarını aksatıyorum. Halbuki sizler çok güzelliklere sebep oluyorsunuz. Bunu nereden bildiğimi soracak olursan, çünkü kaç defadır rüyamda Peygamber Efendimiz'i (sas) doktor abilerle sohbet yaparken görüyorum. Son rüyamda yine Efendimiz'in (sas), doktor abilerle görüşmesi varmış. Derneğimiz ormanlık alanda büyük bir çadırdaymış. Ben de her zamanki gibi sona kalmıştım. Çadırın önüne geldiğimde, nöbet tutan bir kişi, bana tuhaf bir şekilde bakarak beni içeri almadı. Kendisine, 'Ben bu derneğin yönetimindeyim, falan abiye beni sorun beni tanır, filan abiye de sorabilirsiniz, ben mutlaka girmeliyim.' deyince nöbetçi dedi ki: 'Sen programları çok aksattın, bak bugün de yine geç kaldın. Sen bu meclise girme hakkını kaybettin.' Uykudan hıçkırıklarla uyanmış. Arkadaşı ona, Allah'ın sevdiği kullarını bu şekilde uyarmış olabileceğini ve ümitsiz olmaması gerektiğini anlatarak teselli verdi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Efendimiz (sas) Afrika'da

Abdullah Aymaz 2011.04.25

19 doktor arkadaşıyla Afrika'ya giden Dr. Emin Bey'in hatıralarını sizlere aktarmak istiyorum:

Kamerun'a sağlık taramasına bu ikinci defa gidişimiz olacaktı. Yaş ortalamasının 46 arası olduğu ve toplumun yüzde 30'unun AIDS, yüzde 40'ının tüberküloz (verem) yüzde 60'ının sıtma hastası olduğu bir ülkede hasta

muayene edecek, gerektiğinde ameliyatlar yapacaktık. Hastalıklara bulaşma riskimiz yüksekti. Yanımızda 1,5 ton ilaç ve çocuk maması toplamıştık.

Havaalanında bizi Kamerun'da dokuz yıldır faal olan Amety Türk Okulu öğretmenleri ile Türk büyükelçilik yetkilileri karşıladı. Kamerun'da iki gruba bölündük. Bir grubumuz başkentte kalırken, diğer grup aynı gün akşamı yine 15 saatlik tren yolculuğu ile ülkenin kuzeyinde kırsalda bulunan Ngavundere şehrine hareket etti. Tren istasyona ulaştığında, bölge valisi ve milletvekilleri doktor arkadaşlarımızı sevinçle karşıladılar. Türk Okulu öğrencileri İstiklal Marşı okuyarak heyecanımızı artırdı. Bu öğrencileri bu kadar güzel yetiştiren öğretmen arkadaşları anmadan edemeyeceğim:

2000 yılında iki eğitim gönüllüsü ile Sudan'dan Çad'a geçen Ceyhun hoca, uçakta Türk bir pilota denk gelir. Arkadaşlarından bir tanesi saz çalabilmektedir. Pilot onları kokpite alır ve arkadaşın türkü çalmasını ister. Çad'da ne işleri olabileceğini anlamaktan zorlanır. "Gençler!" der, "Size Çad üzerinden bir şehir turu yaptırayım, şayet kararınızdan vazgeçerseniz haftaya tekrar geleceğim, sizi geri götüreyim, yoksa burada âşık ozanlardan olursunuz." der. Ama aradan on sene geçmiştir ve arkadaşlar hâlâ ilk günkü heyecanlarını korumaktadır. Kamerun'da bekâr bir eğitim gönüllüsü rüyasında Kamerun'da deprem olduğunu görür. Türk okulları ve o okuldaki öğretmen arkadaşlarının evleri hariç bütün binalar yıkılmıştır. Kardeşimiz oturduğu apartmana gider ve yıkık binada oturdukları daireye girer. 11 yaşlarında bir erkek çocuğun kendisine, (muhtemelen Kamerun'a ilk gelen eğitim gönüllüsünden bu yana 11 sene geçmesine işaret) "Artık Kamerun'dan geri dönelim, yeter kaldığımız." der. Eğitim gönüllüsü arkadaşımız rüyasında şu müjdeyi ifade eder: "Bilmiyor musun Peygamber Efendimiz (sas) Kamerun'da. Hiç Efendimiz (sas)'in olduğu bir yerden geri dönülür mü?"

Kamerun'da dinlediğim bir hâtırayı da anlatmadan geçemeyeceğim:

1999 yılında Kazakistan'da bir eğitim gönüllüsü, başından geçen enteresan bir olayı anlattı. Küçük yaştaki oğlunun ayağına çaydanlığın kaynayan suyu dökülür. Panik içinde biraz uzakta olan şehrin en iyi hastanesine giderler. Fakat orada yapılan müdahaleyi yetersiz bulurlar. Arkadaşımız, eşi ve çocuğunu hastaneden çıkararak arabayla kısa bir dağ yoluna girer. Fakat gündüz arabayı başka arkadaşlar hizmette kullandıklarından arabanın benzini biter. -40 derece soğukta dağın başında kalakalmışlardır. Çocuğu soğuktan, eşi de korkudan ağlamaktadır. 30 dakika geçmiş, ıssız dağın başında sebepler sukût etmiştir. Bir ara eşinin aklına şeytan vesvese verir, "Nereden geldik buralara, gelmez olaydık!" dedirtir. Karşılarında birdenbire bir araba belirir! Araba yanlarında durur. Bir bakarlar ki Türk okulundan iki öğrenci gece uykuları kaçtığından yola çıkarlar ve gayri ihtiyari kendilerini bu ıssız dağ yolunda bulurlar. Bir büyüğümüzün dediği gibi: "Sahibi Allah olanların sırtı yere gelmez."

Kamerun'da 8.000 hasta muayene edildi, 50 ameliyat yapıldı. Bunlardan ilk katarakt ve göğüs cerrahi ameliyatı da, eğitim verilerek yapıldı. Şehrin beş-altı yerine Türk doktorlarının geleceği pankartları asılmıştı. Dönüşte yerel yetkililer gözyaşları içinde, "Siz bizlere hayal bile edemeyeceğimiz bir olay yaşattınız. 32 saat uzağa gelinmez dendi, ama gönüllü olarak geldiniz." sözleri bizleri bir sonraki Afrika taramasına kilitledi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Prag'da dolaşırken

1968 yılının 20 Ağustos gecesinde SSCB ve Varşova Paktı üyesi ülkeler Çekoslovakya'yı işgal etmişti. O zaman bütün gözler Prag'a çevrilmişti.

Bunun sebebi, Alexander Dubček'in parti birinci sekreteri olmasından sonra 1968'in ilk yıllarında Çekoslovak basınına daha geniş serbestlikler tanınması ve Stalin dönemindeki siyasî tasfiye kurbanlarına itibarlarını iade etmesiydi. 1968 gençliği üzerinde bu işgalin tesiri büyük olmuştur...

Artık bugün hür bir ülke olan Çek Cumhuriyeti'ne dünyanın her tarafından her sene 20 milyon turist geliyor... Bizim insanlarımızın da işyerleri, eğitim müesseseleri ve diyalog merkezleri var... "Numa Danışmanlık" şirketi, Türkiye'den gelen yatırımcıların, şirket kurma, vize ve oturma işlerini, resmî dairelerle ilgili meselelerini takip ediyor ve tercümanlık hizmetleri veriyor.

Prag'a iki saat mesafede olan dünyaca meşhur Karlovy Vary (Kral Banyosu), termal bir bölge... Dünyanın her tarafından, Türkiye'den de insanlar geliyor. İçme suları var. 1918 yılında Haziran-Temmuz'un üç haftasında, böbrek tedavisi için Mustafa Kemal Paşa da burada kalmış...

Prag'ın içinde Kavlova Köprüsü üzerinde Osmanlı'yı kötü gösteren büyük bir tablo heyetinde heykeller var. Koca göbekli sarıklı bir Osmanlı hapishanenin kapısına yaslanmış, hapishane içinde perişan görünümlü çocuklar ve kadınlar var. Üst tarafta insanlar, Türklerden kurtulmak için Papa'ya yalvarıyorlar... Halbuki Osmanlı, hiç Prag'a gelmemiş ve buraları hiç işgal etmemiş. Bu kötü manzaranın kaldırılması için büyükelçiliğimizin müracaatta bulunduğunu işittik. İnşallah böyle bir iftiradan kurtuluruz.

Halbuki tarihimizden çok güzel hatıralar var: I. Ferdinand tarafından Prag Kalesi'nin yanında yaptırılan Yazlık Sarayı'nda (Belvedere Sarayı) 1590 yılında bahçe tasarımı sırasında gelen en güzel hediyeler, dönemin Osmanlı Padişahı III. Murad tarafından tarafından İstanbul lâleleri olmuştur. Kraliyet bahçesine de Sultan IV. Murad tarafından lâleler gönderilmiştir...

Bu son ziyaretimizde kale bölgesinden geçip Letensky Park'tan, Prag'ı köprüleriyle bütünleşen manzarası ile bir bahar günü seyretme imkânımız oldu.

Eğitim gönüllülerinin açmış olduğu Meridian International School'u da ziyaret ettik... Hizmete adanmış ruhlarda, yepyeni bir şevk ve ümitle gerilip yeni atılımlara hazırlanma gayretlerini gördük. İmkân nisbetinde eğitim alanlarını genişletmek istiyorlar...

Birinci Prag bölgesinde "Hanedan Lokantası"na uğradık. Her şey tamamen ülkemize ait... Onun için Çek halkından olsun, bizim insanlarımızdan olsun insanlarla dolup taşıyor. Sempatik yapılı Hüseyin Özörencik, müşterileri memnun etme gayretinde... Çek asıllı eşi Helena, çok güzel Türkçe konuşuyor. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin bazı kitaplarını İngilizceden Çek diline çevirmiş. Yeni kitaplar üzerinde çalışıyor.

Çekleri diğer Avrupa ülke insanları ile karşılaştırdınca, daha kibar buluyorsunuz. Polisleri de öyle... İyi davranıyorlar. Öyle yukarıdan bakma yok...

Bu ülkenin insanları ile yapılacak diyalogların çok daha hızlı meyveler vereceği kanaatini taşıyorum. Bunun için de Çek Cumhuriyeti'nde bulunan insanlarımıza, bilhassa eğitime adanmış ruhlara çok büyük gayretler düşüyor...

Osmanlıca İngilizceden daha önemli

Abdullah Aymaz 2011.05.02

Çek Cumhuriyeti'nde, 130 senelik ve dünyanın yaklaşık 100 ülkesinde bulunan ve bulunduğu yerlerin de elitine hitap eden bir dil okulunda Türkçe dersleri veren Gül Hanım, hatıralarında şöyle diyor: Martina isimli bir öğrencim vardı.

Kendisi bir ateist olmasına rağmen, İslamî ilimler, İslam tarihi, İslam felsefesi mevzuunda birçok Müslüman'dan daha çok malumata sahip... On civarında dili iyi seviyede biliyor ve hâkim... Cambridge'te sanat, Sorbonne'da tarih masteri yapmış... Şu anda da uluslararası büyük bir şirkette yönetici olarak çalışıyor ve bununla beraber iki üniversiteye de devam ediyor. Çok az uyuduğunu söyleyen bu Türkçe dersi öğrencim, Osmanlı hakkında, tarihimiz ve edebiyatımız mevzuunda da ciddi araştırmalar yapıyor. İlk günlerde onu çok iyi tanıımıyordum. Bir gün kendisine neden Türkçe dersleri aldığını sordum. Martina, "Ben sadece Türkçe dersi almıyorum. Bir profesörden hem Farsça, hem de Arapça dersleri alıyorum. Esas hedefim Osmanlıca öğrenmek. Osmanlıca'yı iyice anlayabilmek için Arapça, Farsça ve Türkçeyi iyi bilmem gerekiyor. Osmanlıca bana göre İngilizceden daha önemli... Osmanlıca'yı çok iyi anlayabilmem için bu dile çok iyi hâkim olmam gerektiğini düşünüyorum." dedi. Onun bu cevabı gerçekten beni çok şaşırttı...

Çek Cumhuriyeti, dünyanın Estonya'dan sonra ikinci büyük ateist ülkesi. Resepsiyonda bir gün yeni tanışacağım bir öğrencim için bekliyordum. İsmi Katka idi... Asansörden sima ve tip olarak Çekli ama tesettürlü biri çıktı ve yanıma yaklaşıp "Gül Hanım siz misiniz?" diye sordu. O da, ben de şaşkınlık içindeydik!.. Söze o başlayıp, "Biliyorum, sen de benim gibi şaşırdın. Katka'yı beklerken böyle ateist bir ülkede bir Çekli olarak karşında Çekli bir Müslüman gördün!.." dedi. Gözlerim yaşla doldu... Çok samimi idi... Üç sene sonra bizimle beraber diyalog faaliyetlerine katılan Katka şimdi şöyle diyor: "Bizler sadece Müslüman olmuştuk. İslam'ı, diyalog adına insanlarımıza doğru olarak hiç anlatmamıştık. Ama sizlerin yani Gönüllüler Hareketi'nin içinde her inanca saygıyla yaklaşıp, kendimizi de İslamiyet'i de güzel anlatma ve ifade etme imkânı bulduk. Bu yapılanları ülkem Çek Cumhuriyeti adına çok önemli buluyorum."

Yine Çekli bir öğrencimle İslam'ın imajı üzerinde konuşurken, "Ülkemizde Müslümanların iyi bir imajı yok. Sizin hakkınızda insanlarımız önyargılı... Medya da bazı şeyleri körüklüyor. Ben İslam tarihi üzerine master yaptım, fakir İslam ülkelerinin kalkınması için tez çalışmam var. Ama buradaki siz Gönüllüler Hareketi'ni tanıyınca pek çok kanaatim değişti. Ben Suriye'den Fas'a kadar bütün İslâm ülkelerini gezdim, sizlerin güzel yaklaşımları kadar hiçbir yerde böyle bir şeyle karşılaşmadım." dedi.

Ayrıca buradaki Meridian International School öğrencilerimizin Moldovalı Hristiyan bir velisi, okulumuzun öğretmenleri için, bir ziyaret sırasında şunları söyledi: "Çek Cumhuriyeti'nde çocuklarımı bekleyen çok problem var. Etik problemler, saygıdan uzak hayat anlayışı ve kötü alışkanlıklar. Ama Tanrı'ya şükür, çocuklarımızın ve bizim hayatımızda Kasım Bey gibi öğretmenler var... Onlar çocuklarımı bu kötülüklerden koruyorlar..."

Şimdilik Çek Cumhuriyeti'nden bu kadar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aile her şeye değer

Denizli Eğitim Gönüllüleri Derneği'nin (DEGDER) Avrupa Parlamentosu projeleri kapsamında "Aile her şeye değer" seminerine Almanya'dan ve Hollanda'dan üniversitelerden ve iş dünyasından seçkin bir heyet katıldı.

Dernek Başkanı Osman Çizmeci seminerlerin başlangıcında yaptığı açılış konuşmasında misafirlere "Hoş geldiniz" dedikten sonra "Avrupa'nın değişik güzel ülkelerinden dünyanın güzel bir ülkesine geldiniz, Türk aile yapısını öğrenme ve gözlemleme imkânına kavuşacaksınız." dedi. İkinci gününde 15 yabancı 2 yerli, toplam 17 kişilik grup tanıştı ve kaynaştılar; bir aile gibi bütünleştiler. Bir hafta süren seminer ve gezilerle katılımcılar Türk ailesini, kültürünü tanıdılar ve Denizli'yi gezdiler. "Aile her şeye değer" seminerleri kapsamında eğitimci ve aile danışmanlık uzmanı Türker İşler aile modellerini anlattı. Türker İşler Aile modelleri kapsamında ataerkil aile modeli; gevşek ana-baba tutumu; dengesiz ve kararsız ana-baba tutumu; aşırı koruyucu; ilgili hoşgörölü; ilgisiz ana-baba tutumu; baskıcı ve otoriter ana-baba tutumu ve demokratik tutarlı destekleyici ana-baba tutumu konularını anlattı. Bu aile modellerinden yetişen insanların gelecekte nasıl insanlar olabileceğini açıkladı ve bugün dünyada kötülük yapan ve savaş çıkaran insanların aslında ailelerinde aldıkları yanlış eğitim neticesinde o hale geldiklerini anlattı. Süleyman Demirel Üniversitesi öğretim üyesi Doç. Dr. Bilal Sambur, ailenin psikolojik yapısını anlattı. Samur iki oturumda anlattığı aile yapısı kapsamında ilgi ve dikkatle dinleyen Avrupalı katılımcılara "Türk ailesinde aile fertleri misafiri normal bir misafir olarak değil onu Allah'ın misafiri olarak kabul eder ve ona iyi muamele yapmayı ibadetlerinin bir parçası olarak görür, misafirperverliğini ibadet neşvesiyle yapar; ataerkil aile modelinde anne-babaya bakmak, iyi muamelede bulunmak da inancının gereğidir, bunu da ibadet neşvesiyle yapar, anne ve babasını huzurevine göndermez." dedi. Semineri takip eden Bielefeld Üniversitesi'nden Bettina Koeper bu cümleler karşısında "Ziyaret ettiğimiz ailedeki uygulamaya tıpa tıp uyuyor." dedi ve hayranlığını gizleyemedi. Türk aile yapısı-aile desteği ve yardımını da Yrd. Doç. Dr. Abdullah Cem Şengül anlattı.

Seminerlerin ilk başladığı gün ilk oturumda herkes kendisini tanıtıyordu, karşılıklı tanışma birbirine ısınma, kaynaşma gerçekleşiyordu; Magdeburg Üniversitesi öğretim görevlisi fizik profesörü Prof. Stefan Müller, "Ben böyle bir semineri kabul edemiyorum, konu belirlenmeli, sorunlar ortaya konmalı ve çözümler üzerine konuşulmalı." dedi ve ortalık gerildi. Tabii ki ev sahibi ve organizatör Durmuş Sevindik nezaketen bir şey söyleyemiyor, başkaları da konuşmuyor, kısa bir sessizlik oldu, ortalık tam gerilmişken Hollanda'dan gelen Jeroen Vlug savunmaya geçti ve "Ben böyle bir başlangıcı çok isabetli ve yararlı görüyorum." deyince ortalık tekrar yumuşadı. Tabii ki mazisinden ve aktüel durumundan habersiz olan Müller bir Hollandalıdan böyle bir savunma gelince şaşırdı. Gezinin dördüncü günü Denizli Turizm ve Otelcilik Okulu'nun Otel bölümünde yenilen öğle yemeği esnasında Ekrem Yıldırım'ın kulağına eğildi "Ekrem, Türkiye'ye gelmeden önce çok farklı düşünüyordum ama henüz dördüncü günümüzde olmamıza rağmen kafamdaki bütün değerler yer değiştirdi." dedi. Turizm ve otelcilik okulunu ziyaretimizde öğrencilerin halkoyunları gösterisi ile karşılamaları misafirleri coşturdu!

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eğitimci suçu kendinde bulur

Denizli Eğitim Gönüllüleri'nin (DEGDER) Avrupa Parlamentosu projeleri kapsamında Aile Herşeye Değer seminerine gelen heyetten bir önceki yazımda behsetmişim.

Bu heyet gezilerine devam etti...

Çal ilçesinin Sazak köyüne de uğrayan misafirler Çizmeci ailesini ziyaret ettiler. 37 yıldır gelini ile birlikte yaşayan 82 yaşındaki nine ile beraber çay içtiler, hatıra fotoğrafı çektirdiler. Bir gözü görmeyen, kulakları işitmeyen ve beli 90 derece kambur kaynanasına bakan yaklaşık 60 yaşlarındaki evin gelini, "Ben 37 yıldır kaynanamdan bir gün ayrı yaşamadım." deyince misafirler hayranlıklarını gizleyemediler. Evden ayrılırken son kez toplu hatıra fotoğrafı çektirdiler ve yaşlı ninenin elini öperek ayrıldılar.

Yapılan bu ev ziyaretlerinde kendilerine, misafirlerin ayakkabıların çevrilmesine, yaşlıların ellerinin öpülmesine dair, yapılanların o büyüğe karşı duyulan saygının işareti olduğu anlatıldı. Çay istenmeyince bardağın kaşıkla kapatılmasına varıncaya kadar dikkatle öğrendiler ve uygulamaya geçtiler. Pamukkale gezisinde olağanüstü keyif alan misafirler bol bol sıcak suyun içinde yürüdüler. Rehber eşliğinde gezilen Pamukkale'nin tarihi hakkında bilgi aldılar. Misafirler Saklıkent'e giderek kanyonda yürüyüş yaptılar. Orada bir ihtiyaç sahibine sadaka verdiğimiz gören Bielefeld Üniversitesi'nde görevli Bettina Koeper, kanyona doğru giderken 'Benim bir şey halletmem lazım, geri dönmem lazım.' dedi. Sadaka verdiğimiz kişiden yaklaşık 50 metre uzaklaşmıştık o geri döndü, arkasından takip ettik, yalnız bırakmak istemedik. İhtiyaç sahibi yaşlının yanına vardı 10 TL sadaka verdi ve "Ben iyiliklerin geri döneceğine inanıyorum." dedi.

Alman misafirler her geçen gün "Yazık bir günümüz daha gitti!" diyerek zamanı durdurmak mümkün olsa bu güzel günlerin çabuk geçmemesi için durduracaklarını belirttiler. Her gün ayrı şeyler, yerler ve insanlar görme ve tanımanın tarifi imkânsız haz verdiğini dile getirdiler ve olağanüstü heyecanlı anlar yaşadıklarını belirttiler.

Avrupalı misafirler Özel Servergazi Liseleri'ni de gezdiler. Teneffüs saati olması hasebiyle sınıflarda öğrencilerle görüştüler, hatıra fotoğrafları çektirdiler. Okullardaki eğitim metodu gündeme gelince, Alman misafirlere M. Fethullah Gülen'in İzmir'de görev yaparken sürekli kaçan üç yaramaz öğrencinin eline demir çubuğu vererek "Haydi bizi dövün, biz suçluyuz; çünkü okumayı, öğrenmeyi size sevdiremedik. Sevdirebilseydik siz okuldan sürekli kaçmazdınız." dediği olay anlatıldı. O öğrencilerin ondan sonra kaçmadıkları ve hayatta başarılı oldukları, eğitimde metodun sevdirmek olduğu söylenince sosyal pedagog Silvia Geiseler, "Bu metodu bizim öğretmenlerimize anlatmalıyız." dedi. Son gün yapılan veda gecesinde hanımlar, misafirlerle beraber mantı ve sarma yaptılar, isteyen misafirler yapımında katkıda bulundular, uygulama yaptılar ve birlikte yenildi. Ebru yapımı gösterildi. Folklor gösterisi yapıldı, Avrupalı misafirler yaklaşan ayrılığın hüznünü folklor gösterileri ve halk müziklerine eşlik ederek dağıtmaya çalıştılar. Kına gecesi yapıldı ve Bettina Koeper sembolik gelinlik kıyafeti giydi ve kına yakıldı. Bütün bunları yaşayan misafirler tarifi imkânsız haz aldıklarını ve bu hatıraları hiç unutmayacaklarını dile getirdiler.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yazılası Destanlar

Abdullah Aymaz 2011.05.15

Cemal Uşak Bey, kültürlerarası diyalog toplantıları vesilesiyle gittiği ülkelerdeki "Eğitim Gönüllüleri"nin, destanî hizmetlerini "Yazılası Destanlar" isimli kitabında toplamış. Karşılaştığı "Adsız Kahramanlar"ı ve "Namsız, nişansız

yiğitler"i anlatmaya gayret etmiş... İşte bazıları:

1995'te Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı, "Bosna'da Çocuklar Ölmesin" diye dünyanın meşhur futbolcuları arasında bir maç planlayıp bu maça bütün dünyanın meşhur medya kurumlarını davet etmek ister. Bu büyük proje maalesef engellenir. Sadece Maradona gibi meşhur bir futbolcunun katılmasına rağmen diğerleri uçağa binerken çevrilirler. Ama yine de maç yapılır. Maç vesilesi ile Bosna'da okul açmak için para toplanır ve bu para ile ilk kolej açılır. İşte bu münasebetle Bosna'ya giden Cemal Bey, orada Ali ve Mehmet öğretmenlerle karşılaşır. Savaşın, daha doğrusu acımasız katliamın sürdüğü günlerde Bosna'ya geliş serüvenlerini anlatırlar.

Evet, Ali ve Mehmet, Bosna'da okul açmak için yola çıkarlar ama yollar kapalıdır. Nihayet "tehlikeleri daha az" bir yol bulurlar. Hırvatistan üzerinden gideceklerdir. Bir Hırvat grubu ile makul ücret karşılığı anlaşılır. Ama Hırvatlar İgman dağlarının tepesine varınca Ali ile Mehmet'i, anlaşmaya hiç riayet etmeden yapayalnız bırakıp geri giderler. O kış mevsiminde o ıssız karlı dağlar başında kalakalırlar. Yer yer iki metreyi bulan karlar arasında, ellerindeki iki bavulla birlikte, dağdan inmeye başlarlar. Çetnik çetelerin uzaklardan gelen silah sesleri ve sniper'ların kurşun vızıltıları eşliğinde dağdan aşağı inerken zaman zaman birbirlerini kaybederler ve "Mehmet!.." "Ali!.." "Nerdesin?.." diye seslene seslene birbirlerinin yerlerini tespit etmeye çalışırlar. Bir ara Ali, Mehmet'i tamamen ses olarak da kaybeder. Sonra karlar arasında bir el görür, sürünerek yanına kadar giderek kurtulmasına yardım eder ama Mehmet'in çantası ve yiyecekleri kaybolmuştur. Nihayet ellerinde beyaz bayrakla BM kontrolündeki Saraybosna Havaalanı'na inerek BM askerlerinin himayesine sığınır...

Gostivar'da güngörmüş bir beyefendi, kendine mahsus Rumeli şivesiyle anlatıyor: "Bundan otuz beş yıl öncesi idi. Debre taraflarında bir köye gitmiştim. Orada tanıdığım, seksen beş yaşlarında Suliman Aga denilen birisi vardı. Baktım ki çok üzgün ve ağlıyor. 'Niye ağlarsın be?' dedim. 'Gel' dedi, 'Gel de biraz dertleşelim.' dedi. Meğer vergisini ödeyemediği için yetkililer iki tane ineğini haczedip gitmişler. Başladı dertli dertli konuşmaya: 'Rabb'imden niyaz ederim ki. Türkleri tekrar buralarda görmeden vefat edecek olursam gözlerim açık gitsin. Osmanlı zamanında böyle değildi bre! Osmanlı, birkaç köye bir Pulyak tayin ederdi. Pulyak'ın görevi, köyleri dolaşarak, kimin ne kadar üretim yaptığını, kimin bağının bahçesinin hasar görüp görmediğini tespit etmekte. Vergi memurları onlara sormadan vergi koymazlardı. Der idi ki: - Hasan Aga'nın mahsulü yanmıştır, bu sene vergi veremez. Selman'ın bahçesinde bu sene meyve olmamıştır... Hüseyin Bey'in koyunları kuzulamıştır, ona şu kadar vergi yazabilirsiniz... Osmanlı böyle adaletle hükmederdi be! Şimdi öyle mi? Merkezde dururlar, yazarlar vergiyi ve bizi perişan ederler..."

Tanzanya'da vefat eden merhum Erkan Çağıl'ın oğlu Hakan şöyle diyordu: "Ben babamı Tanzanya'da kaybettim. Ağabeylerim ve öğretmenlerim babamın yokluğunu bana hissettirmediler. Ben de Tanzanya'da üniversite açıp babamın hayalini gerçekleştireceğim..."

İşte güzelliklerden bir demet!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Adil Soral Hoca

Abdullah Aymaz 2011.05.16

Merhum Adil Soral Bey'in ardından onunla yirmi iki sene önce Beylerbeyi Lisesi'nde tanışan Eyüp Ensar şunları söylüyor:

Dinine örfüne bağlı bir Anadolu ailesinden gelmeme rağmen okula gelince "Biz liseli çılgınlar!" diye bir moda vardı, tamamen ona kapılmak üzereydim. Yan sınıftan Ertuğrul isimli arkadaşım beni Adil Soral ile tanıştırdı. Yaşça bizden büyüktü. Bana nazikçe ve sizli ifadelerle konuşuyordu. Beni çok ciddi ve samimi şekilde de dinliyordu. Hesap sorarcasına bir dinleme değildi bu... Alışkın değildim öğrenci olan bir gencin böyle olgun davranışlarına. Benden müsaade isteyip ayrılırken, benim temiz, mâneviyat dolu bir aileden geldiğimin belli olduğunu, böyle sağlam temelli yuvadan geldiğim için tebrike lââyık olduğumu nezih bir şekilde ifade etti. Beni bir düşüncedir aldı. Benim sıyrılıp çıkmak istediğim bir yaşayışın güzel olduğunu söylüyordu. Sanki hevesim kursağında kalmıştı... Bir gün Ertuğrul beni Beylerbeyi Câmii'ne davet etti. Aslında ben de namaz kılan birisi olmama rağmen, yanlış telkinlerin tesiriyle liseli olmak ve camiye gitmek bana garip gelmişti. Okul çıkışı Beylerbeyi Hamid-i Evvel Câmii'nin avlusuna girer girmez ilk şaşkınlığımı yaşadım. Çünkü ben câminin o güzel güllerinin rayihasının hissedildiği câmide ilk defa bir ikindi sonrası cemaatsiz namaz kılacağımı düşünüyordum. Halbuki caminin tarihî şadırvanında benim gibi liselilerin abdest aldıklarına şâhit oluyordum. Sanki cuma namazı gibi de kalabalıktı. Öbür taraftan, ben liseye başlamak üzereyken, "Bak artık liseli oluyorsun, köylülüğü bırak..." gibi telkinler verilmiş, modern genç olmam için pek çok şeyi terk edip çılgın gençler modasına uymam gerektiği söylenmişti... İşte bunlar da on beş-on yedi yaşlarında liseli gençlerdi ve üç-dört saf oluşturmuş namaz kılıyorlardı. Namazı öyle bir huşu ile kıldık ki tarif edemem. Daha önce ben saf düzeni içinde tadil-i erkâna son derece dikkatli ve haşyetle böyle namaz kıldıran birisini görmemiştim. Namaz bana o zamana kadar hiç bu denli ciddi bir mesele olarak gelmemişti... Namazın böyle güzel edâ edilmesinin tesiri, bana sadece öneminden bahsedilip geçilmesinden çok büyük geldi. Namazdan sonra yapılan sohbetin her cümlesi vicdanıma hitap ediyordu: "Sizdeki gençlik katiyen gidecek. Eğer meşru dâirede kalmazsanız; o gençlik zâyî olup, başınıza hem dünyada, hem kabirde, hem âhirette kendi lezzetinden çok ziyade belâlar ve elemeler getirecek..." deniliyor.

İşte hayatımın tehlikeli virajından uçurumdan düşmemi engelleyen insanlardan birisi olan Adil hocayı tanımamdan bu zamana yirmi iki yıl geçti. Son ziyaretimde ise artık bizi daima hatırlattığı ölümün döşeğindeydi. Ben onun yüzüne baktığımda eski günleri hatırladım. Bir hayırlı iş için giderken büyükçe bir motorla yaptığı bir kaza neticesi üstü başı perişan olarak gördüğüm vaziyeti; lösemiye yakalanmış bir arkadaş için gösterdiği gayreti, Azerbaycan'a okullar açılması için gösterdiği çabayı; üst düzey yönetici olduğu müessesenin bahçesinde bizzat kendisinin elleriyle çöp toplarken, orada kendisini tanımayan birisinin elindeki boş plastik bardağı göstererek "Gel şunu al!" diye çağırması üzerine, tavırlarında hiçbir değişiklik olmadan gidip almasını... Ciddi bir beyin ameliyatı geçirmesine rağmen beni hemen tanıdı... Bana, "Dava adamı olanların koştururken öleceği söyleniyor ama, görüyorsun, aylardır yatarak ölümü bekliyorum." diyerek, benden, kendisinin yapması gereken ama hasta olduğu için yapamadığı bir hizmeti yapmamı istedi... Kendisini tanıyan herkesten helâllik isteyerek ağladı ve ekledi: "Hani âyetlerde, hadislerde geçen cennet tasvirleri var ya, anladığımızdan çok çok daha güzelmış!..."

Adil hocamız 40 senelik ömrü içine çok şeyleri sıkıştırdı. Ama bir senedir beyinde çıkan tümör sebebiyle tedâvi altındaydı, vefat etti. Allah rahmet etsin... Arkasında binlerce mahzun gönüller ve gözyaşı bıraktı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu cefakârlar

İtalya'da eğitim ve diyalog hizmetleri ile ilgilenen Ömer Bey şunları anlattı:

İtalyan dili ve edebiyatından mezun öğrenci arıyorduk. Uygun bir tanesini bulduk fakat annesi vermek istemiyor; "Eşim ayrıldı gitti... Üç çocuğum var, ikisinin gözleri görmüyor; bir tanesi âmâ değil ama onu da İtalya'ya götürmek için sen istiyorsun, ben ne yapacağım!" diyordu. Biz konuşurken akşam ezanları okunmaya başladı. Anne hemen hızlıca kalktı. "Ezan okununca ben derhal namazlarımı kılarım!.." dedi... Kendisine bir yer gösterildi. Biz de ayrı ayrı bir yerde namazımızı kılıp geldik... Kendisine geçmişten, büyüklerimizden misaller verip fedakârlıklardan bahsettim... Düşündü... "Tamam... Peki istediğiniz gibi olsun." dedi. Ama biraz sonra, gözleri yaşardı... Ağlıyordu. Bu sefer benim çok rikkatime dokundu... Çok ihtiyacımız olan bir öğrenci bulmuştuk ama, annenin durumu meydanda idi. "Madem siz çok üzüleceksiniz, ben vazgeçtim, kalsın..." dedim. Bu sefer gülümsedi ama "Yok olmaz... Hizmetin ihtiyacı varken artık ben onu yanımda bırakamam. Böyle bir şeyin mânevî mesuliyeti çok ağır olur; sonra altından kalkamam... Sen benim ağladığıma bakma... Annelik işte!.." dedi.

Belki onun görev alıp maaşa geçmesini düşünüyordur, diye "Evladınız, orada doktorasını yapacak, biz ona burs vereceğiz. İktisadlı harcarsa 200'ünü de artırıp sana gönderir." dedim. "Asla olmaz... Ben çalışarak yerine göre temizlikçilik yaparak evlatlarımı okuttum ve okutuyorum. Helâlden başka boğazlarından bir şey geçmemiştir. Ona da bir şeyler denkleştirip göndermeye çalışırım... Ben bir şey istemem!" dedi. Ben de "Zaten, ona çalışacağı iş hazır. Bursunu kendisi çıkaracak." dedim. İkna oldu. İki görme engelliği de kendisi çalışarak, hiç kimseye muhtaç etmeden okutup yetiştiren bu dindar annenin tavrı bana çok tesir etti. Hani Tevere Enstitüsü'nde koştururan bir genç gördün ya, işte o öğrencinin annesi... Normalde verilen kendisine yetiyor ama annesi de bir şeyler göndermeye çalışıyormuş. "Anne gönderme fazla geliyor artıyor." demiş. Anne "Artanını eğitim hizmetlerine bağışlarsın!.." demiş...

Roma'ya bu gelişimde Hz. Meryem üzerine bir konuşma yapacaktım. Hristiyan akademisyenleri çağırmışlardı... Âl-i İmran Sûresi ile Meryem Sûresi'ni esas alıp anlatmaya gayret edecektim. İtalyancaya tercümanlığını Mustafa Cenap Aydın yapacaktı. Onun için Ahmet Eren Kademoğlu ile İtalyanca Kur'an mealleri üzerinde çalışıyorduk. Cenap Bey'in işi çıkınca bu annenin evladı yardımcı oldu... Baktım çok akıcı bir İtalyancası ve güzel bir telaffuzu var!...

Tevere'nin mütevazı salonunda Hz. Meryem'i Kur'an-ı Kerim'e göre bu çalışkan ve fedakâr gençlerin gayretleriyle anlatmaya çalıştık.

Şimdi bu eğitim gönüllüleri hizmetinin ve bu adanmışlar hareketinin içinde böyle pek çok fedakâr ve cefakârlar mevcutken, kalkıp bu faaliyetler durdurulmalı demek, bu güzel işlerin sönmesini istemek hiçbir insaf ve iz'âna sığmaz... Gelin bu güzel gayretlerin daha da parlaması için hep beraber çalışalım ve geleceğimize ümitle bakmaya devam edelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Charles de Foucauld

Abdullah Aymaz 2011.05.23

Arkadaşlarımız Roma'ya bu gidişimde, Cezayirli Dr. Nadjia (Naciye) Kebour Hanım'ın tanıştığı bir grubun ziyaretine götürdüler. Piccole Sorelle di Gesu (Hz. İsa'nın Küçük Kız Kardeşleri) isimli bu grubun manastırlarının

yeri Ave Marie'de, meşhur Pavlos'un katledildiği yere yakın.

Pavlos, Tarsuslu. Babası zengin bir Musevî... Para ile Roma vatandaşlığı almış. Roma'ya gidince, Hz. İsa'nın mesajını yayıyor diye şikâyet edilince cezalandırmışlar. Normal olarak o zamanın Hristiyanları Roma vatandaşı olmadıkları için hep çarmla gererek idam etmişler. Bu çok işkenceli bir ölüm. Ama Pavlos, vatandaş olduğundan kafası kesilerek idam edilmiş. Onun öldürüldüğü yere Üç Kaynak Kilisesi'ni yapmışlar.

Bu Küçük Kız Kardeşler'in esas çıkış noktası, bir Fransız asilzadesi olan Charles de Foucauld. Charles, annesi babası ölünce inancını kaybediyor. Askerî akademide okuyor. Subay olunca Fransız sömürgeci Cezayir'e götürüyorlar. Sonra Tunus'a gönderiyorlar. Oradan inançsızlık krizi bunu bohem bir hayata sürüklüyor. Kendisini askerlikten atıyorlar. Oradan Fas'a gidiyor. Fas'ta fakir Müslümanların içine giriyor. Fakat o dünyevî imkânsızlıklar içinde onların inançlarına son derece bağlı, mutlu ve misafirperver olduklarını görüyor. Çok şaşıyor. Onlardaki bu güzelliğin inançlarına bağlı olmalarından ileri geldiğine hükmediyor. Tekrar Fransa'ya dönüyor. Onun dindar bir kuzeni var. Onun yanına gidiyor. O bundaki değişmeyi görünce, kendisini, tanıdığı bir rahibe götürüyor. Rahip buna dini meseleleri anlatmak yerine, tevbe edip Rabbe dönmesini tavsiye ediyor. Tevbeden sonra Charles Suriye'ye gidiyor. Oradan Nâsıra'ya gidiyor. Orada bir Manastır'a çekiliyor. Sonra tekrar Cezayir'e gidiyor. Cezayir'de ise çölde yaşayan Müslüman Tuvarikler ile tanışıyor. Fas sınırına yakın Benî Abbes'e yerleşip buraya bir inziva yeri inşa ediyor. Bu Berberi asıllı insanlar, çok fakir, ama çok asil ve misafirperverler... O sıralarda da büyük bir kıtlık ve açlık var. Charles bir hastalığa yakalanıyor, yiyecek bulması zor ve tedavisi neredeyse o şartlarda hiç mümkün değil gibi... Fakat o fakir ve muhtaç Tuvarikler ellerindeki bir parça sütlerini bile Charles'a veriyorlar, ölümden kurtulmasına vesile oluyorlar. O da bunların dilleri üzerine kalın bir kitap yazıyor. (Bu kitabın tıpkı basımını, Charles'ın kendi elyazması olarak gördüm.) "Tuvariklerden çok etkilendim. Onlardan, vermeyi öğrendiğim gibi almayı da öğrendim." diyor. Oradan Fransa'ya dönüp 1916'da ölüyor... Charles'ın ölümünden sonra bu ibretlik hayatı meşhur oryantalist Louis Massingnon'un teşviki ile Fransız yazar Rene Bazin tarafından yazılıyor ve bunu örnek alan "Hz. İsa'nın Küçük Kız Kardeşleri" grubu dünyanın pek çok yerinde teşkilatlanıyor. Naciye'yi de Cezayir'den onlar getirmiş. Naciye, felsefe mezunu. İnançlı, namazlı... Geçen sene rahatsız olunca onlar ciddi şekilde ilgilenmişler. Türkiye'ye gelmiş. Camiler ve ezanlarımız onu çok cezbetmiş; sevincinden ağlamış... Doktorası bitmiş sayılır. Roma'da Arapça dersi veriyor. İtalyanlar Arapçaya çok ilgi duyuyorlar.

Tevere Enstitüsü'nün davetlisi olarak 12 Mayıs akşamı Romalı akademisyenlere Hz. Meryem ile ilgili konuşmamı yaparken Naciye Hanım da katılımcılar arasında bulunuyordu, sorular faslında yerliler soru sorarken o da Meryem Sûresi'nin 33. ayeti ile ilgili olarak, "Doğduğum gün de, öldüğüm gün de ve tekrar dirileceğim gün de selam üzerime olsun." ifadesindeki, son sözün nasıl bir mana ve mesaj ihtiva ettiğini sordu... Zaten "Ba'sü ba'del mevt"e iman, bizim altı iman esaslarımızdan birisi...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir tek gaye var...

Abdullah Aymaz 2011.05.29

14 Mayıs Cumartesi günü Milano'da Prof. Dr. Paolo Branca ile tanıştık. Arap dili ve edebiyatından mezun olan Branca, bir müddet Kahire'de de bulunmuştur.

Fatih Çamlıca ile talebelik münasebetiyle dostlukları olduğu için beraber bir Türkiye gezisinde bulunmuşlar. İstanbul'da Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı, Akademi gibi müesseseleri ziyaret etmişler. Prof. Dr. Suat Yıldırım hocamız gibi zatlarla Arapça sohbetler etmişler. Eczacı bir esnaf evinde de misafir edilmişler. Bu, misafirperverliğin de ötesinde daha güzel bir şeydi... Ev sahiplerinin gözlerindeki ve yüreklerindeki sevgi ışığını çok iyi hisseden ve zaten nezih ve hassas bir insan olan Paolo Branca bu durum karşısında çok duygulanıyor ve insanlarımız için içinden gelen en samimi hislerini dile getiriyor...

Dr. Paolo Branca, bu geziden sonra yazdığı teşekkür yazısında işte şunları ifade ediyor:

"Kıymetli hanımefendiler, saygıdeğer beyefendiler ve sevgili çocuklar... Dostum Fatih ile İstanbul'da geçirmiş olduğumuz zaman diliminde bana göstermiş olduğunuz misafirperverlikten dolayı çok onur duydum ve çok memnun oldum. Kibarlık ve cömertliğiniz sayesinde aynı Tanrı'nın yarattığı kullar ve aynı insanlığın birleştirdiği kardeşler olarak aramızda büyük bir âhenk olduğuna şahit oldum. Bütün bunlar, benim için karşılığı bulunmayan çok değerli bir hazine olarak taşıyacağım ve gittiğim her yerde götüreceğim değerler oldu.

Müsaade ederseniz teşekkür olarak sizlere çok sevdiğim ve hayatımda ve inanç dünyamda ilk öğretmenlerim olan anne ve babamın cenazesinde okunmasını istediğim Aziz Paolo'dan bir paragraf sunmak istiyorum: "Sevginin üstünlüğü: Eğer insanların ve meleklerin dilleriyle konuşsam, ama sevgim olmasa; ses çıkaran bir bakır veya çınlayan bir zilden farkım olmaz. Eğer bir mesaj verebilsem, bütün sırları bilsem, her türlü bilgiye sahip olsam, eğer dağları yerinden oynatacak kadar büyük bir imanım olsa, ama sevgim olmasa bir hiçim. Eğer bütün malımı sadaka olarak dağıtsam ve bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir faydası yoktur. Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba davranmaz. Kendi çıkarını aramaz. Kolayca öfkelenmez. Kötülüğün hesabını tutmaz. Sevgi haksızlığa sevinmez ama, gerçek olanla sevinir. Sevgi her şeye katlanır. Her şeye inanır. Her şeyi ümit eder. Her şeye dayanır. Sevgi asla son bulmaz ama mesajlar bitecek, diller sona erecek, bilgi ortadan kalkacaktır. (...) Kalıcı olan üç şey vardır: İman, ümit ve sevgi..."

Bunları yazan Dr. Branca ile Milano'da buluşup beraber sohbet etme imkânımız oldu...

14 Mart 1997'de Viyana'dan başlayan diyalog faaliyetlerimizden günümüze kadar geldiğimiz noktaları kendisine özetle anlatmaya gayret ettim. Müslümanları ve İslam dünyasını tanıyan birisi olarak gelineen noktayı takdirle beraber bu tanışmanın daha da yaygınlaştırılmasının altını çizdi. Daha sonra kendisinin editörlüğünü yaptığı bir derginin, İtalyanca, İngilizce ve Arapça baskılarından M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Benim Allah'ın rızasından başka hiçbir gayem yoktur" başlıklı röportajını gösterdi. Gerçekten çok güzel bir tanıtım yapılmıştı...

Bu röportaj, İslamiyet'i ve İslam dünyasını terörle karartmak isteyen sinsi ve hâin anlayışlara karşı tertemiz ve parlak bir tanıtımı ihtiva ediyordu. İslam'ın gerçek yüzünü; sevgisini ve şefkatini bütün güzelliğiyle temsil edip gösteren bu sessiz ve güçlü hizmeti ve hareketi herkese tanıtmaya çalışıyordu.

Anadolu'nun gülen yüzü bütün cihanda elhamdülillah görünmeye, tanınmaya başladı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Köprüler kurun millet, köprüler

Bir önceki yazımda bahsettiğim Prof. Dr. Paolo Branca ile Milano'daki, Müslümanlarla Diyalog'dan sorumlu Don Giampiero Alberti ile görüştük...

Odasında bize çay ikram etti. Kitaplığındaki 27 ayrı dilden meali bulunan Kur'an-ı Kerim'leri gösterdi. "Şimdi size hazinemi göstereyim" diyerek elyazması tarihî bir Kur'an-ı Kerim'i önümüze koydu. Sol kolunda bir rahatsızlık vardı. "Bir Müslüman dostumun gönderdiği zenzem suyunu şifa olarak koluma sürüyorum!" dedi.

Alberti, bizi Milano Teoloji Fakültesi Dekanı Monsignor Gian Franco Brambilla ile buluşturdu. Gian Franco'nun yanına Prof. Dr. Paolo Branca ile beraber gittik. Bizi fakültenin kapısında bekliyordu. Yaklaşık 1.200 öğrencisi var. Çoğu doktora talebesi olan öğrencilerle karşılaştık. Kilise bölümünü gezdirirken balık istifi tuğla döşemelerin Miladî dördüncü yüzyıla ait olduğunu söyledi... Alt bölmelerde resim ve heykellere rastlanmıyor. Bunun sebebini, o dönem Aryüsçü anlayışın teslise karşı oluşu ile izah etti. Yani Hristiyanlığın temelinde resim ve heykeller bulunmuyor; bunlar sonradan ilave edilmiş...

Franco Brambilla'nın odasına gittiğimizde bize kendi elleriyle pişirdiği kahveyi getirip ikram etti. Miladî üç yüz seneden sonra İsevîlerin resmen inanç özgürlüğüne kavuştuklarını söyledi. Önünde İtalyanca bir Kur'an-ı Kerim meali vardı. Kehf Sûresi'ni açmasını istedim. Orada Ashab-ı Kehf'in üç yüz (Güneş takvimine göre) üç yüz dokuz (Kamerî takvime göre) sene uyuyup sonra uyanmaları meselesini dikkatlerine arz ederek "Acaba bu dediklerinize de Kur'an-ı Kerim'in burada bir işareti olabilir mi?" diye sordum. Kendilerine çok enteresan geldi...

Prof. Dr. Paolo Branca'nın da tespitleriyle... Monsignor Franco, bütün mütevazılığıyla beraber bildiği doğruları hiç çekinmeden söyleyen bir fıtrata sahip... Fakültenin bir nevi şark köşesini temsil eden gül bahçesini, revakları, İslam sanatını andıran yönlerini, İstanbul'daki sultanlarımızın saray bahçelerine benzeterek anlattı...

Bir zamanlar Roma'nın başkentliğini yapmış Milano'nun daha çok tanımamız gereken yönleri olsa gerek...

Biz 15 Mayıs Pazar günü Milano'dan ayrılırken bir grup da İtalya'nın Modena taraflarındaki bir müzenin ziyareti için hareket ediyorlar. Fakat yolda arabaları bozuluyor. Bu arada otobüste geziye katılan arkadaşlar, Modena'daki "Milad Türk Kültür Merkezi"nden yardım istiyorlar... Bundan sonra gelişen olaylarla ilgili olarak, gezide bulunan Prof. Dr. Paolo Branca şu yorumları yapıyor:

Pazar, 15 Mayıs, seçimlerin yapıldığı gün, Bertinoro Dinlerarası Müzesi'ne, bir gezi programlanmıştı. Üniversitede 08.30'da buluşulacaktı. Yirmi kişiydik. İki Yahudi, beş Müslüman ve geri kalanı Hristiyan... Bazı belirsizlikten sonra yola çıkıldı. Bergamo'dan gelecek otobüs yol çalışmalarından ötürü zorlukla gelmişti, ama sonunda çıkıldı. Yolun yarısında, teknik bir aksaklıktan ötürü, otobüs Modena'nın kuzeyine doğru yolda kaldı. Modena, üç bin Türk nüfusu ile Anadolu göçünün yerleştiği İtalya'daki başşehri... Orada durmuş, kırsal bir yerde ortada kalmış, en iyi şekliyle iki veya üç saate kadar gelebilecek diğer aracı bekliyorduk. Ama sürpriz!.. Birkaç dakika içinde altı araç birden geldi ve bizi hızlı bir şekilde "Via della Souroe"deki "Milad Türk Kültür Merkezi"ne götürdü. Bizi kabul ettiler, ikramda bulundular ve özel misafirler olarak ağırladılar. (...) Bir müzeye gidip, suskun ve küflü parçaları izlemek yerine, çoktan kültürlerarası ve dinlerarası iletişime geçmiş bambaşka bir İtalya ile tanıştık ve bunun canlı tanıkları olduk... (...) Gerçekler işte bizlerin temsil ettiğinin ötesinde!.. Köprüler kurun millet, köprüler!..

Gerçekten Paolo Branca doğru söylüyor...

Himmetü'r-ricâl

Abdullah Aymaz 2011.06.05

Adam gibi adamların himmeti, dağları yerinden oynatır... Bazen tek başına bir kişinin himmetiyle öyle güzel neticeler meydana gelir ki bir topluluk tarafından onlar ancak elde edilebilir. Onun için Bediüzzaman Hazretleri "Kimin himmeti milleti ise, o tek başına bir millettir." diyor. Kur'an-ı Kerim, Hz. İbrahim Aleyhisselam'ın tek başına bir ümmet olduğunu (Nahl Sûresi,16/16) beyan ediyor...

Bizi atâlet, betâlet, tembellik ve gerilik zindanına atan sebeplerin içinde ümitsizlik, nemelâzımcılık, acziyet, ferdî teşebbüsten vazgeçip işi birbirine bırakmak gibi hastalıklar vardır. Himmet ve gayret çok mühimdir. Vanlı Molla Hamid'e söylenen şu söz çok mânidardır: "Gayret çok mühimdir... İnsanları gayrete getirmek ne kadar ehemniyetli olduğunu ve mahşer günü o gayretin sana nasıl bir fayda sağlayacağını tam idrak etsen, bir dakika yerinde duramazdın!.."

Nemelâzımcılar, teker teker vagon gibi varlıklardır; gayretliler ise kendinden motordur; onlar lokomotif gibidir, vagonları peşlerine takıp götürürler... Onlar hiç ümitsizliğe kapılmadan, her zaman üzerlerine düşeni yaparlar...

Merhum Ahmet Feyzi Kul, Ege Ovası'nda dolaşırken biraz kendi halindeki âlim ve fâzıl bir zâta uğruyor, onu biraz daha olsun harekete geçirmek için, "İzmir'de bir köylü Ege'yi sallıyor, siz burada bir âlim olarak ne yapıyorsunuz? Artık anlatın şu hakikatleri!.." diyor.

O merhumun kastettiği köylü, oturduğu apartmana bile "Köylü" ismini koyan Mustafa Birlik'tir. Mustafa Birlik ise 1950'li yıllarda pek çok takibata uğramış birisidir. Bilhassa 27 Mayıs 1960 darbesinden sonra daha çok ve sıkı takibata ve soruşturmalara maruz kalmıştır... Darbeyi yapanlar, millet iradesini haksız şekilde alaşağı etmekle kalmamış, bir yandan da bir anayasa hazırlığına başlamışlardır. Darbe meyvesi bu ihtilal anayasasını tamamladıktan sonra da baskı ile millete bir de anayasa oylaması dayatmışlardır. Bu Mustafa Bey de İzmir gibi, darbecilerin kendilerine kale gördükleri bir yerde, oylamadan önce "Hayır deyin, hayır olsun!" diye bir slogan tutturmuş ve arkadaşları ile beraber hayır çıkması için çok büyük bir gayret göstermiştir. Bunun üzerine ihtilalcilerin adamları bundan haberdar olunca onu içeriye almak için harekete geçmişlerdir. Fakat birileri "Acele kaybol, seni tutuklayacaklar!" diye bunu kendisine haber verince Mustafa Bey hemen akrabalarına gitmiş, geceleri de İzmir-Altındağ'daki Kokluca Mezarlığı'nda bulunan annesinin kabrinin yanında yatmıştır. 9 Temmuz 1961'de anayasa oylaması olunca, İzmir'de "Hayır" kazanmıştır.. Ondan sonra Mustafa Bey ortaya çıkmıştır. 12 Temmuz 1961 günü Halk Partisi, bir il toplantısı yapmış.. CHP İl Başkanı Lebit Yurtoğlu'na partili delegeler yüklenip, "Şu Mustafa Birlik denilen adamı susturamadın. Adam, anayasa için bir slogan attı, tutturdu!.." diyorlar. O da "Ben vâliden ve diğer yetkililerden onun tevkif edilmesi için söz aldım ama bir türlü yakalanıp tevkif edilemedi, ben ne yapayım!" diyor. O sırada orada bulunan talebe temsilcisi Zeki isminde bir genç "Siz, onu tanımıyorsunuz... Korkarım ki, bizim bu toplantımızdan da haberi olacaktır." diyor. Zaten bu Zeki, Köylü Mustafa Bey'e gelip bütün olanları anlatıyor...

Ama bütün bu gayretlerine rağmen, kapatılan Demokrat Parti'nin yerine kurulan Adalet Partisi için Mustafa Bey adaylık tekliflerini de kabul etmiyor. Zaten onun derdi siyaset ve milletvekili olmak değil; vesayet rejimleri ve antidemokratik baskılara karşı durmaktır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Duru bir gönöl

Abdullah Aymaz 2011.06.12

Niyazi Sanlı Bey "Bir Eğitim Fedâisi Süleyman Alptekin"in Bangladeş'te öğretmenlik yaparken geçirdiği bir trafik kazasından sonra ayağının kesilmesiyle ilgili hatıraları birinci ağızdan derleyip "Duru Bir Gönöl" ismiyle kitaplaştırmış.

Henüz dünya çapındaki büyük eğitim hizmeti destanının detayları ile hatıraları yazılamadı. Aslında tam olarak yazılamaz da. Çünkü siz onları yazarken dünyanın bilinmedik yerlerinde yeni destanlar yaşanıyor. Her gün yepyeni doğuşlara mazhar bir eğitim hizmeti nasıl tastamam yazılıp bitirilebilir. Bunun için sadece Cenab-ı Hakk'a hamd edilir..

Biz sadece bu olayların kahramanlarından, olayların ve detayların unutulmaması için yazıp tespit etmelerini istiyoruz, hatta yalvarıyoruz... Bu güzellikler kaybolmasın yeni nesillere, model olur, teşvik olur... Hayırdan hayır doğar... "Ne olur başta bizleri, sonra bütün insanları bu bilgilerden mahrum etmeyin!" diyoruz...

Bir kitaba sığdırılmaya çalışılan Süleyman öğretmenin serüveni, denizden haber veren bir katre gibidir ve dikkatli bir içtimaiyatçı incelediği zaman bu gerçeği rahatlıkla görecektir. Kevser-i Kur'anî'den süzülen bir gönöl havuzu vardır ve bu havuzu birer buz parçası mesabesindeki enâniyetlerini o mübarek havuzun içine atıp eriten bahtiyarlar meydana getirmişlerdir. İşte bu destanda içten içe köpüren gerçek tam da budur.

Bu kitabın başından itibaren ismi sık sık geçecek olan doktorla beraber Süleyman öğretmenin hastaneye ziyaretine gittik. Yanımızda Vatikan'ın temsilcisi Maroviç de vardı ve beraber temaşa ettiğimiz manzara ona çok tesir etti... Kapıdan çıktıktan sonra, "Böyle delikanlılara artık ender rastlanıyor... Az dahi olsa ben de maaşımdan, tedavisine bir miktar katkıda bulunmak istiyorum. Lütfen kabul buyursunlar." deyip yaşlı gözlerle 500 dolar takdim etti.

Kitapta yer almayan bu meseleye küçük bir ilave daha yapmak istiyorum. Bu ziyaretten kısa bir süre sonra Süleyman öğretmenin doktor ağabeyi beni, teröristlerle mücadele ederek vurulup şehit olmuş bir komşusunun ciğeri yanık annesinin ziyaretine götürdü. Evde kafes içinde dönen, şehidimizin şahadet şerbetini içtiği demlerde eve geri gelmiş ve bir daha ayrılmamış çok güzel bir kuş vardı. Şehit annesi, ona bir nevi oğlunun ruhunun ikizi gibi bakıyordu. O zaman bu yeşil kuş bana, şehitlerin ruhlarının daha şimdiden yeşil kuşların cevflerinde olarak cennette dolaştıklarına dair rivayeti hatırlatmıştı.

İşte, Hocaefendi'nin Süleyman öğretmeni iki defa hastanede ziyaret edip alnından öptükten sonra, "Bazılarına şehitlik, bazılarına gazilik lütfeder Allah!" demesi öyle zannediyorum ki bu iki arkadaşın gıpta edilecek durumlarına dair bir işaret olsa gerektir.

Bu güzel çalışma, hem adanmışlar destanına bir yenisini hem de olan biten bütün cefakârca mücadelenin her şeyini bizlere özetleyen ve öğreten birisinin yaptıklarını ortaya koyması bakımından çok güzel bir eser olarak değerlendirilmeyi hak etmektedir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Samimi gözyaşları

Abdullah Aymaz 2011.06.13

Başkurdistan'da eğitim gönüllüsü olarak bulunan Hüseyin Şengün Bey'den iki hatıra takdim etmek istiyorum:

Rifkat Bey'den sonra Firdevs Hanım halk eğitim bakanı olmuştu. Bu arada Rifkat Bey bakanlıktan gidiyor ve 'şunların şunların bakan olma ihtimali var' diye söylentiler dolaşıyordu. Bir cuma günüydü. Başkanlıktan eğitim bakanlığı mazbatasını alan Firdevs Hanım, öğle sonrası bizim eve sevinçli bir şekilde geldi. Ben de cuma namazından sonra eve gelmiştim. Firdevs Hanım'ın evimize bu gelişindeki farklılık davranışlarında da gözleniyordu. Telaşla ve sevinçli bir şekilde içeri girdi, selam verdi. Benim evde olduğumdan haberi yoktu. Ben de salondan selamını aldım. Sevinci bir kat daha arttı. Paylaşmak istediği bir şeyi vardı ve çok heyecanlı idi. Tam bir şeyler söylemek üzere iken ben ondan önce davrandım, "Bakanlığınız hayırlı olsun!" dedim. Tabii o çok şaşırdı. Bakan olalı 10 dakika olmuş ve Akyurt'tan mazbatasını aldıktan sonra doğru bizim eve gelmişti ve kimselerle de bunu henüz paylaşmamıştı. Tabii bizim onun bakanlığını bilmemiz onu şaşırtsa da bizim için bir keşif ve keramet değildi. Çünkü ben cuma öncesi Akyurt'a uğramıştım. Oradaki bir dost, "Firdevs Hanım'ın bakanlık yazısı yukarıda, imzadan şu anda çıkmak üzere." demişti.

Ama şurası da bir gerçek ki; bir ülkede birisi bakan oluyor ve sevincini ilk sizinle paylaşmak istiyor ve siz de onun bakan olduğunu bilen ilk kişi oluyorsunuz. Bu küçümsenecek bir vakıa değil. Bu olsa olsa sizin "İzgi işlerinize" Cenab-ı Hakk'ın dizi dizi lütuflar dizmesi.

Başkurdistan'dan ayrıldıktan sonra üçüncü veya dördüncü yılın yazında tekrar Ufa'ya gittiğimde dost ziyaretlerinde bulunuyorduk. 1992'de Başkurt Gimnazyası'nda iken okulun müdür yardımcısı ve Rusça öğretmeni Rima Hanım vardı. Biraz sert mizaçlı ve disiplinli bir eğitimci idi. Onu ziyaret için sabah erkenden aradık ve saat 11'de evine ziyarete geleceğimizi söyledik.

Biz akşam 11'de Sipahilova'daki evine gittik. Zili çaldık. Bizi şaşkınlıkla içeri aldılar. Şaşkınlıkla diyorum, çünkü biz randevu alırken saat 11 derken, akşam diye aldık. Onlar gündüz 11'de beklemişler. Neyse hüsn-ü kabul gösterdiler. Başkurt-Türk Lisesi, eğitimi, Türk öğretmenler ve belletmenler hakkında uzun uzun konuştuk. Bir ara bana döndü dedi ki:

"Hüseyin Bey, ben sizlerin samimi olduğunuzu biliyorum ve ben buna ta baştan beri inanmıştım. Çünkü sizin sponsorlarınız Ufa'ya ve Başkurt Gimnazyası'na ilk geldiklerinde spor salonunda yüz öğrenciyi sıraya dizmiştiniz ve o gelen Kayseri heyeti (7-8 kişi) karşılına geçmişlerdi. Öğrencilerinizden biri orada Türkçe olarak (henüz okul açılalı iki ay olmamıştı) hoş geldiniz konuşması yapmıştı. Ve gelen misafirlerden başta Seyit Bey olmak üzere birçoğu gözyaşları içinde kalmışlardı. İşte ben ta o zaman sizin bu 'İzgi işinizin ihlaslığına şikhiz ışıngan idim." dedi.

O akşam bir hüsn-ü kabulün, böylesine güzel bir sözle hitam bulmasına çok sevinmiştim. Anladım ki:

"Özler dağlanırsa gözlerden yaşlar akar..."

Gözyaşları akarsa sözler mâna ile çağlar...

Evet özün sesi gözün dili yaşlar

Özlere birer birer akmaya başlar da

Başka özler de seni başlar, anlamaya...

Böylece Hak neler neler bağışlar.

Kim bilir belki de bu özler hep birbirini özler."

İşte cehennemler içinde bile insanlık için huzur adacıkları böyle oluşmaya başlar.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mehmet Özyurt

Abdullah Aymaz 2011.06.19

Merhum Mehmet Özyurt Hoca'mızla yetmişli yılların ilk başında İzmir Yüksek İslâm Enstitüsü'nden tanışıyoruz.

Seksenli yılların ortasında da, Diyarbakır'da kalırken Konya'ya uğradı, beraber dostlarımızı ziyaret ederdik. O seneler, Konya'da eğitim hizmetlerinde sıkıldığımız, yer yer bunaldığımız zamanlardı. Bu durumu biraz yansıtmaya başladığımda, Diyarbakır'daki sıkıntılardan bir-iki şey anlatır, sonra da "İstiyorsan, yerlerimizi kendi aramızda bir becayiş edelim bakalım... Ben başım gözüm üstüne hemen kabul ederim" diyerek lâtife yapardı...

Özyurt Hoca'mız hep müşkül-küşâ oldu. Merhum, zor günlerin adamıydı... Acelesiz ve telaşsız olarak her zaman yoluna devam etti... Ezaya, cefaya karşı dağ gibi durmasını bildi. Çevresindekiler de, Hz. Ömer'in, Komutan Sâriye'ye "Sırtını dağa ver! Arkanı dağa al!" tembihini almış gibi, o dağ adama dayandılar... Bunu Bornovalı dostları ve Diyarbakırlı gönüldaşları çok iyi bilirler... Bu çeşit dağ-misaller hep güven kaynağı olup güven verirler. Aynı câmide vazife yaparken, vaazları ve hutbeleriyle bütün dünyaya cihandeğer mesajları veren büyüğünden insibağ ve inikas ile aynı duygularla yoğrulan, emniyet ve güvenin en zirve dopinglerini alan merhum Özyurt Hoca'mız ve benzer fıtrattaki yârenleri, o müthiş ana güç kaynağından aldıklarını muhitlerine aynen aktarma kabiliyetini göstermişlerdir.

İstanbul'dan Hatay'a, İğdır isimli uçakla giderken hep bunları düşünüyor ve bunları yazmaya çalışıyorum... (Neme lâzım hemen yazmalıyım. Sonra hatırımdan silinebilir, diye düşünüyorum. Zaten, bilgiyi, duyguyu hemen kaydetme üzerine Nebvî bir tavsiye de mevcut. Dostlarıma her zaman kalemi defteri yanınızdan eksik etmeyin diye de tavsiye edip duruyorum. Öyle ya akıl unutsa da kalem unutmazmış.)

Yol arkadaşım Süleyman Bey, "Mehmet Özyurt Hoca'mız vefatından bir gün önce Van'da benim evimde misafirimdi. Kendisine birkaç gün önce İzmir'den gelirken İsmail Aslım Bey'in gönderdiği üzümlerden ikram etmiştim. O müthiş kazada vefatından sonra, rüyamda cennet gibi bir yere gittiğimi gördüm. Orada Dursun Kaçar gibi dostlarla karşılaştım. 'Ben Mehmet Hoca'mızın yanına gitmek istiyorum' dedim. 'O, çok ilerilerde bir yerde bulunuyor' dediler." dedi.

Mehmet Özyurt Hoca'mızın memleketi Karaksı (Karlusu) beldesindeki kabrinin başına gittik... Üzeri güllerle, çiçeklerle rengarenk... Çevresindeki mezar taşlarındaki "Özyurt" soyadlarından anlaşıldığı üzere onlar da

yakınlarının kabirleri... Onların çoğunda kırmızı, sarı, mor çiçekler açmış... Zaten bütün çevresi bahçelik ve kırmızı kırmızı çiçekler açmış nar ağaçlarıyla dolu... Kabristan yolu "Huzur Sokak"ın hemen yakınında büyük bir inşaat var: "Mehmet Özyurt Eğitim Kompleksleri inşaatı". Beşinci kat atılmış... Altıncısı, son kat olacak inşallah... Öğrenci yurdu olarak tasarlanmış...

Mehmet Hoca'mızın memleketi Karakısı'da bir etüt merkezi var... Orayı da ziyaret ettik. Merhum Hoca'mızın başta ablası, akrabalarıyla görüşme imkanımız oldu..

Hatay'ın künefesi meşhur... Hataylılar bizi künefeye doyurdular sağ olsunlar. Bildiğim kadarıyla bizzat Mehmet Hocamız da künefe yapardı. Belçika'daki oğlu Kemaleddin de bu hususta mâhir. Bu güzel seyahati tatlı bitirelim diye, son olarak bunları da ifade etmiş oldum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Önce kendimizi tanıtalım

Abdullah Aymaz 2011.06.26

Batı dünyasında yaşayan her Müslüman'ı ilgilendiren güzel bir gelişmeyi bizzat Cebrail Terlemez Bey'in ağzından sizlere aktarmak istiyorum:

"Kulturräume entdecken" adlı, 'kültürel mekanları keşif' projemiz bundan dört yıl önce başladı. Programın hedefi eğitim fakültesinde okuyan üniversitelilere, öğretmenlik meslek hayatına başlamadan önce Müslüman aile yapısını tanıtma ve Müslüman öğrencilerle günlük hayatta karşılaşabilecekleri konuları işlemektir.

Dört yıl önce Eğitim Fakültesi Zürih, Diyalog Enstitü'müzü arayıp, 15 kişilik bir gruba cami gezisi yaptırmamız için teklifte bulundular. Bize gelmelerinin sebepleri arasında camilerin çok iyi organize olmayışı ve din görevlilerinin Almanca bilmeyişi, söz verilen vakitte programa başlayamamaları ve yazılan e-maillere hızlı bir şekilde cevap vermemeleri yer alıyordu. Bizler ise çok fazla düşünmeyip böyle bir gezi yapmayı kabul ettik. Cami gezisi güzel geçince bu gezileri ilk yılda yaklaşık üç gruba çıkardılar. Yaklaşık olarak 30 kişilik öğretmen adayıyla sadece cami gezileri yapmaktaydık.

Bu arada eğitim fakültesinin doçentleriyle gerçekleşen toplantıda, öğretmenlerin gelecekteki görevlerine hazırlama konusunda ne gibi ihtiyaçlarının olduğunu öğrendik. Bu görüşmeden yola çıkarak arkadaşlarımızla bir çalışma yapıp İsviçre'deki kendi okul yıllarımızı gözden geçirdik. O dönemde ne gibi sıkıntılarla karşılaşmıştık ve bugün neler farklı yapırsa Müslüman öğrenciler daha rahat eder bunları tespit etmemiz gerekir düşüncesi ağır bastı. Ek olarak İslamofobi'nin artması ile İsviçre'de yüzde 90'ı oluşturan Balkan ve Türk Müslümanlarının aile ve inanç yapısını anlatmak istedik.

Bu çalışmamızdan yazılı bir dosya oluşunca, eğitim fakültesi doçentlerine takdim ettik ve bu kabul gördü. Programımız bir sonraki yıl 300 öğretmen adayına çıkarılmıştı ve 2010 yılında bu rakamlar 500 kişiye çıktı. Yıl içinde genellikle 15'er kişilik gruplarla programımızı uygulamaya başladık. İki yıl önce de enstitümüz Zürih Eğitim Fakültesi'nin resmi olarak müfredatına girmeyi başardı. Şu anda hem sosyal derslerde okuyan öğrenciler, hem fen bilimleri öğretmenleri zorunlu olarak bu programa katılmakta.

İki bölümden oluşan programın birinci bölümünde: Cami önünde buluştuktan sonra, Balkan ve Türk Müslümanlarının İsviçre'ye geliş tarihi işleniyor. Camide mihrap ve minber konuları işlenirken, özellikle dindar öğrencilerin okula bakan yönü anlatılıyor. Mesela minber dediğimizde cuma gününün önemi ve cuma namazı anlatılıyor. Namaz kılan öğrenciler mutlaka cuma namazına katılmaları gerektiği için dersten izin aldıkları izah ediliyor. Bayram günlerinde izin alma, İsviçre'de yaşayan Müslümanların nasıl bayramlaştıkları ve o günler, takvimin neresinde yer aldığı işleniyor. Bütün gezi esnasında öğretmen olarak yetişenler soru sorma fırsatı buluyorlar.

Soru-cevap faslı ve gezileri yapan arkadaşlarımızın (ki, bunların küçük yaştan itibaren tahsilleri İsviçre'de geçmiştir) kendi okul zamanındaki tecrübelerini aktarmaları ve en mahrem konuları bile şeffaflıkla anlatmaları çok hoşlarına gidiyor.

Mesela bir öğretmen, "Ben yüzme dersi ile çıkan problemlerin haya duygusundan kaynaklandığını ve Müslüman ailenin çocuklarını bu çizgide yetiştirdiklerini hiç bilmiyordum, bunu daha önce bilseydik, çocukları zorunlu tutmakta fikrimiz farklı olurdu." diye ifade etti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hassasiyetler nasıl anlatılabilir?

Abdullah Aymaz 2011.06.27

İsviçre'deki Diyalog Enstitüsü'nün yeni mezun olacak öğretmen adaylarına Müslüman öğrencilerin hassas oldukları konuları anlatmak için neler yaptıklarını bir önceki yazımızda bir nebze anlatmıştık, şimdi yine Cebrail Terlemez Bey'in dilinden nakletmeye çalışalım: Programın ikinci bölümünde Diyalog'dan bir arkadaş eşliğinde dörder veya beşer kişilik gruplarla (öğretmen adaylarıyla) tanıdığımız ailelerin evlerine çaya gidiyoruz.

Böylelikle öğretmenler daha meslek hayatına başlamadan Müslüman aileyi daha yakından tanıma fırsatı elde ediyor. Görüştüğümüz bir doçentten duyduğumuza göre baştan öğretmen adaylarının daha hiç tanımadığımız bir Müslüman ailenin evine girilir mi diye tereddütleri oluyormuş, bunları bizler program değerlendirmelerinden öğrenmiş bulunmaktayız. Öğretmenler bu ziyaretlerden sonra Müslüman ailenin evine de rahat bir şekilde gidilebileceğini söylüyorlar.

Zürih Eğitim Fakültesi doçentleri ile her Ramazan iftar yapıyoruz. Onlar da arkadaşlarımızı yazın evlerinin bahçesine yemeğe alıyorlar. Bu samimiyetin güzel bir neticesi, minare referandumundan sonra bir bayan doçent evinde kartondan cami maketi yapıp yanına koruyucu sembol olarak Meryem heykelini koymuştu ve bizlere bunu gösterdi. Bir arkadaşımızın kızının doğumundan sonra aynı İsviçreli doçent el örmesi hırka hediye etti.

Doçentlerle beş günlük İstanbul gezisi yapıldı. İstanbul'da farklı eğitim ve diyalog müesseselerini gezme fırsatı bulduk. Çoşkun Koleji'nin öğrencilerinden çok etkilendiler. Öğrencileri çok cesaretli bulduklarını ve kendileriyle barışık olduklarını ifade ettiler. 500. Yıl Vakfı Türk Musevileri Müzesi'ni gezerken araştırmacı doçent, Müslümanların Avrupa'dan çok daha evvel aydınlanma dönemini geçirdiklerini söylediler. Bunu özellikle İspanya'daki Yahudilerin rekonkistadan kaçarak Osmanlı topraklarına yerleşmelerini gösteren haritaya bakarak yaptılar.

Her yıl yaklaşık 500 öğretmen adayına kültürel mekânları keşif programını uyguluyoruz. Bunların yaklaşık 80 tanesi ev ziyaretlerine katılıyorlar. Her yıl Müslümanlık ve İslamî konularla ilgili tez yazanlara danışmanlık yapılıyor. Bu tezler daha sonra fakülte kütüphanesinde kalıcı oluyor ve başkaları tarafından kaynak olarak kullanılıyor. Geçen yıl ayrı bir eyaletteki eğitim fakültesinde aynı program başladı.

Merkez ve Kuzey İsviçre eğitim fakülteleri toplantısına kurumumuz davet aldı ve o programda sunum yaptı. Önümüzdeki yıl öğretmenler için çıkacak el kitabında, kurumumuz tarafından yazılan "İsviçre medyasında Müslümanların durumu" ile alakalı yazı yayımlanacak.

Programa katılanlar neticede hep şunları söylüyorlar:

"Kendi okul hayatınızda yaşadıklarınızı bize anlatmanız ve Müslümanların ne gibi hassasiyetleri olduklarını duymak bizim için çok önemli. Bu konuların perde arkasını daha önce duymuş olsaydık verdiğimiz kararlara çok olumlu yansır. Peki Müslüman aileler bizimle niçin sizler gibi bu kadar açık konuşmuyorlar?"

"Ailelerdeki misafirperverliği hissetmek çok güzeldi ve kendimizi çok rahat hissettik. Ziyaretten sonra kendimizdeki önyargıları keşfettik."

Bir bayan doçent ise şunları söyledi:

"Sizlerle Türkiye'yi gezip düzenlediğiniz programlara katıldıktan sonra öğretmenlikte okuyan öğrencilere derslerimi anlatışım değişti. Artık daha farklı bir tarzda anlatmaya başladım."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Açgözlülük ve tamahkârlık

Abdullah Aymaz 2011.07.03

Tamâ (açgözlülük, tamahkârlık) yüzünden çoklarını avlıyorlar. Kur'an-ı Hakîm'in apaçık âyetlerinden feyizlendiğimiz kat'î delillerle çok Risalelerde isbat etmişiz ki, meşrû rızık, iktidar ve iradenin derecesine göre değil; belki âcizlik ve fakirliğin nisbetinde geliyor.

Bu hakikati gösteren hadsiz işaretler, emâreler (belirtiler), deliller vardır. Bu cümleden olarak:

Bir nevî canlılar ve rızka muhtaç olan ağaçlar, yerinde durup, onların rızıkları onlara koşup geliyor. Hayvanlar, hırs ile rızıklarının peşinde koştuklarından, ağaçlar gibi mükemmel beslenmiyorlar. Hem hayvanlar nevinden balıkların en aptal, iktidarsız ve kum içinde bulunduğu halde mükemmel beslenmesi ve umumiyetle semiz olarak görünmesi; maymun ve tilki gibi zeki muktedir hayvanatın kötü beslenmesinden dolayı aliz (cılız) ve zayıf olması gösteriyor ki; rızık vasıtası, iktidar değil, fakirlik ve muhtaçlıktır.

Hem insanî olsun, hayvanî olsun bütün yavruların güzel ve iyi beslenmesi, süt gibi rahmet hazinesinin en lâtîf ve hoş bir hediyesinin, umulmadık bir tarzda onlara zayıflıklarına ve âcizliklerine şefkat edilerek ihsan edilmesi ve vahşî canavarlarının geçim ve beslenme sıkıntıları da gösteriyor ki, helâl rızkın vesîlesi âcizlik ve muhtaçlıktır; zekâ ve iktidar değildir.

Hem dünyada, milletler içinde şiddetli hırs ile meşhur olan Yahudî milletinden daha ziyade rızık peşinde koşan olmuyor. Halbuki zillet ve sefâlet içinde en ziyade kötü beslenmeye onlar maruz oluyorlar. Onların zenginleri de süflî yaşıyorlar. Zâten fâiz gibi gayr-i meşrû yollarla kazandıkları mal helâl rızık değil ki, meselemizi çürütsün.

Hem çok ediblerin ve çok ulemanın fakirlik hali, çok aptalların servet ve zenginliği de gösteriyor ki; rızık elde etmenin vesilesi, zekâ ve iktidar değildir; belki âcizlik ve fakirliktir, tevekkül-vârî bir teslimdir, hem söz ve hem hal diliyle hem de fiilî dil ile bir duadır.

İşte bu hakikati ilan eden "Bütün mahlukların rızıklarını veren, kâmil kuvvet ve tam iktidar sâhibi olan Allahu Tealâ'dır." (Zâriyat Sûresi, 51/58) âyeti, bu devamıza o kadar kavi ve metin bir delildir ki; bütün bitkilerin, hayvanların ve çocukların diliyle okunuyor.

Madem rızık mukadderdir ve ihsan ediliyor ve veren de Cenab-ı Hak'tır; o hem Rahim, hem Kerîm'dir. O'nun rahmetini itham etmek derecesinde ve keremini küçümser bir sûrette gayr-i meşru bir tarzda yüz suyu dökmekle vicdanını belki bazı mukaddesatını rüşvet verip uğursuz, bereketsiz haram bir malı kabul eden düşünsün ki, ne kadar katmerli bir divaneliktir.

Evet ehl-i dünya, bilhassa ehl-i dalâlet; parasını ucuz vermez, pek pahalı satar. Bir senelik dünya hayatına bir derece yardım edecek bir mala mukabil, hadsiz ebedî bir hayatı tahrip etmeye bazan vesile olur. O pis hırs ile Allah'ın gazabını kendine çeker ve ehl-i dalâletin hoşnutluğunu elde etmeye çalışır.

Ey kardeşlerim! Eğer ehl-i dünyanın dalkavukları ve ehl-i dalâletin münafıkları, sizin insaniyetin şu zayıf damarı olan tamâh yüzünden yakalasalar, geçen hakikati düşünüp, bu fakir kardeşinizi numûne-i imtisal (örnek, model) ediniz. Sizi bütün kuvvetimle temin ederim ki:

Kanaat ve iktisat, maaştan ziyade sizin hayatınızı devam ettirir ve rızkınızı temin eder. Bilhassa size verilen o gayr-i meşrû para, sizden ona mukabil bin kat fazla fiyat isteyecek. Hem her saati size ebedî bir hazineyi açabilir olan Kur'an hizmetine set çekebilir veya fütur (bezginlik, bıkkınlık) verir. Bu öyle bir zarar ve boşluktur ki, her ay binler maaş verilse, yerini dolduramaz.

İhtar: Ehl-i dalâlet, Kur'an-ı Ha-kim'den alıp neşrettiğimiz iman ve Kur'an hakikatlerine karşı müdafaa ve mukabele elinden gelmediği için, münafıkça ve hilekârca, kandırma, aldatma ve hile tuzağını kullanıyor. Dostlarımı makam sevgisi, tamâh ve korku ile aldatmak ve beni bazı isnadlarla çürütmek istiyorlar. Biz, kudsî hizmetimizde daima müsbet hareket ediyoruz. Fakat maalesef, her bir hayırlı iş içinde bulunan engelleri def etmek vazifesi bizi, bazan menfi (olumsuz) harekete sevk ediyor.

İşte bunun içindir ki; ehl-i nifakın hilekârca propagandasına karşı, kardeşlerimi geçen üç nokta ile ikaz ediyorum. Onlara gelen hücumu def etmeye çalışıyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Annem de babam da...

Abdullah Aymaz 2011.07.04

Osman Efendi, halktan bir insandı ama imanı kavî bir Anadolu insanı idi.

163. maddenin korku saldığı bir dönemde evinin kapısını sonuna kadar iman-Kur'an sohbetlerine açmıştı. Bir gün rüyasında Peygamber Efendimiz'i (sas) evini şereflendirirken görmüş, bu işe daha sağlam yapışmıştı. Okunan Kur'an tefsirlerinde Abdülkadir Geylanî Hazretleri'nin ismini duyunca merak etmiş ve kitapçı dostundan onunla ilgili bir kitap istemişti. Kitapçı da, "Önce elindeki Kur'an tefsirlerini hele bir okusun da sonra düşünürüz." diye vermek istememişti. Bu isteğini bir-iki defa böyle geçiştirmesi üzerine bir gün rüyasında Abdülkadir Geylanî Hazretleri'nin mensupları kitapçıyı hırpalamışlardı. Uyandığında bile vücudunda acılar hissediyordu. Öbür gün dükkâna gittiğinde ilk işi o konudaki kitapları hazırlayıp paketlemek olmuş, Osman Efendi'yi daha dükkânın kapısında görünce kalkıp kitapların paketini takdim etmişti. Aslında okumaya meraklı Osman Efendi'nin gözleri az gördüğü için kitap okumakta zorlanıyordu. Ama merakından zorlana zorlana okumaya çalışıyordu.

Osman Efendi'nin küçük oğlu Mustafa, Nevşehir'de sanat okulunda öğretmen iken ben de o taraflarda eğitim hizmetleriyle meşgul oluyordum. Onun için mutlaka kendisine uğrardım. Bir de halktan destek alan merhum Mehmet Batmaz Bey vardı. Öğrenci yurdu için eski bir oteli tutmuştuk. Tamir edip tadilat yaparak bir yurt haline getirmek için uğraşıyorduk. Yine bir gün Mehmet Batmaz Bey'e uğramıştım. "Çok kaliteli işçilerin var; doğrusu hayran oldum!" dedi. "Hayrola?" dedim. "Geçen gün neler yapıyorsunuz diye yurda uğramıştım. İşçilerin hepsi de maşaallah kan-ter içinde çalışıyorlar. Tanışmak için kendilerine asıl işlerini sordum. İşçilerden birisi 'İlahiyat mezunuyum, bu yurdun müdürüyüm!' dedi. Birisi 'Tıp mezunuyum, şu sağlık ocağına yeni tayinim çıktı!' dedi. Birisi de 'Sanat okulunun hocasıyım!' dedi. şaşırdım kaldım!.." dedi...

Osman Efendi'nin oğlu Mustafa ile bu sefer Manisa'da karşılaştık. O zamanlar kucağıma alıp sevdiğim Mustafa'nın çocukları olan o zamanki bebekler şimdi büyümüşler, doktora için yurtdışına çıkmışlar... Osman Efendi'yi sordum, "Kulakları da zor duyuyor. Gözleri iyice görmez oldu ama hâlâ babam o haliyle her gün bir cüz Kur'an okuyor, ayda bir hatim indiriyor." dedi.

Mustafa Bey, bir yurtdışı hatırasını anlattı. "40-50 kişilik bir grupla Kamboçya'ya bir okul açılışına gitmiştik. Kızıl Kmerlerin yaptıkları işkencelerin belgesellerini bile seyretmeye tahammül edemedim; üç milyon insan katledilmiş... Ama orada şu anda herkesin rağbet ettiği bir okulumuz var!.. Oradan Vietnam'a gittik. Bizim için öğretmenlerimiz program hazırlamışlar. Bir kız öğrenci 'Ay Yüzlüm' şarkısını okudu. Bu arada güfteyi yazan zatın silüeti geçiyordu öğrencinin arkasındaki duvardan, seyircilerin gözleri yaşardı. Çocuk şarkıyı kesip öğretmenin yanına koştu. 'Silüet kimin? Ay yüzlü kim? Bu misafirler niye ağlıyor?' diye sordu. Sonra öğretmeniyle sahneye çıktığında dedi ki: "'Ben babamı hiç tanımadım. Aslında annemin de gerçekte annem olup olmadığından şüpheliyim. Benim annem de, babam da sensin öğretmenim!.." Bunları söylerken ağlamaya başladı ve öğretmene sarıldı."

Seneler önce olduğu gibi seneler sonra bir dostla okullar, yurtlar ve öğrencilerden bahsediyorduk.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ağzınız kirlenir

Abdullah Aymaz 2011.07.11

İlk defa yurtdışına giden cefâkâr eğitim gönüllülerini, hiç akla gelmedik engeller bekliyordu.

Bunlardan birisi de dil problemiydi... Sokakta, pazarda, alışverişte bu yüzden çok zor durumlara düşüyorlardı. Otobüslerden inerken-binerken çekmedikleri sıkıntı kalmıyordu. Bir de okulda bazı yaramaz öğrencilerin tavırları ise işin üstüne ekilen tuz-biberdi.

Ali Akkız o ilk günleri anlatırken diyor ki: "Neftekamsk'ta daha yeniyiz. Öğrencilerle yeni yeni hemdem oluyoruz. İlk belletmenimiz Sami Şahinduran Bey'di. O eskilerden olduğu için biraz Rusça biliyordu. Sınıfta ben İngilizce olarak ders işlerken o da derse katılıp öğrencilerle beraber ders dinliyordu. Bir gün bana, 'Ali Hocam, çocuklar size kızınca, siz anlamadığınız için Rusça küfrediyorlar.' dedi. 'Ne yapalım?' dedim. 'Hepsi değil ama, genelde şu şu öğrenciler küfrediyor. Sadece onların kulaklarını çekseniz, olur.' dedi. 'Sen dedim, Rusça küfürleri biliyor musun?' Meğer aynı durum ilk yıllar merkezdeki okulumuzda da oluyormuş. Bir öğrenci, öğretmen arkadaşlarımızdan birisini aynı konuda uyarmış. Öğretmen arkadaş da küfür sözlerini o öğrenciden, yazmasını istemiş. Öğrenci 33 küfürlük bir liste hazırlamış. Bu liste Sami Bey'de varmış. Ondan aldım. Ertesi gün dersin sonunda, 'Çocuklar, benim holigan genç bir komşum var. Bana dün gelerek, benden kendisine İngilizce öğretmemi istedi. Ben de ona, sen bana Rusça öğretirsen, ben de sana İngilizce öğretirim, dedim. Onunla anlaştık.' dedim. Öğrenciler dikkat kesildi. 'Şimdi bana ezberlemem için 33 kelime verdi. Ama ben henüz mânalarını bilmiyorum. Fakat çok da merak ediyorum. Ben onları tahtaya yazayım, siz de bana İngilizcelerini söyleyin' dedim. Öğrencilerin meraklı bakışları önünde ilk kelimeyi yazdım. Sınıfta bir kahkaha koptu. Şaşırmış gibi yaparak geriye dönüp bütün sınıfa şöyle bir göz gezdirdim, istisnasız herkes gülüyordu. 'Bunun mânâsı ne?' dedim. İngilizce karşılığını bilmiyorlardı. 'Kötü bir söz hocam bu!' dediler. Bazıları da 'Hocam, başka ne yazdı?' diye sormaya başladılar. İkinci kelimeyi yazdım. Bu sefer ikinciden daha yüksek bir kahkaha tufanı koptu. Yine şaşkınlık rolü yapıp sınıfa döndüm. 'Bu da mı kötü?' diye sordum. 'Evet hocam, bu daha berbat!' dediler. Bazı öğrenciler utançlarından kıpkırmızı kesilmiş vaziyette 'Aman, hocam, ne olur artık başka yazmayın.' diyorlardı. Ama hâlâ bazıları 'Yaz, yaz...' diyorlardı. 'Yahu, bu holigan neler yazmış böyle!' diyerek üçüncü kelimeyi de yazdım. Artık sınıf koptu!.. Hemen elime silgiyi alıp tahtadaki küfürlü sözleri sildim. Sonra da 'Artık bunları öğrendim.' dedim. 'Bundan sonra bu ifadeleri bir daha sınıfta kullanmayın.' diye de ekledim. Daha sonraları da bir daha ağızlarından öyle küfürlü bir kelime çıkmadı!.."

Gerçekten öğrencileri vazgeçirmek için çok güzel bir usûl bulmuş. Eğer kulaklarını çekseydi belki, daha değişik şekilde bu kötü alışkanlık devam edecekti. Ama bilgece bir metot ile bu problem halledilmiş oldu.

Başka bir ülkede bir öğrenci velisi diyor ki: "Bir gün ağızımdan uygunsuz bir söz çıktı. Türk okulunda okuyan çocuğum beni hemen uyarıp, 'Baba git ağzını yıka... Bizim öğretmenimiz, böyle kelimelerin insanın ağzını kirlettiğini söylüyor.' dedi... Bir daha böyle bir şey sarf etmemeye gayret ettim." Ne güzel bir eğitim değil mi?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

New York'ta mahzun cami

Abdullah Aymaz 2011.08.15

Brooklyn'de bir câmi ziyaretimiz oldu.

1907'de Litvanya Tatarları tarafından yapılmış. Yeşil boyalı bir bina. Tam üzerinde birkaç metre boyunda minareye benzer bir yapı üzerinde hilâl var. Birinci katın bir bölümü cenaze yıkamak için tahsis edilmiş. İdare

odasının kapısında "Lâ ilâhe illallah, Muhammeder Rasulullah. American Mohammedan Society, 2 Şubat 1907" yazılı. Vakfın kuruluşunu gösteriyor.

Duvarlarda pek çok resim var... Dönem dönem cemaati gösteriyor. İlk dönem sarıklı cübbeli insanlar var... Sonra sarıklı hocalar yanında sarıklı çocuklar yani talebeler var... Sonra hocalar yanında, örtülü, açık, yarısı örtülü hatta şapkalı hanımlar ve karışık çocuklar var... 1930 yılından 1948'li yıllara doğru çok kalabalık piknik fotoğrafları var... Sonra azala azala bugüne geliyor. Sırf cenazeler için açılır hale gelmiş... Geçen seneki Kurban Bayramı namazına gelen arkadaşlar "Dört beş ihtiyar erkek ve birkaç kadın geldi ve cenaze yıkayan hoca namaz kıldırdı. Hatta o çok yaşlı ihtiyarlardan birisi secdeden kalkamadı. Namazdan sonra biz kaldırdık." dediler. Bize câmiyi açıp gezdiren 60 yaşına yaklaşmış en genç ve ismi de Jack olanı dedi ki: "Ben çocukluğumda gelirdim, koskoca câmi dolardı, ben en arkada zor yer bulurdum." Kitaplığında Kur'an-ı Kerim'ler, elyazması ve taş basma kitaplar var.. Jack, amcasının bir kitabını gösterdi. Elyazması dualar, dua ayetleri. Bir Kur'an-ı Kerim getirdi 1882'de Kazan'da basılmış; taş baskı.

Kitaplıkta bol miktarda, İngilizce yazılmış ilmiyal kitabı vardı. 1947'de "İslâmın Temelleri" ismiyle basılmış ciltli, kitap şeklinde kalın defterler de vardı. Elyazmalar... Dualar, evrad ve zikirler. Aralarında anlayabildiğim kadarı ile Tatarcadan çok Oamanlıcaya benzeyen ifadeler var... Bir tane Türkiye'de basılmış ama o câmiye vakfedilmiş ve iç kapağında "Hediyesi 12 Lira" yazan bir de Kur'an-ı Kerim var... Babalar ve anneler buraya getirilip seyrettirilmeli ve "Eğer nesillerimize sahip çıkmazsak, işte netice böyle olur." mesajını vermeli diye düşünüyorum...

Tam bir ibret müzesi... Belli ki Amerikan potasında, toplumun katmanları arasında eriyip gitmişler... Benlik ve kimliklerini kaybetmişler. 1900'ün başında Detroit'te de câmiler yapılmış ama gençler gelmeyince, kapanmış sonra satılmışlar... Şimdi bu câmi de aynı tehlike ile karşı karşıya...

Aslında esas sıkıntı, bunu dert edinen insan yok. Bu gençler câmiye nasıl çekilebilir? Bunun için ne yapmak lazım?.. Bu insanlarımızın: Tatar ve Müslüman kimlikleriyle Amerikan vatandaşı olarak entegre olmuş, bu muazzam kültürler mozaigi içinde kendi kültür ve inanç renkleri ile açan bir çiçek gibi kendilerini göstermeleri lâzım. Eğer kendi özellik ve güzellikleri ile kalırsa Amerikan toplumuna bir zenginlik kazandırır... Aslında Amerika'daki bütün Müslüman milletler, öz kültürlerini koruyarak nesillerini çağın şartlarına göre çok iyi yetiştirmek zorundalar. Gençlerin şahsî ve meslekî gelişimlerinin sağlanması, kültür şokunun minimize edilmesi, çeteler ve uyuşturucular gibi menfiliklerinden korunması icap ediyor. Bunun için câmilerin yanında kültür merkezlerinin de açılması, en küçükten en büyüğüne hitap ederek cazibe merkezleri haline getirilmesi gerekiyor. Buralarda, derslerini takviye kursları, sportif faaliyetler, kültürel etkinlikler, önemli milli ve dini günlerini anma, konferanslar tertipleme hatta iş dünyası ile ilgili çalışmalar da sergilenmelidir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Aydınların aydın yüzleri

Abdullah Aymaz 2011.08.21

Ağustos başında Tillo'ya (Aydınlar'a) gittik. Molla Burhaneddin Hoca'mızın Kur'an kursunu da ziyaret ettik. 400 civarında talebeleri var. Üçüncü ağızdan Medine-i Münevvere'de Mescid-i Nebvî'de görevli birisinden naklen şöyle dedi:

"Gece vakti Mescid-i Nebevî'nin bütün kapılarını kapattık. Biraz sonra Cibril Kapısı'nda bir zât, kapıların kendiliğinden açılması ile içeri girdi. Doğru Muvacehe'ye gitti... İbadetini ve duasını yaptı ve dönüp gitti. Bir şey sormaya cesaret edemedik. Gelen kesin bir insandı ama kimdi? İkinci gün de aynı yerden aynı şahıs açılan kapıların ardından içeri girip doğruca Muvacehe'ye gitti. Oradan ayrılırken karşısına geçip kim olduğunu sorduk. 'Ben öldükten sonra söylemeniz şartıyla söylüyorum: Ben Sultan Abdülhamid Hanım!' dedi."

Molla Burhaneddin Hocaefendi umreden yeni gelmiş, hepimize bir kutu hurma birer tane de Medîne kokusu hediye etti. "Şu Ramazan gününde akşam iftar edersiniz." dedi. Bizi dışarıya kadar oğlu Alâadin Efendi uğurladı. Bunlar Hâlidî...

Oradan Şeyh Bedreddin Hocaefendi'ye ziyarete gittik. Bizi oğlu Hayreddin Bey karşıladı.. Vardığımızda duha namazı hazırlığında idi. Kur'an kursunda talebeler vardı. Bizimle sohbet etti. Ülkemizin gittikçe iyiye gittiğini, bazı şeylerde acele etmemek gerektiğini söyledi. Abbasîlerden. Oğlu bize Sultan Memduh'un büyük bir divanını verdi.

Oradan Hâfız Tâhâ'nın ziyaretine Sultan Memduh Câmî'ne gittik. O da Abbasî... Bize birer koku verdi... Camînin haziresinde medfun Sultan Memduh hakkında bize bilgi verdi.

Şeyh Bedreddin'in oğlu Hayreddin Bey'in bize eserlerinden, "Mahzenü'l Esrar - 1 - " isimli divanını verdiği ve Şeyh Tâhâ'nın da kendisinden bahsettiği Sultan Memduh Hazretleri (1761-1848), Erzurumlu İbrahim Hakkı Hazretleri'nin mürşîdi olan İsmail Fakirullah Hazretleri'nin torunlarından. Sultan Memduh, İbrahim Hakkı'dan dîni ilimlerin yanı sıra edebiyat, matematik ve astronomi de okumuş ve tasavvuf yoluna meyletmiştir. Asıl ismi Mahmud'dur. Ama kendisi gibi iki tane daha Mahmud isimli amca oğlu akranı olduğu için kendisine Memduh ismi de ilâve edilmiştir.. Bu divanda İlâhî Aşk terennüm edilmektedir...

Daha sonra Abbasîlerden meşhur allâme ve müfessir Molla Bedreddin Hocaefendi'nin oğlu Molla Nureddin Sancar ile görüştük. Molla Bedreddin Van'da olduğu için görüşemedik. Nureddin Hoca hakkında bir arkadaşımın şunları dinlemiştim: Siirt'te hizmetin talebelerine hadis dersleri veriyordu. Bir meseleden dolayı derslere ara veriyor. Ama rüyasında, Efendimiz'in ve Üstad Hazretleri'nin bulunduğu bir yere gidiyor fakat, "Sen hadis derslerini terk ettin." diye almıyorlar. Hemen tekrar hadis derslerine başlıyor... Derin, dertli bir insan... Fakirullah Hazretleri'nin torunlarından olan bu Nureddin Bey'in, ağabeyi Cemaleddin Hoca ve küçüğü Abdulhakim Hoca ile Konya'da bulunurken de komşuluğumuz olmuştu...

Asırlardır, dîn-i mübîn-i İslâm'a hizmet eden Tillo'yu ve bilgelerini ilk defa 1986'da ziyaret etmiştim. Ama şimdi çok daha iyi gördüm... Bu büyük âlim ve mürşidler kendileri gibi allâme dedelerinin izinde ellerindeki imkânlar nisbetinde hatta onları da zorlayarak hizmet veriyorlar.

Gönüllerindeki aydınlık sîmalarına vurmuş olan ve dağ gibi duruşlarıyla insanımıza istikameti gösteren bu devâsa kâmetlere ve gerçekten muhtaç olduğumuz bu Anadolu tutkalına, birliğe- beraberliğe hizmet eden bu beklentisiz rehberlere, hükümetimizin ve Diyanet İşleri Başkanlığı'mızın elden gelen her türlü desteği vermesi gerekmektedir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tek elle öğrenler

Abdullah Aymaz 2011.08.22

Bir sohbet-i cânân sırasında Kur'an hakikatlarının, materyalizm ve naturalizmin günümüzde imanları kasıp kavurması karşısında hatta avam-ı müminin bile imanlarını tahkîki yapmak gibi ilmî bir keramet gösterdikleri anlatılıyordu.

Bir arkadaşımız dedi ki:

Endonezya zelzelesi sonunda Açe'deki tsunami felaketi için yardım heyetleriyle yola çıkmak üzere iken bana bir zarf getirdiler. İçinde 500 lira ve bir mektup vardı. Mektubu açıp okudum: "Mehmet Ali Hocam, on- on beş sene önce sizin bir sohbetinize katılmışım, oradan aldığım bir gayretle iman hakikatlarını okumaya ve sohbetlere gidip gelmeye başladım. Ama sonra bir felç geçirdim. Vücudumun yarısı şimdi felçli... Elhamdülillah, bunun bir İlâhi bir takdir olduğunu biliyor ve rıza gösteriyorum. Tek elimle örgüler örüp bu parayı biriktirmiştım. Felçli bir hanım olarak Açe'de felakete uğramış Müslüman kardeşlerimize destek olarak elimden bu geldi. Sizin oralara gideceğinizi duyunca, bunun sizin elinizle oralara ulaştırılmasını istiyorum. Benim adıma 'geçmiş olsun' deyin ve bunu kendilerine takdim ediverin." mealinde sözler yazılı idi... Bu ibretlik mektubu da cebime koyup âfat memleketine gittik... Ortalık çamur içindeydi. Her tarafta perişanlık hâkimdi. Yalnız sahile yakın bir mescit yerinde duruyordu. Onun içine sular girmiş, kubbeye kadar yükselmiş... Ama mescidin üstüne çıkanlar kurtulmuş. Müslüman olmuş bir Japon da o mescidin üzerinde canını kurtaranlardan... O demiş ki: "Ben gördüm, saçları sakalları bembeyaz bir zat kollarını sonuna kadar açarak dalgaların karşısına dikildi, dua etmeye başladı. Dev dalgalar tam onun önünde ikiye ayrılıp sağa sola dağıldılar, camiye zarar vermediler!.." O sıralar bu Japon'un sözleri üzerine çok konuşuldu. Gerçekten ortalık küçük bir kıyamet kopmuş gibi idi... Koskoca gemiyi, dalgalar denizin ortasından almış, yukarıdan uçurarak şehrin orta yerine getirmiş... İçinde arabalar ve jeneratörler var... Bir adamı gördük, çamurlar içinde hâlâ yakınlarının cenazelerini arıyordu. Ama işte o mescid tam sahilde sapasağlam duruyordu ve bir de Türk Şehitliği öylece korunmuştu. Mezar taşlarındaki yazılar açık- seçik okunuyordu...

Eyalet valisi bizi kendi konağına davet etti. Biz Türkiye'den beş on kişi vardık. Yetim çocuklar kasideler okuyordu. Biz de Kur'an okuduk. Sonra bizi evine özel yemeğe davet etti. Bütün devâir-i devlet orada idi. Türkiye'den felçli hanımın gönderdiği parayı takdim edip, mektubunu da okumaya başladım. Cümle cümle tercüme ettiler. Uzun boylu o müheykel yapıllı zat, ağlamaya başladı. "İşte bizim gerçek kardeşlerimiz, bu fedakâr ve samîmî Türkiyeli Müslümanlar!" dedi... Bütün bu konuşmalar ve görüşmeler televizyon kanalı tarafından halka aynen gösterildi... Bunun CD'leri Malatya Pazarı sahiplerinden Ahmet Bey arkadaşımızda mevcuttur...

İbretle ve derslerle dolu bu Açe felâketinin hepimize verdiği mesajları iyi idrak etmemiz gerektiği kanaatini taşıyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ufuk Aktunalı

Abdullah Aymaz 2011.08.28

Ufuk Aktunalı kardeşimiz kendisini şöyle tanıtıyor:

"1971 Balıkesir-Havran doğumluyum. Şimdi biyoloji öğretmeniyim, ama daha çok, okullarda, yurtlarda ve işadamları derneklerinde yöneticilik ve rehberlik faaliyetlerinde bulunduğum için aktif öğretmenlik yapmadım. En son Batman Genç İşadamları Derneği genel sekreteriydim. 2004 yılında evlendim, Büşra adında bir kızım var. 2005 yılında hastalandım. Hastalandığımda kızım iki buçuk yaşındaydı. Ona hiç kızım diyemedim. Hatta başını bile okşayamadım. Onu hep gözlerimle seviyorum. Sanki sanal ortamda aramızda binlerce kilometre var. Bazan yanıma geliyor; 'Neden benimle konuşmuyorsun?' diyor. 'Hasta olduğum için mi benimle konuşmuyorsun?' diyor, çok gücüme gidiyor. Evet hastalık istenmez ama başa geldiğinde sabredilir. Size samimi bir itirafta bulunmak istiyorum. Samimi söylüyorum vallâhi, billâhi, tallâhi herkesi kendimden aziz bildim. 1990'lı yıllarda büyük bir zâtın ilk olarak duyduğum Bakara Sûresi'nin 'Aleyküm enfüseküm' yani 'Siz kendinize bakın' âyeti... 'Bardağın dolu olan kısmını görmek lâzım.' denilir. Ben de dışarıdan bakıldığında çok olumsuz görünen tabloyu olumlu hale getirmeye çalışıyorum. Beterin beteri vardır, deyip hâlime çok şükrediyorum. Zaten Kur'an-ı Kerim bizi pek çok âyette neden az şükrediyorsunuz, diye ikaz ediyor. Kendi kendimi motive ettiğimi söyleyebilirim. Ziyarettime gelenler, bu halde, nasıl bu kadar tebessüm edebildiğimi söylüyorlar. Benim ellerim ve ayaklarım tutmuyor ve konuşamıyorum ama beynim eskisinden daha iyi çalışıyor. Zaten eskiden çok iyi çalışmazdı. İşte bu çalışan uzvumun hakkını vermeye çalışıyorum.

Başıma geçirilen bir şapkaya 50 cm uzunluğunda bir çıta monte edildi. Önüme konulan bilgisayarın harflerine tek tek basarak, tabiri câiz ise didikler gibi yazı yazıyorum... Yine gözlerimle konuşuyorum. Alfabeyi dört gruba ayırdık, hangi grupta ise gözlerimi kırpyorum, sonra harfleri sayıyorlar, hangi harf ise yine gözlerimi kırpyorum. Böylelikle harflerden kelime; kelimelerden cümle kurabiliyorum. Gözlerimle namazlarımı kılıyorum. Abdesti teyemmüm yoluyla alıyorum. Bize verilen imkânları maksimum derecede kullanmalıyız. Bu imkânlardan hesaba çekileceğimizi unutmamalıyım."

"Hatta size ilginç bir hâdise anlatayım: Afrika'daki aç insanlar aklıma gelince, lokmalar ağzımda büyüyor. Bir Kurban Bayramı öncesi bir arkadaşına telefonu tarattım. Derdimi bilgisayara yazdım. Bunu kiminle paylaşmayı düşündüm ise, gözlerimi kırptım. 14 kurbanlık topladık. Bir tane de ben verdim. Sonra bunların yarısını bir yardım kuruluşu vasıtası ile Afrika'daki fakir insanlara yolladık. Yarısını da Türkiye'deki fakir insanlara dağıttık. Buna iki-üç kişi şâhit. Haiti'deki insanları düşündükçe çok üzülüyorum. Buralardaki insanlar günde bir öğün yemek yiyormuş..."

"Ben kendimi itikâfta hissediyorum. Günlük takip ettiğim bir çetele var. Böylelikle uykudan arta kalan zamanda ibadetle meşgulüm. Ben 34,5 yaşında hastalandım. Hayatımın hiçbir döneminde bu kadar yoğun ibadet etmedim... Haliyle geceler çok bereketli geçiyor. Allah (c.c.) bizi Kendine kul eylesin. Âmin. Allah (c.c.) bizim günahlarımızı affetsin. Âmin..."

Şu ifadeler bizlere ders ve ibret olmalı...

Not: Arefe günü bin İhlas okumayı unutmamalıyım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ölümcül hastalık

Abdullah Aymaz 2011.08.29

Bir önceki yazımda, Ufuk Aktunalı kardeşimizden bahsetmiş ve elleri ayakları tutmayan bu kardeşimizin başına geçirilen bir şapkaya 50 cm uzunluğunda bir çıta monte edildiğini ve bununla, önüne konulan bilgisayarın harflerine tek tek basarak yazdığı ders ve ibret dolu yazılardan bir bölümü takdim etmiştim.

Şimdi de bu ibretlik ifadelerden bazılarını yine aktarmak istiyorum. Ufuk Aktunalı kardeşimiz diyor ki:

"Ölümcül bir hastalığa yakalandığımı biliyorum. Ne yapalım, taksimatta bize de bu rol düşmüş. Bu noktada bize düşen, rolümüzü en güzel şekilde oynamaktır. İmanın şartlarından biri de 'kadere iman' etmektir. Hâlimize çok şükretmeliyiz. Bardağın da hep dolu tarafını görmemiz lâzım. Bunu yaparken de, Polyannacılıktan uzak durmalı ve aynı zamanda realist olmalıyız. Rahatsızlığımın önceki evrelerinde 'trakestomi' denilen bir hastalığım vardı yani boğazım delikti. Mideden besleniyordum ve solunum cihazına bağlıydim. Şimdi üzerimde hiçbir cihaz yok ve ağızmdan normal insanlar gibi besleniyorum, beslenebiliyorum. Bütün bu verilenler çok şükür gerektirir. Eskiden boş bir çuval gibiydim, dizlerim kilitleniyor ve yığılıyordum. Şimdi ise on iki dakika ayakta durabiliyorum. Efendimiz (sas) 'Sabreden zafere ulaşır' buyurmuşlar. Sabır, musibetin en şiddetli anında gösterilendir. Elbet bu gecenin bir sabahı vardır diyorum. Hastalığım boyunca bana yardım eden herkese, bana dualarında yer ayıran mümtaz şahsiyetlere sonsuz teşekkürlerimi arz ederim. Allah (cc) Aziz'dir. Sizleri de ailenizle birlikte aziz eylesin. (Âmin) Hasta kul, Allah (cc) katında melekler ile aynı mertebede sayılmış ve duaları reddedilmezmiş diye bildiğim için böyle dua ediyorum. Gerçi bilemiyorum, benim gibi günahkâr birisi onların arasında sayılabilir mi?"

"Size yatalak bir hastanın 24 saatini anlatmak mecburiyetinde hissediyorum kendimi. Çünkü ziyaretime gelenlerden bazıları ağlıyorlar. Bu insanların kazanma kuşağında kaybettiklerini düşünüyorum. 'Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler' diyenlerden olalım. Kur'an-ı Kerim'de Cenab-ı Hakk'ın her şeyi en güzel şekilde yarattığı ifade buyuruluyor. Kimse yatalak olmak istemez ama biz iman etmiş insanlarız... Ben de dünya hayatını yaşamak isterdim. Ama hastalığın geldiği merci, insanı rahatlatıyor... Efendimiz (sas) günde 70-100 defa istiğfar ediyor. Bunu şundan dolayı anlatmak istiyorum. 24 saatim nasıl geçiyor? Sabah 04.00 civarı uyanıyorum. Güne hamd ve sena ile başlıyorum. 123 defa istiğfar ediyorum. Özel sayma tekniğim var. Sonra gece namazı (teheccüd) kılıyorum. Epey bir zaman dua ediyorum. Suffe ashabından 12.000 defa istiğfar edenler vardı. Efendimiz'in (sas) 'Ashabım gökteki yıldızlar gibidir, hangisine tâbî olursanız hidayete erersiniz' hadisini düşünerek günde bazen beş bin, bazen on bin defa 'el-Muhyî' ismini zikrediyorum. İstiğfarım beş bin defa olduğunda 7-8 saat, on bin defa olduğunda 15 saat falan sürüyor. Günde belirli bir miktar, hatta son zamanlarda ayda bir defa Kur'an-ı Kerim'i hatmedebiliyorum. Biliyorsunuz Kur'an okunan yere 'Sekîne' iner. Namazlarımı hemen ezan bitince kılıyorum..."

"Her gün sabah-akşam yaklaşık üç saat egzersiz yapıyorum. Görüyorsunuz aslında hiç boş vaktim yok. Genelde akşamları erken yatıyorum. (Makale ve denemelerimi yazdığım günler bu program aksıyor.)"

"Sizlere bir itirafta bulunayım mı? Bunları sağlıklı iken yapamıyordum. Üzüldüğüm tek şey ise etrafımdaki insanların çok yıpranmış olması."

Ufuk kardeşimizin şu sözlerinden sonra bir muhasebe ve bir durum muhakemesi yapmamız gerekiyor. Allah kendisine de âcil şifalar versin... Âmin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sultan Camii Darüşşifası

Yavuz Sultan Selim'in hanımı, Kanunî Sultan Süleyman'ın annesi ve Kırım Hanı Mengli Giray'ın kızı olan Ayşe Hafsa Sultan, yakalandığı bir hastalıktan Manisa'da bulunan âlim ve hekîm Sümbül Sinan Efendi'nin talebesi Merkez Efendi'nin hazırladığı 41 çeşit şifalı bitki ve meyve ballarından oluşan mesir macunu diye bilinen terkihi yiyerek şifa bulmasının neticesinde bir şükür ifadesi olarak Manisa'da Sultan Camii Külliyesi'ne bir de dârüşşifa yaptırmıştı...

1539 yılından itibaren hizmet veriyordu...

Asıl adı Moiz Eskenazi olan Morris Şinasi, 1855 yılında fakir bir Yahudî ailesinin dört çocuğundan birisi olarak Manisa'da dünyaya gelmişti. Salgın hastalıkların kol gezdiği o dönemde, Manisa'da da (muhtemelen) kuş palazı (boğmaca) hastalığı, pek çok çocuğun ölüm vesilesi olmaktadır. On yaşı civarında Moiz Eskenazi de bu salgına yakalanır. Babası, Moiz'i Manisa'nın tek hastanesi olan Sultan Câmii Dârüşşifası'na götürüp yatırır. Uzun süre bu dârüşşifâda yatıp şifa bulan Moiz'in babasına hekimler "Artık oğlunu çıkarabilirsin." dediklerinde, babası hem çok sevinir hem de hastane ücretini ödeyecek parası olmadığı için üzülür. Mahcup ve tedirgin bir şekilde durumunu tedavi eden Dr. Şinasi Bey'e anlatır. Dr. Şinasi Bey, üzülmemesini, hastanenin bir vakıf hastanesi olduğu için, parası olmayanlardan para almadıklarını söyler. Hem baba hem de bunu duyan küçük Moiz çok sevinir. O gün o çocuk tasavvur ve hayali içinde kendi kendine "Eğer bir gün zengin olursam, Manisa'ya bir hastane yaptıracağım." diye söz verir.

Moiz sonra Manisa'daki Yahudi Mezarlığı'nda bekçilik işi bulur. Ama okuması yazması olmadığı için, mezar taşlarını okuyamaz ve işten atılır. Daha sonraları üzüm bağlarında tütün tarlalarında çalışır. Aslında İspanya katliamından sonra Sultan II. Bayezit zamanında Osmanlı ülkesine sığındıklarında tütün bitkisini de getirdiklerinden, tütün tarımını da zaten en iyi onlar bilmektedir. O günlerde kahvelerde, İzmir limanına bir şilebin geldiği ve Amerika'ya gideceği konuşulmaktadır. Bunu duyunca Moiz, kardeşi Salamon'u da yanına alarak cebindeki iki mecidiye ile gelip gizlice ve kaçak olarak gemiye biner. Gemide yola çıkınca fark edilirler. Ama geri dönüş yoktur. Bu sefer geminin taşımakta olduğu keçi, koyun ve ineklere bakıcı olurlar. İşin aksi aslında bu gemi Amerika'ya değil, Mısır'a gitmektedir.

İskenderiye limanına varınca gemiden inerler. Bir de bakarlar ki, limanda başka bir gemi tütün boşaltmaktadır. Yanına yanaşırlar. Geminin sahibi Yunan asıllı bir tüccardır. Bunların dikkatli bakışları Grafallo isimli bu tüccarın dikkatini çeker. Onları yanına çağırıp hamal olarak işe alır. Tütünden anladıkları ve kısa zamanda işe adapte oldukları için onları hep yanında tutar.

Artık Grafallo bunlara evladı gibi davranıp tütün ticaretinin ve diğer bir işi olan sigara imalatının bütün inceliklerini kendilerine öğretir... Sonra bir gün Grafallo, Moiz'e "Esas hayat yeni dünya Amerika'da, siz oraya gidin..." diyerek teşvikte bulunur. Zaten onların hayalleri de öyledir. Ayrıca patron sermaye olarak da 25 bin dolar verir... Moiz, 15-16 yaşında geldiği Mısır'dan 1885 yılında 30 yaşında ayrılarak yola çıkar. Amerikan gümrüğüne giriş yaparken Amerika'daki o zamanki Yahudî düşmanlığından korunmak için, Moiz ismini Morris, soyadını da Şinasi (Schinachi) olarak değiştirir. Bu soyadı alışında on yaşında iken kendisini tedavi edip ücret almayan Dr. Şinasi Bey'in tesiri vardır... (Bir sonraki yazımda da din ve ırk ayırımı yapmadan hizmet veren Osmanlı vakıflarının güzelliğinin hikâyesini tamamlamaya çalışacağım inşaallah.)

Hayırdan hayır, vakıftan vakıf...

Abdullah Aymaz 2011.09.12

Bir önceki yazımda bahsettiğim Morris Şinasi, Amerika'da, Mısır'dan bildiği bir iş olan sigara işine girer ve kısa zamanda zengin olur.

"Schinachi Brader Tobacco" şirketini kurar... Manisa'dan 200 kadar Yahudi aileyi New York'a getirip Brooklyn bölgesine yerleştirir. Şu andaki Brooklyn Belediye Başkanı Marty Markowitz, bu gerçeği doğrulamaktadır. Amerika'nın o zaman sayılı zenginleri arasına giren Morris Şinasi, Amerika'da bulunan ve başı sıkışan Osmanlı vatandaşlarına hep yardım etmiş; kimisine yol parası, kimisine de iş bulmada yardımcı olmuştur. Hatta Türkiye'ye gidenlerle tanıdıklarına hediyeler göndermiştir. Riverside'da yaptırdığı 42 odalı mâlikanesini ve banyosunu tamamen Türkiye'den getirttiği ustalara Türk süsleme sanatına uygun olarak yaptırmıştır. Büyükelçilerimize yardımcı olmuştur. Sigara imalinde kullandığı tütünleri tercihan Türkiye'den temin ettiği ve o malî sıkışıklığın olduğu dönemde Osmanlı ekonomisine katkı sağladığı için Sultan II. Abdülhamid tarafından 17 Şubat 1908 yılında üçüncü dereceden Mecidiye Nişanı ile taltif edilmiştir. (Bu nişan ile ilgili ferman ve iradenin kopyası Dr. Fahrettin Er'de bulunmaktadır.)

1926 yılında, birkaç sene sonra patlayacak büyük krizi ileri görüşü ile fark eden Morris Şinasi, bütün mallarını ve fabrikalarını satıp paraya çevirir ve aynı sene vasiyetini hazırlar. 1928 yılında da 74 yaşında vefat eder.

Vasiyetinde şöyle demektedir: "Servetimin bir milyon dolarlık kısmını doğduğum ve tedavi olduğum şehrim olan Manisa'ya bir hastane yapılması için Chemical National Bank'taki hesapta bırakıyorum. Bu paranın 200.000 doları ile 40 yataklı, fennin ve ilmin en son teçhizatı ile donanacak bir hastane yapılmasını, yatakların 8 adedinin fakir hastalara tahsis edilmesini ve tıpkı bana Dârüşşifa'da on yaşımda iken yapıldığı gibi hiç para alınmamasını, kalan 800.000 doların geliri ile de hastanenin diğer masraflarının giderilmesini, hastanenin adının 'Milletlerarası Morris Şinasi Hastanesi' olmasını vasiyet ediyorum. Şayet hastanenin zelzele ve yangın gibi bir afette yıkılması durumunda tekrar yapılmasını istiyorum."

1930 yılında karısı Louretta Hanım, vasiyeti yerine getirmek için Türkiye'ye gelip Sağlık Bakanı Refik Saydam ile görüştü. (İshak Alaton Bey'e göre o dönemin ekonomisi ve para değerlerine göre bir milyon dolar, 50 trilyona tekabül eder.)

O günkü devlet yetkilileri ve Türkiye'deki Yahudi cemaati ileri gelenleri Morris Şinasi'nin hanımına bu hastanenin İstanbul'da yapılmasının daha doğru olacağını söylerler ve ısrar ederler ama Louretta Hanım, eşinin ölürken bile doğduğu toprakları sayıkladığını söyleyerek buna karşı çıkar. Devletimiz de Manisa'da 40.000 metrekarelik bir arsa tahsis eder. 1933 yılının 29 Ekim'inde büyük bir törenle hastane hizmete açılır...

Bu hususta önemli araştırmaları olan Dr. Fahrettin Er, Morris Şinasi'nin torun ve akrabalarını da araştırmış ve Amerikan film endüstrisinde yönetmen olarak çalışmakta olan iki Oscar ödüllü Terry Sanders ile tanışmış. Bu konuda bir film yapılmasını konuşmuş. İshak Alaton Bey de buna çok taraftar olmuş ve bunun Türk insanının vakıf medeniyetinin, bir Yahudi çocuğunun kalbini ne kadar yumuşattığını ve daha sonra bu Yahudi çocuğunun tedavisine karşılık Manisa'ya bir hastane yaptırtmasının medeniyetler arası diyaloga çok hizmet edeceğini, buna çok inandığını söylemiş. "Böyle bir filmi yapmak hayali bile beni şimdiden çok heyecanlandırdı." diyen Terry Sanders'in ise Manisa'ya ekim-kasım aylarında gelmesi bekleniyor...

Sanki baldırımdan et koparmıştım

Abdullah Aymaz 2011.09.18

Denizli'nin Çivril kazasından olan merhum Bayram Acar, 1977'de, Sadettin ve Necat beylerle İzmir'e gelir.

Dinlediği vaaz kendisine çok tesir eder ve gözlerinden yaşlar süzülür. Halbuki daha önce bir erkeğin ağlamasını aklına sığdıramadığını söylemiştir. Sadettin Bey'in İstanbul'a dönerken "Hani erkekler ağlamazdı?" diye takılması karşısında şaka yollu sırtına bir yumruk indirmekle cevap verir...

Artık İzmir'e periyodik olarak gidip gelmeye başlarlar. Bir akşam Mehmet Uslu Bey'e misafir olurlar. Sohbet sırasında Mehmet Bey, "İstanbul'da çok hayırsever var ama henüz gözle görülür bir hizmet yok!" diyerek sitem eder. Böyle bir sitem, onları harekete geçirir ve eğitim hizmetleri için ilk mütevellinin temeli atılmış olur.

O ilk oluşumun sıkıntıları içinde hizmet adına kendisine yapılan hiçbir teklife olumsuz yaklaşmaz, hemen hemen her teklife "Evet... Olur... Peki" gibi sözlerden başka bir karşılık vermez.... Nevzat Bey'in tespitiyle "Bayram Bey'in dış görünümü AEG yani soğuk iç âlemi AUER yani sıcak!.."tır...

1979'da büyük bir sıkıntı vardır... Kendisine hiçbir şey arz edilmediği halde, bir katkıda bulunmak istediğini Sadettin Bey'e bildirir... Bunun üzerine Hacı Kemal Bey'le akşama evine giderler. Yemekten sonra Sadettin Bey'i yanına çağırır; "Hemşehrim, beş yüz bin versem yeter mi?" der. O zamana kadar hiç kimseden böyle büyük bir rakam duyulmadığı için Sadettin Bey hem çok sevinir hem çok şaşırır... "Siz bilirsiniz!.." cevabını alan Bayram Bey, bir müddet sonra Hacı Kemal Bey'e çeki yazıp teslim eder. Çekin üzerindeki rakamı görünce Hacı Kemal Bey sevincini saklayamaz ve ağlamaya başlar... Bayram Bey, Hacı Kemal Bey gittikten sonra Sadettin Bey'e der ki: "Hemşehrim, çeki yazarken baldırımdan bir et parçası koparıyorum gibi geldi!" Sonra da Allah için vermenin çok haz verici bir duygu olduğunu da ifade eder...

Bir eylül günü Bayram Bey, İstanbul'dan Necat ve Mustafa beylerle uçağa binip Şanlıurfa ve Gaziantep taraflarına doğru yola çıkar. Bayram Bey, İstanbul'dan uçakla havalandıkları sırada, uçağın penceresinden mezarlıkları seyrederken ölümden bahsetmeye başlar ve "Nasıl olsa bir gün sıra bize de gelecek. Keşke şehit olabilsek de paçayı kurtarabilsek." diyerek iç geçirir. Aslında mizaç olarak konuşmaktan çok hoşlanmayan Bayram Bey, Gaziantep ve Nizip'te ziyaret ettikleri esnaflara, hizmet etme adına heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmaya çalışır ve hizmetin kıymetini telkin etmeye gayret eder, bu hususta herkesin üzerine düşeni yapması gerektiği üzerinde önemle durur.

Gaziantep'ten Urfa'ya giderken trafik kazasında, Bayram Acar, Mehmet Özyurt, Hasbî Şahin ve Diyarbakır esnafından H. İbrahim Çelik beyler vefat ederler... Necat Bey, kaza sırasında, kullanmakta olduğu arabayla, kaza yapan arabanın önünde seyrettiği için, o elim hâdiseyi bizzat görmekle kalmadığı gibi, kazadan hemen sonra cayır cayır yanmakta olan arabanın içinden bunların naaşlarını bizzat çıkarır... İstanbul'a getirilen Bayram Bey'i kabre koymak da Sadettin Bey'e nasip olur.

Cenaze namazına katılan M. Fethullah Gülen Hocaefendi Bayram Bey'in vefat ettiği günün akşamı Mehmet Hasırcılar'ın evinde, "Artık şimdi Bayram Bey hakkında konuşabilirim: Bazı insanlar susarak hizmet ederler, bizim Bayram Bey de susarken hizmet edenlerden, edep âbidesi mübarek biri idi. Makamı cennet olsun." der.

Cenab-ı Hak, Mehmet Özyurt arkadaşımıza, Bayram Acar Bey'e, Hasbi Şahin hocamıza ve H. İbrahim Çelik Bey'e engin rahmetiyle muamele buyurup cennet ve cemali ile mükafatlandırın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ebu Ubeyde Bin Cerrah

Abdullah Aymaz 2011.09.19

Hatay ziyaretimizde merhum Mehmet Özyurt hocamızın kabrini ve köyünü de ziyaret etmiştik.

Hatay tarihine merakımdan dolayı bir kitap araştırdım. Arkadaşımız ve hemşehrim Muammer Türk hocamız "Ebu Ubeyde bin Cerrah'ın (ra) Hediyesi Antakya" isimli araştırmasını hediye etti. Asr-ı saadetten itibaren Hatay'a doğru uzanan fetihler anlatılıyor.

Antakya'nın fethinde Ebu Ubeyde bin Cerrah anahtar rolü oynamış. Bu güzel çalışmayı dönüş gecemiz ve sabahı mütalaa ettim. Hz. Ömer'in Ebu Ubeyde'ye karşı sevgisi, takdiri, hatta Amvas veba salgınında onu kurtarmak için gayretleri ve Ebu Ubeyde'nin askerlerinden ayrılmayarak orada şehid oluşu destanlaştırılıyor.

Hemen o sabah şehitler diyarı Çanakkale'ye doğru yola çıktık. Yol arkadaşlarımızla sohbet ediyorduk. Yavuz Bey hem araba kullanıyor hem de güzel bir hatırasını anlatıyordu. Cihan Bey de hem unutamadığı bir hatıra anlattı hem de ona bağlı bir soru sordu: "Üniversitede okurken Ergün isimli bir arkadaşımız vardı. Üç beş insanın yaptığı hizmetleri yapardı. Müttekî birisiydi. Bir gün uyanık olduğu halde, ezanları duyuyor, sabah namazına kalkamıyor, arkadaşlarını da uyandıramıyor. Halsiz ve dermansız bir şekilde kalıyor. Beyninde tehlikeli bir tümör olduğu tesbit ediliyor. Tedavi için hastaneye gidip geliyor. Aslında irsî imiş... Ama çok üzülür diye annesine haber vermiyor... Bir gün ameliyat için otobüse binip Uşak Hastanesi'ne doğru yola çıkıyor. Yanına birisi oturuyor ve kendisinin Ebu Ubeyde bin Cerrah olduğunu söylüyor. Önce o zât kendisine Bediüzzaman Hazretleri'nin Birinci Dünya Savaşı sırasında yazdığı İşârâtü'l- İ'caz tefsirinden bir ders yapıyor. Mevzu takva ve müttekîler... Kur'an-ı Kerim'in takva sahipleri için bir hidayet rehberi olduğu, onların kalblerine hidayet nurları ve feyizlerini üflediği yönünde bilgi verdikten sonra arkadan gelen gayba iman ile ilgili ayet için bir tahliye yapıldığını anlatıyor; çünkü kalbin, takva ile kötülük ve günahlardan temizlenir temizlenmez hemen ardından imanla tezyin edilip süslendirildiği ifade ediliyor. İşte bu meseleyi okuyor. Sonra da 'Biz de bir temizlik yapacağız' diyerek operasyona başlıyor. Beyin ameliyatını yaptıktan sonra ayrılıp gidiyor. Hastanede kontrol yapılıyor ve urun alındığı tesbit ediliyor. Ergün'e bunun nasıl olduğu soruluyor. O da belki inanmazlar diye hiçbir şey söylemiyor. Sonra dönüp geliyor ve tekrar hizmetlerine başlıyor." dedi... Sonra da bana "Hizmet-i imaniye ve Kur'aniye vazifesini yaparken beyninde kanser olan ve hizmetine sekte vurulan birisinin imdadına yardım için acaba sahabe efendilerimizden Ubeyde bin Cerrah'ın temessül ettirilmesinin hikmeti nedir?" diye sordu. Benim aklıma "Cerrâh" kelimesinden başka bir şey gelmedi. Acaba Ubeyde bin Cerrah efendimizin (ra) sülâlesinde veya kendisinde böyle bir özellik mi vardı? Yoksa sırf İbn-i Cerrah olması itibarıyla sadece babasının ismi cerrah olduğu için, bu münasebetle mi böyle bir şey olmuştu bilemedim. Araştırılabilir. Ama Amvas şehidi Ebu Ubeyde cennetle müjdelenmiş birisi olarak elbette buna lâyıktır.

İman ve Kur'an hizmetkârları kendilerini destekleyen böyle manevî kahramanları hep hatırlamalıdır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şar Dağları

Abdullah Aymaz 2011.09.25

Yahya Kemal'in "Üsküp ki, Şar Dağları'nın devamıydı Bursa'nın" dediği Üsküp'teki gazetemiz Zaman'ın merkez bürosuna uğradık. Onların güzel gayretlerini yakından gördük.

Tito döneminin tahribatına rağmen "çil çil kubbeler" veya Yahya Kemal ifadesiyle "Firûze kubbeler"den hâlâ güzellikler kalmış ve zarif gülümsemelerini devam ettiriyorlar... Vardar Nehri'nin üzerindeki Fatih Sultan Mehmed'in Taş Köprü'sü... Osmanlı Çarşısı içindeki Murat Paşa Camii... Kurşunlu Hanı... Kapan Hanı... İsa Bey Camii, Sultan Murad Camii... Yahya Paşa Camii... Alaca İshak Bey Camii... Köse Kadı Camii... Mustafa Paşa Camii... Dükkancık Camii... Çifte Hamam... Davut Paşa Hamamı... Sulu Han...

Öğle namazından sonra Ohri taraflarına doğru yola çıkıyoruz... Hep Şar Dağları boyunca... Yol üstünde büyük bir okul inşaatı ile karşılaşıyoruz... Bayram Bey ve yetmişini aşmış muhterem babası, kendi imkânları ile bu dev eserin yapımını üstlenmişler; "dev gibi" cehaletler işte böyle eğitim hizmetleriyle yenilenecek... Bayram Bey'in pederi o yaşında "çocuklar gibi şen" tavırları ile inşaatın her tarafına koşturuyor. Günlerden de Ramazan olması, sıcaklar ve oruç, hiç tesir etmiyor mâşâallah...

Oradan ayrılıp Şar Dağları'nın eteklerinden yolumuza devam ediyoruz ama sanki Anadolu'da seyahat ediyor gibiyiz... Bizim eller, bizim köyler, bizim beldelerde olduğu gibi yeni yapılmış biblo gibi camiler ve nârin minareler görüyoruz...

Buralara ülkemizin idarecilerinin ilgileri ve destek çıkmaları, bunlar lehine alınacak kararlarda ağırlıklarını koymaları takdire şayan... Ama buralarda hâlâ nüfuz peşinde koşan bazı ülkeler Türkiye'nin bu yakınlığından rahatsızlar. Giriş-çıkışlarda yabancıların dayattığı bazı problemler insanımızı fevkalade sıkıntıya sokuyor. Bizimkiler de bunların gerçek kaynağını bilmedikleri için bu dost ülkelerin meselesi zannedip küskünlüğe girebiliyorlar. Diyelim ki, Makedonya ile aramızda vize kaldırıldı. Ama hâlâ davetiye istiyorlar. Davetiyeniz var, bu sefer "Acaba buradan Avrupa ülkelerine kaçak giriş yapar mısınız?" endişesiyle bir bakış devam ediyor. Almanya oturma izni olmasına rağmen tam çıkarken yeniden geri çağrılıp tekrar davetiyemiz ve pasaportumuz kontrolden geçiriliyor. Artık bunlara bir son verilmesi lâzım...

Türk kolejlerinin Makedonya içinde ve dışında başarıları ve getirdikleri altın madalyalar, hem cumhurbaşkanının hem de başbakanın dikkatini çekmiş. Makedonya'yı diğer ülkelerde tanıttıkları için öğrencileri ve öğretmenleri kabul ederek, tebrik ve takdir etmişler. Bilhassa başbakan, eğitim adına üzerlerine düşenleri yapmak için gerekli bakanları ile görüşerek, yardım ve destek mevzuunda talimatlarını vermiş. Bu güzel tavır ve takdir, eğitime adanmış gönüllülerimizi âdeta kanatlandırmış...

Makedonya'dan sonra Şar Dağları'nın kenarından Kosova'ya doğru yola çıkıyoruz... Makedonya'da okullarımızın ismi, Yahya Kemal Kolejlere... Kosova'da ise Mehmet Akif Kolejlere...

Makedonya-Kosova arasında öğretmenlerimizin yanında misafir olarak geçişlerde, gerçekten görevlilerin onlara olan sevgilerini yakından görmek, bir tanıdıklarını görmüş gibi tebessümlerini fark etmek bizleri sevindiriyor...

622 sene sonra...

Abdullah Aymaz 2011.09.26

Strateji bir beyin cehdidir. Allah'ın Hakîm isminin tecellisidir. Hikmetin gereğidir.

Kur'an-ı Kerim'de "Kime hikmet verilmişse, ona çok hayır verilmiştir." (Bakara Sûresi, 2/269) buyuruluyor. İnsanın, insanlık için sabaha kadar daha ne yapmalıyız diye delice dertlenmesi sevaptır. İzdırapla insanlığın dertleriyle yatıp kalkanlar, makbul insanlardır. Allah böylelerine ilhamda bulunur. İlham kaynağı olan ızdırabı bir kor gibi diğer insanların içlerine de atabilerseniz onları da ilhama mazhar ve fikren doğurgan hale getirebilirsiniz... Bunlar aynı zamanda fedakâr ve cefakâr da olurlar... Sultan I. Murad Hüdavendigâr da bunlardandır. Bu sene onun şehit oluşunun 622. yılı... Yani 622 Hicret yılı ile de tevâfuk ediyor... Bu şanlı şehidimiz üzerinde derin araştırmaların yapılması lâzım...

Kosova Meydan Muhaberesi'nden önce Sultan I. Murad bir kenara çekilerek gözyaşları içinde Cenab-ı Hakk'a niyaz ederek, kendisinin şehit olmasını ama ordusunun galip gelmesini dilemiştir. Duası da aynen kabul edilmiştir... Şar Dağları eteklerinden ilerlerken bunları düşünmemek olmaz...

1911 yılında yani Hüdavendigâr'ın şehadetinden tam 522 sene sonra haziran ayında Sultan Reşad, Kosova'ya gitmişti. 16 Haziran'da Priştine'den Kosova sahrasına inen Sultan Mehmed Reşad ve maiyetindeki davetliler, orada Sultan Murad Hüdavendigâr'ın meşhedi önünde yüz bin kişi ile cuma namazı kıldılar. O zaman Kosova'da büyük bir darülfünunun (üniversitenin) temeli atılmıştı... 5 ile 26 Haziran arası üç hafta süren bu seyahate Bediüzzaman Hazretleri de katılmıştı. O zaten ta 23 Temmuz 1908'de ilan edilen Meşrutiyet'in üçüncü günü irticâlen bir nutuk irad etmiş ve daha sonra bu nutku Selânikte Hürriyet Meydanı'nda tekrar etmişti. Devrin gazetelerinde de yayınlanan bu nutuk 1910 yılında İstanbul'da İkbal-i Millet Matbaası'nda basılan Nutuk isimli eserinde neşredilmiştir. Bu nutukta Üstad Hazretleri, meşru, âdil bir hürriyet içinde yaşadığımız ve bu hâli bozmadığımız takdirde, insan fikri üzerindeki ağır zincirlerin parçalanacağını, ilerleme ve terakki etme kabiliyetlerinin önüne konulan sedlerin yıkılacağını ve bu küçük dairenin dünya kadar genişleyeceğini ifade ettikten sonra diyor ki: "Hatta benim gibi bir köylü adam, Süreyya (Ülker takım yıldızları) kadar ulvî olan umumî daireyi nazara alacaktır. Emellerinin ve meyillerinin filizlerini oraya bağlayacaktır. Her bir fiil ve tavrının orada bir ihtizaz ile işin içine gireceğinden; himmeti Süreyya kadar yücelerek o derece mükemmel şekilde fikirler Osmanlı memleketleri kadar genişleyeceğinden; Eflâtun'ları, İbni Sina'ları ve Bismark'ları, Dekart'ları ve Taftazânî'leri inşaallah geri bırakacak. Bu kuvvetli Asya ve Rumeli tarlası çok vatan gençleri mahsulü vereceğini kesinlikle ümit ediyoruz."

1992'de New York'ta Prof. Dr. Kemal Karpat hocamızı bahçesinde ziyaretimde, o zamanki Balkanlar'daki kargaşa ve kaynama, bilhassa Bosna'da patlak veren olaylar karşısında ağladığını "Oralardan yeni geldim; çarşıları aynen Bursa çarşıları gibi..." dediğine şahit olmuştum. Gerçekten öyle...

Ayrıca artık oralarda eğitime adanmış, dertli ve fedakâr gönüllülerimiz, bütün gayretleri ile, hiçbir dil, din ve ırk ayırt etmeden çalışıyorlar... Halk ile de bütünleşmişler. İdarecilerle de çok güzel diyalogları var... Bu barış ve eğitim köprüleri bu güzelliklerin daha da perçinleşeceğini gösteriyor inşaallah...

Misafirperver çoban...

Abdullah Aymaz 2011.10.02

Arkadaşımız Erdem Bey anlattı: "1990'lı yılların başında bir Alman firmasında staj yapıyordum. Bir gün, 'Seni şef çağırıyor!' dediler. Yanına gittim. Uzun boylu dolgun birisiydi...

Bana şöyle bir baktı 'Sen Türk müsün?' dedi. 'Evet' dedim. 'Gel seninle bir kahve içelim.' dedi. Kahvelerimizi yudumlarken 'Benim damadım Türk. Baştan ben bu evliliğe karşı çıktım. Sonra beni memleketleri Elazığ'a götürdüler. Köylerine gittik. Ben erken kalkmaya alışmış birisiyim. Orada da erkenden kalktım. Giyinip dışarı çıktım. Bu köy, Karakaya Barajı'nın yanında. Kirlere çıktım. Baktım on yaşlarında bir çocuk koyunlarını otlatıyor. Varıp yanına oturdum. Birbirimize bakıyoruz ama konuşamıyoruz. Çünkü birbirimizin dilini bilmiyoruz. Biraz sonra bu çoban, çıkını açtı, içinden yufkasını ve bir de bir tek marulu varmış, onu da çıkardı. Yufkanın içine marulu döşeyip dürüm yaptı. Sonra ortasından ikiye bölüp yarısını bana verdi. Bu durum bana çok tesir etti. Bu fakir çocuk, elindeki tek yiyeceğini hiç tanımadığı benimle paylaşıyordu. Bu misafirperverlik kültürü küçücük bir çocuğun içine işlemişti. Onun için ben Türkleri sevmeye başladım.' dedi."

"Geçenlerde bir grup Alman arkadaşım Türkiye gezisine gittik. Baştan onlara dedim ki: 'Önce zihninizdeki, Türk ve Türkiye hakkındaki peşin hükümlerinizi bir tarafa bırakacaksınız.' İstanbul'a vardık. Daha ilk gün bir tanesi, 'Hayret, ne kadar güzel!.. İstanbul'un bu kadar temiz olacağına ihtimal vermezdim.' dedi. Ayasofya'yı gezince bir tanesi 'Bu çok hızlı oldu. Dört günümüzü sadece Ayasofya'ya ayırmamız gerekiyor. Mutlaka tekrar gelmeliyiz.' dedi. Müzelerde ve tarihî yerlerdeki serbestliği görünce 'Siz buraların kıymetini bilmiyorsunuz. Buralar bizim elimizde olsa, bu kadar yaklaştırmayız... Koruma ve gözetlemede zafiyet var.' dediler. Oradan Bursa'ya gittik. Bursa'da bir dostun evine misafir olduk. O gün, orada tevafuken Amerika'dan gelmiş, Dr. Ali Yurtsever vardı. Şikago'daki bir enstitünün idareciliğini yapıyormuş. İngilizce konuşarak oradaki eğitim faaliyetlerinden bahsetti. Çok dikkatlerini çekti. Sonra ev sahipleri havluların üzerlerine hepsinin isimlerini işletmişler, onları hediye ettiler. Hat sanatı ile ilgilenen birisi onlara güzel parçalar takdim etti. Çok memnun oldular ve ülkemiz hakkında düşünceleri olumlu mânâda çok değişti."

Öğretmen arkadaşlarımızdan Muhammed Mertek Bey de bir grup Alman arkadaşı ile Tanzanya'ya geziye gitmiş. Orada Türk kolejlerine uğramışlar. Öğretmenlerimizin öğrencilerle samimi tavırları, onlara bir şeyler öğretmek için ortaya koydukları gayretleri çok dikkatlerini çekmiş. Hiç beklentisiz bu fedakârlık onlara çok tesir etmiş. Muhammed Bey'e 'Bu nasıl bir şey?' diye sormuşlar. O da 'İşte bu kara kıtanın insanlarına, hiçbir menfaat düşünmeden yapılan KALKINDIRMA HAMLESİ...' demiş. Çok hoşlarına gitmiş. 'Böyle bir eğitim hamlesinde bize düşeni de bizlerin yapması gerekir.' diye samimi duygularını belirtmişler.

Belçika'dan Türkiye'ye giden başka bir heyet, bir grup doktorumuzun Afrika'da sekiz bin katarakt ameliyatı yaptıklarını belgeselleri ile seyredip öğrendiklerinde, hayretlerini ve hayranlıklarını ifade etmekten kendilerini alamamışlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ilıca Belediye Başkanı

Bu seferki Bosna gezimizde yiğit bir insanın vefatını öğrendik.

Bu zat, Bosna Savaşı'nda bizzat komutanlık yapmış, cephelelerde savaşmış, kahramanlıklar göstermiş, savaştan sonra bir okulda idarecilik yapmış, daha sonra da Bosna-Hersek'in başşehri Sarayova kantonunun Ilıca belediyesinin başkanı olmuş Amer Cenanoviç... Bosna'daki eğitim yuvalarımızın idarecileri diyorlar ki: "Yoğun istek üzerine kız kolejimize yer ararken, ümitlerin tükendiği bir anda Allah karşımıza Amer'i çıkarmıştı. Amer Bey o zaman bir ortaokulun idarecisiydi. Eğitim âşığı bu zât, 'Okulumun yarısını size veriyorum.' dedi ve hemen verdi. Okul, Avrupa Birliği tarafından yeni yapılmış olmasına rağmen içindeki bütün değişikliklerin yapılmasına müsaade etti..."

"Merhum Amer Bey'in idarecilik yaptığı okulda, Türkiye'den sırf eğitim için Bosna'ya gelmiş olan adanmış ruh Nezahat hoca da Türkçe öğretmenliği yapmış ve eğitim gönüllülerimizin ilk Hakk'a yürüyeni olarak hayatını noktalamıştı."

"Amer Bey, belediye başkanı olma meselesinde tanıdığı eğitim gönüllülerimizle istişare etmişti... Çünkü zamanla, hizmetin felsefesini anlamış ve Hocaefendi'yi tanımıştı... Sadece yüz yüze görüşme imkânı olmamıştı. O da ötelerde tamamlanır. İtikadı sağlam olan bu yiğit insan savaş zamanının en şiddetli anlarında bile namazını hiç terk etmemişti..."

"İşin garibi, vefat tarihi olan cuma günü, saat 11.00'de belediye binasındaki makamında görüşmek üzere randevumuz vardı. Ziyaretine vardığımızda bizlere geçmişte yapılan ve gelecek beş-on senede yapmamız gereken eğitim hizmetlerinden bahsetmişti. Onun eğitim işlerimize bu derece vukufu, şevk ve heyecanı bizleri hem çok şaşırtmış, hem de çok memnun etmişti. Anadolu'dan 1463 kilometre uzaklıktaki bu ruh, bu soluk bize çok âşına birisiydi, bizden birisiydi... Oradan karşılıklı güzel temennilerle ayrıldık..."

"Aynı gün saat 17.00'ye doğru Amer Bey, evine gelmişti. Yorucu bir günün ardından yorgunluğuna bakmadan bahçesinde çalışmaya başlamıştı. Bu çalışmadan sonra bir de gidip komşusuna yardım etmişti. Bu kadar yorgunluğa tahammül edemeyen kalbi, takdir-i ilahî bir krize maruz kalmıştı!.. 1961 doğumlu Amer Bey 2011'de, elli yaşında Hakk'ın rahmetine yürümüşü."

"Amer Bey'in iki erkek evladı vardı. Büyüğü Muhammed, imtihan neticesi kolejimizde burslu olarak okumayı hak etmesine rağmen babası bunu kabul etmemiş, ücretini tamamen ödemişti. O, aynı zamanda bir istigna insanıydı. Bu vasıf zaten ailenin ortak tarafıydı. Çünkü, Amer Bey'in vefatından sonra aileyi ziyaretimizde küçük oğlu Mustafa'nın kolejimizde % 100 burslu okumasını teklif ettiğimizde, annesi Ayşe ablamız 'Biraz düşünelim.' diyerek bu teklimize sırf istigna düşüncesi ile müsbet cevap vermemişti. Bir ay geçti cevap vermedi. Ama biz ısrarla kabul ettirebildik. Eşinin çok büyük omuz ve destek verdiği bu okullarda çocuğunun kaydının yaptırılmasında çekiniyor, mahcup bir tavır takınıyordu. Bu, ona yakışan bir haldi... Ama biz bize yakışanı mutlaka yapmalıydık. Neticede Mustafa okulumuzun öğrencisi oldu."

Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi Amer Bey için şöyle bir taziye göndermişti:

"Ülkemden binlerce kilometre ötede, ismini hep büyük hizmetlerle duyduğum ve gıyabında kardeşlik hisleriyle dopdolu olduğum aziz kardeşim Amer Cenanoviç'in Cenab-ı Mevla'ya yürüdüğünü öğrendim. Bu güzel insanın Bosna halkına verdiği muazzam hizmetin ve Bosna'da bulunan eğitim gönüllüsü Türk kardeşlerine yaptığı emsalsiz ev sahipliğinin öbür âlemde ona Burak olmasını ümit ediyorum... Bu acı vesilesiyle muhterem eşi Ayşe Hanımefendi ve iki yiğit evladı Muhammed ile Mustafa Beyefendiler ve merhumun bütün dostlarına taziyelerimi bildiririm. Allah (cc) makamını cennet eylesin, geride kalanlara sabr-ı cemîl nasip buyursun. M. Fethullah Gülen"

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Macaristan

Abdullah Aymaz 2011.10.09

Budapeşte'yi bu ziyaretimizde ilk durağımız Gül Baba Türbesi oldu. Gül Baba, Kanunî Sultan Süleyman'ın Macaristan seferinde Budin Kalesi'nin fethi sırasında şehid oluyor.

Hatta camiye çevrilen büyük kilisede Şeyhülislam Ebussuûd Efendi tarafından cenaze namazı kılınıyor... Ama türbesine ziyaretimiz sırasında gördüğümüz manzara cidden bizi üzdü... O tarihi türbe sahipsiz ve bakımsız... Plaj kıyafetinde insanlar ve sarmaş dolaş gençler dolaşıyor. Onlar çekilip gitsin de öyle türbeye girelim diye tekkenin çilehane kısmına girelim dedik. Kapalı dediler... Diyenler restorasyon işinde çalışan Macar işçiler. Tek bir tane Türk görevli yok. Israr edince girmemize izin verdiler. Aşağıları gezdik ama henüz hazır hale gelmemiş. Oradan çıkıp türbeye yöneldik. İçeride biçimsiz şekilde çok açık kıyafette uzanan bir kadın ve bir erkek vardı. Artık tam kabrin baş tarafına durup onları arkamıza alarak, Fatihalarımızı, İhlâslarımızı okuyup ruhuna bağışladık. Kapıda girişte hiçbir ikaz yazısı yoktu. Büyükelçiliğimiz Diyanet İşleri Başkanlığı'mızdan bilgi desteği alarak bir giriş adabı yazdırıp aştırabilir. Pek çok kilise ve katedralin girişinde içeriye nasıl girileceğine dair geniş bilgi ve ikazlar ihtiva eden levhalar görüyoruz. Gül Baba'nın ruhu muazzeb oluyordur diye düşünüyorum. Yabancılar erkan, âdab bilmiyor olabilirler. Onlara usulümüzü biz öğreteceğiz. Türbenin içindeki deftere başta Macarlar olarak yabancılar çok güzel şeyler yazmışlar. Hatta bizde olduğu gibi bazı çocuğu olmayan yabancılar bile bunun için geliyorlarmış ama biz bu hususlarda Türkiye'de Eyüp Sultan vs. türbelerimizde Diyanet İşleri kanalıyla yazılan ikazlar nevinden bilgileri çeşitli dillerde yazıp asarsak onları da uyarmış oluruz...

Tuna nehri üzerinde çok köprüler var. En meşhuru Aslanlı /Zincirli Köprü... Anlatıldığına göre bu köprüyü yapan mimar boyunu aşan çok büyük bir iddiada bulunup "Kim bu köprüde bir hata bulursa, köprüden kendimi atıp intihar ederim." demiş... Bir çocuk "Aaa! Bu aslanların dili yok!.." deyince gözler aslanlara çevrilmiş; gerçekten dilleri unutulmuş... Büyük söz söyleyen mimar da dediğini yapıp kendisini köprüden Tuna nehrine atmış...

Oradan Budin Kalesi'ne gittik. Gül Baba'nın cenaze namazının kılındığı câmi tekrar eski haline döndürölüp St. Istvan Kilisesi ismini almış. Hemen yanında Hilton oteli. Oraya gelince Mesut Yılmaz olayını hatırlatıyorlar. Kapisztran Meydanı'na geçtik. Orada Papaz Kapisztran'ın heykeli var. Ayaklarının altında da Osmanlı askerinin perişan heykeli duruyor. Viyana'da da benzerlerini görmüştük. Acaba bu kin ve düşmanlık sembollerinin kaldırılması için bir teşebbüsümüz olmuyor mu? 2000 yılına kadar bizim büyükelçilik binamız hemen meydanın yanındaki sokakta imiş. Acaba gelip giderken bunu bizimkiler hiç görmemişler mi? Görmüşlerse hiçbir teşebbüsleri olmuş mu? Şu anda Macaristan ile münasebetlerimiz çok iyi... Ticarî münasebetler pek çok problemi halleder zannediyorum.

Gül Baba'mızı da unutmayalım. Hiç olmazsa bir görevli tayin edelim... Onlar bizim mühürlerimiz, dünya üzerinde parıldayan nakışlarımızdır. Onlar bizim köklerimizdir, özlerimizdir. Ağaç köküyle gürlere unutmayalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yiğit Abdurrahman Paşa

Abdullah Aymaz 2011.10.10

Budapeşte'de Kale'yi gezerken, arkadaşlarımız dediler ki: "Macaristan'a Hungaria yani Hun ülkesi deniliyor. Hun Hükümdarı Atilla buraya gelmiş. Osmanlı'nın Nazlı Budin dediği bölgeyi kardeşi Buda'nın emrine vermiş. Buda orasını geliştirmiş, güzel eserler ortaya koymuş. Onun bu başarıları Atilla'yı hasede sevk etmiş ve ileride benim önüme geçer diye Buda'yı katletmiş. Halk, masum olarak öldürülen Buda'ya karşı acıma ve mazlumun yanında olma düşüncesiyle bu bölgeye onun adını vermiş... Yani Tuna'nın Avrupa yakasına Buda diyorlar. Atilla ismini de bir caddeye vermişler; o kadar!.."

Biz Kapisztran Meydanı'ndan bunları konuşa konuşa, Osmanlı'nın son valisi Arnavut Abdurrahman Abdi Paşa'nın Macarlar tarafından yaptırılan mezarının yanına geldik. Gerçekten Macarlar "Kahraman Düşman" dedikleri Abdurrahman Paşa'mızın mezarını çiçeklerle süslemişler. Mezarının üzerinde her çeşit rengârenk çiçekler açmış... Çok bakımlı... Keşke biz Gül Baba'mızın kabrini öyle bakabilseydik...

Bu yiğit paşamız Avusturyalıların çok güçlü ve karşı konamaz saldırıları karşısında, bütün askerlerini gönderip yüz tane fedaisi ile iç kaleye çekiliyor. Çok rahatlıkla kaçıp kurtulabileceği halde, "Bize yakışmaz... Osmanlı'nın şanına leke sürdürmem!.." diyerek koca bir ordu karşısında tam kırk gün direniyor... En sonunda şerefle şehadet şerbetini içiyor. Macarlar kendi dillerinde çok güzel bir ifade kullanıyorlar. Türkçesi şöyle: "145 senelik Türk hâkimiyetinin son Buda Valisi Arnavut Abdurrahman Abdi Paşa, bu mezarın yakınında 1686 Eylül ayının ikinci günü öğleden sonra hayatının 70. yılında maktul düştü. Kahraman düşmandı, rahat uyusun." Aslında Macarlar Osmanlı'dan memnun idiler. Adil ve merhametli vali paşalarımız yerli halkın gönüllerinde taht kurmuşlardı. Bu durumu Macar idareci ve siyasiler en üst makamdan ifade etmekten çekinmiyorlar...

Macaristan Cumhurbaşkanı Pal Schmitt, bir İspanyol gazetesine yaptığı açıklamada, Türkler tarafından yüz elli yıl idare edilmiş olmalarını bir şans olarak gördüğünü, bugünkü varlıklarını Türklere borçlu olduklarını söylemişti. Gerçekten de öyledir. Macarların Avusturya'ya karşı hürriyet hareket ve kıyımlarını Osmanlı daima desteklemiş ve kendisine sığınanları hep himaye etmiştir. Hatta Osmanlı'nın koruduğu Türk âşığı Macar Kralı İmre Thököly, mührüne şu sözleri kazıtmıştır: "Muhibbi Âl-i Osman'ım, itaat üzereyim emre /Kral-ı Orta Macarım ki, namım Thököly İmre"

Türkiye'ye sığınanlardan birisi de Lajos Kossuth'tur. 1.120 kişilik kafilesiyle beraber Lajos, Sultan Abdülmecid tarafından kabul edilmiş ve Kütahya'ya yerleştirilmiştir. Lajos, "Bugün hayatıma ve hürriyetime sahip oluşum, Avusturya ve Rusya'nın tehditlerine ve baskılarına rağmen, beni arkadaşlarımı koruyan Türkler sayesinde." demiştir. Sultan Abdülmecid ise, bütün tehdit ve baskılara şöyle cevap vermiştir: "Ecdadımın 600 seneden beri bunca fedakârlıkla muhafaza ettiği himaye hakkım ortadan kaldırılmak isteniyor. Bir Macar'ı 50 bin Osmanlı kanı dökerek yine muhafaza ederim!.."

Bu müthiş sahipleniş, inanıyorum ki, Macarların milli hâfızasında ve şuuraltı derinliğinde Türkiye'ye ve insanlarımıza bakışta olumlu meyveler verecektir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Csaba Török (Çaba Türk)

Macaristan'daki Diyalog Merkezi'nden Ömer Bey, Budin bölgesinde bir kilisenin râhibi ve Estergon Teoloji Fakültesi'nde eğitim görevlisi olan Csaba Török Bey'le tanışır ve ona eğitim hizmetleri ve M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin düşünceleri hakkında kitaplar verir...

Bir gün Ömer Bey'i rahip okulu müdürü arayarak görüşmek ister ve "Csaba Török sizlerden çok bahsediyor. Hem de övgü ile... Biz de aynı kitaplardan istiyor ve sizinle yüz yüze görüşmek arzu ediyoruz. İslamiyet hakkında öğrencilerimize bilgi verirken bunları esas alacağız." der...

Csaba Török ile Budapeşte'deki Diyalog Merkezi'nde görüştük. Önce ismi dikkatimi çekti... Csaba, Çaba diye telaffuz ediliyor, gayret demek. Yani Türkçe bir kelime. Török zaten Türk demek. Önce aklıma, Macarların, Hun asıllı olmaları itibarıyla böyle bir isim aldığı geldi. Fakat kendisi dedi ki: "Bizim köyümüz gerçekten Türk köyü imiş. Avusturyalılar saldırıp işgale başlayınca, kaçanlar kaçmış, bazıları gidemeyip kalmış. Bizimkiler de öyle. Sonra artık o kültürün içinde kalmışız."

Hâli, tavrı ve konuşmaları kendisinin dini, din için sevenlerden olduğunu gösteriyor. İnsanların ateist olmasından, semavî prensiplerin dışına çıkmalarından ve ahlâkî düsturları çiğnemelerinden rahatsız: "İnanç ve ahlâkî değerlerden uzaklaşma karşısında neler yapmamız gerekiyor, diye düşünüyorum. İnsanlar hürriyeti yanlış anlıyorlar... Aslında Tanrı'ya kul olsak, hürriyeti elde edeceğiz. Eğitim sistemindeki ârızanın giderilmesi lâzım... Çocuklara hep hakları öğretiliyor. Ödevlerinin de öğretilmesi lazım. Yaşlılar bile, Tanrı'dan hep bir şeyler istiyor ama kulluk görevlerini yapmak akıllarına gelmiyor. Aslında çocuklara gençlere bir başkasına iyilik yapmanın, toplum yararına faaliyette bulunmanın ne kadar faydalı olduğunu uygulamalı olarak gösterebilsek, bunun zevkini içlerinde duyabilseler, insanlığa faydalı olmanın huzurunu ruhlarında yaşayabilseler, aradıkları gönül rahatlığına erişebilirler."

Çaba Türk Bey ile görüşmeden sonra Galiçya Savaşı'nda şehit olanlarımız için yapılan Türk şehitliğine doğru yola çıktık. Budapeşte'de 10. Bölge Mezarlık'a vardığımızda "Kapus" yazan kapıların yazısı ile karşılaştık. Zaten Macar dilinde pek çok müşterek kelime var. Tabar (tabur), alma (elma), sakal, cep, van (var), kut (kuyu), bazararu (çarşı, pazar) gibi 400-500 civarında kelime mevcut.

480 şehidimizin barındığı mahal bakımlı... Temiz ve bize yakışır şekilde... 1916-1917 tarihlerinde 15. Türk Kolordusu'nun 15 binin üzerinde yaralı ve şehidi olmuş... 1926'da kurulan Budapeşte Türk Şehitliği'nde Türk isimlerinden başka pek çok isme de rastlıyoruz. Bunlar Osmanlı tebası olduğu için bizim ordumuzda, bizim yanımızda imişler. Çoğu Balkan Müslümanları... Boşnaklar, Makedonlar, Arnavutlar... Ama gayrimüslim olan Osmanlılar da var. Pasiçler, Tuskiçler, Slijivolar, Durninler, Gilmaratiler, Kastetler, Lilolar, Mastisler, Silvesterler, Kuşolar hep beraber buradalar. Âkif'imizin ifadesiyle "Gufrana bürünmüş Fatiha bekliyorlar."

Netice olarak dünyanın her yerinde olmazsanız; her ülke ve milletle irtibatınız bulunmazsa; içinizde her anlayış ve kültüre bir yer vermezseniz, olmak istediğiniz konumda olamazsınız. Zaten cihan sulhü de başka türlü temin edilemez...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İyi ki bizi Türkler yönetti

1992 yılında o zamanki Dışişleri Bakanımız Hikmet Çetin Bey'le New York'ta Türk Evi'nde, Bosna üzerine görüşmüştük.

Zaten oraya Birleşmiş Milletler'de, Bosna meselesini görüşmek üzere gelmişti. O günlerde Hikmet Çetin Bey'in gazetelerde şöyle beyanatları çıktı: "Balkanlar'da birçok ülkenin diplomatı bulunan bir toplantıya katılmıştım. Kaynayan Balkanlar nasıl durulur diye görüşmeler yapılıyordu. Batılı (muhtemelen Amerikalı) bir diplomat kulağıma eğilip; 'Bu, Tanrı'nın belası topraklarda siz beş yüz sene nasıl başarılı olabildiniz?' dedi... Bir seferinde İsrail'e gitmiştim. O zamanki İsrail başbakanı bana 'Mısır sınırındaki, bir Yahudi kasabasına gittim. Belediye başkanı Yahudi. Başladı konuşmaya. Mısırlılardan şikâyet ediyordu. Sonra döndü bana, bizim hükümetten şikâyete başladı. Ona dedim ki, 'Sen herkesten, her taraftan şikâyet ediyorsun, peki o zaman sen ne istiyorsun?' O zaman bana bakıp; 'Ben Osmanlı adaleti istiyorum!..' dedi."

20 Nisan 2003 Pazar günü CNN Türk kanalında konuşan Abdullah Gül Bey şunları söyledi: "Geçen sene, milletvekili olarak Kudüs'te bir toplantıya katılmıştım. Ortadoğu bir türlü durulmuyordu. Şimon Peres de şikâyetçiydi. Ben Ortadoğu'nun Osmanlı döneminde çok güzel idare edildiğini söyledim. Alman milletvekili 'Sayın Gül, bir Türk'tür.' dedi. Şimon Peres 'Ne yapalım yani, buraları size mi verelim?' dedi. Ben de 'Dört yüz sene güzelce idare ettiğimize göre yine de öyle yönetebiliriz' dedim."

Macarlar tarafından yapılan araştırmalara göre, Osmanlı'nın Balkanlar'da yaptığı yatırımların, topladığı vergilerden daha çok olduğunu tespit etmişler... Evet ecdat arkasında çil çil kubbeler (Yahya Kemal'in ifadesiyle, 'Firûze kubbeler) bırakmış... Halbuki Batılı sömürgeciler, gittikleri ülkelerin yer altı ve yer üstü neleri varsa alıp götürmüşler. Afrika'da yerlileri hem kendi topraklarında köle gibi çalıştırıp hem de altın-elmas ne varsa talan etmişler.

Yine Balkanlar'da, en çok kilisenin Osmanlı döneminde yapıldığı tespit edilmiştir. Balkanlar'da insanların dillerine de dinlerine de asla dokunulmamıştır. İşte o zamandan kalan mabetleri ve hiç değiştirilmeyen ve unutturulmayan dilleri meydanda... Bir de sömürgecilerin uğradıkları yerlere bakalım!..

Anadolu Ajansı'nın 25 Ocak 2011'de Budapeşte'den verdiği habere göre, Macaristan Cumhurbaşkanı Pal Schmitt, İspanyol ABC isimli günlük gazeteye verdiği demeçte "Türkler tarafından 150 yıl boyunca idare edilmemizi şans olarak tanımlıyorum." dedi. Schmitt, 1541-1686 yılları arasında Türkler tarafından idare edilen Macaristan için, "Ülkemiz Türkler değil de başka bir millet tarafından alınsaydı, dilimizi ve dinimizi değiştirmemizi isteyeceklerdi. Biz de asimile olacaktık. 150 yıl boyunca Macaristan, Türkler için stratejik bir yer oldu. Türk siyasetçilerle sık sık bir araya gelerek Türkiye'nin AB üyeliği hakkında uzun görüşmeler yaptım. Yaklaşık 100 milyonluk Müslüman bir ülkenin AB'ye alınması için zaman gerekiyor." ifadesini kullandı.

Bilindiği gibi Kanuni Sultan Süleyman 1541 yılında Budin'i fethetmiş, Budin 1686 yılına kadar tam 145 yıl boyunca, Macaristan'ın bazı yerleri ise 160 yıl boyunca Osmanlı hâkimiyeti altında kalmıştı...

Şimdi ise Gül Baba'mızdan sonra Orkide, Yasemin gibi çiçek isimleriyle kurulmuş eğitim yuvaları ve sosyal derneklerle insanlarımız buralarda hizmet vermek için gayret ediyorlar. Biz, yazımızı Temeşvarlı Gazi Âşık Hasan'ın Nazlı Budin'i konuşturan şiiri ile son verelim:

"Olmuş idim bir zaman ben sedd-i İslam'a kilid

Nice canlar din yolunda uğruma oldu şehid.

Tâ kıyamet haşroluncaya kesmezem Hak'dan ümid

Bir gün açıla baht-ı siyahım." der, Budin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dönen çarkların dişleri...

Abdullah Aymaz 2011.10.23

Türkiye'de olduğu gibi Avrupa'da da Ramazan iftarları oldu.

Bu münasebetle pek çok insanla karşılaşma ve tanışma imkânları doğdu. Bu münasebetle görüştüğüm bir Afgan akademisyenin, beni aydınlatan hatta şoke eden sözlerini aktarmaya çalışacağım:

"Rus işgalinden sonra Afgan mücâhitlerinin bir kısmı İran'ı bir kısmı Pakistan'ı seçti... Pakistan istihbaratına hulûl eden bazı Batılı güçler ince bir teknik ve taktik ile bu mücahitleri yedi parçaya ayırmayı ve birbirlerine düşürmeyi başardılar. Yani nüfuz alanı geniş olana daha çok yardım edeceğiz, diyerek onları bir rekabete soktular...

"Aynı sömürgeci güçler, Tâliban'ın da içine bir sponsor gibi sızmasını bildiler ve onları aşırı ve radikal bir çizgiye getirdiler. Bir zamanlar Hâricilerin tavrı gibi önüne geleni, bidat, küfür ve münafıklıkla damgalamaya başladılar. İşin garibi, haram olan uyuşturucunun ham maddesi haşhaşın yetiştiricisi oldular. İddiaları da 'Biz bunu, bize kötülük yapan Batılılara satıp onları zehirliyoruz.' oldu. Böyle bir mazeret ne kadar doğru... Batılı da, bâtıl da olsa, size zulüm de etmiş olsalar, onların gençliğini zehirlemeye, uyuşturmaya İslamiyet izin verir mi? Uyuşturucuya bulaşmış gençlerin perişanlığını görünce içiniz parçalanır. Kimin çocuğu olurlarsa olsunlar. Allah onları insan yaratmış... Siz, usûlüne uygun, aklî-mantikî olarak İslâm'ın güzellikleri adına onlara ne anlattınız ki? Onlara karşı insanlık ve Müslümanlık vazifenizi yaptınız mı? Bu nasıl bir İslâmî anlayıştır?. Ayrıca gidin bakalım sizin ürettiğiniz uyuşturucuyu başka kimler kullanıyor? Orta Asya cumhuriyetlerindeki ve diğer İslam ülkelerindeki gençlerin uyuşturucuya bulaşanlarını bir inceleyin bakalım. Uyuşturucu parası için hırsızlıktan tutun da namusunu satmaya varıncaya kadar ne kadar insanlık dışı kötülüklere hatta vahşetlere bulaşan gençleri bir düşünün de bu mazeretin ne kadar boş olduğunu bir anlayın... Ama kime anlatacaksın? Sen bunları söyleyip vazgeçirmeye çalışsan, karşıdaki 'Sen sanki molladan daha mı iyi bileceksin?' diye karşılık veriyor. Peki bunların beynine bu İslâm'a zıt telkinleri kim soktu dersiniz? İşte içlerine hulûl edenler... Evet şaka değil, oradaki uyuşturucu pastası 50 MİLYAR DOLAR!.."

Ben bunları dinlerken, 1997'de Batılı bir profesörün bana koltuğunun altındaki dosyayı göstererek "Beş senedir, Taliban üzerine çalışıyordum, artık şimdi Taliban üzerine ders veriyorum!.. dediğini hatırladım. Ben o zaman Taliban'ı yeni duymuştum. Gazeteye döndüğümde o zaman Dış Haberler'in başında bulunan Ezher'de okumuş İslam dünyasındaki oluşumları ve gelişmeleri çok iyi bilen bir yazarımıza "Siz Taliban'ı ne zamandan beri tanıyorsunuz?" diye sormuştum da o, "Henüz bir senedir tanıyorum." demişti. O zaman hayıflanarak "Bak, elin adamı beş senedir Taliban'ı takip ediyormuş, bizim dünyadan haberimiz yok!.. Biz uyuyoruz!.." demiştim.

Bizim mutlaka çağımızla hesaplaşmamız, yüzleşmemiz, çağımızı kavramamız, dönen çarkları ve dolapları bilmemiz gerekiyor. Yoksa onların dişleri arasında -Allah korusun- ezilip gidebiliriz.

Evet Müslümanların, cehalet, fakirlik ve tefrika derdinden; eğitim, say u gayret ve ittifak ile kurtulmaları gerekiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Takvayı yanlış anlamak

Abdullah Aymaz 2011.10.24

Bir önceki yazımda bir iftarda tanıştığımız Afganistanlı akademisyenin sözlerini aktarmaya devam edelim:

"Tarih boyunca bütün imparatorlukların ve başlarında bulunan cihangirlerin yolu bir şekilde Afganistan'a düşmüştür. Çünkü coğrafik olarak dünyanın en stratejik bir bölgesinde bulunmaktadır. Sadece Osmanlılar gelmemiştir. Çünkü bir İslam ülkesidir, diyerek, Afganistan'a girmemiş ve işgal etmemişlerdir. Üstelik dost yaşamışlardır.

"Evet 50 MİLYARLIK UYUŞTURUCU pastası yanında, Türkmen gazı da oradan geçiyor. Üç (milyar değil) milyon değerinde altın rezervi var... Bakır dağları mevcut... Yer altında petrol ve doğalgaz bekliyor. Yeni teknolojide önemi büyük hırsları celbediyor...

"Biliyorsunuz daha önce Afgan mücahitlerden Şah Mesud elmas, zümrüt ve yakut çıkarıp Fransa'ya gönderiyordu... Onu, kendisiyle röportaja giden bir gazetecinin hiç farkına varmadan kamerasının içine yerleştirilen bir bomba ile, gazeteciyle beraber berhava edip öldürdüler...

"Pakistan istihbaratının içine hulûl edip Afgan mücahitlerini yedi parçaya bölenler onları nasıl bir duruma düşürdüler bir düşünelim... Hepsi birden Kâbil'e girip birer tepeyi tuttu... Hikmetyar 'İmam Kureş'tendir' prensibine dayanarak, 'Nasıl Araplar içinde Kureş, halife, lider olmaya layık ise biz de Afganistan'da Kureşliler gibiyiz...' dedi. Herkesi tefrika derdine düşürdüler. Başladılar tepelerden birbirlerine top mermisi, roket atmaya, Kâbil'i tahrip ettiler. Halbuki Ruslar, kalıcı olmayı düşündükleri için şehri tahrip etmemişlerdi... Arkadan plan işledi... Sıra Taliban'a geldi... Onlar da aşırılıkları ile halkı bezdirdiler. İnsanlar onlardan kurtulmak için artık kim gelirse gelsin noktasına geldiler. Yani sizin 1980 ihtilalcileri gibi, işgal için şartların olgunlaşmasını beklediler sadece...

"İşte şimdi bu tefrika derdi bizleri ne hale düşürdü görmek için, Paris'te ve diğer Batı ülkelerinde doktorasını yapmış beş-altı dil bilen insanların sokaklarda hamallık yapmaktan başka yapacak işlerinin kalmadığına bakmak yeterli olacaktır.

"Şu anda bütün dünyanın hırsları Afganistan'da çarpışıyor. Büyük devletlerin hepsi de nüfuz peşinde... Afganistan meselesi bitmez. Bitmesi için bütün büyük devletlerin bir masaya oturup anlaşarak meseleyi bitirmesi lâzımdır... Ülke insanların hatta Müslüman dünyanın kontrolünden çıkmış bir meseledir bu..."

Bu Afgan akademisyenin tesbitlerinden sonra bir Müslüman olarak kendimize dönerek, bir muhasebe ve durum muhakemesi yapacak olursak; acaba biz "takva" ve "ittika"dan tam olarak anlıyor muyuz? Evet günahlardan, kötülüklerden korunmayı bir alışkanlık ve tabiatımızın bir yanı hâline getirmek ve böylece cehennemden korunmak bizim için ne kadar önemliyse, çağını yakalamak, çağın teknik ve teknolojisini elde etmek ve böylece cehalet cehennemine düşmemek de o kadar önemli... Eğer böyle bir cehenneme düşersen, seni senden ilmen, fennen güçlü olanlar ezer geçerler. Sen sadece onlar için bir sömürge olursun... Hadiste işaret edildiği gibi, sofralarınıza oturur, elinizden her şeyi alır, hatta ağzınızdan lokmalarınızı bile çıkarıp alırlar...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hurmalı'nın Mektupçu'daki evi

Abdullah Aymaz 2011.10.30

Aksiyon dergisinde, Ahmet Taşgetiren Bey'in "Gönlümce" köşesinden "Niğdeliler" başlıklı yazısını okuyordum. Yazıda geçen Hüseyin Hurmalı ismi beni aldı 1971'e götürdü.

Hapisten yeni tahliye olmuştuk, 54 kişilik dava İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi'nde devam ediyordu. Yüksek İslâm Enstitüsü'nde son sınıfa geçmiştik. Ev arıyorduk. Güzelyalı Mektupçu Caddesi'nde uygun bir ev bulduk. Ev sahibi yaşlı zat bizi uygun buldu. Oturup sohbet ettik. Fakat komşu evler öğrenci olmaz deyince, müdafaa etti "Efendi çocuklar" dedi. Hüseyin Hurmalı'nın babasının da desteğiyle evi bize verdi. İşte o yaşlı zat Hüseyin'in dedesiydi... Sonra Hüseyin'in amcası Şükrü Bey'le de tanıştık. Zaten dayısı arkadaşımızdı...

Şimdi Hüseyin'in sesi Amerika'dan geliyor. Hem de hizmet gönüllüsü olarak.

Ahmet Taşgetiren Bey diyor ki: "Anadolu Kültürleri ve Yemek Festivali için Los Angeles'taydım. (...) Orada öğrendim ki, 'Hizmet' hareketi içinde Niğde ayrı bir vaka olmuş. (...) Hizmetin benim 'Gönül iletişimi' diye niteleyebileceğim ayağı, Amerika'dan veya başka ülkelerden insanlar-gruplar götürüyor Türkiye'ye... Siyasetçi, bilim adamı, hatta din adamı... Kadın, erkek.. Bunların kendi dini alâkaları var, felsefi düşünceleri var. (...) Bir gün, Niğde'deki 'Gönüllü evler'inde misafir ediliyor bu gruplar... Diyor ki Hüseyin Hurmalı Bey, 'Bu gezilerin etkili kısmı Niğde evleri'nde yaşananlar oluyor. (Ve devam ediyor:) orada 'Gerçek bizi görüyorlar. Söylemden yalıtılmış, yapmacıka asla imkân vermeyen hayatın içinde, kadınıımız, erkeğimiz, ailemiz, çocuklarımızla bizi, yani Türkiyeli Müslüman bir aileyi, onun insan ilişkilerini görüyorlar.' (...) Bu ilişkilerden, paylaşılması kaçınılmaz çarpıcı anekdotlar doğmuş tabii ki... Anlatıldı: Amerika'dan bir bilim adamı grubu. İçlerinde Yahudi var, Metodist var, başka din ve mezheb mensubu insanlar var. Hemen çoğu, sosyal bilimci. Gezi bitiyor, Niğde'den dönülüyor. Aracın içinde Yahudi bilim adamı yüksek sesle soruyor: '-Arkadaşlar' diyor, 'Bir soru soracağım. Herkes içinden geleni söylesin. İçimizde 'Lâ ilahe illallah'a inanmayan var mı?' Kendisi devam ediyor. 'İtiraf edelim ki, hepimiz Allah'ın bir olduğuna inanıyoruz.' Sonra devam ediyor: '-Daha zor bir sorum var. Gerçeği söyleyelim, içimizde Muhammed'in peygamber olduğuna inanmayan var mı? Biliyoruz ki, o bir peygamber. Öyleyse Müslümanlardan farkımız ne? Hepimiz Müslüman değil miyiz? Nasıl bir olay bu? Ne oluyor? Niğde'de tabii ki, bir 'Din sohbeti' yapılmıyor. Ya da özel bir din sohbeti yapılmıyor. Zaten gönüllü ailelerin, din üzerine öyle derinlemesine tartışma yapacak birikimleri de bulunmuyor. Onlar sade Müslümanlar diye tanımlanabilecek insanlar. Din orada, gönüllü ailelerin insan ilişkilerine derûnî bir tarzda nüfuz etmiş. Hayat haline gelmiş. Muhtemel ki, yani öyle düşünüyorum, bir yandan da 'kuşku'yu terk etmeyen ve bu gezilerin maksadını sorgulamaktan vazgeçmeyen o insanlar, gördükleri insanların hayatına derinlemesine nüfuz etmiş 'dini' görüyorlar. (...) Belki birilerimiz, bunu yadırgıyor. 'Bunca çaba sırf bir 'Diyalog için mi?' sorusunu soruyoruz. Onlar da 'Evet sırf gönüllere ulaşmak için' diyorlar. Benim anladığım şu: Onlar, 'Gönüllerin en saf hâline, en şartlanmaz, en samimi, en önyargısız hâline ulaşalım. Orası kalb dediğimiz şeydir. Hele bir önyargılar gitsin, Kalbler öne çıksın. Kalblerde ne olacağına kim hükmedebilir ki? Kalblerin sahibi kim ki?' diyorlar."

Ben yine başa, Hüseyin Hurmalı'nın Mektupçu'daki evine dönüyorum... Çünkü o ev, Kestane Pazarı'ndaki Tahta Kulübe'den sonraki evlerden biriydi. Hüseyin de o evin çocuklarındandı...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Allah'ın sadık kulu

Abdullah Aymaz 2011.10.31

4 Kasım günü sinemalarda "Allah'ın Sadık Kulu" gösterime giriyor...

Bu çizgi film uzun bir çalışmanın meyvesi...

Muhteşem Devlet-i Âliye'nin yıkılıştan sonra, dünya çapında bir uyanışın merkezi olacak mübarek Anadolu'da yepyeni bir varoluş destanını yazılmasına kader karar vermişti.. Bu destanın nüveleri de Barla'da ekiliyordu.

Zâhire bakılırsa bir asra sığmayacak bir şahsiyet, yol geçmez ücrâ bir kasabaya hapsediliyordu... Orada çürüsün gitsin isteniliyordu. İnsanlar yanına yaklaşmasın diye de her türlü kara propagandalar yapılıyor, iftiralar iftiraları takip ediyordu. Ama sâfi kalpli Anadolu insanı, neyin ne olduğunu ve neyin niçin yapıldığını içten içe seziyordu.

Kur'an, karyelerin anası, dünyanın göz bebeği Mekke'de, kâinatın merkezi, kalbi ve kıblesi olan Kâbe'de, Kâbe ile ikiz bir kalbe indiği gibi... Onun çağları aydınlatacak tefsiri de Barla'da yazılıyordu.

Evet Risale-i Nurlar, Kur'an'dan süzülüp sızarak, İstihracat-ı Kur'aniye, İlhamat-ı Kur'aniye, Sünihat-ı Kur'aniye ve İstinbâdât-ı Kur'aniye olarak elmas kalemlerle, kevser mürekkeplerle satırlara dökülüyor, oradan sadırlara, sinelere, gönüllere ve ruhlara aktarılacak müthiş bir uyanışa vesile oluyordu. Onu tanıyanlar Hızır çeşmesine koşar gibi aşk ve şevkle ona yöneliyor, ölmezlik sırrına ermişçesine bu âb-ı hayatı cihana yaymak için, her türlü tehlikeyi göze alarak gayret ediyor, âdeta çırpınıyorlardı...

Aslında Kur'an'ın bu nurlu tefsirlerine sadece ülkemizin insanları veya İslâm dünyası değil, bütün dünya muhtaçtı...

Evet cihanın barış ve selametinin sağlanması; İlâhî Mesaj Kur'an vahyinin mânâlarının, çağımıza göre yeni inmiş gibi kavranması; İslâmiyet'in de bizim mat ve partial anlayışımızı ortadan kaldırarak bir parlaklık ve güzellikte zuhur edip ortaya çıkması için, çağın sahibi yani Sâhibüzzaman ve Bediüzzaman olan Zât'ın saykalı ile hakikatların cilalanması gerekiyordu... Bu tecdidi yapacak Zât'ı, aslında inançlı bütün dünya materyalist anlayışla hesaplaşmak üzere bekliyordu. Kalb-i umumî ve vicdan-ı umumî, bin senelik sadmelerle yaralanmıştı, tedaviye ihtiyaç vardı. Dağlar büyüklüğünde taşlarla inşa edilecek, İslâmiyet'i de içine alan bir kaleye ihtiyaç vardı. Burada, inkârcı her saldırıya karşı, imanlar korunacak, yaralara merhemler sürülecek, kalbî hayat açısından büyük inkişafalar sağlanacaktı. Adeta, Zülkarneyn Aleyhisselam'ın Seddi gibi, inkâr-ı ulûhiyete karşı bir set inşâ edilecekti...

İşte "Allah'ın Sadık Kulu"nun Barla hayatında bu destan anlatılmaya çalışılıyor...

Düşünün, 1927 Mart'ında Bediüzzaman Hazretleri Barla'ya bir suçlu gibi jandarma nezaretinde getiriliyor. Ama bir nevi muhâcir... Onun için tevafuk olarak ilk Muhâcir Hafız Ahmed Efendi'ye misafir ediliyor. Muhâcir Ahmed Efendi bir anda Ensar'a dönüşüyor. Çünkü evinin küçük odasında kalan misafirin gece geç vakit evrad ve ezkâr okuyuşundan ev ihtizaza geliyor. Artık zikir duvarlara sirayet ediyor... Hemen o gece başlarına bir devlet kuşunun konduğunu fark ediyorlar...

Zaman zaman siyahtan kırmızıya dönen mürekkepler, dünya dillerinden kelimeler fethederek gelişen olgun ve dolgun Türkçemizle Kur'an'ın çağları tenvir eden mânaları yazılıyor... Bu husus bizler için ne büyük şeref... Daha önceki asırlarda Kur'an'ı ve İslâm'ı dünyaya anlatan İmam-ı Gazalî, İmam-ı Rabbanî ve Mevlânâ Celaleddin gibi müceddit ve büyüklerimizin kitapları ya Arapça veya Farsça olarak yazılmıştı. Halbuki Risale-i Nurlar Türkçe yazılıyor... Türkçemiz dünya dili oluyor böyle bir bereketle...

Bu ihtişamlı destanın fidan halinden ulu çınar haline geçiş hikâyesini gözler önüne seren bu filmi haydin hep beraber seyretmeye gidelim de gişe rekorları nasıl kırılmış dünyaya gösterelim...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tahta kulübe

Abdullah Aymaz 2011.11.06

Büyük hakikatler, mütevazı görünümlü, sade ve nazik mekânlardan zuhur etmiştir. Vahyin ilk durağı Ğâr-i Hirâ... İmparatorluğu sarsacak düşüncenin çimlendiği demlendiği yer bir mağara... Evet Ashab-ı Kehf'e muhkem bir yuva...

Bir de tahta kulübe var hesapta... Kulübe deyince yine de bölümleri varmış gibi gelir insanın aklına... Hiç de öyle değil... Hatta bir gün mekân içindeki Mekîn, dedi ki bana: "Burası küçük bir oda... Tek yuva... Sûret bulunan yere melek girmez biliyorsun... Al bunları da bak çâresine. Benim koyacak başka yerim de yok."

Bana iki albüm verdi, hatıra resimlerle dolu... Çocuk aklımla, herhalde bunlar meleklerin girmemesine sebep olarak bereketi inkıtaa uğratacak uğursuz şeyler diye düşündüm, cebimdeki fotoğraflarımı da aralarına katarak yurdun mutfağında yamak olarak çalışan amcaya gidip hepsini teslim ettim. O da kalbinde al-kul olmayan temiz sâfi bir insandı... "Bunları sana hocamız mı verdi? Öyle mi söyledi?" diyerek aldığı gibi gürül gürül yanan kazanın ateşinin içine fırlatıverdi!...

Sonra aklım başıma gelince, "Allah! Allah! ben ne yaptım" diye düşünmeye başladım. Onları alıp kalınan mekânın dışındaki kitap dolabımızın içine niye saklamadım, niye korumadım, diye hep hayıflanıp durdum... Hâlâ hayıflanırım..."

Yine bir gece teheccüt veya pazartesi, perşembe orucu için kalkmış, caminin avlusunda tahta kulübenin önündeydik, birden Kemeraltı Camii'nin müezzini Hayri Bey geldi. "Ben Hocamızla görüşmek istiyorum." dedi. "Hayri ağabey sen birazdan sabah ezanı okuyacaksın, bu saatte acelen ne?" diye sordum. "Caminin meşrutasındaydım, Efendimiz (sas) temessül etti, selâm söyledi, onu söylemeye geldim." dedi...

Evet işte o tahta kulübeden küçük bir hatıra.

Şimdi ben bunları niçin ve ne münasebetle yazıyorum, onu anlatayım... Geçenlerde bir kadim dostum bana zarf içinde bir mektup verdi. Moritanya'ya gidince oradaki yüz akımız eğitim gönüllüsü adanmışlardan bir grup evladımız vermişler. "Eğer bir imkân bulursanız bu mektubu Tahta Kulübenin Mukîmi'ne verirsiniz." demişler. O da bana verdi. Zaten açık gelen bu mektuba merakımdan şöyle bir göz gezdirdim, aynen şunları söylüyorlardı:

"Saygıdeğer Hocamız, Moritanya'da oluşan sulh adacıkları artık her geçen gün büyüyor. Öğrencilerimiz, buranın halkı, arkadaşlarımız manevî açıdan o kadar temizler ki, onlar karşısında kendimizi eksik görüyor ve

dualarınızı bekliyoruz. 'Tahta Kulübe' adını verdiğimiz bir evimiz var... Bir zamanlar her şeyi bıraktığınız, samimiyet ve uhuvveti paylaştığınız kulübeniz gibi Moritanya'da da bir tahta kulübe var... O ilki, Kestane Pazarı'nda, kuytu yerlerde gizli kalmadı. O manevî anlarınızı paylaştığınız Tahta Kulübe'nin canlılığını buralarda bizler de taşımaya çalışıyoruz. İnşallah hakkını verimiz.. Selâm ve hürmetler..."

Mingayri hakkın aktarmaya çalıştığım şu güzel ifadeler, beni kırk beş sene önceki talebelik ve çocukluk yıllarıma götürdü. Gerçekten neydi o günler!.. O müthiş sâfiyet... Hey gidi günler heey!..

NOT: Babamın vefatı vesilesiyle başsağlığı dileyen, bizzat ilgilenen, taziyelerini ileten sevgili okurlarımıza ve dostlarımıza teşekkür ederim. Okur ve dostlarımin mübarek Kurban Bayramı'nı tebrik eder, Cenab-ı Hakk'tan âlem-i İslam ve insanlık için hayırlara vesile olmasını dilerim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Radyo Cihan

Abdullah Aymaz 2011.11.07

Çoktandır uğramak istediğim Radyo Cihan'ı nihayet ziyaret edebildim. Uzun zamandır arzulanan ve beklenen bir hizmet veriyor. Evlerinde, işyerlerinde, yolda-belde pek çok insan Radyo Cihan'ı dinliyor. Radyo Cihan'a pek çok takdir, teşekkür ve dua mesajı gelmiş.. Onlardan bazılarını aktarmak istiyorum.

"Arabada geçirdiğimiz vakit boşa gitmiyor. Rabb'im hizmetinizi daim eylesin. Lütfen bu yayın akışını değiştirmeyin... Çok güzel böyle..."

"Böyle bir radyoya hepimizin ihtiyacı vardı gerçekten... Çeşitli günah ortamlarında ve imkânsızlıklarda bu radyo da bizim kalkanlarımızdan biri olacak."

"Ne olur Allah aşkına, Rasûl'ünün hatırına, ne sebep olursa olsun, bu keyfiyet çizgisinden zerre kadar taviz vermeyin."

"Bütün emeği geçenlerden Allah râzı olsun. Şu an sizleri, Uganda'dan Afrika'nın incisinden dinliyoruz. Çok teşekkürler."

"1999'da kaset furyası başladığında 17 yaşındaydım, Fethullah Gülen Hocaefendi için hep içimden 'Hayır bu insan yanlış birisi olamaz, hep samimiyet, hep samimiyet, hep muhabbet olmuştur.' dedim. Her ne kadar hayat tarzım, onun çevresine uymasa da hep içimden saygı duyduğum ve Türkiye'de tek inandığım insan olmuştur. Onun hep Peygamberimiz'in yaşadığı sıkıntıların benzerini yaşadığını düşünüyor ama onu bir gün Türk milletinin anlayacağına ve hayırla anacağına inanıyorum. Pek çok şeyi ben onun vaazlarından öğrendim. Peygamberim'i daha iyi tanıdım. Kur'an'a ve dinime ilgim onunla arttı. Şu an 30 yaşındayım. Yaklaşık altı aydır namazlarımı kılmaya çalışıyorum. Hatta kazalarımı kılmaya çalışıyorum. Bunda Hocaefendi'nin sohbetlerinin, samimi sözlerinin çok etkisi oldu. Allah ondan râzı olsun."

"Sizler radyo kurmamışsınız, bir üniversite kurmuşsunuz. Eğitim ve öğretim adına hareket eden yerin adı başka ne olabilir? Teşekkürümüz, yapılan bu hizmetin karşılığı olamaz. Hürmetlerim ve saygılarım sizlerle."

"Avustralya'dan dinliyorum radyonuzu. Düşünebiliyor musunuz nasıl bir nimettir... Bu nimetin şükrünü nasıl edâ edelim? Bu işin altına gözleri kapalı girenlere hangi sözlerle teşekkürlerimizi sunalım bilemiyorum. Dualarımız sizlerle.. Rabb'im ebeden ve daima sizlerden râzı olsun."

"Sizleri, Utah'tan (ABD) ailecek dinliyoruz. İçerikten memnunuz. Allah devamına muvaffak eylesin."

"Ben inşaat işçisiyim. Akşama kadar duvar örerken, hep zamanımı nasıl değerlendireyim diye düşünürdüm. Tâ ki sizi bulana kadar... Allah ebeden râzı olsun."

"Almanya'da Radyo Cihan, cep telefonlarından dinlenebilen 1000 radyo kanalı arasında dördüncü sırada.. Saygılarımla."

"Yaklaşık beş yıldır, Risale-i Nur okumaktayım. Ama Fethullah Gülen Hocaefendi ile ilgili çok fikir sahibi değildim. Türk okullarını, hep takip eder, bu anlamda kendisini önderlik ettiği için takdir ederdim. Bu kadar... Yaklaşık nisan ayının başından beri radyolarımıza bir frekans düştü (105.2). Aman Allah'ım nasıl bir eksiklikmiş Fethullah Gülen Hocaefendi'nin sohbetlerinden nasiplenmemek... Benim dünyamda Peygamber Efendimiz'in hayatındaki ayrıntılar eksikti. Büyük bir muhabbetle, aşkla şevkle dinliyorum sohbetleri. Günümüzün sorunlarına, Peygamber Efendimiz'in hayatı ile bir arada bakabiliyorum. Radyo dinleyebilmek için telefonumu değiştirdim ve radyosu olan bir telefon aldım. Ne kadar büyük bir sevaba girdiniz, bir bilseniz. Allah emek verenlerden de, vesile olanlardan da râzı olsun. Hep dualarımdasınız. (...) Şirketimizin gün içinde yollarda olan şoförleri, yakın çalışma arkadaşlarım ve aileleri, eşimin işyerindeki farklı cemaatlara mensup arkadaşları da dinliyorlarmış. Allah onun yâr ve yardımcısı olsun. Allah hepinizden râzı olsun."

"Batakılıkta batan bana, can simidi oldu bu frekans."

"Bitmeyen şarkı işte bu. (...) Şimdi bütün cihanda terennüm ediliyor."

"Ne kadar teşekkür etsem az. Çok zamandır eksik olan bir şeyi başardınız. Bize, bu öteleri çağrıştıran ses ve soluğu ulaştırdınız."

"Hollanda Rotterdam'dan selamlar. Artık bizim ev de duyuyor bu sesi."

"Allah emeği geçen herkesten râzı olsun. İnternet üzerinden Sudan'dan dinliyoruz. Bu sesi çok özlemişiz."

"Benim babam namaz filan kılmazdı. Ama şimdi 11 saat Radyo Cihan'dan hocamızı dinliyor. Beş vakit namaza başladı. Her vakitten sonra kaza namazı da kılıyor. Allah'a hamd olsun."

"Endonezya'dan binlerce selâm... Radyo Cihan ekibi yüreğinize sağlık."

"Bu sesi Brezilya'da dinliyorum... Ezan, Kur'an hasretini buradan gideriyorum. Allah emeği geçen herkesten râzı olsun."

"Moskova'dan sevgilerle."

"Bu tam bir sadaka-i câriyedir. Herkes buna ortak olsun."

"Haiti'de bizi yalnız bırakmayan, ülkemizin soluklarını bize, buralarda hissettiren Radyo Cihan'a sonsuz teşekkürler. Allah yâr ve yardımcınız olsun."

Cenab-ı Hak hepinizden râzı olsun, ırmaklar gibi çağlayacak görüntülüsünü de bizlere nasip etsin...

(www.radyocihan.com.tr) (105.2)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Puşkin'in dediği gibi

Abdullah Aymaz 2011.11.13

Arkadaşımız Salih Beşir Bey anlatıyor:

Belarus'tan aralarında dünyaca ünlü sosyologların da bulunduğu 10 kişilik bir akademisyen grubu Türkiye'yi ziyaret etti. Biz de kendilerine hem İstanbul'un tarihî ve turistik yerlerini gezdirdik hem de dünya çapında yapılan eğitim ve diyalog çalışmalarının arkasındaki insanlarla tanıştırdık.

İstanbul'daki son akşam kendilerini bir talebe yurdunun mütevelli heyetiyle tanıştırdık. Mütevelli heyeti sayıları 15-20 kadar olan orta halli esnaflardan oluşuyordu. Derken mütevelli toplantısı başladı. Heyet başkanı gündemlerini işlerken bir arkadaşımız da konuşulanları Rusçaya çevirerek misafirlere aktarıyordu. Misafirler duyduklarına inanmıyor ve hayretler içerisinde yeni yeni sorular soruyordu. Mütevelli heyetinin o haftaki gündemleri şöyleydi ve şunları konuşuyorlardı: "Somali için şu ana kadar neler yaptık, daha ne yapabiliriz? Yurtta kalan talebelerin aylık ihtiyaç listesi şunlardır, herkes çevresinden bu ihtiyaçların karşılanması için gerekeni yapsın. Yurdun kapasitesi doldu, bir kısım talebe açıkta kaldı. Onlar için ne yapabiliriz? Kurban Bayramı geliyor. Geçen yıllar Mozambik ve Uganda'ya kurbanlarımızı göndermiştik. Bu yıl Nijerya'ya gönderelim. Şimdiden hazırlanmak gerek..."

Mütevelli heyetinin gündemleri Belaruslu akademisyenlerde büyük bir şaşkınlığa sebep oldu. Her biri art arda söz alarak şaşkınlıklarını ve memnuniyetlerini dile getirdiler. İlk söz Belarus Bilimler Akademisi Üyesi Prof. Dr. Babasov Yevgeni Mihailoviç'ten geldi. "Rusya'nın tarihinde Aleksandr Sergeyeviç Puşkin diye biri vardır, herkes ondan mutlaka bir şeyler ezbere bilir." diyen Prof. Mihailoviç sözlerine şöyle devam etti: "Puşkin der ki 'Ne güzel bizim beraberliğimiz, ne güzel muhabbetimiz.' Ben bunu değiştirip diyorum ki: Ne güzel sizin beraberliğiniz, ne güzel sizin muhabbetiniz. Hepinizi tebrik ediyorum."

Arkasından söz alan Prof. Dr. Yelsikof Albert Nikolayeviç şöyle konuştu: "Benim üç günlük gezim esnasında Türklere ve Müslümanlığa bakışım çok değişti. Ruslarla Müslümanlar yıllarca savaştı. Doğuya bizim bakışımız hep olumsuz olmuştur. Hatta bir Rus şair İran'da öldürüldü ve biz hâlâ gençliğe onu anlatırız. Ama ben sizleri tanıdıktan sonra ne kadar yanlış yaptığımızı anladım ve İslâm'a bakışım değişti. Meğer İslâmiyet insanlık değerlerini yükselten bir dinmiş. Döndüğümde daha neler neler yazacağım."

Oldukça samimi bir konuşma yapan Prof. Dr. Majeyko Marina Aleksandrovna ise şunları söyledi: "Ben burada şoktayım, hayretle içerisindeyim. Bir grup insan hiç tanımadıkları insanların dertleri için gönüllü olarak bir araya gelmiş ve bir arayış içindeler. Ben sizin karşınızda saygıyla eğiliyorum. Bu fikirleri sizlere veren Fethullah Gülen'in karşısında da saygıyla eğiliyorum. Keşke Türkiye'de bir ailenin yanında bir ay kalsam, o evin işlerini yapsam ve aile yapınızı yakından tanısam diye düşünüyorum. Döndüğümde torunumu size vereceğim. Onu da Türkçe Olimpiyatları'na hazırlayın."

Doç. Dr. Burova Svetlana Nifikirovna sözlerine bir itirafla başladı: "Bu akşam buraya geldiğimizde çok yorgunduk. Bir gün içerisinde çok yer dolaştığımız fakat sizin yaptığınız bu fedakârlıkları görünce bütün yorgunluğumuzu unuttuk. Biz dün kendi aramızda Fethullah Gülen'in düşünceleri acaba ütopya mı diye

tartışmıştık. Fakat burada yapılanları görünce fikrimiz değişti. Beraberce yapacağımız çok şey olduğunu gördüm. Meğer Fethullah Gülen'in fikirleri çoktan toplumda yeni bir katman oluşturmuş bile."

Salih Beşir Bey'in tespitleri, hiçbir yoruma ihtiyaç hissettirmeyecek şekilde ortada.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Başını taşlara vurursun

Abdullah Aymaz 2011.11.14

Arkadaşlarla bir araya gelip geçmişi yâd ediyorduk.

Bir ağabeyimiz dedi ki:

Bizim ilkokula giderken bir öğretmenimiz vardı; Tahir Bey... Bizi, dört beş arkadaş derslerden sonra alıkoyar ve özel ilgilenirdi. Daha sonra ismini de değiştiren ve meşhur olan bu öğretmen bizi kafasında yetiştirmek istiyordu.

Merhum babam ise pazar pazar, köy köy dolaşıp, kumaş, bez vs. ticareti yapıyordu. Zamanında medreseye okumaya gitmiş ama resmen medreseler kapatılınca köyümüze dönmüştü. Onun Hacı Haşim ismindeki hocası da bir bezzaz gibi, köy köy dolaşıyor, ticareti perde yapıp talebelerini ziyaret ediyor, hatta dersler veriyordu. Bize de gelirdi. Babam ona çok hürmet ederdi. Bir gelişinde babam ona, "Ben bir radyo aldım, ama bazıları beni tenkit ederek bunun gavur icadı olduğunu söylüyorlar." dedi. O da, "Getir bakayım radyoyu." dedi. Getirince de Kahire Radyosu'nu açtı ve okunan Kur'an'ı dinletti. Ağlayarak "Evladım ben Kur'an'ı pek iyi bilmem. Anladığım kadarıyla Allah'ın sonsuz nimetlerinden ve bizim nankörlüğümüzden bahsediyor. (Muhtemelen Rahman Sûresi okunmuştu.) Ben buna ağlıyorum. Eğer sen Kur'an'ı tam anlarsan başını taşlara vurursun." dedi. Babam da "Söz veriyorum hiç olmazsa dört oğlumdan birisini Kur'an kursuna vereceğim." dedi...

O Tahir Bey, başöğretmendi. Köyümüze bir de Ali Fehmi Irmak isminde bir öğretmen gelmişti. O dindardı ve Tahir Bey'in bizimle ilgilendiğini biliyordu. Bir cuma günü ezan okunurken beni ona gönderdi ve "Git Tahir Bey'i cumaya davet et." dedi. Ben de gidip kapısını çalarak cumaya davet ettim. Kapıyı yüzüme çarparak "Git ulan!.. Ne cuması!.." dedi. Ben yıkılmıştım. Ağlayarak Ali Irmak hocama doğru gittim. O cebinden mendilini çıkarıp gözyaşlarımı sildi, beni teselli ederek "Gel beraber cumaya camiye gidelim." dedi. Artık ben ruhen Tahir Bey'den kopmuştum. Zaten Ali Irmak Bey bana bu durumu göstermek için yapmıştı... Çünkü emekli olduktan sonra onu Nazilli'de ziyaret ederek elini öptüm... O zaman anladım.

1956'da ilkokulu bitirdim, ama bir türlü peşimi bırakmıyordu. Üç gün evimizden çıkmadı. Babamı ikna edip beni köy enstitüsüne kendi arkadaşlarına teslim etmek istiyordu. Babam, "Ben söz verdim, oğlum Mehmet Ali'yi Kur'an kursuna vereceğim. Ben sözümünden dönmem!" diyerek onu başımızdan savdı...

Bir Türkmen köyünde fedakar bir hocaların kursunda okumaya başladık. Bir yurt teşkilatı yoktu. Yataklarımızı evimizden götürmüştük. Yiyeceklerimizi de. Ama köylüler evlerini, sofralarını bizlere açmışlardı... Oradan Denizli'ye okumaya gittim.

İlk hafızlığa başlayacağım zaman, şöyle bir Kur'an'a baktım. "Bu kocaman kitap benim kafama nasıl girer diye ümitsizliğe kapılıp ağlamaya başladım. Hocam "Bak, korkma bu çok kolay olacak. Sen git bir sayfa ezberle." diye bir yer gösterdi. Ben de onu hemen ezberleyip geldim. "Gördün mü çok kolay. Zaten bu birden olmayacak; böyle sayfa sayfa... Hiç korkma muvaffak olacaksın." dedi. Moralim düzeldi, kendime güvenim geldi. Askerden sonra İzmir'de Türk Ocağı'nda "Yoldaki İşaretler" seminerine gitmiştim. Orada tanıdığım Hocaefendi'den dokuz ay özel ders aldım ama 9 sene kadar feyiz almış oldum.

İşte 1967'den bugüne elhamdülillah devam ediyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tedbir dersi

Abdullah Aymaz 2011.11.20

Yâsin Sûresi üzerine yazılmış olan Hammâmî tefsirinde ashab-ı Karye'ye (Antakya halkına) gönderilen elçiler hakkında özetle deniliyor ki:

Her kavme bir elçi gönderildiği gibi Antakya'ya da iki elçi gönderilmişti. Bunlar Hz. İsa Aleyhisselam'ın havarileri idi. Şehre yaklaştıklarında koyun otlatan Habib-i Neccar ile karşılaştılar. Onu putları bırakmaya ve Allah'a ibadete davet ettiler. O, onlardan bir hârika istedi. Onlar ya hastalığı iyileşmeyen oğlunun veyahut kendi görmeyen gözlerinin dua ile Allah'ın şifa vermesiyle iyileşmesini sağladılar. O da imana geldi. Bu mesele duyulunca onlara müracaat edenler çoğaldı.

Antakya'da Natıhıs isimli büyük bir hükümdar vardı, puta tapıyordu. Onlar bununla görüşüp doğrudan tebliğ yapmak istediler. Kendisine ulaşamayınca hükümdarın sahraya çıktığı bir günde, onun işiteceği bir şekilde yüksek sesle tekbir getirmeye başladılar. Bunlara sinirlenen hükümdar, bunları yakalatıp hapse attırdı ve her gün bunlara yüzer sopa vurularak işkence yapılmasını emretti.

Bunun üzerine Hz. İsa Aleyhisselam, havarilerinin büyüğü Şem'ün-ı Safâ'yı gönderdi. Şem'ün-ı Safâ Antakya'ya varınca kendisinin kim olduğunu tanıtmadan, bir miktar ekmek alarak arkadaşlarının bulunduğu hapishaneye gitti. "Ben ekmekleri, içeridekilere dağıtmak istiyorum." diyerek görevlilerden izin istedi. İçeri girince arkadaşlarıyla da görüştü. Onlardan bu duruma nasıl düştüklerini sordu. Meseleyi anlayınca onlara dedi ki: "Siz tebliğ işini aceleye getirmişsiniz. Bu böyle olmaz. Mesela gençliğinde çocuk doğurmamış bir kadın düşünelim. Bu kadın ihtiyarlayınca bir çocuğu olsa, onun büyüdüğünü görmek için, hiç durmadan o küçük çocuğa mama yerine ekmek yedirse ne olur? Haliyle o ekmekler midesine oturur. İşte sizinki böyle birisinin haline benziyor. Bilmez misiniz, acele şeytandandır, ihtiyat ve teennî ile hareket etmek de Allah'tandır."

Şem'ün-ı Safâ, daha sonra hapishaneden çıktı ve hükümdara yaklaşma planı yaptı. Önce onun yakınları ile arkadaşlık kurdu. Sonra onlar onu hükümdarla tanıştırdılar. Şem'ün bilge şahsiyeti ve sohbetleriyle hükümdarın gönlünü kazandı. Samimiyeti iyice ilerlettikten sonra Şem'ün, bir gün hapistekilerden söz edip hükümdara "Hiç onlarla konuşmayı düşünmüş müydünüz?" diye sordu. Hükümdar, onların kendisinin canını sıktıkları için böyle davrandığını söyledi. Şem'ün, onlarla görüşmeye ikna edince onları hapisten çıkarıp görüştü...

Bu husus Hammâmî tefsirinde çok uzun anlatılmakta ve âyetlerin izahları yapılmaktadır.

Antakya'daki Habîb-i Neccar Câmîi'nde bu zatların kabirleri bulunmaktadır. Hristiyan dünya, bu meseleyi bilmemektedir. Onları çoğunun, Müslümanların Hz. İsa Aleyhisselam'a ve havarilerine karşı saygı ve sevgilerinden haberleri yoktur. Eğer bilseler çoklarının gönlünde Kur'an'a ve İslâmiyet'e karşı büyük bir sevgi belirecek, bakış açılarını tamamen değiştirecektir. Onun için bu konuların başta İngilizce olmak üzere çeşitli dillere çevrilip broşür haline getirilmesi gerekmektedir. Başta Kültür Bakanlığı'mız olarak Antakya Valiliği ve Belediye Başkanlığı, bu mesele üzerine eğilmelidir. Bu hususta kitap yazmış olan ve halen çalışmalarını derinleştirmekte olduğunu bildiğim Muammer Türk Bey ile temasa geçilebilir.

Ayrıca diyalog gayretleriyle dünya çapında programlar yapmış olan Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'mız da meseleye sahip çıkabilir. Avrupa'dan ve Amerika'dan binlerce hem de sazı sözü dinlenen insanın kendilerini ziyarete geldiğini biliyoruz. Bu insanlara hem Antakya'mız tanıtılmış olur hem de bizim Hz. İsa Aleyhisselam ve havariler hakkındaki temiz ve güzel duygularımız onlara anlatılmış olur...

Not: Muammer Türk Tel: 0535 210 92 77, e-mail: mturk60@yahoo.com

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Dua edilecek rahatsız etmeyin

Abdullah Aymaz 2011.11.21

Uğradığım yerlerde bana ulaşan bilgi kırıntılarının dahi zâyî olmasını istemediğim için, bildiklerimi parça parça da olsa sizlerle paylaşmak istiyorum...

Sidney'de Hasan Bey'in anlattıkları:

Avustralya'da Dandenong şehrinde Milli Park'a bir hafta sonra aile ile gezmeye gittik. Vakit geldiği için öğle namazını kılmak istedik. Bir mescit veya mabet olmayınca, parkın içindeki bir bahçede namaza durduk. O an etrafta hiç kimse yoktu. Namazdan sonra ağaçlar ve kuşlar da Cenab-ı Hakk'ın isimlerini duysunlar diye tesbihatı sesli olarak yaptık. Duamızı da yapıp bahçeden park yoluna doğru ilerlerken, tam yola çıkınca, şu levha ile karşılaştık: "Burada dua ediliyor, lütfen rahatsız etmeyin." Halbuki bu levha daha önce yoktu. Demek park görevlisi bizim namaz kılışımızı gördü ve tesbihatımızı işitti ki böyle bir saygıda bulundu. Doğrusu, bu incelikten ve saygıdan çok memnun olduk...

Avustralya'da 18 yaşındaki bir kızımız avize benzeri aydınlatma malzemeleri satan bir mağazada çalışmaya başlar. Bu mağaza, Avustralya'nın çeşitli yerlerinde de şubeleri bulunan en büyük mağaza zincirlerinden birisidir. Patron da orada bulunmaktadır. Bu Türk kızının hal ve hareketlerini takip eden patron, onun ahlâkını çok beğenir ve takdir eder. Kendisinin de 12-13 yaşlarında bir kızı vardır. Kızımıza rica ederek, "Sen çalışma... Ben sana ücretini yine vereceğim. Ama benim kızım ile beraber ol... Ben kızımın seninle beraber gezip dolaşmasını istiyorum." der.

Demek, güzel davranışlar da insanlara ders veriyor.

Abdül Celil Bey de şunları anlattı:

2000 yılında Avustralya'nın Adelaide şehrinde bulunurken, oraya İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gelen, Osmanlı hayranı Boşnak bir imam ile tanıştım... Yaşlı bir zattı. Müslüman bir hanım bulamam diye evlenmemiş

ve kendisini, Adelaide şehrinde 1856 yılında Afganlı deve sürücülerinin açmış oldukları dört minareli caminin hizmetine adanmış. 2000 Temmuz'unda Melbourne Işık Koleji'nin öğrencilerinden bir grup gelmişti. Onlarla bu camiye ziyarete gittiğimizde, o da kılmış olduğu öğle namazının duasını yapıyordu. Onları görünce çok sevindi. Beş on dakika ağlaması sürdü. Bir müddet konuşmadı. "Ben Osmanlı ruhu öldü sanıyordum. Ama sizi burada gördüm ya artık gam yemem!" dedi.

Bluestar Kültürlerarası Diyalog Merkezi, 9 Haziran akşamı ofisinde, Federal Parti Senatörü Kate Lundy onuruna akşam yemeği verdi. Müslüman toplumun liderleri, akademisyenler ve profesyonel meslek sahipleri de yemekte bulundular. Senatör Kate, "Müslüman Canberra toplumuyla ilk defa bu seviyede bir araya geliyorum. Sizlerle tanışmaktan onur duydum. Labor Parti olarak sizlere politikalarımızı anlatmak bizim vazifemizdir. Parti içerisinde şahsî olarak yapılan yanlışlarımız olabilir. Sizlerin sesinizi tam olarak duyuramayabiliriz. Bu konularda bize yardımcı olacağınızı umuyorum... Sizler sürekli sosyal ve kültürel haklarınızı savunmak için sizleri parlamentoda temsil eden milletvekilleriyle yazışınız ve gördüğünüz yanlışlıklarla ilgili endişelerinizi dile getiriniz. Sizlerin bu çeşit tavırlarınız çok tesirli olacaktır. Güzellikleri de ifade ediniz. Eğer olaylar karşısında gerekli tepkilerinizi mektupla, telefonla veya e-maile ifade etmezseniz sizin hakkınızı savunan insanları yalnız bırakmış olursunuz. Her halinizle sizler hakkında konuşan insanlara demokratik duruşunuzla ve ifadelerinizle yardımcı olunuz. Ben şahsen sizlerin ve toplumunuzun görüş ve düşüncelerinizi partim içinde seslendirmeye çalışacağım. Bu yemek benim ilk defa bulunduğum nezih bir ortam oldu. Bu bir araya gelmelerin artırılması gerekmektedir." dedi.

Evet, insanlar konuşa konuşa...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kazan Davası

Abdullah Aymaz 2011.11.27

Seneler önce kitapçı Şakir Ağabey şunları anlatmıştı: Bizim Kazancı Kenan, dokuzu erkek biri kız on kardeş...

Bir gün bir evin oğlu, bu kız kardeşi kalabalık bir akraba grubuyla istemeye gelmişler. Fakat Kenan'ın babası kazan ustası... Her zaman her fırsatta kazan sohbeti yapar. Yine, dünürcü gelenlere kazanları anlatmaya başlamış. Saat 12 olmuş o hâla kazandan bahsediyormuş. Oğlanın halası (veya teyzesi) "Amca biliyorsunuz ki, biz bu gece kızınızı istemek için geldik. Biraz kazan meselesine ara verip bu işi konuşsak." diyecek olmuş. Baba "O mühim değil, verdik gitti! Şimdi gelelim kazan meselesine!.." demiş...

İşte mesleğinin eri böyle olur. Dava erleri bundan ibret almalıdır. Şair Şâhide Hanım (Kemâl Ural ağabeyimizin kayınvâlideleri) hatıralarında diyor ki: "Afyon Mahkemesi'ni takip etmiştim. Hâkim, Bediüzzaman Hazretlerine, ismini, annesinin-babasının ismini, doğum yerini ve tarihini sorduktan sonra 'Mesleğiniz?' diye sormuştu. O, gayet yüksek sesle 'Mesleğimiz hizmet-i imaniye ve Kur'aniye' diye cevap verdi."

İşte bu hizmet hiç unutulmamalı. Geçici olarak bile olsa hiçbir şey hizmeti unutturmamalıdır. Değişen hava şartları gibi çok çabuk değişen siyasî meseleler de bu tavrımızı hiç değiştirmemelidir...

Kazancı Kenan da "kazan meselesine" olan alâka ve bağlılığı gibi "hizmet-i imaniye ve Kur'aniye'ye" olan sadakati ile İzmir'de Kuruçay'a yakın bir yerde sohbet başlatıyor. Herkesi oraya davet ediyor, bir müddet sonra

da hep beraber câmiye... Bir ara emniyet ve güvenliğimizden sorumlular bu işe bir mâna veremiyorlar. Çünkü bazı takip ettikleri kimselerin zamanla oranın müdavimi olup yollarını çok olumlu bir şekilde değiştirdiklerini müşahede ediyorlar. Bir gün merak vesilesiyle ziyarete gelip "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyorlar. Kenan Bey de durumu anlatıp "Eğer zararlı bir şey yaptığımıza dair bir tespitiniz varsa, hemen bu işi bitirelim. Biz kendi kendimize dağılıyoruz!..." deyince. "Hayır!.. Yanlış anlamayınız; bizim sizden bir şikayet veya rahatsızlığımız yok!" diyorlar.

Bizim Pınarbaşı Cemil Bey geçen sene, "Nihat Dağlı Bey'le Alsancak Camii'ne cumaya gitmiştik, namazdan sonra orada bir ayakkabı boyacısının elinde Küçük Sözler gördük. Merakla sorduk. Ayakkabı boyacısı da Risale-i Nur kitaplarını okuduklarını, bir güzel gruplarının olduğunu, sohbet yoluyla çok faydalı şeyler yaptıklarını anlatarak; "Bizim evde de ara-sıra sohbet oluyor, bizim hatunun tahsili yoktur, ama sohbetleri dinler ve iyi istifade eder. Geçen gün mutfaktan bir 'Allah!...' sesi duyup koştum. Balık temizliyormuş, onun organlarına tefekkürle bakınca, hatun sanattan Sâni'e intikal etmiş onun için hayretinden Allah demiş." diyerek, beni bu güzel gelişmeden haberdar etmişti. Bu sene ziyaretlerine gitmek nasip oldu. Geçen sene bunları bana anlatan Cemil Bey'le Kazancı Kenan Bey'in sohbet mekânında bunları hatırlayarak bir araya geldik... Bütün bu gelişmeleri güzel açıklamalar olarak görüyor, bu hususta gayret sarf edenleri tebrik ediyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Senelerce çifte sabır

Abdullah Aymaz 2011.11.28

Kazancı Kenan ve arkadaşlarını ziyaretimiz sırasında, o mahallede oturan sabır kahramanı Şükrü Bey ve cefakâr eşinden bahsettiler.

Bu ailenin otistik iki evlatları var. Oğulları 38 yaşında, kızları 36 yaşında... İkisi de yerlerinden kalkamıyor ve konuşamıyorlar. Kız evlat, günde nöbetle 15-20 defa acı acı bağıyor.

Şükrü Bey emekli... Elinden geldiğince de hizmetler için koşturuyor. Devlet hastanesine yakın bir camide de zaman zaman fahri imamlık yapıyor ve cumaları hutbeye çıkıyor, namaz kıldırıyor...

Hastanenin karı-koca iki doktorunun doğuştan kulakları duymayan bir kızları var. Ne kadar uğraşıyorlar ne kadar sağa sola koşturup çare araştırıyorlar ama bir türlü kızlarının işitmesi için imkân bulamıyorlar. Bir ara, kendimizi, çocuğumuzu birlikte zehirleyip intihar edelim diye ciddi ciddi düşünmeye başlıyorlar. O hengâmede bir cuma günü babayı bir dostu namaza davet ediyor. Bizim Şükrü Bey de o gün vaaz edip hutbe okuyor. Bu samimi nasihat bu doktorun gönlüne dokunuyor. Çok hoşlanıyor ve namazdan sonra bekleyip "Şu hoca ile bir konuşayım." diyor. Şükrü Bey'e derdini, sıkıntılarını, hanımıyla verdikleri kararı anlatıp, "Ama bugün sizi dinledim vazgeçtim. Bana daha başka, neler anlatabilirsin, daha başka ne gibi tesellilerin olabilir?" diyor. Şükrü Bey ona şöyle mânalı mânalı bir baktıktan sonra "Seni bir yere götürüyüm." diyerek doğrudan kendi evine ve yerlerde sürünüp melul melul yüzüne bakan yavrularının yanına götürüyor, sonra da "İşte bunlara 30 senedir bakıyorum. Bunları, bana Cenab-ı Hakk'ın bir hediyesi olarak görüyor ve bunlarla yaşayarak Hak rızasını kazanmaya çalışıyorum." diyor.

Doktor, çok şaşırıyor ve çok takdir ediyor. Bir de kendilerinin durumuna bakıyor: "Allah'ım daha neler varmış!.. Bütün bunları bir lûtf ve dünya imtihanını kazanma adına bir kurtuluş vesilesi olarak gören kulların varmış!..

Bizimki de bir şey mi imiş!.." diyor. Evine dönüp şahit olduklarını bir bir eşine anlatıyor. Hallerine şükredip Allah'a yöneliyor ve hayata tutunuyorlar. Bir müddet sonra kızlarının işitme yollarında İlâhi lütuf olarak bir gelişme oluyor. Cenab-ı Hakk'a şükür ve ibadetle karşılık veriyorlar...

Bunları dinledikten sonra Kazancı Kenan'ın arkadaşlarının meydana getirdiği o güzel mekân ve ortamdan Şükrü Bey'in ziyaretine gittik... Mütevazı bir mekânın girişten sonra hemen yanında, kenarda yerde oturmuş otuz sekiz yaşındaki oğlunu gördüm. Başını okşayıp konuşmaya çalıştım. Biraz oturup Şükrü Bey'i dinledim. Eşmeli imiş... Arkadaşımız Ali Ünal'ın köyünden... Sonra ayrı bir odada yere yan yatmış olan otuz altı yaşındaki kızının hâlini gördük. Konuşmaya çalıştık... İnsanın içi parçalanıyor. Şükrü Bey'e ve hem şeker hem kalp hastası eşine sabırlar ve Cenab-ı Hak'tan lütuflar ve şifalar dileyip derin düşünceler içinde ayrıldık...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nergisin gözyaşları

Abdullah Aymaz 2011.12.04

14-15 Mayıs 2011'de İstanbul FKM'de Sızıntı, Yeni Ümit ve Hira dergileri ortaklaşa Uluslararası Kur'an-ı Kerim ve İlmi Hakikatler Sempozyumu düzenlemişlerdi.

Bu sempozyuma Pakistan'dan Prof. Dr. Raşit Ahmet Angvi Bey de katılmıştı. Ülkesine döndüğünde orada eğitim câmiasına hitap eden aylık yayımlanan, yüksek tirajlı "Afkârul Muallim" (Eğitimcinin Düşünceleri) isimli dergide, sempozyum hakkındaki düşünce ve hissiyatını kaleme aldı. Bir kitapçık hacmindeki Fatih Sultan Mehmed'den Muhammed Gülen'e başlıklı mezkûr yazıdan sizlere bazı bölümleri özetle aktarmak istiyorum. Prof. Dr. Angvi Bey diyor ki:

"Dört kişilik bir grupla İstanbul'a geldik. Havalimanına iner inmez ilk dikkatimi çeken durum, sesli ve yazılı ilanların Türkçe olmasıydı. Bizim ülkemizde öyle mi ya... Biz İngilizcenin işgali altındayız. (...) Sempozyuma 56 ülkeden konuşmacı katıldı. FKM tıklım tıklım doluydu. İslâm dünyasından gelen, ilim adamlarının her biri kendi branşında uzman olarak tebliğlerini sunuyor ve kâinatı tam anlamak için Kur'an'ı derinliğince ve enginliğince mütalaa etmenin gerekli olduğunu vurguluyorlardı. Ortam sloganlardan uzaktı. Sempozyum çeşitli televizyon kanallarından canlı olarak yayınlanıyordu. Her şey mükemmeldi."

"Sempozyumdan sonra hizmet müesseselerini ziyaret ettik. Çok fedâkâr hizmet erleri yetiştirilmiş. Kalp ve zihni Hocaefendi'nin vaazlarının, nasihatlerinin tesir ve bereketiyle yetişmiş talebelerinin, ahlâk-ı âliyelerinden, gayelerine kilitlenişlerinden ve misafirperverliklerinden son derece etkilenmiştik."

"Sempozyumun ikinci günü FKM'de azimli, sık giyimli, aşklı ve şevkli talebeler, devamlı ortamı canlı tutuyorlardı. İzleyicilerin çoğunluğu gençlerden oluşuyordu. Bu ortam bize sessizce bir değişim ve dönüşümün varlığını müjdeliyordu. Bu bağırıp çağırmayan, slogan ve nara atmayan efendi gençlerin ibadet hassasiyetine ve evrad-u ezkârlarına da şahit oldum."

"Tramvayda giderken kıyafetlerimizden bizim Pakistanlı olduğumuzu anlayan Türk yolcular, saygı ve sevgi ile bize yerlerini veriyorlardı. Türkiye'nin bu tarafı da çok güzeldi... Hikmetle adım atmasını öğreten rehberliğin öncülüğünde Türkiye bir güzelliğe doğru gidiyor. Bu samimi koşuşturmaya da Allah başarı ile mükâfat veriyor. Bu zincirleme cehdlerin bugün Türkiye'de çok önemli manevî bir dinamik olduğunu fark ettim."

"Bu azim ve gayret şem'ası sadece Türkiye için bir ışık değil, bilakis bütün dünyayı aydınlatacak bir güç kaynağı... Ben bu gönüllüler hareketini ruhlar ve kalpler için bir şifa reçetesi olarak gördüm. Bir de kendi vatanım Pakistan'a bakıyorum da: Bizdeki dînî ve siyasî ortam, uydurulmuş sloganlardan, makam ve mansıp sevdasından başka bir şey olmadı. Ama sanki Fethullah Gülen'in ruhu bizim Muhammed İkbal'imizin 'Eğer gül bahçesi istiyorsan tohum gibi, toprakta kendini nefyet.' tavsiyesini kabul etmiş... Evet, Fethullah Gülen Hocaefendi bu şiirin gerçek tablosudur. Adanmış ruhların bizim görebildiğimiz işte hizmet malzemeleri: Eğitim, insanlığa hizmet, takva ve sıradan bir insan olarak mücadele ve mücahede içinde olmak... Buna karşı İlâhî lütuflar diyebileceğimiz hizmet müesseselerinden bazılarını görmek nasip oldu. Bizler tertibi, düzeni ve disiplinli yaşamayı Türk kardeşlerimizden öğrenmeliyiz. Bilhassa öğretmenlerden aldığım mesaj şöyle idi: 'Her öğretmen insanlığa hizmet ederken kendi rolünü en aktif şekilde oynamalıdır.' Gece yarısı otelde artık odalarımıza giderken Prof. Dr. Osman Angvi, 'Hiç durmadan çalışıyorlar... Sanki bunlar insanın yorulmayan versiyonu!..' diyordu."

"Hocaefendi'nin bir İmam-ı Rabbanî ve İkbal hayranı olduğunu öğrendim. Bir mütevellî sohbetine katılmıştım... Müthiş bir ihlâs ve sevgi atmosferi içindeydik. Orada Muhammed İkbal'in ancak orada manâsını anlayabildiğim şu beytini okudum: 'Nergis görülmediğinden dolayı binlerce yıl ağlar. Bahçeye birisi girinceye kadar, uzun yıllar geçer.'

Kalbim de, gözlerimiz de çok uzun zamandan beri beklediği güzelliklere şahit oldu; mesrur oldu."

Cenab-ı Hak insanlığın bu yorulmayan misyonlarının gayretlerine gayret, ihlaslarına ihlas katsın, katmerlesin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bunlardan zarar gelmez

Abdullah Aymaz 2011.12.05

Samsunlu Hoca Haydar Bey, İzmir Mersinli Câmîi'nde görev yapıyordu... İzmir'in çeşitli câmîilerinde müezzinlik ve imamlik vazifesi yapmıştı. Güzel sesi ve tilâveti gibi güzel ahlâkı ile bütün cemaat onu çok sevmişti... Yaşlılar nasıl sevgi ve saygı gösteriyorlarsa, çocuklar ve öğrenciler de öyle ona sevgi beslerlerdi. Çünkü hepsiyle de yürekten ayrı ayrı ilgilenirdi.

Ben bizzat 1980 ihtilali sıkıntıları içinde neler çektiğini çok iyi bilirim. Bir seferinde umulmadık bir fitnenin zihinleri sardığı günlerde yanlış anlayışlara düçar olanları toplayıp, "Eğer sizlerden her birerlerinizin benden daha ileri ve daha önde olmanızı istemiyorsam Allah beni kahretsinsin!.." dedi. Bu söylenecek bir söz değildi. Beynimden vurulmuşu döndüm. Kendi kendime acaba bu rahatlıkta ben böyle bir söz söyleyebilir miyim, diye düşündüm, epeyce zorlandım... Yani elhamdülillah bu ulaşılamayacak bir ufuktu... Her neyse...

Mersinli Câmîi'nde hoca idi. Tabii yine her sınıf cemaatle arası çok güzeldi. Yakınındaki sanat okulundan öğrenciler geliyor. Hep birbirlerini çekiyorlar... O zaman zaten evhamlı olan İzmir Emniyeti, havadan nem kaparcasına "Bu câmide neler oluyor?" diye peşine birisini takıyorlar. Ama bundan hocamızın haberi yok... Seneler sonra bu görevli kişi gelip kendisine diyor ki: "Ben sizi çok takip ettim. Bize, sizlerin çok zararlı ve tehlikeli olduğunuz telkin edilmişti. Ama ben yanlışlık göremiyordum. Buna rağmen tedbiri elden bırakmadan daha hassas olmaya çalışıyordum..."

"Mersinli'de okuldan yine bir grup öğrenci câmiye gelmişti... Ben de sezdirmeden takipteydim. En son bir öğrenci ve bir de siz kalmıştınız câmide..."

"Dışarıda kar çamur vardı. Öğrenci çorapları eline aldı bir kenarda sıktı sıktı, ayağına giymeye çalıştı. Siz bunu fark edince yanına geldiniz ve omuzuna dokunup, bir şeyler söylediniz ve bitişikteki evinize gittiniz. Sonra da elinizde bir çorap ve ayakkabı ile geldiniz. Öğrenciye verdiniz. O da onları giyip gitti. Siz de câmiden çıktınız. Ben onun ayakkabılarına baktım, altları delikti. O eğer ıslak çoraplarla onları giyip okula gitseydi, evine gidinceye kadar su ve çamur çeken o ayakkabı ve çorapların içinde üşüyüp belki hasta olacaktı... Düşündüm dedim ki, 'Bu insanlardan kimseye zarar gelmez.' Ama belli bir anlayışın sizi kendi halinize bırakması da mümkün görünmüyordu."

Maalesef öyle oldu. Çünkü daha sonra ona ve arkadaşlarına bu zihniyet, İzmir'i dar ettiler. O da Samsun'a gitmek zorunda kaldı. Adı da "Samsunlu Hoca" oldu mübeşşirattan sayılacak rüyalarda...

Evet o hâbis ruhlar hep takibe devam etti... Bir başka mağdur arkadaşı da Diyarbakır'a gitmek zorunda kaldı. Sanki özyurdunda parya gibi... Ve bir trafik kazasında dostlarının bildiği gibi oralarda ruhunu Allah'a teslim etti...

Cenab-ı Hak bu fedâkâr ve cefâkâr ruhlardan ebediyen razı olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bizi kenetleyecek hizmetler

Abdullah Aymaz 2011.12.11

Ayhan Bermek Bey, Serdar Ilıcak ile Bodrum'da tanışıyorlar. Komşular. Demiş ki:

"Bir gün uçakta geliyorum. Hürriyet gazetesi okuyordum. Bitirdim ve önüme koydum. Yanımda bir Afrikalı genç oturuyordu. Bana dönerek güzel bir Türkçe ile 'Müsaade eder misiniz? Gazetenizi ben de okuyabilir miyim?' dedi. Şaşırp kaldım. 'Sen bu Türkçeyi nerede öğrendin?' diye sordum. Meğer Afrika'da açılan Türk kolejlerinde okurken öğrenmiş... Çok hoşuma gitti."

Ayhan Bey diyor ki: "Şimdi yazları hep beraberiz. Eğitim işlerinde el eleyiz."

Türkçe Olimpiyatları ve eğitim hizmetleri inşallah Türkiye'de yaşayan her anlayışta insanı birbirine kenetleyecek... Önümüzdeki sene Türkçe Olimpiyatları'nın Bodrum'da olmasını arzuluyorlar.

Kendisini soldan bir yazar olarak tanımlayan Meltem Gürsoy Hanımefendi'nin "Yerel Gündem" internet haber sitesinde, 2011 Haziran'da yayınlanan yazısı bana çok tesir etti. Bazı bölümlerini aktarıyorum:

Fethullah Gülen'in çalışmalarını uzun zamandır izliyorum. Türkiye sevdası'nın bu kadar büyük olduğunu tahmin etmiyordum. Hele insan sevgisinin tüm insanlığı kuşatacak kadar büyük olduğunu hiç düşünmemiştim. İzmir'deki Türkçe Olimpiyatları törenine gidene kadar da farklı düşünüyordum. Genel yayın yönetmenimizin gönderdiği davetiyeyle gittim. Atatürk Stadı'na yıllar önce bir kez gelmişim. Bir daha geleceğimi hiç sanmıyordum ama Türkçe aşkım nedeniyle biraz da meraktan geldim.

Çok şaşırdığımı söylemek istiyorum. Gerçekten çok şaşırdım. Atatürk Stadı'nın doldurulacağına inanmamıştım, tıka basa dolu görünce inanmadım. Genç bir kadın kucağındaki bebeğiyle saatlerce önümde ayakta izledi. Ben de protokol davetiyesi ile ayakta kaldığım için yerimi veremedim! Zaten kimsenin kimseyi gördüğü de yoktu. Hani kıyamet diyorlar ya işte öyle bir şey...

İnsanlar aileleriyle birlikte gelmişler. Evin dedesi var, ninesi var, babası annesi var, kardeşler komşular akrabalar var. Yetmişlik dede töreni ayakta izledi. Yanımdan bir kalkışı var ki, 18'lik delikanlı sanırsınız.

Bu kadar vefa çok değil mi Sayın Gülen?

Beni kendine hayran bıraktın...

Bir insanın sinesi bu kadar mı büyük olur?

Hiç mi kırgınlık olmaz?

Hiç mi kimseyi dışlamaz?

Bu nasıl bir akımdır ki, kimse dışarıda kalmıyor? Sinan Çetin'e kendisini içeride hissettiren tılsım nedir?

Bir rakı tüccarı nasıl olur da seninle aynı dili konuşur? Bu nasıl bir dildir ki, herkese tesir ediyor?

Bu nasıl ilaçtır ki her bünye kabul ediyor?

Bu nasıl bir düşünce ki tüm dünya halkları anlıyor?"

Meltem Hanımefendi'nin bu tesbitlerinden anlıyoruz ki, anlayışı ne olursa olsun, bu toprakların insanlarını; binlerce senedir gelişen, güzelleşen ve mücellâ bir estetiğe sahip olan dilimizin "dünya çapında ortak bir değere" ulaşması çok heyecanlandırıyor. Ümit ediyorum ki Türkçe Olimpiyatları bizleri birbirimize daha da çok kenetleyecek... Eğitim gönüllüsü adanmış ruhlara çok büyük işlerin düştüğünü bu münasebetle hatırlatmış olalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kınalı Küheylanlar

Abdullah Aymaz 2011.12.12

Kaynak Yayınları'ndan arkadaşımız Harun Tokak'ın "Kınalı Küheylanlar" isimli kitabı çıktı...

Bu kitaba muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi "Yıkık Rüyalardan, Mamur Hülyalara" başlıklı bir takdim yazısı yazmış. Bazı bölümlerini aktarayım:

"İnaniyordum, gündüzü kadar gecesi de o şanlı günlerimizin aydınlığına denk 'eyyamullah' diyeceğimiz o ışıktan çağların dönüp geleceğine, köy-kent, şehir-kasaba her tarafın bir kere daha İrem Bağları gibi cennetlere döneceğine... Ve inaniyordum; kendi ruhundaki dinamiklerden güç, 'Altın Çağ' insanından feyz alan, vesâyet bilmeyen, öz kaynaklarından beslenen, mefkûresine ibadet hassasiyeti içinde bağlı, ilimde, sanatta, fikirde, siyâsette, yani hayatın her sahasında liyakatiyle kendine yer bulan, cismaniyet ve nefsâniliğe rağmen

ruhanilerin kendilerine gıpta ile baktığı, esnafıyla-memuruyla, sivilıyla-askeriyle, beyiyle-çobaniyla bütün milletimizin yeniden kendine geleceğine, asırlık uykudan uyanıp, 'Ben de buradayım' diyeceğine... Evet bütün bunlara inanıyordum. Birtakım bedbin ve karamsar insanlar bunlara inanmadı. Hayal dedi, düş dedi ve göremediler her şeyin bir inayet eliyle hazırlandığını fark edemediler; her şeyin kelepçe tarih şuuru tığının ucunda ve yepyeni bir kanaviçe ile irtibatlandığını; hep takılıp kaldılar sebepler dünyasındaki şeylere. Oysaki bir Kudreti Sonsuz'un kâinatta hâkim olan teennisine bakmalıydılar. Evet! O'nun 'Ol!' emriyle cihanı bir kere de var edebilecekken, kâinatı altı zamanda yarattığına, yavruyu anne karnında onca çile ve ızdırapla aylarca tuttuğuna, mercana denizin derinliklerinde nice kanlar kusturduktan sonra gün yüzüne çıkma izni verdiği bakmalı değiller miydi? Elinizde tuttuğunuz bu kitap, bazen 'örnekleri kendinden' sözcükleriyle seslendirdiğimiz, bazen 'İnanıyoruz' ifadeleriyle anlattığımız, rüyaların, hülyaların tahakkuk etmesi için yıllar boyu gelişini intizar ettiğimiz, anadan-serden geçen o gül yüzlü yiğitlerin, adsız kahramanların ve adanmış ruhların dâsitânî hayatlarından sadece birkaç damla."

Tanrı Dağları'nın eteklerinde hizmet veren adanmış anlatıyor: "Adım Ali, Batmanlıyım. Buralara 1994'te Necâti ile birlikte geldik. Necâti o yıl herkesin can attığı İTÜ Bilgisayar Mühendisliği'ni kazanmasına rağmen hizmet için Asya topraklarına koşanlardandı. (...) Necâti, üniversite öğrencileriyle bir apartmanın yedinci katında kalıyordu. (...) Geldiğimizde odanın içerisi sanki hortumla kan sıkılmış gibiydi... Biraz önce başlarında siyah berelerle, evi basan vahşi suratlı eşkıyalar salonu savaş alanına çevirmişler. (...) Bir süre sonra Necâti'yi ameliyata aldılar. (...) Doktorlar ameliyata, ben de duaya durdum. Önünde durduğum bu kapıdan Necâti sağ çıkmazsa, anne-babasına ne derim diye ağladım... Biraz sonra, cennetten çıkarılıp gül yüzlü melekler eşliğinde dünyaya getirilen bir insan gibi beyaz elbiseli görevliler Necâti'yi sedye üzerinde odasına taşıdılar. Narkozun tesiriyle durmadan sayıklıyor ve: 'Sen ağlama ya Rasûlullah! Ben ağlayacağım. Ne olur Sen ağlama, Sana söz verdim ben ağlayacağım.' diyordu. Necâti kendine gelip biraz sakinleşince, 'Biliyor musun ameliyatta yanımda kim vardı? Ameliyat boyunca Peygamberimiz (sas) ve Fethullah Gülen Hocaefendi hep yanımdaydı. Efendimiz (sas) hep ağladı, Hocaefendi ameliyata yardım etti. Malcom X de geldi... Şu anda Peygamberimiz (sas) yine karşımda duruyor ve ağlıyor.' dedi. Sonra bana dönerek, 'Ne olur söyle, ağlamasın... Benim gözyaşlarımı sil de görmesin.' dedi. O sırada bir hemşire içeri girdi, iğne yapacaktı. Necâti, 'Üzerimi ört Efendimiz (sas) görmesin, ayıp olur.' dedi. Ağır bir gül kokusu gibi odada Rasûlullah'ın (sas) varlığını artık hepimiz hissediyorduk."

İşte "Kıvalı Küheylanlar" kitabında bir baharı andıracak kadar güzel bir gül demeti hatıra.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ekonomik, ekolojik ve egolojik problemlere

Abdullah Aymaz 2011.12.18

Meltem Gürsoy Hanımefendi, "Yerel Gündem" internet haber sitesinde "Allah'ın Sadık Kulu Bediüzzaman Said Nursi" başlıklı bir makale yazdı. Güzel tesbitleri var. Yazısının bazı bölümlerini aktarmak istiyorum:

Uzun zamandır Allah'ın bir sadık kulunu görmemiştim. Çok yakından olmasa da sinema perdesinden görmek iyi geldi. Her şeyin madde ile tartıldığı, karşılıksız hiçbir şeyin yapılmadığı günümüzde "Allah'ın Sadık Kulu: Barla" animasyon filmini izledikten sonra düşüncelerim değişti.

Geçtiğimiz yıllarda aynı teknikle çekilmiş "Buz Devri-Ice Age" tüm dünyada gişe rekorları kırmıştı. Çoluk çocuk, büyük küçük her yaştan, her kültürden insan izlemişti. Bediüzzaman Said Nursi'nin Barla hayatının anlatıldığı "Allah'ın Sadık Kulu: Barla" adlı animasyon filmi de en az "Buz Devri-Ice Age" kadar ilgi görmeli.

Benim ilgimi çeken; çoğumuzun köylü, cahil diyebileceği insanlarla kurduğu sağlam iletişim, insanlardan karşılıksız bir şey almaması, az yemesi, az uyuması ve güçlü imana, inanca sahip olması.

Filmin içinde Said Nursi'nin sözleri canlı olarak veriliyor. Sözleri hem ikna edici hem de yol gösterici.

Bu filmi tüm hayvan hakları savunucularının izlemesi gerekir. Bir din adamı düşünün ki karınca yuvasının üzerine çadır kurmuyor... "Bir yuva yıkılarak başka bir yuva yapılmaz." diyor.

Kaplumbağa ile oynarken, çubukla kafasına vuran çocuklara söylediği sözler ve bakış açısı çok önemli.

Günümüzün hayvansever mantığı Said Nursi ile aynı çizgide değil.

Said Nursi'nin dikkatimi çeken bir diğer yönü de Kürt kimliği... Said Nursi Kürt kimliği olmasına rağmen en büyük Türk hayranı. Türklere özel, sıcak mesajlar veriyor. Said Nursi'nin kitapları ve felsefesi Güneydoğu Anadolu'da gündeme getirilse teröre bulaşmış birçok insan tövbe eder...!

Bir bardak çayı bile idareli içme mantığı iktisatçılar tarafından mutlaka incelenmeli. Said Nursi'yi ve kitaplarını tüm dünyanın daha yakından tanınması insanlığın geleceği açısından önemli.

"Pirenin midesini tanzim eden, Manzume-i Şemsiyeyi de O tanzim etmiştir. "Ben bu cümleye âşık oldum. Manzume-i Şemsiye güneş sistemi demek. Yani pireyi yaratan Allah, güneş sistemini de O yaratmıştır.

Animasyon filminde dikkatimi çeken diğer bir konu da kadınlara ve kız çocuklarına verdiği önem. Onların çalışmalarını takdir etmesi, kız çocuklarını Allah'ın bir hediyesi olarak anlatması çok etkileyici.

Barla'dan sürgün edilirken kayıkçının parasını kendisinin ödemesi de günümüzdeki sosyal yaraların en büyüklerinden birine, 'Bal tutan parmağını yalar' hurafesinin yanlışlığına işaret ediyor.

Allah'ın Sadık Kulu'ndan aldığım ilham...

İnanç eksikliği, psikolojik depresyonları tetikliyor.

Fakirlik, israftan kaynaklanıyor.

Terör, inanç eksikliğinden kaynaklanıyor.

Kadın cinayetleri, boşanmalar inanç eksikliğinden kaynaklanıyor.

Toplumdaki huzursuzluğu ötekileştirme tetikliyor.

Said Nursi ve Risale-i Nur'larla solcular kısa sürede tanışırsa insanlığın geleceğine yön verirler. Said Nursi tam da solcuların idealindeki bir fikir adamı...

Sol kesim, yani ben, biz, biraz kitabı severiz. Edebiyatını da iyi yaparız. Biraz da günümüz Türkçesine yaklaşılabilsen; solcular tarafından sular seller gibi okunacağını düşünüyorum. Bu ülkede ülkesini seven çok solcu var. İnsanlara âşık, gerçekten hümanist insanlar var. Bu insanlar aradıklarını maalesef hiçbir yerde bulamıyor. Said Nursi ve kitapları sol kesimde büyük bir boşluğu doldurabilir!

Bir Che Guevara resmine inanan solcular, Said Nursi'nin silahsız beyin devrimi yaptığını bilseler, Nazım Usta'nın Davet Şiiri'nde neye davet ettiğini daha doğru anlarlar...

Meltem Hanımefendi'nin bu isabetli tesbitlerini şöyle bitirmek istiyorum:

Brüksel'de arkadaşlarımızın kurmuş olduğu UNİTEE isminde "Avrupa İşadamları Dernekleri Federasyonu" var. Başında da Adem Kumcu Bey bulunuyor. Bir gün ziyaretine gelen Hollanda Hristiyan Demokratlar'ın ileri gelenlerinden Herman Weyfils diyor ki: "Adem Bey, Avrupa'nın problemi ekonomik değil; ekolojik de değil. Asıl problem egolojik."

Doğru. Aslında bütün insanlığın problemleri bunların hepsi. "Ego" probleminin hallini de Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri, Otuzuncu Söz'de "Ene" yani (ego) bahsinde ele almış...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslam'ın büyüleyici yüzü (1)

Abdullah Aymaz 2011.12.25

Prof. Dr. Ides Nicaise, Leuven Üniversitesi'nde Eğitim Bilimleri Fakültesi'nde öğretim üyesi...

Aynı zamanda üniversiteye bağlı HIVA isminde İş Ekonomi, Göç ve Eğitim Araştırma Enstitüsü'nde Eğitim Departmanı sorumlusu, Belçika ve dışında tanınmış, çok saygın bir akademisyen... Uzmanlık alanı eğitimde ayrımcılık mekanizmaları, göçmen asıllı öğrencilerin eğitim durumu, sosyal eşitsizlik ve benzeri konular...

Prof. Ides Nicaise ile İstanbul'a hizmeti, eğitim hareketini tanıma gezisi yapıldı...

Prof. Ides, eğitim hizmetlerini ve Türkiye'yi tanıdıktan sonra Leuven'de pazarları gittiği bir kilisede cemaate güzel bir konuşma yapıyor ve konuşmayı bu kilisenin sitesine de koyuyor. Eylül 2011'de yapılan bu konuşmanın tercümesini özetle sizlere aktarmak istiyorum:

"İslamiyetin Yeni Yüzü" başlıklı konuşmasına Prof. İdes Bey açılış duası olarak Fatiha Sûresi'nin meâlini okuyarak başladı. 'Âmin' diye bitirip bu konuşmasına şöyle devam etti: "Nisanda bu okulların kaynağı hizmetle tanışmaya İstanbul'a gittim. Bu gezi beni medyadan ve toplumdaki önyargılı bir İslam algısından çok farklı bir İslam ile tanıştırdı. Hizmetin ilham kaynağının Fethullah Gülen olduğunu anladım. İslâmî ilimler yanında sosyal bilimler ve fen bilimleri de okumuş; dinî konular yanında eğitim reformları, evrim teorisi, ekonomi, barış ve toplumsal kalkınma aracı olarak bilim gibi konular üzerinde durmuş..."

"İstanbul'da okullar, hastaneler, gazeteciler ve yazarlar bir de 'Kimse Yok mu' isimli yardım kuruluşu ile tanıştık. Yardım kuruluşu Darfur ve Pakistan gibi âfet bölgelerinde aktif. Bu tanışıklıklarımızın her birinde sessiz ama müsbet ilhamı hissettik. Her türlü konuyu hiçbir tabu olmadan konuşabildik. Konuşmalarımız her defasında aynı açıklık, saygı ve doluluk içerisinde gerçekleşti. İslâm'ın bizdeki imajı yıllarca El Kâide terörü, Ortadoğu'daki diktatörlükleri ve Tâliban'ın kadınları ezmesi tarafından yanlış şekillendi. Fethullah Gülen'in vizyonunu bununla kıyasladığımızda gündüz ve gece kadar fark var. Onun için sevgi, açıklık ve hoşgörü İslâmiyet'in en temel değerlerinden. Bu değerler İslamiyet'i Hristiyanlık ve diğer dinlerle yakın kılıyor... Gülen'in ümit ve inancı yirmi birinci yüzyılda dünya genelinde dinî ve spiritüel mânada bir yeniden doğuşun olacağı yönünde. Bu yüzden Gülen, Papa gibi onlarca ruhânî lider ile görüştü. Gülen hareketi sıklıkla dinler arası buluşmalar düzenliyor.

Gülen'in ülkesine çok büyük bir etki yapması şaşırtıcı değil. Türkiye geçen yarım asırda çok hareketli bir tarih yaşadı. Defalarca demokratik yöntemlerle seçilen hükümetler askerî darbelerle kenara çekildi. Bugün demokrat bir parti olan AK Parti rahat ve stabil bir çoğunluğa sahip. Geçmişte terör estiren generaller bugün yargıda... Gürcistan, Azerbaycan, Suriye, İran ve Irak gibi komşulara sahip olmasına ve halk isyanları ile çalkalanan geniş bir coğrafyanın ortasında olmasına rağmen Türkiye'de gayet sâkin bir havanın hâkim olması dikkat çekici. Türk hükümeti Mübarek ve diğerlerinde yaptığı gibi Esed'in istifa etmesi için baskı uyguluyor."

Prof. Ides'in tesbitlerine bir sonraki yazımda da devam etmek istiyorum.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İslam'ın büyüleyici yüzü (2)

Abdullah Aymaz 2011.12.26

Bir önceki yazımda Belçikalı Prof. Dr. Ides Nicaise'ten bahsetmiş, onun bir kilisede yaptığı "Türkiye, Hocaefendi ve eğitim hizmetleri" ile ilgili konuşmasının bir bölümünü aktarmıştım.

Bugün de kalan bölümünü arz etmek istiyorum...

Prof. Ides Nicaise diyor ki:

"Bütün bu (sosyal ve kültürel) faaliyetlere rağmen Fethullah Gülen, kendisi aktif siyasette rol almıyor. Takipçilerinin açmış olduğu yüzlerce okul, hastane ve sivil toplum kuruluşlarında hiçbir maddî sorumluluğu da yok. Hareketi hiçbir hiyerarşik yapıya sahip değil. Üyeleri, dernekleri yok. Batı'da olduğu gibi maddî sütuna sahip değil. Lobi kuruluşları yok. Aslında bütün bunlar bizim de (Katolik Kilisesi'nin) ders alabileceğimiz konular... Sadece din-devlet ayrımı değil; din ve ekonomi ayrılığı da belli ki, İslâm ahlâkında yer ediniyor. Biz de aynı idealleri hayal etmiyor muyuz? Ben, Gülen'de ilk Hristiyanların (Havarilerin) aşk ve şevkini görüyorum."

"Gülen Hareketi'nin bir başka yönü ise BARIŞ için sarf ettiği gayret. Az önce ifade ettiğim gibi bu hizmet, son on yılda birçok kültürün kavşağında bulunan bu ülkenin demokratik bahar ve rahatlama yaşamasına vesile oldu. Değerli dostlar, İSLÂM'IN BU YÜZÜ BENCE BİZİM İÇİN BÜYÜLEYİCİ... Gülen Hareketi, Avrupa'da ve Flaman bölgesinde de aktif... Özellikle eğitim alanında... Daha da ötesi, bizim bu harekete ihtiyacımız var. Sadece yabancı asıllı öğrencilerin daha iyi eğitim almaları gerektiğini düşündüğümünden değil. Daha ziyade 22 Temmuz'daki Norveç, saldırılarını düşündüğümünden. Bildiğiniz gibi Anders Breivik bir deli değildi, sözde bir Hristiyan köktendinci ve İslam düşmanıydı. O ve yandaşları, Hristiyan kıtayı İslam'dan ve çok kültürlü Avrupa'yı destekleyen, onlara göre ihanet eden solculardan kurtarmak istiyor. Breivik'e göre Avrupa, İslam ile diyalog kurmayı çok fazla denedi ama karşı tarafın cevabı daima kapalı, hoşgöründen uzak, dogmatik ve agresif oldu. 11 Eylül'ün üzerinden on yıl geçti. Birçok Batılı bu kâbustan hâlâ kurtulup kendine gelememi. Birçoğunda korku ve nefret derin bir yer edinmiş. Bana göre Gülen, bu korku tablosunun tam karşı kutbu. O şöyle dedi: 'Terör katiyen, ne İslam adına ne de İslam'ın bir gayesi uğruna kullanılabilir. Terörist Müslüman olamaz. Müslüman da terörist olamaz. Bir Müslüman ancak barış, huzur ve bereketin temsilcisi ve nişanı olabilir.' Evet Kur'an'a göre haksız yere bir insan öldürmek, bütün bir insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur. (...) İtiraf etmeliyiz ki, İslâm dünyası emperyalizm ve sömürgeciliğe Hristiyan Batı dünyasından daha az bulaşmıştır. Norveç'teki saldırılarda Papa'mız kurbanlar için dua etti ve nefret yolunun terk edilmesi için çağrıda bulundu. Fakat belki de Papa'nın Breivik hakkında Gülen'in Usame bin Ladin hakkındaki gibi daha net konuşması gerekirdi. Yani

Papa, 'Terör hiçbir zaman ne Hristiyanlık adına kullanılabilir ne de bir gaye doğrultusunda... Terörist Hristiyan olamaz. Hristiyan da terörist olamaz. Bir Hristiyan sadece barışın, huzurun ve bereketin temsilcileri ve nişanı olabilir.' demeliydi. (...) Kur'an'da Allah, Kendisini her defasında bağışlayan, rahmet ve merhamet sahibi olarak tarif ediyor. Tıpkı İncil'deki gibi. O bizi barışa ve affetmeye davet ediyor. Hz. Muhammed, bir saldırıda yaralandığı zaman el açıp şöyle dua etmişti. 'Rabbim, kavmimi bağışla. Çünkü onlar bilmiyorlar.' (...) İslâm kelimesi, teslimiyet, barış ve güven mânasına geliyor."

Prof. Dr. Ides Nicaise Bey'in bütün konuşmalarını aktaramıyorum. Ama şu sözleri bile, bizlere insanlarla tanışmakta acele etmemiz gerektiğine dair çok güzel bir fikir veriyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şili-Santiago Uluslararası Kitap Fuarı

Abdullah Aymaz 2012.01.01

Kaynak Kültür Yayın Grubu'na bağlı Editorial La Fuente, Şili'de bu yıl 31'incisi düzenlenen Santiago Uluslararası Kitap Fuarı'na katıldı.

500'den fazla kültürel aktivitenin yapıldığı fuarı bu yıl 270 bin kişi ziyaret etti. Editorial La Fuente, başta Fethullah Gülen Hocaefendi'nin eserleri olmak üzere bugüne kadar 50'den fazla İspanyolca eser hazırladı. Bu yıl üçüncü defa Kaynak Grubu'nun katıldığı fuarda eserlere ilgi yüksekti. Özellikle İspanyolca Kur'an Meali, Ölçü veya Yoldaki Işıklar, Sonsuz Nur, İnsanın Özündeki Sevgi, İslam'da Kadının Statüsü en çok ilgi gören eserler oldu.

Fuarda ayrıca bugüne kadar 12 dilde yayımlanmış muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'nin İspanyolcaya "Hacia Una Civilización de Amor y Tolerancia" adıyla tercüme edilen "İnsanın Özündeki Sevgi" isimli eseri için bir tanıtım programı düzenlendi. Catarata Şili-Türk Dostluk ve Eğitim Vakfı'nın katkılarıyla düzenlenen programın konuşmacıları Kaynak Kültür Yayın Grubu İspanyolca Yayınlar Editörü Mehmet Sığınır ve Arjantin-Uruguay Evanjelik Lutheran Kiliseler Birliği Yönetim Kurulu Üyesi Pastor Carlos Lisandro Orlov idi. Aynı zamanda kitabın editörü de olan Mehmet Sığınır, kitabın ana çatısını teşkil eden "sevgi, merhamet, hoşgörü, diyalog, insan-ı kâmil, tasavvuf, eğitim ve insan hakları" gibi konulara değindiği konuşmasında Gönüllüler Hareketi'nden ve bu hareketin ilham kaynağı muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'nin düşüncelerinden bahsetti.

Daha sonra "Fethullah Gülen'in Düşüncesinde Sevgi ve Merhamet" konulu bir konuşma yapan Pastor Carlos Lisandro Orlov, konuşmasına 2008 yılında yaptığı Türkiye ziyaretinden izlenimlerle başladı. Bu ziyaretin turistik olmaktan çok içindeki tabu ve kalıpların yıkıldığı "manevi yolculuk" olduğunu, ziyaret ettiği camilerde karşılaştığı manevi havayı kendi ibadethanelerinde de görmeyi ne kadar arzu ettiğini söyledi. Türkiye ziyareti sırasında kendisine hediye edilen Cevşen-i Kebir'in İspanyolca tercümesinden çok etkilenecek kendi kilisesinde vaazlar hazırladığını söyledi. "Bunca yıllık din adamıyım, ancak bugüne kadar Allah'ı kilisemde bu kitaptaki gibi tarif edemedim, cemaatime bu kadar güzel dualar öğretemedim." dedi. Hatta Cevşen'den ilham alarak şiir ve dualar yazdığını ve bu duaları kitaplaştırdığını belirtti. Pastor Orlov, İnsanın Özündeki Sevgi kitabından alıntılar yaparak sözlerine şöyle devam etti: "Gülen için sevgi bir teoriden ibaret değildir, aksine sevgi, içinde çeşitli riskleri de barındıran bir vazifedir. Bedavadır ama ucuz değildir. Gülen'in kendi cümleleriyle 'Sevgi, dünyaya

gelen her varlıkta en esaslı bir unsur, en parlak bir nur, en büyük bir kuvvettir. Ve bu kuvvetin yeryüzünde yenemeyeceği hiçbir hasım yoktur. Sevgi evvelâ bütünleşebildiği her ruhu yükseltir ve ötelere hazırlar. Sonra da bu ruhlar sonsuzluk adına doyup duydukları şeyleri bütün gönüllere hâkim kılmanın kavgasını vermeye başlarlar. Bu yolda ölür ölür dirilir; ölürken 'sevgi' der ölür, dirilirken de sevgi soluklarıyla dirilirler... Her varlık, kâinattaki yeri itibarıyla bu geniş sevginin bir yanını, parlak bir senfonizma ile seslendirmekte, irâdî ve gayri irâdî, varlığın sînesindeki derin aşk ve muhabbeti göstermeye çalışmaktadır." Gülen'in düşüncesinde sevginin dünyayı değiştirmek ve bu uğurda karşılaşılacak şiddete karşı koymak için bir silah değil en elzem bir vasıta olduğunu söyleyen Pastor Orlov, kendisinin Güney Amerikalı bir Lutheran Hristiyan olarak Gülen'in düşüncelerinin ve bu düşüncelerden ilham alarak yola çıkan evrensel insani değerleri benimsemiş Gönüllüler Hareketi'nden demokrasi ve insan hakları konularında uzun yıllar sıkıntılar yaşamış kendi ülkesi Arjantin gibi diğer Güney Amerika halklarının da çıkaracağı birçok ders olduğunu belirtti.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cennete bile

Abdullah Aymaz 2012.01.02

Bir arkadaşımız hatıralarını anlatırken dedi ki:

1988'de Avustralya'ya gitmiştim. Şimdiki gibi o zaman henüz oralarda eğitim adına müesseseler yoktu. "Neler yapabiliriz? Gençlerimize nasıl sahip çıkabiliriz?" diye çırpınan bir avuç insan vardı. Beni havaalanından alıp yüksek bir tepede kurulmuş bir tenezzüh yerine götürdüler. Baktım her taraf araba... Dağlar şehirler gibi imar edilmiş... İnsanlar oralara kampa geliyor. Arkadaşlarla üç hafta orada kaldık. Güneş yedi renk ışık veriyor. Muhteşem görüntülere sahip... Namaz vakitlerinde beş defa ezanlar okunuyor. Her ağacın başından bir hoş sedâ... Dedim ki: "Ben ikili ezan okuyanlar duymuştum ama hiç böyle onlu okuyuş görmemiştim!" Onlar da "Buralar hiç Allah adı duymamıştır. Onun için biz böyle hep bir ağızdan Allahü Ekber diyoruz." dediler.

Orada şöyle bir rüya gördüm: Bir trafik kazasında arabaları ile büyük bir TIR'ın altında kalıp yanarak vefat edenlerden Mehmet Özyurt arkadaşımız, gayet güzel giyinmiş ve nûranî bir hal içinde yanıma geldi. Bana, "Haydi Mehmet Ali Hocam, seni almaya geldim." dedi. Ben de ona "Mehmet Hocam, biliyorsun biz istişare etmeden Cennet'e bile gitmeyelim, dedik. Ama ben şimdi Avustralya'da bulunuyorum. Nasıl görüşeyim?" dedim. Mehmet Hoca şöyle bir baktı. "Doğru söylüyorsun." dedi. Ve boynunu büküp ayrıldı, bir uçağın yavaş yavaş kayboluşunu izler gibi onun görünmeyinceye kadar gidişini seyrettim. Bu rüyadan sonra Sidney'e opera binası bulunan bir adaya doğru, eski kraliyet arabalarından bir araba ile gidiyorduk. Galerici bir arkadaş vermişti. İki de bir arabayı gençler çalışıyor, benzini bitinceye kadar biniyor sonra bırakıp gidiyorlardı. Polisler de "Arabanız falan yerde!" diye bize haber veriyorlardı.

Konyalı, Hacı isminde bir arkadaşımız da bu arabayı kullanıyordu. Bir tünelden geçiyorduk. Hızlı şekilde giderken bir anda bizim Hacı direksiyonunu kırıp tünelin içinde geri dönmeye kalktı. Araba o hızla sol taraftaki duvara asılı bir şekilde kaldı. Arkamızdan da çok büyük bir TIR geliyordu. Öyle bir acı fren yaptı ki, kıyamet kopuyor zannettik. Arabamız duvardan arkası üstü düşse aynen Mehmet Özyurt Hocamızın arabaları gibi ezilecek ve belki onlar gibi yanarak can verecektik. Ama biz duvarda kaldık. Trafik hemen önden arkadan tüneli kapattı, bizi de arabamızla beraber bir vinç ile duvardan indirdiler. Kendimize gelince Mehmet Hocamızın rüyadaki davetini hatırladım.

İstişare, meşveret, fikir danışma çok mühim. Bu, Müslümanlara Kur'an'da Allah'ın bir emri olduğu için, bir çivi çakarken bile fikir danışan bunun bereketini görür. Ne kadar akıllı ve kapasiteli olursa olsunlar hatta en büyük dahîler bile olsalar istişaresiz ve infiradî hareket edenlerin işleri neticede hep akim kalır, bereketsiz olur. Arap atasözünde olduğu gibi "İki akıl bir akıldan üstündür. Üç akıl da iki akıldan üstündür."

Şahıslar gibi toplumların da, devletlerin de istişareye ihtiyacı vardır. Bediüzzaman Hazretleri, Asya'nın bahtının anahtarının şûrâ olduğunu söylüyor. Dünya sulhu da kıtaların birbiriyle istişare etmesine bağlıdır. Aslında hac, çok mühim bir ibadet, hatta insanı bir anda velâyet derecesine yükseltecek bir ibadet olmanın yanında Müslümanlar için bir kongre ve bir şûrâ imkânıdır. Çeşitli ülkelerden gelen müminler, bir araya gelip dertlerini beraberce bir masaya yatırarak, teşrih edecek ve çareler düşüneceklerdir. Cihan sulhu da çekirdeği İslâm âlemi olan bir barış anlayışı üzerine kurulacaktır inşallah...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Somalılar, Somalililer ile

Abdullah Aymaz 2012.01.08

Ahmet Şahin Bey, ilk defa Somali'ye gidecek orada bir okul açmaya çalışacaktır. Bunun için önce Kenya'ya Ömer Kutlu Bey'in yanına gidip, nasıl gidebilirim, diye fikir danışır.

Ama oraya gitmek için önce bir kabile reisinin ismine ulaşması ve onun himayesine girmesi gerekmektedir. Birden aklına "Birinci Söz"deki şu ifadeler gelir: "Bismillah, her hayrın başıdır. Biz dahi başta ona başlarız. Bil ey nefsim! Şu mübarek kelime, İslâm nişanı olduğu gibi, bütün mevcudatın lisan-ı hâl ile vird-i zebanıdır. 'Bismillah' ne büyük bir tükenmez kuvvet, ne çok bitmez bir bereket olduğunu anlamak istersen, şu temsili hikâyeciğe bak, dinle. Şöyle ki: Bedevî Arap çöllerinde seyahat eden adama gerektir ki, bir kabile reisinin ismini alsın ve himayesine girsin, tâ, şakîlerin şerrinden kurtulup ihtiyaçlarını tedarik edebilsin. Yoksa tek başıyla hadsiz düşmanlarına ve ihtiyaçlarına karşı perişan olacaktır..."

Ahmet Şahin Bey bunun üzerine orada bulunan uçak şirketlerine başvurur. Onlar da bilet kesebilmek için böyle bir şartı ileri sürer. Ahmet Bey uğraşır ve bir kabile reisine ulaşır. Reis İbrahim Dusûkî bizzat telefona çıkıp, kim olduğunu ve kimlerden olduğunu hem de niçin gelmek istediğini sorar. Ahmet Bey de, okul açmak için gelmek istediğini söyler. Sonra birçok ülkede bilhassa Afrika'da bulunan Türk okullarından bahseder. Reis de kabul eder. Onun ismiyle ve himayesiyle bir bilet alıp uçağa binebilir Ahmet Bey...

Uçak gelip bir tepeye konar. Herkes uçaktan çıkmaya başlar ama dışarıda çeteler, şakîler etrafını çevirir. Ne yapacağını bilmez vaziyette iken hemen ileriden sekiz kişilik bir grup gelir, onu eşkiyaların elinden alırlar ve doğruca kabile reislerinin yanına götürürler...

Reis İbrahim Bey, Ahmet Bey'e der ki: "Ben Malezya'ya gitmiştim, orada öğretim üyesi Cüneyt Bey'le tanışmıştım. O bana dünya çapındaki eğitim faaliyetlerinden bahsedip Hizmet'i anlattı. 'Göreceksin onlar bir gün mutlaka sizin ülkenize de gelecekler; o zaman onlara sahip çık!' dedi. Gerçekten onun dediği gibi çıktı. Siz aradınız ve geldiniz ama görüyorsun, buralarda dolaşabilmen için her gün, her an, sekiz adam peşinde dolaşmak zorunda kalıyor. Herhalde şimdilik henüz buralarda bir şey yapmak çok erken..."

Ahmet Bey, henüz vaktin erken olduğunu anlar ve o zaman oradan ayrılır. Sonra da Uganda'ya gitmek ister.

Yıllar sonra kuraklık, kıtlık derken Somali'ye gidilmek gerekir ve gidilir. Önce oradan öğrenciler getirilir 1990'ın başında Orta Asya'dan getirildiği gibi... Sonra da oralarda okullar açıldığı gibi...

Somali ile irtibat sağlandıktan sonra bir grup Somalili, Manisa şehrimize gelir... Manisa-Soma'dan bir grup esnaf onlarla tanışır ve orada yapılacak okul ve diğer hizmetler için bazı yükleri paylaşırlar, fakat Somalililerin akli karışır. Onlara sorarlar: "Biz Somaliliyiz, ya siz nereli idiniz?" Onlar da "Biz de Somalınız!" derler....

Dünyanın bir ucunda Somali, diğer ucunda Soma...

Somalılar, Somalililere kardeşlik için sevgiyle, şefkatle el uzatmaktadırlar. Hizmet, bu iki güzel eli birleştirmekte ve Somalililerle Somalılar kucaklaşmaktadırlar...

Eğitim gönüllüleri ve adanmış ruhlar, uzakları yakın etmekte ve samimi köprüler kurmaktadırlar. Dünya tek yürek halinde çarpacak hale gelmektedir. İnşallah...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ahmed Feyzi Kul

Abdullah Aymaz 2012.01.09

1 Temmuz 1898'de Isparta'nın Uluborlu kazasında dünyaya gelen Ahmed Feyzi Kul, 1915'te İstanbul Darülmüallimîn'in son sınıfında talebe iken emsalleri gibi tahsilini yarıda bırakarak cepheye koşar, ihtiyat subayı olarak kıtaya sevk edilir.

Filistin cephesinde Ali İhsan Sabis komutasındaki Diri Bellut savaşlarında yaralanıp İngilizlere esir düşer. Üç ameliyattan sonra Malta esir kampında kalır ve orada İngilizce öğrenir. 1919 esir mübadelesi kapsamında memleketine iade edilir. Kısa bir süre sonra bu defa da İstiklâl Savaşı'na katılır. Bu esnada sağ elinden giren kurşun elini deler geçer. Eli sakat kalır. Bediüzzaman Hazretleri'nin ifadesiyle "Gazi el" olur. Bu yüzden emekliye sevk edilir.

Aslında İstiklâl Harbi'nden sonra Uluborlu'ya döndüğünde mallarına el konulduğu için Aydın'ın Ortaklar bucağında İngiliz demiryolu şirketine ait istasyon civarında birkaç tane memur evlerinin bulunduğu yere yerleşir. Malta'da öğrendiği İngilizcesiyle İngilizlerle irtibata geçer. İsmi İngiliz Krepsi ailesinden alan Krepsi arazilerinde önceleri ortaklık usulüyle çalışmaya başlar. İngilizler ayrılırken dürüstlüğünü takdir ettikleri Ahmed Feyzi'ye arazilerini, "Biz senden para istemiyoruz. Çalışır, kazanır, ödersin." diyerek üzerine tapu ederler...

Bir gün düşmanları, oralarda Arap Süleyman diye bilinen ve eşkıyalık ile geçinen birisini çağırıp, "Al şu parayı, o Kireççi Hafız'ı (Ahmed Feyzi'yi) öldür!" diye talimat verirler. Bundan haberi olmayan Ahmed Feyzi Kul, âdeti üzere her sabah okuduğu gibi o gün de yedi Âyete'l-Kürsî okur. Altı cihete üfler, yedinciye okuduktan sonra içine çeker. O gece pusu kuran eşkıya tam hizaya gelince nişan alır ama silah patlamaz. Ertesi gün de silah ateş almaz. "Bunda bir iş var!" deyip gider, adamların paralarını verip ve "Ben o hafızı vuramam!" der.

Milaslı Halil İbrahim Çöllüoğlu'ndan daha 1930'lu yıllarda Risale-i Nurları tanıyan Ahmed Feyzi Kul, belagatli üslubu ile Bediüzzaman Hazretleri'ne bir mektup yazıp Eğirdirli bir zatla gönderir. Mektubu götüren zat, "Kimden?" diye sorulduğunda da "Aydın müftüsünden!" der. Onun için mektubun üzerine "Yeni kardeşimiz

Müftü Ahmed Feyzi Efendi'nin fıkrasıdır." diye not düşölür. Eskişehir Mahkemesi'nde ele geçen bu mektup yüzünden, adı Ahmed olan Aydın müftüsünü de Eskişehir Hapishanesi'ne sevk ederler...

1946 Ramazan'ında Ödemişli bir grup, Ahmed Feyzi Efendi'nin mübarek ayda vaaz vermesini isterler, o da Tire Merkez Camii'nde vaaz eder. Büyük bir alaka olunca emniyet konuşmasını yasaklar. Ödemiş'ten eşraftan bazıları "Başbakan Şükrü Saracoğlu bugün yarın Ödemiş'e gelecekmış ona arz eder, izin alırlz." derler. Saracoğlu'nun Ödemiş/Gölcük'te yazları gelip dinlendiğı bir köşkü vardır. Geline de ziyaretine giderler. Ahmed Feyzi Kul'un konuşmaları başbakanın çok dikkatini çeker. Hizmetçisine de kendilerine kahve söylemesini emreder. Ahmed Feyzi Kul, "Beyefendi, galiba Ramazan ayı olduğunu unuttunuz!" diye hatırlatma yapar. Saracoğlu, "Hayret! Sizin gibi medeni bir insanın oruçla, Ramazan'la ne ilgisi olabilir?" der. Ahmed Feyzi Efendi, "Sayın başbakan! Siz bir devlet büyüğü olarak Ramazan ayında olduğumuzu unutmuş olamazsınız. Askerlikte komutana bütün ordunun selâm vermesi mecburîdir. Hatta komutan bir ere, 'Taşa selam ver!' dese o er gider-gelir o taş a selâm verir. Sizce erin taş a selâm vermesi mantıklı mıdır?" Saracoğlu, "Elbette bu bir disiplin meselesidir. İtaat eğitimi için gereklidir!" deyince Ahmed Feyzi Kul, beklediğı bu cevaptan sonra taş ı gediğıne koyar: "Efendim, insanlardan meydana gelen bir birliğin komutanı böyle bir uygulamayı lüzum görür de, kâinatın ve insanın yaratıcısı ve kumandanı olan Allah, kendisine itaat için insanlardan yılda bir oruç tutmalarını istemesi çok mudur?" der.

Ahmed Feyzi Kul Ağabeyimiz üzerine geniş bir çalışma yapan İhsan Atasoy Bey'in "Risale-i Nur'un Manevî Avukatı AHMED FEYZİ KUL" isimli kitabından bazı parçalar sunmuş oldum...

Bu vesile ile Cenab-ı Hak'tan merhum ağabeyimize bol bol rahmet dilerim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

İraklı kızın hikâyesi

Abdullah Aymaz 2012.01.30

Avustralya'nın başşehri Canberra'dan Melbourne şehrine geçtik.

Burada da eğitim gönüllülerimizin açtığı okulların başarıları ile karşılaştık. Işık Koleji, üniversite giriş imtihanında Victoria eyalet birincisi çıkardı. İmtihanda, Işık Koleji öğrencisi Iraklı Masad Alfaydh, İngilizceden 99,80 puan alarak önemli bir rekora imza attı. Kolejin diğer öğrencilerinden Vietnamlı Mai Nguyen 99,20 puan aldı. Baturay Özçelik 96,50, Sade Dikmen 96,35 ve Zeynep Serin 96,10 puan aldılar. Işık Kolejleri Genel Müdürü Tuncay Terzi, Masad Alfaydh'ı 20 bin dolar değerindeki bir araba ile ödüllendireceklerini açıkladı.

Masad'ın hayat hikâyesi büyük zorluklarla doludur. Babası 1998 yılında, o daha beş yaşında iken, zor şartlardan dolayı Irak'tan Avustralya'ya gider. Baba yıllarca Masad'ı, diğer iki kızını ve hanımını getirmek için uğraşır. Bu arada savaş başlar. Masad'ın ifadesiyle "Binaların yerle bir olması, yolda insanların öldüğünü görmek veya yakınlarının ölüm haberlerini almak, artık normal hale gelmişti. Her tarafta kontrolsüz bir şekilde silahlar dolaş ıyor; savaşın başlamasıyla birlikte hapisten dışarı çıkan mahkûmlar etrafta korku salıyorlardı."

Beş yıl sonra 2003'te Masad'ın doktor olan babası Melbourne'de Frankston Hastanesi'nde iş bulur. Ailesini Ürdün üzerinden Avustralya'ya getirir. Melbourne Havaalanı'nda babasına kavuşma anını Masad şöyle

anlatıyor: "Babamı çok az hatırlıyordum. Ona bakarken sanki hayatımda ilk defa gördüğüm birine bakar gibi bakıyordum. Sürekli yüzünü inceliyor, telefonda duyduğum sesle bağlantı kurmaya çalışıyordum."

2004 yılında okula başlayan Masad, sınıftakileri anlamaya çalışıyordu. Dilini dahi bilmediği bir yerdeydi. Ama babasıyla kavuşmalarının ardından başlayan mutlu günler, beş ay gibi kısa bir süre sonra gelen elim bir trafik kazası haberiyle yerini tekrar hüzne bırakır. Babası, Gippsland-Freeway üzerinde özel otomobili ile yaptığı kazada hayatını kaybetmiştir.

Dertler yeniden başlar: Babası üzerinden alınan vize derdi... Bunların arkasından anne Ikram Alfayadh'ın yıllar önce başlayan ve giderek ağırlaşan bel rahatsızlığı da eklenince Masad, ablası ve kızkardeşi için hayat iyice zorlaşır. Anne Ikram, bel rahatsızlığı ile ilgili olarak üst üste ameliyat geçirir. Anneleri alışveriş poşetlerini dahi taşıyamaz hale gelince, Masad ve kardeşleri evin bütün yükünü üstlenirler. Üç kardeş yaşadıkları bütün zorluklara rağmen okullarını bırakmaz. Okudukları Işık Koleji de üç kız kardeşe her türlü desteği verip ellerinden tutar...

Önce Masad'ın ablası Fadak Alfayadh, Işık Koleji'nden mezun olur. Çok istediği hukuk fakültesine iyi bir derece ile girer. Doktor olmak isteyen Masad ise İngilizce, matematik, fizik, kimya, edebiyat gibi zor derslerden Victoria Üniversitesi giriş imtihanlarına (VCE) hazırlanır ve zor bir rekoru kırar. Bu başarısı Herald Sun gibi Avustralya'nın ulusal gazetelerine konu olur. Sekiz yıl önce geldiği Avustralya'da anadili İngilizce olanlarla aynı şartlarda yarışan Masad'ın eyalet birinciliği, belki de Avustralya tarihinde bir ilk olur.

Kendisiyle Işık Koleji kız yurdunda karşılaştığımız Masad, derslerinde gösterdiği performans kadar, gerek Işık Koleji'nde gerekse başka organizasyonların düzenlediği yardım kampanyalarında en çok koşturan kişilerin arasında yer alıyor. Savaş ortamlarında yaşananları gördüğü için ileride iyi bir cerrah olup savaşın yaşandığı ülkelere gönüllü olarak gitmek ve ihtiyaç sahiplerine yardım etmek hayallerini kuruyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şifaya dönüşen dualar (1)

Abdullah Aymaz 2012.02.05

Anadolu'dan Avustralya'ya gelen sağlam itikatlı, saf ve temiz insanlarımızın hikâyelerini bir ibret vesikası olarak dinliyoruz.

Her ne kadar Batı toplumlarının eritici ve yok edici potalarının içinde eriyip gidenlerin haddi hesabı olmasa da hârikalar kuşağında sade ve nezih inançlarının güzelliklerini yaşayanlar da az değil... Melbourne şehrinde yaşanan enteresan bir olayı Erzurumlu Murat hocamız yaşayanların dilinden bize şöyle aktardı:

Sadık Kabakçı evlenerek geldiği Avustralya'nın Melbourne şehrinden 2000 yılında sıla-ı rahim için memleketi Çorum'a gider. Fayans ustalığı ile geçimini sağlayan Sadık Bey, geride 6,5 ve 3,5 yaşlarında üç çocuk ve beş aylık hamile eşi Şeyma Hanım'ı bırakır; ama ne olur ne olmaz diyerek Çorum'daki ev telefonunu da oğluna yazdırır öyle gider. Memlekete gelişinin üçüncü günü Melbourne'deki komşusundan gelen bir telefonla Sadık Bey olduğu yere yığılıp kalır. Çünkü beş aylık hamile eşi beyin kanaması geçirmiş ve hastaneye kaldırılmıştır. Bu durumda Sadık Bey geçirdiği şoktan dolayı Çorum'da Devlet Hastanesi'nde, eşi de Melbourne'de St. Vincent Hastanesi'nde yatmaktadır.

Hastaneden taburcu olur olmaz ilk uçakla Melbourne'e dönen acılı Sadık Bey, ameliyat için kendisine uzatılan izin kâğıdını imzalarken durumun vahametini daha iyi anlar. Zira eşinin beyinde bir tümör teşhis edilmiştir. İki ameliyat gerekmektedir. İlk ameliyat, uyutulan Şeyma Hanım'ın beyindeki kanamayı durdurmak için yapılacaktır. Ancak doktorlar ameliyat öncesinde kürtaj yapılmasının şart olduğuna Sadık Beyi ikna etmeye çalışmaktadırlar. Beş aylık bebeğin annenin geçireceği uzun beyin ameliyatından sağ çıkma ihtimali hiç yoktur. Annesine göbek kordonundan bağlı bebeğin anneye verilen narkozdan tekrar ayrılması tıbben mümkün değildir. Bebeğin kuvöze alınabileceği döneme de daha iki ay vardır. Ortada büyük bir risk vardır.

Sadık Bey çocuğunu kaybetmeye razı olmaz ve doktorlara şöyle bir teklifte bulunur: "Çocuk doğum uzmanı da beyin ameliyatına girsin. Şayet çocuk ameliyat sırasında vefat ederse hemen rahimden alınsın." Doktorlar bunun bir işe yaramayacağından yüzde yüz emin oldukları halde acılı babaya merhamet ederek 'Tamam!' derler. Şeyma Hanım ameliyata girerken Sadık Bey bir taraftan duaya başlar, bir taraftan da kendine ayrılan yerden ameliyatı seyrederek Hanımına narkoz verilmesinden sonra bebeğin nabzını takip eden doktorlar dakikalar ilerledikçe hayretten hayrete girerler. Onlar "Oh my God! Oh my God!" (Yani Aman Allah'ım! Aman Allah'ım!) diyerek şaşkın şaşkın birbirlerine bakarken Sadık Bey'in ifadesi ise "Allah (cc) adeta narkozun annenin göğsünden aşağıya inmesine müsaade etmiyor." şeklinde olur. Verilen narkozla annenin ameliyatı başlamıştır bile ama bebek hâlâ uyanıktır. Bu hal nekahet devresinde verilen narkozda bile devam etmiştir.

Ancak ameliyat sırasında Sadık Bey'in dikkatini çeken bir başka hâdisе daha olmuştur. Beyaz elbiseli bir kadın - Sadık Bey onun doktor olduğunu zannetmektedir- elindeki bir şeyi ameliyat masasındaki hanımına vermeye çalışmaktadır. Ama sanki diğer doktorlardan bir türlü fırsat bulamamaktadır. Hâdiseyi dikkatle takip eden Sadık Bey İngilizcesi de yetersiz olmasından derdini anlatamaz ama o doktor hanıma yer açarak elindeki şeyi hanımına vermesine yardımcı olur.

İki ay sonra Fatma Nur bebek yedi aylıkken sezaryenle alınır. Böylece ikinci bâdire de atlatılmış olur. Bundan sonra Şeyma Hanım'ın beyindeki tümörün alınacağı ameliyatın hazırlıkları başlar.

Bütün bunlar, çok uzak gurbet ellerde imanıyla, İslâmî değerleriyle kendisinin ve ailesinin varlığını çalışarak onurluca sürdürmek isteyen insanımızın hikâyesidir. Ama onlara yaşamak zorunda oldukları o uzak diyarlarda, benliğini kaybetmeden, toplumların katmanları arasında ve eritici potasında erimeden nasıl sağlam kalacakları da, o mozaikte kendi güzel renklerimizle nasıl çiçek açacakları da öğretilmeli ve gerekli destekler verilmelidir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Meleklerin kurtardığı kadın (2)

Abdullah Aymaz 2012.02.06

Bir önceki yazımda bahsettiğim Çorumlu Sadık Kabakçı Bey'in eşi Şeyma Hanım'ın Avustralya'da hastanede başından geçen hârika olayın, bugün devamını anlatmak istiyorum:

Beyin kanaması geçiren ve hâmile olan Şeyma Hanım, eşinin samimi duası ve Cenâb-ı Hakk'ın inayetiyle Hızırvârî bir hanım doktorun müdahalesiyle bebeğiyle birinci ameliyatın neticesi büyük bir bâdireyi atlattıktan sonra esas zor olan ikinci ameliyata sıra gelir. Ameliyat öncesi Sadık Bey'e yapılacak operasyonun çok riskli, annenin sağ çıkma ihtimalinin yüzde beş, sağ çıksa bile felç olma ve kör kalma ihtimalinin çok yüksek olduğunu söyleyen doktorlar, dolayısıyla kendisine ameliyat hakkında bir brifing verilmesi gerektiğini

bildirirler. Toplantı için bir randevu tarihi belirlenir hatta bir tercüman da o gün için ayarlanır. Bu arada aylardır her gün evde çocuklarına bakan Sadık Bey, gınaşırı da hanımını hastanede ziyaret etmektedir. İşini gücünü bırakmış, o zamana kadarki birikimleri ile ayakta kalmaya çalışmaktadır. Geceler ise Sadık Bey'in dua tarlasıdır. Gözyaşları ile suladığı dualarını bilebildiği ayetlerin arasına katarak, toprağa düşen tohumu bile zayi etmeyen Hazreti Allah'a (cc) arz etmektedir. Bir gece saat üçe kadar devam eden uzunca bir duasını şöylece hitama erdirir: "Allah'ım biz müminlere cennette huriler vaat ediyorsun. Allah'ım benim hurilerimden bir tane eksik olsun, yeter ki hanımım kurtulsun!.." Bu, saf Anadolu çocuğunun gözü yaşlı, ihlâslı duası, niyâz ve yakarışıdır... Zorda kalanın kalbinin derinliklerinden gelen inlemeleri hiçbir zaman karşılıksız kalmaz...

Ertesi günkü hastane ziyaretinde Sadık Bey, ilk ameliyatta Şeyma Hanım'ın yanında gördüğü doktor hanımla karşılaşır. Doktor hanım, Sadık Bey'e hanımının ameliyatı ile ilgili brifing vereceğini söyler. Sadık Bey daha randevu gününün gelmediğini hatta randevu için ayarlanan tercümanın bile ortalarda olmadığını söylemesine rağmen kadın ısrar etmektedir. O sırada Şeyma Hanım'ın yakın bir arkadaşı da konuşmalara şahit olmaktadır. Hemen o yakın arkadaşı, "Ben tercümanlık yapabilirim." diye atılır.

Bu sürpriz görüşme daha büyük müjdeleri de beraberinde getirir. Doktor hanım ameliyatı bütün incelikleri ile anlatmakla beraber Sadık Bey'e eşinin kurtulacağı haberini de verir. Hem de ne kurtulma!.. Doktor ne felçten, ne körlükten ne de sakat kalma ihtimalinden bahsetmekte, bilakis, "Senin hanımın sapasağlam ayağa kalkacak." demektedir.

Sadık Bey'in şaşkınlığı hastaneden gelen bir telefonla daha da artacaktır. Çünkü kendisini ameliyat brifingine davet etmektedirler. Sadık Bey, "Ben brifing aldım zaten!" deyince şaşırma sırası bu sefer doktorlardadır. "Nasıl olur biz böyle bir brifing vermedik!" derler. O zaman Sadık Bey yapılacak ameliyatı en ince noktalarına kadar hanım doktorun verdiği bilgiler doğrultusunda anlatır. Doktorlar kulaklarına inanmamaktadır; zira anlatılan her şey doğrudur.

Sadık Bey'i hastaneye davet ederler, bütün personelin resimlerinin olduğu dosyayı önüne koyarlar ve o doktoru göstermesini isterler. Bütün resimleri dikkatle inceler Sadık Bey. Ama o doktorun resmi yoktur personel dosyasında. Artık her şey apaçık anlaşılmıştır.

Bundan sonra sadece müjdesi önceden verilmiş neticesi belli ameliyatın gününü beklerler. Allah'ın izni ile bir yıldan fazla hastanede kaldıktan sonra kurtulan Şeyma Hanım, St. Vincent hastanesi kayıtlarına "MELEKLERİN KURTARDIĞI HASTA" diye kaydedilir.

Bütün bunları bize anlatan Erzurumlu Murat Hocamız, devamlı telefonla Sadık Bey'le görüşerek bilgileri netleştirip tazeledi. Sadık Kabakçı ve eşi Şeyma Hanım, dört çocuğu ile beraber Avustralya'nın Melbourne şehrinde yaşamaktadır...

Temelde ecdattan tevârüs ettiğimiz İslâmî güzellikler Anadolu'nun temiz fitratlı insanların ruhlarına sinmiştir. Ama güzelliklerin aynı şekilde nesillerimize aktararak, dünyanın her tarafında varlığımız kendi hoş ve lâtif renkleriyle sürdürülmelidir... Ekolojik denge adına türlerin korunması için verilen mücadele kadar, hiç olmazsa biz de kendi güzelliklerimizin devamı için gayret göstermeliyiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hukuk serüveni

1985 yılından beri Texas Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde profesör olan James C. Harrington, 1990'da kurduğu Texas İnsan Hakları Projesi Derneği'nin yöneticisidir.

Kırk yıldan fazla bir süredir hayatını insan hakları mücadelesine adanmıştır. Evet, Jim Harrington bir avukat olduğu kadar bir bilim adamıdır.

İşte bu bilim adamı, Muhammed Fethullah Gülen Hocaefendi'nin hukuk serüvenini yazdı. Bu kitapta bir dava avukatı olarak kabiliyetlerini kullanmış ve şâhitlerin hikâyelerini faydalı yönde açığa çıkarmıştır. Dava sürecini incelerken şâhitlerin anlattıklarından ortaya çıkan bilgileri başarılı bir şekilde kullanmıştır. Çünkü dava Amerikalılar için de önemlidir.

Bu kitabı yazmak için James C. Harrington, Türkiye'ye üç seyahatte bulundu. İstanbul'daki bir Dünya Bankası yetkilisinden tutun da Urfa'daki fakir bir Kürt işçi ailesine kadar çeşitlilik gösteren insanlarla görüştü. Köşe yazarları, profesörler, hâlen aktif görevde olan ve emekli olmuş askerî ve sivil savcı ve hâkimler, insan hakları savunucuları, işadamları, dinî kanaat önderleri TBMM'de farklı partilerden milletvekilleri, avukatlar ve günlük geçiminin derdinde olan normal halktan insanlar...

James C. Harrington diyor ki: "Şahsen röportaj yapabildiğim önemli şahısların bazıları, Fethullah Gülen'in avukatları Orhan Erdemli, Abdülkadir Aksoy, Feti Ün, Ronald Klasko ve eski Amerika Birleşik Devleti Federal Başsavcı Yardımcısı Bruce Repetto'dur. Ancak Gülen aleyhine dava açan savcılar ve davayı yürüten hâkimler ısrarlı görüşme taleplerimize cevap vermediler. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı ise talebimize cevap vermesine rağmen bizi geri çevirerek mahkeme dosyasına ve arşivlerine yönlendirdi. Kitabın ilerleyen sayfalarında böyle davranmasının sebebi açığa kavuşacaktır. (...) Ayrıca Türkiye'de iken ve ABD'ye dönüşte maruz kaldığım, kaynağını bilemediğim taciz ve tehditlerden de burada bahsetmek isterim. Bu tehditler diğerlerinin temkinli ve koruyucu tavrını da açıklamış oluyordu. Böyle bir kitabı hazırlamanın önemi hakkında kafama takılan sorular da, yazdıklarımdan rahatsız olan bu tür kişilerin yaptıklarından sonra kafamdan silinmiş oldu. (...) Gelişen demokrasisi ile Türkiye'nin geleceği bir süre daha belirsizliğini sürdürecektir görünüyor; fakat bu süreçte Gülen'in ve ondan ilham alanların rolü oldukça dinamik kalacak gibi gözüküyor. Umarım bu kitap karmaşık gözükse de demokrasi mücadelesinin anlaşılmasını doğru yöne kanalize eder. (...) Kitapta Amerika'ya sağlık problemleri sebebiyle gelen Gülen'in bir din âlimi olarak başvurduğu göçmen statüsünü almadan karşılaşmış olduğu NORMALDEN FAZLA ZORLUKLARA da temas edilmiştir. Bu süreç, Türkiye'deki davayla eşgüdümlü olarak sekiz yıl sürmüştür. PERDE ARKASINDAKİ POLİTİK GÜÇLER federal bir yargıcın müdahalesine kadar bu süreci durdurmaya çalışmışlardır. (...) Gülen hareketini daha iyi anladıkça, insan haklarını korumak için yaptığım çalışmalarda sahip olduğum motivasyonun onun sevenlerinde de var olduğunu gördüm. (...) Ülkenin geleceği bir bakıma Gülen hareketinin fertlerinin, hedeflerine ne kadar sadık kalacaklarına ve bu hedefleri dost ve düşmanlarına ne kadar anlatabileceklerine bağlıdır."

Büyük bir titizlikle hazırlanmış "Fethullah Gülen'in Hukuk Serüveni" isimli kitap; pek çok gerçeği, yetkin bir bilim adamı ve meşhur avukat olan James C. Harrington'ın kaleminden bütün dünya bir mesaj niteliğindedir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değerleri birlikte savunma

Prof. Dr. Miguel Angel Ayuso ile bir sene önce Roma'da, Başkanlığını yaptığı Pontifical Institut for Arabic and Islamic Studies (PISAI)'de görüşmüştük.

23 Kasım 2011'de Avustralya'da sunduğu "Çok Kültürlü Topumlarda Etikler" başlıklı tebliği dikkatimi çekti.

"Fethullah Gülen Kürsüsü tarafından organize edilen bu konferansa katılmak benim için bir şereftir." diyerek başladığı konuşmasında özetle şunları söylüyor:

"Din mensupları arasındaki diyalog, insânî değerleri, sosyal adaleti, mânevî ve kültürel değerleri birlikte savunma ortamını sağlayacaktır. Zaten bu hakların savunulması Allah'ın emri ve insanlığın gereğidir. Bildiğiniz gibi insânî değerlerin kaynağı insandır."

"Yakın tarihlerde cereyan eden bazı elim hadiseler dünyamızı kararttı. Bu sıkıntıların tek çözümünün din olduğu açık ve seçiktir. Sadece din, insanların barış ortamında yaşamalarını sağlayabilir. Bunun içinde belirli şartların yerine getirilmeleri gerekir. Bu kilit şartlar da: 'Bütün canlılara saygı, müsbet hareket, komşularımıza karşı sevgi ve saygıdır.' Bunlardan insan hayatına saygı, bütün dinlerde teşvik edilmektedir. Kur'an, 'Masum bir insanı öldürmek bütün insanları öldürmek gibidir.' (Maide Sûresi, 32. ayet) buyuruyor. Bu âyet insan hayatına değer biçilemeyeceğini gösteriyor. "

Güzel bir toplum oluşturmanın bir şartı da müsbet ve dürüst davranıştır. Bu konuda Kur'an'da dört temel husus vardır: "Ey iman edenler! Allah için HAKKI titizlikle ayakta tutan, ADALET ile şahitlik eden kimseler olun. Bir topluma olan kininiz sizi adaletsizliğe itmesin. ÂDİL olun. Bu, TAKVÂya daha yakındır. Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır. Allah, İMAN edip SÂLİH AMELLER işleyenler hakkında 'Onlar için bir bağışlama ve büyük bir mükâfat vardır' diye vaatte bulunmuştur." (Maide Sûresi, 8-9)

"Müslümanlar, dünyada Allah'ın bir halifesidir." (Bakara Sûresi, 30. ayet) buyuruluyor. Bu sebeple O'nun yarattıklarından insan mesuldür.

Sosyal adalet anlayışı, bütün insanların ve sosyal hayat tesis etmek isteyenlerin ortak hedefidir. Adalet duygusu insanların Allah ile bağlantılarından kaynaklanmaktadır. Bizler, Allah'a iman edenler olarak, kendi inançlarımızdan aldığımız prensiplerle daha güzel ve büyük bir sosyal toplum oluşmasında önemli rol oynayabiliriz. Ama bu düşüncelerimizi iyi amellerle desteklememiz gerekir. Kur'an, "Yapmadığınız şeyleri niye söylüyorsunuz?" (Saf Sûresi, 2. ayet) buyuruyor. Yani amelsiz sözün kıymeti yok. İmansız amelin de değeri yok. Hz. Muhammed (sas) "Allah'a iman et ve istikamet içinde dosdoğru ol." diyor. Diğer bir hadiste de "Sizden biriniz kendisi için istediğini, kardeşi için istemezse gerçekten iman etmiş olamaz." buyuruyor. Bu altın düstur bütün dinler için geçerlidir. Bununla ilgili Kur'an'da şöyle buyuruyor: "Birbirinizle hayırdan yarışınız." (Bakara Sûresi, 148. ayet)

Bizim davetimiz, insanlığa hizmet ve Allah'a iman davetidir. Hz. İsa'nın gösterdiği yüce ve yüksek düstur şudur: "Düşmanlarınızı bile sevin. Size kötülük yapan için de dua edin ki, Allah da sizleri kulları olarak kabul etsin. Güneşi, kötülerin de iyilerin de üzerine doğuran O'dur. Yağmuru, haklının da haksızın da üzerine yağdıran O'dur." (Mathev 5:44- 45/48)

Bu konuda İmam Gazalî, Müslümanlara şöyle der: "Allah'ın boyası ile boyanın. İmanlı insanlar için kemâlât, Allah ile irtibata bağlıdır. Bunu elde etmek için de marifetullah gerekmektedir. Yani Cenab-ı Hakk'ı, esmâü'l-hüsna (güzel isimleri) ile tanımak gerekir. Adl, Rahman, Rahîm, Kerîm, Tevvab, Alîm gibi isimlerle..."

Prof. Dr. Miguel Ayuso, bu isabetli tespitleriyle, bütün çeşitli din mensuplarının dikkatli nazarlarını İslâmî güzelliklere çekmiş oldu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yaşatma İdeali

Abdullah Aymaz 2012.02.19

M.Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Yaşatma İdeali" isimli sohbet ve soru-cevaplarından meydana gelmiş kitabı, insanlığı ihyâ hizmetlerinde, yeni bir başucu kaynak eseridir.

Yaşatma idealisti adanmış ruhların kendilerini sık sık test edip, eksiklerini-gediklerini görmeleri ve yapmaları gerekenleri hatırlamaları için müracaat edecekleri düsturları ihtiva etmektedir. İşte bazı konuları:

Adanmışlık ve beklentisiz olma. /Kendimizi sorgulama /

Hizmetçi idarecilik anlayışı /Kötülükleri izale yolları /

Küllî bereket ve bire yedi yüz veren başaklar. / Teveccühü hizmete tercih / İçteki ve dıştaki temkin / Hırsın caiz olduğu yer / Kur'anî akıl ve fonksiyonları / His-heyecan ve akl-ı selîm / Ciddî duruşla birlikte inkılabçı ruh / İncelik, zerafet ve vefa / Huşu, haşyet ve kalb inceliği / Mebdede yenilik, yol boyunca yenilenme cehdi / Emanet, hüşyar ve canlı gönüllere teslim edilir / Yeni bir seferberlik ruhu / Genişlemeyle doğru orantılı derinlik / İffet ve iradenin hakkı / Nefis cümleden edna vazife cümleden âlâ / Amûdî (dikey) velilik / Entelektüel ve diriliş / Entelektüel yetiştirecek zemin / Peygamber ahlakı istiğna / Adanmış bir ruh her zaman hür ve azat olmalı / Gönüllerde kalıcı müessiriyetin rolü / Makam-mansıp mevzuunda da istiğna...

Üç yüz sayfalık büyük bir kitabın konu başlıklarının hepsini yazmak mümkün olmadığı için bazılarını aldım.

Bazı bölümleri de aktarmak istiyorum:

"Beklentisizlik hali ve fedakârlık anlayışı, işi son nefesimize kadar ihlâs ve samimiyetle götürebilmek adına çok önemlidir ve hayatî dinamiklerdir. (...) Çünkü çokları, almadan vermenin ne demek olduğundan habersizdir."

"Meselâ, (İzmir'de) Bozyaka'nın üst tarafında civanmert Anadolu insanının civanmertliğine müracaat etmiştik. Herkes bir şeyler vermişti. Sonra odama çekildim, oturuyordum. Subaylıktan emekli bir zat, elinde şangır şungur anahtarlarla yanıma geldi ve bana şöyle dedi: 'Burada herkes bir şeyler verdi ama ben veremedim. Emeklilik ikramiyem ile bir ev satın almıştım, ben de onu vermek istiyorum, evin anahtarlarını size getirdim.' Tabii böyle bir durumda size düşen vazife şudur: Dersiniz ki: 'Kardeşim, herkes imkânına göre vermekle mükelleftir. Sen zarurî ihtiyaçların dışında elinde ne varsa onu verirsin. Evini verecek hâlin yok. Allah, senden onu istemiyor.' Böylece anahtarları yeniden ona teslim eder ve 'Git evinde otur. Rabb'im sana lütufta bulunur, yeni kapılar açar, sen de getirir onu verirsin.' dersiniz. (...) Daha nice fedakâr insanlarla karşılaştım. Mesela belki seksenine merdiven dayamış bazı yaşlı arkadaşlar defalarca, buraya gelip 'Ne olur bu gençlere hicret etmeyi işaret ettiğiniz gibi esnaf için de, bize de, başka yerlere gitmeyi işaret etseniz ve biz de gitsek. Böylece verme mazhariyetiyle serfiraz kılındığımız gibi, Cenab-ı Hak hicretle de bizi şereflendirse.' dediler. İşte bunlar, maddî ölçüler içinde kıymetini takdir edemeyeceğimiz öyle dinamiklerdir ki, bu dinamikler, Cenab-ı Hakk'ın sonsuz lütuf ve ihsanına âdeta bir davetiye olmuştur."

Yaşatma İdeali'nden sizlere sadece bir damlacık... Zaten damla da deryadan haber vermiyor mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Seyyid Salih Özcan

Abdullah Aymaz 2012.02.20

1960'lı yıllardan bu yana Salih Özcan ağabeyi tanırım.

Hilâl dergisi, 1971'in 12 Mart'ında İzmir Buca Cezaevi'nde çok işimize yaradı. Onun Suriye'de meydana gelen Baasçı darbe üzerine yazdığı "Suriye Bu Hale Nasıl Düştü?" isimli broşürü birçok gerçeği anlamama vesile oldu. Şu yaşında birçok rahatsızlıkları bulunmasına rağmen hâlâ hizmet deyip koşturmaya çalışması da gayret ve himmetleri coşturucu ayrı bir özelliği...

Arkadaşımız Ahmet Özer, "Seyyid Salih Özcan: Bediüzzaman'ın Hariciye Vekili" isimli kitabı ile Salih ağabeyin hayat serüvenini ve hatıralarını güzel anlatmış. Bazılarını nakletmek istiyorum:

"Maarif ve Nâfia vekilliği yapmış olan Tevfik İleri'yi ziyaret ettik. Son günlerde üniversitelerde ve dışarıda yıkıcı fikirlerin çoğaldığını ve her geçen gün de arttığını uzun uzadıya anlattık. Yakında 1957 seçimleri yapılacağını, bunun için parti olarak halkın görüşünü iyice tespit etmek lâzım geldiğini, yoksa neticenin iyi olmayacağını söyledik. 'Yerden mantar biter gibi yükselen fabrikaları, barajları, köprüleri ve daha nice eserleri bu millet görmüyor mu?' dedi. Biz de merhuma, 'Bunlar kâfi değil, iman köprüleri, iman barajları, iman fabrikalarına ihtiyaç var. Bunlar olmayınca olmuyor efendim.' dedik. 'Merak etmeyiniz, biz köprü yapıyoruz, fabrika yapıyoruz. Hem nasıl olsa bu millet reyini bize verecek, onu merak etmeyiniz.' dedi. (...) Şunu açıkça ifade etmeliyim ki, çok üzüldük. 'Niçin iktidar ricâli gerçeği görmek istemezler?' diye bir hayli hayıflandık. Sene 1962... Bir salı günü Ankara Cebeci'de Ankara Hastanesi'nde ziyaret ettim. Bir ara DP sekreteri iken arkadaşlarımla yaptığımız ziyareti hatırlattım. 'Haklısın ve gerçektir Salih Özcan. Fakat biz çok aldandık.' dedi. Sonra birbirimize sarıldık ve ağladık."

"Sultan II. Abülhamid'in en küçük oğlu Abid Efendi'yi 1971 yılında Beyrut'ta Hacı Emin el-Hüseyinî'nin evinde bir davette tanıdım. Abid Efendi ile çok görüştük. Bir gün Beyrut'un Ulucamîi'nde cuma namazı kıldık. Cumadan sonra dışarı çıktık. Yanımıza kucağında küçük bir çocukla, bedevî bir kadın yaklaştı. Elini uzatarak 'Fî sebîlillâh!' dedi. Abid Efendi elini cebine attı ve beş Lübnan Lirası çıkararak kadına verdi. Ben de 'Efendim, ne kadar paranız var?' dedim. O, 'O kadar param vardı, onu da kadına verdim.' dedi. 'Peki, eve nasıl gideceksiniz?' diye sordum. 'Yavaş yavaş yürüyerek giderim.' dedi. Ben de onu bir taksiye bindirip eve götürdüm. 'Eve girmek yasak!' dedi. Çünkü yaşlı bir kadının evinde, evin bir odasında kiracı olarak kalıyordu. Altı aydan beri kirayı verememiş. Dört aydır kalp ilacını alamamış. Bir gün Efendim, seni İstanbul'a götüreceğim!' dedim. 'Aman söyleme, kalbim duracak. Hem nasıl gideceğim? Pasaportum yok ki!' dedi. Ben de 'Pasaportun yoksa Kral Hüseyin'den, Kaddafi'den, Kral Faysal'dan, Nasır'dan isteseydiniz.' dedim. 'Nasır ve Kaddafi gibi solcular verseler bile almam. Ama Kral Hüseyin ve Kral Faysal verselerdi alırdım.' dedi. Ben 'Efendim, bana adresinizi verir misiniz?' dedim. O da italik güzel bir hatla adresini yazdı, bana verdi. İki gün sonra umreye gittim. Taif'te Kral Faysal'ın yemek daveti vardı. Kral Faysal beni görünce sözü Sultan II. Abdülhamid'den açtı ve onun çok büyük sultan ve son halife olduğunu söyledi. Hatta 'Yavuz Selim'den sonra gelseydi, dünya haritası başka türlü olurdu. Otuz üç yıl Osmanlı İmparatorluğu'nu ayakta tuttu. Altmış kavmi bir arada barış içinde yaşattı.' dedi.

Ben de 'Efendim, oğlu şimdi Beyrut'ta. Ama kirasını verecek ve kalp ilacı alacak parası bile yok!' dedim. 'Kabahat sizde! Niye haber vermediniz?' diye çıktı. Ben de 'Efendim, size mektup yazmış, cevap gelmeyince bir daha yazmamış. Adresi var bende!' dedim. Ve cebimdeki kâğıdı çıkardım. Faysal da Özel Kalem Müdürü Seyyid Ahmed'e işaret etti ve ona bir şeyler söyleyerek adres yazılı kâğıdı verdi. Faysal daha sonra elçilik vasıtasıyla Abid Efendi'ye 15 bin dolar aylık bağladı. Abid Efendi, bu para ile hemen rehin bıraktığı baba yadigârı saatini kurtarmıştı."

Bu naklettiklerim 326 sayfalık hitaptan sadece iki hatıra...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Hediyeleri niçin vermediler?

Abdullah Aymaz 2012.02.26

Danimarka'da yaşayan Anadolu'muzun güzel insanları, orada hem eğitim kurumlarımızla ilgilenip, yabancı bir toplumun eritici katmanları arasında eriyip gitme, asimile olup yok olma tehlikesine karşı gayret gösteriyor; o toplumun mozaigi içinde kendi rengimizle bir çiçek açıp güzelliklere güzellik katmaya çalışıyorlar; hem de her sene Afrika'ya hiç olmazsa, Kurban bayramlarında gidip oradaki insanların yanında olmaya çalışıyorlar.

Bu, onlara hem dünyayı tanıma hem de mağdur-mazlumların dertlerine sırdaş olma, gerçekleri bizzat kendi gözleriyle görme fırsatı veriyor. Geçtiğimiz Kurban Bayramı'nda da bir grup insanımız Danimarka'dan Kenya'ya gidiyor. İçlerinde Aydınli Mehmet Sert Bey de var. Mehmet Bey, akraba ve yakınları ile senelerdir Danimarka'daki eğitim hizmetlerine fedakârca destek veren kahramanlarımızdan...

Bu sefer gittikleri yer, Kenya'nın Somali sınırında bir belde... Kurbanlar kesiliyor, etler dağıtılıyor, mutluluklar paylaşılıyor. Bu paylaşmanın Allah tarafından peşin ücreti, ruhlardaki ve kalblerdeki lezzet-i maneviye... Bu haz tarif edilemez; sadece yaşanır. Yani tatmayan ne yazık ki, bunu bilmez!.. Danimarka'dan giderken Afrika'daki çocuklar için de oyuncaklar ve çeşitli hediyeler alıp götürmüşler. Onun için Mehmet Beyler bu gönül armağanlarını vermek için bir yetimhaneye gidiyorlar. Oradaki yetim çocuklara, getirdikleri bütün hediyeleri veriyorlar. Biraz sonra bakıyorlar ki bu yetimler bir taraftan imrenerek hediyelere bakarken öbür taraftan "Alınız!" diye hepsini geri veriyorlar... Bizimkiler bu hâle çok şaşıyorlar. Merakla sebebini öğrenmek istiyorlar. Görevliler onlara dehşet verici şu açıklamayı yapıyorlar: "Bu zamana kadar, sömürgeciler buraya hediyelerle geliyorlardı. Onları dağıtıp çocuklara verdikten sonra beraberce fotoğraf çektiriyor, kameraya alıyor, sonra çocukların ellerinden teker teker geri alıyorlardı. Çocuklar buna alışık oldukları için daha siz istemeden nasıl olsa geri alacaklar diye ve sizi de onlar gibi zannederek kendiliklerinden getirip verdiler." Bu sözleri bizimkiler duyunca son derece üzüyorlar ve hemen sevgiyle çocuklara yaklaşıp başlarını okşayarak hediyeleri kendilerine teslim ediyorlar. Artık çocukların sevincine diyecek yok!.. Demek ki, dünyada neler oluyormuş!..

Kenya dönüşü, Mehmet Sert Bey, bu şahit olduklarını bir sohbet grubuna anlatmaya başlıyor. Tam bu noktaya gelince göğsü yanarak rahatsızlanıyor. Hastaneye zor yetiştiriyorlar. Meğer kalbi bu acıya dayanamayıp kriz geçirmiş... Günler sonra gözlerini açabiliyor... Bu olay bana nakledildiğinde, hâlâ hastanede gözetim altında idi... Cenab-ı Erhamürrahim'in Mehmet Sert Bey'e âcil şifa nasip etsin. İnşallah sapasağlam önümüzdeki seneler de kendisine oralara gitmek nasip olsun...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şefkatin hararetiyle

Abdullah Aymaz 2012.02.27

Dünya TV'den Remzi Ketenci Bey, e-mail ile bana ulaşarak, karşılaştığı enteresan bir olayı anlatıyor.

Remzi Bey'in tespitlerini sizlere aktarıyorum. Diyor ki:

Geçen perşembe günü, Uludere'de öldürülen 34 kişi için Cizre'de bir mevlit programı düzenledik. Operasyonun yapıldığı Ortasu (Roboski) köyünden de vefat edenlerin yakınlarını davet ettik. Karanlık çehreler, bu vatandaşların mevlit programına katılmamaları için yoğun baskı yaptılar.

Bu arada ölenlerden Selam Encü'nün annesi Semire Encü ilginç bir rüya görmüş. Bu hanım, saldırının ilk günlerinde örgütün televizyonundan etkilenecek (Fethullah Gülen fetva verdi, masum Kürtler bombalandı) propagandasına kapılıp Hocaefendi'ye beddua etmiş. Bizim mevlit programına davet ettiğimiz günün öncesi gecesinde vefat eden oğlunu rüyasında görmüş. Oğlu, üzerindeki nişanları annesine göstererek, "Anne bu katliamda Hocaefendi'nin bir suçu yok. Ben o güzel müesseselerde kaldığım için bu güzel nişanlar bana takıldı. Sakın beddua etme..." demiş. Annesi de bu rüyanın ardından bütün tehditlere rağmen mevlit programına katılmak için Cizre'ye geldi.

Arkadaşlarımız da kadınlar gelmeyebilir diye yer ayırmamışlardı. Bu gelişme üzerine hanımlar için de camide yer açıldı ve manevî atmosferi güzel olan bir program icra edildi Allah'ın izniyle. Kürtçe yapılan programı biz Dünya TV olarak canlı verdik.

Olayda vefat eden Semire annenin oğlu Selam Encü, fedakâr Anadolu insanının bursu ile liseyi Aydın Nazilli'de okumuş sonra Tatvan Meslek Yüksekokulu İnşaat Bölümü'nü kazanmış. Ara dönemde "Hiç değilse yol parasını çıkarayım" diye ailesine yardım için sınırın öbür tarafına geçmiş...

Remzi Ketenci'nin verdiği bu bilgiden sonra, orada ölenler arasında daha başka 4-5 gencin yine Selam Encü gibi mezkûr müesseselerde eğitim aldıklarına dair bilgiler aldım...

Senelerdir Güneydoğu'da her türlü engelleme ve yıldırımlara rağmen fedakârca ve cefakârca bu kadar insan, muhterem M.Fethullah Gülen Hocaefendi'nin teşvikleriyle gayret gösterip, gençlerin ellerinden eğitimle tutmaya çalışırken, yapılan iftiralar ve kara propagandalar da sürüyor. Ama eğitime adanmış gönüller, her şeye rağmen Cenab-ı Hakk'ın inayetine dayanarak ihlas ve sadakatle hizmetlerine devam edeceklerdir. Lisan-ı hâl ile halledilemeyecek hiçbir problemin olmadığını bilen bu ulvî ruhlar; cehalet, zaruret ve tefrika karışımından ortaya çıkan kördüğümü şefkatin engin hararetiyle inşaallah çözeceklerdir.

Biliyoruz ki, her şeyin, her madenî cevherin bir ergime noktası vardır. Son araştırmalar en çetin maden olan demirin, dünyanın magma tabakasının ısısının, hatta güneşin hararetinin dahi oluşmasına yeterli olmadığını tespit etmiştir. Son araştırmalar bunun için ancak süper novaların hararetinin bunun için kâfi bir sıcaklık olduğunu ortaya koymuştur.

Bunun için şefkat kahramanı hizmet erleri, bu mesele için arzî ve arazî göstermelik şefkat yerine semavî, ilâhî, ihlaslı bir şefkat hararetiyle inşaallah problemi kökten çözücü gayretlere girişeceklerdir. Girişecekler ne demek?

Zaten senelerdir bu ulu gayret ile ve dillerinde dualarla, oralarda bulunan yüce himmetli kanaat önderlerinin manevî destekleriyle yollarına devam ediyorlar. Cenab-ı Erhamürrâhimîn muvaffak eylesin... Âmin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yani biz aptalız da!..

Abdullah Aymaz 2012.03.04

Teknoloji ve Tasarım Merkezi (TTM) Derneği Uluslararası Tasarım Direktörü Engin Çoban Bey anlattı:

Alanında dünyanın en geniş katılımlı organizasyonu olarak bilinen, her yıl 40 ülkeden ilköğretim, lise ve üniversite öğrencilerinden yaklaşık 5.000 kişinin iştirak ettiği bir tasarım organizasyonunun değerlendirme kurulu görevini üstlenen geçmişte Japon, İtalyan, Koreli, Azeri, Amerikalı, İngiliz, Alman, Hindistanlı 20 kişiye yakın alanında isim yapmış dekan, bölüm başkanı, profesör, birlik başkanları, konsey başkanı gibi on bir kişiyi Ankara'da misafir etme imkânı bulmuştuk.

On bir kişi içerisinde Güney Kore Tasarım Konseyi başkanlığı gibi pek çok görevi başkan veya başkan yardımcılığı statüsünde yürüten Hongik Üniversitesi IDAS Dekanı Prof. Keoun Nah, Almanya HFG Üniversitesi'nden Prof. George Burden, İngiltere Design Council'den Prof. Joyce Palmer, Amerika Tasarım Birliği Başkan Yardımcısı ve Carnegie Mellon Üniversitesi'nden Prof. Eric Anderson, Amerika Buffalo Üniversitesi'nden Prof. Bety Touk ve Prof. Jean La Marche, Hindistan ve Amerika'da çalışan Goergia Ins. Of Technology Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Dekanı Prof. Abir Mullic, Güney Kore'den Hyundai Konsol Tasarımcısı Jung Woon Suh ve İtalya'dan Mark Vanderbegen gibi alanında dünyada tanınmış isimler bulunmaktaydı. Bunların bazıları bir defa Güney Kore'den Keoun Nah gibi bazıları ise 7 defa üst üste organizasyona katılmış ve jüri üyeliği yapmıştı. Jüri üyeliği için Ankara'ya gelen bu akademisyenler, bu hizmet için para talep etmez ve Türkiye'de yaklaşık 10 gün kalırdı. Bu 10 günün ilk 4-5 gününde görevlerini yerine getirirken, kalan günlerde Türkiye Teknoloji ve Tasarım Merkezi Derneği çalışanları ile ülkenin tarihi ve turistik yerlerini gezerlerdi.

İzmir gezisi sırasında İzmir Ekonomi Üniversitesi'nde akademisyen olan bir Amerikalı öğretim üyesinin hocası bizim heyetimizde bulunmaktaydı. Tasarım organizasyonunu takip eden öğretim üyesi, İzmir'e geldiğimizi öğrenince bize ulaşmış ve üniversitelerini ziyaret etmemiz için ricada bulunmuştu. Heyet olarak üniversiteye, öğretim üyesine ziyarette bulunduk, kısa bir ziyaret planladığımız o günde öğretim üyesinin, "Dekan beyi ziyaret edelim, kendileri sizi odasında misafir etmek istiyor" teklifi üzerine dekan beyin odasına çıktık.

Bir odada 11 misafir akademisyenimiz, İzmir'de bir üniversitenin Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı Prof. T.B. ve fakültenin üç öğretim üyesi bulunmaktaydı. Dekan uzunca bir süre kendinden, geçmişinden, yaptıklarından ve fakülteden bahsetti. Ne bir çay ikramında bulundu ne de odada bulunan yabancı akademisyenlerle tanıştı. 30 dakika geçtikten sonra misafirlerimizden jüri başkanı Prof. George Burden, üniversitenin dekanına hitaben "Biz Düş Çizgisi Uluslararası Tasarım Olimpiyatı'nın jüri heyetiyiz. Ben de jüri başkanımıym." diyerek söze başladı ve bütün yabancı profesörleri tanıttı. Bunun üzerinde Dekan T.B., kendi öğretim üyelerine, "Ha neydi onun Türkçesi?" diyerek Düş Çizgisi tasarım organizasyonunu bildiğini belirtti. Ardından, "Beni de yarışmaya jüri üyesi olarak davet etmişlerdi. Araştırma yaptım, baktım ki organizasyon Fethullah Gülen'in, dedim ki 'benim sizinle içecek kahvem yok' ve reddettim."

Bu söz üzerine ergonomik tasarımda dünyada üç kişiden biri olan Güney Koreli Prof. Keoun Nah, dekana dönerek, "Yani sayın dekan demek istiyorsunuz ki beni jüri üyesi olarak davet ettiler, ben bu insanların kötü olduğunu anladım ve davetlerini reddettim ama siz anlayamadınız, aptalsınız, bu insanların davetlerini kabul edip geldiniz demek istiyorsunuz." anlamına gelen sözler söyledi.

Dekana programımızın yoğun olduğunu ve öğrencilerin çay ikramına iştirak edeceğimizi ifade ederek odadan ayrıldık. Yolda giderken Prof. Keoun Nah, Türkiye ve Sn. Fethullah Gülen Hocaefendi'den bahsederek, "Bize çok benziyorsunuz. Biz de Güney Kore'de bu benzeri insan kitleleri ile büyük savaşlar verdik, sabrettik ve hâlâ sabrediyor, mücadele etmeye devam ediyoruz." dedi.

Bugün aradan bir yılın geçtiği bugünlerde öğrendik ki üniversitenin güzel sanatlar fakültesi dekanının görevine son vermişler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Koreli mahcup olmasın diye

Abdullah Aymaz 2012.03.05

Teknoloji ve Tasarım Merkezi (TTM) Derneği Uluslararası Tasarım Direktörü Engin Çoban Bey, ibretli Kore hatırasını da anlattı:

Güney Koreli Prof Keoun Nah'ın davetlisi olarak Güney Kore'ye bir ziyarette bulunmuştuk. Yanımızda Ankara TOBB Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Dekanı bulunuyordu. Seul'e indiğimizde havalimanında Keoun Nah'ın görevlendirdiği büyük bir işadamı grubu bizleri bekliyordu. Şaşkınlığımız, indiğimiz anda başlamıştı. Bize özel bir uygulama mıydı bilmiyoruz ama indiğimiz anda bir cüzdanı bana verdi. İçinde Kore'de bulunduğumuz süre içinde kullanmamız için hazır bir cep telefonu vardı. Bizi karşılamaya gelen bir de Türk bulunmaktaydı. O, yolda 'Bu uygulamaların bize özel olduğunu, içinde para olan zarfın burada bulunduğumuz sürede Kore parası bulamayacağımız düşünülerek, karşılıksız olarak verildiğini' ifade etti.

Kore'de bulunduğumuz her gün özel bir yemek davetine icabet ettik. Her yemekte kalabalık bir kitle bize eşik etti. Biz sadece üç kişiydik. Bizler her yemekte o insanların kendi programları olduğunu ve bizlerin o programa ilave olduğumuzu düşünüyorduk. Çok geçmedi ki o insanlardan dünyanın en tanınmış metal hoparlör tasarımcısı olan biri, bize özel bir tasarım yapmak istediğini ve o tasarıma bizlerin adını vermek istediğini söyledi.

Bizler bu ilginin sebebini bize eşlik eden Kore'deki Türk öğrenciye sorduk. O bize bu ilginin normal olmadığını ve kendi aralarındaki konuşmalardan çıkardığı sonuca göre bizi tanımak için geldiklerini anlattı.

Güney Koreli profesörün Türkiye'de yaşadığı bir olayı burada anlattığını söyledi ve o hikâyenin çok dikkat topladığından ve buradaki insanları çok etkilediğinden bahsederek, "Özel olarak sizi tanımaya geliyorlar." dedi. Bizlerle tanışan insanlar kamu görevlileri ve çok tanınmış akademisyenler ve LG, Hyundai gibi büyük firmalarda üst düzey yöneticilerden oluşuyordu.

Onları bu kadar etkileyen hikâye ise Türkiye'de yine bir tasarım olimpiyatı sonrasında gerçekleşmişti. Misafirimiz olan jüri heyetini Ürgüp ve Göreme'ye götürmüştük. Kalabalık bir grubumuz olduğu için program

planladığımız gibi gelişmemiş, bazı yerleri atlamak zorunda kalmıştık. Otele döndüğümüzde Güney Koreli Prof. Keoun Nah'a "Herkes dinlensin, gel seninle atladığımız yer altı şehrini gezmeye gidelim." dedim ve yola çıktık. Elimizdeki haritadan kestirme yolları bulup daha kısa sürede gitmeye çalışıyorduk. Bir köyün içerisinden geçerken bir kahvehanede durup çay içtik. Bize eşlik eden köylüler Keoun Nah hakkında sorular soruyor, ona ilgi gösteriyorlardı. Onun Güney Koreli olduğunu söyleyince, "Bizde de bir Koreli var, bakın caminin önünde oturuyor." dediler.

Ben Keoun Nah'a Koreli diye tanıtılan kişiyi anlattım. Kore savaşına katıldığını ve burada bu savaşa katılanlara Koreli dendiğini söyledim. Keoun Nah elimden tutarak "Beni yanına götür." dedi. İhtiyar amcanın yanına gittik.

Amcaya, "Amca bak, bu beyefendi Koreli, oradan geldi, seninle tanışıp konuşmak istiyor." dedik.

Bir süre sohbet ettiler, Kore'de savaştıkları yerleri, o günleri gözleri nemli bir şekilde anlattı. G. Koreli misafirimizin de babası o savaşa katılmıştı. Çok duygulandı ve yüzünde derin bir vefa ve mahcubiyet vardı. Saygılı bir şekilde dinliyordu. Onun mahcubiyetini fark edince biz arabaya geçip bir zarfın içerisine bir miktar para koyarak geri geldik ve zarfı G. Koreli profesöre fark ettirmeden verdik. Keoun Nah fark etmişti ve o zarfı alıp amcanın cebine koydu. "Beyefendi size minnettarız, çok hazırlıklı yanınıza gelmedim, hediye getiremedim, lütfen bu zarfı kabul et, beni çok mutlu edersiniz." dedi.

Amca çok memnun olmuştu, ikisinin de gözleri yaşarmış, Prof. Keoun Nah çok etkilenmişti.

Bu hikâye Güney Kore'de anlatılmış, insanlar bir Türk'ün sadece bir Koreli mahcup olmasın diye bir Türk'e verilmek üzere bir zarfa para koymasını çok manidar bulmuştu.

Bizlere Kore'de gösterilen ilginin asıl sebebinin yukarıda anlattığımız hatıra olduğunu çok sonra anlamıştık.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nijerya'da şiddeti tel'in

Abdullah Aymaz 2012.03.11

Nijerya'da eğitim gönüllülerimizin yüz ağartan faaliyetleri, oradaki hem Hristiyanlar hem de Müslümanlar üzerinde güzel tesirler bıraktı.

Diyaloglar vasıtasıyla bir grup papaz ülkemize davet edildi. Bunlar başta çok çekingen davranıyorlardı. Çünkü kendilerine ülkemiz hakkında çok kötü sözler söylenmişti. Sanki Türkiye yamyamlar ülkesiydi. Gelirken papaz kıyafetleri üzerlerinde idi. Bu kıyafet olursa belki bize kimse ilişmez diye düşünüyorlardı. Ama kısa zamanda yapılan propagandaların tesirinden kurtuldular. Ülkemize ve insanlarımıza hayran oldular. Sema Hastanesi'ni ziyaret ettiler. Başhekim İlyas Bey, kendilerine hizmet ediyordu. Ülkelerine dönünce şahit oldukları güzellikleri anlattılar. Arkadan ikinci grup geldi... Artık kiliselerinde Türkiye'yi anlatıyorlardı...

Arkadan rektörler geldi...

Ülkemizden dönüp gidenler insanlarına "Yeni bir dünyaya gözümüzü açtık" diyorlardı.

7 Ocak 2012'de Nijerya'nın başşehri Abuja'da toplanan Nijerya Müslümanları Birliği (AMİN) birinci istişarî toplantılarında "Nijerya'da diyalog ve birlikte yaşama kültürünün tesis edilmesi ve yerleştirilmesine doğru atılacak adımlar" konusu üzerinde görüşmeler yaptılar. Bu Nijerya İslam âlimleri milli uzlaşma toplantısından güzel kararlar çıktı:

1- (...) Hem Müslüman hem Hıristiyan dinî liderlerimizi, halkı galeyana getirecek, karşı taraf hakkında iyimser olmayan duygu ve düşüncelerin oluşmasına sebep olacak kışkırtıcı açıklama ve konuşmalar yapmaktan kaçınmaya davet ediyoruz.

2- Bu toplantı, hangi inanca ait olursa olsun, bir ibadethaneye yönelik, ne seviyede olursa olsun, yapılan saldırıları, fertlere, mülklere ve bütünüyle milletimizin millî huzur ve birliğinin yapı taşlarını sarsmaya yönelik her türlü şiddet hareketini en sert ifadelerle tel'in edip kınamaktadır. Dinî ve siyasî liderlerimiz, düşüncede hassas olmalı ve durumu daha da ateşlendirebilecek, her türlü tahrik edici ifade kullanmaktan azamî derecede kaçınılmalıdır.

6- İslam; inanç, din ve düşünce özgürlüğüne davet eder. İnsanların özel hayatlarına hürmet eder... İnsanların mukaddes addettikleri yerlere aşağılayıcı ve kötü şekilde davranılmasını kabul etmez.

7- İslam, Müslüman olsun veya olmasın, bütün milletlere karşı, işlenen inkâr, ihanet ve şiddetin her türlüşünü yasaklar. Adalet ve eşitlik değerlerini teşvik eder, ayrıca bütün insanlık arasında kurulan müsbet işbirliği ruhunu destekler.

8- Farklı din ve/veya cemaat/mezhep mensuplarının birbirlerine karşı anlayış ve huzur içinde yaşayabilmelerinin en kısa yolu, bütün taraflar arasındaki diyalogun, sağlam bir zemine oturtularak ve bütün tarafların kabul edeceği dokunulması istenmeyen sınırlar belirlenerek sürdürülmesidir.

10- İslâmî eğitim kurumlarında öğretilmekte olan eğitim müfredatının, Nijerya'daki Müslümanlar arasındaki farklılıkları göz ardı edecek ve özellikle Müslümanlar arasında ve bütün Nijerya vatandaşları arasındaki birlik ve huzuru teşvik edecek şekilde yeniden düzenlenmesi gerekmektedir. Kadın ve gençlerin, İslâm'ın belirlediği çerçeve ve ufka uygun bir seviyeye ulaşabilmelerini temin edecek şekilde eğitilmeleri konusuna ayrıca eğilmek gerekmektedir.

İşte 13 maddelik kararlardan bazı bölümler. Bütün dünyada maalesef İslamiyet'i ve Müslümanları şiddet ve terörün temsilcileri gibi göstermeye çalışan sinsi anlayışa karşı Müslümanların uyanık ve dikkatli olmaları ve birbirlerini uyarmaları gerekmektedir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Farklı Boyut

Abdullah Aymaz 2012.03.12

Senarist Erhan Turhan Bey e-mail ile bana bir çekimin arka planını anlatan bir yazı göndermiş. Sizlerle paylaşmak istiyorum:

Farklı Boyut, Samanyolu'nda cuma akşamları yayınlanan bir dizi. Dizide, Melek adlı bir öğretmen rüya-yı sadıkalarda şehit babasını görür. Ancak babasıyla birlikte her seferinde daha önce tanımadığı bir şehidi de

görür. Bu şehitler Melek'ten, şehit olmadan önce eksik bıraktıkları işlerinin tamamlanmasını isterler. Melek rüyayı gördükten sonra şehitlerin geride bıraktıkları kişilerle tanışır ve onları o şehidin işaret ettiği işin tamamlanması konusunda ikna etmeye çalışır. Bu arada türlü esrarlı olaylar yaşanır. Bunun yanında Melek'in bu (ve başka) sıra dışı yeteneklerinin farkında olan 'karanlık bir grup' Melek'in rüyalarına sızmaya ve onun rüyaları sayesinde deşifre olmamak için onu devşirme planları yapmaktadır.

İlk bölümde Melek'in rüyasında 'habis bir varlık' ona musallat olur. Tam da rüyada onu öldürecekken Melek medet ister ve o anda 'Hz. Hamza olduğunu hissettiği bir Zat' ok atarak ona musallat olan habis varlığı rüyasında etkisiz kılar.

İşte bu rüya sahnesinin çekiminde çok enteresan şeyler yaşandı. Bunu yapımcı Mehmet Akyol'un kaleminden okuyalım:

"Farklı Boyut birinci bölüm çekimlerinde Hz. Hamza sahnesinin günü yaklaştıkça heyecan artıyordu. Günler öncesinden sahne için dekor, aksesuar hazırlıkları yapılmıştı. Çekim günü oyuncular kostümlerini giymişti. Nihayet sahnenin çekimine geçilecekti. Bu arada ışıklar hazırlanıyor aynı anda yönetmenimiz Taner Tunç Bey oyunculara sahneyi tekrar tekrar tarif ediyor ve bu sahnenin bölüm için ve dizimiz Farklı Boyut için öneminin altını çiziyordu.

"Sahnenin çekimine başlanacaktı. Ancak başta yönetmen Taner Tunç Bey olmak üzere ekibin üzerinde büyük bir stres ve gerginlik vardı. Hemen hemen tüm çekim ekibinin içine 'nedensiz' bir sıkıntı çökmüştü. Sanki bir şey ekibin boğazını sıkıyor gibiydi. Bu sıkıntının umumi bir ruh hali olduğu fark edildi. Bu arada bu sıkıntı hazırlık esnasında aksamalara neden oluyor ve bu da sinirlerin gerilmesine neden oluyordu.

"Başta yönetmenimiz Taner Tunç Bey olmak üzere tüm ekip sahnenin ağırlığı ve manevi sorumluluğunu iliklerine kadar hissediyordu. Derken 'kayıt' komutunun verileceği ana gelinmişti. Ancak tam da o sırada beklenmeyen bir şey oldu: Önceden defalarca kontrol edilen ve hazırlanmış olan ışıklar birden patır patır sönmeye başladı.

"Bütün ekip şaşkınlık içine düştü. Çünkü bu alışıldık bir durum değildi. Işık ekibi derhal durumu kontrol etti ancak ışıkların bu şekilde sönmelerini gerektirecek teknik bir problem bulunamadı. Her şey yolunda gözüküyordu.

"Görüntü yönetmenimiz İlyas Yavuz ve ışık şefimiz Ahmet Aydın bir kez daha her şeyi kontrol ettirdiler. Işıklar tekrar hazırlandı. Kablolar tekrar tekrar kontrol edildi. Yönetmenimiz tam sahneyi çekmek için 'kayıt' komutunu verecekken beklenmedik bir şey daha oldu: Işıklar tekrar söndü! Oyuncular ve ekip iyice gerilmişti.

"Hazırlıklar tekrar yapıldı ve aynı şey üçüncü kez tekrarlandı! Işıklar görünen bir sebep olmaksızın bir kez daha sönmüştü. Tam ekip bunun şokunu yaşarken sahne aksesuarı olan cam bir eşya gürültüyle yere düştü!

"Bahsi geçen aksesuar tekrar hazırlanıp yerine konuldu. Sahnenin çekimine tekrar başlandı. Sahne gereği (Hz. Hamza'nın attığı) okun camı kırıp duvardaki tabloya saplanması gerekiyordu. Ancak çekimler defalarca yapılmasına rağmen ok bir türlü hedefe atılamadı. Üstelik cam da bir türlü kırılmadı. Defalarca hem oyuncu hem de ekipten farklı kişiler denedi ancak terslikler devam etti. Her seferinde bir aksilik çıktı. Sahne çekilemedi.

"Aksilikler o derece üst üste gelmişti ki bir ara 'Galiba bu sahneyi çekemeyeceğiz.' diyen yönetmenimiz Taner Tunç en sonunda yerinden kalktı. Oku bizzat kendisi aldı. Yayı gerdi. Oku fırlattı ve hedefe tam isabet ettirdi.

"Okun isabet etmesiyle birlikte sanki sihirli bir düğmeye basılmış gibi bir anda tüm ekibin sıkıntısı, kasveti dağıldı. Herkeste hissedilir ani bir rahatlama yaşandı. Okun atılmasından sonra sahnenin geri kalanı rahat rahat

su gibi aktı."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Işık Pervaneleri

Abdullah Aymaz 2012.03.18

Yurtdışındaki okullarımızda yüzümüzü ak eden ve canla başla çalışan koç yiğitlerimizden oralarda vefat eden adanmışların hayat serüvenlerini Niyazi Sanlı Bey, IŞIK PERVANELERİ isimli kitabında anlatmış.

Bunlar Ali Aytekin, Bilal Kaya, Hakan Duran, Bilal Yıldız, Celal Ergüder, Murat Alkan, Kadri Fidanoğlu ve Hakan Usta...

Bunlardan Ali Aytekin 1971 Haziran'ının başında Gaziantep'in Yavuzeli kazasına bağlı Ballık köyünde doğdu. Konya'da ilâhiyat fakültesinde okurken hizmet gönüllüleri adanmış ruhlarla tanıştı. Son sınıfta iken bir sene ara vererek hizmet için 1992 Kasım ayında Romanya'nın Köstence şehrine gitti. 4 Aralık 1992 tarihinde Tulça'ya hizmet yerine vardı. Tulça'da Sultan Abdülaziz tarafından yaptırılan Aziziye Camii karşıladı Ali'yi... Burada okullarda Türkçe dersleri, camilerde ve evlerde Kur'an-ı Kerim dersleri verdi. Orada işçiden patrona, memurlara ve Katolik papazlara kadar herkesle irtibata geçti. Hatta Tulça'nın civarındaki Çukurova, İshakça ve Babadağ'a da sık sık gidip programlar yaptı.

Bir gece on bir sularında kapısı kimsesiz bir kadın tarafından çalındı. Kadıncağız, bir cenazesi olduğunu ve tekfini konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Ali, arkadaşı Hamza ile işi üzerlerine aldılar. İlk defa cenaze yıkayacaklardı. Cenaze toprağa verildikten sonra, kadıncağız dört bin ley para ve çeşitli hediyeler getirdi ama kabul etmediler. Her şeyi Allah rızası için yapıyorlardı. Çok memnun olan kadın Ali'ye "Sen Hızır mısın? Nereden çıktın?" diye sordu.

Bayram vesilesiyle Ali Aytekin köyüne geldiğinde annesi ve babası "Oğlum oralarda sana bir zarar gelir! Yabancı memleket. Bilmediğimiz yerler." deyince, başından geçen bir hadiseyi anlattı: "Telefon etmek için bozuk paraya ihtiyacımız vardı. Para bozdurmak için bir adama: 'Abi şu paramızı bozabilir misin?' dedik. Adam bize 'Ben buranın bir numaralı yankesicisiyim. Alın, ben size telefon paranızı vereyim. Paranızı kimseye göstermeyin. Sonra bir daha karşılaşırsak paramı bana iade edersiniz.' dedi. Allah yolunda gidene Allah yardım eder. Oranın en büyük yankesicisi bile bize yardım etti. Yüreğiniz ferah olsun! Allah kimlere hizmet ettiriyor!.."

31 Temmuz 1993 gecesi, Ali hüzünlüydü. Çünkü ilahiyatta kaydını dondurduğu için geri dönmesi gerekiyordu. Öbür gün, Mecidiye'deki Yurt Müdürü Cavit Bey kendisini pikniğe davet etti. Yirmi-otuz civarındaki ortaokul-lise talebesiyle Tuna Nehri'nin bir kolunun kıyısındaki Düvelen mevkiine gidiyorlardı. Hristiyan öğrencilerden Klaudio ile Dun, "Biz yüzme biliyoruz." diyerek ikazlara kulak asmayıp nehre atladılar. Biraz sonra çırpınmaya başlayıp Cavit Bey'den, "Hocamm!" diyerek yardım istediler. İkinci imdat sesinden sonra nehre battılar. Cavit Bey hemen kendisini sulara attı. Klaudio'ya ulaştığında çocuk, hocasını kafasından sıkıca tuttu ve beraber nehrin dibine indiler. Nefesleri tükenip, 'ölüyoruz' dedikleri anda hiçbir şekilde kurtulma ümitleri yokken kurtulmuşlardı. Üstelik Dan'ı da güç bela kayığa çıkarmışlardı. Zar zor piknik yerine döndüler. Çocukların ağzından hâlâ köpükler çıkıyordu. Ama ortada Ali hoca yoktu. Sonradan kendilerini Ali hocanın kurtarıp kendisinin vefat ettiğini anlamışlardı. Ancak cesedi 03.00'te balıkçılar tarafından nehrin kıyısında bulunmuştu. Ali'yi kabre kardeşleri İzzet ve Kadir beyler indirmişti. Kefeninden kan damlıyordu...

Anne ve babası biriktirdikleri üç-beş kuruşla hacca gitmişlerdi. Müftü Mehmet Öden Bey, "Oğlunuzu hakiki şehitse, burada görürsünüz!" demişti. Hacerü'l-Esved'i görmek isteyen bir insan dalgası anne-babayı birbirinden ayırmıştı. Annesi ayak altında ezilme tehlikesi geçiriyordu. Suudî polisi bile tehlikeyi fark etmiş, bağırıyordu. Tam o sırada bir genç arkadan geldi, onu aldı ve Hacerü'l-Esved'in yanına kucağında götürdü. Elindeki mendilleri Hacerü'l-Esved'e sürmesini sağlayıp sonra da sakin bir yerde babasına teslim etti. Anne, "Ne oluyor hacı?" diye babaya sordu. O da "Sen baygınlık geçirdin. Oğlumuz Ali seni aldı, kucağıma koydu!" dedi.

Onun Ali olduğunda hiç şüpheleri yoktu!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

'Denize girmeyin' demedi mi?

Abdullah Aymaz 2012.03.19

Tuna Boyu Şehidi Ali Aytekin ile ilgili vefatından sonra annesinin, babasının ve kardeşlerinin şahit oldukları enteresan olaylar vardı. Ama bir olay vardır ki, bunun şahitleri on beş kişidir. Bir nevi tevatür gibi...

İskenderun'da bir arkadaş grubu deniz kıyısına yüzmeye gitmişlerdi. Arkadaşlarından biri boğuluyordu. Herkes panik içinde iken; oraya takım elbiseli birisi gelerek, "O boğulmadı. Biriniz elini boğazına sokarak kusturmaya çalışın." dedi. Onlar da o şık giyimli beyefendinin dediğini yaptılar. Sonra onlara, "HOCAEFENDİ SİZE, 'DENİZE GİRMEYİN' DEMEDİ Mİ?" deyince, içlerinden birisi, "Sen de kim oluyorsun?" dedi. O kişi, soruya aldırış etmeden herkese bir vazife veriyordu. Birisine, "Sen de ŞÂFÎ ismini çek!" dedi. Herkes vazifesini yapıp telaşı atlattıktan sonra en yakındaki hastaneye müracaat ettiler. Oradaki doktor, "Buna ilk yardımı kim yaptı? Çok yerinde müdahalede bulunmuş." dedi.

Bu arkadaş grubu yurda döndüklerinde on beş kişilik gruptan birisi, şık giyimli kişiyi bir yerlerde gördüğünü hatırlar gibi oldu. Bu düşüncesini arkadaşlarıyla paylaştı. Hep beraber Ali'nin daha önce yayınlanan GÜNLÜKLERİNDEKİ resmine baktıklarında, onlara deniz kıyısında yardım edenin Tuna Boyu Şehidi Ali olduğunu anladılar. O gün orada bulunanların hepsi de Ali'nin resmini görüp tasdik etti...

Allahü âlem, cefâkâr ve fedâkâr bir ruhla Tuna Nehri'nde boğulmak üzere olan Cavid Hoca'yı, Romen öğrenciler Klaudio ve Dan'ı kurtarmak için kendisini fedâ edip onları yaşatma aşkıyla şehit olan Ali Aytekin'e böyle bir mazhariyet verilmiş olabilir.

Niyazi Sanlı'nın IŞIK PERVANELERİ isimli kitabının başına Veysel Ayhan'ın ONLARA YEMİN OLSUN başlıklı şiiri serlevha gibi konulmuş...

Başları Nil'le secdeli Everest'le doğrulu

Ana mektubuyla bağı dağlı, başı dalgın

Tanrı Dağları'nda devleşip gökyüzünü kucaklayanlara...

Fatih'in terkisinde, Yavuz'la omuz omuza,

Neretva'ya Mostar; Volga'ya âsâ olanlara

Büyüksahra'ya yağmur, Sibiry'a güneş taşıyanlara...

Gökkuşaklı seher soluklulara...

Bir şafak, kurak steplere çağlayan,

Bir akşam Hint güneşiyle gökleşen

Zengibar'da ellerini kaldırıp,

Kandahar'da hüznle inleyenlere...

Gökkuşağı kurucularına Nahçıvan'ın, Almatı'nın, Tuva'nın

Tiran'ın Nairobi'nin ve Petersburg'un

Başları sarp dağlar gibi dik

Gül yazgılı gök çocuklarına...

Yıldız avcısı gökyüzlü kudsîlere...

Hatırladıkça, gözyaşlarıyla 'O'nun kardeşlerine sizin arkadaşlarınıza...

Onlara yemin olsun...

Yani onların davalarının kudsîyetine, nezd-i İlahi'deki yüceliğine ve değerine...

Kur'an-ı Kerim'in şehitler için "Ölü demeyin; onlar diridirler" hükmü binlerce olayla tahakkuk etmiştir. Bunların en başında "Seyyidü's-şühedâ" yani Şehitlerin Efendisi Hz. Hamza'dır. Üstad Bediüzzaman Hazretleri diyor ki: "Hadsiz olaylarla ve rivayetlerle, şehitlerin bu hayat tarzına mazhariyetleri ve kendilerini sağ bildikleri, sâbit ve kat'îdir. Hatta seyyidü's-şühedâ olan Hz. Hamza (ra) mükerrer vakalarla kendine iltica edip sığınan adamları muhafaza etmesi ve dünyevî işlerini görmesi ve gördürmesi gibi çok vakalarla bu hayat tabakası aydınlatılmış ve isbat edilmiştir." (Mektubat, Birinci Mektup, Dördüncü Tabaka-yı Hayat)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Valencia'nın Sax kasabası

Abdullah Aymaz 2012.03.25

İspanya'nın Valencia bölgesindeki Sax kasabasında her sene şubat ayında geleneksel olarak MorosyCristianos (Müslümanlar ve Hristiyanlar) Festivali düzenlenir. Aslında bu bölgenin Müslümanlarla tanışması çok eskilere dayanmaktadır.

Çünkü 2004 Haziran'ında Valencia bölgesindeki Xativa şehrinde yapılan arkeolojik çalışmalar sırasında I. yüzyıla ait Roma sikkeleri gün ışığına çıkarken bir Müslüman'a ait bir mezar taşı da bulunmuştur. Üzerinde kufî yazı tarzı ile; Kur'an âyetleri, Ahmed bin Nahr (Nehr) ismi ve Hicri 27 tarihi bulunmaktadır. Bu tarih ise Hz. Osman dönemine denk gelmektedir.

Demek ki, Sahabe Efendilerimiz "Bu din güneşin doğup battığı her yere gidecek... Muhammed ismi her bir binaya hatta kıldan çadırların içine bile girecek..." müjdesini bir hedef bilerek çok erken tarihlerde harekete geçmişlerdir. İspanya'nın fethi miladî 711'de başlamıştır ama bu zat 649'da Valencia bölgesinde bulunuyordu. Hem de yalnız değildi ki, vefat edince diğer Müslüman arkadaşları kendisini kazdıkları mezara defnettiler ve âyetlerle beraber ismini ve hicri vefat tarihini (27) olarak mezar taşına yazdılar... O tarihlerde İslamiyet'in anlattığı tevhid, henüz teslisin yerleşmediği o bölgelerde yaşayan Hristiyanlara ters gelmiyordu. İlk giden ve muhtemelen tüccar olan bu Müslümanların oluşturduğu yumuşak ve güzel hava İspanyolların ruhlarında güzel bir hatıra bırakmıştı... Yine bu bölgede 1920 yılında Los Turcos grubu kuruldu. Bunlar Osmanlı kıyafetinde başlarında fesleri ile, kırmızı üzerine beyaz ay yıldızlarıyla, Osmanlı giysileriyle kadınlı-erkekli yürüyüş yapıyorlar...

Sax kasabasında 1-5 Şubat arasında her sene düzenlenen bu festival, bu sene de renkli görüntülerle sona erdi. Bulundukları sokağa Türk Bölgesi yazılı büyük bir pankart asan ve Türk bayraklarıyla donatan Los Turcos (Türkler); diğer yedi grup (Cristianos, Garibaldinos, Alagoneses, Caballeros de Cardona, Arabes Emires, Marruecos ve Moros) içerisinde, en kalabalık grup konumunda. Bu festivale Madrid Büyükelçimiz Ayşe Siniroğlu da katılmış, hem de Los Turcos üyeleri ile kahvaltıda bir araya gelmiş ve onlara "Sax'ta Türk misafirperverliğini çok iyi temsil ediyorsunuz..." demişti. Siniroğlu derneğe bir de halı hediye etmişti.

Burada Türk-İspanyol Dostluk Derneği'nin (AHİT) girişimleri ile geçen seneden itibaren Sax'ın Türk Evi'nde 50 kişi Türkçe öğrenmeye başladı. Türkçeyi ilerlettiğini söyleyen dernek başkanı (Tito lakaplı Fransisco Sanchez Chico) kurs sayesinde Türkçe öğrendiklerini, artık yolda birbirlerine Türkçe selam verdiklerini söyledi... Dernek Başkanı Tito, "Türkiye'nin tanınması için yaptıklarımız bir fedakârlık değil, bir onurdur. Biz Sax Türkleri olarak Başbakan Erdoğan'ın bizi ziyaret etmesini bekliyoruz. Bu bizim için en büyük mutluluk olur." diyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mademki siz tedavi edeceksiniz...

Abdullah Aymaz 2012.03.26

1971 12 Mart Muhtırası'ndan sonra İzmir'deyiz...

Sağ sol kümeleşmeler hızla artıyor. Biz de o günlerde Bozyaka'da Kilimcitepe Camii'ne çok uğruyor, namazlarımızı oranın çok sevilen imamının arkasında kılıyorduk. Bir gün cemaat dağılırken cemaatten birisi bize "Ne güzel! Sizler namazlarınızı kılıyorsunuz, ama bizimkiler ne olacak?" dedi. Biz de hocamızı alarak bu kişinin evine gittik. O da oğullarını ve onun arkadaşlarını çağırdı. 25-30 kişi olduk. Meğer onlar sol bir grup imiş. Bir kısmı hapisten yeni çıkmış. Karşılıklı birbirimize sorular sorup cevaplar veriyorduk. Onların ahirete ve kadere dair sorularından sonra bizden bir arkadaş onlara, "Siz hiç size karşı olan halktan insanlara kızıp cezalandırdığınız oldu mu?" diye sordu. Dediler ki: "Elbette cezasını verimiz." Arkadaşımız, "Siz davanız itibarıyla kendinizi Türkiye'nin problemlerini çözecek tek hekim gibi görmüyor musunuz?" dedi. "Evet" dediler. O zaman dedi ki: "Şimdi bir hekime yara bere içinde bir hasta getirselere. Zavallı hasta her dokunuşta ellerini ayaklarını acı ile savurup doktora zarar verse bile doktor ona bir tekme vurup masadan atar mı? Yoksa halini anlayıp sabırla tedaviye çalışır mı?" dedi. Onlar da yanlış yaptıklarını kabul ettiler ama "Bu kadar da insan sabırlı olabilir mi?" demekten kendilerini alamadılar.

Esasen her grup, her cemaat ve câmia bir iç muhasebe ve durum muhakemesi yaparak kendisiyle yüzleşmesi lâzımdır. Kendi iddia ve misyonunu gözden geçirerek "Acaba sözlerimizle, kendi konumumuzla ve kendimizi koyduğumuz yerle davranışlarımız birbirini tutuyor mu?" demesi lâzımdır.

Gerçekten buna çok ihtiyacımız var. Eğer muhabbet fedaileri isek ve şefkat kahramanları isek, bunun gereği nedir? Ne yapmamız icap ediyor? Bütün bunları gözden geçirip kendimize çekidüzen vermemiz gerekiyor...

Bazan önümüzdeki rehberlere bakıyoruz. Nasıl bir anne, affedersiniz üzerine idrar yapan yavruya hiç yüksünmeden alıyor, temizliyor, kendi üstünü başını da yıkayıp pak ettikten sonra o yavruyu sarıp sarmalayıp kucağına alıyor, sonra da hiçbir şey olmamış gibi bağrına basıyor. En güzel ifadelerle ona sözler söylüyor, ninniler okuyor. Büyükler de içten-dıştan nice densizliklere karşı aynı şekilde davranıyorlar. Yedikleri zıpkınları ve zakkımları sineye çekerek; hazmederek gerçek şefkat ve sevgi ile davranmasını biliyorlar.

Şimdi herkesin de aynen onlar gibi, Kur'an-ı Kerim'de buyrulduğu üzere "gayzlarını yutarak, insanları affederek" (Âl-i İmran Sûresi, 3/134) yollarına devam etmeleri gerekiyor. Tedaviyi, güzel davranışı, hatta özür dilemeyi başkalarından beklememeleri gerekiyor. Dünya bir imtihansa bütün bunlar da bir imtihandan başka bir şey değil... Öyleyse bize düşen acaba imtihanı kazandık mı, yoksa kaybettik mi, buna bakmak lâzım. Bunu da ulu divanda, büyük duruşmadaki sorgulamaya göre cevap verebilir miyiz, veremeyiz mi, diye ince hesaplar açısından değerlendirmemiz gerekiyor.

Yoksa başkalarının yanlış, bizim yanlış yapmamıza cevaz verdirmez.

Bediüzzaman Hazretleri "mukabele-i bilmisil" için bile "kaide-i zâlimâne" tabirini kullanıyor. Yani size yapılan kötülüklere karşı, aynıyle bile mukabele edemezsiniz...

Aman dikkat... Dilimizi gıybetten, yanlıştan son derece koruyalım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bedri Binbaşı

Abdullah Aymaz 2012.04.01

Yaklaşık iki ay önce sevdiğim, itimad ettiğim Konyalı ahbablarımdan birisi, "Enteresan bir rüya gördüm, anlatmak istiyorum" diyerek başladı anlatmaya: "Sultan Sencer'i gördüm... Bir de Bedri Binbaşı'yı, Güneydoğu'daki cerâhati akıtıyordu ve sonra da ilaçlıyordu..."

Rüyalar ekseriyetle semboller, remizle ve rumuzlarla bir şeyler anlattığı için Yusuf Sûresi'nde geçen "te'vil-i ehadis" yani olayların dillerini, rüyaların tabirlerini anlama açısından ne ifade eder, diye kendi kendime düşündüm, bir mâna veremedim... Bedir... Bedri... Binbaşı... Güneydoğu... Cerahat... İlaçlama. Acaba bunlar ne demektir?.. Sultan Sencer'in Türkmenistan'daki kabrini ziyaret etmiştim. Merhum Özal'ın da başında dua ettiğini biliyordum...

Sonra bir sohbet-i cananda dostlara arz ettim... Bazı arkadaşlar "1993 yıllarında böyle birisi şehit olmuştu" dediler. O seneler ben yurtdışındaydım. Sonra bir arkadaş, "Yok, yok... 1994 yılında bu yiğit binbaşı şehit düştü... Soyadı Karabıyık... Bandırmalı bir mübarek zatın da akrabası olur." dedi. İnternete girince, Nisan 1994'te şehit düştüğünü öğrendik.

Gazetemiz Zaman'da şehadetinin yıldönümünde "Bir şehadetin yıldönümü" başlıklı bir yazı var:

Sarıkamış'ta teröristlerle girdiği çatışmada şehit düşen Binbaşı Bedri Karabıyık'ı biliyorsunuz.

Peygamber Ocağı'nda yetişen dindar bir subaydı o... Geçen sene nisan ayında kaybettiğimiz binbaşığı şehadetinin yıldönümünde rahmetle anmak istiyorum. Onu yakından tanıyanlar anlattılar:

Bedri Binbaşı, şehit olacağını sanki hissetmiş... Evinde hanımına sık sık şehitlikten bahisler açıyor, Allah'a o mertebeye ulaştırması için dua ve niyazda bulunuyor. Hanımı bir keresinde dayanamayıp diyor ki: "Bey, şehitlik duan kabul olursa babasız kalırız." Binbaşı'nın cevabı: "Ah! Keşke... Bundan daha büyük bir şeref ve mertebe var mı?" oluyor. Hanımı, geceleri Binbaşı'nın şehadet parmağını uzatarak uyuduğuna şahit oluyor.

Binbaşı'nın iki oğlu var. Erzurum'da okuyan oğlu bir hafta sonu Sarıkamış'a geliyor. Dönüşte, oğluna yanından hiç ayırmadığı namaz takkesini veriyor. Oğlu, "Babacığım, sen ne yapacaksın?" deyince, "Oğlum o takke artık bana lazım değil." diyor. Binbaşı, levazımda, ancak her çatışmada yer alıyor; iyi bir nişancı, ön saflarda teröristlere büyük zayıatlar verdiriyor. Bir istihbarat üzerine çatışmaya gönderiliyor. En yeni kıyafetlerini giyiyor, bir fırsatını bulup çarşıya giderek arkadaşları ile vedalaşıyor. Teröristlerin bulunduğu mevkiye gelmeden namazını kılıyor. Pusuya düşürülüyor, sıcak temasta silahı tutukluk yapıyor... Yaverinden silahını istemek için döndüğü anda suikast silahı ile gözünden vuruluyor. Yaverinin ifadesi ile "Ah!" bile demiyor.

Oracıkta şehit oluyor. Göğsünden Kur'an-ı Kerim çıkıyor. Hocalar, şehidin cesedini yıkamıyor... Kıyafetlerini hiç zorluk çekmeden giydiriyorlar. Bu arada hocaların gözü şehidin eline takılıyor; şehadet parmağı ilerde... Düzeltiyorlar... Tekrar aynı parmağın ileri doğru uzatıldığını görüyorlar... Binbaşı, şehadet parmağı ileride, üniforması ile ebedi istirahatgâhına uğurlanıyor. Şehidin oğullarının ağladığına kimse şahit olmuyor. Şehit yakınları metin, başları dik. Vali Bey, oğullardan birine yaklaşıp soruyor; "Bir şey istiyor musunuz?", "Şehadet", diyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Şehit Bedri Binbaşı'nın mektupları

Abdullah Aymaz 2012.04.02

Bir önceki yazımda bir dostumuzun rüyasında gördüğü ve Güneydoğu'daki cerahati akıtıp ilaçlayan Bedri Binbaşı'nın yazıp bıraktığı mektuplarla ilgili olarak yazıma bugün de devam etmek istiyorum:

Bedri Binbaşı'nın daha önce subay kardeşi şehit olmuş, bir kardeşi de halen orduda görev yapıyor. Annesi bir rüyasını anlatmış kendisine:

"Üçünüzü de gökte uçarken gördüm." Bu rüyayı anlatan binbaşının kardeşi diyor ki: "Sıra bende..."

Binbaşının şehadetinden sonra çantası açılıyor. Birisi annesine, diğeri hanımına yazılmış iki mektup çıkıyor. Sanki şehadet duasının kabul edildiği gökler âleminden kendisine bildirilmiş de oturup hayatta sevdiği iki insana bu mektupları yazmış. İşte düşündüren, ağlatan mektuplardan satırlar: Önce annesine... "Canım anneciğim, Her şeyimi, ama her şeyimi sana borçluyum. (...) Dünyayı sevedim, tat da alamadım. Allah'ın emir

ve rızasına aykırı her şey beni rahatsız etti. Elhasıl dünya bana küstü, ben de ona. (...) Eğer sen veya ben önce gidersek, önce giden kucağını açıp beklesin. Elbette kavuşacağız. Saçından bende bir tutam var. Onu yanımda taşıyorum. Ölürsen Allah'ın izniyle bu kahramanca bir ölüm olacaktır. Saçının telleri yanımda kalsın, sakın ağlama. Bil ki göğsümde Kur'an var. Kalbimde iman ve dudaklarımda da son olarak Allah'ın zikri olacak. Gönlün müsterih olsun. İbadetlerimin, zikirlerimin hepsini bağışladım. Elimde bir şey kalmadı. Rabb'im'in huzuruna bomboş gidiyorum. Fakat O'nun gufranının beni sımsıkı kuşatacağını umuyorum. Sana başka ne yazayım, evvel gidene selam olsun... (Oğlun)"

Ve hanımına yazdığı mektup:

"Hanımcığım, Şimdi ayrılık zamanıdır. (...) Göğsüm, içindeki kafesine sığmıyor. Çok dualar aldım, bu sebepten uzun ve hayırlı bir ömür ümidim var. Fakat ben kefenimi hep üzerimde hissettim. Ecel gelirse sefa gelsin. Zaten ben onunla hep arkadaşım. Yeter ki son nefesimi bir mümin olarak verebileyim ve dünyadan öyle göçeyim. Vazifemin başında iken Hak vaki olursa inşaallah şehit olurum. (...) Müsterih ol, inancını hiç yitirme... (...) Çocuklarımıza hep tatlı sözler söyle. Namaz kılmaları için teşvik et. Onlar inşaallah hayırlı insanlar olurlar. Ben senden razıyım. Allah da razı olsun... Hakınızı helal edin."

(Evin babası)

Temas etmeden geçemeyeceğimiz bir başka husus var. Binbaşı Bedri Karabıyık bu mektuplarda bir şeye daha işaret ediyor: "Müslüman olduğum için birçok zorluklarla karşılaştım, sizler de benimle birlikte sıkıldınız. Ben zulüm gördüm, sizler üzüldünüz."

Zaman'da haberi yazan arkadaşımız 1995 Nisan'ında şu değerlendirmeyi de yapıyor: "Gazetelerde okuduğum haberler, bazı yerlerde maalesef binbaşının anlattığı zulmün şiddetlenerek sürdüğünü gösteriyor. Binbaşı Bedri Karabıyık'a şehadetinin birinci yıldönümünde Allah'tan rahmet diliyoruz..."

Cephede din ve devlet, vatan ve millet için, gözünü kırpmadan savaşan diğer Mehmetçiklere dualar ediyoruz..."

İnşaallah, ülkemizin birliğine, beraberliğine kastedenler emellerine muvaffak olamazlar. Bedri Binbaşı gibi şehitlerimizin dökülen kanları boşa gitmez. Görülen rüyalar da tahakkuk eder.

Yazımı, rüyaya son bir yorumla bitirmek istiyorum. Dikkat edilirse, şehidimiz bir subay olmasına rağmen, tedaviyi bir hekim hassasiyetiyle, cerahati akıtip ilaçlamakla yapıyor. Yani Hıziriyeti temsil eden bir doktor şefkati gerekiyor bu problemlerimizin çözülmesi için... Bütün insanlarımız bilhassa muhabbet fedâileri ve şefkat kahramanlarının bu hususa çok dikkat etmeleri gerekiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bu hangi Cevşen?

Abdullah Aymaz 2012.04.08

Diyaloglar münasebetiyle tanıştığımız Monsenyör Marovitch ile bazı hatıralarımız oldu.

Bazılarını vefatı münasebetiyle anlatmak istiyorum.

Bir toplantıdan beraber dönüyorduk. Eminönü'ne gelince, akşam namazının vakti daralmıştı. Hemen Yeni Cami'de namazlarımızı kılmak istedik. Baktım, arkamızdan o da camiye girdi. Biz namazı bitirinceye kadar arkamızda ayaküstü saygıyla bizleri bekledi.

Bangladeş'teki okulumuzun öğretmenlerinden Süleyman Bey, trafik kazası geçirmişti. Ayağı kesilmiş olarak İstanbul'a getirildi. O zamanki Cumhurbaşkanımız Süleyman Demirel, özel ilgi göstermiş ve uçaktaki yerini Süleyman öğretmene vererek beraber gelmişlerdi. Marovitch ile beraber bu adanmış ruhun ziyaretine hastaneye gitmiştik. Hasta odasından çıkınca Marovitch, "Allah yolunda koşan böyle fedakâr öğretmenlere ne mutlu! Hâlâ aklı-kalbi Bangladeş'teki öğrencilerinin yanında. Acaba kabul ederler mi; tedavisi için ben bir beş yüz dolarımı vermek istiyorum." diyerek beni, tekrar ailesinin yanına gönderdi.

Papa görüşmesi gündeme gelince Vatikan'a gitmek için para biriktirmiş... Tercümanlık yapmak istiyordu. Fakat Ankara'dan büyükelçileri, "Zaten orada tercüman var; sen gitmeyeceksin." deyince, biriktirdiği bu parayı gidemiyorum diyerek; kanser tedavisi gören gönüllü öğretmenlerden birisinin ihtiyacında kullanılsın diye göndermişti. Kaderin garip cilvesine bakınız ki, o tercüman vefat edince, acele olarak kendisine haber gönderip uçak biletlerini ve harçlığını da göndermişlerdi. Tercümanlık yine ona nasip olmuştu...

Vatikan dönüşü gazeteye uğramıştı. "Orada Cevşen Duası okumuşsun?" diye sordum. Dedi ki: "Geçtiğimiz Ramazan, İstanbul Müftüsü Salahaddin Kaya'nın ziyaretine gidip Ramazan'ını tebrik etmiştim. Bana "Ramazan günü sana çay-kahve ikram edemiyorum. Kabul edersen Cevşen Duası'nın Türkçe tercümesini vereyim." diyerek hediye etmişti. Baktım Allah'ımızın güzel isimleri... Hep onlarla dua ediyorum." dedi.

Bir iftar akşamı Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nda yemek vardı. Yemekte İstanbul'daki bütün din temsilcileri vardı. O kalktı, Cevşen'den bir dua yaptı. Duadan sonra bizim muhabirlerden birisi yanıma yaklaştı: "Ben şimdi haber yazacağım ama, kafam karıştı; bunların da ayrı bir Cevşenleri mi var? Ben ne yazayım?" dedi. Ben de güldüm. "Cevşen bir tane... Onların ayrı bir Cevşenleri yok. O, bizim duamızı okuyor. Sakın yanlış bir şey yazmayasın!.." dedim...

Avusturya'nın Innsburg şehrinden bir grup gelmişti. Bizim oradaki kültür merkezimiz, bir grup son sınıf papaz adayı öğrenciyi getirmiş, gezdiriyorlardı. Gazeteye de gelip benden bazı sorularına cevap istemişlerdi. Bizim yanıımızdan Marovitch'in yanına uğruyorlar. Onlara, "Bakın Hz. Muhammed, İsa Efendimiz'den sonra geliyor. Ben onun gerçek peygamber olduğunu kabul ediyorum. Getirdiği Kur'an ve sözleri meydanda... Hepsi de güzel şeyler. Aklınızla, kalbinizle okuyup inceleyin." diyor. Öbür gün, Avusturya Lisesi'ne ziyarete gidiyorlar, orada birisi, onlara çok menfi sözler söylüyor. Ama oradan ayrıldıktan sonra papaz adayları, bizim arkadaşlara "Marovitch'in sözleri bize daha mantıklı geldi!.." diyorlar...

Marovitch, bu toprakların insanıydı... Ezanımızdan ve kültürümüzden pek çok güzelliklerimizi benimsemişti. Benim şahitliğim bu...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Abdürreşid İbrahim'in peşinde

Abdullah Aymaz 2012.04.09

Skylife dergisinde Mustafa İskender, Abdürreşid İbrahim'in Peşinde "TOKYO"yu yazmış. Çoluk çocuğunu bırakıp irşad için Japonya'ya giden Abdürreşid İbrahim'in Tokyo yakınlarındaki "Tamarien Müslüman Mezarlığı"nda yer alan kabrini bulmuş. Dergide kabrinin resmi var. Kabir taşının en üstünde ay yıldızımız var. "Bismillahirrahmanirrahim Hüve'l-Hayyüllezî lâ yemût" yazısı hemen ay yıldızın altında. Bunların altında da KADI HACI Abdürreşid İbrahim yazısı var. Arapça ibarelerin en altında bu muhterem zatın doğum tarihi (1852) ve vefat tarihi (1944) yazılı...Mustafa İskender Bey şöyle diyor: "Tokyo'ya ilk defa gidiyorsanız ve kafanız Japonya ve Japonlarla ilgili çocukluğunuzdan beri dinlediğiniz aforizmalarla doluyorsa Tokyo muhtemelen sizi şaşırtacak. Bu aforizmaların kaynağı Mehmet Akif'in Süleymaniye Kürsüsü'nden Abdürreşid İbrahim'e Japonya izlenimleri hakkında söyledikleri olabilir:

"Medeniyet girebilmiş yalınız fenniyle...

Ne kadar maskaralık varsa kovulmuş kapıdan!

Garbın eşyası, eğer kıymeti hâizse yürür;

Moda şeklinde gelen seyyie gümrükte çürür."

"Bugünkü Tokyo'ya baktığımızda sonraları pek çok şey gümrükten geçmiş görünüyor. (...) Japonlar herhangi bir iş ilişkisine giren herkes onların çalışkanlığından, işini ciddiye almasından, titizliğinden bahseder. En basit bir işi yaparken dahi dünyanın en önemli işini yapıyormuş gibi davranırlar."

Sultan II. Abdülhamid, Japonya ile iyi münasebetler kurmuştur. Onun için Japon-Rus Harbi'nde, arkadan vurmak için İstanbul Boğazı'ndan geçen Rusların harp gemilerini, Japonlara haber veren bizim Osmanlı istihbaratıdır. Bu istihbaratla Japonlar zafer kazandıkları için Sultan Abdülhamid'e teşekkür ziyaretine gelmişlerdir. Muzaffer komutanları İstanbul'da ulemaya İslâmiyet üzerine sorular sormuştur. Bu sorulara Üstad Bediüzzaman muhatap olmuştur. Onun için Münazarat Risalesi'nin "Unsuru'l-Akîde" bölümünde "ecvibe-i Japoniyye" yani "Japonlara verilen cevaplar" diye bunları, tevhid, nübüvvet ve haşir konusu olarak ele almıştır.

Mehmet Akif'in Abdürreşid İbrahim'in Padişah'tan Japonya'ya âlimlerin gönderilme istediğini dile getirmesi üzerine bir grup âlim Japonya'ya gitmek üzere yola çıkarılmıştır ama, Japonya'nın Müslüman olmasının Osmanlı'yı güçlendireceğini düşünen İngilizler, ulemayı götüren gemiyi daha yolda batırmışlardır.

Bu sıcak münasebetlerden dolayı bütün dünyada (buna İslam dünyası da dahil) Osmanlı aleyhine tarih kitaplarında yazılar bulunmasına rağmen Japonların tarihinde böyle bir şeye rastlanmamaktadır...

Mehmet Akif'in bahsettiği Japonya'da o eski durum maalesef yok. Hatta Amerikan hayranlığı çok ileri seviyede... Kendilerini "kuluçka civcivleri gibi" görenler de var. On sene önce arkadaşımız Hamit Travaç ile Alplerin tepesinde teleferikle bir gezimiz olmuştu. Hem Almanya, hem İsviçre, hem de Avusturya sınırında bulunan bu yüksek zirveden bazı Japon turistlerin fotoğraf makinelerini son anlarını tesbit edecek şekilde kurarak intihar ettiklerini öğrenmiş ve çok üzülmüştüm...

Merhum Abdürreşid İbrahim ruhu ile dünyanın her tarafına bilhassa dostumuz Japonya'ya koşacak adanmış ruhlara ihtiyacımız var... Öyle değil mi?..

Turgut Özal

Abdullah Aymaz 2012.04.15

1980 ihtilalinde, darbeciler İzmir Emniyeti'ni peşimize takmışlardı.

Öğretmen olduğumuz okulumuza ve evimize gidemiyorduk... Yakaladıklarını da iki ay tutup sonra hâkim önüne çıkarıyorlardı. O kaçak günlerde 12 Eylül sonrası kurulan hükümette önemli bir yeri olan Turgut Özal'a ulaşıldı ve bazı sıkıntılar anlatıldı... O günkü dar imkânlarına rağmen bir şeyler yapmaya çalıştı.

1992'de Amerika'da tanıştığımız Afrika kökenli Müslüman Amerikalılardan 42 öğrenci Türkiye'de okumak istiyordu. Fakat eğitim vizesi gerekiyordu, New York Konsolosluğumuz, bunların Fatih, Yamanlar gibi kolejlerde okuyacağını duyunca, "Aman irtica!" deyip o zaman bu vizeyi vermemişlerdi. 1993 senesinin başında Özal, Washington'a gelmişti. Ziyaretine gittim. Durumu anlattım. Çok garipsedi... Benim telefonumu aldı. Fakat bu çarpıklığı düzeltemedi. Amerika'dan döndükten sonra Orta Asya'ya gitti. Oralarda maalesef Hâriciye'mizin bütün engelleme ve ayak oyunlarına rağmen Türkmenistan'da, Özbekistan'da ve Kırgızistan'da mutlaka Türk okullarına uğradı. O zamanki cumhurbaşkanlarına bu okulların önemini anlattı. Öğretmenlerimiz için, "Bunlar bizim en kaliteli üniversitelerimizden mezun olmuş, en seçkin öğretmenlerdir. Hepsi de genç, dinamik bir yapıya sahip... Henüz otuz yaşında olanları bile yok. Bunların yetiştireceği çocuklarınız ülkenizi omuzları üzerinde yükseltecekler!.." diyerek, hem bu okullara ve öğretmenlerine kefil oldu hem de o günlerde maddî-manevî çok büyük sıkıntılar çeken öğretmenleri onurlandırdı, maneviyatlarını yükseltti. O fedakâr, o cefakâr, o adanmış ruhlar "Ne gam, arkamızda milletimizin temsilcisi Cumhurbaşkanı'mız var!.." diyerek büyük bir moralle işlerine sarıldılar. Güçlerine güç katıp gayret ve fedakârlıklarını artırdılar. O ülkelerin insanların ve onların hayat cevherleri olan evlatlarının gönüllerine girdiler. Görülmemiş başarıları imza attılar. Birbirine düşman milletlerin ve grupların çocuklarının sarmaş dolaş olmasını sağlayıp kaynayan yaraları sevgiyle sardılar...

1992'de New York'ta karşılaştığım menfi tutumun devamını 1990'lı yılların sonunda Almanya'da hâlâ görüyorduk. Stuttgart'ta bir eğitim yuvamız açılacak. Almanlardan milletvekili, belediye başkanı seviyesinde açılışa gelenler var. Ama eğitim yuvamıza 50 metre yakınlıkta konsolosluk binamız var. Bir kişi istiyoruz. Hiç olmazsa yardımcısı veya katiplerden birisi... Yok. "Hiç olmazsa görevli bir Türk müstahdem gönderiniz; devletimizi temsil etsin." diyoruz. O da gönderilmedi... Peki onlar kimdi? Biz kimdik? Bizleri kucaklamaları gerekmez miydi? Hele hele Avrupa'da varlığımızın kaybolup gitmesini, asimile olup yok olmasını önleyecek ve Avrupa mozaigi içinde kendi renklerimizle çiçek açmamızı sağlayacak hizmetleri yapanlar böyle hor ve hakir mi görülecekti? Bunun sebebi neydi?

Zihinlerimizden silinmeyen bir olay var ki, bunların tuzu biberi... Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, bir büyükelçi göndermişti. Tam temsilcisi... Yani hükümetin değil tabii, onun temsilcisi... Ramazan günü... İftar daveti var. İnsanlarımız devletimizin temsilcisi büyükelçimiz de var diye seviniyor. Ona saygıyla bakıyor. O da nesi? Ezana on dakika kala sigarasını çıkarıp yakıyor, dumanını da oruçluların ortamına savuruyor. Millet hayret ve dehşetle kendisini izliyor!..

Elhamdülillah, bugünler geçiyor... Artık onların yerine, özümüze ve kökümüze saygılılar geliyor. İnşallah böylece devam eder gider... Bu vesile ile merhum Turgut Özal'ı hayırla anar, Cenab-ı Hak'tan rahmetler dileriz.

Der Vollmond

Abdullah Aymaz 2012.04.16

1970'li yıllardan tanışıklığımız olan Almanca öğretmeni Mustafa Uslu hocamız, iki sene önce, Efendimiz'in (sas) hicretinde karşılamaya çıkan Medinelilerin okuduğu "Talea'l-Bedru aleynâ min seniyyâtî'l-veda" ifadelerini "Der Vollmond stieg hoch über uns über das tal al-veda" sözleriyle Almancaya baştan sona tercüme ederek bana vermişti. Bunu öğrencileri, Türkçe Olimpiyatları'na hazırlayan arkadaşlara vermiştim. Onlar da öğrencilere aynı makamda Almanca söyletmişler...

Yunus Emre Kültür Vakfı bizi Stuttgart'taki Na't törenine davet etti... Altı bin öğrenciden seçilen ilk üçe girenlere de ödül verileceği bildirildi...

Stuttgart'a erken gidip önce BİL Özel Okulları'nı ziyaret ettik. İnsanlarımızın açtığı bu okullarımız eğitim ve öğretim hayatının sekizinci senesini dolduruyor. Kütüphanesi, konferans ve tiyatro salonu ve tertemiz yemekhanesiyle nezh bir hizmet veriyor. Ama yeterli olmadığı için, eğitim gönüllülerimiz, yepyeni bir adım daha atarak, 9.312 metrekare arsa alan üzerinde yeni bir inşaata başlamışlar. Orayı da bu arada gezip ziyaret ettik. Karkası bitmiş. Eylül ayında eğitim-öğretime hazır hâle gelecek. Bina bitmiş hâliyle yaklaşık 16.000 metrekare kapalı alanı kapsayacak. İki bodrum katı üzerinde dört kat daha tam hazır olacak. 28 sınıflı, 600 kişilik konferans salonlu diğer tesisleri tam bir eğitim müessesesi olacak...

Oradan "Avrupalı Çocuklardan En Sevgiliye (sas) NAATLAR"ı dinlemek için Final ve Ödül Töreni'ne gittik...

Tören, Salâ ve Dortmund'dan gelen Enes Çiçek'in okuduğu Kur'an-ı Kerim ile başladı. Koro halinde öğrenciler salavat okudular...

Serdar Tuncer'in bilgi verici değerlendirme ve sunumu "En güzel naatlarla Efendiler Efendisi'ni (sas) anma"yı bir o kadar güzelleştiriyordu. Sürekli seyircilere "Efendimiz'in (sas) ruhâniyeti burada hazır olabilir, devamlı dillerimiz salavat okusun." diye uyarıyordu... Zâten asıl mesele de O'nu (sas) anarken salâtü selâmın dillerimizden eksik olmamasıydı.

Törene renk katan isimlerden, Mustafa Demirci ile Ertuğrul ve Süleyman Erkişi kardeşlerin de bulunmasıydı. Dört dilde (Türkçe, Arapça, İngilizce ve Almanca) "Talea'l-Bedru Aleynâ" okunurken Mustafa Uslu hocamızı hatırladım. Onun da orada hazır olup dinlemesini çok isterdim...

"Titreme Efendim"i Abdullah Kaynak, Ertuğrul Erkişi ile düet yaparak okudular. "Medine'ye Varamadım"ı da Abdullah Dur, Süleyman Erkişi ile beraber okudular. "Yâ Nebî"yi ise Merve Şimşek ile Mustafa Demirci okudular...

Benim için sürpriz ise minik Sure Maria Yılmaz oldu. Çünkü programın başında, salonun ön taraflarında annelerinin kontrollerinden ayrılıp dolaşan çocuklara bakarken aklıma, bir Türkçe Olimpiyadı'nda İstiklâl Marşı'nı başından sonuna kadar kusursuz dosdoğru okuyan minik kız geldi. "Şimdi öyle birisi, bir na't ezberleyip program dışı gelse ve sahneye fırlayıp, ben de okumak istiyorum, diye tuttursa ve güzel bir yorumla okusa, ne güzel olur!" diye kendi kendime düşünüyordum. Programın ilerleyen dakikalarında bu gerçekleşti ama yine program ve bilgi dahilinde... Gerçi benim hayal ettiğim bir sürpriz şeklinde gerçekleşmese de yine de güzel bir sürpriz sayılır...

Yabancı ülkelerdeki varlığımızın asimile edici eritip yok edici potalar içinde eriyip gitmesinden, yani ne kendilerine ne de o ülkelere bir faydaları olmadan yok olmalarından üzülmüyoruz. Ama kendi kültürümüzün güzellikleri ile donanmış gençlerimiz ise, yaşadıkları ülkelerin mozaikleri içinde kendi parlak renkleriyle çiçekler açacak ve zenginlikler katacaklardır.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ferid el Ensârî

Abdullah Aymaz 2012.04.22

Merhum Ferîd el Ensârî, Faslı bir profesör...

Çeşitli İslamî anlayışlar üzerine çalışan, söz sahibi olan ve bilhassa Arap dünyasında tanınıp bilinen allâme bir zât... Bediüzzaman Hazretleri'ni, Arapça olan veya Arapçaya çevrilen eserlerinden tanıyor. Türkiye'ye birçok defa sempozyumlar münasebetiyle gelip gidiyor. Sonra Üstad Hazretleri hakkında "Son Süvarî" isimli kitabını yazıyor. Dostlarının "Ümitsizlik veriyorsun; ne demek bu?" itirazlarına, "Ben Osmanlı'nın son süvarisini yazdım." diye cevap veriyor.

Bir gün kendisine hocası Bûşîhî Hazretleri: "Kitap fuarında, Mevazîn (Ölçüler) isimli bir kitap gördüm. Çok hoşuma gitti. Yeni ve farklı bir ses, bir söz!.. Bununki ilimden ziyade hikmet!.. Türkiye'ye gittiğinde yazarını bir araştır bakalım." diyor. Ferid el Ensârî, İstanbul'a bir gelişinde, Bediüzzaman Hazretleri'nin kitaplarını Arapçaya tercüme eden İhsan Kasım Bey'e M.Fethullah Gülen Hocaefendi'yi soruyor. O da, "İşte talebesi!.. Ne istiyorsan ona sor!" diyerek Nevzat Bey'i gösteriyor. Nevzat Bey'le uzun uzun görüşüyor. Yani akşamdan başlayıp sabah ezanları okununcaya kadar sorular cevaplar sürüyor. "Buldum! Buldum!" diyor...

Bundan sonra Ferid el Ensârî M.Fethullah Gülen Hocaefendi'nin kitapları üzerine çalışmaya başlıyor. "Avdetü'l-Fürsân" yani "Süvarî'nin Dönüşü" isimli kitabını yazmak için yoğunlaşıyor.

M.Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Erzurum'dan Edirne'ye giderken, 'Mukaddes Göç' yazısında anlattıklarımın heyecanı içindeyim." sözü dikkatini çekiyor. İstanbul'dan Eşref Hoca'yı arayıp Sızıntı dergisinde çıkan "Mukaddes Göç" başlıklı başyazıyı derhal tercüme edip göndermesini istirham ediyor. Eşref Hocamız da (info@sizinti.com.tr)den bu yazıyı çıkarıp Arapçaya çevirerek kendisine gönderiyor.

Bunun üzerine "Mukaddes Göç" yazısı üzerine bir değerlendirme yazıp gönderiyor. İnşallah onu bir sonraki yazımda aktarmaya çalışacağım.

Ferid el Ensârî, tedavi için İstanbul Sema Hastanesi'ne geliyor. Aslında Ferid Bey, tabir yerindeyse Fas Kralı'nın "huzur hocalarından". Onun için Kral iki adamını göndererek, kendisini Fransa'da tedavi ettirmek istiyor. Ferid el Ensârî, "Ben buradan çok memnunum." diyerek Sema'dan ayrılmak istemiyor. Bir yandan da yatakta kitap yazmaya devam ediyor...

Biz, Cemal ve Nevzat Hocalarımızla bu meseleyi konuşurken Mehmet Ali Hocamız da şunları anlattı:

Bir gece rüyamda kendimi Isparta'da Gölcük'te arkadaşlarla beraber gördüm. Biz bir grubuz ama başka gruplar da var. Bir tarafımızdan, hoparlörden Arapça bir konuşma gelmeye başladı. Kur'an'dan bir ayet okunuyor ve arkasından çok güzel izahlar yapılıyordu. Hayranlıkla o sesi dinlerken birden kesildi. "Ne oldu?" dedim. "Onlar başka bir gruptu..." denildi. Baktım herkes gölün kenarına inip abdest almaya başladı. Uyandım. O gün için benim Sema Hastanesi'nde bir işim vardı. Oraya vardığımda bana "Faslı meşhur bir âlim kanser olmuş, burada tedavi ediliyor." dediler. Ben de ziyaretine gittim. "Geçmiş olsun" dedim. O konuşmaya başlayınca rüyamdaki konuşanla bu sesin sahibinin aynı kişi olduğunu anladım. Rüyamı kendisine anlatmaya başladım. Ferid el Ensârî, hemen yataktan doğrulup "Peki bu rüyayı nasıl tabir ediyorsunuz?" diye sordu. O anda düşündüm, vefatına işaret gibi geldi ama bunu kendisine söyleyemezdim. "İnşallah şifaya kavuşur ve hizmetlerinize devam edersiniz." dedim. Ama daha sonra Sema Hastanesi'nde vefat etti. Allah rahmet eylesin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Çıkış yolu

Abdullah Aymaz 2012.04.23

Bir önceki yazımda bahsettiğim Ferîd el-Ensârî'nin, M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin "Mukaddes Göç" yazısını Arapçaya çevirip kendisine gönderen Eşref Hocamıza gönderdiği değerlendirme yazısını aynen sizlere aktarmak istiyorum:

Değerli kardeşim, Muhterem Hocamızın (Allah onu muhafaza buyursun) "Mukaddes Göç" isimli makalesini bana göndermekle beni ne kadar sevindirdiğini bilemezsin! Bu makale elime geçince âdeta şoke oldum ve Hocamızın hayatını yazmaya muvakkat ara verdim. Mukaddes Göç makalesindeki belîğ hikmetleri ve eşsiz ibretleri tefekkür etmeye başladım. İnanın bu makale, hayatım boyunca okuduğum en önemli makalelerin başında gelir. Bu makalede, Hocamızın gönlünden akseden ruh aynasını ve onun; Kur'an-ı Kerim'in güneşinden ve mişkât-ı Nübüvvet'ten telakki ettiği "sırr-ı mukaddes"ini gördüm. Bunun nasıl bir makale olduğunu ah bir anlatabilsem! Makaleden de öte, bu âdeta çok değerli büyük bir kitap.. Bu makale, Allah yoluna adanmış gerçek bir müminin yolunu resmetmekte.. Bu makale, Sahabe mesleğini örnek alarak onların yürüdükleri yolda yürümeyi hayatlarının gayesi haline getirmiş adanmışlara o yolun kilometre taşlarını -iltibasa meydan vermeyecek şekilde- tespit edip, yol ve yön değiştirmemeleri için işaret levhaları dikmekte.. Bu makale, nurdan bir el ile, Allah Resulü'nün, Bedr-i Kübrâ Gazvesi'nde, başarıyı semere veren kararları almış olduğu "otağ"ının bulunduğu yere işaret etmekte... Bu makale, yaralı İslam dünyasına, fethin nasıl gerçekleşeceğini hassas ölçülerle resmedip, nusret-i İlahiye mazhariyet liyakati kazanma kapısını ardına kadar açmakta... Bu makale, tali'in, İslam dünyasının bahtına, yeniden, bir kere daha gülüvermesi için takip edilmesi gerekli yol ve yöntemi ortaya koymakta.. Bu makale,... Bu makale,... Yazmaya devam mı etsem, yoksa sussam mı bilemiyorum..

Bu makalenin her bir kelimesinin altında uzun asırlardan beri devasa kametlerin gönüllerinde gizli kalmış pek çok sır ve birçok hazine bulunmaktadır.

İnanın bana, bu makale her zaman tazeliğini muhafaza edecek ve hiç eskimeyecek bir makale. Zira bu makale, Müslümanları düştükleri çıkmazdan kurtarma adına, Kur'an'ın sırlarından birçok sırrın üzerinden perdeyi aralamaktadır. Her ne kadar geçen asrın 80'li yıllarında kaleme alınmış olsa da (Sızıntı, Ekim 1985), hâlâ

taravetini muhafaza etmekte ve karşımızda ter ü tâze olarak durmaktadır. Hatta bu makalede, içinde bulunduğumuz ayda (Ocak 2009) vuku bulan Filistin/Gazze hadiselerinin sebeplerini ve bu açmazdan çıkış yollarını gördüm. Bu makalede Türkiye ve İslam dünyasının geleceğini müşahede ettim. Ve yine bu makalede, bu esir ümmetin içinden gayb tarafından gelmekte olan nesillerin ışıktayflarını gördüm. Hülâsa, bu makale, Hocamızı seven ve okuyan herkesin, kelime kelime ezberlemesi ve onu meclislerinde cümle cümle, paragraf paragraf müzakere etmeleri boyunlarının borcu olan bir makale. İnşallah bunu ben de yapacağım. Bunu yapacağım, zira bu makale, onlara bu zamanda beklenen ideal Müslüman karakterinin kriterlerini ortaya koymakta ve Allah'a doğru yükselen bu yolda ve bu büyük hizmetin içinde bulunma şerefine erenlerin, altında kalmalarının doğru olmadığı "makam"ın arş-ı kemalatını (zirve noktasını) işaretlemektedir.

Kıymetli kardeşim, güzel Türkçe dilinizden ötürü ne mutlu sizlere! Bu dilin en güzel yanlarının başında da raculüzzaman Muhterem Hocamızı bizzat kendi dilinden okumaya vesile olması gelmektedir.

Daha ne diyeyim. İşte böyle! Sözlerime burada son verirken bir kere daha Allah'ın selam, rahmet ve bereketi üzerinize olsun. Sizi çok seven hâdiminiz: Ferid el-Ensari / Fas

"Mukaddes Göç" yazısına Ferid el-Ensârî merhumun yaptığı bu yorum gerçekten bizim de dikkatlerimizi daha derin ve engin ufuklara çekiyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Gonca, Van için açacak

Abdullah Aymaz 2012.04.29

Her ay yayın heyetine katılıp gönderilen yazıları incelediğimiz Gonca Dergisi'nin 9-15 yaş arası okuyucularının bir başarısını öğrenince merak edip geniş bilgi istedim.

Gonca Dergisi editörü Yalçın Yaman Bey, bu husustaki çalışma ve gelişmeleri şöylece ifade etti:

23 Ekim ve 9 Kasım 2011 tarihlerinde iki defa sarsıldı Van. Bu iki sarsıntıda şehrin belirli merkezlerinde pek çok bina yıkıldı, ayakta kalabilenler ise oturulamaz hâlde kaldı. Elektrik, su, yol, gıda vb. pek çok noktada eksiklikler yaşandı.

Düşene el uzatmak şiarıyla İslâm âlemi olarak takdire şayan yardımlar ve destekler yapıldı. Fakat yine de kalıcı çözümler yapılması gerekliydi. Gonca Dergisi olarak "Bu işte elimiz taşın altına koyabilir miyiz?", acaba neler yapabiliriz diye düşündük. İstişareler sonucunda çocuklarla, her ay on binlerce evde açan goncayla okul veya okullar yaptırabiliriz kararına vardık. Sonunda Hizmet'in feyzi bereketine, Rabb'imizin inayetine güvenerek "Bismillah" dedik.

Bu fikrimizi Kimse Yok mu Derneği'yle paylaştık. Çok beğendiler, inandılar, güvendiler. İki kurumun bu ortak fikir teatisiyle kollar sıvandı. Gerekli başvurular yapıldı, izinler alındı.

Kampanyayı 'Kumbaram Dolsun Van'a Okul Olsun' şeklinde ocak ayı itibarıyla tüm Türkiye'ye tanıttık. Dergimizin yanında verdiğimiz okul şekilli yüz bin kumbara dağıttık. İçerisine de kampanyayı tüm detaylarıyla

anlatan dört sayfalık bir ek koyduk. Bununla da kalmayarak bu güzelliği daha çok insana duyurabilmek için bir de internet sitesi kurduk 'www.kumbaramdolsunvanaokulolsun.com" şubat ayının sonuna kadar sürecektir kampanya için gücümüzün yettiğince üzerimize düşen her şeyi yapmak üzere 'Tevekkeltü alallah' dedik.

Bununla ilgili olarak başta Hasan Ahmet Gökçe ile beraber ve diğer Gonca mensuplarıyla pek çok okulumuza gidildi, programlar yapıldı, tanıtımlarla kampanyamız anlatıldı. Yüreği daima sevgiyle, yardımlaşmayla atan öğretmen kardeşlerimiz de desteklerini asla bizlerden esirgemediler. Ellerinden gelen her şeyi, Allah razı olsun yaptılar. Okullarımızın girişlerine de büyük kumbaralar yaptırdık gönderdik. Kampanyamızın mihengi ve ana eksenini okuyucularımız çocuklar ise, yurt genelinde yaptıkları resimleri kendi içlerinde mezarlar yaparak sattılar, ücretlerini kumbaraya attılar. El işleri işlediler, sattılar, kumbaraya attılar. Hamur işleri yaptılar, kermes düzenlediler, Van için hep beraberiz dediler.

Dergiye gelen pek çok e-mailde bu kampanyamıza takdir, teşekkürler ve dualar edildi. Ailelerden pek çoğu attığı e-postalarda çocuklarının heyecanla bu işi sahiplendiğini söylediler. Bizlerden de şöyle bir ricada bulundular: "Çocuklarımıza birer mektup yollasanız da bu koşturmacaları için teşekkür etseniz. Onların bu hevesleri ve yardım istekleri böylece kalıcı olsa." Bu içten dilekleri de her birine yazdığımız özel mektuplar ve birer hediye ile mukabele etmeye çalıştık.

Yapılan okul gezileriyle kiminden 13 bin, kiminden 7 bin 900, kimisi 3 bin olmak üzere onlarca okulumuzdan binlerce liralık yardımlar toplandı. Açtırdığımız SMS servisiyle, mesajlar atıldı ve 5'er liralık yardımlar alındı. Netice olarak Türkiye genelinde, çocuklarımız özelinde yapılan yardımlarla inşallah Van'a tam teşekküllü bir Gonca Kardeşlik Okulu yapılacak. Emeği geçen, yapan, yaptıran, koşturan, duyan herkesten Rabb'imiz razı olsun.

Kemal Ural ağabeyimizin dediği gibi: "Küçük şey yoktur." Zaten bütün büyük şeyleri Cenab-ı Hak en küçük atomlardan hatta atomlardan da küçük esir maddelerinden yaratmıyor mu?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vefatının altıncı yılı

Abdullah Aymaz 2012.04.30

1 Mayıs 2006 günü Fatih Camii dolup taşıyordu. 30 Nisan'da vefat eden Yaşar Tunagür Hoca'mızın cenaze namazı kılınacaktı... Sekseni aşkın hayırlı bir ömür yaşamıştı... Sevenleri, sayanları hep gelmişti...Siirtli Ahmed Bey'in oğlu. Yedi yaşında babası vefat etmiş. Dayısı, Sultan Abdülhamid'in koruması... Suikast sırasında Sultan'ı korurken vefat etmiş...

Yaşar Hoca'mız ilkokulu Esmâ Sultan Okulu'nda okumuş. Vefa Lisesi'nde okurken Nihat Sami Banarlı ve Faruk Nafiz Çamlıbel'in öğrencisi olmuş. İslami ilimleri meşhur Hüsrev Efendi'den ders almış... Askerliğini yedek subay olarak İzmir'de yaparken Hacı Salih Tanrıbuğu ve mühim zevatla görüşmüş... Yani Kestanepazarı'nın temelinde var... Onun için Yaşar Hoca'mızı bir ortaokul öğrencisi iken Edirne'den Kestanepazarı Camii'ne vaiz ve imam-hatip ve ilahiyatta Öğrenci Yetiştirme Derneği'nin başına müdür olarak getirdiler. İmam-hatip okulunun derslerinin dışında bu derneğin yurdunda Yaşar Hoca'mızdan da dersler aldık. Bilhassa hadis

dersleri... Vaazları çok heyecanlı idi... Sahabe efendilerimizden verdiği örnekler çok çarpıcı ve tesirliydi... Şuur aşılایıcı vaazları ve sohbetleri vardı. Dünyada olup bitenlerden haberdardı ve ufku genişti...

Hâli vakti yerinde olan Müslümanlar imam-hatiplere destek veriyorlardı ama çocukları yabancı kolejlerde okuyordu. Onun için İzmir'de Fatih Koleji'nin açılmasına önyak olmuştu. İstanbul Fatih Koleji'nde de emeği var mıydı bilmiyorum.

Fatih Camii'ne dönecek olursak, Samanyolu Televizyonu'nun mikrofonuna konuşanlar hep hüsn-i şehadette bulunuyorlardı. Prof. Dr. Hayrettin Karaman Hoca'mız da konuşmuş sonra cenaze namazını kıldırmişti. Merhum Prof. Dr. İbrahim Canan Hoca'mız "Diyanet İşleri başkan yardımcısı olduğunda o günün baskılarının altında olmasına rağmen cesur davrandı. Mağdur olmuş pek çok insana görev verdi. Vahdettin Karaçorlu (öğretmenlikten atılmıştı), Mustafa Türkmenoğlu (savcılıktan atılmıştı) gibilere..." dedi.

Seyyid Kutub'un "İslam'da Sosyal Adalet" kitabını tercüme ederek, İslâmiyet'in ictimai yönüyle ilgili gençliğin eline ilk önemli bilgileri takdim etmişti... Tatil günlerinde İzmir'de Bahri Baba Parkı'na gider orada heyecanla bu kitabı, satır altlarını çizip okurdum. Bambaşka bir ufuk açıyordu...

M.Fethullah Gülen Hocaefendi diyor ki: "Tanıdığımda 37 yaşındaydı. Çok cesur konuşurdu. Entelektüel bir yanı vardı. Onda ciddi bir Peygamber sevgisi görüyordum. O yaşta heyecanını, aşk ve şevkini, iradesiyle, dengeleyebilen nâdir insanlardan biriydi. Sosyal yönüyle de açık bir insandı. (...) Benim İzmir'e tayinimi benim rızam olmadan yaptırmıştı. Bana 'Dilekçe yaz.' dedi. 'Yazmam. Beni tayin edeceksen, Doğu'da bir yere, mesela Samandağı'na yaptır. Ben İzmir'de ne yapacağım?' dedim. 'Ben, dedi, İzmir'den ayrılırken kendi yerime senin gibi birini getireceğime dair söz verdim; yaz şu dilekçeyi.' Ben de 'Yazmam.' diye ısrar ettim. Sonra dilekçeyi o kendisi yazmış, getirdi, 'At buraya imzayı!' dedi. İrademiz içinde olmadan, sevk-i ilahî bunlar..."

Merhum Yaşar Tunagür Hoca'mız vefat etmeden önce hasta iken ziyaretine gidenlere, "İnşallah, öbür tarafta hesap verirken, 'Fethullah Hoca'yı İzmir'e tayin ettirdiğimi' söyleyerek kurtulacağımı ümit ediyorum." demiş.

Cenab-ı Hak kendisinden râzı olsun ve rahmet eylesin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Eşrefpaşalı

Abdullah Aymaz 2012.05.06

İzmir'de bulunan Eşrefpaşa civarında yaşayan bir grup delikanlı ile seneler önce M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin vaazları münasebetiyle tanıştık.

Ama daha sonra "Eşrefpaşalı" tabiri Eşrefpaşa muhitinde yaşayan bu delikanlıları da aştı. Onların havasında ve tipinde olan pek çok delikanlıyı da kapsar oldu. Gerçekten onlar candan, samimi Anadolu insanlarıydı. Onlarla sohbetlerimiz olurdu. Malum dinî konuların ve sohbetlerin bir ağırlığı ve ciddiyeti olur ama onlar argo olmasına rağmen kendi samimi ifadeleriyle bir söz söyledikleri zaman bizim dikkatimizi çeker, hoşumuza giderdi. Sonradan İlhan ağabeyin hatıralarından öğrendiğime göre Eşrefpaşa muhiti asıl kabadayıları -ki

birisi de dayısı imiş - mahallede eğer birisi bir kadını, bir kızı rahatsız eder ve bir yanlışlık yaparsa bunlar onu alıp İzmir-Manisa arasında bulunan Sabuncu beline götürüp soyarlar ve öyle rezil bir şekilde geriye dönmesini sağlarlarmış. Bir daha kimse yanlışlık yapmayı uzun zaman aklından geçirememiş. Ama bizim tanıdıklarımız ise bu fitrî cesaretlerini İslamiyet'in âdâbı ile güzelleştirmiş delikanlılardı. Aslında Hizmet'in eğitim ve diyalog neticeleriyle ilgilenen araştırmacıların, Eşrefpaşalılar üzerinde bir çalışma yapıp hizmetin bu noktada ortaya koyduğu güzelliği de akademik olarak kamuoyuna takdim etmeleri gerekir. Eşrefpaşalılar ile ilgili bazı yanlış kanaatleri düzeltmek için Eşrefpaşalı Münir Bey'in bana gönderdiği mektubu siz okuyucularımıza takdim ediyorum:

İnsan olsun, delikanlı olsun da nereli olursa olsun!.. Eşrefpaşa kabadayılığı demek, içi boş, ceketi omuzunda, sivri burun ayakkabılı, bakışıyla insanı korkutacağım edasıyla göstermelik kabadayılık değildir.

Eşrefpaşa kabadalığı, fedakârlıktır, saygı görmesi için çileyi en fazla çekendir, düşkün insanı korumaktır, çileye talip olmaktır. Kendi tarafından olmasa dahi işlenmiş bir suç varsa "ben yaptım" diyebilmektir.

Gerçek Eşrefpaşalı, yarım ekmeğini başkasıyla bölüşendir. Gecenin her saatinde sıkışan dostu tarafından kapısı çalınabilir. Mahallenin, semtin memleketin namus bekçisi olandır. Hak karşısında, hiçbir şey için eğilip bükülmeyendir. Adil olandır, düşmüş kim olursa olsun istifade etmeyip kaldırıp yardım edendir. Böyle delikanlıya dört dörtlük denir.

O, âlemde etrafına toplananlara da "arkadaşlarım" der, "biz bir bütünün parçaları gibiyiz, üstünlük eksiklik yoktur aramızda. Sadece büyük olan Allah'tır." der. İşte bu hasletler kimde varsa ister Eşrefpaşalı olsun ister Adanalı, ister Kasımpaşalı, ister Karadenizli, ister Amerikalı... Kabadayıdır, Eşrefpaşalıdır, delikanlıdır. Hele bir de çağlayıp bulanıp durulup da kâmil olan Allah dostundan hakikatleri öğrenip kabadayılık tasmaını Allah yoluna bağışlamışsa işte o istenen, özlenen, arzu edilen Eşrefpaşalıdır. Yani "nefsini yenen kabadayıdır" sözüne uygun hareket etmek isteyendir. Bu bakış açısında biz Eşrefpaşalı gömleğini giyenler şahsım adına acaba bize düşen vazifeyi yapmış mıyız Allah adına, İslam adına, Hizmet adına. Bize Eşrefpaşalı arkadaşlar diyen Muhterem Zatı ve onun çilekeş dostlarına layık olup olmadığımızı hesap etmemiz gerektiğini düşünüyorum, belki bize giydirilen gömlek Türkiye'nin bir başka şehrindeki Eşrefpaşalı'ya benzer insanlara, bize verilen paye, saygınlık, tanınmışlık, geçiş üstünlüğü o insanlara verilseydi acaba bizden, -kendim adına- ben Eşrefpaşalı denenden daha layık mı olurdu diye bir iç muhasebe yapmamız, yapmam gerekir diyorum. Allah bizi önce büyüğümüzün sonra kardeşlerimizin, sonra insanların görmek istediği gibi yapsın. Amin!..

Eşrefpaşa'da kendini kurtarma mücadelesi veren bir Müslüman...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Yüz aklarımız

Abdullah Aymaz 2012.05.07

Batı Trakyalı Salih Bey, Bükreş'te bir eğitim gönüllüsü olarak hizmet veriyor. Boğaziçi Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun...

Bir uçtan sıhrî akrabayız... 1986'da hizmetle tanışmış... Hacı Kemal Erimez Ağabey'le Tacikistan'a gitmiş... En sıkıntılı günlerde oralarda hizmet etmişler. Ondan bahsederken diyor ki: "Akıl almaz fedâkârlıklar oluyordu. Kalb, tansiyon ve şeker rahatsızlıkları olduğu için çok dikkat edilmesi gerekiyordu. Bir de Tacikistan'daki iç çatışmalardan dolayı okulun dışında tek başına dolaşması da çok tehlikeli idi. Ama bir bakarsınız kaybolmuş. Okulun içinde ararız tararız her tarafa bakarız, bir türlü bulamayız. Endişe içinde derse gireriz. Sonra dersin ortasında bir bakarsınız, Hacı Ağabey yanında ülkenin üst seviyesinden veya çok hatırlılarından birisinin koluna girmiş geliyor. Ne zaman gider, ne zaman tanışır, ne zaman bu kadar senli benli olur anlayamazsın... Bir bir sınıfları, laboratuvarları gezdirir; biz öğretmenlerle tanıştırır; derdini anlatır ve götürür. Senelerdir yurtdışındayım; zaman zaman artık doğduğum yere döneyim, bir kurs açıp rahatıma bakayım, diye içime geldiği oluyor hemen onu hatırlıyorum; 'Hacı Ağabey İzmir, Aydın civarında deniz kenarında bir mâlikâne yaptırıp rahatına bakacak imkânlara sahipti... Mazereti, rahatsızlıkları da vardı ama o, o yaşında biz gençlerden daha hızlı koşturuyordu... Senin için ayıp olmaz mı?' diyorum ve o puslu düşüncelerden sıyrılıyorum."

Romanya'dan bir hatırasını da Salih Bey şöyle anlattı: "Buraya gelişimin üçüncü senesi (2002) kolejimize bir veli müracaat etti. Kızı Chiriac İrana'yı kaydettirecek. "Acaba buradan mezun olunca Romanya'da bir üniversiteye girebilir mi?" diye sordu. Ben de "Hem burada, hem de Amerika'nın ve dünyanın en meşhur üniversitelerine girebilir." dedim. Şöyle bir yüzüme baktı... Bakışları beni pek inandırıcı bulmadığını ifade ediyordu. İrana sekizinci sınıfta iken veli ziyaretine gittim. "Kızınızı bizim okulumuza vermek nereden aklınıza geldi?" dedim. "Ben bizim büyük kralımız Ştefan'ın (Ştefan Çel Mare) oğlu Bogdan'a vasiyetini okumuştum. 'Oğlum, hiç kimseye değil, Türklere güven; sözlerinde dururlar, asla arkadan vurmazlar.' diyor. Halbuki tarih kitapları tam tersine, Türk vahşetinden bahsediyordu. Ama Ştefan niye böyle söylesin ki!? diye düşündüm. Sizin okulunuza geldim, kılığınız kıyafetiniz, güler yüzünüz güven telkin edici haliniz hoşuma gitti. Geçen yaz, hanım hocalar kızımı İstanbul'a geziye götürdüler, bir ailenin yanında kaldı. Getirdiler. Kızıma neler olduğunu sordum. Çok memnundu. Misafirperverlik, efendilik görmüştü... O zaman peşin fikirlerin çok yanlış olduğunu anladım." dedi."

Salih öğretmenimiz devamla dedi ki: "Geçen sene bu velimiz beni bir alışveriş merkezinde gördü ta uzaktan kollarını açıp geldi ve beni kucakladı: 'Biliyor musun İrana'yı ilk kaydettirirken sen bana Amerika'daki üniversitelerde bile okuyabileceğini söylemiştin de o zaman inanmamıştım. Ama doğruymuş. Kızım sizden mezun oldu, burslu olarak California Teknoloji Üniversitesi'ni kazandı. Oradan kimya mühendisi olarak mezun oldu. Yine Amerika'da Columbia Üniversitesi'nde kimya dalında master yaptı. Şimdi doktora için Fransa'da... Fransa'dan sonra burada parfüm üretimi üzerine iş hayatına atılacak!.. Sen böyle olacağını nasıl bildin?!.' Hayret içindeydi. Ben de nereden bileceğim? O zaman içime öyle geldi, öyle söylemiştim. Allah yüzümüzü ak ediyor."

Evet, yurtdışındaki adanmış ruhlar, eğitim gönüllülerimiz bizim ülkemizin yüz akları... Cenab-ı Hak hep böyle devam ettirsin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Artık ümit içindeyim

Abdullah Aymaz 2012.05.13

Yeni Ümit ve Hira dergilerinin Gaziantep'te 5-6 Mayıs'ta düzenlediği "Sosyal Problemlere Peygamber Yolu'ndan Çözümler" başlıklı sempozyuma katıldım.

Dünyanın her tarafından İslâm dünyasının önde gelen ilim ve fikir adamları iştirak etti. 60 ülkeden akademisyen ve din görevlisinin yanı sıra Türkiye'den bilhassa Güneydoğu'muzdan pek çok kanaat önderi de katıldı...

Muhterem M.Fethullah Gülen Hocamız, 1966'dan itibaren bize İzmir İmam Hatip Yurdu'nda ders okuttu. Bu derslerin ve tarihî Kestanepazarı Camii'ndeki vaazların dışında haftada bir iki defa da "Tehzib-i ahlak" üzerine konuşmalar da yapardı. Bazen üç saat süren bu bereketli sohbetler çok farklıydı. Hep Asr-ı Saadet'ten misallerle süslenen bu konuşmalarında bize bir "Siyer Felsefesi"nden de bahsederdi. Yani daha sonra dünya çapında meydana gelecek problemleri çözecek her şeyin o altın çağda yaşandığını, Hz. Peygamber Efendimiz'in (sas) siyeri çok iyi incelendiğinde çözümün anahtarının orada bulunduğunu ifade eder, dikkatlerimizi siyere ve "Kur'an'ın canlı tefsirleri" dediği sahabe efendilerimizin yaşayışına çekerdi...

Bediüzzaman Hazretleri, Kur'an'da anlatılan bazı cüzî olayların küllî düsturlar içinde toplayışını şöyle ifade eder: "Dikkat edilse görünüyor ki: (Kur'an) bazen bir DENİZ'i, bir IBRIK'ta gösteriyor gibi geniş, çok uzun, küllî düsturları ve umumî kanunları, basir ve âmî fehimler (avam halk anlayışına) merhamet olarak, basit bir cüz'iyile, hususî bir hâdisle ile gösteriyor." (25. Söz)

Siyer felsefesi de böyle ele alınmalı...

Bu sempozyumda benim karşılaştığım bir sürpriz de Hindistanlı âlim Vahidüddin Han idi. Öğretmenliğim döneminde onun "İlmin Işığında İslâm" kitabından çok istifade etmiştim. Bilhassa vahiy ve Kur'an'ın mucizeliği konularında... Onu 87 yaşında (tam da merhum pederle yaşıt) karşımda konuşurken görmek, gerçekten beklemediğim bir şeydi... Ağlayarak şöyle diyordu: "Bu, benim için bir keşif yolculuğu oldu. Elhamdülillah, Fethullah Gülen'in fikirlerinin ilhamıyla gerçekleşen eğitim, medya ve sağlık alanlarındaki dev bir reformla karşılaştım... Bilhassa binlerce eğitim kurumu ile gerçekleşen bir imparatorluk!.. Ebû Eyyüb Ensarî türbesi önünde sanki kulağıma bir ses geldi, şöyle deniliyordu: 'Siz ey Ümmet-i Muhammed! Yedinci asırda Peygamberimiz Muhammed Aleyhisselam büyük bir devrim yaptı... Yirmi birinci asırda sıra sizde!.. Bir fırsat var, bunu iyi değerlendirin... Her sene 31 milyon turist geliyor ziyarete... Ey Ümmet-i Muhammed! Kur'an elinizde, sünnet-i seniyye elinizde... Bunların beklentilerine lütfen cevap verin...' Misal vereyim: Yeni Delhi'de Kanada'dan gelmiş bir turist gördüm. Bana dedi ki: 'Güzel işim var... Güzel evim var... Rahatım... Maddi imkânlarım yerinde. Ama ruhumda açlık var. Onu doyurmak için dolaşıyorum.' İşte insanlığın derdi ve onulmaz yarası... Neden? Çünkü onların elinde İlâhî nur yok; 'Nereden geldik, nereye gidiyoruz?' sorularına cevap yok... İşte Ebû Eyyüb Ensarî huzurunda bu mesajı aldım. Fethullah Gülen, bunun tam farkında ve anlıyorum ki, onun için gayret ediyor. Artık bunlara şahit olduktan sonra ümitvâr olarak rahatla öleceğim!"

Vahidüddin Han bunları söylerken hep ağladı ve bizleri de ağlattı...

Gidip iki kere ellerini öptüm.

Câmilerimiz

Abdullah Aymaz 2012.05.14

Muhterem M.Fethullah Gülen Hocaefendi, İzmir'den gelen misafirlere şunları anlatmış:

"Câmiler, etraflarında yükselen münasebetsiz binalarla sarılmış durumda... İzmir'de, himmet sâhibi birkaç insan bularak, Süleymaniye'nin, Sultanahmet'in benzeri, birkaç boyut küçüğü câmi yaptırmalı. İçinde, kadınlara, sakatlara özel imkânlar hazırlanmalı. Ramazan'ın son on günü, kadınların bile İTİKÂF yapabileceği mekânlar hazırlanmalı. İtikâf yapılan yerlerde duşlar ve ihtiyaç yerleri de olmalı. Bizim mimarî desenimizi de aksettirecek yeni bir şey ortaya konulabilir. İzmir'de böyle bir câmiye ihtiyaç var. Câminin maksûreleri, mahfili önünde açılıp kapanan sandalyeler olmalı ama göz tırmalamamalı. Bakıyorum buraya gelen insanların % 15-20'sinde diz problemi var. Hareketsiz kalmaktan mıdır, oturarak namaz kılma ihtiyacı var. Fıkıh kitaplarına göre, secde yapılan yerin, ayağın olduğu yerden bir karıştan fazla yüksek olmaması lazım. Sıkışık olunduğunda, sırta secde etmek zarurete binaen câiz oluyor."

Memnuniyetle öğreniyoruz ki, İstanbul Müftülüğümüz de geçen yıl böyle bir çalışma başlatmış. O çalışmada şöyle deniliyor: "Nüfusumuzun yarıdan fazlasını oluşturan kadınlarımızın câmilerimizde, uygun mekânlarda ve gönül rahatlığıyla ibadet edebilmelerine imkân sağlamak maksadıyla İstanbul Müftülüğümüzce 'Câmilerimizde Kadınlara Ayrılan Mekânların Güzelleştirilmesi Projesi', '3T Projesi' hazırlanmış, 8 Mart 2011 tarihinden itibaren proje ile ilgili altyapı çalışmalarına başlanmış, proje çalışmalarına başlandığı tarihten itibaren yaklaşık bir yıllık süreç içerisinde projenin aşama aşama uygulanmasına çalışılmıştır."

Bunun için İstanbul genelinde bir standart oluşturmak maksadıyla kadınlara ayrılacak mekânlarda aranılan nitelikler belirlenmiş, yapılacak ziyaretlerde kullanılmak üzere bir form geliştirilmiştir. 3T Projesi'nin birinci ayağını oluşturan tespit süreci başlamış, bunun için İstanbul genelinde yaklaşık üç bin câmiye, bir erkek ve bir kadından oluşan ekipler marifetiyle ziyaretler gerçekleştirilmiştir.

İstanbul Müftülüğü'nce başlatılan proje, Diyanet İşleri Başkanlığı'nca da benimsenmiş, projenin Türkiye bazında uygulanması bağlamında il müftülüklerine yazılı talimat verilmiştir.

İnşallah bütün bunlar hayata geçirilir de hanımefendiler rahat rahat ibadet ederler.

Aslında Üsküdar'daki M.Fethullah Gülen Hocaefendi'nin vaaz ettiği Gülnûş Valide Sultan'ın yaptırdığı Yeni Câmi'de ahşaptan yapılmış bir itikâf yeri vardır. Valide Sultan, orada İTİKÂF'a girerdi.

Aynı şekilde Eminönü'ndeki câmide de itikâf mahalli mevcuttur.

O valide sultanlar için yapılan yerler gibi şimdi de yenileri niye yapılmasın?

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Vatansız

Abdullah Aymaz 2012.05.20

Avrupa ülkelerinde yaşayan vatandaşlarımızın kurdukları işadamları derneklerinin Türkiye'deki TUSKON benzeri UNITEE isimli bir çatı kuruluşu var.

Bunun başkanı da Hollanda'da yetişmiş ve doktorasını orada yapmış olan büyük bir birikime sahip Âdem Kumcu Bey, son ziyaretimdeki görüşmemizde bana anlattığı Türkiye'ye yaptıkları bir gezinin hatıralarını istirhamım üzere yazıp göndermiş. Gönderdiklerini sizlerle paylaşmak istiyorum. Diyor ki:

17-22 Mart arası Belçika Prensesi Stephanie Marie Eva Windisch-Graetz ile İstanbul ve Bursa gezimizden bahsetmek istiyorum.

Prenses, Belçika'nın en ünlü krallarından Leopold II'nin torunlarından aynı zamanda Osmanlı'nın Mısır Hidivi'nin yardımcısı Nubar Paşa'nın da torunlarından... Bursa Osmangazi Belediye Başkanı Mustafa Dünder'in daveti üzerine Belçika prensesi ile Bursa'nın tarihî ve turistik mekânlarını gezdik. Tophane, Muradiye Külliyesi, Ulu Cami gibi Bursa'nın manevî zenginliklerini yakından inceleyen Prenses, en çok Osmangazi Belediyesi tarafından restore ettirilerek açılan Karabaş-ı Veli Kültür Merkezi'nden etkilendi. Yaklaşık 45 dakika süren sema gösterisini dikkatle izleyen Prenses, sonunda yapılan duaya da iştirak etti. Sufizm ve İslam sanatına olan ilgisiyle tanınan Prenses, zaman zaman duygulandı ve gözyaşı döktü.

30 yıl önce sufizmle tanıştığını ve kendisini çok etkilediğini söyleyen Prenses Stephanie, hâtıra defterine duygularını yazarken, "Burası beni çok eski zamanlara götürdü, kendimi Tanrı'ya daha yakın hissettirdi." dedi. Prenses, gece sonunda semazenlerle de sohbet etti. Prenses'le İstanbul'da Sultan 5. Murad'ın torunu olan Şehzade Osman Selahaddin Osmanoğlu'yla İstanbul'da beraber yemek yedik. Yemek esnasında Osman Selahaddin Osmanoğlu, bizlerle şunları paylaştı:

3 Mart 1924 günü Türkiye Cumhuriyet Millet Meclisi 431 sayılı "Hilafetin ilgasına ve Hanedan-ı Osmanî'nin Türkiye Cumhuriyeti Devleti hudud-u memâliki haricine çıkarılmasına dair" meşhur kanunu kabul eder. Türkiye topraklarını terk için şehzadelere 24 saat, sultanlara (prenseslere) 10 gün süre tanındı. Hükümet, Halife Abdülmecid Efendi'nin ise hemen o gece sınır dışı edilmesi talimatını verir. Çıkarılan kanunla hem hilafet kaldırılır hem de Padişah bütün mülklerine el konulduğu gibi hanedan mensuplarının Türkiye topraklarında yaşamaları, ebediyen yasaklanır. Millet Meclisi bütün Osmanoğlu'nu ilelebet Türkiye topraklarında, değil yaşamaktan transit geçmekten bile mahrum eder.

Hazırlıklar 1,5 saat sürer. Halife ve maiyeti hemen o gece Dolmabahçe'den alınıp Çatalca'ya götürülür. İstasyonda bekleyen Simplon Ekspresi'ne bildirilerek Türkiye topraklarından çıkarılır. İki hafta içinde Osmanlı ailesinden Türkiye'de hiç kimse kalmaz. Kanuna dahil olmadıkları halde ebeveyn ve çocuklarıyla sürgüne gitmek zorunda kalanlar da dahil toplam bir yıllık "dönüşü olmayan" pasaportlarla "heimatlos" vatansız diye nitelenen statüde sınır dışı edilirler.

(İnşallah bir sonraki yazımda hatıralara devam edeceğim. A.A.)

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ali Yakup Cenkçiler (Vefat tarihi: 21 Mayıs 1988)

Bişkek ziyaretimde Abdülhakim Sancar arkadaşım bana "Ali Yakup Cenkçiler HATIRA KİTABI" isimli kitabı hediye etti. Daha önce bu kitabın başka bir baskısını okumuş, içinden notlar çıkarmıştım. Yeniden mütalâa ettim. Bediüzzaman Hazretleri'nin üzerinde durduğu ve 'cellâd-ı sehhar' yani 'sihirbaz cellat' diye isimlendirdiği 'meylürrahat' yani 'rahat düşkünlüğü'nün Müslümanları ne hale getirdiğini anlamama yardımcı oldu.

Muazzam bir fütühata mazhar olmakla Avrupa'nın uyanmasına, Rönesans ve reformuna ışık tutan Endülüs Müslümanlarının sonu ne oldu? Her sene en az bir gayrimüslimin İslâmî güzellikleri tanınmasına vesile olmayı hedeflemesi gereken o Müslümanlar ana gayelerini unutunca meylürrahata düştüler. Arkalarından kendilerine minnettar olup dua edecek insanlar bu sefer onların katilleri oldular...

Dedeleri İşkodralı olup, sonra Kosova'nın Priştine Sancağı'na bağlı Gilan'a yerleşen Ali Yakup Bey, 1913'te orada doğmuş. 1936 yılında Kahire'ye yerleşmiş ve tahsilini orada yaptıktan sonra 1957'de Mısır'ın Ankara Büyükelçiliği'nde tercümanlık vazifesi yapmış. İlmine ve takvasına ters bulduğu bu yaşayışı terk edip İstanbul'a gelmiştir. Bir sene kadar dostu Abdurrahman Gürses Hoca'mıza misafir olmuş. Sonra da hayır ve hasenat ehli bir zengin kendisine fabrikasının muhasebe servisinde iş vermiştir. Ali Yakup Bey böylece sefaretin iş ve işret içerisindeki çılgınlıklarını bırakıp yani o günün parası ile 3000 lira maaşını bırakıp, 247 liraya dekont hesapları ile uğraşmayı tercih etmiştir. Allah rızası için meccanen pek çok talebe yetiştirmiştir.

Emin Saraç Hocamız diyor ki: "Tûbâ Kız Kur'an Kursu açıldığı zaman oranın kurucusu olan şahıs bana geldi. 'Arapça okutacak, şunu okutacak, bunu okutacak bir hoca istiyoruz.' dedi. Ben de ona 'Onlara ders okutacak kimse babaları çağında birisi olsun. Benim gibi, genç olmasın.' dedim. Aldım Ali Yakup abiye götürdüm. Durumu anlattım. 'Ali Yakup abi, bu işi yap.' dedim. TEK KURUŞ ALMADAN, evinden yürüyerek gidip gelmek suretiyle tam 17 sene buraya devam etti. Para almamasının gerekçesi için de şunu söylledi: 'Ben bizim sebeb-i saadetimiz Osmanlı'ya karşı şükür borcumu ödüyorum. Bu benim şükür borcum.' dedi."

Her bir İspanyol da böyle diyebilirdi. Ama meylürrahat, Müslümanların aşkını şevkini bitirdi. Arkalarından kendilerine rahmet okuyacak kimseler 1492'den itibaren cellatları oldular. Düşünelim acaba cellat İspanyollar mı? Yoksa Üstad'ın cellad-ı sehhar dediği meylürrahat mı?... Her neyse...

M.Seyhan Tayşi diyor ki: "Merzifonlu Koca Mustafa Paşa Kütüphanesi Kataloğunu Hazırlama Komisyonu kurulmuştu. Kitaplar yer yer problemli Arapça kitaplardı. Süleymaniye'deki uzmanların seviyesini aşıyordu. Bu kataloğu redakte edecek, hataları düzelterek bir danışmana ihtiyaç vardı (...) Bir heyetle Ali Yakup Hocaefendi'ye gidilip durum arz edildi. Felçli olduğu için, emrine bir araba tahsis edildi. On beş günde bir yapılan eserlerin tespit fişlerini eserle karşılaştırırdı. Hiç unutmuyorum, zira çok duygusal bir sohbet olmuştu. Yardım istediğimizde şöyle dedi: 'Abe Yahu! Bizi, biz Arnavut, Boşnak ve Sırp Müslümanlarını; Osmanlı, ilmi, keremi ve adaleti ile teshîr etti. Biz, onlar sayesinde gâvur olmaktan kurtulduk. Şimdi o koca Osmanlı'nın makarrında bir adam kalmadı da, bizim gibi bir GURBET KUŞUNA mı iş kaldı?' diyerek, gözlerinden yaşlar aktı. Hepimizin gözleri yaşardı..."

Ali Rıza Temel Hocamız diyor ki: "Ali Yakup Bey, Kosova şehidi Sultan Murad hayranıydı. Yedinci Cumhurbaşkanı Kenan Evren ile ilgili olarak şöyle demişti: 'İmkân olsa da Çankaya Köşkü'nde Kenan Paşa'yla görüşebilsem, ona şunları söyledim: Paşam! Şayet sen bugün cumhurbaşkanı isen, bu mevkiye gelmeni Müslümanlığa borçlusun. Zira baban bu ülkeye Balkanlar'dan muhacir olarak, Müslümanlığı daha iyi yaşayabilmek için geldi. Hristiyan olsaydın zaten gelmezdi. İslâm sayesinde geldiğin bu makamı ve sahip olduğun yetkileri İslâm'ın ve Müslümanların lehine kullanmalısın.' "

Evet doğru söylüyor...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Babam Âdem, annem Havva

Abdullah Aymaz 2012.05.27

Bir önceki yazımda, Avrupa iş kuruluşu UNITEE'nin başkanı Dr. Âdem Kumcu Bey'in gezi hatıralarından bahsetmiştim.

Bugün de ona Osmanlı sürgününün acı hatıralarını anlatan Sultan 5. Murad'ın torunu Şehzade Osman Selahaddin Osmanoğlu'nun geri kalan sözlerini aktarmaya çalışacağım. Osmanoğlu diyor ki:

Babam sürgünün olacağını bildiği için elinde bulunan mülkün yekûnunu dostlarına tapular. Bunlar hiçbir şekilde vefalarına helal getirmezler üzerlerine tapulanan mülkleri kendilerinin olarak görmezler, emaneti sahiplerine bir gün teslim etme sorumluluğuyla emanete ihanet etmezler. İşte bu, bu milletin vefasıdır.

Meselâ babama ait bir ev kendi üstüne tapulanmasına rağmen her ay kira bedelini bize gönderen babamın dostuna ne dersiniz? Üstelik her iki yılda piyasa değerine göre kirayı kendi inisiyatifiyle artırıyor. Babamın dostu vefat ettikten sonra bu geleneği torunları devam ettiriyor. Türkiye'ye geri dönme hakkına sahip olduğumuz zaman mülkler bizlere iade edildi. Bir başka örnek; tapusu üzerine olmasına rağmen babamdan kendisine intikal eden bir arsa satılınca parasını bize gönderen babamın sadık dostu. O para sayesinde ben İngiltere'de okuyabildim.

Beni en çok duygulandıran hâtıra da dede yadigârı bir piyanomuzun bize en iyi şekilde muhafaza edilmiş haliyle babamın dostlarının torunları tarafından iade edilmesidir. Türk insanının asaletini size daha nasıl anlatayım.

Bir yıl sonra pasaportun süresi bitince Fransa'da yeni pasaport alabilmek için annem ve babam Fransız otoritelerine müracaat ederler. Fransız Dışişleri Bakanlığı annemi ve babamı "Osmanlı vatandaşı" olarak kabul ettiğini bildirir ve bu statüde pasaport vermeye karar verir. Anneme, anne ve babasının ismini sorarlar. Annem bu sorunun cevabını bilmediği için "Babam Âdem, annem Havva" der ve pasaportuna böyle işlenir. Annemin kendi annesi ve babasının ismini bilmemesinin sebebi Osmanlı hanedanının şehzadelerine eş seçiminde özel bir uygulamadan kaynaklanıyor. Osmanlı İmparatorluğu'nda hanedan babadan oğula geçmektedir. Peki hangi soydan devam edecektir? İşte bunun sonucunda yabancı kızların hareme alınması ve akabinde bu kızlardan doğacak şehzadelerin tahta oturmasına karar verilmiştir. Şimdi kendi halkından bir kız alsan, doğacak şehzade üzerinde kızın ailesi de pay sahibidir. İleride bu şehzade tahta çıktığında anne tarafından dedesi torununun üzerinden nemalanabilir.

Tahtta oturan padişah da baba konumundadır, kızın babası da aynı konumdadır. Belki direkt olarak vâris olarak görmeyebilirler kendilerini fakat ciddi bir rant sağlama yoluna girebilirler. Bu da devlet otoritesinin zayıflamasına ve haksız mevkilere yol açar.

Netice olarak haremdeki kızlar yabancı milletlerden seçilir. Kazanılan bir savaş sonrası köle olanlar ve ailesi belli olmayan yani tek başına olan kızlar alınır. Böylelikle hanedan üzerinden rant elde etme işi engellenmiş olur.

Bunları anlatan Şehzade Osmanoğlu, Dr. Âdem Kumcu'ya, Âdem isminden ve annesinin dedesinin de pasaporta Âdem yazılmasından dolayı isim akrabalığının olduğunu söyler...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Mehmet Kayalar Ağabey

Abdullah Aymaz 2012.05.28

İhsan Atasoy Bey'in bir araştırma eseri olarak "Zulme Boyun Eğmeyen Kahraman MEHMET KAYALAR" isimli kitabından bazı bölümler aktararak onu tanıtmak istiyorum:

İrfan Haspolatlı diyor ki:

(27 Mayıs 1960) İhtilal gecesi askerler (Mehmet Kayalar'ı) götürmek üzere geldiklerinde bir kısım arkadaşlar "Biz teslim olmayacağız." deseler de o müsaade etmedi; "Gidin komutanınıza itaat edin." dedi. Yani emniyete yardımcı oldu. Emniyetten bir görevli", Mehmet (Kayalar) Bey! Sen Diyarbakır'da öyle bir hizmet yaptın ki, eğer bunu yapmasaydın, burada çok dehşetli karışıklıklar olacak, planlar çevrilecekti, fakat sen, oyunlarını bozdun." demişti.

Mehmet Ali Kuşaslan anlatıyor:

1974'te kendisiyle (Mehmet Kayalar ile) beraber hacca gittik. O zaman 63 yaşındaydı. (...) Aynı yıl hacda Konya'dan Hüsmen Hoca da vardı. Resulullah'ın huzurunda megafonla vaaz veriyordu. Ağabey ona baktı baktı, sonra Şerif Ağabey'e, "Vaaz bittikten sonra Hüsmen Hoca'yı al, otele getir." dedi. Şerif Ağabey bekledi. Bittikten sonra elinden tutup doğru Ağabey'in yanına getirdi. Huzuruna girer girmez, "Sen 'Sesinizi Peygamber'in sesinden daha çok yükseltmeyin.' âyetini duymadın mı?" dedi. Hüsmen Hoca boynunu büküp "Ağabey ben hiç bunu düşünmemiştim. Beni ikaz ettiniz, Allah sizden râzı olsun." dedi.

1994'ün ilkbaharında Mehmet Kayalar Ağabey'in rahatsızlıkları artar. Yanına gelenlere "Kardeşim, artık sıhhatim için artık bana dua etmeyin. Sizin dualarınız ölümümü engelliyor. Artık Rabb'ime kavuşmak istiyorum." der. Ramazan Bayramı'ndan bir-iki hafta sonra felç geçirir. Ayrılık vakti yaklaşp da sevdiklerinin boyunlarını büküğünü görünce, "Kardeşim! Bu işler Rabb'imın takdiri ile olur. Baş, lider ve üstad dediğiniz zatları Allah seçer. İnsanları o zatların etrafında toplamayı murad eder. Yoksa insan, kendiliğinden baş ve üstad olmaz. Zaten zaman da az kaldı." der.

Abdülhamid Oruç diyor ki:

Kayalar Ağabey'in çok ciddi, enine boyuna endamlı ama zayıf bir vücut yapısı vardı. Ders esnasında ondan duyduğum ve tam da onun karakterini yansıtan şu cümleyi hiç unutmam: "Aç canavarların dolaştığı sahrada koyun olunmaz, aslan olmak lazımdır!"

İbrahim Akboyun diyor ki:

Bir sefer bana "Oğlum süpürgeyi al, şuraları bir süpür bakalım." dedi. Ben süpürgeyi tam kullanamayınca, "Ha, demek sen evde AĞASIN! BİR HİZMETKÂRIN var. Oğlum, el KIZINI getirmişsin eve, hizmetçi yapmışsın. Senin tuvaletini temizlemeye mecbur mudur? Sen yıkayacaksın oğlum. Hanımına yardım edeceksin. Peygamberimiz (sas) hanımlarına ev işlerinde yardımcı olurdu. Çamaşırını bile yıkardı. Siz diyorsunuz ki, şimdiki kadınlarla olmuyor. SİZ OLMUYORSUNUZ ki, onlar da olsunlar." dedi.

"Bir gün yaklaşık on kişi dışarıdan geldik. Kapıda bizi beklemeye başladı. Hava sıcaktı, 'Ayakkabılarınızı çıkartın!' dedi. Daha sonra her birerlerimizin ayaklarına su dökerek bizi serinletti. Saygımızdan dolayı, rahatsız olduğumuz, utandığımız halde sesimizi çıkartmadık."

Kayalar Ağabey kadar dersine ve ders saatine dikkat edene rastlamadım. Hatta bir gün Ağabey'in babası vefat etmişti. Ağabey kabrin başında talebelerine dönmüş, "Bakın mezarı kazıyorsunuz, babamı getireceksiniz buraya. Çabuk yapın bitirin! Eğer bitmeden ders saati gelirse, bu iş olduğu gibi duracak, gidip DERS YAPACAĞIZ. SAATİMİ ASLA DEĞİŞTİRMEM. Dersten sonra defin işlerini tamamlarız." demişti.

Kendisi 1 Haziran 1994'te Hakk'ın rahmetine kavuştu. Cenab-ı Hakk, Mehmet Kayalar Ağabeyimize rahmet eylesin...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir rüya

Abdullah Aymaz 2012.06.04

Prof. Dr. İbrahim Özdemir Bey'in gönderdiği mesaj dolu bir yazıyı sizlere takdim ediyorum. Abdullah Hocam, Zaman Gazetesi'nde 13 Mayıs 2012 Pazar günkü yazınızı okuyunca birkaç yıl önce gördüğüm bir rüyayı sizlere yazmaya karar verdim.

Yazınızda bahsettiğiniz ve Gaziantep'te bizzat tanıştığım 87 yaşındaki Hindistanlı âlim Vahidüddin Han'ın şu sözleri, bunu yazmama sebep oldu diyebilirim: "Ebû Eyyüb el Ensarî türbesi önünde sanki kulağıma bir ses geldi, şöyle deniliyordu: 'Siz ey Ümmet-i Muhammed! Yedinci asırda Peygamberimiz Muhammed Aleyhisselam büyük bir devrim yaptı... Yirmi birinci asırda sıra sizde!.. Bir fırsat var, bunu iyi değerlendirin... Her sene 31 milyon turist geliyor ziyarete... Ey Ümmet-i Muhammed! Kur'an elinizde, sünnet-i seniyye elinizde... Bunların beklentilerine lütfen cevap verin..."

2008 yılının güzel bir bahar günü Eyüp Sultan'ı ziyarete gitmiştim. Kanada'dan bir bilim insanı ile birkaç misafirimi gezdiriyorum. Caminin içerisindeki muhteşem hat örneklerini okuyup tercüme ederken cep telefonum çaldı. Baktım yurtdışından arıyorlar; camiden çıktım ve telefonu açtım.

"Mekke-i Mükerrema'den es-selamü aleyküm". Muhatabım Arapça konuşuyordu. Mekke'de yaşayan bir dostumdu, aslen de seyyit idi. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı sordu. Dostum, Ankara'da yaşadığımı biliyordu. Ben de şu anda Aba Eyyub-i Ensari Hazretleri'nin camisini ziyaret ettiğimizi; yanımda biri Kanada'dan

misafir ğretim üyelerinin olduğunu söyledim. "Allahu Ekber! İbrahim kardeşim, daha sonra konuşuruz. Sadece sesini duymak istedim." deyip telefonu kapattı. Ben de misafirlerimle ilgilenmeye döndüm. Güzel bir Eyüp Sultan gezisi oldu.

Bir süre sonra Mekke'ye gittim. Seyit dostumu da ziyaret ettim ve beni yemeğe davet etti. Bazı dostlarını da çağırması. Onlarla tanışmamı istemiş. Yemeği yedik ve çay faslına geçtik. Dostum ayağa kalkarak, "Sizlere bir şey söyleyeceğim. Böylece İbrahim Bey'le aramızdaki kardeşlik ve dostluğu daha iyi anlarsınız. Bir süre önce bir rüya gördüm. İbrahim Bey'le İstanbul'dayız. Bize İstanbul'u gezdiriyor. 'Gel Eyüp Sultan'dan başlayalım. Bu beldenin sahibi ve reisi odur. Protokolümüzde de en önce o gelmeli. Zira Hz. Peygamber'in sahabesidir' deyip beni Eyüp Sultan'a götürdü. Ziyaretimizi yaptıktan sonra camiye girdik. Bu sırada İbrahim kardeşim bana caminin mimarisi ve tablolar hakkında bilgi veriyordu. Ancak pencereden içeriye bakan açık saçık turist hanımlarla da ilgileniyor; onlara İngilizce bir şeyler anlatıyordu. Ben bunu İbrahim Bey'e yakıştıramadım. Kendimi tutamadım ve ona şöyle serzenişte bulundum:

"İbrahim Bey kardeşim! Böyle açık ve ecnebi hanımlarla sohbet caiz mi? Hem biz camideyiz. Caminin edebine uygun düşer mi?"

İbrahim döndü, gülererek: "Seyyit kardeşim, bunlar ecnebi turistler. İstanbul'da gezecek ve görecek o kadar ilginç yer varken Eyüp Sultan'a gelmişler. Batı'da hayatın anlamını arayan çok insan var. Gördüğün gibi Eyüp Sultan, onları adeta mıknatıs gibi çekiyor. Burada dolaşıp duruyorlar. Onlarla konuşmamın ve iletişim kurmamın sebebi ise eğer bir soruları varsa gelip sorabilsinler diye onlara bir kapı açmak içindir. Başka bir anlamı da yoktur."

İbrahim daha sözünü bitirmeden içeriye biraz önce pencerede konuştuğu bayanlardan birkaçı girdi. Başlarına da bir eşarp örtmüşler. "İslam hakkında bazı sorularımız var. Yardımcı olur musunuz?" diye İbrahim'e soru sordular. İbrahim de döndü ve beni göstererek: "Bu kardeşimiz Mekkelidir. Peygamberimiz'in de hemşehrisi ve aynı zamanda akrabasıdır. Bu sorulara onun cevap vermesi daha uygun olur." diyerek sözü bana bıraktı.

Sorulara nasıl cevap vereceğimin heyecanı ile uyandım. Hemen İbrahim'i aradım. "Aziz kardeşim! Neredesin? Ne yapıyorsun?" deyince; "Eyüp Sultan'dayım. Yanımda Kanada'dan bir profesör ve bazı misafirler var. Onlara Eyüp Sultan'ı gezdiriyorum." deyince "Allahu Ekber" deyip telefonu kapattım. Bu rüyada bizlere ciddi mesajlar olduğunu o an anladım. Memleketimize ve camilerimize ziyarete gelenlere, özellikle de ecnebilere yönelik farklı programlar yapmamız gerektiği dersini çıkardım."

Mekkeli kardeşimin rüyası beni de çok etkiledi. Kendi âlemimde yapmaya çalıştığım birtakım şeylerin, Mekkeli ve seyyit bir aileden gelen kardeşimin rüya âleminde böyle aksetmesi beni çok duygulandırdı.

Sizin de yazınızda bahsettiğiniz gibi Eyüp Sultan'a her gün yerli-yabancı, yakından-uzaktan binlerce kişi geliyor. Keşke bunlara daha çok yardımcı olabilsek! Profesyonel bazı yöntemler geliştirebilsek. Sahih İslam'ın anlaşılması için onlara pencere, kapı ve köprü olabilsek!

Böyle bir hizmeti (yeni) Diyanet de yapabilir. Dini STK'lar da yapabilir.

Yapılması gereken ise çok iyi belirlenmiş bir strateji dahilinde gelen yabancıların dilinde sorularına cevap vererek onları aydınlatmaktır. Daha sonrası için ise iletişim kanallarını açık tutmaktır diye düşünüyorum.

Tuzcu Cahit Erdoğan ağabey

Abdullah Aymaz 2012.06.10

Tuzcu Cahit ağabeyi 1960'lı yılların başında tanıdım. Bilhassa Mustafa Birlik ağabeyin İzmir'de Patlıcanlı yokuştaki evindeki derslere, Ahmet Feyzi Kul ağabeyle gelirlerdi. Hocaefendi İzmir'e geldikten sonra Hocaefendi'den hiç ayrılmadı.

Benim bildiğim kadarı ile bütün vaaz ve sohbetleri teybi ile kaydedip tespit etmiştir. Biz Çiğli'ye sohbete gittiğimizde onun tuz fabrikasına uğradık. Plânını ve sistemini bizzat kendisinin hazırladığı bir fabrika idi burası... Kestane pazarı Camii'ne ve yanında İmam Hatip Yurdu'na geldiği gibi, üç sene devam eden Buca-Kaynaklar arasındaki yaz kamplarına da gelir giderdi. Daha sonra İstanbul'daki Sema Video çalışmalarının başında bulundu. 'Tabiatın Gür Solukları' gibi çalışmalarında beraber çalıştık. Çağrı filminin Arapça versiyonunu alt yazı çalışmalarını beraber yaptık.

31 Mart 1971'de Karşıyaka'da sohbet sırasındaki polis baskınında beraberdik. Karakolda bir gecelik gözaltından sonra onu bırakıp bizi tutukladılar. Sivil mahkeme sıkıyönetime geçince 54 kişilik mahkemede bizimle bir yargılandı. 1980'de 12 Eylül'de de bizim gibi Cahit ağabeyi de içeri aldılar. 1985'te (tarih olarak yanılmıyorsam) Çamlıca Yurdu'nun üstündeki caminin çinilerini almak için Ali Kervancı, Ali Rıza Tanrıseven, ben ve Cahit ağabeyle beraber İstanbul'dan Kütahya'ya gittik. Yolda Üstad'ın ziyaretine gidişlerini anlattı. Giderken Denizli'ye uğramışlar. Eskiden bir ağabey "Üstad'a uğrayınca bir de şu Kıbrıs meselesi ne olacak sor?" demiş. Cahit ağabey "Nasıl sorayım?" deyince "Sen sadece kalbinden geçir Üstad sana cevap verir." demiş. Ziyaret sırasında Üstad beraber gittikleri bir ağabeye bir şeyler söylerken Cahit ağabey soruyu kalbinden geçirmiş. Üstad hemen öbürü ile konuşmasını kesip Cahit ağabeye dönmüş ve "Kıbrıs'ın tamamı bizim olacak." demiş.

Aslında Cahit ağabey Üstad'ın konuşmalarını kaydedeyim diye teyp almış ama bir türlü muvaffak olamamış. Üstad sözlerinin ve sesinin teybe alınmasını istemiyormuş. Daha sonra İzmir'e vaaza gelen Tahir Büyükkörükçü Hocaefendi ve Yaşar Tunagür Hocaefendilerin vaazlarını hep kaydetmiş ve başkalarına dinletmek için gayret etmiş. Ama Üstad hazretleri hakkındaki büyük arzusu Fethullah Gülen Hocaefendi'nin vaaz ve sohbetlerini kaçırmadan alması hakkında gerçekleşmiş. Ahmet Feyzi ağabeyi Hocaefendi'nin vaazına getirmek, Kestane pazarı Yurdu'ndaki müdür odasında tanıştırmak da Cahit ağabeye nasip olmuş. Ahmet Feyzi ağabey daha sonra Cahit ağabeye, "Dediğin kadar varmış, gerçekten çok farklı bir vaiz." demiş. İzmir'in askerî hastaneye ve Nokta Durağı'na yakın Çeşme Dershanesi'nin olduğu evin orta katında Cahit ağabey ailesi ile kalırlardı. Hocaefendi de alt katında kalıyordu. Mehmet Küçük, Şükrü Hoca ve diğer arkadaşlarla beraber biz de kalıyorduk. Daha sonra Cahit ağabey alt kata Hocaefendi orta kata çıktı. Ahmet Feyzi Kul ağabeyin kendinden küçük olan kardeşi Mehmet Kul ağabey Cahit ağabeyi çok severdi. Hiç evlenmediği için çocukluğu yoktu. Hasta olunca Cahit ağabeyin evinde kaldı. Vefatından sonra Cahit ağabeyin oğlu Fethullah rüyasında Mehmet Kul ağabeyi görüyor. Ona "Hocaefendi beni bu sıkıntı ve azaptan kurtarsın." diyor. Çünkü mallarının ve mirasının bir kısmını hizmete vakfetmiş. Ama bunların herhalde resmiyetleri tahakkuk ettirilmediğinden hizmetin vakfına intikal ettirilmemiş. Sonra bunlar düzeltildi. Mehmet Kul ağabey çok nezih ve dikkatli yaşayan bir Risale-i Nur talebesi idi. O da ağabeyi Ahmet Feyzi Kul gibi İzmir Ortaklar Çamlık köyündeki aile mezarlığına gömüldü. Daha sonra Hüseyin Çağdır vs. ağabeyler gibi Cahit ağabey de vefat edince onların yanına defnedildi.

Cahit ağabey hasta olmadan önce Hocaefendi'ye gidip "Rüyada beni Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) sarılıp kucakladı." diyor. Hocaefendi de içinden "Nasıl bir imtihan ola ki" diye geçiriyor. Mesele kanser olunca anlaşıyor. Efendimiz, (sas) bela sıkıntı gelmeden önce teselli veriyor.

Hocaefendi'nin vaaz ve konuşmalarını Cahit ağabeyden sonra en çok takip edip teybe kaydeden kişi Gürbüz Dönmez Paşa ağabeyin babası, Mehmet Dönmez'dir. Bir gün ABD'den Hocaefendi İzmir'e Barbaros Kocatürk'e telefon ederek, "Duydunuz mu? Bugün İzmir'de vefat eden birisi var mı? Bana bugün İzmir'de bir Kutub'un vefat ettiğini söylediler." diyor. Barbaros Bey araştırınca Mehmet Dönmez olduğunu tespit ediyor. Allahu âlem o irşad edici nasihat ve vaazların herkesin ulaşması için gayret ettiğinden bunu sırf Allah rızası için halisane yaptığından bir kutupluk rütbesi verilmiş. Ümit ediyorum ki Cahit ağabeye de böyle bir rütbe verilmiştir. O da aynı niyetle gayret ederdi.

Hocaefendi, son sohbetlerinden birisinde Hacı Kemal ve Cahit Bey benim gerçek dostlarım oldukları için vefatlarından sonra bile çok vefalı davranıyorlar ve devamlı rüyalarım giriyorlar diyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nurun manevî avukatı

Abdullah Aymaz 2012.06.11

Arkadaşımız Ahmet Özer, "Nur'un İlk Avukatı Ahmet Feyzi Kul" isimli kitabında, merhum Ahmet Feyzi ağabeyin çoklarının bilmediği bazı yönlerini ortaya koyuyor.

Bilhassa kitabın beşinci bölümünde 1960 İhtilali güçlü paşalarından Doğu Menzil Komutanı ve Kayseri Örfi İdare (Sıkıyönetim) Komutanı Korgeneral Güventürk'e cevapları. Bu cevaplar çok mühim çünkü Korgeneral Güventürk, dindarlarla ve İslamî faaliyetlerle çok uğraşıyordu. Yeşil takke giydi diye bir genci yollarda sürüklüyor, dükkanına Sultan Abdülhamid'in resmini asan lokantacıyı paşalık kırbacı ile dövüyordu. Kayseri bölgesinde astığı astık, kestiği kestik bir zorbalıkla dindarları sindiriyor ve bezdiriyordu. Bu sırada yayımladığı bir kitabında Risale-i Nur Talebeleri için "Yeşil Komünistler" diyerek, olmadık hakaretlerde bulunuyordu.

Altıncı bölümde geçen Hulusî Yahyagil ile yaptığı uzun sohbet içinde geçenler...

Bu yazımda, kitaba önsöz olarak konulan "Vicdanı Engin Bir Nur Kahramanı Ahmed Feyzi" başlıklı yazıdan bazı bölümler aktarmak istiyorum. Bu kısım, Muhterem Fethullah Gülen Hocaefendi'ye sorulan, "Nur'un ilk kahramanlarını anlatırken Ahmet Feyzi ağabeyi de mutlaka zikrediyor ve onu sonraki nesillere hüsn-i misal insanlardan birisi olarak yâd ediyorsunuz. Bu kıymetli dava erinin öne çıkan özelliklerinden bahseder misiniz?" sorusuna cevap mahiyetindedir.

M. Fethullah Gülen Hocaefendi diyor ki:

"Ahmet Feyzi ağabey, Türkçe âşığı bir insandı, dilimizi çok severdi. Türkçenin doğru kullanılmasına çok önem verir, çok düzgün konuşurdu; maksadını güzel ifade ederdi. Hafifçe arkaya yaslanır ve pek coşkun konuşurdu."

"Çevresinde aydın kesimin ona karşı çok derin bir saygısı vardı; fakat hiçbir zaman fâikiyet mülâhazasına girmezdi."

"Ahmed Feyzi ağabey, ibadet ü taatte çok derin bir insandı, özellikle namazlarında çok hassastı. Diyebilirim ki o, namazı hakkıyla ikâme ettiğine şâhit olduğum bir iki insandan biriydi. Evet, namaz kılan çoktur ama onu, Kur'an'ın ifadesiyle 'ikâme' keyfiyetiyle eda etmek esastır. Hazret-i Üstad'ın namazındaki hâlini taklid eden büyükler görmüştüm; bazılarında taklide bağlı bir câ'ililik, sun'îlik de hissetmiştim. Fakat Ahmed Feyzi ağabey, çok gönülden ve ciddiye namazlarında; içinden geldiği kadar namaza yumulurdu. Siz onu seyrederken, el bağlayışıyla Allah huzurunda bulunduğunun farkında olduğunu okurdunuz; rükûa gittiğinde Allah karşısında eğildiğinin haşyetini, ses ve sedasından duyardınız; secdede kulluk şuuruyla iki büklüm ve kıvrım kıvrım hâlini görürdünüz. Duaya daldığı zaman da şakır şakır gözyaşları akıttığını, darda kalmış bir insan edasıyla ellerini, ayaklarını hareket ettirerek 'Ne olur Allah'ım!' dercesine yalvardığını ve içini döktüğünü müşahede ederdim. Şayet o anda sizi hakem tayin etselerdi, 'Ya Rabbi, vallahi buna verilir, bunun istekleri yerine getirilir; ver Allah'ım isteklerini, yerine getir taleplerini!' derdiniz."

"Hazret, çok tabî ve kanaatkâr bir Hak eriydi. Sürekli hizmet peşinde koşturur, nerede istirahat edecek bir yer bulursa, yatak-döşek aramadan birazcık dinlenir ve sonra hemen kaldığı yerden işlerine devam ederdi. Tekellüfsüz bir insandı."

"Cenab-ı Hak mekânını cennet etsin, onu ötede sevdikleriyle nail eylesin! Âmin."

Ârife işaret yeter demişler; irfanınıza havâle ediyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sabri Ülker Beyefendi

Abdullah Aymaz 2012.06.17

Yetmişli yılların son seneleriydi, İzmir-Şirinyer'de üniversite öğrencilerinin kaldığı bir eve davet edilmiştim. Biz orada sohbet ederken bir de baktım sürpriz şekilde Hacı Kemal Ağabey, Sabri Ülker, ağabeyi Asım Bey, oğulları, damatları ve Mahmut Bayram Hocaefendi ana kapıdan içeri giriverdiler!.. Şaşırp kaldık!..

Sabri Bey, hepimizle ilgilendi ve sorular sordu. "Siz üniversite okuyor ve mahallenin çocukları ile ilgileniyor, ders çalıştırıyorsunuz, anlaşıldı." dedikten sonra bana döndü, "Siz niye buradasınız?" diye sordu. Ben de "Ben Yüksek İslam Enstitüsü mezunuyum. Lisede din bilgisi öğretmeniyim. Bu üniversiteli gençler, İslamiyet'le ilgili bazı şüpheli sorular konusunda kendilerine yardımcı olmam için beni davet etmişlerdi." dedim. Hemen Hacı Kemal Ağabey devreye girip "Sabri Ağabey, bizim talebelerimiz mezuniyetten sonra hizmetten alâkalarını kesmezler." diyerek bazı izahlarda bulundu. O zaman Sabri Bey, "Ben şimdi meseleyi daha iyi anladım." dedi.

Sabri Ülker ve ailesi bizim gönüllerimizde her zaman hem birer hayırsever hem de başarılı dindar işadamları olarak yer etmişlerdir. Hatta Dallas'ı ziyaretimden sonra, zihnimde hep "Şu Amerikan rüyasının mayalandığı Dallas dizisi gibi, bizim de Türkiye rüyasının mayalanacağı bir İstanbul dizimiz olsa... Başarılı işadamı dindarlarımızdan örnek olarak da Ülker ailesi gibi bir aile canlandırılrsa... İstanbul bu vesile ile en güzel yerleri,

tarihî yapıları ile zihinlerde yer edecek şekilde tanıtılsa... İstanbul'un diğer muhafazakâr, ahlaklı örnek aileleri de mevzubahis edilse... Çırağan'da bize yakışır düğünler olsa... Kanlıca'da yoğurt yedirilse... Arnavutköy'de çay içirilse.. Topkapı, Harem Dairesi, asırlardır indirilen hatimler, Mukaddes Emanetler, Miniatürk, 1453 Panorama ve Prof. Dr. Fuat Sezgin Hocamızın Müzesi gösterilse... Bütün dünya bunları seyretse... Herkes İstanbul'u görmeye gelse..." düşünceleri oluşmuştu. İnşallah, bizden senaristler ve yapımcılar bu hayali gerçekleştirirler...

Sabri Ülker Bey, muhafazakârlığı ve dindarlığı yanında çok iyi bir hesap insanı idi. Birçok yerde misal olarak anlattığım şu hususu da arz etmek istiyorum:

Abdürrahim Bey anlatmıştı... Ülker'de çalışan ve becerikliliğinden dolayı sevilen birisi hacca (veya umreye) gitmek için, çok uzun zamanlı bir izin istiyor. Sabri Ülker Bey, "İyi güzel, Allah kabul etsin ama bu kadar uzun bir zaman çok değil mi?" diye soruyor. O da "Efendim, biz mübarek yerleri ziyaret ede ede gideceğiz; onun için, bu kadar vakit ancak yeter." diyor. Sabri Bey, "Siz, âhiret ticareti için, çok sevap kazanmak için gittiğinize göre şöyle bir hesap yapalım. Kâbe'de kılınan bir namaz, başka yerde kılınandan bin kat daha sevap değil mi? Öyle olduğuna göre, niçin başka yerlerde vakit geçireceksin ki, doğrudan Kâbe'ye git, kat kat sevapları, hem de çok kısa zamanda kazan... Olmaz mı? Hesap meydanda değil mi?" diye sorunca, o da aklıyla bir hesap yapıyor ve "Çok doğru söylüyorsun." diyor. Sabri Bey de ona bir uçak bileti alıp yolcu ediyor. İşte işini, hesabını bilen ticaret adamı hem dünyalık hem uhrevî işlerde kârını iyi hesaplayabiliyor...

Vefatını teessürle öğrenmiş olduğumuz bu güzel insanımız için Cenab-ı Hakk'ın geniş rahmetinden mağfiret ve ilahî lütuflar niyaz ediyor, başta Murat Bey olarak bütün aileye başsağlığı ve sabr-ı cemiller diliyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Esrarlı Pasifik

Abdullah Aymaz 2012.06.18

Prof. Dr. Şerif Ali Tekalan Bey'in "Gizemli Pasifik" isimli kitabı, Kaynak Yayınları tarafından neşredildi. Pasifik'e yaptığı gezilerdeki mesaj dolu hatıralarını anlatan Tekalan Bey'in bu kitabından bazı bölümler aktarmakla bu eseri sizlere bir nebze tanıtmak istiyorum: "Aceh Sultanı Alâaddin 1566'da Osmanlı'dan yiyecek ve Portekizlilere karşı kendilerini savunacak silah istemişti.

Sokollu Mehmed Paşa, Aceh'ye yiyecek ve silah götürmek için 7 gemi inşa ettirdi. Gemilerin inşası 3 yıl sürdü. 1569 yılında gemiler İstanbul'dan Port Said'e hareket ettiler. Orada gemiler söküldü; at ve develerle Kızıldeniz kıyısındaki Umman Denizi üzerinden Aceh'e götürüldü. Bu gemiler ve giden Osmanlı askerleri Aceh'lilere, kendi topraklarını dökmeyi ve kaliteli kılıçlar yapmayı öğrettiler." (Sırbistanlı Radovan Samarcıç)

Eski Kore Milli Eğitim Bakanı Profesör Dr. Leen Hee şunları söyledi: "Ben daha önce üniversitede hoca idim, daha sonra milli eğitim bakanı oldum. Sonra da bir liseye müdür olunca arkadaşlarım hayret etmişlerdi. Ama ben bir eğitimci olduğumdan, lise de benim için bir uygulama alanıydı ve iki kişiye bile eğitim veren bir insan eğitim ile ilgileniyor olacağından bu iş bana hiç garip gelmedi. Koreli bir hayırsever, her şeyini harcayarak 80 milyon dolarlık bir lise yapmıştı ve şimdi bu lisenin yurdunda kalıyordu. Bu okulu kurarken de sadece Kore'de değil, dünyada en başarılı bir okul olmasını arzu etmişti. Nitekim, tek kişinin fedâkârlığıyla yapılan bu okul,

Kore'de bütün olimpiyat derecelerini kazandı. (...) Sizin Türkiye'de açtığınız özel okulları gezdik. Dünyaya yayılmış eğitim müesseselerinin Türkiye'de örneklerini gördük. Genç, dinamik, çalışkan, fedâkâr öğretmenleri gördük. Güzel binalar ve malzemeler gördük. Ben Amerika'ya, Avrupa'ya değil, önce Türkiye'ye gelmem gerektiğini burada anladım. İşadamlarının fedâkârlıklarının arkasında ne olduğunu çok merak ediyordum. Onlara hayrân oldum. Meğer en güzel eğitimi sizler yapıyormuşsunuz. Bir zamanlar Kore'de kahramanlıklar yapan ecdadınız gibi, bu işte de kahramanlıklar yapıyormuşsunuz."

Yine Kore'nin eski bir milli eğitim bakanı olan Prof. Dr. Lee Myun Hyun da şunları söyledi: "Bakanlığım sırasında OECD'nin başındaki insan ile görüşmeye gitmiştim. O zamanlar biz Kore'de yeni bir eğitim felsefesi üzerinde çalışıyorduk. Onlar bize, 'Biz 21. yüzyılda kimin dünyayı idare edeceğine karar vermek için ülkelerin eğitim işlerine bakıyoruz.' dediler. Bizler de Kore'nin eğitim işlerini iyi duruma getirmeye çalıştık, kanunlar yaptık. Ama buraya geldim gördüm ki, sizler bu işin pratiğini yapmışsınız, tarih yazıp bizim hayallerimizi gerçekleştirmişsiniz. Bu bizi çok etkiledi. Sizler 21. yüzyılın liderliğini yapacak gençler yetiştiriyorsunuz. Siz hayallerini gerçekleştirmiş kahramanlarsınız. Dünya milletleri ileride gelip sizden, bu eğitim meselesi ile ilgili bilgi alacaklardır. Kore'den uçaklar dolusu insanı getirip Türkiye'deki bu insanların başardıkları bu güzel işleri, bizim kendi insanımıza gösterelim diye, buraya gelirken, arabada arkadaşlarımızla konuştuk. Sizler dünyanın en iyi eğitimini, gelişmiş ülkelere sayılan ABD'yi bile geçerek daha güzelini yapmışsınız."

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Nepal

Abdullah Aymaz 2012.06.24

Nepal'in toplam nüfusu 27 milyon civarında, 8.884 m yüksekliğinde Everest tepesine sahip Himalayalar bu ülkede bulunmaktadır.

Nepal'e dünyanın damı denilmektedir. Nüfusun yüzde 96'sı Hindu, yüzde 2,5'i Müslüman ve yüzde 1,5'i de Hristiyan ve Yahudi dinlerine mensup. Başkenti Katmandu dört milyon nüfusa sahip. Hinduların 360 milyon tanrıları var, en meşhuru Ganiş. Ganiş efsanesi şöyle: Bir adam savaşa gidiyor ve 15 yıl sonra döndüğünde, hanımının yanında yatan bir erkek görünce, yanlış fikre kapılarak o erkeği öldürüyor. Hanımı o senin oğlundu dediğinde ne yapması gerektiğini bir bilgine soruyor. O da ormana git, ilk gördüğün hayvanın kafasını kes getir oğlunun kesilen başının yerine koy, oğlun canlanır diyor. Ormanda file rastlıyor, kafasını kesip getiriyor, oğlunun kopmuş başının yerine, filin kesilmiş kafasını koyduğunda, oğlu canlanıyor. Ganiş; kafası hortumlu fil ve gövdesi insan olan bir tanrı. Her neden istifade ediyorlarsa ona tapıyorlar. Makine, kedi, köpek, fare, yılan, ana, baba, koca, kız kardeş, erkek kardeş, maymun vb. her şeye tapıyorlar.

İki tip din adamı bulunmaktadır. Birine Sadu deniyor. İnandıkları tanrılarına benzemek için saç ve sakal kesmeleri ve banyo yapmaları haram. Shiva isimli inandıkları tanrıları beyaz olduğu için onlar da yanmış odun külü sürerek tenlerini beyazlatıyorlar. Bunlar direkt cennetlik olduklarına inandıklarından, ölünce cesetleri yakılmaz.

Sokaklarda elektrik lambaları yok. Gece yedi ve gündüz yedi saat olmak üzere günde 14 saat elektrik kesintisi uygulanmakta. Ev ve okullarda ya jeneratör var ya da elektrik olduğunda şarj edilen ve kesinti anında kullanılan kamyon aküleri var, akü kullanıldığında sadece lambalar yanıyor, buzdolabı ve çamaşır makinesini çalıştırmıyor.

Kumar (Yaşayan Tanrı): Belli özelliklere göre 5-7 yaşındaki kız çocuklarından seçiliyor. Karanlık bir odaya vahşi hayvanlarla birlikte bırakılıyor, onlardan korkup, korkmama ve etkilenme durumu vb. faktörlere göre belirleniyor. Vücudundan ilk kan çıkana kadar ona tapılıyor. Genç kızın vücudundan ilk kan çıktıktan sonra günahkâr kabul edilerek hiçbir kimse onunla konuşmuyor, görüşmüyor, okula kabul edilmiyor, evlenemiyor. Köyüne gönderiliyor ve ölünceye kadar perişan bir hayat sürüyor.

Ölülerini Ganj Nehri'nin kolları üzerinde hazırlanan ölü yakma yerlerine götürüyorlar. Elbiseleri çıkarılıp, üzerine bir bez örtülüyor, baş aşağı Ganj'ın kollarına doğru uzatılıyor ve başı Ganj'ın suyu ile yıkanıyor. Ağzına 3 kere Ganj'dan su verilerek tabiri caizse boy abdesti aldırılıyor. Cenazenin sahipleri cenazenin etrafında dönerek ilahiler okuyorlar ve üzerine çiçek koyuyorlar. İki metre aralıklı kalın iki odunu ölü yakma yerine yere bırakıyorlar. En alttaki iki odunun arasına çabuk yanacak ince odunları yerleştiriyorlar. Sık yerleştirilmiş odunlar üzerine cenazeyi yatırıyorlar. İnsanlar en fazla günahı mahrem yeri ve ağızla işler diyerek insanların ağzına veya göbeğine yanıcı gazlı bez koyuyorlar. Cenazeyi eğer varsa evin büyük oğlu yakıyor ve ateşi tutuşturmadan önce cenazenin etrafında üç tur atıyor ve ateşi vererek gazlı bezi tutuşturuyor. Cesedin üzerine yanıcı hasırlar da seriliyor ve ceset yanmaya başlayınca, yakınları ayrılıp gidiyorlar. Cenaze yakıcısı odunları alttan da tutuşturarak, cesedin tamamının yanmasını sağlıyor. Yanmayan ayakları odunla kırarak cesedin üzerine koyuyorlar. Ceset tamamen yandıktan sonra yanan odunlarla birlikte Ganj Nehri'nin kollarının suyuna atılıyor. Su çok kirli, sadece 6 aylık yağış döneminde taşarak temizleniyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Buraya niçin geldiniz?

Abdullah Aymaz 2012.06.25

Yunus Hocamız, Nepal'de açılan okulun hikâyesini şöyle anlatıyor:

Ferhat Bey okul açmak için Nepal'e giderken, Hindistan'a uğruyor ve Ahmet Bey'le görüşüp Nepal hakkında bilgi alıyor. Orada Nepalli iki kişi ile tanışıyor. Onlara Katmandu'da zenginlerin oturduğu, camilerin olduğu ve güvenli olan semtler hakkında bilgi alıyor.

Ferhat, Ahmet Bey'le birlikte 2001'de Katmandu'ya gelip bir otele yerleşiyorlar. Her önüne gelene "Biz okul açmak istiyoruz, ne yapmalıyız?" diyorlar. Onlar da "Bizim kanunlarımıza göre sizler Nepal'de okul açamazsınız." diyorlar. Üç gün sonra bir camiye gidiyorlar, caminin kapısında biri bunlara "Siz Türk müsünüz?" diyor. "Evet" deyince, "Üç gündür beş vakit namazda sizi bekliyoruz, üç gündür neredeydiniz ve buraya niye geldiniz?" diyorlar. "Biz okul açmaya geldik" deyince, "İkinci namazına gelin, bu konuyu sizinle görüşelim." diyorlar.

Arkadaşlar otele dönünce "Bu adamları tanımıyoruz. Bize bir zararları dokunabilir, bizi dolandırırlar" diye "İkinci namazına gitmeyelim." diyorlar. Sonradan "Gidelim, uygun bir durum olmazsa kabul etmeyiz." diyorlar.

İkinci namazından sonra arkadaşlarımızı alıp, "Nepal'li Müslümanlar İslamiye Cemaati Derneği"ne götürüyorlar. Yirmi kişinin bulunduğu bir salona alıyorlar. "Siz niye geldiniz? Bizim üyelerimize anlatır mısınız?" diyorlar. Arkadaşlarımız; "Biz okul açmaya geldik, açamazsınız dediler, vize almak istedik, burada bizim vatandaşlarımızın yapmadığı bir işi yaparsanız ancak vize veririz dediler." diyorlar. Kendi avukatları ile kendi dillerinde konuşup istişare ediyorlar ve "Size okul açarız." diyorlar. "Okul açsak bile vizemiz olmayınca nasıl yürüteceğiz?" dediklerinde, onlar avukatları ile kendi dillerinde konuşup, istişare ediyorlar ve "Size vize alırsız" diyorlar. "Biz yıllardır okul açmak için planlar kurduk, okul açacak birilerini bekledik, neler yapmamız gerektiği konusunda istişarede bulunmuştuk. Biz Esad MİYAN ve Ataulah KHAN Bey'i size görevlendirdik, her işinizde size yardımcı olacaklar. Gece sohbet edecek birine mi ihtiyaç duydunuz, çay mı içmek istediniz, çağırın gelsinler size hizmet etsinler." diyorlar.

Yılbaşı gecesi Ferhat Bey abdest alıyor ve okul açmak için kiralanan evin etrafında dört tur atıyor, hem ağlıyor ve hem de Bahtına düştüm Allah'ım ne olur diye dua ediyor. Kaldığı yere gelirken gerek olmamasına rağmen bir markete girip bir şeyler satın alıyor. Market sahibi "Sen kimsin, gece-gündüz buralarda niye dolaşıyorsun?" diyor. "Ben okul açmak için buraya geldim ama okul olabilecek bir bina bulamadım, bir bina buldum, onun sahibi de kiraya vermiyor." diyor. Adam dükkanının arka kapısını açıyor, "Bak şu bina eskiden okuldu ve kapandı. Eğer işine yararsa yarın gel 40.000 rupiye sana kiralayayım" diyor ve ertesi günü binayı kir alıyor.

Taobudizm Budist tapınağını açan Tayvanlı kadın Çini geliyor ve Ferhat Bey'le tanışıyor. "Sen kimsin, buraya niye geldin?" diyor. Ferhat Bey, "Ben Türk'üm, ve buraya okul açmak için geldim ve okul açtım." diyor. Çini isimli kadın diyor ki "Beni kocam Taobudizm'i yay diye Nepal'e gönderdi ve insanlarla tanışmak ve destek almak için de bu tapınağı kurdum ama yine de okul açamadım. Daha önce nerdeydin?" diye sorduğunda, Ferhat Bey, "Filipinler'deydim" diyor. "Filipinler'e niye gitmiştin?" diye sorduğunda, "Okul açmaya gitmiştim", "Açabildin mi?" diye sorduğunda, "Açtım" cevabını alınca, "Kocam beni Filipinler'e de göndermişti ve orada da okul açamadım" deyince, "Ferhat Bey ben Filipinler'de beş yıl kaldım ve okul açtım." diyor. Kadın "Allah, seni bana okul açmasını öğretmek için buraya gönderdi." diyor. Çini, okul açamayıp, mabedi kapatıp yeniden Tayvan'a dönüyor. Tayvan'da bir gazetede köşe yazarı imiş. Dünyadaki okullardan, bu okulları açmak için yapılan fedakârlıklardan, bu okulları açanların arkasında Allah'ın gücü ve desteği olduğundan, "biz okul açamıyoruz ama onlar açıyor" diye güzel şeyler yazıyor.

Ferhat Bey'e; "Bu işe kaç kişi ile başladınız?" diye sorduğumda; "Dört kişi ile başladık ve beş yıl aynı sayı ile devam ettik." dedi. "Bir yıl sonra da beş kişi olduk." dedi. "Diğer arkadaşların branşları ne idi?" dediğimde; "Bunlardan biri benim, diğeri hanım, diğerleri iki çocuğum." dedi. "Beşinci yıl bir çocuğumuz daha oldu ve beş kişi olduk. Üç yıl önce Olcay Bey ve iki yıl önce de İbrahim Bey geldiler. Bu yıl beş yeni mezun arkadaşımız geldi, bunlara altı ay İngilizce kursu aldırdıktan sonra öğretmen olarak istifade edeceğiz." dedi.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kâinatın büyük tezgâhı

Abdullah Aymaz 2012.07.01

Dünya olayları, ülkemizin problemleri bilhassa terör olayları ve özellikle bu eğitim hizmetine karşı menfi tutumlar görüşülürken, "Şefkat hararetinin eritemeyeceği hiçbir menfi hareket yoktur...

Şefkat ve sevgi göstermeden bir yere varamazsınız. Şefkat, Peygamber Efendimiz'in (sas) sıfatıdır. Türkiye'nin içindeki problemlerin halli de ancak şefkat ile mümkündür. Bugün her günkünden daha çok af ve safha, şefkat ve sevgiye ihtiyacımız var." denildi.

Her maddenin bir ergime derecesi olduğu gibi, en sert, en katı, en menfi insanların ve anlayışların da bir ergime derecesi vardır. En mühim eritici hararet de şefkatin harareti olduğunda şüphe yoktur.

Sonra da itirazlı bir soruya geçildi: Hadîd (Demir) Sûresi'nde "Ve enzelne'l-hadîd" yani demiri indirdik. (Hadid Sûresi, 57/25) deniliyor. Halbuki demir yerden çıkarılıyor. "Ahracnâ yani yerden çıkardık" denilmesi daha uygun değil miydi?

Bu soruya Bediüzzaman Hazretleri önce demirin nimet olma cihetini ele alarak cevap veriyor. Veren el, alan elden üstündür. Bugün görüyoruz ki, treninden taksisine ve uçağına kadar her şey demir nimeti ile yapılıyor. Öyleyse bu nimeti bize ihsan eden Cenab-ı Hakk'ın konumu itibarıyla biz aşağıdayız ve manen bize yukarıdan ihsan ediliyor. Bunun da hak tabiri "enzelnâ"dır.

İkinci bir tevcihle deniliyor ki: "Yukarı, aşağı nisbîdir. Dünyanın merkezine göre yukarı ve aşağı oluyor. Hatta bize nisbeten 'aşağı' olan bir şey Amerika kıtasına nazaran 'yukarı' oluyor. Demek dünyanın iç merkezinden dünyanın dış yüzü tarafına gelen maddelerin, arzın sathında olanlara göre vaziyeti değişir. Kur'an'ın mucizeli lisanı ifade ediyor ki: Demirin o kadar çok faydaları vardır ki, insanın hanesi olan küre-i arzın mahzeninden çıkarılacak âdî bir madde değildir ve rastgele ihtiyaçlarda kullanılacak fıtrî bir maden değildir. Belki kâinatın Yaradanı tarafından rahmet hazinesinde ve kâinatın büyük tezgâhından hazırlanmış bir nimet olarak, göklerin ve yerin Rabbi unvanı ile dünyada yaşayanların ihtiyaçlarının giderilmesine vesile olmak için demir indirilmiştir. Bu ifade ile demirdeki umûmî menfaati anlatmak için, demirin gökten gelen rahmet, hararet ve ziya gibi öyle şümullü faydaları var ki, demir kâinat tezgâhından gönderiliyor, küre-i arzın dar ambarından değil, deniliyor. Evet kâinat sarayındaki büyük rahmet hazinesinde hazırlanıp gönderilerek küre-i arzın ambarında yerleştirilmiş. O ambardan asırların ihtiyacına göre parça parça yerden çıkarılıyor. Belki, Cenab-ı Hak, büyük hazinesinden o büyük (demir) nimetini küre-i arz ile beraber indirdiğini ifade etmek için; yani bu küre-i arz hânesine en lâzım şey demirdir ki, Cenab-ı Hak, güya küre-i arzı, güneşten ayırıp insanlar için indirdiği zaman, demiri de beraber indirmiş ve insanların çoğu ihtiyaçlarını onunla temin etmiştir." (Lem'a'lar Risalesi, 28. Lem'a)

1930'lu yılların başlarında itirazlı bir havada sorulan böyle bir soruya cevap verirken Bediüzzaman Hazretleri avam halkın da anlayacağı bir üslûb ve tabir ile daha sonra ilmî araştırmaların keşfedeceği bir gerçeği dile getiriyor. İnşallah bir sonraki yazımızda ele alacağımız bu meseleyi, bu konuyu müzâkere ederken orada bulunan fizikçi Nebi İlker Sevim Bey'in notlarından aktarmalar yaparak anlatmaya çalışacağım.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Büyük tezgâh süper novalar

Abdullah Aymaz 2012.07.02

Birçok bilim adamı elementlerin nerede yaratıldığı sorusunu sormaya başlamıştı.

Mesela demir için dünyanın merkezindeki sıcaklık yeterli değildi. Meşhur bir ateist olan astronom Fred Hoyle kâinatın ezeli olduğuna inanıyor ve kainatın genişlemesi ile ilgili ilmî görüşlere karşı çıkıyor hatta "balon gibi patlayacak bir teori" diye alay ediyordu. Maalesef onun bu alayı, genişleme teorisinin adı oldu: Big Bang yani Büyük Patlama. Fakat kaderin çok garip bir tecellisi olarak Fred Hoyle'in elementlerin nerede yaratıldığına dair çalışmaları yıllar sonra ironik bir şekilde Big Bang'in en büyük delillerinden biri olarak kabul edilmeye başlandı.

Hoyle ve arkadaşları elementlerin nerede yaratıldığı sorusunun cevabını 1946 yılında araştırmaya başladılar. O zamana kadar bilim adamları elementlerin yerin merkezinde teşekkül ettiğine inanıyorlardı. Ama Hoyle ile arkadaşları güneşten başladılar. Çünkü dünyanın merkezindeki hararet bunun için yeterli değildi. Gördüler ki, güneşin harareti de yetmiyordu... 1946 senesinde başlayan araştırmalar uzun süre devam etti. Fred Hoyle ve üç arkadaşı (Margaret ve Geoffrey Burbidge ve William Fowler) çalışmalarını 1957 yılında yayınladılar. Artık bilim dünyasında ağır elementlerin yıldızlarda yaratıldığı kabul edildi. Bu prosese "Stellar nucleosynthesis / Süpernova nucleosynthesis" adı verildi. Bu gruptan William Fowler çalışmalarını devam ettirdi ve "nucleosynthesis" ile alâkalı çalışmalarından dolayı 1983 yılında Nobel ödülünü kazandı.

Halbuki bir önceki yazımda belirttiğim gibi 1930'ların başında Bediüzzaman Hazretleri, demirin kainatın büyük tezgâhında yaratıldığını, herkesin anlayacağı şekilde 28. Lem'a'da ifade etmişti...

Evet, çalışmalarla demir gibi stabil elementlerin güneşte teşekkülünün mümkün olmadığını, çok yüksek sıcaklık ve basıncın gerektiğini bulmuşlardı. Araştırmalar neticesinde nikel ve demir gibi ağır elementlerin güneşten yüzlerce kata kadar büyük ve ömürlerinin sonuna yaklaşmış kırmızı süper dev (red supergiant) yıldızlarda yaratıldığını anladılar. Bütün yıldızlar hayatlarının sonuna doğru kırmızı süper dev safhasına uğrarlar. Büyük yıldızlar, bu safhada red supergiant diye adlandırılır. İşte demire kadar olan ağır elementler bu safhada yaratılır. Kırmızı süper devin patlamasına Süpernova adı verilir. Bu patlama o kadar şiddetlidir ki, çok kısa sürede güneşin milyarlarca yıl boyunca ürettiği enerji açığa çıkar ve demirden daha ağır elementler de yaratılmış olur. Bu patlama ile yaratılan demir ve diğerleri 30.000 km/sn'ye varan bir hızla kainatın her tarafına dağıtılır.

Bu araştırmalar neticesinde Fred Hoyle ateizmden vazgeçmiş, maddenin ezeli olmadığını anlamış, kendi anlayışınca, tasarımcı bir akıl olduğunu kabul ederek Allah'ın varlığına kabule yakınlaşmıştır.

Bu münasebetle, Risale-i Nur Külliyyatı'nı çok dikkatli okumamız gerektiğini, böyle ilmî müzakereler ile ondaki derinliği kavrayıp satır aralarındaki değerli bilgileri ve ufuk açıcı gerçekleri anlamaya çalışmak icap ettiğini de ifade etmeliyiz.

Muhterem M. Fethullah Gülen Hocaefendi'nin dediği gibi: "Risaleler okyanus gibidir. Bazı yerleri sâhil kıyısı gibidir. Bazı yerleri 25-30 metre gibidir; ihtisas ister. Bazı yerler vardır ki, birkaç yüz metredir; kalb ve ruhun hayat derecesine çıkmayan orada yüzemez. Bazı yerler birkaç bin metre derinlikteki yerlere benzerler. Kalbi nefesine, cesedi midesine galebe edemeyenler orada yüzemezler. En büyük transatlantikler dahi Guamm çukurundaki merkezkaç kuvvetinin riskini göze alamazlar. Bazı yerler Allah'ın kainata koyduğu mizana ayna olarak Everest tepesinin zıddı Guamm çukuru gibi derindir ki, 11.000 metre; orada yüzmek için on üçüncü asrın Müceddidi'nin izinde olmak; öyle bir dalgıç olmak lazımdır."

Evet...

Konya Şehitliği

Abdullah Aymaz 2012.07.08

1983 Kasım-1987 Kasım arası dört sene Konya'da eğitim hizmetleriyle ilgilendim. Konya'ya her gelişimde büyük gelişme ve değişimlere şahit oluyorum. Bu ziyaretimde Konya Büyükşehir Belediye Başkanı Tahir Akyürek Bey ile görüşme imkânımız oldu.

Çok güzel düşünceleri ve projeleri var. Hayata geçirilmiş olanlardan "Şehitlik Abidesi" var. Onu ziyaret ettik. 4.600 metrekaare alan üzerinde 1.500 metrekaarelik kapalı alanlı... Çanakkale ve İstiklâl Savaş'ında Konya Askerlik Şubesi'ne kayıtlı yaklaşık 7 binin üzerindeki şehitlerimizin isim ve kayıt bilgileri özel panolarda teker teker yazılı bulunmaktadır. Savaş yıllarında Karaman, Niğde, Aksaray ve Nevşehir askerlik şubeleri Konya'ya bağlı olduğu için o vilayetlerdeki şehitlerin isimleri de bulunmaktadır. El işçiliği oyma ahşap kolonların ve kaplamaların büyük bir bölümü Özbekistan'da, tamamı el işlemeyle yapılarak montajları Özbek ekiplerce gerçekleştirilmiş.

Giriş avlusunda sekizgen Selçuklu kubbesinin altında oluşan avlu; mermer, traverten ve özel alçı süsleme sanatının ön plana çıktığı bir alan özelliğindedir. Türk bayrağının doğuş kompozisyonunun önünde ziyaretçilerden birisi şunları anlatıyordu:

"Bayrağımızın hilâl ve yıldızına gelince, Arapça yazılış şekli ile hilâl kelimesinin rakam değeri, 66'dır. 'Allah' lâfzının da 66'dır. Bu tevafuktan dolayı, bizim ve pek çok İslâm ülkesinin bayraklarında bulunan hilâl, Cenab-ı Hakk'ı bir nevi simgelemektedir. Yıldızımız ise az bir tasarruf ile Arapça 'Muhammed' kelimesinin yazılışına benzemektedir... Bosna Savaşı sırasında Mostar Köprüsü'nün bulunduğu Mostar şehrinde Hırvat komutanla görüşen Aliya İzzetbegović'e komutan tehdit havasında dağın tepesine dikilen devâsâ büyüklükteki haç'ı gösterip 'Bunu kaldırmaya gücünüz yeter mi?' diye mânalı bir soru sormuştu. Bilge Kral, meseleyi gülümseyip geçiştirdi. Ama akşam karanlığı basınca onu dışarıya davet edip 'Şimdi sen de bir semâya bak!.. Şu hilâli ve yıldızı görüyor musun? Senin onları yok etmeye gücün yeter mi? Onlar orada olduğu müddetçe biz de inşaallah varlığımızı devam ettireceğiz!..' dedi."

Konya Büyükşehir Belediyesi'nde Hz. Mevlânâ'nın Mesnevî'sinin tercüme çalışmaları devam ediyor. Yirmi dile tercüme edilmiş. Japonca ve Korece yapılan tercümeler üzerinde gayretler devam ediyor. Ayrıca Mesnevî-i Şerif okumaları için ayrı bir müessese düşünülüyor.

Yapılacak projeler arasında İstanbul'daki fetih ile ilgili yapılmış olan "1453 Panorama"nın bir benzerinin Hz. Mevlânâ'yı gerçek veçhesiyle tanıttak şekilde yapılması da var..

Bunlar gerçekten çok güzel işler... İnşaallah diğer vilayetlerimiz de kendi şehitlerine ve değerlerine sahip çıkarlar. Çok arzu ederim ki, hemşehrilerim de Evliya Çelebi ve meşhur lügat yazarımız Ahterî için böyle bir eser meydana getirirler...

Bizim gelecek nesillere, kendi zengin mirasımızı, mutlaka elle tutulur, gözle görülür şeylerle anlatmamız, zihinlerine nakşetmemiz gerekiyor...

Hal dili, gönül şivesi

Abdullah Aymaz 2012.07.09

Arkadaşımız Mustafa Üftadeoğlu, bir Japon hanımefendinin kendi el yazısı ile Türkçe olarak yazdığı hayat hikâyesini bir roman türünde kurgulayarak "Japon Gelin Makie" isimli bir kitap yazmış.

Kaynak Yayınları'nda neşredilen bu eserde bizlere ders ve ibret teşkil edecek pek güzel hususlar var... Araştırmacı bir ruha sahip Makie, çocuk yaştan itibaren bir arayış yolculuğuna çıkıyor:

"Her şeyi çok incelerdim. Balıkların neden karaya çıkınca öldüklerini hep merak ederdim. Tuttuğumuz balıkların şekillerini, pullarını da saatlerce incelerdim. (...) Annemi babamı sorularıyla hep yorardım. (...) Ailemden bir netice alamayınca bu konuları arkadaşlarımla konuşurdum. (...) Onlar topluca eğlenirken ben bir kenarda düşünmeyi tercih ederdim. (...) Okulda Pablo Neruda'nın şiirlerini okuyordum. Onun hayatını anlatan "Postacı" filmi arkadaşlarımla seyrettim. Filmde Neruda'nın sığındığı bir Budist tapınağından kovulması ve halkın onu dışlaması hiç aklımdan çıkmadı. Neruda, olayı gazetecilere şöyle anlatıyordu: "Bir gün Rangoon'da bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bir tapınağın önünde binlerce kişi toplanmıştı. Çamurlar içinde diz çökmüş duruyorlardı. Tapınağın içindekilerle aynı dindendiler, fakat içeri giremediler. Bana Müslümanlığın daha yakın düştüğünü fark ettim." Çünkü çok sıcak bir günde yürürken karşıma bembeyaz bir cami çıktı, biraz dinlenmek ve serinlemek için camiye girdim, bir halının üzerine kıvrılarak düşüncelere dalmışım; kimsecikler yoktu içeride fakat az sonra birkaç Müslüman gelip sordular bana 'Müslüman mısın? Buraya neden geldin? Ne yapmak istiyorsun?' dediler. Ben 'Müslüman değilim, biraz düşünmek için camiye geldim.' dedim. Onlar 'Hakkın var, burası fikre dalınacak bir yerdir. Yine gelebilirsin.' dediler. Doğu'da geçirdiğim yıllarda en çok beni etkileyen bu olay olmuştu. (...) O susuz bir havuz gibi serin, o aydınlık cami beni çok etkiledi.' dedi."

"Amerika'da okurken Türkiyeli Zehra ile tanıştım. Zehra çok sakin, cana yakın, sevecendi; hatta o, bazı Japonlardan bile nazikti. (...) Zehra, iri iri ve şefkatle bakardı. Onun gözlerinin gülmediği bir zaman yoktu. O siyah gülümseyen gözlerle hep gönüller fethetmek için bakardı. Bu yüz, bu gözler yalan söylemezdi. Onun yüzünü kendi yüzümden daha anlamlı buluyordum. Düşünce ve inancın, insan simasına aksettğini kabul ediyordum. Zehra, her zaman olumlu ve ılımlı düşündü. Kendine düşmanlık yapacak kimseleri de bağışlayacak bir vicdanı vardı. Bu sıcak ve müspet düşünceleri, hareketlerden belli oluyordu. Bir de onda, başkalarını doğrulara davet etmek için şiddetli ve önü alınmaz bir istek vardı. Başkalarının saadetlerine vesile olabilmek için insan üstü bir gayret harcıyordu. Aramızda bir muhabbet bağı kuruldu. O bir ideal sahibiydi. Hayata bakış açısı onu bir iyilik meleği yapmıştı; iyilik ve güzelliğin temsilciliğini yapıyordu. Manevî öğretisini aldığı Hocaefendi ve okuduğu Kur'an tefsirleri, onun eğitiminde önemli rol oynamıştı. Karşılıksız hizmet etmenin önemini kavratmıştı. (...) Yaşıt olmamıza rağmen onun sözünü her zaman tutmaya ve dinlemeye hazırdım. Kendime rehber edineceğim kişiydi Zehra."

Bunları söyleyen Makie, Japonya'ya döndükten sonra Zehra'nın arkadaşlarını buldu. Onlar da hal diliyle, gönül şivesiyle konuşuyorlardı... Bu yol onu İslâmiyet'e ve eşi olacak Abdullah öğretmene götürdü... Bedri ve Beyza isimli iki çocukları oldu. Çevresinden pek çok kimseye de vesile oldu.

Japon gençliğini ve toplumunu da pek çok yönleriyle tanıtan bu eser, kendisini bitirinceye kadar elden bıraktırmayan bir câzibeye sahip...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kırk beş sene önce

Abdullah Aymaz 2012.07.15

İzmir'de tarihî Kestanepazarı Camii ve bitişiğindeki imam-hatip yurdu 1967 yaz tatilinde tamir edileceği için, biz dört arkadaş Edirne'ye gönderildik. Orada vaiz olan merhum Hüseyin Top Hoca'dan ders alacaktık. Elimizde "Taşlıkta bakkal Hamdi Esenkal" diye bir adres vardı...

Bizim Edirne'ye gelmemizle beraber istihbaratçılar da peşimize düştü. Rahatsız edecek şekilde bizi takip ediyorlardı. Bu durum karşısında Hüseyin Top Hoca'mız bize ders vermek istemedi... Biz biraz Eski Camii İmam ve Hatibi Ekrem Aktaş Hoca ile çevreyi dolaşıp ziyaretler ettik. Baktık olacağı yok, oradan Kırklareli'ne gelip Abdülhamit Hoca'yı ziyaret ettik. Oradan İstanbul'a geldik.

İstanbul'da, Kirazlı Mescid'de Zübeyir Gündüzalp ağabeyin kaldığı yere, gidip gelme imkânımız ve bazı muhterem insanlarla tanışma bahtiyarlığımız oldu. Zübeyir ağabey, büyüklere karşı yaşayışı ve sözleriyle seviyelerine göre mesaj verirken, küçüklere karşı da onlara göre davranış sergiliyor ve söz söylüyordu...

Oradan memleketimize döndük. Köyümüzde başta büyük dayım olmak üzere köy enstitülerinde okumuş öğretmenler vardı. Bizi ilkokulda beşinci sınıfa kadar okutan Mehmet Kavak da Çavdarhisar (şimdi kaza oldu) kasabasındandı ve o da köy enstitüsü mezunu idi. Kahvenin önünde oturuyorduk, onlardan ikisi vardı. Şimdi rahmetlik oldular. Ellerinde Cumhuriyet gazetesi... İlhan Selçuk yine imam-hatiplerle ilgili bir yazı yazmış. Oradan mesele açıldı. Bediüzzaman Hazretleri'ne hücum ediyorlardı. Ama hiçbir bilgiye sahip değillerdi. Dedim ki: "Hiçbir kitabını okudunuz mu?" "Hayır" dediler. "Hiç söylediği bir sözü hatırlınızda var mı?" "Yok" dediler. "Peki hiçbir bilgiye sahip olmadığınız bir kişi hakkında bu düşmanlık niye? Eğer bunu şu köylüler yapsa, insan, olabilir der, ama bizleri okutup eğiten sizlerin yapması hiç uygun olmuyor." dedim. Sustular. (Daha sonra Bornova'da evinde ziyaret ettiğim bu öğretmenlerimizden birisi ile görüşürken kayınpederi geldi. Karakollarda çavuşluk yapmış. Nereden çıktıysa yine konu Bediüzzaman Hazretleri'ne geldi. "Çok cahildi.. Herkese kâfir derdi. Ben onu çok iyi tanıyorum.." dedi. Ben bu sözlerden Üstad'ı hiç tanımadığımı anladım ve dedim ki: "Bana bir tarif edebilir misin; acaba sakalı şu kadar mı, yoksa bu kadar mıydı?" dedim. Elimle de göğsümün altına kadar işaret ederek. O ise "Tâ göbeğinin altına kadar iniyordu!" dedi. Ben gülmeye başladım. Öğretmen damadı da "Baba, onun sakalı yoktu!" dedi.)

Tatilden İzmir'e döndük. Kestanepazarı Camii tamir edilmiş halıları yenilenmişti.

Daha sonra Tepecik'te üç katlı bir ev tutuldu. Öğrenci arkadaşlar kalıyordu. İlk döşemeleri, Kestanepazarı Camii'nden çıkan eski halı ve kilimlerden yapıldı.

Ben Yusuf Pekmezci ağabeyden duydum; Hocaefendi ona demiş ki: "Ben idareden izinle, o eski halı ve kilimleri o talebelerin evlerine alıp göndermişim ama içim rahat değil. Çünkü bunlar camiye vakıf olarak veriliyor. Al şu telif paralarından gelen parayı (on bin doların üstünde olacak) Kestanepazarı idarecilerine ver, oranın ihtiyaçlarına kullansınlar." Yusuf ağabey de vermiş. Zannediyorum, onlar da caminin avlusunda, eski tahta kulübenin yanına veya yerine yapılan bir binada kullanmışlar..

Tabii mesele İzmir olunca 1960'tan 1983 sonuna kadar gençliğimin tam 23 senesi geçen bu şehre bîgâne kalamıyorum.

Bazı arkadaşlarım bu gelişimde Tepecik'e davet ettiler. Yeni ismi Yenişehir olan bu mahalleye gittik... Dünya ne kadar değişmiş!..

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Tepecik

Abdullah Aymaz 2012.07.16

Bir önceki yazımda bahsettiğim Tepecik'teki evimizde, bazı olaylar da cereyan etmişti...

Ege'yi sarsan bir zelzeleye bir gece o evde şahit oldum. Duvarların çatırtısı hâlâ hatırımdadır. Bir de...

Bir gece saat on iki... Bir grup geldi. Sabaha kadar İşâratü'l-İ'caz tefsirini okuyup bitirmek istiyorlar. Biz zaten yatmak üzereydik; istirahat çekildik. Onlar da en üst katın bir odasına geçtiler... Sabahleyin Koca Yusuf (Öztanzan) ağabey bana dedi ki:

"Biz başladık okumaya.. Herkes sıra ile birkaç sayfa okuyup yanındaki arkadaşına veriyordu. Bir müddet sonra benim uykum geldi. Duvara dayanmıştım, kendimden geçmişim. Sabah namazı için abdest aldım geldim, ama bazı arkadaşlar üzerlerindeki battaniyeleri atıp sünnete durunca şaşırdım. Sonra, ne oldu diye sordum. Bana dediler ki: 'Sen uyuduktan sonra biz devam ettik. Sıra Hocaefendi'ye gelince, o okumaya başladı. Tam; 'Ey Habîb-i Şefik ve ey Şefik-i Habîb! Ey Saîd-i Mecid ve Mecid-i Saîd! İlâhî rahmetin en lâtîfi, en zarîfi, en lezizi olan muhabbet ve şefkatine bakınız. O muhabbet ve şefkati, ebedî ayrılık ve sonsuz hicranla karşıladığınız takdirde; vicdan, hayal ve ruh ne hâle gireceklerdir. O muhabbet ve o şefkat en büyük, en tatlı bir nimet iken, en büyük bir musibete, bir belâyâ döner. Acaba göz önünde açıkça görünen İlâhî rahmet, ebedî ayrılığın muhabbet ve şefkat aleyhine hücum etmesine müsaade eder mi? Vallahi hayır!.. ' ifadelerine gelince, duvar lerzeye gelip inledi. Biz önce yoldan geçen bir araba sesidir dedik. Hocaefendi, her tekrar edişinde inilti geliyordu. Biz dört defa duyduk. Sonra herkes bir tarafa çekildi. Üstümüze birer battaniye aldık, ama uyumak ne mümkün!.. Onun için yatsı abdestiyle sabah namazı kılmış olduk!"

Komşularımız kandil gecelerine çok saygılı idiler. Gündüzden her tarafı siler süpürürler, akşama hazırlık yaparlardı. Akşam olunca da radyolarını açarlar, okunan Mevlid'i ve Kur'an'ı saygı ile dinlerlerdi...

Bir müddet sonra biz oradan ayrılıp İkiçeşmelik mevkiindeki merhum Dr. Mustafa Asutay ağabeyin annesinin iki katlı evine taşındık...

İşte şimdi de beni Tepecik'teki mahalleye çağırıyor, bir konuşma yapmamı istiyorlardı...

Tepecik'e gittim... Orası bambaşka dünya... Hayat akşam üzeri başlıyor, ta sabaha kadar devam ediyor. Gündüz insanlar sanki istirahatte.. Sosyal hizmetler, eğer burada bir hizmet vermek istiyorsa, mesela dikiş-nakış kursu, terzilik ve halıcılık kursları gibi bir hizmet vermek istiyorlarsa, klasik memurluk zihniyetini bırakıp buranın

şartlarına göre hareket edecek. Mesela mesâî sabah sekizde başlayacağına akşam sekizde başlayacak... Yoksa kursiyer bulmakta zorlanır.

Muhtar Ali Bey ve çevresindeki insanların büyük ümitleri ve beklentileri var... İyi şeyler olacağına inanan gayretli gençler var. Bu ümitleri ve beklentileri boş çıkarmamak lâzım...

Ben onlara 44 sene önceden bahsettim... Dünya çapındaki gayretlerin ilk merkezi olması açısından bulundukları yerin önemini anlatmaya çalıştım. Çok dikkatli dinlediler. Dünyaya açılmada ilk gidenlerin, hiç bilmedikleri diyarlarda karşılaştıkları İlâhî inayetleri örnekleriyle ifade etmeye çalışırken son derece heyecanlandıklarına şâhit oldum...

Evet her şey Cenab-ı Hakk'ın elinde...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahabeye yetişilemez

Abdullah Aymaz 2012.07.22

Yirmi Yedinci Söz'ün zeylinden "Sahabeler" konusunu okuyorum... Mevlânâ Câmî ne güzel söylemiş!

"Ne olur yâ Rasûlallah ben de / Ashab-ı Kehfin Kitmîri gibi

Gireyim Cennet'e / Senin Ashabının zümresinde

Revâ mıdır benim gitmem Cehennem'e / Kitmîr giderken Cennet'e...

Hem de / O, Ashab-ı Kehfin Kitmîriyken

Ben ise Senin Ashabının peşinde seken / Bir 'seg' iken..."

Azerbaycan'dan bildirmişlerdi... Bir arkadaşımız eşyle kendi aralarında sohbet ederken diyorlar ki, "Elhamdülillah biz de Sahabe efendilerimiz gibiyiz... İşte onlar gibi hicret ettik. Buralarda Allah için koşturuyoruz..." O gece bu arkadaşımızın rüyasına Efendimiz (sas) giriyor. O şeref misafirini arabasına alıp gezdiriyor. Ama yolun bir virajında araba uçuruma uçmakla karşı karşıya kalıyor. Tekerleklerin kaymaması için hemen büyük taşlar aramaya başlıyor. Bir de bakıyor ki, içinde Efendimiz'in (sas) bulunduğu araba uçuruma kaymasın diye iki SAHABE başlarını birer taş gibi tekerlerin altına koymuşlar. Ayılıp uyanıyor ve yaptıkları mukayesedeki hatasını anlıyor.

Evet sahabelerin tuttuğu zirveye ulaşmak kolay değil... Bir kere onlar Efendimiz'in (sas) sohbetine mazharlar. Sohbetinde ise aynı renklerle boyanmak, aynı tecellî akisleriyle cilalanmak söz konusu. O öyle bir atmosfer ki, bir anda orada bulunmak, yıllarca manevî alanda yok almaktan üstün.

Onlar o müthiş İslâmî gelişmenin uyandırmasıyla, hayır ve hakkın, bütün güzelliklerini; şer ve batılın da bütün çirkinliklerini derinliğince anlamış ve maddeten de hissetmişlerdir.

Mesela biz pek çok âyetin ifadesiyle, yerde ve gökte her şeyin Allah'ı tesbih etmekte olduğunu biliriz. Ama sahabeler bu gerçeği maddeten de hissetmişlerdir. Çünkü Efendimiz (sas) avucuna aldığı çakıl taşlarının "Sübhanallah! Sübhanallah! " deyişlerini sahabelere göstermiş ve işittirmiştir. Hem parmağının işaretleriyle gökteki dolunayı ikiye bölmüştür. Dalından kopup gelen bir yaprağın zikrini de sahabelere dinlettirmiştir.

Mesela, biz gıybet âyetinin bildirmesi ile bir kimsenin arkasından hoşlanmadığı bir şey söylemenin ölü eti yemek gibi olduğunu biliyoruz. Ama Efendimiz (sas) sahabeleriyle sohbet ederken, ortalığı bir leş kokusu sarıyor, buyuruyorlar ki "Bu iğrenç koku, bir topluluğun bir başkalarının arkasından gıybet edip ölü eti yemelerinin kokusudur." Böylece gıybetteki mânanın gerçekliğini sahabelere maddeten de hissettiriyor. Hatta, arkadaşlarının arkasında gıybet eden kimselere yere tükürmelerini emrediyor, ağızlarından göğermiş etler düşüyor. "Biz et yememiştik." diyorlar ama "Siz arkadaşınızın arkasından gıybet etmişsiniz." diyerek, gıybetin gerçekten ölü eti yemek olduğunu maddeten de onlara gösteriyor. Bunlara şahit olanların durumları bizimle aynı mı olur? Elbette olmaz.

Üstad Hazretleri bu bahiste kendisinden örnek vererek diyor ki:

"Bir zaman kalbime geldi; 'Niçin Muyiddin-i Arabî gibi hârika zâtlar sahabelere yetişemiyorlar?' Sonra namaz içinde 'Sübhâne Rabbiye'l A'lâ' derken, şu kelimenin mânası inkişaf etti. Tam mânasıyla değil, fakat bir parça hakikati göründü. Kalben dedim: 'Keşke bir tek NAMAZA bu kelime gibi muvaffak olsaydım, bir sene ibadetten daha iyi idi.' Namazdan sonra anladım ki, o hatıra ve o hâl, sahabelerin ibadetteki derecelerine yetişilmediğine dair bir irşaddir."

Evet sahabeler Kur'an'dan ve Efendimiz'den (sas) aldıkları feyiz ve irşad ile o seviyeye gelmişlerdir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sahabeye yetişilemez

Abdullah Aymaz 2012.07.22

Yirmi Yedinci Söz'ün zeylinden "Sahabeler" konusunu okuyorum... Mevlânâ Câmî ne güzel söylemiş!

"Ne olur yâ Rasûlallah ben de / Ashab-ı Kehfin Kitmîri gibi

Gireyim Cennet'e / Senin Ashabının zümresinde

Revâ mıdır benim gitmem Cehennem'e / Kitmîr giderken Cennet'e...

Hem de / O, Ashab-ı Kehfin Kitmîriyken

Ben ise Senin Ashabının peşinde seken / Bir 'seg' iken..."

Azerbaycan'dan bildirmişlerdi... Bir arkadaşımız eşiyile kendi aralarında sohbet ederken diyorlar ki, "Elhamdülillah biz de Sahabe efendilerimiz gibiyiz... İşte onlar gibi hicret ettik. Buralarda Allah için koşturuyoruz..." O gece bu arkadaşımızın rüyasına Efendimiz (sas) giriyor. O şeref misafirini arabasına alıp

gezdiriyor. Ama yolun bir virajında araba uçuruma uçmakla karşı karşıya kalıyor. Tekerleklerin kaymaması için hemen büyük ta lar aramaya ba lıyor. Bir de bakıyor ki, içinde Efendimiz'in (sas) bulunduğu araba uçuruma kaymasın diye iki SAHABE ba larını birer ta  gibi tekerlerin altına koymuşlar. Ayılıp uyanıyor ve yaptıkları mukayesedeki hatasını anlıyor.

Evet sahabelerin tuttuğu zirveye ulaşmak kolay değil... Bir kere onlar Efendimiz'in (sas) sohbetine mazharlar. Sohbette ise aynı renklerle boyanmak, aynı tecell  akisleriyle cilalanmak söz konusu. O  yle bir atmosfer ki, bir anda orada bulunmak, yıllarca manevî alanda yok almaktan  st n.

Onlar o müthiş İ l m  gelişmenin uyandırmasıyla, hayır ve hakkın, bütün güzelliklerini;  er ve batılın da bütün çirkinliklerini derinli ince anlamı  ve maddeten de hissetmi lerdir.

Mesela biz pek çok âyetin ifadesiyle, yerde ve gökte her şeyin Allah'ı tesbih etmekte olduğunu biliriz. Ama sahabeler bu gerçeği maddeten de hissetmi lerdir. Çünkü Efendimiz (sas) avucuna aldığı çakıl ta larının "Sübhanallah! Sübhanallah! " deyi lerini sahabelere göstermiş ve i ittirmi tir. Hem parmağının işaretiyle gökteki dolunay  kiye b lm  t r. Dalından kopup gelen bir yaprağın zikrini de sahabelere dinlettirmi tir.

Mesela, biz gıybet âyetinin bildirmesi ile bir kimsenin arkasından ho lanmadı ı bir şey söylemenin  l  eti yemek gibi olduğunu biliyoruz. Ama Efendimiz (sas) sahabeleriyle sohbet ederken, ortalığı bir le  kokusu sarıyor, buyuruyorlar ki "Bu iğrenç koku, bir topluluğun bir başkalarının arkasından gıybet edip  l  eti yemelerinin kokusudur." Böylece gıybetteki mânanın gerçekliğini sahabelere maddeten de hissettiriyor. Hatta, arkadaşlarının arkasında gıybet eden kimselere yere t k rmelerini emrediyor, ağızlarından g  ermi  etler düşüyor. "Biz et yememi tik." diyorlar ama "Siz arkada ınızın arkasından gıybet etmi siniz." diyerek, gıybetin gerçekten  l  eti yemek olduğunu maddeten de onlara gösteriyor. Bunlara şahit olanların durumları bizimle aynı mı olur? Elbette olmaz.

Üstad Hazretleri bu bahiste kendisinden örnek vererek diyor ki:

"Bir zaman kalbime geldi; 'Niçin Muyiddin-i Arabî gibi hârika zâtlar sahabelere yeti emiyorlar?' Sonra namaz içinde 'Sübhâne Rabbiye'l A'  ' derken,  u kelimenin mânası inki af etti. Tam mânasıyla değil, fakat bir parça hakikati göründü. Kalben dedim: 'Keşke bir tek NAMAZA bu kelime gibi muvaffak olsaydım, bir sene ibadetten daha iyi idi.' Namazdan sonra anladım ki, o hatıra ve o hâl, sahabelerin ibadetteki derecelerine yeti ilmedi ine dair bir ir addır."

Evet sahabeler Kur'an'dan ve Efendimiz'den (sas) aldıkları feyiz ve ir ad ile o seviyeye gelmişlerdir...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Ebedî gençlik açısı

Abdullah Aymaz 2012.07.23

Sohbet-i cananlarda merhum Ahmet Feyzi Kul Ağabey, "İhtiyarlar Risalesi"ni ele alırken, bizlere "Söyleyin bakalım, bu acaba gençler için mi yazılmış, yoksa ihtiyarlar için mi yazılmış?!" derdi. Biz de birbirimize bakı ır ve

düşünürdük...

Bu mübarek esere bakınca hem gençler hem de ihtiyarlar için yazıldığını anlar ve şu hükme varırsınız; "Bu bir iksir; içinde ebedî gençlik aşısı taşıyor!..."

Dr. Salih Yücel arkadaşımızdan dinledim: "Amerika'da hapisane ve hastanelerde din görevlisi olarak bulundum... Bir gün bir hemşire "Müslüman olmuş bir hanım var. Şimdi tetkikleri yapılıyor ama durumu hiç iç açıcı değil... Müslüman din adamı olarak sizden çok büyük teselliye ihtiyacı var." diyerek beni bir hastanın yanına götürdü. Hal ve hatır sorduktan sonra bir şeyler anlatmaya çalıştım. Yanımda bulunan İngilizceye çevrilmiş "Hastalar Risalesi"ni hediye ettim. On beş gün sonra o hemşire aradı ve bana dedi ki: "Tetkikler o Müslüman hanımın vücudunu kanserin tamamen sardığını ortaya koydu. Durumunu bilme hakkı olduğu için doktorlar, hemşireler ve psikologlarla yanına heyet halinde gittik. Çünkü böyle bir haberi duyunca hastalar çok büyük tepki gösteriyorlar. Ama biz durumu açıkladıkça, sanki onun tebessümleri artıyordu. Hepimiz şaşırdık. 'Şaşırmayın, ben Müslüman'ım; bizim din adamımız bana şu kitabı verdi. Onu okudukça huzur buluyor; hastalıkların Allah'ın ne büyük bir lütfu olduğunu anlıyorum. Hem hayatın ve ölümün mânasını da iyice anlamış oluyorum.' dedi. Gerçekten bizler için sürpriz oldu Salih Bey... Acaba o kitaplardan birkaç tane de bize temin etseniz; biz de bizim hastalara versek!.." dedi.

Benzer bir olayı Orhan Çiçek arkadaşımız anlatmıştı: "Avustralya'da diyaloglar münasebetiyle tanıştığımız bir râhibe vardı. Bir gün 'Orhan Bey benim çok sevdiğim bir arkadaşım var. Millî Kütüphaneler Müdürlüğü'nden emekli. Ona hep sizlerle olan diyaloglardan bahsederim, anlattıklarımı her zaman gözlerinin içi gülerek dinler. Geçen gün bana, 'Sana bir sırrımı söyleyeyim. Ben semazenlerle, Mevlevîlerle karşılaşmıştım. Onlarla görüşmelerim neticesi Müslüman oldum. Ama bunu kimseye söylemedim. Dışlanırım diye çekindim. Ama sen öyle anlatıyorsun ki, Müslümanları ve Müslümanlığı tasvip ettiğini anlıyorum; onun için sana söylüyorum.' dedi. Fakat bu hanım rahatsız. Sizin hanımlar ziyaret etseler çok iyi olur.' dedi. Bizim hanımlar ziyaretine gittikten birkaç gün sonra bu râhibe tekrar arayıp, 'Orhan Bey, ziyaret çok güzel olmuş. Sizinkiler ona Hastalar Risalesi vermişler çok hoşuna gitmiş. Ben de aldım onu sabaha kadar okudum. Benim de çok hoşuma gitti. Pazar günü kilisede cemaate okuyacağım. Gerçekten çok güzel!..' dedi."

Şimdi bunları anlatmamın sebebi; Yağmur, Yeni Ümit, Sızıntı ve Gonca dergilerinin yazı heyeti olarak her sene haftalık bir değerlendirme toplantısı yapıyoruz. Bu sene de Emet-Termal Tesisleri'nde yaptık. İki sene önce genişçe "Saklı İnciler" başlıklı yazımda da anlattığım gibi, burası yemyeşil ve insanı maddi-manevî dinlendiren asûde bir yer. Şifalı suları vs. özellikleri var. İdarecileriyle görüşürken, onlara bu yazdıklarımı da anlatarak "Burasını, daha da genişletip geliştirerek, bilhassa Avrupa'daki yaşlı insanlarımızı buraya getirseniz... Hatta Avrupa'nın yaşlılarını da getirip bu eserlerin o dillere çevrilenlerini kendilerine hediye etseniz, onlara maddi-manevî çok büyük fayda temin etmiş olursunuz." dedim.

Aslında ülkemizin her tarafında bulunan bu çeşit "Saklı İncilerimiz"i bir de böyle değerlendirmeyi düşünsek, diyorum...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Uçan üniversite

Ümit Şimşek Bey'in "Sömürgeci ordularını bilim ve sanatla tarihe gömen bir milletin akıllara durgunluk veren sivil direniş macerası" diye değerlendirip "Bir Polonya Klasığı Uçan Üniversite" ismini verdiği dokuz sene önce okuduğum bir kitabı, "Kestane Pazarı" hatıralarını dinlerken tekrar hatırladım...

"Polonyalılar, düşmanla savaş meydanlarında karşılaştı. Ülke topraklarının üzerinde defalarca kanlı ayaklanmalar yaşandı. Fakat Polonyalıların asıl istiklal mücadelesi yeraltından verilen bir bilim ve kültür savaşıydı. Bu savaşta Polonyalılar, İzci Teşkilatlarından kaçak üniversitelerine çatı katı seminerlerinden yeraltı yayınlarına kadar, akla gelen ve gelmeyen pek çok yola başvurdular ve pek çok buluşa imza attılar. Zaman oldu, öğretmenlerle ilkokul öğrencileri işbirliği halinde Rus müfettişlerini atlatarak resmi okullarda gayri resmi dersler yaptılar; zaman oldu, Gestapo'nun burnu dibinde yüz binlerce öğrenci düzenli yeraltı okullarında devam etti, yüz binlerce bülten kapı kapı dağıtıldı. Kaçak üniversite sınıfları evden eve dolaştı. Hapishanede, sürgünlerde, toplama kamplarında, birkaç Polonyalının bulunduğu yerde gizlice sınıflar kuruldu, insandan bilgiler aktarıldı."

"Polonya, önce üç komşusu tarafından peş peşe parçalandı, paylaşıldı. Arkadan, iki dünya savaşının ikisini de bütün şiddetiyle yaşadı. Nazi işgalinden sonra Sovyetler geldi. Sonunda ne Prusya kaldı ortalıkta, ne Naziler, ne Sovyetler..."

"Polonyalılar ise, kendilerini tarih sahnesinden bütünüyle silmeye azmetmiş düşmanlarını peş peşe tarihe gömmüş bir millet olarak bugün hâlâ ayakta..."

Madam Curie (Maria Skłodowska) bu uçan eğitim yuvalarından yetişmişti. 1903'te Nobel tarihinde ödül alan "ilk kadın" unvanını aldı. Bununla da kalmayıp Marie, 1911 yılında bir daha Nobel Ödülü'nü kazandı ve "iki ödüllü" bir "kadın" olarak, erkek bilim adamlarının da erişemediği bir rekora imza attı...

Aynı zamanda Papa John Paul II (Karol Wojtyła) İkinci Dünya Savaşı sırasında o gizli seminerlerde yetişmişti.

Gerçekten Polonyalılarda eğitim ve eğitimcilik ruhu çok canlı. Birkaç sene önce Polonya'ya gittiğimde Türk kolejlerini ziyaret etmiştim. Orada bizim eğitime adanmış yüz akımız öğretmenlerimiz gibi pazar günleri dahi okula gelip çalışmalar yapan Polonyalı öğretmenler ve öğrenci velileri gördüm. O ruhun hâlâ ayakta olması çok mühim...

Bütün dünya onları tarihten silmek isterken sadece Osmanlı onların varlığını kabul ediyor, destek veriyor, kendisine sığınan vatanseverlerini de her şeye rağmen himâye ediyordu. Osmanlı padişahları, diğer milletlerin büyükelçilerini toplantıya çağırıyor sonra da hepsinin duyacağı şekilde sadrazama "Lala! Bu Leh (Polonya) sefiri nerede kaldı?!" diye soruyordu. O da "Yolda... Geliyor... Padişahım!.." diye cevap veriyordu. Böylece "Biz Polonya'nın varlığını tanıyor ve destek veriyoruz!.." şeklinde bir mesaj veriliyordu.

Bunu hafızalarından silmeyen Polonyalılar da başta Vistul Üniversitemiz olarak diğer eğitim yuvalarımıza sevgi ve ilgi gösteriyorlar...

Uçan medreseler

Abdullah Aymaz 2012.07.30

Bir önceki yazımda bahsettiğim Polonya'daki uçan üniversitelerin benzeri olaylar ülkemizde de dini eğitimin yasaklanması üzerine yaşanmıştır... Evlerde gizli gizli Kur'an öğretilmek zorunda kalınmıştır. Hatta hayvan ahırlarına sığınmak mecburiyetinde bırakılan hocaları ve talebeleri vardır.

Merhum Halim amcamız bizlere İzmir'de Kestanepazarı Kur'an Kursu'ndan önce baskıların çok şiddetli olduğu dönemde, camiler imamsız kalmasın ve cenazeler gasilhanede teneşirler üzerinde kendilerini yıkayacak hocasız kalmasın diye, herkesin evine birer talebe aldığını ve baskınlara karşı tedbir olarak da derslerin her gün başka başka evlerde verildiğini anlatmıştı.

Bu biraz Polonyalılardan farklı bir taktik olsa gerek!..

Tâ ki, başta merhum Hacı Rauf Cilasun'un CHP içine girerek "Bizim partimize halk 'Dinsiz, dini tahrip ediyor' diyor, buna bir çare bulmak lazım." deyip Kur'an kursu açma gayretleriyle, arkadan merhum Ali Rıza Güven ve merhum Hacı Salih Tanrıbuyruğu ve merhum Yaşar Tunagür ve benzerlerinin rehberliğinde tarihi Kestanepazarı Camii'nin bünyesinde Kur'an kursu ve yurdun açılmasıyla bu kördüğüm çözülmüş ve kapalı yollar açılmıştır. Pek çok vilayetlere de örnek olmuştur.

Şimdi dünya çapında isim yapmış Türk kolejlerinin temeline inecek olursak bu hayırlı ve bereketli müessesenin payını hemen görebiliriz...

Hacı Ali Tosun, Hacı Salih Tanrıbuyruğu, Celal Yıldırım, Şaban Düz, İshak Türe, Ali Şendil, Keçeci Hâfız, Habib Görün, Vehbi Çuhacı gibi seçkin hocaefendilerimizin ders verdikleri bu mübarek müesseseye 1966'da M.Fethullah Gülen Hocaefendi, müdür ve hoca olarak geldi... Kestanepazarı Camii'nde halka vaaz verip onları irşad ederken, talebelerine hem İslâmî ilimleri tedris ediyor hem de tehzip-i ahlak derslerini veriyordu. Bir siyer felsefesinin olması gerektiğini, dünyada daha sonra meydana gelecek büyük problemlerin mutlaka Asr-ı Saadet'te bir benzerinin bulunup çözüldüğünü, onun için o zamandaki en cüz'î olaylara bile bu gözle bakılması gerektiğini söylüyordu. Sahabenin yaşayışı ve Asr-ı Saadet olaylarını bütün problemlerin çözümünde elmas bir anahtar gibi telkin ediyordu. Zaten tehzip-i ahlak dersleriyle fiilen bu gerçek yaşıyordu. Gelecekle ilgili büyük ufuklar açıcı bu sohbetlerin aslında akademik mânada ele alınması gerekir.

Olimpiyatlarla bütün dünyaya adını duyuran, bir açıdan Kestanepazarı kaynaklı bu büyük eğitim faaliyetinin üzerinde yüzlerce doktora tezinin yapılacağı muhakkak gibi görünüyor. Aslında geleneksel olarak her sene Hocaefendi'nin Kestanepazarı'ndaki talebelerinin bir araya gelmesinin bir manası da, yapılacak bu akademik çalışmalara, yapılacak belgesellere, çizgi ve dizi filmlerine malzeme hazırlamak için hatıraları toplamaktır. Bu hususta bu toplantılara iştirak edenlere her sene toplantılara gelirken, hazırlıklı gelmeleri de kendilerinden istirham edilmektedir.

Einstein'ın hatasını bulan profesör

Abdullah Aymaz 2012.08.05

1992 gz mevsiminde gazetemiz Zaman'ın arka sayfasında "Einstein'ın Hatasını Bulan Türk Profesör" başlıklı bir haber çıkmıştı.

ABD'de Boston'da yaşayan MIT'den emekli Hüseyin Yılmaz'dan bahsediyordu. Bu zat, arkadaşımız Halil İbrahim Yılmaz'ın amcası oluyordu. 1993 şubat ayının ilk günlerinde Boston'a gittik ve üç arkadaşla evinde ziyaret ettik. Denizli'nin bir köyünde ilkokula gidememiş, hayvan güderken Denizlili bir kişi tarafından keşfedilmiş, sonra getirilip dışarıdan ilkokul imtihanları verdirilip Denizli Lisesi'ne kaydettirilmiş... O zamanlar bu lisemiz matematikte ünlü imiş. Matematikte Türkiye birincileri hep buradan çıkiyormuş. O zaman İsmet İnönü'nün bile dikkatini çekmiş... Hüseyin Yılmaz buradan Amerika'ya gitmiş... Amerika'da tahsilini tamamlamış ve oranın en meşhur üniversitelerinden birisi olan MIT'de ğretim yesi olmuş ve oradan emekli olmuş...

Arkadaşlarımız, MIT'de Einstein'ın hatasını bulan Türk profesör diye bahsedince, kendileriyle alay etmişler, öyle şey mi olur demişler. Bunu ben kendisine söyleyince "Peki yleyse" dedi ve ilmî dergilerde çıkan yazılarını getirip gösterdi ve bir nüsha da bize verdi. Konuşurken, aslında kendisini okutan kişinin bu arkadaşlarımızdan birisinin dedesi olduğunu da öğrenmiş olduk. Enteresan bir tevafuk olmuştu. Konuşmalarımız esnasında kendisinin meşhur Prof. Dirac grubundan olduğunu da anladık. Mart 1977'de neşredilen Bilim-Teknik dergisinin bir sayısında "Esir var mıdır? " sorusuna cevap aranılırken bu zâtın görüşlerine yer veriliyor. Fizik Profesörü Dirac, bu kendi sorusuna müsbet olarak cevap veriyor ve her yeri kaplayan ve hareket halinde bulunan bir elektrik denizi olduğunu ifade ediyor. 112 sayılı Bilim ve Teknik dergisindeki bu yazının devamında, ayrıca esirin kabul edilmesiyle ilmi görüşlerdeki yeni değişiklikler ve ucuz enerji üretimindeki faydalar da anlatılmaktadır.

1910 senesinden itibaren ABD kütüphanelerinde esir ile ilgili bütün kitaplar göz önünden kaldırılmış, kütüphanelerin en alt katlarında gözden uzak yerlere gizlenmiş. Çünkü o tarihlerde Einstein "Esir yoktur" demiş. Artık ondan sonra kimse açıkça vardır diyerek makale yazma cesareti gösteremedi. Çünkü bilimsel diye bilinen dergiler bunu söyleyenleri dışlayıp yazılarını yayınlamadılar.

Prof. Dr. Hüseyin Yılmaz dedi ki: "Einstein'ın matematiği zayıftı ve bu yüzden 'alan teorisi' hatalı idi. İşte ben onun bu hatasını buldum." Denizli Lisesi'nde aldığı matematik temel eğitimi kendisine bunu kazandırmış olmalı...

Emekli olduktan sonra kendisini Japonlar davet edip konferans verdiriyorlardı. Çünkü abuk kavratma konusunda uzmanlığı vardı. Bu yönünü reklamlarda kullanmak istiyorlardı. Bu husustaki teorisini de ocukken Kur'an kursuna gittiği sıralar Kur'an'ı ezberlerken uyguladığı usulleri esas alarak geliştirdiğini söyledi.

Kur'an-ı Kerim'in insanlığa kazandırdığı pek çok şey vardır. Bunlardan birisi de hâfızlık sırasında hâfızayı fevkalade geliştirmesidir. "İslâm'ın zeki mahdumu Mısırlılar"ın bu özelliği de bin seneden fazla bir zamandır bilhassa Câmî'l- Ezher'de ğrencilere Kur'an-ı Kerim'i ezberleme mecburiyeti olsa gerekir...

Aslında hiç bitmeyen hep taze mucize Kur'an'ın bu yönünün akademik olarak araştırılması ve doktora tezlerinin yapılması gerekir.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Esir maddesi

Abdullah Aymaz 2012.08.06

Bediüzzaman Hazretleri, ilk dönemlerde yazdığı kitaplarda da ikinci dönem Risale-i Nurları yazdığı zamanlarda da "esir"den bahsetmiştir. En geniş olarak, esir üzerinde Lemalar'ın 30 Lema'sının Kayyum ismini bahsettiği parçada esir üzerinde durmuştur.

Aslında bir fizikçi gibi değil de; Cenab-ı Hakk'ın varlığını-birliğini ve en küçükten en büyüğe her şey üzerinde O'nun kayyumiyetini anlatırken dolayısı ile bahsetmiştir. Ama fizik kitaplarından aktarma bir bilgiden öte bir keşif gibi, satır aralarında çok önemli tesbitlerde bulunmuştur. Bu husus Risale-i Nur'ları tanıdığım 1960'lı yılların başında dikkatimi çekmiş ve esir ile ilgili her yazıya merakla ilgi duymuşumdur.

Bilhassa "Rusya'da Tanrı'ya Dönüş" kitabında Nikola Aleksander Kozirev'in görüşleri merak uyandırıcıdır. Ama o hiç "esir" kelimesini kullanmıyor. Onun "Zaman" teorisini okuduğunuzda, o teoride esîr özellikleri görüyorsunuz. Zaman'ı bir madde gibi ele alıyor. Halbuki zaman bir madde değildir. Üstad Hazretleri'nin tabiriyle "Zaman hareketin bir rengidir." Yani itibarî bir şeydir; hareket olmazsa zaman da olmaz. Yâsin Sûresi'nin (36/37) âyeti kanaatimce buna işaret eder.

Amerika'da Pisburg'da arkadaşlarımızın tanıştığı Hırvat asıllı bir fizikçi, esir üzerine çok çalışmış, hatta çubuk teorisini ortaya koyarak çizimlerini bile yapmıştır. Ama hiçbir makalesini ABD'de yayımlatamamıştır. Sadece bir yazısını Kanada'da yayımlatabilmiştir. Frank M. Meno isimli bu fizik doktorunun öğrencileri profesör olurken kendisine bu imkân tanınmamış, sonunda emekliliğini isteyip üniversiteden ayrılmıştır.

Enerjide, hastalıkların tedavisinde ve ziraatta büyük imkânlarla vesile olacağı ifade edilen esir konusunda bilim adamlarımızın, çalışmalar yapmasını ve gençlerimizin bu hususta rağbetlerinin artmasını bekleriz.

Bu münasebetle R.N. Külliyyatı'ndan bazı bölümleri aktarmak istiyorum: "Gök ile yer bitişik idi, Biz onları birbirinden ayırdık." (Enbiya Sûresi, 21/ 30) ayetinin ifadesine göre Güneş sistemi ile arz, İlahî Kudret Elinin esir maddesinden yoğurmuş olduğu bir hamur şeklinde imiş. Esir maddesi, mevcudata nazaran AKICI bir SU gibi varlıkların aralarına nüfuz etmiş bir maddedir. '(Allah'ın) Arşı SU üzerindeyken...' (Hûd Sûresi, 11/ 7) ayeti, şu esir maddesine işaretler ki, Cenab- ı Hakk'ın arşı, su hükmünde olan esir maddesi üzerinde imiş. Esir maddesi yaratıldıktan sonra, Yaradan'ın ilk icadlarının tecellisine merkez olmuştur. Yani esiri yarattıktan sonra atom zerreciklerine çevirmiştir." (İşârâtü'l - İ'caz tefsiri)

"Esir maddesinin, yine esir kalmak şartı ile, diğer maddeler gibi muhtelif teşekkülleri ve ayrı ayrı nevileri vardır. Buhar ile su ve buzun teşekkülleri gibi." (İşârâtü'l İ'caz tefsiri)

" Vücudun en zayıf mertebesi, en incecik derecesi, en değişken tavrı, en ziyade mekâna yayılmış olan hadsiz, kesretli bir maddî madde olan esir. (Otuzuncu Lema, Altıncı Nükte)

" Cenab-ı Hakk'ın gayet lâtif, nâzenin, itaatlı, emre âmâde bir icraat sayfası, emirlerinin bir nakil vasıtası, tasarruflarının zayıf bir perdesi, yazısının lâtif bir mürekkebi, icadlarının en nazenin bir hullesi, sanatlı yarattığı varlıkların bir mayası ve hububatının bir tarlası olan esir maddesi... (...) Esir maddesi, maddecileri boğduran

zerrat (atomlar) maddesinden daha lâtîf, eski filozofların saplandıkları heyûlat maddesinden daha kesif (yoğun), iradesiz, şuursuz, câmid bir maddedir. " (Otuzuncu Lema, Altıncı Nükte)

Hadis-i şerifler, göklerin ve yerin hazinelerini açacağı bir zamandan bahsediyor. Ümit ediyorum ki, o günlere çok yakın bulunuyoruz. Yeryüzünde sulh ve huzurun sağlanacağı o kutlu zaman diliminde kıtlığa ve açlığa da hiç yer kalmayacaktır inşallah.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Su ve hava unsurlarının gizli sırları

Abdullah Aymaz 2012.08.12

Arkadaşımız Muhammed Mertek, Avrupa Zaman'da yayımlanan, "Suyun da bir bilinci ve ruhu var" ve "Su kristalleri ve düşündürdükleri" başlıklı yazıları ile Allah'ın yarattığı su harikasının bazı sırlarına ışık tutmuştu.

Bediüzzaman Hazretleri "Arş-ı Azam'ın sahibi olan Cenab-ı Hakk'ın, âlemin merkezi ve kâinatın kıblesi hükmünde olan Küre-i Arz'da mahlukatın tedbirine vesile olan dört İlahi arşı vardır. Biri: Hıfz ve hayat arşıdır ki topraktır. Hafız ve Muhyi isimlerinin mazharıdır. İkinci arş: Fazl ve rahmet arşıdır ki, su unsurudur. Üçüncüsü: İlim ve hikmet arşıdır ki, nur unsurudur. Dördüncüsü: Emir ve irade arşıdır ki, hava unsurudur." diyor. Bilhassa hava unsuru hakkında "Latif Nükteler" kitapçığında geniş bilgiler vererek, derin bir keşifle bazı sırların perdelerini aralıyor.

Toprak gibi hava da Cenab-ı Hakk'ın harika bir tarlası. Yalnız toprağa ekilen tohumlar belli bir müddet geçtikten sonra uyanıp canlanarak fidan oluyor, ağaç oluyor, çiçek açıyor ve sonra meyve verebiliyor. Halbuki hava tarlasında ekilen kelime ve söz tohumları anında milyonlarca meyve veriyor. "Bir şeyi dilediğinde onun buyruğu, sadece "Ol" demektir, hemen olur." (Yasin Suresi 36/82) ayetindeki gerçeği, hikmet diyarı olan bu dünyada ispat ediyor. Kudret diyarı olan ahirette ise zaten hiç sebepler ve zaman olmadan her şey anında yaratılacak. Yani, koparılan meyvelerin yerine bir sene beklemeden hemen yeni meyveler gelecek. Ayrıca Kur'an kelimesi ve me'sur duaların sözleri havayı nurlandırıp şifalandırır. Bunu, akşam yorgun argın evine gelip bazen öylece kalan bazen de Kur'an tilavet edilen veya Kur'an nurları okunup müzakere edilen camilere yahut sohbet yerlerine giderek dipdinç evine dönen, hem yatsı namazını, hem teheccüd ve sabah namazını neşve içinde kılan kimseler çok iyi fark ederler. Çünkü Şafi ismine mazhar Kur'an ve Kur'an'ın nurları o mübarek yerleri şifalandırmış ve o ortamda bulunanlar da bundan istifade etmişlerdir.

Evet bu gerçeği üç aylar ve bilhassa Ramazan ayında tutulan oruçlarla, onların dışında tutulan oruçlarda bile fark etmek mümkündür. Çünkü Ramazan ayında bilhassa İslam ülkelerinde herkes, oruçla beraber namaz kılmalı, Kur'an okumak ve günahlardan uzak kalmak suretiyle havayı haram ve günahların kirliliğinden temiz tutmuş ve mübarek bir hale getirmiş olurlar...

Allah'ın kelamı olan Kur'an-ı Kerim'in harf ve kelimeleri, İlahi kudretin ve Şafi isminin tecelliler ve mazhariyetleri havaya tesir ettiği gibi suya da tesir ederler.

İşte Prof. Dr. Masura Emoto, 12 senelik araştırması neticesinde suya söylenen iyi sözlerin onda düzgün kristaller meydana getirdiğini, kötü sözlerin de kristalleri bozduğunu tespit etmiştir. Japon Prof. Emoto, "Su, çevresindeki pozitif ve negatif bilgileri alır ve ona göre tepki verir." demektedir.

Dr. Emoto, araştırmasıyla, sadece suyun hafızasının ve bilgi taşıyıcı özelliğinin olmadığını, aynı zamanda kainatın dilini ve gerçek sevgi titreşimini yansıttığını ispatlamaktadır. Yaptığı deneyle, iki kavanozun içine haşlanmış pirinç doldurmuş. Birine "Teşekkür" öbürüne de "Aptal" kelimesini yazıyor. Ayrıca bir ay boyunca bu kavanozlara bu sözleri tekrarlayıp söylüyor. Neticede bakıyor ki, "Aptal" yazılı kavanozun içindeki pirinçler siyah bir renge bürünmüş. Kapağını açınca da pis bir koku çıktığını hissediyor. "Teşekkür" yazılı kavanozun kapağını açınca da hoş bir kokunun yayıldığını fark ediyor...

Bu deneylerde Kur'an kelimesinin ve me'sur duaların suya okunup içilmesinin şifaya sebep olabileceği de anlaşılır. Ayrıca su içerken ve yemek yerken besmele çekmenin, sonra da 'elhamdülillah' deyip şükretmenin lüzumunu da anlamış oluyoruz. Dört unsurdan toprak ve nur ile ilgili arşların sırları da elbette mühimdir. Evet basit topraktan, insan ve hayvanların pek çok ihtiyaçlarının teminine vesile olan madenler ve bitkiler elde ediliyor. Ayrıca toprağın ayrı bir tarafı da vardır: "Kur'an-ı Mucizü'l-Beyan'ın büyük bir ölçüde tekrar ettiği arzın ihyasına ve toprak unsurunun dikkat çekmesinden, kalbime şöyle bir damlamıştır ki: Arz âlemin kalbi olduğu gibi, toprak unsuru da arzın kalbidir. Tevazu ve mahviyet gibi gayeye ulaştıran yolların en yakını da topraktır. Belki toprak, en yüksek semavattan, semavatı Yaratan'a daha yakın bir yoldur. Zira kainatta Rabbülalemin olan Allah'ın Rububiyeti'nin tecellisine, kudretinin faaliyetine ve Hayy-u Kayyum isimlerinin cilvelerine en uygun, topraktır. Nasıl ki, Allah'ın rahmet arşı su üzerindedir; hayat arşı da toprak üstündedir. Toprak ilahi tecellilere en yüksek bir aynadır. (...)

'Kulun Rabb'ine en yakın olduğu vakit, secde halinde ikendir.' mealindeki hadis-i şerif, bu sırra işareten şahadet eder. Öyle ise arkadaş, topraktan ve toprağa dönmekten, kabirden ve kabre girip yatmaktan ürkme!" (Bediüzzaman, Mesnevi-i Nuriye).

Nur unsuru ile ilgili olarak da şöyle diyor: "Manevi nurun, ilim suretinde insanın kafasında cilvesinin bir cüz'isi, tırnak kadar kuvve-i hafızaya malik bir adamın kafasında, doksan kitabın kelimeleri yazılmış. Üç ayda, her gün üç saat meşgul olarak hafızasının sayfasının yalnız o kısmını ancak tamam edebilmiş. Aynı adam seksen sene ömründe gördüğü, işittiği, merakını tahrik eden, ona hoş gelen manaları, kelimeleri ve suretleri, sesleri, o tırnak kadar hafızasının sayfasında, istediği vakitte müracaat edip bir büyük kütüphane kadar bütün mahfuzatının aynı şeylerini orada, bütün istediklerini mevcut ve muntazam yazılmış ve dizilmiş görüyor." (Bediüzzaman, Nur Aleminin Bir Anahtarı).

Dört unsurun hikmet ve sırları ile ilgili bazı ipuçlarını sizler için aktarmaya çalıştım. Asıl kaynaklardan daha büyük ve geniş bilgilere rastlayabilirsiniz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Bir de böyle bakarsak

Müslümanlar, olaylara tevhid anlayış ve inanışıyla bakmak zorundadır. Bu inanışa göre Allah'ın izni olmadan hiçbir zerre hareket etmez. İnsanların başına gelen hayır-şer her şey O'nun emriyledir. "Allah semâyı yükseltti ve mizanı (ölçü ve dengeyi) koydu.

(Onun için siz de) taşkınlık yapıp ölçüyü ve dengeyi aşmayasınız. Tartıyı tam olarak, hakkaniyetle ve adaletle yerine getirin ve ölçüyü-dengeyi bozmayın." (Rahman Sûresi, 55/ 7-8-9) âyetleri göklerdeki ölçü ve denge ile insanlar arasındaki hakkaniyet ve adaletin büyük ve hassas bir irtibat içinde olduğunu ifade ediyorlar.

Hz. Şuayb Aleyhisselam, yoldan çıkmış, şirke düşmüş ölçü ve tartıda hile yapıp zulüm ve haksızlığa sapan kavmini, doğru yola davet ediyor; "azabı ile kendilerini çepeçevre kuşatacak bir belâlı gün"den bahsediyor. Onlar bu yaptıkları yüzünden başlarına bir musibet gelmesinin alâkasını bir türlü anlamıyor, inkâr ediyor ve "Ey Şuayb! Atalarımızın tapa geldiği ilahlarımızı terk etmemizi ve mallarımızda dilediğimiz gibi tasarrufta bulunmaktan vazgeçmemizi sana namazın mı emrediyor?" (Hud Sûresi, 11/ 87) diyerek bir de dalga geçiyorlar. Sonra da olan oluyor: "Korkunç bir çılgılık, bir patlama yakalayiverdi de (hiçbir kurtuluş imkânı bulamadan) oldukları yerde yüzüstü kapaklanıp gittiler. Sanki bir zamanlar bolluk içinde orada hiç yaşamamışlardı!.." (Hud Sûresi, 11/ 94- 95)

Bilelim ki bu ikazlar aynı zamanda bizleredir. Birileri bize haksız olarak bir şey de söylese bizim de önce bir durum muhakemesi ve bir muhasebe yapmamız gerecektir. Çünkü Allah izin vermeseydi bizim hakkımızda hiç kimse böyle bir şey söyleyemezdi... Öyleyse şöyle düşünmemiz lazım:

Birisi bize "câhil" demiş ise öyle olmadığımız halde bu kişi söylemiş ise demek ki, bunu söylemeye Allah izin veriyor. Öyleyse benim daha çok kitaplar arasında gayret göstermem gerekiyormuş... Eğer böyle bir muhakeme ve muhasebe yapmadan biz de ona "echel" dersek, o bu sefer babanı da karıştırıp "echel oğlu echel" der. O zaman iş birtakım dört ayaklıların mücadelesine döner. Esas işimizi ve insanlığa vereceğimiz mesajımızı ayaklar altına atmış oluruz.

Birisi bize "riyâkâr" dedi. Demek ki, biz Allah'a karşı tam samimi ve ihlaslı olamamışız; daha iyi ne yapabiliriz acaba demeliyiz.

Talebenin ruhunu Cenab-ı Hak, rahmet eliyle Kendisi alırmış. Talebe demek, öğrenmeye tâlip, öğrenmeye devam eden, ne kadar bilirse bilsin, öğrenmeye ihtiyacım var diye düşünen demektir. Bizler Kur'an talebesiyiz. Kur'an-ı Kerim'i, tefsirlerini, hakikatlerini her zaman didik didik etmeye, mütalaa ve müzakereye muhtacız.

Evet başkalarını suçlama yerine, bize ait kusurlar nerede deyip kendimizi gözden geçirmemiz lazım. Bilhassa çokça duaya sarılarak mümin kardeşlerimiz hakkında, "Allah'ım, vifak ve ittifak ver. Allah'ım, yanlış yaptırma. Allah'ım, onlara da bizlere de istikamet, basîret ve samimiyet ver. Allah'ım kalblerimizi te'lîf buyur, gönüllerimizi duru eyle; birbirimizin enîs ve celîsi olalım; birbirimizin ayıplarını araştırmayalım; bizlerden hased, kin, nefret ve öfke duygularını al." diye dua edelim.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Halbuki seciyemize işlemiştî

Bir önceki yazımda bahsettiğim içimizi acıtan tarihi iftiralar üzerinde yine Prof. Dr. Menderes Coşkun Beyin tebliğ ve araştırmalarına dayanarak durmaya çalışacağım:

Bazı Batılı yazarlar ve oryantalistler, İslam'la, Osmanlı haremiiyle ilgili eserler yazmış uydurma hikayeler ortaya koymuş, hayali resimler çizdirmiş, minyatür ve tablolar yaptırmışlar. Ayrıca şiirler, anekdotlar ve hikâyelerle Osmanlı toplumunun kadılarını rüşvetçi, şiirlerini hırsız, sultanlarını câhil ve zâlim, din adamlarını ve sûfilerini de ahlâksız ve riyâkâr göstermeye çalışmışlardır.

Justin Mc Carthy'nin tespit ettiğı gibi Hindistan'daki ve dünyanın diğey yerlerindeki Müslümanların Osmanlı'ya olan sevgisini ve bağıllığını yok edip koparmak için İngilizler, Wellington Evi'nde makaleler ve eserler üretmişlerdir. Masa başında tarihîleştirilen bu yazı ve belgeler konusunda, Toyubee Lewis Namier, J. W. Morley, Edwyn Bevin gibi ünlü kişiler, kendilerine ulaşan uydurma bilgilerin, inanılır hâle sokulmasında danışmanlık görevi yapmışlardır. Yine Mc Carthy'ye göre: "Bu büroda çalışanlar muhtemelen yaptıkları işten sürekli utanç duymaktaydılar ve bu yüzden Birinci Dünya Savaşı biter bitmez derhal propaganda ofisinin bütün kayıtlarını imha ettiler."

Yayınlar devletin de desteğıyle basılmış ve dağıtılmıştır. Wellington Evi'nin 1915'te yayımladığı bir raporda "17 ayrı dilde" yazılmış "2,5 milyon nüsha kitap, broşür ve diğey yazılı propaganda malzemesi listelenmiştir. Bir yıl sonraki raporda verilen rakam, 7 milyondur. Bunlardan verilmek istenen ana fikir şu idi: "Türkler yönettikleri bütün ülkeleri harabeye çeviren câhil yöneticilerdir. Türkler Hristiyanlara karşı insanlık dışı zulümlerin suçlularıdır; bu suçlar kitle katliamları ve korkunç cinsel suçları da kapsamaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'ndaki halk kitleleri kurtuluş için İngilizleri beklemektedir." (Mc Carthy 2002: 472) Böylece muhtemelen Hristiyanlar ve diğeyleri, Türklere karşı yapılması planlanan savaşa hazırlanmıştır. Birkaç yıl sonra dünyanın dört bir tarafından toplanan insanlar, zâlim ve ahlaksız olarak tanıdıkları Türkleri yok etmek için Çanakkale'ye geleceklerdir.

Ali Himmet Berkî, değerli âlim Fatih Gökmen'den şu hatırayı naklediyor:

Birinci Dünya Savaşı'ndan evvel, Bâb-ı Âlî Hukuk Müşaviri bulunan Kont Ostrolog, Kandilli'de komşumdu. İyi görüşürdük. Bir gün Kont dedi ki: "İngilizlerin, Kutü'l-Amare yenilgisini takip eden günlerde Londra'da büyük bir harp meclisi toplandı. Doğı müsteşarı olmam sebebiyle bu mecliste ben de bulundum. Konuşma esnasında, meclise başkanlık eden Loyd George'a Savaş Bakanı tarafından birkaç telgraf sunuldu. Başbakan Loyd George telgrafları okuduktan sonra, şöyle dedi: 'Efendiler, ben bir şeyi anlamıyorum: Bizim medenî milletlerin orduları savaşta barbarlığa yaklaşıyor. Barbar saydığımız Türk orduları ise, savaşta medenileşiyor. Irak kumandanımızın şu telgrafı, esir olan generallerimizden kendisine gelen mektuplardan söze ediyor ve bildiriyor ki, Türkler esirlerimizin istirahatını fevkalade temin ediyorlarmış. İşte bu davranışlarının sebebini bir türlü anlayamıyorum.' Bunun üzerine Savaş Bakanı dedi ki: Ben de çok merak ettim. Çünkü, şöyle bir hâdise yaşandı: Bir müddet evvel Çanakkale'de, bir çarpışma sırasında esir verdiğimiz iki subay ve beş-altı yaralı askerimiz Türkler tarafından tedavi edilir. Bu tedavinin yapıldığı yere yakın bir koğıuşta da, yaraları iyileşmeye yüz tutmuş Almanlar vardır. Bu Alman askerler, tedavi edilenlerin İngiliz olduğunu anlar anlamaz, hemen saldırırlar. Türk doktorlar ve yardımcıları, bunları durduramaz. Ancak bu durumu gören Türk yaralıları, Almanların üzerine yürüyüp onları durdurmuşlar, alıp koğıuşlarına götürmüşler. Biz Türklerin can evini yakmak ve yıkmak isterken, onların gösterdiği insanlığa hayret ettim.' Bunun üzerine; "Bu meseleyi Kont halleder" denilince dedim ki: 'Bizim savaş hukukumuz yokken ve daha yeni geliştirmeye ve yerleştirmeye çalışırken onların vardı. Çünkü Müslümanlık 13 asır evvel, bu hakkı çok yüksek bir şekilde kanunlaştırdı. Türkler, bin seneden beri, bu dinî kanunun hükümleriyle seciyeleşmişlerdir.' dedim."

Evet bütün sinsi ihanet ve iftiralara karşı gerçek budur...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Değersizleştirme gayretleri

Abdullah Aymaz 2012.08.26

Prof. Dr. Menderes Coşkun'un "Uluslararası Klasik Türk Edebiyatında Biyografi Sempozyumu'nda sunduğu "Latîfi'de Oryantalizmin Parmak İzleri: Latîfi'nin Türk ve İslam Büyüklerini Anekdotlar Vasıtasıyla Değersizleştirme Gayreti" başlıklı tebliğinden bazı aktarmalar yaparak, bazı oryantalistlerin bizden çalıp götürdükleri yazma eserler ile bilhassa tezkireler ile yani onların içlerini boşaltıp zehir ve zakkumlarla doldurarak yaptıkları büyük ihanet, iftira ve itibarsızlaştırmaları ve bunun derin sebeplerini hissettirmeye çalışacağım:

"Latîfi gibi tezkirecilerin eserlerinde bilinçli başvurdukları ortak bir tavır vardır. Bu tavır, Osmanlı şairlerini ve toplumunu, klişe ifadelerle överken, hikaye ve anekdotlar vasıtasıyla aşağılamaktadır. (...) Tezkireciler, hikaye ve anekdotlar vasıtasıyla, Osmanlı Türklerini ahlaksızlıkla, riyakârlıkla ve câhillikle itham etmişlerdir. (...) Sultanlarla ilgili anekdotlara şairlerin anlatıldığı kısımda yer verilmiştir. Buralarda sultanlar çoğunlukla zâlim, câhil, basit, ahlaksız, hafifmeşrep kişiler olarak tanıtılmıştır. (Üstelik böyle ifadelerle dolu tezkirecilerin tezkireleri güya Fatih Sultan Mehmed gibi padişahlara sunuluyor ve Fatih kendisine hakaret, iftira ve ihanet eden bu eserlere güya bir de mükafat veriyor. Böyle bir şey olabilir mi? Belli ki, Latîfi Tezkiresi denilen bu paçavra, oryantalistlerin uydurmasıdır. Bunu incelemeye Fatih'in vakti olmasa bile...) Sultan'ın dostluğunu kazanmak için birbiriyle rekabet eden şairlerin, tezkirede klişe övgülerin içine acemice yerleştirilmiş olan saldırı ve iftiraları fark etmeleri gerekirdi. Ayrıca, tezkirede sadece saray gizli olarak eleştirilmemiş, toplumun hemen her kesimi suçlanmış veya töhmet altında bırakılmıştır. Sultan ve şehzadeler dâhil hakarete uğrayan kişilerin Latîfi'nin bu iddia veya ithamlarına karşı sessiz kalmaları çok zordur. (...) (Latîfi Sultan Fatih ile beraber, hocası ve veziri Ahmet Paşa'yı da aşağılar. Aşağıladığı kişiler başta Fatih, hepsi de) Fatih döneminde Osmanlı toplumunun en seçkin kişileridir. Görüldüğü gibi tezkirecinin hedefinde Fatih ve Hocası Ahmed Paşa gibi Osmanlı medeniyetinin en önemli kişileri vardır. (Maalesef, Latîfi'nin bütün ifadelerini ve iftiralarını aktaramıyorum. Hem sâfi zihinleri kirletir hem de yüzleri kızartır.) Fatih, bir Osmanlı sultanı olarak insanları din için 'ilâ-yı kelimetullah için cihada çağıran bir kişidir. İnsanların din adına onun etrafında toplanıp canlarını verdikleri bir kişidir. Kimse, dinsiz ve ahlaksız bir insanın cihat çağrısını kabul etmez ve onun için ailesini ve canını feda etmez. Zorla toplanmış bir ordu da çoğunlukla zafer kazanamaz."

"Tezkireciye göre sadece şairler, sultanlar, müderrisler, şariat hükümlerini belirlemek ve uygulamakla sorumlu olan kadılar değil, şeyhler ve dervişler de oldukça ahlâksız ve sahtekârdırlar. Müslüman toplumlarda özellikle şeyh ve veli kişilerin örnek hayatları ibret için yazılır. Çoğunlukla Oryantalistlerin (ve her nedense Latîfi'nin) Osmanlı şeyhlerinin hayatlarında görebildiği faziletli bir hayat yoktur. (Bilakis anlattığı anekdotlar, şeyhlerden tiksindirecek sahnelerle doludur.) Bunun sebebi ise: Oryantalizmin Anadolu ve Balkanları Türkleştiren ve İslamlaştıran TEKKE KÜLTÜRÜNE veya DERVİŞLERE karşı bir HINCI vardır. 18. ve 19. asırda Batılı dînî ve siyasî güç, Türklerin bu gücünü veya mânevî dinamiğini, ellerinden almak istemiştir. Bunun için Avrupalı her millettten binlerce sahte derviş, imam, şeyh, zanaatkâr ve bilim adamı yetiştirilmiştir. Latîfi gibi tarih, biyografi ve

menkibe yazarlarının bu hususta Oryantalistlerle ağız birliği etmesi, oryantalist zihniyete malzeme sunması asla tesadüf değildir. (...) Latîfî'nin Şeyh Rûşenî'nin biyografisinin merkezine yerleştirdiği bu olaya muhtemelen 18. asırdan itibaren sistemli bir şekilde dejenere edilmeye çalışılan (Balkanlar'daki) tekkelerde bile rastlanması zordur. Eğer kolay olsaydı, Oryantalist kültür ikliminin yerli ürün ve temsilcileri, bugün bile, yani sosyal hayattaki bu kadar dejenerasyondan sonra, sahte şeyh üretme işine girişmezlerdi."

Bütün bu sahtekârlıkların ortaya konulup, riyakâr yüzlere çarpılabilmesi için iç ve dış tenkit konusunda yetiştirilmiş uzmanlara ihtiyacımız vardır...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Prof. Dr. Francesco Rizzo

Abdullah Aymaz 2012.09.02

Arkadaşımız Oğuzhan Bey'in tanıştırdığı Prof. Dr. Francesco Rizzo, İtalya'nın Corigliano Calabro şehrinde doğmuş.

Sicilya'nın karşısında çizmenin en altında bir yer... Bu şehir çok büyük değil ama burada Castel San Mauro (Kutsal Müslüman Kalesi) isimli tarihî bir eser var. Ayrıca şehrin yakınında yine Müslümanlardan kalma sıcak suyu olan bir havuz var. Tedavi için kullanılmış. Altında altı tane fırın var. Ocakları odun yakılarak ısıtılıyor...

Francesco, kendisinden bahsederken diyor ki: "Büyük annem çok dindardı. Çok dua ederdi. Ocak gibiydi... Nazar değme gibi hastalıklar ile ilgili olarak insanlar yanına çok gelirdi... Ben kendim de küçüklüğümde rüyamda olsun, âşikâr olsun acayip şeyler görürdüm. Bayıldığım oldu. Ama benim fizikî hiçbir rahatsızlığım yoktu. Kendim dindar olmayı çok istiyordum. Ama kalbimle kafam çatışıyordu. Sorularım çoktu, cevap bulamıyordum. Hem ekonomi okudum hem de psikoloji... İkisinden de doktora yaptım. Alternatif tıpta profesörüm... Bunun için Almanya'da ve Sri Lanka'da eğitim aldım. Alternatif tıpçılar elli sene önce Kazakistan-Almatı'da toplanırlardı. Merkez orasıydı. Şimdi merkez Sri Lanka... Orada eski dinlerin tıbbî öğretiliyor. Orada Budistlerin yogası, Çinlilerin akupunkturu vs. her şey öğretiliyor. İranlılar Sri Lanka'ya çok alaka gösteriyor. Onların eski ateşperest anlayışlardan kalma tıbbî bilgiler de öğretiliyor. Malezyalıların eski döneme ait tıbbî bilgiler de öğretiliyor. Almanya'da bir Türk tanıdığım var. Çok rahatsızdı. Tedavi için gittim. Geçti. Sonra birkaç defa nüksetti... Bana 'Sen ne okuyorsun? Ben tam inanamadığım için iyileşemiyorum galiba?' dedi. Ben ise ona manasını bilmediğim fakat içime doğan 'Yâ Rahim!..' diyerek tedavi etmeye çalışıyordum. 'Yâ Rahim!' deyince şaşırdı, gözleri doldu... 'Ne oldu?' dedim. Kur'an-ı Kerim getirdi. 'Bak 'Rahîm' Besmelede var!..' dedi. Halbuki ben kafa karışıklığımda pek çok dini incelemiştim. Bilhassa bir zaman Dalay Lama ve Budizm çok popüler idi. Otuz yaşımdan itibaren hep aynı rüyayı görüyordum. Rüyamda ilkokula gidiyorum ama 30 yaşlarındayım. Utanıyorum. Öğretmene soruyorum, 'Hâlâ niye ilkokuldayım' diye. O da 'Sen yeni başlıyorsun' diyor. Kırk yaşında Oğuzhan ile tanıştım. Sohbetlere gitmeye başladım. Rüya kesildi. Altı senedir görmüyorum. Ondan sonra bana rüyada 'Eski bildiklerini unut, yenileri öğren' denildi. Oğuzhan ile İstanbul'a gittim. Sultanahmet Camii'ne gittik. Ben de abdest aldım camiye girdim, şöyle bir baktım; çocukluğumda gördüğüm bir rüyayı hatırladım... Büyükannem bana haydi seni çok sevdiğim bir yere götürüyim deyip buraya getirmişti. Tıpatıp aynı yer, aynı güzellik!. Ama çocuk olmama rağmen rüyada kendimi kırk yaşlarımda görüyordum. Bunları

hatırlayınca, ağlamaya başladım... Almanya'ya döndüğümde sohbetlerde hep kafamdaki o soruları soruyordum, kızmadan, hoşgörü ile bana cevap veriyorlardı. Sonra kültür merkezindeki kitaplıktan istediğimi alabileceğimi söylediler 'Sufizm' (Kalbin Zümrüt Tepeleri) kitabı dikkatimi çekti, onu okumaya başladım, ama cümle cümle üzerinde duruyor ve soruyordum. Sonra 'Ölçüler'i de o hassasiyetle okudum. Çok çok istifade ettim... Ama Oğuzhan beylerin arasındaki samimi hava beni çok etkiledi... Kardeşlik, insanlık ve onun verdiği huzur, ayaklarımı âdeta yerden kesti..."

Türkiye gezileri mutlaka çok faydalı oluyor... Bilhassa ezanlar ve camilerimiz... Bir de Anadolu insanının misafirperverliği ve güller gibi gülümseyen yüzleri...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Beklentisizlik

Abdullah Aymaz 2012.09.03

Hırsa kapılıp beklentiye girenlerin halini Yusuf Özkan Özburun, "Teselliler Kitabı"nda şöyle anlatıyor:"Asya'da maymun yakalamak için kullanılan bir tür basit tuzak vardır.

Bir hindistancevizi oyulur ve iple bir ağaca veya yerdeki bir kazığa bağlanır. Hindistancevizinin alt kısmına ince bir yarık açılır ve oradan içine tatlı, maymunu cezbeden bir yiyecek konur. Bu yarık, sadece maymunun elini açıkken sokabileceği büyüklüktedir, yumruk yaptığında elini dışarı çıkaramaz. Maymun yiyeceğin kokusunu alır, yiyeceği almak için elini içeri sokar ve kavrar. Fakat yiyecek elindeyken elini dışarı çıkarması imkânsızdır. Sıkıca yumruk yapılmış el, yarıktan dışarı çıkamaz. Avcılar geldiğinde, maymun çılgına döner ama kaçması mümkün değildir. Aslında bu maymunu tutsak eden hiçbir şey yoktur. Onu sadece kendi bağımsızlığının gücü esir etmiştir. Yapması gereken tek şey elini açıp yiyeceği bırakmaktır. Ne ki, zihninde, açgözlülüğü ve hırsı o kadar güçlüdür ki, bu tuzaktan kurtulan maymun çok nadir görülür."

Çeşitli sohbetlerinde M. Fethullah Gülen Hocaefendi de "beklenti" üzerinde dururken şunları ifade etmektedir:

"Bugüne kadar insanlar arasında başarı sağlayanlar, bağırırlarında umranlar yükseltenler hep beklentisiz olanlardır. Vazifelerini ücrete bağlayanlar, beklenti içinde duranlar asla başarılı olamamışlardır. Zâhiren başarılı gibi görünseler de, böyle bir virüs insanı bitirir, öldürür. Muvakkat bir hayır ortaya koyabilirler ama bu, kesinlikle kalıcı değildir."

"Peygamberlik mesleği 'Sizden bir ücret, bir mükâfat beklemiyorum' demeyi gerektirir. Bir mükâfat varsa, onu da Cenab-ı Hak, âhirette verecektir. Bu dünya ücret alma yeri değil, hizmet etme yeridir. Beklentisiz ihlâs erlerini görenler, Habîb-i Neccar gibi 'Yaptıkları karşılığında sizden bir beklentisi olmayan bu insanlara uyun, peşlerinden gidin.' diyeceklerdir."

"Bir mümin tam iman etmiş ve hakiki imanı elde etmişse, insanların kendisine olan teveccühünü hesaba katmayacaktır. Zaten maddî-manevî öyle bir ücret beklentisi de olmayacaktır. Şöhret ve halkın teveccühü, zayıf insanları şirazeden çıkarır. Alkışlar, takdirler insanı küstahlaştırır. Efendimiz'in (sas) ifadesiyle, onun boynunu kırar."

"Mümin, tenkitleri, kendi derdine reçete gibi kabul etmelidir. Üstad Hazretleri, kusurumuzun söylenmesini, boynumuz, koynumuzdaki bir akrebin haber verilmesi gibi anlayıp, böyle bir ikazdan dolayı memnun olmamız gerektiğini ifade ediyor. Hiçbir kusuru kabul etmeme, çok büyük egoizmadır, egosantrizmdir. Böyleleri, en olumsuz, en yanlış söz ve davranışlarından bile takdir beklerler."

"İnsanlık hakikatlere aç... Kapımıza kadar gelenler, bizde aradıklarını bulmalıdırlar. Bunun için de 'yaşama' değil, 'yaşatma' gayretleri gerekiyor. Bunun için de Hz. Nuh Aleyhisselam'ın gemisi gibi tsunamiye benzer dev dalgalara dayanacak bir gemi gibi olmalıyız."

Böyle olmak için de herhâlde, ihlâsın dokuz özelliğini iliklere işleyecek şekilde anlatan Yirmi Birinci Lem'a'yı en az her on beş günde bir mütalaa ve müzâkere ederek, ihlâsın sırrını kendimizde yerleştirmeye çalışmalıyız.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Okul yakacaktı, okul yaptı

Abdullah Aymaz 2012.09.09

Almazbek Beishenaliev ile seneler önce Stuttgart'ta tanışmıştık. Kırgızistan'da Türk kolejlerinden mezun olduktan sonra, yüksek tahsiline Almanya'da devam etmişti.

Üniversitede okurken, o da kendinden küçük Türk çocuklarına derslerinde yardım ediyor ve ağabeylik yapıyordu. Şimdi Varşova'daki üniversitemiz Vistula'da görevli... Kendisinden, bazı hatıralarını yazmasını istemiştım. Sağ olsun yazıp göndermiş. Diyor ki:

2000 yılı Kırgızistan Narın Kırgız-Türk Sebat Lisesi'nde yaşanan hadiseyi anlatayım. Kış aylarındaydık. Ben okulda belletmenlik yapıyordum. Akşam geç saatlerde okul bekçisi gelip yurttaki nöbetçi belletmene telaşlı bir şekilde bir şeyler anlatıyordu. Meğer öğrencilerimizden biri, şehirdeki dışarıdan başka arkadaşlarıyla okulu yakıp yakamayacağına iddiaya girmişler. O da elinde bir küçük şişe mazotu getirmiş, koridorun duvarına serpmiş ve yakmaya kalkmış. Bereket bekçi hemen fark etmiş ve ateşi daha yeni tutuşmuşken söndürmüş, yurdu haber etmiş. Lojmandan birkaç öğretmen hızlıca bekçinin tarifi üzerine öğrencimizin evine gidiyorlar ve durumu babasına izah ediyorlar. Babasının inanası gelmiyor ama çocuğunu yanına çağırınca ellerini henüz yıkamaya vakit bulamamış olması ve ellerinden gelen mazot kokusu, durumu ortaya koyuyor. Mahcup baba, çocuğunu okuldan alıyor...

Yıllar geçmişti... Almanya'dan Kırgızistan'a döndüm. O zamanlar okulumuzda çok yaramaz olarak tanınan ve defaatle disiplin kuruluna girmiş bir öğrenci vardı. Üniversitesini bitirmiş, meseleleri tanımış ve Kırgız lyik Ata-Curt (Kutsal Ata-Yurt) Vakfı'nın başkanı olarak çalışıyormuş. Bu arkadaşla orada dört sene kadar teşrik-i mesaimiz oldu. Bir gün bu Nurlan arkadaşımız; "Abi hatırlarsanız, bundan 7-8 sene önce okulu yakmaya çalışan bir öğrenci vardı ve bir dönem bizden sonra gelenlendendi. Onunla ara sıra görüşüyoruz, meseleleri anlatıyorum." dedi. Çok geçmeden bu arkadaşın oradaki yurt ve vakıf gibi kurumlarımıza aylık dört-beş bin dolar yardım etmeye başladığını öğrendik. Liseyi bitirince hemen pazarda deri işine girmiş, besiciliğe başlamış... Rabb'im (cc) de 'yürü kulum' demiş. Geçen sene Nurlan, o arkadaşın benimle görüşmek istediğini söyledi. Geçen seneki Ramazan'da bir akşam iftara davet ettik, geldi ve kurumlarımıza yardımcı olmak

istediğini söyledi. Genel Müdürümüz Orhan Bey'e mevzuyu açtık ve sıcak karşılaması üzerine o, bir dönemler yakmaya çalışıp da çıkartıldığı okulun aylık bütün masraflarını tek başına karşılayacağına dair söz verdi ve o gün bugündür emaneti getirip aylık olarak teslim ediyor. Aralık ayında Avrupa'dan yine Kırgızistan'a yolum düştü. Bu arkadaş çaya davet etti. "Müsaade edilirse okuduğum Narın şehrine bir kız koleji binası yaptırmak istiyorum." diye himmet etti. Şimdi de Narın'da kız koleji için arsa görüşmeleri başladı. Böylece Rabb'im bir zamanlar yakmaya kalktığı okulunun giderlerini bakmayı, yanına da yeni bir okul yaptırma himmetini, o öğrenciye nasip etti.

Almazbek kardeşimizin bu hatırası ve tesbitleri gibi, nice olaylar oluyor, ama bizim insanımız bu hususta yazı yazma konusunda biraz geri durduğu için bunlar unutulup gidiyor... Yazıp göndermelerini istirham ediyoruz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Milyonda bir ihtimal...

Abdullah Aymaz 2012.09.10

Kırgızistan'ın Çin hududunda bulunan Narın şehrindeki Türk kolejinden mezun Almaz Beishenaliev ile Almanya'da tanışmıştık.

Şimdi Polonya'daki Vistula Üniversitesi'nde görevli... Narın'da şahit olduğu ibretli bir olayı yazıp göndermiş. Diyor ki:

Okul müdürümüzün gelen misafirlere bıkmadan usanmadan defalarca anlattığı bizlerin de şahit olduğumuz gerçek bir hadise vardı. Biz, öğrencilik sıralarında öğretmenlerimizin buralara nasıl geldiklerini pek bilmiyorduk. Lise ikinci sınıfa başlayacağımız zaman okulumuzda matematik öğretmeni açığı varmış. 1996 yılında herhalde bütün branşlardan bu kadar hızla açılmakta olan okullara öğretmen kadrosu yetiştirmek oldukça zor imiş... Bir de öğretmenin sadece matematikçi olması yetmiyor, eğitim mevzuatına göre dersi İngilizce anlatması icap ediyordu. Okul müdürümüz genel müdürlüğe müracaatta bulunuyor ve defalarca ihtiyacı bildiriyor. Fakat atamalar yapılmış, eğitim yılı başlamış olduğundan onlar da çaresizliklerini bildiriyorlar. Müdür bey, "Matematik öğretmeni bulabilmek için çok yerle görüştüysen de bir türlü bulamadık." diyor.

Kuş uçmaz, kervan geçmez derler ya, bizim Narın şehri de biraz öyle bir yerd. Biraz uzakta, coğrafi şartları ve imkânsızlıkları içerisinde bir bölgeydi buralar. Tam eğitimin başlaması gereken gün gelip çatınca hiç beklenmedik bir şekilde, bir Türk ailesi Narın'a geliyor. Sonra bu aile okula tanışmak için uğruyorlar. Bizim okulumuzda bulunanların dışında başka bir Türk insanı yoktu bizim şehrimizde. Derken başlıyorlar tanışmaya. Müdür bey kendini tanıttıktan sonra sıra onlara geliyor:

Misafir, "Benim adım Adil. Bu sene Birleşmiş Milletler Narın bölgesine temsilcilik açmaya karar verdiler. Bizi de buraya temsilci olarak atadılar." diyor. Ve sürpriz olan hanımı başlıyor kendini tanıtmaya: "Adım Sema Duroğlu. Orta Doğu Teknik Üniversitesi Matematik Öğretmenliği mezunuyum. Daha önce Amerika'da kaldık. Şu anda burada bulunuyoruz. Adil Bey işe gidince malumunuz evde yalnız ve boş kalıyorum. Eğer boş dersiniz varsa gönüllü olarak karşılıksız matematik derslerine gelmek istiyorum." diyor. "Sevincimden havalara uçtum." diyor müdür bey.

Düşündüğümüz zaman bu olay milyonda bir ihtimal. Tam, o sene matematikçi açığımız olacak, matematik öğretmenimizin olmadığı sene Birleşmiş Milletler Narın gibi ücra bir noktaya temsilcilik açacak, gelen aile Türk olacak, mevzuattaki gibi İngilizceyi de biliyor olacak, üstelik Amerika'da yaşamış olacak... Bir de kendileri gelip derse gönüllü olarak girmek istediklerini teklif edecekler.

Düşündüğümüz zaman bu işte gerçekten Allah (cc) inayetinin sağanak sağanak yağdığına şahit oluyorsunuz. Bu vesile ile Sema hocamızdan da Allah (cc) ebeden razı olsun diyor, dua ediyoruz...

Almaz Bey'in tespitleri çok dikkate değer... Zaten okuduğumuz kitaplarda bu hizmetin üç kerâmeti sayılırken en başta İlâhî inayet söylenip; "Hizmet imkânları hazırlanıp, hizmet edecekler sevk edilir." deniliyor... Bu gerçeği de yüzlerce olay ispat ediyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Cyotika'dan mektup var

Abdullah Aymaz 2012.09.16

Yunus Hocamız yine yollara düşmüş... Bangladeş demiş; Kalküta demiş ve etekleri mücevherler ile dönmüş gelmiş... Oralarda gördüklerini, duyduklarını bizlere aktarıyor. Daha önce duyup kısaca bahsettiğim bir öğretmenin kendi kaleminden serüvenini bize okudu... Bizzat görüştüğü bu hanımefendinin yazdığı mektuptan aktarmalarla sizlere meseleyi intikal ettirmeye çalışacağım:

Değerli Yunus Ağabeyim, sizlere kendimden bahsederek Türkiye'de eğitim hizmetlerini başlatan ağabey ve ablalara hem teşekkür etmek, hem dualarını almak hem de helallik istiyorum.

Ben puta tapan bir ailenin iki kızından küçük olanı; ışık ve nur mânasına gelen Jyotika (Cyotika)'yım. Babam asker, annem ise ev hanımı. Babam, ablamdan sonra en azından benim erkek olarak doğmamı arzu etmiş. Ben de kız olunca zavallı babacığım üzülmüş... Çünkü bizim geleneğimize göre evlilik çağına gelen kız ailesi, erkek tarafına dünürcü gider ve erkek tarafına, aileyi ekonomik olarak yıkan bir başlık verir.

Babam, ablamla benim İYİ BİR EĞİTİM alabilmemiz için çok çalıştı. Bizi 5.000 öğrencili Fransız Kız Lisesi'ne gönderdi. Bu okullarda, devlet okullarına göre daha kaliteli eğitim veriliyordu. Ekonomik durumu iyi olanlar ve bürokrat kesimi, eğitimi İngilizce olan, disipline önem veren ve üniversiteyi bitirince devlet kademelerinde daha kolay işe alınmaya vesile olan bu okulları tercih ediyorlardı.

Okulumu ve öğretmenlerimi çok seviyordum. Öğretmenlerim de beni seviyor ve benimle ilgileniyorlardı. Okulda her şeyi sorgulayan bir öğrenciydim. O yaşımda kendi inançlarımla ilgili bir sürü soru kafama takılıyordu. Ama kendi kendime mantıklı cevaplar bulamıyordum. Bu yüzden daha o yaşta kendi dinimi seçtim. Bu seçimde okuldaki bazı öğretmenlerin tesiri büyük oldu. Hristiyan olduktan sonra rüyalarım Hz. İsa giriyordu ve âdeta karanlık gecemde gündüzüm oluyordu. Beraberliğimiz, tek bir rüya ile sınırlı kalmadı. Her başım sıkıştığında rüyama giriyor, başımı okşuyor, hâlimi hatırlamı soruyordu. Uyandığımda müthiş bir mutluluk duyuyordum...

Ablam ile ikimiz, Fransız lisesini çok iyi derecelerle bitirdik. İkimiz de eğitim fakültesine gittik. Bir kız için en ideal meslek öğretmenlikti. Babamız da bizim öğretmen olmamızı istiyordu. Sonunda önce ablam, sonra da ben öğretmen olmuştuk.

Öğretmen olmuşum olmasına da ama nerede görev yapacaktım? Hangi okula gitmeliydim? Benden önce öğretmen olan ablam bir okulda öğretmenliğe başlamıştı. Belki abla-kız kardeş aynı okulda öğretmenlik yaparız diye düşünüyordum ama onun bulunduğu okulda kontenjan dolu olduğu için bu mümkün olmamıştı.

Öğretmenlik için okul aradığım bir dönemde Hz. İsa Efendimiz, bir gün yine rüyamı şereflendirdi. Yine başımı okşayıp "Bundan sonra ben seni yeni bir Efendi'ye emanet ediyorum." dedi ve gitti...

Ondan sonra rüyalar bir müddet kesildi. Sıkıntılı bir dönem başladı. Ne yapacağımı şaşırdım. Kendimi yetim gibi hissediyordum. Bir müddet sonra bir rüya gördüm ve yeni Efendi'm ile tanıştım. O da Hz. İsa gibi başımı okşayıp halimi hatırlımı sordu... Ama ben bir mâna veremiyordum. Hz. İsa neredeydi? Bu zât kimdi? Kafamda bir yığın soru vardı.

Bir sabah gazeteleri karıştırırken bir ilân gördüm. Öğretmen arıyorlardı. Tam bana göre idi. Özgeçmişimi göndermem gerekiyordu. Ben de gönderdim... Pek ümidim yoktu ama, ilk turu geçmiştim, ön görüşme için okula çağırıyorlardı... Hazırlanıp mülakata gittim....

Bir sonraki yazımda inşallah Cyotika'nın mektubundan devam ederiz.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Sanki onlar kız, ben erkektim

Abdullah Aymaz 2012.09.17

Bir önceki yazımda bahsettiğim Kalkütalı Jyotika isimli öğretmenin mektubundan devam ediyorum:

Mülakat için vardığımda gördüm ki, okul sahipleri yabancıydı... Burası bir Türk okulu idi. Böyle bir mülakata ilk defa giriyordum ama sorulara gerekli cevapları verdim.

Pek ümitli olmamama rağmen bir hafta sonra gelen telefon, öğretmen olarak kabul edildiğimi bildiriyordu. Çok sevinmiştim. Babamın sırtından inmiş olacaktım. Ayrıca okul sahiplerini çok iyi bulmuştum.

Okul sahiplerinin Müslüman olduklarını aylar sonra öğrenmiştim. Bu, beni epeyce şaşırtmıştı. Müslümandılar ama, ne sakalları, ne takkeleri, ne açıktan namazları vardı ne de Müslüman olduklarını açıktan söylüyorlardı. Üstelik bizlere, yani öğretmen kadrosuna, Budist, Hindu ve Hristiyan olduğumuzdan dolayı kesinlikle farklı muamele etmiyorlardı. Şimdi düşünüyorum da Müslüman olduklarını başta bilseydim, herhalde okulu kesinlikle tercih etmezdim. Muhtemelen ailem de karşı çıkardı.

Okul idaresinin güzel muameleleri, yaşayış biçimleri çok dikkatimi çekiyordu. Çok naziktiler, birer kız gibi, bilhassa Hint kızları gibi utangaçtılar. Konuşurken yüzüme bakmıyor, yere bakarak konuşuyorlardı. Sanki rolleri değişmiş gibi... Sanki onlar kız, ben erkektim. Görüşmelerimiz kısa geçiyor, benimle konuşurken terliyorlardı.

Bu arada yine bir rüya gördüm. Hz. İsa Efendimiz teşrif etmişti. Uzaktan çıkıp geliyordu. Derken bana birisini işaret etti. "Bu senin YENİ EFENDİN Hz. MUHAMMED!.." dedi. Heyecanla uyandım. Yeni Efendim'e emanet edilmişim. Bu emanetin mânâsı neydi? Bunun üzerine uzun uzun düşündüm. Yeni Efendim'i araştırdım. Hâdiseleri üst üste koyarak tekrar tekrar değerlendirdim: Müslüman olacaktım. Ama nasıl? Şartları neydi? Bütün bunları bana kim öğretecekti? Aslında çözüm yanı başımdaydı. Ben zaten Müslümanların hem de güzel Müslümanların okulunda görev yapıyordum. Gerçek Müslümanlığı da en iyi onlardan öğrenirdim.

Bu vesileyle bir gün okul idarecisine durumu açtım. Şaşırdı. "Emin misin?" dedi. Ben de ona başımdan geçenleri, rüyalarımı anlattım... Ben kararlıydım. İdareci beni, bir arkadaşın hanımına havale etti; o bana bilgi verecekti. Gidip o hanımla tanıştım. Derslerden sonra onunla bir saatliğine beraber oluyordum. Hafta sonları bu, iki-üç saate çıkıyordu. Hızla aklıma gelen her şeyi sorup öğreniyordum. O bana önce İMAN HAKİKATLERİNİ anlattı. Sonra Allah'ın bizden İSTEDİKLERİNİ... Demek O'nun bizden istedikleri vardı! Güzel ahlâklı olmanın yanında yapmamızı istediği ibadetleri de vardı. Bir çırpıda onları öğrendim. Öğrendiklerimle amel edersem, O bana bilmediklerimi de öğretecekti. YENİ EFENDİM'İN hayatını da öğrendim, daha çok tanıdım, tanıdıkça sevdim. O da beni rüyalarımda yalnız bırakmadı.

Bir gün bekâr olan Urfalı Hanifi Alsen isimli okul müdürü, arkadaşının hanımı ile ağzımı yokladı. Bana evlenme teklif ediyordu. Önce çok şaşırdım. İlk tepkim; "BEN ONUNLA EVLENMEK İÇİN MÜSLÜMAN OLMADIM" sözlerimdi. Ben gayet samimi idim. Şimdi kalbimi yokluyorum, öyleydi... Sonra evlendik. Bir kızımız oldu, adı NURAN. Evliliğimizin ilk meyvesi. Onun çok iyi yetişmesini istiyorum... Kızımız GÜZEL DİL TÜRKÇEYİ, güzel ve iyi konuşsun diye, TÜRKÇE öğrendim. Evde ikimiz de TÜRKÇE konuşuyoruz.

Babamlara gittiğimizde hiç rahat olamıyor... Sürekli rahatsız... Ağlıyor. "Anne ne olur, evimize gidelim!.." diyor. Kendi evimize geldiğimizde hiç problem gözükmüyor...

"YENİ EFENDİM" geçen, rüyamda kızımızı dizine alıp sevdi, başını okşadı!..

Değerli Yunus Hocam, senin vasıtanla bu hizmetleri omuzlarında taşıyan ağabey ve ablalara selamlarımı ilet... Onları, cennet bahçesi evime davet ettiğimi söyle...

İşte böyle... Jyotika yengemiz, sizlere teşekkürlerini takdim ediyor, dualarınızı bekliyor.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Zimbabwe'den teşekkürler

Abdullah Aymaz 2012.09.23

Yüksel Bayrak Bey, Zimbabwe'den gönderdiği mektubunda, TUSKON'un İHSANDER derneği personeline, Zimbabwe adına, şükranlarını sunuyor ve diyor ki:

Ülkemizi, Zimbabwe'nin en zengin, en etkin ve yetkili kişileri TUSKON toplantısı münasebetiyle ziyaret ettiler. Bunların bir kısmı TUSKON'un organizasyonundan daha büyük ve daha göz alıcı ve doyurucu fuar organizasyonlarına da katılmışlar. Ama "Biz TUSKON'un ki gibi böyle güzel organizasyona katılmadık." diyorlar.

Biz, 20 kişilik bir Zimbabwe grubu olarak katıldık. Grup içinde geçen sene gelenler ve bu sene yeni katılanlar var. Geçen yıl gelenler çok rahat ve neşeli idiler. Yeni gelenler baştan tereddütlü idiler ve pek rahat değillerdi. İlk güzelliği bir şok halinde havalimanında ÇİÇEKLİ SAMİMİ KARŞILAMA ile ve art arda çekilen fotoğraflarla yaşadılar. Arkadan hoş kahvaltı ve bir kolej ziyareti oldu. Bunları taçlandıran ise akşam GALA DİNNER AÇILIŞ PROGRAMI... Muhterem Cumhurbaşkanımız Abdullah Gül'ün bu açılıştaki enfes ve mükemmel konuşması gönülleri mest etti. Zimbabweli bir işadama yanıma geldi: "Sizin ne kadar iyi bir cumhurbaşkanınız varmış. Benim kesinlikle Türklerle iş yapmam gerekiyor. Emin ol yapacağım." dedi. Şu an bizim işadamlarımızla fiyat konusunda e-maileşiyor. İnanıyorum ki, iş yapacak. Bu zât bana şunu dedi: "Bana bakan ol dediler, ben olmak istemedim. Üstlerde yakınlarım var. Döndüğümde Türkiye'yi anlatacağım." Döndükten sonra Zimbabwe üniversitelerine Türk öğrenci getirme gayretlerine girdi...

TUSKON'dan birisinin evine misafir olmuştuk. Lavaboya elimizi yıkamak için gittiğimizde Zimbabweli İbrahim Bey bana dedi ki: "Yüksel, biliyor musun, bizimkiler ne diyor?" "Ne diyorlar?" dedim. "Bu aile beyaz... Bizi evlerine davet ettiler. Bize kendi tabaklarından, kendi yemeklerinden ikram ettiler ve aynı masa etrafında oturduk. Bunlar nasıl insanlar?.. dediler..." "Bilmiyorum musun, İslâm'da renk ayrımı yoktur." dedim. Gözleri memnuniyetten pırıl pırıl olan İbrahim Bey de, "Zaten ben de bunu söyledim." dedi.

Bu İbrahim Bey ile Harari'de bir akşam yemeğinde sohbet ediyorduk. Dedi ki: "Başka ülkeler, milyonlarca para verseler bile, ben Türkiye'de yaşamak isterim!.." İşte çok şükür, Türkiye'ye gelenlere bunları ifade ettirecek çok güzel izlenimler verilmiş.

Yine bu zâta Çinli bir işadama, "Afrikalılar artık Çinli malı almak istemiyorlar. 'Biraz pahalı olsun ama kaliteli Türk malı olsun.' diyorlar." demiş.

Türkiye dönüşü, televizyonlarda ve gazetelerde Türkiye ile ilgili programlar ve tanıtımlar için harekete geçildi. Bu gelen imkân sahiplerinin medyada da ağırlıkları var. Çoğu bizim, buralarda kültür elçimiz oluyor. Onun için Afrika ile ilgili bu gelip gitmelerin artması lâzım.

Gerçekten Türkiye'den geldikten sonra hepsi de telefonla aradılar, teşekkür ettiler ve evlerine yemeğe de davet ettiler; "Tekrar Türkiye'ye gitmek istiyoruz. Güzel bir ülkeniz ve güzel insanların var; sizleri çok sevdik; tatile de gitmek istiyoruz." dediler.

Dediğim gibi Türkiye algısı çok iyi... Bunun böyle devam etmesi gerekiyor. İnşallah, TUSKON da Zimbabwe'ye iyi çıkarma yapar. İnsanlar burada, ülkemiz Türkiye'yi çok önemsiyorlar, son on yılımızda çok başarılı ve takdire şayan bir ilerleme yakaladığımızı söylüyorlar. Bize imreniyorlar... Rızanur Meral, Mustafa, Özer, Ethem, Mehmet, Timur ve Akın beylere özel teşekkür ederim. Hepinizden Allah razı olsun...

Zimbabwe'den bu mektubu yazan Yüksel Bayrak Bey'e de biz özellikle teşekkür ediyoruz... Allah razı olsun ve gayretlerini artırsın...

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)

Kuşağı başına takan Selman Asan

1979'da dokuz yaşında Fransa'ya gelen Selman Asan, 24 yaşında eğitim hizmetleri ile tanıştı.

Çok küçük yaşta rahatsızlandığı hastalığı genetikti, geç teşhis konulunca bu sefer böbrek yetmezliği başladı. Hastalığından hiç şikâyet etmedi; hiçbir zaman isyanda bulunmadı. Aynen Danimarka'daki Özcan Civelek gibiydi. O, Emirdağlı, Selman da Kelkitli idi... En çok söylediği söz "Yeis öyle bir bataktır ki, düşersen boğulursun/ Azmine sarıl sımsıkı, bak ne olursun." idi...

Bunaldığı zaman boynunu bükerek ama hemen kendine gelir, başını ve belini düzelterek, "Affet Allah'ım! Affet Allah'ım!" derdi.

Hizmet arkadaşlarıyla, o haliyle uzak yerlere bile hizmete giderdi. Vaaz kasetlerini, gazete ve dergileri tanıtmak için çırpınırdı. Çocuklarının, özüne ve köküne bağlı olarak yetişmesine çok önem verirdi. Kitap okuma sevgisi aşılacak için evde programlar yapar, Türkçe konuşmalarına dikkat eder, "Bugün Türkçe konuşuyoruz hep." derdi. Fransızca konuşurlarsa bu sefer kafasına bir kuşak bağlar ve "Başıma bakın ve gün boyu Türkçe konuşulacağını unutmayın." der, dikkatlerini çekirdi.

Eğitim hizmetlerine çok önem verir, maddî-manevî ilgilenirdi. Fakirleri ve kimsesizleri de korurdu.

Tuttuğu günlüğünde, "Şunu da öğrendim: 'La patience est une lamiere donc un espoir' yani 'Sabır bir ışıktır, aynı zamanda umut' güzel bir Fransız atasözü." diyordu.

Her şeye rağmen, hiçbir zaman namazlarını unutmazdı. Bir gün çok hastaydı, yatıyordu. Hastanede de mühim randevusu vardı. Hava çok soğuktu, kızına, "Geç kalıyoruz, arabayı çalıştır, ısınsın geliyorum." dedi. Kollarından tutup ayağa kaldırmaya çalışıyorlardı. O ise olduğu yerde tekbir getirdi, namazını eda edip öyle arabaya gitti. Onun bu hali çevresine ibret teşkil ederdi.

Hastaneye ziyaretine gelenlere hastalığından hiç bahsetmez, hizmetlerden söz açardı.

Fransızlarla ilgilenir, güzel münasebetler kurardı. Hastane görevlileri ile de çok güzel diyalogları vardı. Hemşireleri hediyesiz bırakmaz, imajımızın çok iyi olmasını arzu ederdi.

Selman'ın en büyük hedefi, kültür merkezlerinin yanında Strasbourg'da bir okul açmaktı. Kardeşlerini, bütün maddi imkânları ile bu hedefi gerçekleştirmeleri için gayret gösterirdi. Ailesi bu güçlü arzuyu Selman'ın vasiyeti olarak kabul ettiler ve bunun için kollarını sıvadılar.

Zaten Selman'ın az iyi olduğu günlerde şehirde annesini gezdirirken en büyük şakası da bu mahiyetteydi. Annesini gezdirmeyi de çok severdi. Yol üzerindeki büyük ve gösterişli binaları, okuması-yazması olmayan sevgili annesine gösterir sonra da, "Anne bak burası yurt, şurası yeni bir dersane, şurası da okul... Ne güzel olur değil mi?" diyerek lâtife yapar, hayaller kurardı...

6 Eylül'de kalp krizi geçirdi. Son sözü, "Hakkınızı helal edin." oldu. 18 günlük bir komaya girdi. Sadece başında Kur'an okunurken gülümserdi, rahatlardı. 24 Eylül günü vefat etti...

Bizlere unutulmaz güzellikler bıraktı. Ne mutlu ona. Allah, hep rahmetiyle muamele etsin...

Mustafa Birlik Ağabey

Abdullah Aymaz 2012.09.26

Mustafa Birlik, 1954 yılında Üstad Bediüzzaman Said Nursi ile tanışarak talebeliğe başladı. O yıllardan itibaren dine hizmet eden ve hayırlı nesillerin yetiştirilmesinde öncü olan Birlik, 6 sene önce geçirdiği by-pass ameliyatından sonra şeker hastalığı sebebiyle uzun zamandır tedavi görüyordu. İki gün önce İzmir Hatay'daki evinde kalp yetmezliğinden vefat etti.

Kemal Fedai Coşkun'er'in başkanlığını yaptığı Türk Ocağı'na gider gelirdik. Bizi, imam-hatip okulunun üst sınıflarından merhum İhsan Emci götürdü. Yolda bazı gruplarla karşılaştık. İhsan ağabey bunların Risale-i Nur talebesi olduklarını söyler, onlardan sitayişle bahsederdi. 1963 senesinde Kestanepazarı İmam-Hatip Yurdu'na Yahya Alkın girdi. O, okulumuzda bizim tanıdığımız tek Risale-i Nur talebesiydi. Onun vesilesiyle Mustafa Birlik, Mehmet Uslu ve Hüseyin Çağdır ağabeylerle tanıştık... Sonra Patlıcanlı Yokuşu'ndaki evlerinde bazı akşamları yapılan sohbetlere katılmaya başladık. Sık sık bu sohbetlere Ahmet Feyzi Kul ağabey de gelir, çok güzel izahlar yapar, sohbete ayrı bir derinlik katardı...

O zaman, İhlas, Zülfikar, Bediülbeyan isimlerinde gazeteler de çıkartırlardı. Yani bunların çıkmasıyla kapatılması bir olurdu. Onun için ayrı ayrı isimler kullanıyorlardı. Ahmet Feyzi ağabeyle, onun köylü dediği Mustafa Birlik ağabey çok cesur yazılar yazarlardı. Bir seferinde Doğu Menzil Komutanı "Yeşil Komünist Nurcular'a Rusya'dan para geliyor." diye bir iftirada bulunmuştu. Onun bu beyanatına "Paşa mısın, yoksa maşa mısın?" mealinde çok ağır birer yazı yazmışlardı. Böyle olunca 'Türk ordusuna hakaret'ten mahkemeye verilmişlerdi. Onlar da müdafaalarında yazdıkları yazılarda Türk ordusunu yücelttiklerini, ama sadece kendilerine hakaret eden bu şahsa cevap vermek istediklerini ifade etmişlerdi. Ayrıca bu şahsı da kendilerine hakaret ettiği için mahkemeye vermişlerdi.

Hakim, "Onun hakareti Nurculara, ben sizin Nurcu olduğunuzu nereden bileyim; bana kendinizin Nurcu olduğunuzu ispat edebilir misiniz?" deyince, onlar Emniyet kayıtlarından belgeler getirmiş, hatta Ahmet Fevzi ağabey köylerinin muhtarını da hakim huzuruna çıkarmıştır. O da ifadesinde "Hakim bey, bunların Nurcu olduğunu koca Ege ovası biliyor, siz nasıl bilmezsiniz!.." diyerek, orada bulunanları güldürmüştü.

Mustafa ağabey, cesur ve atılgan bir insandı... Ta 1960'lı yılların başında, Risale-i Nur'dan bazı parçaları tercüme ettirip Amerika'da bastırması ve Türkiye'ye getirtmişti. Hatta bir tanesini de o zaman Amerikan başkanı olan J. Kennedy'ye göndermişti. Fakat daha kitap İzmir Postanesi'nde iken Birinci Şube'ye ihbar edilmiş, İzmir Emniyeti'nin Siyasi Şube görevlileri kendisini emniyete celbetmişler "Bu kitabı sen mi gönderiyorsun?" demişlerdi. O da "Evet" deyince, "Hangi matbaada bastırdın?" diye sormuşlardı. Niyetleri matbaayı basıp kitapları imha etmekte. O "Amerika'da bastırdım" deyince inanmamışlardı. Mustafa Ağabey yanındaki belgeleri gösterince "Vayy! Adama bak!..." demişlerdi. Sonra da "Peki niye gönderiyorsun?" diye sormuşlar. O da "Amerikan başkanı okusun da Müslüman olsun diye gönderiyorum." demiş. Ama onlar "Bulamadın mı gönderecek başka kitap?" diye sorunca da "İsterseniz siz de gönderin. Ben sizin göndereceğiniz kitaplara karışmam ama siz niye benim gönderdiklerime karşıyorsunuz?" diye cevap vermişti. Tabii o tarihlerde Nazilli'de karakolda işkence ile öldürülen Nur talebesi vardı. Onların karşısında böyle konuşmak büyük cesaretti...

Mustafa Ağabey'le ilgili bir hatırayı daha aktarmak istiyorum: Hacı Muammer arkadaşımız dedi ki: "Aydın Lisesi'nden mezun olup İzmir'e iktisat fakültesine geldim. Bir cuma günü Kemeraltı Camii'ne gitmiştim. Harun

Reşit Tüylü Hocaefendi vaaz veriyordu. Çok güzel bir konuşma yaptı. Namazdan sonra Kur'an kursuna yardım için bir sergi açıldı. İnsanlar bir lira, elli kuruş atıyorlardı. Ben yirmi beş lira koydum. Bekledim. Eğer benim gibi 25 lira veren olsaydı, ben 30 yapacaktım. Baktım en fazla veren iki buçuk lira bırakmıştı. Yani benden fazla veren yoktu.

Fakültemizde evrim-devrim münakaşaları oluyordu. Benim kafam karıştı. O zaman İzmir müftüsü olan Ahmet Karakullukçu Hoca'mıza gidip "Bize yardımcı olun." dedim. O da beni Kestanepazarı'na havale etti: "Orada genç bir hocamız var; sizin gibi gençlerle ilgileniyor, sizin bütün sorularınıza cevap verir, müşküllerinizi halleder... Fethullah Hoca'mıza benim selamlarımla git, tanış." dedi. Gidip tanıştım...

"Hocamız o sene talebeleri, Buca-Kaynaklar köyüne yakın bir yerde tenezzühe çıkardı. Çadırlar, yataklar, mutfak eşyaları vardı. Ama yiyecek, aşçı hatta tüp bile yoktu. Baktım, kendi küçük çadırında Hocamız derin düşünceler içinde... Mustafa Birlik ve Mehmet Uslu ağabey'le beraber yanına vardık, niye üzgün olduğunu sorduk. Dedi ki: "Bu kadar talebeyi topladık, ama bunlara ne yedireceğiz?" Onlar ne kadar bir masraf gerektiğini sordular, "40 bin civarında olur", diye cevap verdi. Onlar hiç düşünmeden "Hocam sizin işiniz ders okutmak... O iş bize ait... Gerekirse dükkânı satarız." dediler. Bunları duyunca ben hayret ettim. Çünkü benim malî durumum onlardan daha iyi idi. Camide bir 25 lira verdim diye bir şey yaptığımı zannediyordum ama onların bu fedakârlıkları karşısında hem hayranlık duydum hem de fedakârlık konusunda bir ders ve ufuk almış oldum."

O zaman ben de orada öğrenci idim. Ama Allah, kimseye muhtaç etmedi. Fedakâr insanlarımız talebeleri hiç yiyeceksiz bırakmadılar...

Mustafa Birlik ağabey için ilk aklıma gelen bunlar. Onun vefat haberini Almanya'da aldım, ama bir görüşme için Danimarka'ya gitmek zorunda idim. Zaten bu yazıya havaalanında başladım. Şimdi uçakta bitiriyorum. Cenab-ı Hak'tan kendisine rahmet, yakınlarına en başta oğlu adaşım Abdullah'a sabr-ı cemiller diliyorum. Cenab-ı Hak hepimizi ebedi saadette birleştirsın. Amin.

Kaynak: zaman.com.tr, web.archive.org (arşiv bağlantısı)